ดำรงวิชาการ
วารสารวิชาการธรรมทรรศน์
Dhammathas Academic Journal
ปีที่ 25 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มีนาคม 2568)
Vol. 25 No. 1 (January - March 2025)

วัตถุประสงค์

วารสารวิชาการธรรมทรรศน์ กำหนดเผยแพร่ปีละ 4 ฉบับ (ฉบับที่ 1 มกราคม-มีนาคม, ฉบับที่ 2 เมษายน-มิถุนายน, ฉบับที่ 3 กรกฎาคม-กันยายน และฉบับที่ 4 ตุลาคม-ธันวาคม) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและเผยแพร่ผลงานทางวิชาการในสาขาที่เกี่ยวกับด้านศิลปศาสตร์ ด้านพระพุทธศาสนา ปรัชญา การศึกษาเชิงประยุกต์ ศึกษาศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ และสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ลักษณะของบทความที่จะนำลงตีพิมพ์ ได้แก่ บทความวิจัย (Research Article) บทความวิชาการ (Academic Article) และบทความปกิณกะ (Book Review) และให้บริการวิชาการเกี่ยวกับการเสนอทางออกในการแก้ปัญหาสังคม

The Dhammathas Academic Journal is published four times a year, with the following issues: Issue 1 (January–March), Issue 2 (April–June), Issue 3 (July–September), and Issue 4 (October–December). The journal aims to promote and disseminate academic work in various fields, including liberal arts, Buddhism, philosophy, applied education, educational studies, political science, public administration, and interdisciplinary studies in humanities and social sciences. The types of articles considered for publication include: Research Articles, Academic Articles and Book Reviews.

การพิจารณาคัดเลือกบทความ

บทความแต่ละบทความที่ตีพิมพ์จะได้รับพิจารณาจากคณะกรรมการกลั่นกรองบทความวารสาร (Peer Review) อย่างน้อย 2 ท่าน ที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และได้รับความเห็นชอบจากกองบรรณาธิการก่อนตีพิมพ์ โดยการพิจารณาบทความจะมีรูปแบบที่ผู้พิจารณาบทความไม่ทราบชื่อหรือข้อมูลของผู้เขียนบทความและผู้เขียนบทความไม่ทราบชื่อผู้พิจารณาบทความ (Double-blind Peer Review)

ผู้นิพนธ์ต้องยืนยันว่าบทความต้นฉบับที่ส่งมาตีพิมพ์นั้น ได้ส่งมาตีพิมพ์เฉพาะในวารสารวิชาการธรรมทรรศน์เพียงแห่งเดียวเท่านั้น หากมีการใช้ภาพหรือตารางของผู้นิพนธ์อื่นที่ปรากฏในสิ่งตีพิมพ์อื่นมาแล้ว ผู้นิพนธ์ต้องขออนุญาตเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อนพร้อมทั้งแสดงหนังสือที่ได้รับการยินยอมต่อบรรณาธิการก่อนที่บทความจะได้รับการตีพิมพ์

Each article published in the Dhammathas Academic Journal undergoes a peer review process by at least two experts in the relevant field. The review process follows a double-blind peer review system, ensuring that reviewers do not know the identity or details of the authors, and vice versa. Articles must also receive approval from the editorial board before publication.

Authors must confirm that their submitted manuscript is intended exclusively for publication in the Dhamma Thassana Academic Journal. If the manuscript includes images or tables previously published in other works, the author must obtain permission from the copyright owner and submit the approval letter to the editorial board before the article is published.

เจ้าของ

สำนักวิชาการ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น
อาคาร 100 ปี สมเด็จพระพุฒาจารย์ (อาจ อาสภมหาเถร)
เลขที่ 30 หมู่ 1 บ้านโคกสี ตำบลโคกสี อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น 40000
โทรศัพท์ 085-752-1693
http://www.tci-thaijo.org/index.php/dhammathas
E-mail: sariga.saw@mcu.ac.th

ที่ปรึกษา

พระพรหมวัชรธีราจารย์, ศาสตราจารย์ ดร.	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
พระราชพัฒนวัชรบัณฑิต, รองศาสตราจารย์ ดร.	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ศาสตราจารย์ ดร.ประยงค์ แสนบุราณ	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ศาสตราจารย์ ดร.วัชระ งามจิตรเจริญ	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิชญ์ พงษ์สวัสดิ์	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Advisors

Prof. Dr. Phra Brahmavajarathiracha	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Assoc. Prof. Dr. Phra Rajpattanavajarabundit	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Prof. Dr. Prayong Seanburan	Khon Kaen University
Prof. Dr. Watchara Ngamchitcharoen	Thammasat University
Asst. Prof. Dr. Pitch Pongsawat	Chulalongkorn University

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรพล พรมกุล

Editor

Asst. Prof. Dr. Suraphon Promgun

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

นางสาวสาริกา ไสวงาม

Editorial assistant

Miss. Sariga Sa-waingam

กองบรรณาธิการ

พระครูสุธีคัมภีรญาณ วิ., รองศาสตราจารย์ ดร.	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ศาสตราจารย์ ดร.กนกอร สมปราชญ์	มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
รองศาสตราจารย์ ดร.ภาสกร ดอกจันทร์	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลย์สงคราม
รองศาสตราจารย์ ดร.สัญญา เคณาภูมิ	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
รองศาสตราจารย์ ดร.กตัญญู แก้วหานาม	มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์
รองศาสตราจารย์ ดร.อำพล บุดดาสาร	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
รองศาสตราจารย์ ดร.ธีรโชติ เกิดแก้ว	มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
รองศาสตราจารย์ ดร.สัญญา สะสอง	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพงษ์ มีไธสง	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
รองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา ทองดี	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
รองศาสตราจารย์ ดร.จักรพรรณ วงศ์พรพวัณ	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชาญชัย ฮวดศรี	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร แสงใส	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุเทน วัชรชิโนรส	มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

Editorial Board

Assoc. Prof. Dr. Phrakhru Sudhikhambhirayan	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Prof. Dr. Kanokorn Somprach	Northeastern University
Assoc. Prof. Dr. Pasakorn Dokchan	Pibulsongkram Rajabhat University
Assoc. Prof. Dr. Sanya Kenaphoom	Rajabhat Mahasarakham University
Assoc. Prof. Dr. Kathanyoo Kaewhanam	Kalasin University
Assoc. Prof. Dr. Aompol Buddasarn	Phranakhon Rajabhat University
Assoc. Prof. Dr. Teerachoot Kerdkaew	Huachiew Chalermprakiet University
Assoc. Prof. Dr. Sanya Sasong	Chiang Mai Rajabhat University
Assoc. Prof. Dr. Theerapong Meethaisong	Mahasarakham University
Assoc. Prof. Dr. Vitthaya Thongdee	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Assoc. Prof. Dr. Chakkapan Wongpornpavan	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Asst. Prof. Dr. Chanchai Hudsri	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Asst. Prof. Dr. Prayoon Saengsai	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Asst. Prof. Dr. Utain Watcharachinorot	Loei Rajabhat University

ผู้จัดการวารสาร (Journal Manager)

นางสาวมาริสา ไสวงาม / Miss. Marisa Sa-waingam

ออกแบบปก (Cover designed)

นางสาวสาริกา ไสวงาม / Miss. Sariga Sa-waingam

จัดรูปเล่ม (Content designed)

นางสาวสาริกา ไสวงาม / Miss. Sariga Sa-waingam

วารสารกำหนดการอ้างอิงแบบ APA (7th edition) เพื่อให้ผู้นิพนธ์ใช้เป็นรูปแบบในการเขียนอ้างอิงในเนื้อหา (in-text citation) และการเขียนเอกสารอ้างอิงท้ายบทความ (References) สำหรับเผยแพร่ในวารสารวิชาการธรรมทรรศน์

คณะกรรมการกลั่นกรองบทความวารสารวิชาการธรรมทรรศน์ (Peer Review)
ปีที่ 25 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มีนาคม 2568)

ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายใน

1. พระครูภาวนาโพธิคุณ, รองศาสตราจารย์ ดร.	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
2. พระครูศรีพุทธิบัณฑิต, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
3. พระครูปลัดบุญช่วย โชติวโส, ดร.	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
4. รองศาสตราจารย์ ดร.วรวิทย์ นิเทศศิลป์	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิน ทองปั้น	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จรัส ลีกา	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา คล้ายเดช	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
8. อาจารย์ ดร.ยิ่งสรรค์ หาพา	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก

1. ศาสตราจารย์ ดร.นรินทร์ สังข์รักษา	มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. ศาสตราจารย์ นาวาอากาศโท ดร.สุมิตร สุวรรณ	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. รองศาสตราจารย์ ดร.วันหยก อติเศรษฐพงศ์	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
4. รองศาสตราจารย์ ดร.นิตยา แก้วคัลณา	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
5. รองศาสตราจารย์ ดร.กมลพร สอนศรี	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
6. รองศาสตราจารย์ ดร.รัตนา จันทร์เทาว์	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
7. รองศาสตราจารย์ ดร.อังคณา ตุงคะสมิต	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
8. รองศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา เอมอิ่มธรรม	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
9. รองศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ ศรีสันติสุข	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
10. รองศาสตราจารย์ ดร.วิษณุ สุมิตสวรรค์	วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น
11. รองศาสตราจารย์ ดร.ศุภวัฒนากร วงค์ธนวสุ	วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น
12. รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณพร เตชะไกศิยวณิช	มหาวิทยาลัยมหิดล
13. รองศาสตราจารย์ ดร.ขจรศักดิ์ บัวระพันธ์	มหาวิทยาลัยมหิดล
14. รองศาสตราจารย์ ดร.วรวรรธน์ ศรียาภัย	มหาวิทยาลัยพะเยา
15. รองศาสตราจารย์ ดร.วีระ เลิศสมพร	มหาวิทยาลัยพะเยา
16. รองศาสตราจารย์ ดร.ประโยชน์ ส่งกลิ่น	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
17. รองศาสตราจารย์ ดร.สัญญารัตน์ มีสุวรรณ	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
18. รองศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒน์ จุลสุวรรณ์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
19. รองศาสตราจารย์ ดร.ชิดชนก เชิงเชาว์	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
20. รองศาสตราจารย์ ดร.อาฟีฟี ลาเต๊ะ	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
21. รองศาสตราจารย์ ดร.บุณยเสนอ ตรีวิเศษ	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
22. รองศาสตราจารย์ ดร.สุระทิน ชัยทองคำ	มหาวิทยาลัยศรีปทุม
23. รองศาสตราจารย์ ดร.สุบิน ยุระรัช	มหาวิทยาลัยศรีปทุม

คณะกรรมการกลั่นกรองบทความวารสารวิชาการธรรมทรรศน์ (Peer Review)
ปีที่ 25 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มีนาคม 2568)

ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก

24. รองศาสตราจารย์ ดร.รุ่งชัชดาพร เวหะชาติ	มหาวิทยาลัยทักษิณ
25. รองศาสตราจารย์ ดร.วารีรัตน์ แก้วอุไร	มหาวิทยาลัยนเรศวร
26. รองศาสตราจารย์ ดร.บุญรอด โชติวชิรา	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
27. รองศาสตราจารย์ ดร.ธันยวัฒน์ รัตนสัค	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
28. รองศาสตราจารย์ ดร.ขวัญชีวัน บัวแดง	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
29. รองศาสตราจารย์ ดร.รัฐศิรินทร์ วังกานนท์	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
30. รองศาสตราจารย์ ดร.วินิจ ผาเจริญ	วิทยาลัยบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
31. รองศาสตราจารย์ ดร.ชมนาด เชื้อสุวรรณทวี	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
32. รองศาสตราจารย์ ดร.มารุต พัฒผล	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
33. รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงเด่น บุญปก	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
34. รองศาสตราจารย์ ดร.พรรัตน์ แสดงหาญ	มหาวิทยาลัยบูรพา
35. รองศาสตราจารย์ ดร.สุวิชัย โกศัยยะวัฒน์	มหาวิทยาลัยบูรพา
36. รองศาสตราจารย์ ดร.สฎายุ ธีระวณิชตระกูล	มหาวิทยาลัยบูรพา
37. รองศาสตราจารย์ ดร.รุ้งนภา ยรรยงเกษมสุข	มหาวิทยาลัยบูรพา
38. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัชระ จตุพร	มหาวิทยาลัยพะเยา
39. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลภรณ์ วิชญาวัฒน์	มหาวิทยาลัยพะเยา
40. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต เกิดทิพย์	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
41. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐกฤตา นามมนตรี	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
42. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วินัย ผลเจริญ	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
43. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญพนอ พ่วงแพ	มหาวิทยาลัยศิลปากร
44. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรกนก สารภิรมย์	วิทยาลัยศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล
45. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ ไทยมา	มหาวิทยาลัยศรีปทุม
46. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัลลภา เฉลิมวงศาเวช	มหาวิทยาลัยรังสิต
47. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนตรี สิระโรจนานันท์	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
48. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลลดา แสงมณี ศิริสาธิตกิจ	มหาวิทยาลัยทักษิณ
49. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สง่า วงค์ไชย	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
50. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จีรวรรณ พัชรประกิติ	มหาวิทยาลัยแม่โจ้
51. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สยาม ราชวัตร	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
52. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งอรุณ โรจน์รัตนาดำรง ไชยศรี	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
53. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุลศักดิ์ ชาญณรงค์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
54. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จรีพร นาคสัมฤทธิ์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
55. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วินัย ผลเจริญ	วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการกลั่นกรองบทความวารสารวิชาการธรรมทรรศน์ (Peer Review)
ปีที่ 25 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มีนาคม 2568)

ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก

56. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอกราช บุญเริง	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
57. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดุสิดา ทินมาลา	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
58. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรทิพย์ เฉิดฉินนภา	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
59. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุดาเรศ ศิริสิทธิ์ธนภาค	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
60. พระมหาไทยน้อย ญาณเมธี, ดร.	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
61. อาจารย์ ดร.กรวิทย์ เกาะกลาง	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
62. อาจารย์ ดร.อธิกมาส มากจุ้ย	มหาวิทยาลัยศิลปากร
63. อาจารย์ ดร.มนูญ สอนโพนงาม	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
64. อาจารย์ ดร.สุมนา ลีลาวณิชกุล	มหาวิทยาลัยมหิดล

บรรณาธิการแถลง

วารสารวิชาการธรรมทรรศน์ ปีที่ 25 ฉบับที่ 1 ฉบับนี้ นำเสนอผลงานบทความวิจัยและบทความวิชาการที่หลากหลาย ทั้งในด้านการศึกษา การพัฒนาชุมชน ศิลปวัฒนธรรม สังคมศาสตร์ ตลอดจนการประยุกต์หลักพุทธธรรมในบริบทต่างๆ สะท้อนถึงการผสมผสานองค์ความรู้ทั้งจากงานวิจัยเชิงวิชาการ งานสร้างสรรค์ และงานวิเคราะห์เชิงลึกอย่างเป็นระบบ

บทความที่นำเสนอในฉบับนี้ ครอบคลุมประเด็นร่วมสมัยที่สำคัญ อาทิ การจัดการองค์ความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น การพัฒนาศักยภาพชุมชน การจัดการศึกษารูปแบบใหม่ การส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม การศึกษาข้ามวัฒนธรรม และการวิเคราะห์บทบาทของสังคมในยุคดิจิทัล โดยเน้นการประยุกต์ใช้งานวิจัยเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต และเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับสังคมในระดับต่าง ๆ

กองบรรณาธิการหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้อ่านจะได้รับความรู้ ความเข้าใจ และแรงบันดาลใจจากบทความต่างๆ ที่ปรากฏในฉบับนี้ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งในด้านการศึกษา การพัฒนาตนเอง และการดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพต่อไป

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรพล พรมกุล)

ทัศนะและข้อคิดเห็นของบทความในวารสารฉบับนี้
เป็นของผู้เขียนแต่ละท่าน ไม่ถือเป็นทัศนะและความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ

สารบัญ

บรรณาธิการแถลง

บทความวิจัย : Research Article

- **การจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน กรณีศึกษาผลิตภัณฑ์จากไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง**

  Local Wisdom Knowledge Management for Strengthening the Community A Case Study of Safrol Laurel products Khao Kob Sub-district, Huai Yot District, Trang Province

  ธนะวิทย์ เพียรดี และเบญจวรรณ ขุนฤทธิ์
  Thanawit Piandee and Benjawan Khunrit 1

- **การเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ในเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร**

  Online Casino Gambling among Juveniles in Bangkok Area

  วันจักร น้อยจันทร์ และอุนิษา เลิศโตมรสกุล
  Wanchak Noichan and Unisa Lerttomornsakul 15

- **อาหารในวิถีชีวิตที่สัมพันธ์กับระบบนิเวศวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว**

  The Food in The Way of Life Related to The Local Cultural Ecosystem of The TaiLue Ethnic Group in Ban Na Yang Tai, Nam Bak District, Luang Prabang Province, Lao People's Democratic Republic

  ธีระพงษ์ มีไธสง, สิงทอง เพื่อพม, สีสุลี พมมะแสง และมิดตะนา หัดสะจัน
  Theerapong Meethaisong, Singthong Pheuaphom,
  Sisoury Phommaseng and Mittana Hatsachanh 31

- **แนวทางเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้วโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน**

  Guidelines to Promote the Potentials of Woven Reed Mats Community Enterprise in Sakaeo Province Through Community Participation

  เพ็ญศรี ชิตบุตร และสลิลรดา รัตน์พลที
  Pensri Chittabut and Salinrada Ratpholthi 49

- **การพัฒนาสมรรถนะการคิดเชิงระบบและสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก**

  The Development of System Thinking and Teamwork and Collaboration Competency of Grade 8 Students Using Project-Based Learning with Graphic Diagram

  สิริญาดา อุทัยจอม และดนิตา ดวงวิไล
  Siriyada Uthaijom and Dhanita Duangwilai 63

- **บทบาทหน้าที่ของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง**

  The Roles and Functions of the Tales, Legends, and Narratives of the Tai Lue People in Ban Nayang Tai, Nambak District, Luang Prabang Province

  สมัย วรรณอุดร, เฉลิมศักดิ์ บุตรพวง, พอน เพ็งปันยา, ดาวเพ็ด บุนมาเลิด, สายทอง บุนตาวง, บัววัน วาบัวแสง
  Smai Wannaudorn, Chalermsuk Boodphuang, Phone Phengphanya, Daophet Bounmaleut, Saythong Bountavong, and Bouavanh Vabouaseng 75

- **การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน**

  The Development of Causal Relationship Model of Factors Influencing Effectiveness of Special Education Centers under the Office of Basic Education Commission

  ทักษิณา ช่วยบำรุง และจันทรัศม์ ภูติอริยวัฒน์
  Taksina Chuaibamrung and Jantarat Phutiariyawat 93

- **โมเดลการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7**

  A Model of Management to Excellence Based on the Brahmavihara 4 of the Health Promoting Hospital District, Area 7

  ทองงาม สุดสน, สุเทพ เมยไธสง และวิมลพร สุวรรณแสนทวี
  Thongngam Sudson, Suthep Muiethaisong and Vimonporn Suwanseantavee 107

- **การบูรณาการหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น**

  Integrating Buddhist Principles with The Development of The Underprivileged Person in Khon Kaen Province

  อุบลรัตน์ ผลวัฒนา สุวรรณโค, ประยงค์ แสนบุราณ และประเสริฐ ชมพรมมา
  Ubonrat Pholwattana Suwannako, Prayong Saenburan and Prasert Chompromma 119

- **แนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่**

  Guidelines for Teacher Competency Development to Promote Executive Functions of Students in Schools Attached to the Local Government Organization in Chiang Mai Province

  รรินรดา เดชคุณมาก, มนต์นภัส มโนการณ์ และสุบัน พรเวียง
  Rarinrada Dechkoonmark, Monnapat Manokran and Suban Pornwiang 137

- **การวิเคราะห์แนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท จังหวัดร้อยเอ็ด**

  The Analysis of the Concept of Phaya Than of Phu Thai Ethnic Group in Roi Et Province

  ไผทรัฐ มุละสีวะ และจรัส ลีกา
  Phathairat Mulaseewa and Jaras Leeka 151

- **ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี**

  Factors Affecting the Decision of Chinese Students to Enroll in International Undergraduate Programs at a Private University in Pathumthani Province

  จิ้ง เซิ่น และวัลลภา เฉลิมวงศาเวช
  Jing Shen and Wallapa Chalermvongsavej 164

- **Meditation and Happiness Management by Applying Buddhist Principles in the Happiness Economics**

  Zheng Chen and Chada Triamvithaya 181

- **แนวทางการพัฒนาโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น**

  The Development of Sub-district Health Promoting Hospitals as A New Source of Revenue for Khon Kaen Provincial Administrative Organization

  ธนวัฒน์ มหุวัน และกฤชวรรธน์ โล่ห์วัชรินทร์
  Thanawat Mahuwan and Grichawat Lowatcharin 201

- **การพัฒนาชุมชนเข้มแข็งแบบมีส่วนร่วม: กรณีศึกษากลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ ตำบลคลองห้า อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี**

  Participatory Development of a Strong Community: A Case Study of the Elderly Group of Bua Ban Ruen Rom Club, Khlong Ha Subdistrict, Khlong Luang District, Pathum Thani Province

  สมชัย แสนภูมี
  Somchai Saenphumi 217

- **การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรมของวัดเวฬุวัน อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์**

  Participatory Action Research in the Rak Luk Plook Tham Project of Wat Weruwan, Sahatsakhan District, Kalasin Province

  พระครูสิทธิวราคม นิคมวโร (นิคม วังหอม) และอัครเดช นีละโยธิน
  Phrakhru Sitthiwarakom Nikhomwaro (Nikhom Wunghorm) and Akkharadet Neelayothin 235

- **เมืองศิลปะศรีเทพ เขาถมอรัตน์: การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์มรดกทางวัฒนธรรม**

  Si Thep Artistic City Khao Thamorat Developing Creative Tourism Areas Cultural Heritage Conservation

  พระครูสุตพัชรบัณฑิต (ธนกร กิตฺติปญฺโญ/สร้อยศรี) และกษิดิศ รอดน้อย
  Phrakhru Sutapatcharabundit (Thanakorn Kittipaññño/Soisri) and Kasidit Rodno 247

- **ปฏิบัติการทางสังคมของข้าราชการครูไทยในบริบทการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองในภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทย: กรณีศึกษาโรงเรียนรัฐแห่งหนึ่งในเมืองหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา**

  The Social Practice of Thai Government Service Teachers in Context of Social, Economic and Political Changes in Mid-South Thailand: A Case Study of States School in Hat Yai City, Songkhla Province

  พศุตม์ ห้วยลึก
  Pasut Huailuek 261

- **เทคนิคการจัดการเรียนรู้ในฐานะกลไกทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนเตรียมทหาร**

  Learning Management Techniques as a Cultural Mechanism to Pass on Characteristics of a Gentleman to Pre-Cadet Students at Armed Forces Academies Preparatory School

  จักรินทร์ ผิวเหลือง, สุเมษย์ หนกหลัง และพีรเดช ประคองพันธ์
  Chakkarin Piwlueang, Sumate Noklang and Peeradet Prakongpan 279

- **การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผล นักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง**

  Developing A Learning Management Model for Thai Teachers to Enhance Their Abilities Reading Literacy of Secondary School Students According to The International Student Assessment Program (PISA) Using the Active Learning with The Coaching Process and Mentoring

  คชา ปราณีตพลกรัง, บัญชา ธรรมบุตร และณัฐกิตติ์ สิริวัฒนาทากุล
  Khacha Praneetpolkrung, Bancha Thammabut and Natthakit Siriwattanatakun 295

- **การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์และสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย**

  The Development of Creative Writing Ability and Creative Thinking Competence for Grade 6 Students Using Creativity-Based Learning and Multimedia

  ประสิตา มานิมนต์ และดนิตา ดวงวิไล
  Prasita Manimon and Dhanita Duangwilai 313

- **รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี**

  High-Performance School Administration Model based on Sappurisdhamma of the Administrators of Schools Affiliated with Pattaya City, Chonburi Province

  ภัทรวดี เข้มแข็ง, ระวิง เรืองสังข์ และลำพอง กลมกูล
  Phattharawadee Khemkheang, Rawing Ruangsanka and Lampong Klomkul 327

- **การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน: การวิเคราะห์กลุ่มพหุตามช่วงวัยของครู**

  Development of a Structural Equation model of Factors Affecting the Performance Effectiveness of Teachers under The Basic Education Commission: Multiple Group Analysis according to Teacher's Generations

  ยุวดี พันธ์สุจริต และจันทรัศม์ ภูติอริยวัฒน์
  Yuwadee Pansutcharit and Jantarat Phutiariyawat 343

- **การหลอกลวงทางดิจิทัล: การสำรวจช่องโหว่ทางสังคมต่อการถูกหลอกลวงและการฉ้อโกงออนไลน์**

  Digital Deception: Exploring the Societal Vulnerabilities to Online Scams and Fraud

  สัณฐาน ชยนนท์, ตฤณห์ โพธิ์รักษา และสิริพร ฑิตะลำพูน
  Sunthan Chayanon, Trynh Phoraksa and Siriporn Thitalampoon 357

- **รูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทยเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน**

  Corporate Social Responsibility Activities Management Model of Thai Bank for Sustainable Development

  ประมุข จารีประสิทธิ์
  Pramuk Jareeprasit 371

- **The Efficiency of Public Employment Services in Chongqing Public Transport Vocational College, Chongqing, China**

  Li Yuan, Winit Pharcharuen, Non Napratansuk and Jariya Koment 387

- **การพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง**

  Utility Development of Public Utilities in Pak Nam Tha Ruea Subdistrict Municipality, Mueang Ranong District, Ranong Province

  จักรวาล สุขไมตรี, กีรติวรรณ กัลยาณมิตร, ณธสร เอื้อการณ์ และชุมพล รอดแจ่ม
  Jagraval Sukmaitree, Keratiwan Kalayanamitra, Natasorn Auekarn and Chumpon Rodjam 401

- **การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์**

  Developing Reading Comprehension Achievement of Grade 4 Students Using SQ4R with E-Books

  พิชชาภา สุพรรณสาร และพิบูลย์ ตัญญบุตร
  Pitchapa Suphansan and Phibun Tanyabut 413

- **การศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน จังหวัดสระแก้ว**

  A Study on the Needs for Developing Comic Books to Enhance Reading Comprehension Skills for Grade 4 Students at Border Patrol Police School, Sa Kaeo Province

  อนันต์ ลากุล
  Anan Lakul 427

บทความวิชาการ : Academic Article

- **การนำเสนอคุณธรรมผ่านนิทานภาษาไทยสำหรับเด็กปฐมวัย โดยสำนักพิมพ์จากสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน)**

  The Presentation of Morals with Thai Stories for Early childhood by a Publisher from the Republic of China (Taiwan)

  รัชนี นกเทศ และภัทรวลี นิ่มนวล
  Ratchanee Nokthet and Patwalee Nimnuan 443

ภาคผนวก

กระบวนการพิจารณาบทความของวารสารวิชาการธรรมทรรศน์ 461

คำแนะนำสำหรับผู้นิพนธ์บทความ 462

การจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน กรณีศึกษาผลิตภัณฑ์จากไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง*

Local Wisdom Knowledge Management for Strengthening the Community A Case Study of Safrol Laurel products Khao Kob Sub-district, Huai Yot District, Trang Province

ธนะวิทย์ เพียรดี และเบญจวรรณ ขุนฤทธิ์
Thanawit Piandee and Benjawan Khunrit
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์การศึกษาตรัง, ประเทศไทย
Suan Dusit University Trang Center, Thailand
Corresponding Author, E-mail: thanawit_pia@dusit.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่น 2) ศึกษากระบวนการจัดการความรู้ 3) ศึกษาความสำเร็จของการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น และ 4) ศึกษาแนวทางการส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนผ่านภูมิปัญญาท้องถิ่นจากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคือ กลุ่มผู้รู้หลัก ปราชญ์ชุมชน กลุ่มผู้นำชุมชน และกลุ่มผู้ปฏิบัติผลิตภัณฑ์ไม้เทพพาโร ผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 10 คน โดยใช้วิธีสัมภาษณ์เชิงลึกร่วมกับการสังเกต และการจัดประชุมกลุ่มย่อย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 รูปแบบ คือ 1) แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง 2) แบบสังเกต 3) แบบบันทึกการประชุมกลุ่มย่อย กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 30 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการตรวจสอบแบบสามเส้า และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ในรูปแบบของวิธีการแบบนิรนัย และวิธีการแบบอุปนัย และสรุปด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. ภูมิปัญญาท้องถิ่น จากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร มี 3 ประเภท คือ 1) ข้าวของเครื่องใช้ 2) ของที่ระลึกและประดับตกแต่ง และ 3) ผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับความเชื่อและพิธีกรรม

*ได้รับบทความ: 9 มีนาคม 2567; แก้ไขบทความ: 27 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 31 ธันวาคม 2567
Received: March 9, 2024; Revised: December 27, 2024; Accepted: December 31, 2024

2. กระบวนการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโรที่สำคัญ 8 ประเด็น ได้แก่ การกำหนดความรู้ การแสวงหาความรู้ การสร้างความรู้ การยึดกุมความรู้ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การจัดเก็บความรู้ การถ่ายทอดความรู้และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้

3. เงื่อนไขความสำเร็จของการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นจากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโรที่สำคัญได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความรู้ วัฒนธรรมองค์กร ผู้นำกลุ่ม โครงสร้างองค์กร การสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก และทรัพยากรท้องถิ่น

4. ค้นพบปัจจัยภายในที่สำคัญในการสร้างเสริมความเข็มแข็งของชุมชน ได้แก่ 1) ความรู้และการการจัดการความรู้ภูมิปัญญาผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร 2) ภูมิปัญญาผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร 3) อิทธิพลของผู้นำกลุ่มและหรือผู้นำชุมชน 4) ระบบข้อมูลข่าวสารในชุมชน 5) การสื่อสารในชุมชน 6) ความร่วมมือในชุมชน และ 7) การมีกิจกรรมร่วมกันของชุมชนอย่างต่อเนื่อง และปัจจัยภายนอก ได้แก่ 1) แหล่งสนับสนุนความเข้มแข็งของชุมชน 2) เครือข่ายความร่วมมือและการแข่งขันระหว่างชุมชน

คำสำคัญ: ภูมิปัญญาท้องถิ่น; ผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร; การจัดการความรู้; ความเข้มแข็งของชุมชน; ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

Abstract

The purposes of this research were 1) to study local wisdom, 2) to examine the knowledge management process, 3) to study the success of local wisdom knowledge management, and 4) to study guidelines for promoting community resilience through local wisdom based on products made from Teak Tree (Thaptharo Wood) in Khao Kob Subdistrict, Huai Yot District, Trang Province. This qualitative research involves key informants, including 10 main experts, community scholars, community leaders, and practitioners of Thaptharo wood products. Data were collected using in-depth interviews, observations, and focus group discussions. The research tools included 1) structured interviews, 2) observation forms, and 3) focus group discussion records. The data were analyzed using both deductive and inductive methods and concluded through content analysis.

The results revealed that:

1. The local wisdom associated with Teak (Thaptharo) wood products falls into three categories: 1) household items, 2) souvenirs and decorative items, and 3) products related to beliefs and rituals.

2. The key elements of the local wisdom knowledge management process regarding Thaptharo wood products consist of eight aspects: knowledge identification, knowledge acquisition, knowledge creation, knowledge retention, knowledge sharing, knowledge storage, knowledge transfer, and knowledge application.

3. The key success factors in managing local wisdom knowledge related to Thaptharo wood products include knowledge about knowledge management, organizational culture, leadership within the group, organizational structure, external support, and local resources.

4. The research identified key internal factors for strengthening community resilience, including: 1) knowledge and management of Thaptharo wood product wisdom, 2) Thaptharo wood product wisdom, 3) the influence of group and/or community leaders, 4) the community information system, 5) communication within the community, 6) community collaboration, and 7) ongoing community activities. External factors include: 1) sources of support for community resilience and 2) collaboration networks and competition among communities.

Keywords: Local Wisdom; Safrol Laurel products; Knowledge Management; community resilience; Khao Kob Sub-district, Huai Yot District, Trang Province

1. บทนำ

สำหรับประเทศไทยอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ยังเป็นอุตสาหกรรมลำดับต้นที่รัฐบาลยังคงมีความไว้วางใจให้เป็นเครื่องมือในการช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจให้ถึงท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง โดยให้น้ำหนักไปยังเรื่องการลดความเหลื่อมล้ำอย่างจริงจัง พร้อมกับกำหนดเป้าหมายชัดเจนให้ผลักดันการกระจายรายได้สู่จังหวัดท่องเที่ยวรอง โดยต้องการมีส่วนร่วมอย่างสำคัญภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติที่มุ่งให้ประเทศมีความมั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืน ควบคู่กับการพัฒนาประเทศ ตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เป้าหมายที่กำหนดไว้ คือ การเป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวระดับโลก หรือเป็นแม่เหล็กการท่องเที่ยวระดับโลก โดยแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม ส่งเสริมการท่องเที่ยว ผ่านการพัฒนาสินค้าและบริการด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น (ยุทธศักดิ์ สุภสร, 2562)

สำหรับไม้เทพทาโรเป็นไม้มงคลพระราชทานประจำจังหวัดพังงา มีชื่อเรียกแตกต่างกันในแต่ละภาคของไทย เช่น จวง, จวงหอม, จะไคต้น, การบูร เป็นต้น เป็นไม้ยืนต้นขนาดกลาง ไม่ผลัดใบ มีลักษณะเด่นคือเปลือกต้นและเนื้อไม้มีกลิ่นหอม สามารถนำมาใช้แทนการบูรหรือสารหอมอื่นๆ ไม้เทพทาโรมีคุณค่า

ทางเศรษฐกิจ เนื่องจากให้น้ำมันหอมและเป็นไม้ที่นิยมปลูกในป่าที่มีความชื้น โดยมักพบมากในภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งนับว่าเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นของภาคใต้ และเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรม โดยภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นผลึกแห่งองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตที่สอดคล้องเหมาะสมและสมดุล ระหว่างคนกับคน คนกับธรรมชาติ โดยมีพื้นฐานจากศักยภาพของชาวบ้านในท้องถิ่น ซึ่งผ่านกระบวนการสั่งสม สืบทอดกันมายาวนาน และมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาสู่การเป็นท้องถิ่นแห่งการเรียนรู้และภูมิปัญญา การพัฒนาท้องถิ่นในปัจจุบันต้องเน้นการยกระดับภูมิปัญญาท้องถิ่นมาสู่การพัฒนาอย่างสร้างสรรค์ นั่นหมายถึงการพัฒนาที่วางอยู่บนพื้นฐานขององค์ความรู้ที่มีอยู่เพื่อนำไปเพิ่มคุณค่าและมูลค่าให้กับทุนสังคม ทุนวัฒนธรรมและภูมิปัญญาที่มีอยู่ (เทิดชาย ช่วยบำรุง, 2554) ปัจจุบันกลุ่มผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโรได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก และเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีชื่อเสียงของจังหวัดตรัง มีการสั่งสมความรู้และประสบการณ์มากกว่า 20 ปี ซึ่งกระบวนการสำคัญที่ทำให้เกิดการพัฒนาทุนทางสังคมของตำบลเขากอบ คือ การจัดการความรู้ ที่นำไปสู่การพึ่งพาตนเอง สร้างงาน สร้างอาชีพและรายได้เสริมให้กับคนในชุมชนอย่างต่อเนื่อง (สมเกียรติ กลั่นกลิ่น และคณะ, 2552)

การสร้างเสริมความเข้มแข็งของชุมชนโดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นฐาน (สมบูรณ์ ธรรมลังกา, 2556, หน้า 58-66) สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ การสร้างระบบเครือข่ายกระบวนการเรียนรู้ระบบความสัมพันธ์และภูมิปัญญาท้องถิ่น ค่านิยม วัฒนธรรม ประเพณี ผ่านการออกแบบกิจกรรมเพื่อกระตุ้นและหนุนเสริมความต้องการของชุมชน ภายใต้กระบวนการทำงานแบบมีส่วนร่วม ร่วมทั้งการสร้างสภาพแวดล้อมให้ชุมชนร่วมคิด ร่วมกันทำ และมีการเรียนรู้ เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องพัฒนามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันจะนำไปสู่ความรู้และวิธีการศึกษา ที่ชุมชนจะได้ค้นพบวิธีการจัดระบบและส่งต่อความรู้ ทักษะชีวิตและความสามารถจากรุ่นไปสู่รุ่น ด้วยการสงวนรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตระหนักถึง ความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเป็นกลไกลหลักที่สำคัญของความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการรับประกันการพัฒนาอย่างยั่งยืน (UNESCO (ICHCAP), 2019)

การศึกษานี้ จึงมีความสำคัญในการส่งเสริมการอนุรักษ์และพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เกิดมูลค่าเพิ่มในเชิงเศรษฐกิจและวัฒนธรรม ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานด้านการท่องเที่ยว องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และชุมชนในพื้นที่ โดยเป็นกรณีศึกษาที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนในพื้นที่อื่นๆ ต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่นจากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง
2. เพื่อศึกษากระบวนการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นจากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

3. เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนผ่านเงื่อนไขความสำเร็จของการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นจากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

4. เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนผ่านภูมิปัญญาท้องถิ่นจากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน ประกอบด้วย 3 กลุ่ม โดยการคัดเลือกตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจงตามคุณสมบัติที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ 1) กลุ่มผู้รู้หลัก คือ ผู้ที่มีความรู้ภูมิปัญญาเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร จำนวน 4 คน ซึ่งคัดเลือกจากผู้ที่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในตำบลเขากอบ และประกอบอาชีพแกะสลักผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโรมาไม่น้อยกว่า 10 ปี และ 2) กลุ่มผู้นำกลุ่ม คือ ประธานกลุ่มผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร จำนวน 1 คน และ 3) กลุ่มผู้ปฏิบัติ ได้แก่ สมาชิกกลุ่มผลิตภัณฑ์ไม้เทพพาโรที่ผ่านการคัดเลือกของกลุ่ม จำนวน 5 คน ซึ่งคัดเลือกจากผู้ปฏิบัติที่ยังคงมีการผลิตอย่างต่อเนื่องเป็นเวลา 3-5 ปี

เครื่องมือในการวิจัย ประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก แบบบันทึกการสนทนากลุ่ม และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย ศึกษาวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดของวิจัย แนวคิด ทฤษฎี และกรอบแนวคิดงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการตรวจสอบข้อมูลสามเส้า

การเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย 1) ข้อมูลด้านเอกสาร ได้แก่ ข้อมูลที่เกี่ยวกับการศึกษาเอกสารที่มีการบันทึกด้านบริบทของชุมชน ประวัติความเป็นมา สภาพทางวัฒนธรรมและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น 2) ข้อมูลจากเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ผู้วิจัยประสานงานกับผู้นำชุมชนและผู้ที่เกี่ยวข้องในการติดต่อขอเข้าสัมภาษณ์ จากกลุ่มผู้รู้ ผู้วิจัยได้จัดสนทนากลุ่มตามประเด็นที่กำหนด และ 3) จากการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม และทำการิเคราะห์ข้อมูลโดยการตรวจสอบแบบสามเส้า และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ในรูปแบบของวิธีการแบบนิรนัย (Deductive method) และวิธีการแบบอุปนัย (Inductive method) และสรุปด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน กรณีศึกษาผลิตภัณฑ์จากไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่นจากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง พบว่า ลักษณะการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นจากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร ประกอบด้วย 2 ประการคือ 1) วิธีการบอกเล่า แก่คนในครอบครัว หรือญาติโดยสายเลือด และ 2) การสังเกตด้วยตนเอง

ผ่านการเรียนรู้จากผู้รู้ในกลุ่มสมาชิกในระหว่างการสร้างสรรค์ในการผลิตขึ้นงาน โดยผู้รู้ใช้วิธีการสาธิตทำให้ดูเป็นตัวอย่าง อธิบายทุกขั้นตอนให้ผู้เรียนเข้าใจและผู้เรียนปฏิบัติตาม และปฏิบัติซ้ำๆ กันจนเกิดเป็นความชำนาญ ผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) ผลิตภัณฑ์ประเภทข้าวของเครื่องใช้ 2) ผลิตภัณฑ์ประเภทของที่ระลึกเพื่อประดับตกแต่ง มีหลากหลายรูปแบบ ซึ่งเป็นการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีความหลากหลายตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภค โดยเน้นพะยูนเป็นหลัก เนื่องจากเป็นสัญลักษณ์ประจำจังหวัดตรัง และ 3) ผลิตภัณฑ์ประเภทเกี่ยวกับความเชื่อและพิธีกรรม ซึ่งมีความเหมือนและประณีตงดงาม เหมาะสำหรับการสักการบูชา ได้แก่ เทพเจ้าจีน เจ้าแม่กวนอิม หลวงพ่อทวด พระพุทธรูป

2. ผลการศึกษากระบวนการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นจากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง พบว่า 1) การกำหนดความรู้ เกิดขึ้นจากแนวคิดในการสร้างผลิตภัณฑ์ชุมชนสำหรับการท่องเที่ยวจากแนวคิดในการสร้างมูลค่าเพิ่มจากการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่โดดเด่นของตำบลเขากอบ 2) การแสวงหาความรู้และยึดกุมความรู้ โดยมี 2 ลักษณะ คือ แบบเป็นทางการ ได้แก่ การฝึกอบรม และแบบไม่เป็นทางการ ได้แก่ การศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง การแสวงหาความรู้ร่วมกันของสมาชิก การผลักดันของหน่วยงานภาครัฐ โดยเรียนรู้จากการผสมผสานจากความรู้เดิมเกี่ยวกับการแกะสลักผลิตภัณฑ์ที่สะท้อน อัตลักษณ์ชุมชนท้องถิ่น ความเชื่อ 3) การสร้างความรู้เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร มีทั้งความรู้ที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่ (Generative) และต่อยอดจากสิ่งเดิมที่สืบถอดมาในอดีต มีความเกี่ยวข้องกับแรงผลักดัน การหยั่งรู้และความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในสิ่งที่เกิดขึ้นของแต่ละบุคคลและองค์การ โดยรูปแบบต่างๆ การสร้างความรู้ที่มีได้แก่ การให้ความรู้ของผู้เชี่ยวชาญในกลุ่มสู่สมาชิกใหม่ การนำความรู้ที่กลุ่มค้นพบจากการเรียนรู้ ศึกษาเพิ่มเติมผนวกเข้ากับความรู้ของแต่ละบุคคลในกลุ่มเพื่อให้เกิดความเป็นความรู้ใหม่และแบ่งปันกัน 4) การประมวลความรู้เป็นหมวดหมู่ ยังไม่มีกระบวนการในการประมวลข้อมูลความรู้ที่เป็นหมวดหมู่อย่างชัดเจน เนื่องจากความรู้ส่วนใหญ่ยังเป็นความรู้แบบไม่ชัดแจ้ง และถูกจัดเก็บในความทรงจำของบุคคล เนื่องจากเป็นงานศิลปะที่มีความประณีต ต้องอาศัยทักษะและความชำนาญที่เกิดจากประสบการณ์การปฏิบัติจริง 5) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ของกลุ่มผลิตภัณฑ์จากไม้เทพทาโร มี 2 ลักษะ คือ การเรียนรู้ร่วมกันระหว่างสมาชิกกลุ่ม จากการพูดคุยแบบไม่เป็นทางการไม่ว่าจะเป็นเรื่องการหาวัตถุดิบ การสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ใหม่ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภค และการเรียนรู้จากบุคคลภายนอกซึ่งเป็นช่างฝีมือทางภาคเหนือที่มาสอนการใช้เครื่องมือเพิ่มมากขึ้น ซึ่งหน่วยงานภาครัฐให้การสนับสนุน 6) การจัดเก็บความรู้ ยังไม่เป็นระบบ แต่จะมีการจัดเก็บความรู้ในลักษณะของการจดจำผ่านตัวบุคคล ภาพถ่ายของผลิตภัณฑ์ การจัดเก็บข้อมูลผ่านระบบอินเตอร์เน็ตผ่านเว็บไซต์ของภาครัฐ และสื่อที่กลุ่มผลิตภัณฑ์สร้างขึ้นคือ เฟสบุ๊ค (Facebook) อย่างไรก็ตามการจัดเก็บความรู้ในรายละเอียดต่างๆ ยังคงมีน้อย ส่วนใหญ่เป็นภาพของผลิตภัณฑ์ 7) การถ่ายทอดความรู้

มี 2 ลักษณะ คือ แบบไม่เป็นทางการ คือ การสอนวิธีการแกะสลักให้กับคนในครอบครัว การถ่ายทอดบางขั้นตอนในการผลิตชิ้นงานให้กับบุคคลภายนอกพื้นที่ ซึ่งเป็นลักษณะการพูดคุยกันเอง โดยเน้นการแบ่งงานกันทำ และแบบเป็นทางการ ได้แก่ การถ่ายทอดความรู้ให้กับบุคคลภายนอก เช่น คณะศึกษาดูงาน ผู้นำกลุ่มจะรับหน้าที่วิทยากรบรรยายภาพรวมของกลุ่มผลิตภัณฑ์ และมีการสาธิตวิธีการผลิตโดยสมาชิกกลุ่ม และ 8) การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ มีการนำความรู้เกี่ยวกับคุณสมบัติของไม้เทพทาโรมาประยุกต์ใช้กับความสามารถในการแกะสลัก ร่วมกับการผสานแนวคิดของการส่งเสริมการท่องเที่ยวและการสร้างอาชีพ นอกจากนี้ กลุ่มได้นำมาความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการมาใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพิ่มเติม หรือการประยุกต์ใช้องค์ความรู้ในการผลิตชิ้นงานที่สร้างสรรค์โดยเน้นให้สอดคล้องกับเทศกาลต่างๆ ของจังหวัด เช่น เทศกาลงานวิวาห์ใต้สมุทรของจังหวัดตรัง

3. ผลการศึกษาแนวทางการส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนผ่านเงื่อนไขความสำเร็จของการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นจากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง 6 ประเด็น ดังนี้ 1) ด้านความรู้เกี่ยวกับการจัดการความรู้ แม้จะยังไม่เป็นระบบที่ชัดเจน แต่สมาชิกและผู้นำกลุ่มมีความสนใจในการคิดค้นผลิตภัณฑ์ของชุมชนเพื่อเป็นของที่ระลึกและส่งเสริมการท่องเที่ยวของชุมชนเป็นหลัก จึงได้ทำให้เกิดการกำหนดความรู้ที่มีอยู่ในตัวคน ประกอบกับการได้รับการส่งเสริมจากการหน่วยงานภาครัฐ 2) ด้านวัฒนธรรมองค์กร มี 3 ลักษณะคือ (1) ค่านิยมในการพึ่งพาตนเอง กลุ่มผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโรยึดหลักการของการพึ่งตนเอง เริ่มจากการพัฒนาตนเอง พัฒนาคนในท้องถิ่นด้วยกันเอง (2) การช่วยเหลือกันและกัน คนในชุมชนมีเกี่ยวโยงกันจากรุ่นสู่รุ่น มีความไว้วางใจกัน และมีการทำงานที่โปร่งใส แบ่งงานกันทำ ช่วยกันคิด ร่วมกันลงมือทำ และ (3) ความเป็นหนึ่งเดียว มีเป้าหมายเดียวกัน คือ ความต้องการให้คนในชุมชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีอาชีพมีรายได้เสริมที่สามารถจุนเจือครอบครัว 3) ผู้นำกลุ่มมีความรู้ ความสามารถ มีภูมิปัญญาในการคิด และพัฒนาผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร อีกทั้งยังมีความสามารถในงานศิลปะ ความมุ่งมั่นทุ่มเทในการพัฒนากลุ่ม รวมทั้งการวางตนที่เหมาะสมน่าเคารพ นับถือ กล้าคิดกล้าที่จะเปลี่ยนแปลงโดยคำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวม มีความรับผิดชอบในการทำงาน และทำงานอย่างเป็นระบบแบบแผน มีวิสัยทัศน์ในการพัฒนาอย่างชัดเจน นอกจากนี้ ยังมีการเปิดโอกาสให้สมาชิกแสดงความคิดเห็น ตลอดจนการให้ความสนใจดูแลสมาชิกกลุ่มอย่างใกล้ชิด 4) ด้านโครงสร้างองค์กร กลุ่มผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโรมีโครงสร้างการบริหารงาน ซึ่งการมีคณะกรรมการในรูปแบบที่ชัดเจน เป็นโครงสร้างองค์การที่มีความยืดหยุ่น มีการบริหารแบบกระจายอำนาจ และมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มไว้อย่างชัดเจน และทุกฝ่ายปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถ ยึดหลักการการพึ่งพาตนเอง และความน้ำหนึ่งใจเดียวกัน 5) การสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ได้รับการสนับสนุนและการส่งเสริมจากหน่วยงานต่างๆ ได้แก่ การสนับสนุนวิทยากรในการฝึกอบรมการใช้เครื่องมือทางภาคเหนือ การสนับสนุนงบประมาณสำหรับการซื้อเครื่องมือไฟฟ้า การส่งเสริมช่องทางการตลาด การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์

และการสนับสนุนให้ความรู้ในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนจากมหาวิทยาลัย และ 6) ทรัพยากรท้องถิ่น ชุมชนบ้านเขากอบเป็นชุมชนที่มีทรัพยากรป่าไม้อุดมสมบูรณ์ ซึ่งมีพันธุ์ไม้ที่มีคุณลักษณะพิเศษคือ มีกลิ่นหอม คือ ไม้จวงหอมหรือไม้เทพทาโรอยู่เป็นจำนวนมาก สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ โดยเฉพาะส่วนของรากซึ่งมีกลิ่นหอม ใช้แกะสลักรูปต่างๆ เพื่อใช้ประโยชน์ในครัวเรือน

4. ผลการศึกษาแนวทางการส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนผ่านภูมิปัญญาท้องถิ่นจากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง พบว่า การสร้างเสริมความเข้มแข็งของชุมชนต้องเกิดจากความต้องการและแรงผลักดันของสมาชิกในชุมชนเองจึงจะเกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน บุคคลภายนอกเป็นเพียงปัจจัยหนึ่งที่ช่วยสนับสนุนเสริมให้การพัฒนานั้นดำเนินไปได้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้สมาชิกของชุมชนจำเป็นต้องมีความเข้าใจลักษณะพื้นฐานที่เป็นบริบททางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ วิถีชีวิต และทุนทางสังคมของชุมชนตนเอง ผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลข่าวสารชุมชน การมีส่วนร่วมและเป็นเจ้าของร่วมกัน ของกิจกรรม หรือภารกิจต่างๆ ของชุมชน และสมาชิกในกลุ่มต้องมีสมรรถนะ บทบาทและความรับผิดชอบในการสร้างเสริมความเข้มแข็งของชุมชนร่วมกับสมาชิกและองค์กรอื่นๆ ของชุมชน ผ่านกระบวนการสร้างเสริมความเข้มแข็งของชุมชนเป็นกระบวนการพัฒนาคน กลุ่มคนและองค์กรในชุมชนให้สามารถร่วมกันวิเคราะห์ศักยภาพที่มีอยู่ กำหนดปัญหา ความต้องการของชุมชน เป้าหมายการพัฒนา การวางแผน การดำเนินงาน ประเมินผล และการดำรงไว้ซึ่งกิจกรรมการพัฒนาและการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ปัจจัยที่สนับสนุนการสร้างเสริมความเข็มแข็งของชุมชน ประกอบด้วย ปัจจัยภายในและปัจจัยภากนอกที่สำคัญ ปัจจัยภายในชุมชน คือ 1) ความรู้และการการจัดการความรู้ภูมิปัญญาผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร 2) ภูมิปัญญาผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร 3) อิทธิพลของผู้นำกลุ่มและหรือผู้นำชุมชน 4) ระบบข้อมูลข่าวสารในชุมชน 5) การสื่อสารในชุมชน 6) ความร่วมมือในชุมชน และ 7) การมีกิจกรรมร่วมกันของชุมชนอย่างต่อเนื่อง ปัจจัยภายนอกชุมชน คือ 1) แหล่งสนับสนุนความเข้มแข็งของชุมชน 2) เครือข่ายความร่วมมือและการแข่งขันระหว่างชุมชน

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน กรณีศึกษาผลิตภัณฑ์จากไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง สามารถอภิปรายผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. องค์ความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นจากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง เป็นองค์ความรู้ที่เกิดจากแนวคิดในการพัฒนาท้องถิ่น โดยนำภูมิปัญญาดั้งเดิมในการแกะสลักไม้ผสมผสานกับการใช้ทุนทรัพยากรทางธรรมชาติอย่างรู้คุณค่า จึงทำให้เกิดการพัฒนาสู่ผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร ที่สามารถสร้างรายได้ให้กับคนในชุมชน สอดคล้องกับงานวิจัยของอภิชาติ ใจอารีย์ (2557) ที่ได้ศึกษารูปแบบการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นการแปรรูปหน่อไม้ของชุมชนบ้านพุเตย จังหวัด

กาญจนบุรี พบว่า องค์ความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นการแปรรูปของชุมชนบ้านพุเตย เป็นความรู้จากบรรพบุรุษที่สอดคล้องกับวิถีการดำรงชีวิตและทรัพยากรท้องถิ่นคือ ไม้ไผ่ อันเป็นสื่อสะท้อนให้เห็นทุนทางสังคมที่สำคัญของชุมชน คือ ทุนภูมิปัญญาและทุนทรัพยากรทางธรรมชาติ จนกลายได้กลายเป็นองค์ความรู้ของท้องถิ่น ที่ผ่านการเลือกสรร การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และถ่ายทอดจนถึงปัจจุบัน สอดคล้องกับกมลวรรณ วรรณธนัง (2553, หน้า 101-116) ศึกษาเรื่อง ทุนทางสังคมกับการจัดการความรู้สู่ชุมชนพึ่งตนเอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการจัดการความรู้ของชุมชนพึ่งตนเอง โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า การจัดการความรู้ของชุมชนพึ่งตนเองมี 4 ขั้นตอนสำคัญ ได้แก่ 1) การสร้างความรู้ 2) การจัดเก็บความรู้ 3) การแบ่งปันความรู้ และ 4) การประยุกต์ใช้ความรู้

2. กระบวนการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นจากผลิตภัณฑ์ไม้เทพทาโร ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง มีทั้งหมด 8 ประเด็น ได้แก่ การกำหนดความรู้ การแสวงหาความรู้และยึดกุมความรู้ การสร้างความรู้ การประมวลความรู้เป็นหมวดหมู่ การแลกเปลี่ยนความรู้ การจัดเก็บความรู้ การถ่ายทอดความรู้ และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุวิทย์ วงษ์บุญมาก (2558, หน้า 83-98) ที่ได้ศึกษาการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นหัตถกรรมหินอ่อนพรานกระต่าย อำเภอพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า กระบวนการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นหัตถกรรมหินอ่อนพรานกระต่าย มี 7 ขั้นตอน คือ 1) การกำหนดความรู้ 2) การสร้างและแสวงหาความรู้ 3) การจัดการความรู้ให้เป็นระบบ 4) การประมวลและกลั่นกรองความรู้ 5) การเข้าถึงความรู้ 6) การแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ และ 7) การเรียนรู้ การนำความรู้มาใช้ประโยชน์ ประกอบกับการศึกษาของพนิดา พนิตธำรง และสุวรรณ สัตยานุกรม (2559, หน้า 366-372) ได้ศึกษาการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านอาหารไทยของจังหวัดจันทบุรี พบว่า กระบวนการจัดการความรู้แบบมีส่วนร่วมทำให้สมาชิกของจังหวัดจันทบุรี นำองค์ความรู้ที่มีอยู่ไปใช้ประโยชน์หรือสร้างความรู้ใหม่ขึ้นมา โดยมีทั้งหมด 7 ขั้นตอน ครอบคลุมถึง 8 ประเด็นการจัดการความรู้ ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยครั้งนี้ คือ ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดความรู้ ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและการแสวงหาความรู้ เกิดจากการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติจริง ขั้นตอนที่ 3 การจัดความรู้ให้เป็นระบบ ขั้นตอนที่ 4 การประมวลและกลั่นกรองความรู้ โดยการประมวลความรู้เป็นหมวดหมู่ ขั้นตอนที่ 5 การเข้าถึงความรู้ เป็นการถ่ายทอดความรู้ ขั้นตอนที่ 6 การแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ และขั้นตอนที่ 7 การเรียนรู้ เป็นการนำความรู้มาใช้ประโยชน์ โดยสอดคล้องกับผลการศึกษาของจุฑารัตน์ ศราวณะวงศ์ (2552) จากการศึกษาการสังเคราะห์ปัจจัยความสำเร็จในการจัดการความรู้ ได้นำเสนอบทความเกี่ยวกับการกำหนดกลยุทธ์การจัดการความรู้ โดยองค์การจำเป็นต้องมีการศึกษาปัจจัยความสำเร็จ เพื่อช่วยให้สามารถกำหนดองค์ประกอบที่สำคัญในการดำเนินการจัดการความรู้ให้ประสบความสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งพบว่ามี 7 ปัจจัยความสำเร็จ ได้แก่ ด้านวัฒนธรรมองค์การ เทคโนโลยีสารสนเทศ การบริหารจัดการองค์การ ผู้บริหารองค์การ (ผู้นำ) กระบวนการจัดการความรู้ การวัดผลการจัดการความรู้และกลยุทธ์การจัดการความรู้

3. ความสำเร็จในการรักษาและต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลากหลายมิติ ทั้งปัจจัยภายในและภายนอก ปัจจัยภายใน ได้แก่ การสนับสนุนจากชุมชน การร่วมมือของสมาชิกในกลุ่ม และการประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน สอดคล้องกับการศึกษาของอัญญา กิ่งนอก (2560, หน้า 45-60) ที่พบว่า การถ่ายทอดภูมิปัญญาผ่านพิธีกรรมท้องถิ่นและกิจกรรมวัฒนธรรมช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและชุมชน ทำให้ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มและรักษาความรู้ท้องถิ่นได้ ในส่วนของปัจจัยภายนอก บริบทของการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญ โดยเป็นตัวเร่งที่ทำให้ผลิตภัณฑ์จากภูมิปัญญาท้องถิ่นมีความต้องการในตลาดมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของฐิติพันธ์ จันทร์หอม (2559, หน้า 181-192) ที่พบว่าการพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าทอจากภูมิปัญญาบรรพบุรุษของชุมชนชาวไทยทรงดำในภาคตะวันตกสามารถสร้างรายได้และต่อยอดทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้ นอกจากนั้นการท่องเที่ยวยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการช่วยกระตุ้นให้ชุมชนสนใจพัฒนาต่อยอดภูมิปัญญาและผลิตภัณฑ์ที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรมท้องถิ่น

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 สนับสนุนการจัดตั้งชุมชนนักปฏิบัติและฐานข้อมูลชุมชน โดยภาครัฐควรกำหนดนโยบายส่งเสริมการพัฒนาองค์ความรู้ในชุมชนผ่านโครงการชุมชนนักปฏิบัติ (Communities of Practice) และการจัดทำฐานข้อมูลชุมชนที่ครอบคลุม เพื่อสนับสนุนการอนุรักษ์และพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น

1.2 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน โดยองค์การบริหารส่วนตำบลและองค์การบริหารส่วนจังหวัดควรมีนโยบายสนับสนุนงบประมาณในการปรับปรุงภูมิทัศน์ รวมถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภายในชุมชนให้มีมาตรฐาน รองรับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

1.3 ส่งเสริมความร่วมมือภาครัฐ เอกชน และมหาวิทยาลัย โดยกำหนดแนวทางสนับสนุนความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยประจำจังหวัด อุตสาหกรรมจังหวัด และสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อพัฒนากิจกรรมและผลิตภัณฑ์ชุมชน

2. ข้อเสนอแนะเชิงบริหารจัดการ

2.1 พัฒนาศักยภาพการจัดการความรู้ในชุมชน โดยส่งเสริมให้ชุมชนจัดตั้งคณะกรรมการชุมชนที่รับผิดชอบการรวบรวมและบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยให้การสนับสนุนผ่านโครงการอบรมการเล่าเรื่อง (Storytelling) และการพัฒนานักสื่อความหมาย

2.2 การเชื่อมโยงเครือข่ายการตลาดและผู้ประกอบการ โดยจัดประชุมเชิงปฏิบัติการระหว่างเครือข่ายชุมชนและผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว เพื่อสร้างความร่วมมือในด้านการพัฒนาช่องทางการตลาด การประชาสัมพันธ์ และการออกแบบบรรจุภัณฑ์ที่สร้างสรรค์

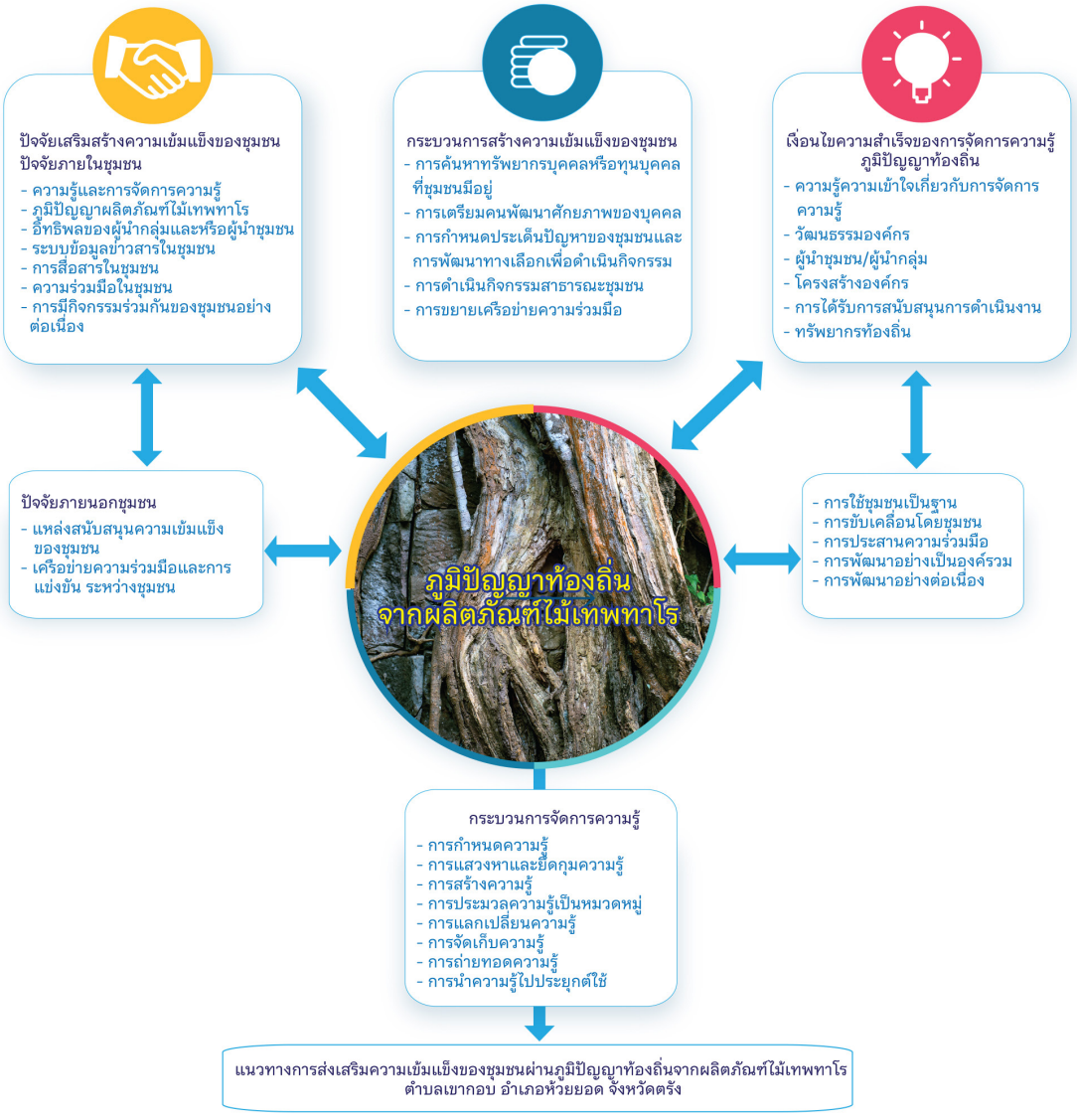
2.3 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในชุมชน โดยพัฒนากิจกรรมที่เน้นการมีส่วนร่วมของเยาวชน เช่น การจัดตั้งแหล่งผู้รู้ในชุมชน การอบรมความรู้ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน และการดึงเยาวชนมามีบทบาทเป็นนักสื่อความหมาย

3. ข้อเสนอแนะการวิจัยในอนาคต

ศึกษาการพัฒนากลยุทธ์การตลาดและผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ โดยศึกษาวิธีการปรับผลิตภัณฑ์ชุมชนให้มีความทันสมัยและตอบโจทย์ตลาดสากล เช่น การออกแบบบรรจุภัณฑ์ที่เน้นความยั่งยืนและดึงดูดใจผู้บริโภค รวมทั้งการศึกษาวิจัยผลกระทบเชิงเศรษฐกิจและสังคมจากการใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการพัฒนาชุมชน พร้อมสำรวจความพร้อมของชุมชนในการจัดการทรัพยากรและกิจกรรมการท่องเที่ยว และการศึกษาแนวทางการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น สำรวจรูปแบบการรวบรวมข้อมูลประวัติศาสตร์และภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมถึงวิธีการส่งต่อองค์ความรู้ไปยังเยาวชนเพื่อสร้างความยั่งยืนในระยะยาว

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

องค์ความรู้ที่สำคัญจากงานวิจัยเน้นที่แนวทางในการสร้างความเข้มแข็งของชุมชนผ่านการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เช่น การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากไม้เทพทาโร โดยการศึกษาความต้องการของชุมชนในบริบทของสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ วิถีชีวิต และทุนทางสังคมของชุมชน ผ่านการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วม การวิจัยพบว่า การดำรงอยู่ของภูมิปัญญาท้องถิ่นแสดงถึงปัจจัยและเงื่อนไขของความสำเร็จในการรักษาภูมิปัญญาท้องถิ่น และการต่อยอดความรู้ สามารถมาจากหลากหลายมิติ รวมถึงปัจจัยภายในด้านการสนับสนุนจากชุมชน การให้ความร่วมมือของคนในกลุ่มและชุมชน ความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน การศึกษาท้องถิ่น และการถ่ายทอดความรู้จากรุ่นสู่รุ่น นอกจากนี้ ปัจจัยภายนอกมีบทบาทสำคัญในการรักษาภูมิปัญญาและสร้างโอกาสในการต่อยอดความรู้ ที่สำคัญคือ บริบทของการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นปัจจัยเชิงเศรษฐกิจที่ส่งเสริมให้ผลิตภัณฑ์ที่มีพื้นฐานจากภูมิปัญญาท้องถิ่นได้รับความต้องการจากตลาด และผลิตภัณฑ์จากภูมิปัญญาท้องถิ่นสามารถเพิ่มมูลค่าและสร้างรายได้ให้กับชุมชน ทั้งนี้จำเป็นต้องมีแผนแม่บทในการพัฒนาความรู้และผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน ผ่านการเรียนรู้ที่มีภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นแกนกลางเพื่อพัฒนาอย่างยั่งยืนในทุกมิติ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กมลวรรณ วรรณธนัง. (2553). ทุนทางสังคมกับการจัดการความรู้สู่ชุมชนพึ่งตนเอง: กรณีศึกษากลุ่มอนุรักษ์ป่าชุมชนศิลาแลง อำเภอปัว จังหวัดน่าน. *วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 17(28), 101-116. https://journal.lib.buu.ac.th/index.php/huso2/article/view/9743

จุฑารัตน์ ศราวณะวงศ์. (2552). *การพัฒนาตัวแบบของกลยุทธ์การจัดการความรู้ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ฐิติพันธ์ จันทร์หอม. (2559). การพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าทอภูมิปัญญาของชาวไทยทรงดาในภูมิภาคตะวันตกของประเทศไทย. *วารสารสมาคมนักวิจัย*, 21(1), 181-192. http://www.ar.or.th/ImageData/Magazine/10041/DL_EN_10245.pdf?t=638552047103002310

เทิดชาย ช่วยบำรุง. (2554). *ภูมิปัญญาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นเชิงสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.

พนิดา พนิตธำรง และสุวรรณ สัตยานุกรม. (2559). การจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านอาหารไทยของจังหวัดจันทบุรี. *วารสารรัชตภาคย์*, 6(2), 366-372.

ยุทธศักดิ์ สุภสร. (2562). *ทิศทางการท่องเที่ยวของประเทศไทยปี 2562*. เข้าถึงได้จาก https://www.tatreviewmagazine.com/article/tourism-thailand-2562

สมเกียรติ กลั่นกลิ่น, ชูจิตร อนันตโชค, ทรรศนีย์ พัฒนเสรี, มโนชญ์ มาตรพลากร, สมบูรณ์ บุญยืน, คงศักดิ์ มีแก้ว และพรเทพ เหมือนพงษ์. (2552). *เทพทาโร Cinnamomum porrectum (Roxb.) Kosterm*. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: สำนักวิจัย และพัฒนาการป่าไม้ กรมป่าไม้.

สมบูรณ์ ธรรมลังกา. (2556). รูปแบบการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนโดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นฐานในจังหวัดเชียงราย. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 15(2), 58-66. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/edujournal_nu/article/view/9217/8339

สุวิทย์ วงษ์บุญมาก. (2558). การจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นหัตถกรรมหินอ่อนพรานกระต่าย อำเภอพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร. *สักทอง: วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สทมส.)*, 21(2), 83-98. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/tgt/article/view/39379/32579

อภิชาติ ใจอารีย์. (2557). *แนวทางการพัฒนากระบวนการถ่ายทอดและการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นการแปรรูปหน่อไม้ของชุมชนบ้านพุเตย จังหวัดกาญจนบุรี*. นครปฐม: ภาควิชาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และชุมชน คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อัญญา กิ่งนอก. (2560). ศึกษาปัจจัยความสำเร็จในการรักษาและส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นของชุมชนอีสาน. *วารสารการพัฒนาท้องถิ่น*, 12(3), 45-60.

UNESCO (ICHCAP). (2019). *มรดกภูมิปัญญาวัฒนธรรมและการพัฒนาที่ยั่งยืน*. เข้าถึงได้จาก https://ich.unesco.org/doc/src/34299-TH.pdf

การเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ในเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร*

Online Casino Gambling among Juveniles in Bangkok Area

วันจักร น้อยจันทร์ และอุนิษา เลิศโตมรสกุล
Wanchak Noichan and Unisa Lerttomornsakul
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ประเทศไทย
Chulalongkorn University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: wanchak.no@@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและสาเหตุการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ของเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยดำเนินการเก็บข้อมูลจากเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานครที่เล่นพนันคาสิโนออนไลน์ จำนวน 15 คน ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก

ผลการวิจัยพบว่า

1. การเล่นพนันคาสิโนออนไลน์คือการเล่นเกมเสี่ยงโชคผ่านอินเทอร์เน็ต เช่น เกมไพ่ เกมโต๊ะ สล็อตแมชชีน และรูเล็ต ซึ่งได้รับแรงผลักดันจากการพัฒนาทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารไร้สาย เด็กและเยาวชนสามารถเข้าถึงได้ง่ายผ่านสมาร์ทโฟน โดยใช้เงินจากหลากหลายแหล่ง เช่น เงินค่าขนม เงินที่ได้รับจากผู้ปกครอง การยืมเพื่อน หรือแม้กระทั่งการกู้ยืมออนไลน์ แรงจูงใจในการเล่นมักเริ่มจากการเห็นตัวอย่างคนอื่นได้รับรางวัลหรือคำชม การโฆษณาที่น่าสนใจ และความสะดวกในการเข้าถึง อย่างไรก็ตาม การพนันออนไลน์ก่อให้เกิดผลกระทบเชิงลบต่อเด็กและเยาวชน ทั้งด้านการศึกษา การใช้ชีวิต จิตใจ สังคม และการเงิน โดยผลกระทบทางการศึกษารวมถึงความล้มเหลวในหน้าที่การเรียน ด้านจิตใจเกิดความเครียดหรือพฤติกรรมเสี่ยงเพิ่มขึ้น ด้านสังคมเกิดปัญหาในครอบครัวหรือเพื่อน และด้านการเงินเกิดหนี้สินหรือปัญหาการบริหารเงินในระยะยาว การพนันออนไลน์ในกลุ่มเด็กและเยาวชนจึงเป็นปัญหาที่ต้องการการเฝ้าระวังและการแก้ไขจากหลายฝ่ายอย่างเร่งด่วน

2. เด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานครมีเล่นพนันออนไลน์เกิดจากการเรียนรู้ ความผูกพันทางสังคม การขาดการควบคุมตนเอง ทางเลือกที่มีเหตุผล การมีแรงจูงใจ เป้าหมาย และการขาดแคลน

*ได้รับบทความ: 17 กรกฎาคม 2567; แก้ไขบทความ: 15 มกราคม 2568; ตอบรับตีพิมพ์: 24 มกราคม 2568
Received: July 17, 2024; Revised: January 15, 2025; Accepted: January 24, 2025

ผู้ดูแลที่มีประสิทธิภาพ ความไม่เป็นระเบียบและความเสื่อมโทรมในสิ่งแวดล้อม และความกดดันทางสังคม
คำสำคัญ: การพนัน; คาสิโนออนไลน์; เด็กและเยาวชน; กรุงเทพมหานคร

Abstract

This research aimed to study the problems and causes of online casino gambling among juveniles in Bangkok. The study employed a qualitative research approach, collecting data through in-depth interviews with 15 juveniles and youth engaged in online casino gambling.

The results revealed that:

1. Online casino gambling involves games of chance accessed via the internet, such as card games, table games, slot machines, and roulette. It is driven by advancements in information and communication technology, making it easily accessible through smartphones. Participants funded their gambling through various sources, including pocket money, allowances from parents, borrowing from friends, and even online loans. Motivations for gambling included observing others winning rewards or receiving praise, appealing advertisements, and ease of access. However, online gambling adversely affected education, lifestyle, mental health, social relationships, and finances. Educational impacts included academic failure, while mental health issues ranged from stress to risky behaviors. Social impacts involved conflicts within families and peer groups, and financial problems included debt and poor money management.

2. Factors contributing to online gambling among Juveniles in Bangkok, including social learning, weak social bonds, poor self-control, rational decision-making, motivational goals, lack of effective guardianship, environmental disorder, and social pressures. These findings highlight the urgent need for multi-sectoral interventions to address this growing issue.

Keywords: Gambling; Online Casino; Juveniles; Bangkok

1. บทนำ

ปัจจุบันการพนันคาสิโนออนไลน์ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในประเทศไทย โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร เนื่องจากการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีที่ทันสมัยมีความง่ายและสะดวกมากขึ้น ทำให้เด็กและเยาวชนสามารถเข้าถึงการพนันออนไลน์ได้ทุกที่ทุกเวลา

(Rossi & Nairn, 2022, pp. 385-391) ปรากฏการณ์นี้ก่อให้เกิดปัญหาที่มีผลกระทบต่อชีวิตและพัฒนาการของเด็กและเยาวชน เช่น ปัญหาทางการศึกษา ปัญหาทางจิตใจ ปัญหาทางสังคม และปัญหาทางการเงิน (Gonzalez et al., 2023) พฤตินัย พราวพันธุ์ (2562) ได้อธิบายว่า การพนันคาสิโนออนไลน์สามารถเปรียบได้กับบ่อนหรือสถานบริการการพนันประเภทหนึ่งที่ต้องเข้าถึงผ่านระบบอินเทอร์เน็ต การเข้าใช้งานต้องมีการสมัครสมาชิกเพื่อบันทึกข้อมูลส่วนบุคคลและบัญชีสำหรับการวางเดิมพัน เมื่อกระบวนการสมัครและยืนยันเสร็จสิ้น ผู้ใช้จึงจะสามารถเลือกเล่นเกมการพนันต่างๆ ได้

ผลกระทบจากการติดการพนันก่อให้เกิดความเสียหายทั้งด้านสุขภาพกาย สุขภาพจิต เศรษฐกิจ และสังคม ตัวอย่างเช่น การขาดประสิทธิภาพในการเรียนและการทำงาน ปัญหาด้านการเงิน ปัญหาความสัมพันธ์ในครอบครัว รวมถึงการก่ออาชญากรรม นอกจากนี้ การติดการพนันยังเชื่อมโยงกับปัญหาการเสพติดสารเสพติดอื่นๆ เช่น แอลกอฮอล์และยาเสพติด (วิทยากร เชียงกูล, 2562)

ในประเทศไทย การเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ถือเป็นการละเมิดกฎหมาย เนื่องจากการพนันทุกรูปแบบที่ไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาลถือเป็นสิ่งผิดกฎหมาย การดำเนินการของเว็บไซต์พนันออนไลน์ที่ไม่ได้รับอนุญาตนั้นจึงถือเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย (กรุงเทพธุรกิจ, 2564) นอกจากนี้ การพนันคาสิโนออนไลน์มักถูกใช้เป็นช่องทางในการฟอกเงิน โดยผู้กระทำผิดจะใช้เงินที่ได้จากการกระทำผิดกฎหมาย เช่น การค้ายาเสพติด หรือการฉ้อโกง มาลงทุนในการพนันออนไลน์ เพื่อทำให้เงินดังกล่าวดูเป็นเงินที่ได้มาถูกต้องตามกฎหมาย และการพนันออนไลน์มักเป็นสาเหตุให้เด็กและเยาวชนเข้าไปมีส่วนร่วม ซึ่งเป็นการละเมิดสิทธิเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะเมื่อเด็กและเยาวชนไม่มีความสามารถในการตัดสินใจที่ดีเพียงพอ การเล่นพนันออนไลน์สามารถนำไปสู่การเสียเงินจำนวนมากและปัญหาทางจิตใจ (Derevensky & Gilbeau, 2015, pp. 4-12) มธุรดา สุวรรณโพธิ์ (2560) ระบุว่านักพนันที่มีอายุน้อยที่สุดในประเทศไทยอยู่ที่เพียง 7 ขวบ ขณะที่จำนวนคนไทยที่ติดการพนันมีมากกว่า 2.1 ล้านคน ซึ่งในจำนวนนี้เป็นเด็กและเยาวชนถึง 207,000 คน โดยส่วนใหญ่เล่นพนันคาสิโนออนไลน์ เมื่อพิจารณาแยกตามภูมิภาค ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีสัดส่วนคนเล่นการพนันในปี 2564 อยู่ร้อยละ 62.9 ของประชากรในภูมิภาค คิดเป็นจำนวน 11.461 ล้านคน รองลงมาคือ กรุงเทพฯ และปริมณฑล ร้อยละ 62.4 หรือประมาณ 4.889 ล้านคน ภาคใต้ร้อยละ 58.7 หรือประมาณ 4.392 ล้านคน ภาคเหนือ ร้อยละ 57.3 หรือ ประมาณ 5.601 ล้านคน และภาคกลาง ร้อยละ 54.2 หรือประมาณ 5.957 ล้านคน อย่างไรก็ดีหากเปรียบเทียบกับสัดส่วนคนเล่นพนันในปี 2562 ในแต่ละภูมิภาค พบว่า ในปี 2564 ภาคเหนือมีการขยายตัว ของกลุ่มประชากรที่เล่นพนันมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ ภาคใต้ กรุงเทพฯ และปริมณฑล ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง (ศูนย์ศึกษาปัญหาการพนัน, 2565)

กรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงที่มีความเจริญรุ่งเรืองและมีการพัฒนาเทคโนโลยีที่สูง ทำให้การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตและสมาร์ทโฟนเป็นเรื่องที่ง่ายและสะดวกกว่าในพื้นที่อื่นๆ ของประเทศไทย (Rossi &

Nairn, 2022, pp. 385-391) ความเจริญของโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีนี้ทำให้การพนันคาสิโนออนไลน์เป็นที่นิยมอย่างมากในกรุงเทพมหานคร

การวิจัยเรื่องนี้ มีความสำคัญอย่างยิ่งในการทำความเข้าใจสภาพปัญหาและสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหันมาเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ รวมถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเล่นพนันเหล่านี้ การศึกษานี้จะช่วยให้ผู้ปกครอง ครู และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถวางแผนและดำเนินการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการพนันในเด็กและเยาวชนได้อย่างเหมาะสม (Derevensky & Gilbeau, 2015, pp. 4-12) นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสามารถนำไปใช้ในการสร้างนโยบายหรือมาตรการทางกฎหมายที่มีประสิทธิภาพในการควบคุมและลดการแพร่กระจายของการพนันคาสิโนออนไลน์ในสังคมไทย (Gainsbury, 2015, pp. 185-193)

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ของเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาสาเหตุการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ของเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัยประกอบด้วย

1. เครื่องมือวิจัยที่ใช้เป็นแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง ประกอบด้วยข้อคำถาม 3 ส่วนด้วยกัน ได้แก่ ข้อมูลภูมิหลังของผู้ให้ข้อมูล ลักษณะรูปแบบการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ และสาเหตุการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ ซึ่งสร้างข้อคำถามจากการทบทวนแนวคิดทฤษฎี

2. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ เด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานครที่เล่นพนันคาสิโนออนไลน์ มีอายุระหว่าง 13-18 ปี จำนวนทั้งสิ้น 15 คน มีวิธีการเลือกผู้ให้ข้อมูลโดยการเลือกแบบเจาะจงและแบบลูกโซ่ โดยผู้ให้ข้อมูลรายแรกนั้นเป็นเยาวชนที่ผู้วิจัยรู้จักจากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมในเครือข่ายสังคมออนไลน์ ซึ่งเป็นกลุ่มของผู้เล่นการพนันคาสิโนออนไลน์ ผู้วิจัยจึงเลือกผู้ให้ข้อมูลรายนี้ด้วยวิธีเฉพาะเจาะจง จากนั้นจึงให้ผู้ให้ข้อมูลรายดังกล่าวแนะนำเด็กหรือเยาวชนที่รู้จักและมีพฤติกรรมเล่นพนันออนไลน์ติดต่อกันมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี โดยหากผู้ให้ข้อมูลที่ถูกแนะนำนั้นเป็นเด็กที่อายุต่ำกว่า 15 ปี จะต้องเลือกเฉพาะผู้ให้ข้อมูลที่ผู้ปกครองได้ทราบถึงพฤติกรรมอยู่แล้วเท่านั้น โดยคำนึงถึงการกระจายตัวและความหลากหลายของผู้ให้ข้อมูล

3. วิธีการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือคือแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง จากนั้นจึงประเมินเครื่องมือด้วยวิธีการแบบ IOC โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน และได้ส่งขอการรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน โดยได้รับการรับรองจริยธรรมการวิจัยในคนจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย

ในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 2 สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์และศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใบรับรองเลขที่ COA No. 196/67 ซึ่งในการเก็บข้อมูลจะต้องให้ผู้ปกครองและผู้ให้ข้อมูลลงนามรับรองด้วย สาเหตุที่ต้องให้ผู้ปกครองและผู้ให้ข้อมูลลงนามรับรองด้วยนั้นเป็นเพราะการสัมภาษณ์ในกิจกรรมนี้จำเป็นต้องได้รับคำยินยอมตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 20(1) โดยได้แจ้งให้ได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวัตถุประสงค์ในการวิจัย รายละเอียดขั้นตอนต่างๆ ที่จะต้องปฏิบัติหรือได้รับการปฏิบัติ ความเสี่ยง/อันตราย รวมทั้งประโยชน์ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการวิจัย ข้าพเจ้าได้อ่านรายละเอียดในเอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มตัวอย่าง/ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยโดยตลอดและรอบคอบแล้ว รวมทั้งได้รับคำอธิบายจากผู้วิจัยจนเข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว ผู้ปกครองและผู้ให้ข้อมูลมีสิทธิถอนตัวออกจากการวิจัยเมื่อใดก็ได้โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งการถอนตัวออกจากการวิจัยนั้น จะไม่มีผลกระทบทางลบใดๆ ต่อผู้ที่อยู่ในปกครอง/ในความดูแล จากนั้นผู้วิจัยได้นัดพบกับผู้ให้ข้อมูล ซึ่งต้องขออนุญาตผู้ปกครองก่อน จากนั้นจึงสัมภาษณ์โดยลำพังเพื่อเป็นการรักษาความลับ และให้ผู้ให้ข้อมูลช่วยแนะนำผู้ให้ข้อมูลรายต่อไปที่มีพฤติกรรมการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์เช่นเดียวกัน ซึ่งเมื่อเสร็จสิ้นการวิจัยแล้วข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะถูกทำลายภายหลังเสร็จสิ้นการวิจัยภายใน 6 เดือน โดยทำลายเอกสารจดบันทึกด้วยเครื่องทำลายเอกสาร

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์สรุปอุปนัยมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ เป็นการตีความและสร้างข้อสรุปข้อมูลจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็นที่เก็บรวบรวมมา โดยรวบรวมข้อมูลและข้อเท็จจริงจากหลายส่วนแล้วนำมาสรุปเป็นความจริงชุดใหญ่ที่สามารถเป็นตัวแทนและอธิบายส่วนต่างๆ ได้

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ในเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ปัญหาการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร พบว่า สภาพปัญหาการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ได้แบ่งออกเป็น 5 หัวข้อได้แก่ 1) การเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ 2) การเติบโตและการเข้าถึงการพนันคาสิโนออนไลน์ 3) เงินที่ใช้ในการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ 4) ปัจจัยในการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ และ 5) ผลกระทบจากการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ โดยสรุปผลการวิจัยดังนี้

1.1 การเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ (Online Casino Gambling) หมายถึง การเล่นเกมเสี่ยงโชคผ่านอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับการเล่นในคาสิโนทั่วไป เช่น เกมไพ่ เกมโต๊ะ สล็อตแมชชีน และรูเล็ต เป็นต้น การเดิมพันคาสิโนออนไลน์ได้รับความนิยมมากในยุคปัจจุบันเนื่องจากความสะดวกสบายที่

สามารถเข้าถึงได้ตลอด 24 ชั่วโมงและมีเกมหลากหลายรูปแบบให้เลือกเล่น

1.2 การเติบโตของตลาดการพนันคาสิโนออนไลน์ในระดับโลกมีความโดดเด่นและเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ปัจจัยสำคัญที่ผลักดันการเติบโตนี้ได้แก่การพัฒนาเทคโนโลยี การขยายตัวของอินเทอร์เน็ตและสมาร์ทโฟน รวมถึงการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมายในหลายประเทศที่ทำให้การพนันออนไลน์ถูกกฎหมายมากขึ้น สำหรับในประเทศไทยมีแม้ว่าจะมีกฎหมายที่เข้มงวดและข้อบังคับที่ห้ามการพนันในทุกรูปแบบ อย่างไรก็ตาม การเข้าถึงการพนันออนไลน์ยังคงมีอยู่และเติบโตอย่างต่อเนื่องผ่านเว็บไซต์ที่ให้บริการจากต่างประเทศ ซึ่งไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของกฎหมายไทย การแพร่หลายของสมาร์ทโฟนและอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงทำให้การเข้าถึงการพนันออนไลน์สะดวกยิ่งขึ้น

1.3 เงินที่ใช้ในการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์มีการกระจายตั้งแต่จำนวนเงินเดิมพันต่ำที่สุดเพียง 10 บาทไปจนถึงสูงสุดถึง 91,260 บาทต่อเดือน เงินที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนในประเทศไทยใช้ในการเล่นพนันออนไลน์มาจากหลายแหล่งที่แตกต่างกัน ได้แก่ เงินค่าขนมและเงินที่ได้รับจากผู้ปกครอง การขอเงินเพิ่มเติมจากครอบครัว การยืมเงินจากเพื่อน และการใช้บัตรเครดิตและการกู้ยืมเงินออนไลน์

1.4 ปัจจัยในการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนมักเริ่มต้นจากหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมและเทคโนโลยีที่เข้าถึงง่าย เช่น 1) การเข้าถึงเทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ต กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนใช้สื่อสังคมออนไลน์ เช่น Facebook, Instagram, TikTok, และ YouTube เป็นช่องทางหลักในการสื่อสารและรับข่าวสาร 2) การโฆษณาและการตลาดที่น่าดึงดูด การโฆษณาผ่านสื่อสังคมออนไลน์และเว็บไซต์เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนสนใจการพนันคาสิโนออนไลน์ การใช้ผู้มีอิทธิพลทางออนไลน์ (influencers) และเซเลบเป็นตัวกระตุ้น รวมถึงการเสนอโปรโมชั่นและโบนัสที่น่าสนใจ เป็นกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพในการดึงดูดกลุ่มเป้าหมายนี้ 3) การเลียนแบบและแรงกดดันจากเพื่อน การเล่นพนันของเพื่อนฝูงและการเห็นผู้ใหญ่หรือเพื่อนเล่นพนันในสื่อออนไลน์เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มที่จะทดลองเล่นการพนันตาม และ 4) การใช้การพนันเป็นวิธีการหลีกหนีปัญหา กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนบางคนหันมาเล่นการพนันออนไลน์เพื่อหลีกหนีปัญหาส่วนตัวหรือความเครียด เช่น ปัญหาทางการเรียน ความเครียดจากครอบครัว หรือความกดดันทางสังคม

1.5 ปัญหาการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานครเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงเนื่องจากผลกระทบที่มีต่อชีวิตและพัฒนาการของพวกเขาซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นหลายประเด็นหลัก ได้แก่ 1) ผลกระทบทางการศึกษา กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนที่เข้ามาเล่นพนันออนไลน์มักจะละเลยการศึกษา ขาดสมาธิในการเรียน และมีผลการเรียนที่ลดลง การขาดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและทักษะที่จำเป็นในอนาคต 2) ผลกระทบทางจิตใจ การเล่นพนันออนไลน์ส่งผลให้เกิดความเครียด ความวิตกกังวล และภาวะซึมเศร้า มีความเสี่ยงที่จะพัฒนาเป็นโรคติดพนัน 3) ผลกระทบทาง

สังคม เกิดปัญหาครอบครัว เนื่องจากการใช้เวลาบนพนันออนไลน์มากเกินไป การเข้าสังคมกับกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง เช่น การติดยาเสพติด การเข้าร่วมแก๊งอาชญากรรม กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนที่หมกมุ่นกับการเล่นพนันออนไลน์มักจะใช้เวลาส่วนใหญ่กับการพนัน ทำให้มีเวลาน้อยลงในการใช้เวลากับครอบครัวและเพื่อน และ 4) ผลกระทบทางการเงิน การสูญเสียเงินในการเล่นพนันออนไลน์ ส่งผลให้เกิดปัญหาทางการเงินในครอบครัว การก่อหนี้เพื่อเล่นพนัน ซึ่งอาจนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายเพื่อหาเงินมาใช้หนี้

2. สาเหตุการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร เมื่อวิเคราะห์แล้วพบว่ากลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานครมีเหตุที่นำมาสู่การเล่นพนันออนไลน์หลายสาเหตุ โดยสามารถจำแนกได้ดังนี้

2.1 การเรียนรู้ พฤติกรรมสามารถเรียนรู้ได้ผ่านการสังเกตหรือการเลียนแบบพฤติกรรมของผู้อื่น ในบริบทของการพนันออนไลน์ หากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนสังเกตเห็นผู้อื่นเล่นพนันออนไลน์และได้รับรางวัลหรือคำชม พวกเขาอาจถูกจูงใจที่จะลองเล่นเช่นกัน.

2.2 ความผูกพันทางสังคมการขาดความผูกพันที่แข็งแกร่งกับสถาบันสังคมสำคัญเช่น ครอบครัวหรือโรงเรียนอาจทำให้ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่เสี่ยงมากขึ้น โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนส่วนมากมีผูกพันกับครอบครัวน้อยหรือไม่มีเลย บางรายนั้นไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ผู้ปกครอง บางรายผู้ปกครองไม่ได้มีเวลาให้หรือเกิดความขัดแย้งแตกแยกภายในครอบครัว นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่ได้ยึดติดหรือกังวลเกี่ยวการเรียนหรืออนาคตมากนัก เพราะมองว่ายังเป็นเรื่องไกลตัว โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนทั้งหมดมีผลการเรียนอยู่ในระดับแย่ถึงพอใช้ อีกทั้งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนบางรายไม่เคยทำกิจกรรมใดร่วมกับชุมชน โรงเรียนหรือแม้กระทั่งทำกิจกรรมเกี่ยวกับสาธารณะประโยชน์เลย และยังมีกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเด็กและเยาวชนบางส่วนที่ไม่เชื่อในเรื่องของการทำดีแล้วจะได้ดี และมองว่าการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์นั้นจะทำให้พวกเขามีรายได้อย่างรวดเร็ว ดีกว่าเสียเวลาไปกับการเรียนหรือทำงานพิเศษ

2.3 การขาดการควบคุมตนเองเด็กและเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองต่ำมักจะมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงและทำสิ่งที่ให้ผลตอบแทนทันทีแต่มีผลกระทบทางลบในระยะยาว อาจใช้การพนันเป็นวิธีการแก้ไขปัญหาหรือหลีกเลี่ยงความเครียดและความกังวลในชีวิต มีการตัดสินใจที่ไม่ได้คำนึงถึงผลลัพธ์ในระยะยาว การเล่นการพนันคาสิโนออนไลน์สามารถตอบสนองความต้องการในการได้รับความตื่นเต้นและความพึงพอใจทันที แต่ผู้ที่ขาดการควบคุมตนเองมักจะไม่พิจารณาผลกระทบทางการเงินและจิตใจในระยะยาว แสวงหาความตื่นเต้นและกิจกรรมที่น่าสนใจ

2.4 ทางเลือกที่มีเหตุผล เด็กและเยาวชนทำการตัดสินใจโดยมีพื้นฐานจากการคำนวณค่าใช้จ่ายและผลประโยชน์เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดสำหรับตนเอง ในบริบทของการพนันออนไลน์ เด็กและ

เยาวชนจะทำการตัดสินใจโดยพิจารณาจากข้อมูลที่มีอยู่ เช่น อัตราการชนะ โอกาสที่จะได้รับรางวัล และความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง เลือกทางเลือกที่คิดว่าจะให้ผลประโยชน์สูงสุดสำหรับตนเอง โดยพิจารณาทั้งผลตอบแทนและความเสี่ยง ประเมินค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้อง

2.5 การเล่นการพนันคาสิโนออนไลน์ของเด็กและเยาวชนเกิดขึ้นเพราะมีองค์ประกอบครบพร้อมกันได้แก่แรงจูงใจ เป้าหมาย และการขาดแคลนผู้ดูแลที่มีประสิทธิภาพ

2.6 ความไม่เป็นระเบียบและความเสื่อมโทรมในสิ่งแวดล้อม สภาพแวดล้อมออนไลน์ที่ไม่มีการควบคุม เว็บไซต์การพนันที่ไม่มีการควบคุมหรือการดูแลที่เหมาะสม ส่งสัญญาณว่าพฤติกรรมไม่เหมาะสมนั้นยอมรับได้หรือไม่ถูกตรวจสอบ

2.7 ความกดดันทางสังคม ความกดดันทางสังคมสามารถมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะในบริบทของการพนันออนไลน์ กลุ่มเพื่อนมีบทบาทสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน หากกลุ่มเพื่อนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการพนันออนไลน์ เด็กและเยาวชนอาจรู้สึกว่าต้องการเข้าร่วมเพื่อความเข้ากันได้และยอมรับในกลุ่ม การที่เห็นเพื่อนได้รับรางวัลจากการพนันออนไลน์อาจกระตุ้นความอยากลองเล่นเอง ความต้องการในการได้รับการยอมรับและการยกย่องจากสังคมอาจทำให้เด็กและเยาวชนเข้าร่วมการพนันออนไลน์

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้มีประเด็นการอภิปรายผลดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่า การเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ (Online Casino Gambling) หมายถึง การเล่นเกมเสี่ยงโชคผ่านอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับการเล่นในคาสิโนทั่วไป เช่น เกมไพ่ เกมโต๊ะ สล็อตแมชชีน และรูเล็ต เป็นต้น การเดิมพันคาสิโนออนไลน์ได้รับความนิยมมากในยุคปัจจุบันเนื่องจากความสะดวกสบายที่สามารถเข้าถึงได้ตลอด 24 ชั่วโมงและมีเกมหลากหลายรูปแบบให้เลือกเล่นทั้งนี้เพราะการที่สามารถเข้าถึงได้ตลอด 24 ชั่วโมงทำให้เล่นสามารถเลือกเล่นได้ตามความสะดวกของตนเอง ไม่ต้องผูกพันกับเวลาหรือสถานที่ ที่เป็นเช่นนี้อภิปรายได้ว่าการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ได้รับความนิยมอย่างมากในปัจจุบันเนื่องจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีที่ทำให้ผู้คนสามารถเข้าถึงเกมผ่านอินเทอร์เน็ตได้ตลอด 24 ชั่วโมงอย่างสะดวกสบาย โดยไม่ต้องผูกพันกับเวลาและสถานที่ อีกทั้งยังมีความหลากหลายของเกมที่ตอบสนองความต้องการเฉพาะบุคคล เช่น เกมที่ใช้ทักษะอย่างโป๊กเกอร์หรือเกมที่อาศัยดวงอย่างสล็อตแมชชีน รวมถึงระบบโบนัสและโปรโมชั่นที่ช่วยเพิ่มแรงจูงใจให้ผู้เล่น นอกจากนี้ การเล่นออนไลน์ยังให้ความเป็นส่วนตัว ลดความอึดอัดจากสภาพแวดล้อมที่พลุกพล่านในคาสิโนจริง และมาพร้อมกับระบบการเงินที่ยืดหยุ่นซึ่งทำให้ผู้เล่นสามารถเลือกเดิมพันตามความสะดวก สอดคล้องกับวิถีชีวิตที่เร่งรีบและผสมผสานความบันเทิงเข้ากับการพักผ่อนในยุคดิจิทัลได้อย่างลงตัว ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย Howarth, Dash,

& Olaoye (2024) ในการวิจัย Exploring the Growth, Regulations, and Social Impact of the Online Gambling Industry ได้ระบุว่า หนึ่งในปัจจัยหลักที่ทำให้การเดิมพันคาสิโนออนไลน์เติบโตอย่างรวดเร็วคือความสามารถในการเข้าถึงได้ทุกที่ทุกเวลา ผ่านอุปกรณ์ที่มีการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งไม่จำกัดเวลาในการเล่น ผู้เล่นสามารถเลือกเล่นได้ตามความสะดวกของตนเอง ไม่ต้องผูกพันกับเวลาหรือสถานที่ การเติบโตของตลาดการพนันคาสิโนออนไลน์ในระดับโลกมีความโดดเด่นและเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ปัจจัยสำคัญที่ผลักดันการเติบโตนี้ได้แก่การพัฒนาเทคโนโลยี การขยายตัวของอินเทอร์เน็ตและสมาร์ทโฟน รวมถึงการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมายในหลายประเทศที่ทำให้การพนันออนไลน์ถูกกฎหมายมากขึ้น ทั้งนี้เพราะในหลายประเทศที่ทำให้การพนันออนไลน์ถูกกฎหมายและเปิดเว็บไซต์พนันคาสิโนออนไลน์ ซึ่งกฎหมายไทยไม่สามารถควบคุมเว็บไซต์ต่างประเทศได้ ทำให้ผู้เล่นยังสามารถเข้าถึงการพนันออนไลน์ได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Lortrakul (2023, pp. 191-200) ในการวิจัย Enforcement of Online Gambling Laws ได้วิเคราะห์ถึงผลกระทบของกฎหมายการพนันที่เข้มงวดในประเทศต่างๆ รวมถึงประเทศไทย ซึ่งห้ามการพนันทุกรูปแบบยกเว้นหวยรัฐบาลและการแข่งม้าที่ได้รับอนุญาต การที่กฎหมายไทยไม่สามารถควบคุมเว็บไซต์ต่างประเทศได้ ทำให้ผู้เล่นยังสามารถเข้าถึงการพนันออนไลน์ได้ง่าย เงินที่เด็กและเยาวชนในประเทศไทยใช้ในการเล่นพนันออนไลน์มาจากหลายแหล่งที่แตกต่างกันได้แก่ เงินค่าขนมและเงินที่ได้รับจากผู้ปกครอง การขอเงินเพิ่มเติมจากครอบครัว การยืมเงินจากเพื่อน และการใช้บัตรเครดิตและการกู้ยืมเงินออนไลน์ ทั้งนี้เพราะการหาเงินมาเล่นพนันด้วยวิธีดังกล่าวนั้นไม่มีเงื่อนไขที่เข้มงวดในการคืนเงิน และมีความสะดวกในการขอยืม ซึ่งสอดคล้องกับ Siraj, Najam & Ghazal (2021, pp. 1-8) ในการวิจัยเรื่อง Sensation Seeking, Peer Influence, and Risk-Taking Behavior in Adolescents ได้ระบุถึงบทบาทของเพื่อนในการให้ยืมเงินสำหรับการเล่นพนัน โดยเยาวชนมักยืมเงินจากเพื่อนเนื่องจากไม่มีเงื่อนไขที่เข้มงวดในการคืนเงิน และมีความสะดวกในการขอยืม

นอกจากนี้ ปัจจัยในการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ของเด็กและเยาวชนมักเริ่มต้นจากหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมและเทคโนโลยีที่เข้าถึงง่าย เช่น การเข้าถึงเทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ต การโฆษณาและการตลาดที่น่าดึงดูด การเลียนแบบและแรงกดดันจากเพื่อน และการใช้การพนันเป็นวิธีการหลีกหนีปัญหา ทั้งนี้เพราะการโฆษณาและการตลาดของการพนันคาสิโนออนไลน์มักใช้วิธีการที่น่าดึงดูดและสร้างความตื่นเต้น เช่น การเสนอโปรโมชั่นพิเศษ โบนัส และเกมที่มีกราฟิกสวยงามน่าสนใจ ซึ่งสอดคล้องกับ Di Censo, Delfabbro, & King (2024, pp. 71-91) ในการวิจัย the impact of gambling advertising and marketing on young people: A critical review and analysis of methodologies ได้ศึกษาถึงผลกระทบของการโฆษณาและการตลาดที่มุ่งเป้าไปยังเด็กและเยาวชน ซึ่งมักใช้วิธีการที่น่าดึงดูดและสร้างความตื่นเต้น เช่นการเสนอโปรโมชั่นพิเศษ โบนัส และเกมที่มีกราฟิกสวยงามและน่าสนใจ การวิจัยพบว่าการโฆษณาเหล่านี้มีผลกระทบต่อการตัดสินใจของเยาวชนในการเริ่มต้นเล่นพนัน

ปัญหาการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ในเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานครเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงเนื่องจากผลกระทบที่มีต่อชีวิตและพัฒนาการของพวกเขา ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นหลายประเด็นหลัก ได้แก่ 1) ผลกระทบทางการศึกษา เด็กและเยาวชนที่เข้ามาเล่นพนันออนไลน์มักจะละเลยการศึกษา ขาดสมาธิในการเรียน และมีผลการเรียนที่ลดลง 2)ผลกระทบทางจิตใจ การเล่นพนันออนไลน์ส่งผลให้เกิดความเครียด ความวิตกกังวล และภาวะซึมเศร้า มีความเสี่ยงที่จะพัฒนาเป็นโรคติดพนัน 3) ผลกระทบทางสังคม เกิดปัญหาครอบครัว เนื่องจากการใช้เวลาบนพนันออนไลน์มากเกินไป 4) ผลกระทบทางการเงิน การสูญเสียเงินในการเล่นพนันออนไลน์ ส่งผลให้เกิดปัญหาทางการเงินในครอบครัว การก่อหนี้เพื่อเล่นพนัน ซึ่งอาจนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายเพื่อหาเงินมาใช้หนี้ ทั้งนี้เพราะการติดการพนันเป็นความผิดปกติทางจิตใจ สอดคล้องกับ Saúl, et al. (2023, p. 32) ในการวิจัย Family Factors and Personal Characteristics of Gambling in Students from Seventh to Eleventh Grade of the Instituto Experimental La Asunción, Lechecuagos, León, III Quarter พบว่า การติดการพนันเป็นความผิดปกติทางจิตใจที่มีผลต่อแง่มุมต่างๆ ของชีวิตส่วนตัวครอบครัวการทำงานสังคมและเศรษฐกิจของผู้ที่ทุกข์ทรมานจากมัน นำไปสู่ความยากลำบากในการควบคุมตนเองและการจัดการแรงกระตุ้นการติดการพนันเป็นความผิดปกติทางจิตใจ ก่อให้เกิดความวิตกกังวล ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ การขาดการควบคุมตนเองและการนอนไม่หลับ ซึ่งได้รับการระบุว่ามีอิทธิพลต่อการพัฒนาการติดการพนันในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงปีที่ 5

2. ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ของเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ได้แก่ การเรียนรู้ ในบริบทของการพนันออนไลน์ มีการสังเกตเห็นผู้อื่นเล่นพนันออนไลน์และได้รับรางวัลหรือคำชม และถูกจูงใจที่จะลองเล่น ที่เป็นเช่นนี้อภิปรายได้ว่าเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานครหันมาเล่นพนันคาสิโนออนไลน์สามารถเชื่อมโยงกับปัจจัยด้านการเรียนรู้ในบริบทของการพนันออนไลน์ โดยส่วนใหญ่เกิดจากการสังเกตเห็นคนรอบข้างหรือบุคคลที่มีอิทธิพล เช่น เพื่อนหรือผู้ใหญ่ เล่นพนันออนไลน์และได้รับรางวัลหรือคำชม ทำให้เกิดความสนใจและความเชื่อว่าการพนันอาจนำมาซึ่งผลตอบแทนที่คุ้มค่า ประกอบกับลักษณะการจูงใจผ่านสื่อออนไลน์ เช่น โฆษณาหรือโปรโมชั่นที่ชักชวนให้ทดลองเล่น ส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีแนวโน้มที่จะลองเล่นเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น หรือเพื่อค้นหาประสบการณ์ใหม่ที่พวกเขามองว่าอาจนำไปสู่ความสำเร็จหรือการยอมรับในสังคมกลุ่มเพื่อนของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ซึ่งพัฒนาโดย Bandura (1977) ทฤษฎีนี้ชี้ให้เห็นว่า คนสามารถเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ๆ ได้โดยการสังเกตและเลียนแบบผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขาเห็นว่าผู้อื่นได้รับผลตอบแทนที่เป็นบวกจากพฤติกรรมนั้นๆ

นอกจากนี้ การขาดความผูกพันที่แข็งแกร่งกับสถาบันสังคมสำคัญอาจทำให้เด็กและเยาวชนมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์มากขึ้น ในขณะที่เด็กและเยาวชนที่มีความ

ผูกพันที่แข็งแกร่งกับสังคม เช่น ครอบครัว, โรงเรียน, และงาน มีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงการกระทำผิดกฎหมายหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เพราะพวกเขามีส่วนร่วมและมีส่วนได้ส่วนเสียที่มากกว่าในสังคมนั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี Social Bond หรือทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory) ของ Hirschi (1969) เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของความผูกพันทางสังคมในด้านการป้องกันพฤติกรรมที่เสี่ยงและไม่เหมาะสม เช่น การเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ โดยทฤษฎีนี้ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลักที่มีผลต่อการควบคุมพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน ได้แก่ 1) ความผูกพัน (Attachment) ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับคนสำคัญในชีวิต 2) ความมุ่งมั่น (Commitment) การมีเป้าหมายและความมุ่งมั่นในชีวิต 3) การมีส่วนร่วม (Involvement) การมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์และสร้างสรรค์ และ 4) ความเชื่อ (Belief) การมีค่านิยมและความเชื่อที่สอดคล้องกับมาตรฐานทางสังคมและศีลธรรม การเชื่อในคุณค่าของความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ และการทำดี การขาดความผูกพันที่แข็งแกร่งกับสถาบันสังคมสำคัญ เช่น ครอบครัว โรงเรียน และงาน จะทำให้เด็กและเยาวชนไม่มีแรงจูงใจหรือข้อผูกพันที่จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่เสี่ยง เช่น การเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ ในทางตรงกันข้ามหากเด็กและเยาวชนมีความผูกพันที่แข็งแกร่งกับสถาบันเหล่านี้ พวกเขาจะมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพราะมีส่วนร่วมและมีส่วนได้ส่วนเสียในสังคมที่มากกว่า

อีกทั้งการขาดการควบคุมตนเองเด็กและเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองต่ำมักจะมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงและทำสิ่งที่ให้ผลตอบแทนทันทีแต่มีผลกระทบทางลบในระยะยาว อาจใช้การพนันเป็นวิธีการแก้ไขปัญหาหรือหลีกเลี่ยงความเครียดและความกังวลในชีวิต มีการตัดสินใจที่ไม่ได้คำนึงถึงผลลัพธ์ในระยะยาว สอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมตนเอง (Self-Control Theory) ของ Gottfredson & Hirschi (1990) ที่ว่าการขาดการควบคุมตนเองเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชนมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงและทำสิ่งที่ให้ผลตอบแทนทันทีแต่มีผลกระทบทางลบในระยะยาว พฤติกรรมการเล่นการพนันคาสิโนออนไลน์เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของการขาดการควบคุมตนเองนี้

บางครั้งเด็กและเยาวชนทำการตัดสินใจโดยมีพื้นฐานจากการคำนวณค่าใช้จ่ายและผลประโยชน์เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดสำหรับตนเอง ในบริบทของการพนันออนไลน์ เด็กและเยาวชนจะทำการตัดสินใจโดยพิจารณาจากข้อมูลที่มีอยู่ เช่น อัตราการชนะ โอกาสที่จะได้รับรางวัล และความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง เลือกทางเลือกที่คิดว่าจะให้ผลประโยชน์สูงสุดสำหรับตนเอง โดยพิจารณาทั้งผลตอบแทนและความเสี่ยงประเมินค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเลือกที่มีเหตุผล (Rational Choice Theory) (Becker, 1976) ทฤษฎีนี้ชี้ให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนทำการตัดสินใจโดยการพิจารณาผลตอบแทนและความเสี่ยงเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดสำหรับตนเอง ในบริบทของการพนันออนไลน์ การตัดสินใจที่มีเหตุผลการเล่นการพนันคาสิโนออนไลน์ของเด็กและเยาวชนเกิดขึ้นเพราะมีองค์ประกอบครบพร้อมกัน ได้แก่ แรงจูงใจ เป้าหมาย และการขาดแคลนผู้ดูแลที่มีประสิทธิภาพซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีกิจกรรมประจำวัน

(Routine Activities Theory) ของ Cohen & Felson (1979, pp. 588-608) เสนอว่าการกระทำผิดเกิดขึ้นเมื่อมีองค์ประกอบสามอย่างพร้อมกัน ได้แก่ ผู้กระทำผิดที่มีแรงจูงใจ (Motivated Offender) เป้าหมายที่เหมาะสม (Suitable Target) และการขาดการป้องกันที่เพียงพอ (Lack of Capable Guardianship) ทฤษฎีนี้สามารถใช้ในการอธิบายว่าทำไมเด็กและเยาวชนจึงมีแนวโน้มที่จะเล่นการพนันคาสิโนออนไลน์เมื่อมีองค์ประกอบครบพร้อมกัน

และสุดท้ายความไม่เป็นระเบียบและความเสื่อมโทรมในสิ่งแวดล้อม สภาพแวดล้อมออนไลน์ที่ไม่มีการควบคุมทำให้เด็กและเยาวชนหันมาเล่นการพนันคาสิโนออนไลนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีหน้าต่างแตก (Broken Windows Theory) ของ Wilson & Kelling (1982, pp. 29-38) ทฤษฎีนี้เสนอว่าการไม่จัดการกับความไม่เป็นระเบียบและความเสื่อมโทรมในสภาพแวดล้อมส่งสัญญาณว่าพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้นเป็นที่ยอมรับได้และไม่ได้ถูกตรวจสอบ ซึ่งสามารถนำไปสู่การเพิ่มขึ้นของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมรวมถึงการพนันออนไลน์ได้ ในบริบทของสภาพแวดล้อมออนไลน์ ความไม่เป็นระเบียบอาจแสดงออกในรูปแบบของการปล่อยให้เกิดเว็บไซต์และการเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ โดยไม่มีการจับกุมหรือระงับการดำเนินการ ส่งสัญญาณให้เห็นว่าพฤติกรรมการพนันที่ไม่เหมาะสมสามารถทำได้โดยไม่มีการตรวจสอบหรือการลงโทษ ทำให้เด็กและเยาวชนมีแนวโน้มที่จะเข้าไปสู่การพนันออนไลน์ได้ง่ายขึ้น และความกดดันทางสังคมความกดดันทางสังคม สามารถมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะในบริบทของการพนันออนไลน์ กลุ่มเพื่อนมีบทบาทสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน หากกลุ่มเพื่อนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการพนันออนไลน์ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความเครียด (Strain Theory) ของ Merton (1938, pp. 672-682) ทฤษฎีนี้เสนอว่าความเครียดหรือแรงกดดันทางสังคมสามารถนำไปสู่พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้เมื่อเด็กและเยาวชนไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่สังคมกำหนดด้วยวิธีที่ถูกต้องได้

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รวมถึงหน่วยที่เกี่ยวข้องต้องมุ่งเน้นการแก้ปัญหาการพนันคาสิโนออนไลน์ในส่วนของสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กและเยาวชน

1.2 ผู้บังคับใช้กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมจะต้องเข้มงวดเกี่ยวกับการโฆษณาเผยแพร่เนื้อหาเกี่ยวกับการพนันคาสิโนออนไลน์

1.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรพัฒนาความผูกพันทางสังคมให้เด็กและเยาวชน เช่น การส่งเสริมสัมพันธภาพในครอบครัว การแนะแนวทางการเรียน อาชีพ หรืองานพิเศษเพื่อให้เด็กและเยาวชนมี

เป้าหมาย รวมทั้งการจัดกิจกรรมและถ่ายทอดความรู้ความเชื่อเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมให้กับเด็กและเยาวชน

2. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

2.1 เด็กและเยาวชนจะต้องหากิจกรรมที่เป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ นอกจากนี้พ่อแม่ ผู้ปกครอง และคนในครอบครัวเองก็มีส่วนสำคัญในการเหนี่ยวรั้งไม่ให้เด็กและเยาวชนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการพนันคาสิโนออนไลน์ ดังนั้นจึงควรมีกิจกรรมที่เพิ่มสัมพันธภาพระหว่างคนในครอบครัว และให้เวลากับเด็กและเยาวชนมากยิ่งขึ้น

2.2 เด็กและเยาวชนที่เล่นพนันส่วนหนึ่งก็เพราะต้องการเงิน ดังนั้นจึงควรหางานพิเศษที่ก่อให้เกิดรายได้ และไม่ผิดกฎหมาย โดยในต่างประเทศนั้นมีการสนับสนุนในเรื่องของกิจกรรมทางกีฬาที่นอกจากจะเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และยังก่อให้เกิดรายได้แก่เด็กและเยาวชนอีกด้วย

2.3 เด็กและเยาวชนจะต้องรู้จักการเลือกคบเพื่อน จากการศึกษาพบว่าเด็กและเยาวชนส่วนหนึ่งนั้นเลือกเล่นพนันคาสิโนออนไลน์จากการที่เห็นเพื่อนเล่น ดังนั้นหากว่าเลือกคบเพื่อนที่ไม่ดีก็จะนำไปสู่สิ่งที่ไม่ดี

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

การเล่นพนันคาสิโนออนไลน์ในเยาวชนกรุงเทพมหานครเกิดจากหลายสาเหตุที่เชื่อมโยงกันอย่างเป็นเหตุเป็นผล ปัจจัยแรกคือ การเข้าถึงเทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ตที่สะดวก การแพร่หลายของสมาร์ทโฟนและอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงทำให้เยาวชนสามารถเข้าถึงแพลตฟอร์มการพนันได้ตลอด 24 ชั่วโมง แม้จะมีกฎหมายห้าม แต่เว็บไซต์จากต่างประเทศที่ไม่มีการควบคุมยังคงเปิดให้บริการ อีกทั้ง การโฆษณาและการตลาดที่ดึงดูดใจ ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ เช่น การใช้ผู้มีอิทธิพล (Influencers) และการเสนอโปรโมชั่นหรือโบนัสที่ล่อตาล่อใจ ช่วยเพิ่มความน่าสนใจในหมู่เยาวชน

นอกจากนี้ แรงจูงใจจากสภาพแวดล้อมและสังคม เช่น การเลียนแบบพฤติกรรมจากคนรอบข้างหรือเพื่อน และการใช้การพนันเป็นวิธีหลีกหนีปัญหาส่วนตัวหรือความเครียด ส่งผลให้เยาวชนรู้สึกว่าการพนันสามารถช่วยให้ได้รับทั้งผลตอบแทนทางการเงินและการยอมรับในกลุ่มเพื่อน จากสาเหตุเหล่านี้นำไปสู่สภาพปัญหาการพนันในปัจจุบันที่เยาวชนในกรุงเทพมหานครเล่นพนันโดยใช้เงินจากแหล่งที่หลากหลาย เช่น เงินค่าขนม การยืมเพื่อน หรือการกู้ยืมออนไลน์ การพนันกลายเป็นกิจกรรมที่พวกเขาหมกมุ่นส่งผลต่อชีวิตในหลายด้าน ซึ่งผลกระทบที่ตามมามีทั้งด้านการศึกษา เช่น การละเลยการเรียนและผลการเรียนที่ลดลง ด้านจิตใจที่เกิดความเครียด ความวิตกกังวล และความเสี่ยงต่อการติดพนัน ด้านสังคมที่นำไปสู่ความขัดแย้งในครอบครัวและสังคมเพื่อน และด้านการเงินที่ทำให้เกิดปัญหาหนี้สินและพฤติกรรมการใช้จ่ายที่ไม่เหมาะสม ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กรุงเทพธุรกิจ. (2564). *การพนันออนไลน์ในประเทศไทย*. เข้าถึงได้จาก https://www.bangkokbiznews.com/news/detail/943937

พฤตินัย พราวพันธุ์. (2562). *การพนันคาสิโนออนไลน์ภัยใกล้ตัว*. เข้าถึงได้จาก https://www.dsi.go.th/Files/25620626การพนันคาสิโนออนไลน์ภัยใกล้ตัว.pdf

มธุรดา สุวรรณโพธิ์, ภาสกร คุ้มสิริ, ธนาภรณ์ กองพล, นภาดา สุขสัมพันธ์ และสันติภาพ นันทะสาร. (2560). *ปัญหาพนัน เกม และการประยุกต์ใช้เครื่องมือเพื่อการตระหนักรู้ปัญหาพนันในชุมชน.* (รายงานการวิจัย). นนทบุรี: กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.

วิทยากร เชียงกูล. (2562). *เสพติดพนัน-ความใหญ่โตของปัญหาและแนวทางแก้ไข*. กรุงเทพฯ: เดือนตุลา.

ศูนย์ศึกษาปัญหาการพนัน. (2565). *รายงานศูนย์ศึกษาปัญหาการพนัน ปี 2565*. กรุงเทพฯ: เดือนตุลา.

Bandura, A. (1977). *Social learning theory.* Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.

Becker, G. S. (1976). *The Economic Approach to Human Behavior*. Chicago, IL: University of Chicago Press.

Cohen, L. E., & Felson, M. (1979). Social change and crime rate trends: A routine activity approach. *American Sociological Review*, 44(4), 588-608. https://doi.org/10.2307/2094589

Derevensky, J. L., & Gilbeau, L. (2015). Adolescent gambling: Twenty-five years of research. *Canadian Journal of Addiction*, 6(2), 4-12. https://doi.org/10.1097/02213090-201506020-00002

Di Censo G., Delfabbro P., & King D. L. (2024). The impact of gambling advertising and marketing on young people: A critical review and analysis of methodologies. *International Gambling Studies*, 24(1), 71-91. https://doi.org/10.1080/14459795.2023.2199050

Gainsbury, S. M. (2015). Online gambling addiction: The relationship between internet gambling and disordered gambling. *Current Addiction Reports*, 2(2), 185-193. https://doi.org/10.1007/s40429-015-0055-9

Gonzalez, R. M., Quinn, P., Gardiner, J. & Sutcliffe, A. (2023). 47 Problematic online gambling and predictors of participation in adolescents. *Archives of Disease in Childhood*, 108, A101. https://doi.org/10.1136/archdischild-2023-328738.47

Gottfredson, M. R., & Hirschi, T. (1990). *A general theory of crime*. Stanford University Press.

Hirschi, T. (1969). *Causes of delinquency*. University of California Press.

Howarth, E., Dash, M. & Olaoye, F. (2024). *Exploring the Growth, Regulations, and Social Impact of the Online Gambling Industry*. Retrieved from https://easychair.org/publications/preprint/lCFC

Lortrakul, S. (2023). Enforcement of Online Gambling Laws. *International Journal of Sociologies and Anthropologies Science Reviews*, 3(6), 191-200. https://doi.org/10.60027/ijsasr.2023.3420

Merton, R. K. (1938). Social structure and anomie. *American Sociological Review*, 3(5), 672-682. https://doi.org/10.2307/2084686

Rossi, R., & Nairn, A. (2022). New developments in gambling marketing: The rise of social media ads and its effect on youth. *Current Addiction Reports,* 9(4), 385-391. https://doi.org/10.1007/s40429-022-00391-7

Saúl, R. P. V, Lucía, B. O. A., Guisell, P. M. Y., & Melisa, P. A. A. (2023). Family factors and personal characteristics of gambling in students from seventh to eleventh grade of the Instituto Experimental La Asunción, Lechecuagos, León, III Quarter. *Mathews Journal of Nursing*, 5(6), 32. https://doi.org/10.30629/0321MJNS.2023.0006

Siraj, R., Najam, B., & Ghazal, S. (2021). Sensation Seeking, Peer Influence, and Risk-Taking Behavior in Adolescents. *Education Research International*, 2021, 1-8. https://doi.org/10.1155/2021/8403024

Wilson, J. Q., & Kelling, G. L. (1982). Broken windows: The police and neighborhood safety. *Atlantic Monthly,* 249(3), 29-38.

อาหารในวิถีชีวิตที่สัมพันธ์กับระบบนิเวศวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว*

The Food in The Way of Life Related to The Local Cultural Ecosystem of The TaiLue Ethnic Group in Ban Na Yang Tai, Nam Bak District, Luang Prabang Province, Lao People's Democratic Republic

ธีระพงษ์ มีไธสง[1], สิงทอง เพื่อพม, สีสุลี พมมะแสง และมิดตะนา หัดสะจันห์[2]
Theerapong Meethaisong, Singthong Pheuaphom, Sisoury Phommaseng and Mittana Hatsachanh
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ประเทศไทย[1]
มหาวิทยาลัยสุภานุวงศ์, สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว[2]
Mahasarakham University, Thailand
Souphanouvong University, Laos
Corresponding Author, E-mail: theerapong_00@yahoo.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอาหารในวิถีชีวิตที่สัมพันธ์กับระบบนิเวศวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง เป็นวิจัยเชิงคุณภาพที่ใช้เครื่องมือคือ การสังเกต สัมภาษณ์ และสนทนากลุ่ม ใช้กลุ่มเป้าหมายจำนวน 20 คน โดยวิธีเลือกแบบเจาะจง นำข้อมูลมาตรวจสอบ วิเคราะห์และนำเสนอเชิงพรรณนา

ผลการวิจัยพบว่า อาหารที่นิยมนำเอาวัตถุดิบจากธรรมชาติมาปรุง แบ่งได้ 10 ประเภท คือ 1) ลาบ 2) คั่ว 3) ต้ม 4) แกง 5) น้ำพริก 6) เอ๊าะ 7) ซุป 8) หมก 9) ประเภทของหวาน 10) ประเภทอื่นๆ อาหารเหล่านี้สัมพันธ์กับระบบภูมินิเวศการตั้งถิ่นฐานในพื้นถิ่นบริเวณที่ราบที่รอบล้อมด้วยภูเขา มีหนองน้ำไหลผ่านชุมชนและบริเวณที่ทำเกษตรกรรมตลอดทั้งปี ทำให้เกิดความชุ่มชื้นเหมาะแก่การทำการเพาะ

*ได้รับบทความ: 19 สิงหาคม 2567; แก้ไขบทความ: 27 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 31 ธันวาคม 2567
Received: August 19, 2024; Revised: December 27, 2024; Accepted: December 31, 2024

ปลูกพืชที่หลากหลาย โดยเฉพาะข้าวและพืชผักสวนครัว แต่พืชหลายชนิดเกิดเองตามธรรมชาติสามารถนำมาประกอบอาหารได้ทั้งปี ส่วนอาหารจำพวกเนื้อสัตว์จะนิยมกินปลาเป็นหลัก เนื้อสัตว์ใหญ่นิยมในงานบุญประเพณี อาหารที่นิยมคือ ลาบ ส่วนเครื่องปรุงจะใช้น้ำปูแทนปลาร้า ชาวไทลื้อไม่นิยมกินอาหารประเภทหวานในชีวิตประจำวัน จะทำอาหารประเภทหวานเพียงในงานบุญหรือพิธีที่สำคัญๆ เท่านั้น

คำสำคัญ: อาหาร; วิถีชีวิต; นิเวศวัฒนธรรม; ไทลื้อ

Abstract

This research article aims to survey the food in the way of life related to the cultural ecology of the Tai Lue ethnic group in Ban Na Yang Tai, Nam Bak District, Luang Prabang Province. This is qualitative research using observation and interviews with a target group of 20 people by purposive selection. The data were examined, analyzed, and presented descriptively.

The results revealed that: the food that is popularly prepared with natural ingredients can be divided into 10 categories: 1) Laab, 2) Roasted, 3) Boiled, 4) Curry, 5) Nam Phrik, 6) Eaw, 7) Soup, 8) Mok, 9) Desserts, and 10) Others. These foods are related to the local settlement ecosystem in the plains surrounded by mountains. There are marshes flowing through the community and agricultural areas all year round, resulting in moisture suitable for growing a variety of plants, especially rice and vegetables. However, many plants grow naturally and can be used in cooking all year round. As for meat, fish is the main food. Large meat is popular in traditional festivals. The popular food is Laab. As for the seasoning, crab paste is used instead of fermented fish. Tai Lue people do not like to eat sweet foods in their daily lives. Sweet dishes are only served at important religious ceremonies or events.

Keywords: Food; Folkway; Ecoculture; Tailue

1. บทนำ

มนุษย์ทุกกลุ่มในโลกล้วนมีอาหารประจำชาติที่เป็นเอกลักษณ์ มีความเฉพาะที่โดดเด่นประจำชนกลุ่มชาติพันธุ์ของตนเอง โดยเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่เป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ จึงทำให้มีวัฒนธรรมการกินที่มีสีสันและความแตกต่างกันตามอัตลักษณ์ของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ โดยเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ลื้อหรือไทลื้อ เป็นชนเผ่าหนึ่งใน

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่มีสีสันและกลิ่นอายวัฒนธรรมที่มีความโดดเด่นไม่น้อยกว่าเผ่าอื่นๆ อาทิวัฒนธรรมการกิน วัฒนธรรมการแต่งกาย วัฒนธรรมการเกิด การตาย การบวช การแต่งงาน ในส่วนวัฒนธรรมอาหารเป็นวัฒนธรรมที่โดดเด่นและน่าสนใจให้ผู้พบเห็นอยากลิ้มลองและสัมผัสกับอาหารของชนเผ่าลื้อมากขึ้น โดยอาหารจะปรุงขึ้นจากความพิเศษของแต่ละโอกาสเทศกาลต่างๆ รวมถึงวัตถุดิบที่หาได้หลากหลายในธรรมชาติ เมื่อกล่าวถึงวัฒนธรรมอาหารแล้ว ชนเผ่าลื้อให้ความสำคัญกับอาหารที่หาได้จากวัตถุดิบจากท้องถิ่น และแม่น้ำโขง สืบทอดผ่านครอบครัวจากรุ่นสู่รุ่น โดยผู้หญิงจะเป็นคนทำอาหารในครัวเรือน และมีการสืบทอดผ่านการทำอาหารร่วมกันในชุมชนจากผู้อาวุโสสู่รุ่นหลังๆ ตามงานประเพณีสำคัญในชุมชน อาหารในสำรับมีความเป็นเอกลักษณ์ แสดงออกถึงวิถีชีวิต สภาพภูมิศาสตร์ ประเพณี วัฒนธรรม (ปิยะนาฎ จันทร์กระจ่าง, ศิริเพ็ญ เยี่ยมจรรยา และเอกกวีร์ วินิจเขตคำณวน, 2567, หน้า 1-12)

ชาวไทลื้อ เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ดำรงชีวิตอย่างเรียบง่าย มักตั้งชุมชนอยู่บริเวณที่มีความอุดมสมบูรณ์ โดยเฉพาะมีแหล่งน้ำและมีอาชีพเกษตรกรรมแบบพึ่งพาธรรมชาติ จึงมีความร่ำรวยด้วยทรัพยากรที่สามารถนำมาประกอบอาหารได้อย่างหลากหลาย โดยเฉพาะแต่เมื่อมีงานประเพณี หรือเทศกาลต่างๆ กลุ่มชาติพันธุ์ลื้อจะปรุงอาหารเป็นจำนวนมากไว้รับแขกที่มาเยี่ยมเยือน จากข้อมูลของโครงการพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมและชาติพันธุ์ล้านนา สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2553, หน้า 15-16) สรุปไว้ว่า อาหารของชาวไทลื้อมีส่วนผสมของไขมันน้อย นิยมบริโภคพืชผักที่ปลูกขึ้นเอง อาศัยการกินตามธรรมชาติ หรือที่เรียกว่า เครื่องป่าของดง เช่น หน่อไม้ เห็ดป่า ไข่มดแดง หรือไค หรือสาหร่ายน้ำจืด มาประกอบเป็นอาหาร ซึ่งอาหารการกินแต่ละมื้อมักทำเพียงประเภทเดียว แต่เมื่อถึงเทศกาลสำคัญ เช่น บวชนาค สงกรานต์ หรือขึ้นบ้านใหม่ จะประกอบอาหารไว้เลี้ยงครอบครัวและแขกผู้มาเยือนอย่างเต็มที่ สอดคล้องกับสมใจ แซ่โง้ว และวีระพงศ์ มีสถาน (2541, หน้า 57) ซึ่งได้อธิบายไว้ว่า ชาวไทยลื้อบริโภคข้าวเหนียวเป็นอาหารหลัก และนิยมบริโภคอาหารที่หาได้จากธรรมชาติตามฤดูกาล เช่น หน่อไม้ ไค (สาหร่ายน้ำจืด) เป็นต้น บางมื้ออาหารอาจมีแจ่ว (น้ำจิ้ม) เช่น แจ่วน้ำผัก แจ่วปู หรือแจ่วมะกอก พร้อมกับแกงผักต่างๆ ก็เพียงพอแล้วสำหรับการบริโภค อาหารไทลื้อส่วนมากจะประกอบอาหารเป็นลักษณะ การปิ้ง ทอด นึ่ง ยำ และอื่นๆ มีเนื้อสัตว์ เช่น ไก่ เป็ด ปลา และเนื้อวัวรวมทั้งผักและผลไม้นานาชนิด อาหารประเภทแกง ชาวไทลื้อเรียกว่าแค เช่น แคผักโฮะ หมายถึง แกงที่มีลักษณะคล้ายแกงจืด ซึ่งประกอบไปด้วยผักหลากหลายชนิด ถ้าต้องการให้มีรสเผ็ดจะเพิ่มพริกป่นผัดกับน้ำมันผสมลงไปในน้ำแกง ซึ่งเรียกแคเผ็ด เช่น แคเผ็ดหน่อไม้ดอง แคเผ็ดกบและผักกาด นอกจากนี้ ยังมีอาหารที่ห่อด้วยใบตอง เช่น ห่อนึ่งเนื้อวัว (หมก) นึ่งไก่ และนึ่งไข่ปลา อาหารที่เป็นอัตลักษณ์ของชาวไทลื้อ ได้แก่ น้ำปู และน้ำผัก อาหารประเภทเนื้อสัตว์ที่มีความโดเด่นและเป็นที่นิยม ได้แก่ ลาบ อาหารชนิดนี้มักใช้รับแขก และอยู่ในงานพิธีกรรมต่างๆ (นิชชิมา บุญเฉลียว, 2553, หน้า 107-132)

ชุมชนไทลื้อบ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่อพยพมาจากสิบสองปันนาและตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณราบลุ่มน้ำบาก ซึ่งเป็นพื้นที่ราบลุ่มที่อุดมสมบูรณ์ รอบชุมชนมีน้ำไหลผ่านล้อมรอบ และมีพื้นที่ราบเหมาะสำหรับเพาะปลูกข้าวและพืชอื่น มีภูเขาล้อมรอบ มีลักษณะเป็นแอ่งกระทะ ทำให้เหมาะสำหรับการตั้งชุมชน ชาวไทลื้อกลุ่มแรกอพยพมาเพียงจำนวน 55 คน แสวงหาพื้นที่ทำมาหากินและตั้งถิ่นฐานบนพื้นที่ดังกล่าวที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยน้ำและทรัพยากรธรรมชาติ เล่ากันว่า มีนกกระยางจำนวนมากได้มาใช้เป็นแหล่งอาศัยเพื่อจับกินกุ้ง หอย ปู ปลาที่อยู่บริเวณแห่งนี้กิน เมื่อชาวไทลื้อเข้ามาตั้งชุมชน จึงได้ตั้งชื่อหมู่บ้านตามลักษณะดังกล่าวว่า บ้านนายาง ต่อมา เมื่อมีประชากรมากขึ้น จึงได้แยกหมู่บ้านเป็นบ้านนายางเหนือและนายางใต้ กล่าวโดยเฉพาะชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ มีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่โดดเด่นโดยเฉพาะอาหารที่มีลักษณะเฉพาะและลักษณะร่วมวัฒนธรรมไทลื้อที่น่าสนใจ ซึ่งสัมพันธ์กับระบบนิเวศและทรัพยากรท้องถิ่นที่ส่งผลให้ชาวไทลื้อได้นำมาประกอบเป็นอาหารในชีวิตประจำวันที่หลากหลายและสัมพันธ์กับการกินอาหารจึงมีนัยยะและความหมายสำคัญที่สะท้อนถึงวิถีวัฒนธรรมของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้อย่างน่าสนใจ ผู้วิจัย จึงทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับอาหารที่สัมพันธ์ระบบนิเวศวัฒนธรรมซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของชาวไทลื้อ

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาอาหารในวิถีชีวิตที่สัมพันธ์กับระบบนิเวศวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Approach) ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก และสังเกตอย่างมีส่วนร่วม โดยใช้แนวคิดทฤษฎีทางวัฒนธรรม ขอบเขตของการวิจัย ประกอบด้วย 1) ขอบเขตเชิงเนื้อหา ศึกษาบริบทพื้นที่ทางนิเวศวัฒนธรรมของบ้านนายางใต้ที่สัมพันธ์กับระบบการสร้างอาหารไทลื้อ 2) ขอบเขตเชิงพื้นที่ ใช้พื้นที่บ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง ซึ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีประชากรไทลื้อจำนวนมากและยังคงอัตลักษณ์ด้านอาหารที่มีลักษณะความเป็นไทลื้อ 3) กลุ่มเป้าหมายและผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ เลือกกลุ่มเป้าหมายแบบเจาะจง (Purposive Selection) จำนวน 20 คน คือ (1) พระสงฆ์ จำนวน 1 รูป (2) ผู้นำชุมชน จำนวน 2 คน (3) มัคนายก จำนวน 1 คน (4) ผู้อาวุโส จำนวน 1 คน และ (5) กลุ่มพ่อบ้านและแม่บ้านที่ทำอาหาร จำนวน 15 คน

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. การศึกษาเอกสาร ดังนี้ 1) ศึกษาและรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีทางด้านวัฒนธรรม 2) ศึกษาและรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวัฒนธรรมด้านอาหารของ

ไทลื้อในพื้นที่อื่นๆ ของไทย และสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 3) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาหารของกลุ่มชาติพันธุ์

2. การชี้แจงและข้อตกลงเบื้องต้นการวิจัย ดังนี้ 1) ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์แก่ผู้ให้ข้อมูลด้วยลายลักษณ์อักษร และอธิบายเพิ่มเติม เพราะข้อมูลบางอย่างอาจมีข้อกำหนดหรือกฎหมายของประเทศเข้ามาเกี่ยวข้อง ทำให้ยากต่อการนำมาเผยแพร่ 2) ผู้วิจัยให้ผู้ให้ข้อมูลลงลายมือชื่อในการยินยอมให้ข้อมูลอย่างเป็นทางการ เพื่อให้สอดคล้องกับจรรยาบรรณ จารีตประเพณี รวมถึงข้อกำหนดและกฎหมาย 3) ผู้วิจัยชี้แจงการนำข้อมูลไปใช้โดยคำนึงถึงผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นผ่านความรับผิดชอบของผู้วิจัยด้วยจรรยาบรรณของนักวิจัยสนามอย่างเคร่งครัด

3. การสำรวจข้อมูลพื้นที่ ดังนี้ 1) การสำรวจข้อมูล เนื่องจากงานวิจัยมีคณาจารย์จากมหาวิทยาลัยสุภานุวงศ์ เป็นผู้ร่วมวิจัย และขอเอกสารจากมหาวิทยาลัยสุภานุวงศ์เพื่อขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลภาคสนาม โดยให้คณะผู้วิจัยจากมหาวิทยาลัยสุภานุวงศ์ลงพื้นที่สำรวจข้อมูลพื้นฐานก่อน 2) ผู้วิจัยร่วมกับคณะวิจัยจากมหาวิทยาลัยสุภานุวงศ์ลงพื้นที่เก็บข้อมูลสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายที่คัดเลือกไว้ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเที่ยงตรงของข้อมูล 3)บันทึกข้อมูลด้วยสื่อและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ตรวจสอบข้อมูลผ่านการประชุมร่วมกับคณะวิจัยจากมหาวิทยาลัยสุภานุวงศ์ทั้งออนไลน์และออนไซต์

4. การจัดเก็บข้อมูล ดังนี้ 1) ผู้วิจัยเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 2 ช่วง โดยทั้งสองช่วงมีการบันทึกภาพและเสียง รวมถึงสังเกตและสนทนากลุ่มย่อยอย่างไม่เป็นทางการ 2) การจัดเก็บข้อมูลที่เปราะบางและเป็นความลับ โดยเฉพาะชื่อและที่อยู่ของกลุ่มเป้าหมายที่อาจไม่ยินยอมให้ใช้ชื่อและนามสกุลจริง ในกรณีนี้จะใช้นามสมมติแทน 3) เนื่องจากพื้นที่วิจัยห่างไกลมาก ส่งผลต่อการลงเก็บข้อมูลที่อาจทำไม่ได้หลายครั้ง แต่ได้อาศัยคณะผู้ร่วมวิจัยจากมหาวิทยาลัยสุพานุวงให้ลงเก็บข้อมูลพื้นที่แทน ซึ่งการลงเก็บข้อมูลในพื้นที่ห่างไกลจำเป็นต้องใช้ทรัพยากร งบประมาณจำนวนมากในแต่ละครั้ง ในการวิจัยครั้งนี้ มีเงื่อนไขและข้อจำกัดด้านงบประมาณที่ไม่เพียงพอต่อการลงพื้น จึงต้องวางแผนในการลงเก็บข้อมูลในแต่ละครั้งอย่างรอบคอบและพยายามเก็บข้อมูลในรายละเอียดให้ได้ครบตามโจทย์วัตถุประสงค์ ส่วนข้อมูลอื่นๆ ที่สำคัญหรือข้อมูลเพิ่มเติม ได้อาศัยคณะวิจัยจากมหาวิทยาลัยสุพานุวงเป็นผู้ช่วยในการเก็บซ้ำอีก หรือใช้เทคโนโลยีทางการสื่อสารส่งข้อมูลเพิ่มเติม

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้เลือกการเข้าไปเก็บข้อมูลภาคสนามด้วยวิธีการสัมภาษณ์ การสังเกต และการสนทนากลุ่ม

6. การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล 1) ตรวจสอบข้อมูลที่ได้มาว่ามีความสมบูรณ์และเที่ยงตรงที่จะนำไปใช้ 2) ข้อมูลบางส่วนที่เป็นอาหารภาษาลาว จำเป็นต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญและคณะวิจัยแปลเป็นภาษาไทยและตรวจสอบความถูกต้องและตรงกัน 3) จัดหมวดหมู่ให้สอดคล้องกับการตอบโจทย์วิจัย 4) วิเคราะห์และตีความข้อมูล และ 5) นำเสนอข้อมูลเชิงพรรณนาวิเคราะห์

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง อาหารในวิถีชีวิตที่สัมพันธ์กับระบบนิเวศวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า ชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ มีวัฒนธรรมการนำวัตถุดิบที่หาได้ในท้องถิ่นมาปรุงเป็นอาหาร โดยในท้องถิ่นบ้านนายางใต้มีความหลากหลายทางทรัพยากร จึงนิยมอาหารประเภทแกง ต้ม ย่าง ลาบ หมก (แอ๊บ) เป็นหลัก เห็นได้จากการประกอบอาหารที่นำวัตถุดิบที่หลากหลายมาทำเป็นอาหารในชีวิตประจำวัน จากการสำรวจและเก็บข้อมูล พบว่า มีความหลากหลายของวัตถุดิบและกรรมวิธีการปรุงอาหาร โดยเห็นได้จากการดำเนินชีวิตที่เรียบง่ายพึ่งพาธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์เป็นหลัก สามารถแยกอาหารออกได้เป็น 10 ประเภท กล่าวคือ

1. อาหารประเภทลาบ สัตว์ที่นำมาทำเป็นลาบที่นิยมและถือว่าเป็นอาหารในงานพิธีใหญ่คือ ควาย โดยชาวไทลื้อจะฆ่าควายในเทศกาลสำคัญ เช่น ประเพณีบุญ หรือเทศกาลปีใหม่ และนิยมนำเอาเนื้อควายมาปรุงเป็นอาหารชนิดต่างๆ ทั้งปิ้งย่าง ต้ม และที่ขาดไม่ได้คือทำลาบควาย โดยจะใช้กรรมวิธีการปรุงในลักษณะเดียวกับลาบชนิดอื่นๆ เช่น ลาบปลา ลาบไก่ โดยจะเห็นได้ชัดจากกรรมวิธีการทำลาบควาย มีส่วนประกอบ คือ 1) เนื้อควาย 2) เครื่องในจำพวกตับ ปอด ผ้าขี้ริ้ว รวมถึงหนังควายด้วย 3) ต้นหอม 4) หัวหอม 5) น้ำเพี้ย (น้ำเพ้ย) 6) กระเทียม และ 7) พริกป่น การปรุงจะเริ่มจากนำเนื้อควายมาสับให้ละเอียด น้ำเพี้ยไปต้มกับน้ำ แล้วนำเครื่องใน ตับ ปอด หัวนา (ผ้าขี้ริ้ว) มาต้มให้สุก และหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ นำหนังควายมาเผาไฟให้ด้านนอกไหม้เกรียม จากนั้น นำไปล้างน้ำทำความสะอาด และหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ ซอยต้นหอม หัวหอม กระเทียม นำวัตถุดิบที่เตรียมไว้ทั้งหมดมาผสมให้เข้ากัน เติมน้ำต้มเพี้ย และพริกป่นปรุงรสและชิมให้ได้รสชาติตามที่ต้องการ นอกจากนั้น ยังมีอาหารประเภทลาบที่เป็นที่นิยม คือ ลาบปลา ไก่ เป็ด ลาบเนื้อควายที่เรียกว่า ซาเลือด (ส้าเลือด) ที่มีกรรมวิธีทำเริ่มจากนำเลือดมาแปลง (การทำแปลงเลือดคือ การใช้เลือดสดมาผ่านกระบวนการดับกลิ่นคาว และพักทิ้งไว้ให้เลือดเซ็ดตัวกลายเป็นวุ้น) หั่นเนื้อเป็นชิ้นเล็กๆ และนำไปคั่วไฟให้สุก หั่นต้นหอม พริกสด หัวหอม ผักแพว กระเทียม หั่นเลือดแปลงให้เป็นชิ้นเล็กๆ นำส่วนผสมทั้งหมดมาคลุกเคล้าให้เข้ากัน ปรุงรสและชิมให้ได้รสชาติที่ต้องการ (แสงมณี สิลิสัก, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2566)

2. อาหารประเภทคั่ว เป็นการนำวัสดุมาปรุงให้สุกด้วยการคั่วให้เข้ากัน อาหารประเภทนี้จะพบบ่อยๆ ในวิถีชีวิต ได้แก่คั่วหน่อเผา เป็นอาหารที่นิยมกันบริโภคในครัวเรือนชาวไทลื้อที่พบเห็นในวงรับประทานอาหาร คือหน่อไม้ซึ่งหาได้ง่ายจากป่า โดยเฉพาะในฤดูฝนจะมีจำนวนมาก จึงนิยมนำมาปรุงโดยมีส่วนประกอบ คือ 1) หน่อไม้ซางหรือหน่อไม้รวก 2) ย่านาง 3) น้ำมัน 4) พริก เกลือ ผงชูรส 5) ตะไคร้ 6) ผักก่ำก่อ (แมงลัก) 7) หัวหอม และ 8) กระเทียม ส่วนกรรมวิธีการทำและปรุง จะมีขั้นตอนคือนำหน่อไม้ที่เตรียมไว้ไปเผาไฟให้สุก แล้วทิ้งไว้ 1 คืน นำหน่อไม้มาปอกเปลือก และล้างน้ำให้สะอาด นำเอาหน่อ

ไม้มาฉีกหรือทำให้เป็นเส้นยาวๆ เล็กๆ พอประมาณ นำไปต้มด้วยน้ำสะอาดประมาณ 1 ชั่วโมง เพื่อให้ลดความขมของหน่อไม้ นำใบย่านางมาคั้นจนได้น้ำย่านางเป็นสีเขียวเข้ม นำเอาน้ำย่านางมากรองเอากากออก ให้เหลือแต่น้ำ และปรุงรสด้วยเกลือ ผงชูรส พริก ตะไคร้ และใบแมงลัก (ผักก่ำก่อ) นำหน่อไม้ที่เตรียมไว้มาต้มรวมกับน้ำย่านางที่ปรุงรส จนน้ำย่านางแห้ง ทุบหัวหอม และกระเทียมแล้วใส่ลงไปทอดหรือเจียวกับน้ำมันให้มีกลิ่นหอม จึงนำหน่อไม้ที่ต้มกับน้ำย่านางมาคลุกเคล้าให้เข้ากัน ปรุงรสและชิมให้ได้รสชาติตามที่ต้องการ (บัวแสง แสงปันยา, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2566)

นอกจากนั้น ยังมีอาหารประเภทคั่วที่นิยมรับประทานกัน คือ โข้ผักกูด (คั่วผักกูด) มีกรรมวิธีการปรุงจำเริ่มจากนำเอาผักกูดไปล้างให้สะอาด โขลกกระเทียม ต้นหอม พริก เกลือ ให้เข้ากัน ใส่แป้งนัว (ผงชูรส) และน้ำตาลลงไป จะได้เครื่องแกงสำหรับคั่ว นำเครื่องแกงที่ได้มาคั่วกับน้ำมันให้มีกลิ่นหอม และเครื่องแกงออกสีเหลืองเล็กน้อย แล้วใส่ผักกูดลงไปคั่วอีกครั้ง รอจนกระทั่งผักกูดสุกและเปื่อยพอสมควร จึงใส่หน่อไม้ดองลงไป ปรุงรสและชิมให้ได้รสชาติตามที่ต้องการ

3. อาหารประเภทต้ม ได้แก่ ตุ๋มไก่ (หรือต้มไก่) มีส่วนประกอบคือ 1) ไก่ 2) น้ำสะอาด 3) เกลือ 4) แป้งนัว (ผงชูรส) 5) พริกสด และ 6) หัวสะไค (ตะไคร้) วิธีทำเริ่มจากแม่ครัวนำไก่ที่ถอนขนเสร็จเรียบร้อยแล้วมาผ่าเพื่อนำเอาเครื่องในไก่ออก ล้างน้ำให้สะอาด (ครัวไก่) และหั่นเป็นชิ้นๆ ต้มน้ำเปล่า ใส่เกลือ ผงชูรส พริกสด และตะไคร้ทุบ และต้มจนน้ำเดือด เมื่อน้ำเดือดนำไก่ที่สับไว้ใส่หม้อ ต้มจนเนื้อไก่สุกและเปื่อย ปรุงรสและชิมให้ได้รสชาติตามที่ต้องการ นำออกมาใส่ถ้วยเสิร์ฟได้เลย นอกจากนั้นยังมีต้มหมู เป็ด ปลา และอื่นๆ ตามแต่วัตถุดิบที่หาได้สามารถนำมาต้มได้

4. อาหารประเภทแกง ได้แก่ แกงเนื้อควาย มีส่วนประกอบคือ 1) เนื้อควายติดเอ็น 2) กระดูก 3) ผักแค (ใบชะพลู) และ 4) ผักแพว (ผักฟ่อย) วิธีปรุงให้อร่อยต้องนำเนื้อควายและกระดูกมาล้างน้ำให้สะอาด และหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ นำน้ำใส่หม้อตั้งไฟ เติมเกลือ แป้งนัว และพริก เมื่อน้ำเดือดแล้วใส่เนื้อ กระดูก และข่าหั่นแว่นลงไป ต้มจนเนื้อเปื่อย ใส่เลือด ใบชะพลูหั่น และผักแพวหั่น ปรุงรสและชิมให้ได้รสชาติตามที่ต้องการ นอกจากนั้นยังมีแกงยอดหมากเต้าใส่น้ำต้มไก่ มีส่วนประกอบ 3 อย่างคือ ยอดหมากเต้า (ยอดหมากน้ำ) น้ำต้มไก่ และผักกำก่อ (แมงลัก) มีวิธีทำคือนำน้ำต้มไก่มาปรุงรสตามชอบ นำไปตั้งไฟให้น้ำเดือด และใส่ยอดหมากเต้าลงไปในหม้อ เมื่อยอดหมากเต้าสุกแล้ว ใส่ใบแมงลักเพื่อให้มีกลิ่นหอม ปรุงรสและชิมให้ได้รสชาติตามที่ต้องการ

แกงหมากชูใส่สิ้นหมู (ฟักแม้ว) กรรมวิธีทำเริ่มต้นจากนำฟักแม้วมาปอกเปลือก และล้างน้ำให้สะอาด นำน้ำใส่หม้อตั้งไฟ ใส่เกลือ แป้งนัว ตะไคร้ทุบ และหัวหอมซอย รอให้น้ำเดือด ใส่เนื้อหมูที่หั่นเป็นชิ้นๆ ต้มให้เปื่อยแล้วใส่ฟักแม้วลงไป รอจนกระทั่งสุก ใส่ใบแมงลัก ปรุงรสและชิมให้ได้รสชาติตามที่ต้องการ ส่วนแกงที่นิยมทำรับประทานในครัวเรือนประจำคือแกงปลา มีเคล็ดลับวิธีปรุงให้อร่อยต้องเริ่มจากล้างทำความสะอาดปลา และหั่นเป็นชิ้นๆ เติมน้ำลงในหม้อพอประมาณนำไปตั้งไฟ ใส่เกลือ แป้งนัว ตะไคร้

และพริก เมื่อน้ำเดือดแล้วใส่หน่อไม้ดองต้มจนสุกใส่ปลาลงไปในหม้อ ใส่หอมซอย หัวหอม และใบแมงลัก ปรุงรสและชิมให้ได้รสชาติตามที่ต้องการ (ปะทุมทอง สิลิสัก, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2566)

5. อาหารประเภทน้ำพริก ได้แก่ น้ำหมี่พริกดิบใส่น้ำปู (แจ่วหมากเผ็ดดิบใส่น้ำปู๋) มีส่วนประกอบคือ 1) น้ำปู 2) พริกสดสีเขียวและสีแดง 3) กระเทียม (ผักเตี้ยม) 4) เกลือ 5) แป้งนัว (ผงชูรส) วิธีทำ คือ นำกระเทียม พริกสดสีเขียวและสีแดง ไปย่างไฟให้สุก แล้วนำมาโขลกรวมกันให้ละเอียด ใส่เกลือ แป้งนัว น้ำปู และโขลกให้เข้ากันอีกครั้ง ปรุงรสและชิมให้ได้รสชาติตามที่ต้องการ น้ำพริกที่นิยมทำไว้รับประทานประจำสำรับ คือน้ำหมี่โอ๊ต (แจ่วน้ำผัก) มีวิธีทำที่ง่ายเริ่มจากนำเอาผักกาดไปตากให้แห้ง นำมาล้างน้ำให้สะอาด และแช่ (แจ้) น้ำไว้ 2 คืน หลังจากผ่านไป 2 คืน ผักจะเปื่อยและเป็นมีกลิ่นเปรี้ยว จึงนำมาโขลกให้ละเอียด นำมาต้มจนกระทั่งน้ำแห้ง ในระหว่างที่ต้มให้ปรุงรส โดยใส่เกลือและพริกป่น ต้มสุกจนแห้งถือว่าเสร็จเรียบร้อย ส่วนการทำน้ำโอต เริ่มจากนำพริกป่น เกลือและแป้งนัว มาโขลกให้เป็นเนื้อเดียวกัน และเติมน้ำสะอาดเล็กน้อย เพื่อไม่ให้น้ำโอตข้นเกินไป เมื่อทุกอย่างให้เข้ากันแล้วใส่หอมซอย ปรุงรสตามที่ต้องการ

6. อาหารประเภทเอ๊าะ ได้แก่ เอาะเย็น (เอาะเอียนหรือปลาไหล) มีส่วนประกอบคือ 1) เย็น (ปลาไหล) 2) หัวสะไค (ตะไคร้) 3) พริกสด 4) หัวหอม 5) มะเขือ 6) น้ำมัน 7) กำก่อ (ใบแมงลัก) และ 8) ผักยู้ยี่ (ใบผักกูด) วิธีทำให้อร่อยต้องนำปลาไหลล้างทำความสะอาด และนำไปย่างไฟให้เหลืองเกรียม (ภาษาลาวเรียกว่า ย่างไฟให้มันแห่ม) จากนั้นนำไปล้างน้ำ และตัดเป็นท่อนๆ หั่นตะไคร้ ต้นหอม พริกสด และมะเขือ หัวหอมทุบ และนำไปผัดกับน้ำมันในหม้อให้มีสีเหลืองและกลิ่นหอม ใส่ปลาไหลลงไปผัดจนกระทั่งน้ำที่ปลาไหลออกมาให้เติมน้ำเปล่าลงไป รอจนปลาไหสุก แล้วให้ใส่ใบมะกรูดฉีกและใบแมงลักปรุงรสตามที่ต้องการ (สมม่อน แก้วบันดิด, สัมภาษณ์, 23 พฤศจิกายน 2566)

7. อาหารประเภทซุป ได้แก่ ซุปหน่อ หรือหน่อไม้ มีส่วนประกอบคือ 1) หน่อไม้ 2) ใบขิง 3) พริกสด 4) ต้นหอม 5) หัวข่า และ 6) เกลือ และแป้งนัว (ผงชูรส) วิธีทำ คือ นำเอาหน่อไม้มาต้ม แล้วฉีกเป็นชิ้นเล็กๆ หั่นใบขิง นำหัวหอม พริกสด เผาไฟให้สุก และมาโขลกรวมกันกับข่าให้ละเอียด ใส่หน่อไม้คลุกเคล้าให้เข้ากันและใส่ใบขิงซอย ปรุงรสตามต้องการ อีกชนิดที่นิยมทำรับประทาน คือซุปผักยอดหมากบวบที่ทำจากนำยอดหมากบวบ (ยอดบวบ) ล้างน้ำทำความสะอาด และนำไปต้มให้สุก นำหัวหอมสด พริกสด เผาไฟให้สุก นำมาโขลกรวมกันกับข่าให้ละเอียด ปรุงรสตามใจชอบ นำส่วนผสมที่โขลกละเอียดแล้วมาคลุกเคล้ากับผักยอดหมากบวบ (ยอดบวบ) ให้เข้ากัน พร้อมรับประทาน

8. อาหารประเภทหมก หรือแอ๊บ ได้แก่ หมกปลาดุก มีส่วนประกอบคือ 1) ปลาดุก 2) ใบตอง 3) ตะไคร้ 4) หัวหอม 5) พริก 6) กระเทียม 7) เกลือ และแป้งนัว (ผงชูรส) และ 8) ผักอีตู่ แมงลัก (ก่ำก่อ) วิธีทำหมกปลาดุกต้องนำปลาดุกมาผ่าเอาเครื่องในออกล้างให้สะอาด แล่เอาเฉพาะเนื้อปลา นำวัตถุดิบได้แก่ ตะไคร้ หัวหอม พริกสด กระเทียม เกลือ แป้งนัว ใบแมงลักซอยเล็กน้อย โขลกรวมกันให้ได้เครื่องแกง

นำเนื้อปลาคลุกเคล้ากับเครื่องแกงให้เข้ากัน ห่อด้วยใบตองแล้วนำไปย่างไฟให้สุก (แอ๊บไฟ)

อาหารอีกประเภทหนึ่งที่มีกรรมวิธีที่ซับซ้อนและต้องอาศัยความชำนาญพิเศษในการปรุง คือหลามบอน อาหารชนิดนี้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะพื้นถิ่น เพราะจากการสำรวจพื้นที่ พบว่า มีต้นบอนเกิดขึ้นตามบริเวณห้วย หนองน้ำ รวมถึงบริเวณรอบหมู่บ้านทั่วไปมาก ชาวไทลื้อเรียนรู้ที่จะนำมาเป็นวัตถุดิบในการประกอบอาหาร โดยทั่วไปแล้ว บอนมีอยู่ 2 ลักษณะ คือ บอนคัน (ต้องต้มและมีกรรมวิธีทำอย่างละเอียดจึงจะกินได้โดยไม่เกิดผลข้างเคียงคือคัน) และบอนหวาน บอนชนิดนี้ สามารถนำมาต้มปรุงให้สุกแล้วรับประทานได้เลย ซึ่งเป็นที่นิยมในปัจจุบัน แต่เดิมในท้องถิ่นมีเฉพาะบอนคันเท่านั้น ดังนั้น ผู้ที่จะสามารถนำบอนมาทำเป็นอาหารได้ จึงต้องมีวิธีการที่รู้จักการทำให้กินได้โดยไม่คัน ส่วนประกอบสำคัญในการหลามบอน จะต้องมีเนื้อควาย (จิ้นควาย) หรือจะใส่หนังหมู หมูสามชั้น หนังควายแห้งก็ได้ ใช้เครื่องปรุงรส เช่น ผงชูรส ใบมะขาม ส้มป่อย หรือผักชีฝรั่ง เพื่อให้ได้รสเปรี้ยวและมีกลิ่นหอม ส่วนวิธีทำเริ่มจากนำบอนมาปอกเปลือกออก หั่นเป็นท่อน ล้างน้ำให้สะอาด นำไปนึ่งจนสุกเละ พักไว้จนเย็น นำพริก เกลือ หอม กระเทียม มาโขลกให้ละเอียดเข้ากัน นำเอาบอนที่นึ่งไว้มาผสมคลุกเข้ากับเครื่องแกงคนให้เข้ากัน ใส่บอนที่ปรุงส่วนผสมลงในกระบอกไม้ไผ่ที่เตรียมไว้ นำไปย่างไฟ คอยดูและเติมน้ำโดยใช้ไม้คนไปมา เมื่อเห็นว่าสุกแล้ว สามารถนำมาผ่าครึ่งกระบอกไม้ไผ่ แบ่งกันกินได้ แต่เคล็ดลับพิเศษคือจะมีการใส่สะก่าน (จะค่าน) เพื่อให้เกิดรสเผ็ด และอาจใส่หนังหมูหรือหนังควายลงไปด้วยก็ได้

9. อาหารประเภทของหวาน โดยทั่วไปชาวไทลื้อไม่นิยมกินอาหารประเภทหวาน มักนิยมทำในงานบุญหรือเทศกาลที่สำคัญๆ เพื่อรับประทานในครัวเรือนและนำไปถวายพระสงฆ์ที่วัดอีกด้วย คือข้าวต้มแหลมมีส่วนประกอบด้วย 1) ตอง 2) ตอก 3) ข้าวเหนียว 4) ถั่วดิบ ถั่วดิน (ถั่วลิสง) วิธีทำคือ ล้างถั่วให้สะอาด ฉีกใบตองให้มีความกว้างประมาณ 10 เซนติเมตร ผสมข้าวเหนียวและถั่วเข้าด้วยกัน นำใบตองที่เตรียมไว้พับเป็นกรวย ใส่ข้าวเหนียวที่ผสมกับถั่วเรียบร้อยแล้วลงในกรวย ใช้ตอกมัดให้สวยงามแล้วต้มประมาณ 3 ชั่วโมงจนข้าวนิ่มและสุก ชาวบ้านนายางใต้มีความเชื่อหรือข้อห้าม คือ 1) ในระหว่างที่ต้มข้าวนั้นจะไม่สามารถขยับฟืนหรือพลิกฟืนได้ เพราะถ้าทำเช่นนั้นจะทำให้ข้าวต้มไม่สุก 2) ห้ามคนท้องหรือสามีคนท้องก่อไฟก่อนต้มข้าว เพราะจะทำให้ข้าวไม่สุก 3) ข้าวต้มแหลม ก่อนจะต้มต้องได้แปงจู้ใส่เข้าไปต้มด้วย ถ้าไม่ใส่จะทำให้ข้าวต้มไม่สุกส่งผลทำให้ไม่มีคู่ครองและผู้สืบทอดได้

ส่วนข้าวปาด นิยมทำกินเฉพาะในงานบุญเทศน์มหาชาติเท่านั้น หรืออาจเรียกว่าเป็นอาหารประจำบุญเทศน์มหาชาติ มีส่วนประกอบ คือ ข้าวจ้าว มะพร้าวห้าว (มะพร้าวแก่) น้ำตาล ใบตอง วิธีทำคือนำเอาข้าวจ้าวไปแช่น้ำประมาณ 1 ชั่วโมงจนกว่าข้าวจะเปื่อย ขูดมะพร้าว นำเนื้อมะพร้าวที่ขูดมาคั้นน้ำกะทิและกรองเอาแต่น้ำ หรือน้ำหมากพร้าว เมื่อข้าวเปื่อยแล้ว ก็นำมาวางไว้ให้เสด็จน้ำ (ฮวดน้ำ) แล้วนำไปบดให้ละเอียด อย่างน้อย 2 ครั้ง นำแป้งข้าวที่บดมาตวงใส่ในชามแกง โดยกำบดเอาแป้ง 1 ถ้วยต่อน้ำกะทิมะพร้าว 3 ถ้วย หลังจากนั้นนำไปต้มจนแป้งสุก การสังเกตว่าแป้งสุกหรือไม่ ให้นำใบตองมารองปะติดไว้

แล้วตักน้ำแป้งที่ต้มมาหยอดใส่ใบตองแล้วสังเกตดูว่า ถ้าหากหยดน้ำที่หยดใส่มันกลายเป็นหยด เป็นก้อน แสดงว่าสุกแล้ว แต่ถ้าหากยังไม่จับตัวเป็นก้อน หรือยังเป็นน้ำอยู่ให้นำไปต้มอีก เมื่อสุกแล้วให้นำเอาไปเท ใส่จานหรือถาดรอจนแข็งตัว ข้าวปาดมักทำกันเฉพาะในบุญเทศน์มหาชาติของชุมชนบ้านนายางใต้ที่ขาดเสียไม่ได้

ข้าวโคบ (ข้าวเกรียบ) มีส่วนประกอบ คือ ข้าวเหนียวกับน้ำอ้อยวิธีทำเริ่มจากนำเอาข้าวเหนียวไปแช่น้ำ (หม่า) ไว้ 1 คืน นำข้าวที่แช่มานึ่งให้สุก นำข้าวที่นึ่งสุกแล้วมาตำให้ละเอียดเป็นเนื้อเนียนนุ่ม จากนั้นนำน้ำอ้อยมาผสมและตำให้ส่วนผสมเข้ากันเป็นเนื้อเดียวกัน เมื่อน้ำอ้อยกับข้าวเหนียวเข้ากันดีแล้ว ก็นำมาบีบทำให้เป็นชิ้น ทำที่ตากโดยการนำใบคามาวางไว้เป็นแผ่นรอง แล้วนำเอาข้าวที่ทำเป็นชิ้นไปวางตากบนใบคา เมื่อแห้งแล้วนำมาเก็บใส่ภาชนะไว้ (ซอง) การรับประทานให้นำมาทอดหรือเผาไฟจนสุก

ข้าวแคบ มีส่วนประกอบ 3 อย่างคือ ข้าวเหนียว เกลือและเมล็ดงา วิธีทำเริ่มจากนำข้าวเหนียวมาแช่น้ำไว้ 1 คืน แล้วนำมาบดละเอียดจนเป็นแป้ง นำเอาผงแป้ง น้ำ เกลือ (1 ถ้วย) และงา เทรวมลงในชามใบใหญ่แล้วผสมทุกอย่างให้เข้ากัน ตั้งหม้อใบใหญ่ขนาด 100 ลิตร ใส่น้ำแล้ว ให้นำเอาแผ่นข้าวแคบอุ้มที่ปากหม้อจนกว่าจะร้อน เมื่อแผ่นข้าวแคบร้อนแล้ว นำเอาแป้งที่เราคนมาราดใส่ และนำเอาไม้ขูดข้าวแคบมาขูดแผ่นแป้งออก ราดและขูดแล้ว ถ้าหากทางเข้าแคบยกขึ้น หรือว่าแคมมันมีน้ำเตาแคมก็แสดงว่าสุกแล้ว ถ้าหากไม่มีแสดงว่ายังไม่สุก เมื่อสุกแล้วให้นำเอาไม้ขูดออก และนำไปตากไว้บนใบคาเพื่อให้แห้ง (ถ้าหากคนแก่โบราณจะเอาไปอังขี้เถ้าใส่แตะย้าแล้วเอาข้าวแคบไปวางตากไว้ จะสามารถทำให้ข้าวพองได้ไวขึ้น) เมื่อตากจนจนแห้งแล้วก็สามารถนำไปทอดหรือย่างไฟจนสุกและรับประทานได้ (ปันยา อายยุ, สัมภาษณ์, 24 พฤศจิกายน 2566)

10. อาหารชนิดอื่นๆ เช่น ส้มวัว หรือส้มปั้น (ส้มพัน) มีส่วนประกอบ คือ 1) เนื้อควาย 2) ข้าวเหนียวนึ่ง 3) ตะไคร้ 4) กระเทียม 5) แป้งนัว (ผงชูรส) และเกลือ 6) ใบตอง และตอก วิธีทำ คือเลือกเนื้อควายเฉพาะในส่วนที่มีเอ็นติดเนื้อมาด้วย มาสับให้ละเอียด นำกระเทียมและตะไคร้ซอยเป็นชิ้นเล็กๆ นำส่วนผสมต่างๆ ได้แก่ เนื้อสับ กระเทียม ตะไคร้ เกลือ ผงชูรส และข้าวเหนียวนึ่งสุก (ข้าวเหนียวนึ่งสุกให้ล้างด้วยน้ำเปล่า) ผสมคลุกเคล้าให้เข้ากันจนสัมผัสได้ว่าเนื้อมีความเหนียว การคลุกเนื้อจะต้องใส่เกลือให้มีความพอดี ถ้าใส่เกลือไม่พอหรือน้อยไปจะทำให้เนื้อมีกลิ่นเหม็น (ภาษาลาวเรียกว่า เนื้อโอ่) การคลุกเนื้อกับส่วนผสมต่างๆ ให้คลุกเคล้าจนสัมผัสได้ว่าเนื้อมีความเหนียว ซึ่งถ้าหากเนื้อไม่เหนียวจะทำให้เนื้อที่ห่อนั้นเละไม่เป็นก้อน นำเนื้อที่คลุกเคล้าเรียบร้อยแล้วมาห่อใบตอง นอกจากนั้น ยังมีจำพวกปิ้งย่าง เผา ที่นิยมทำรับประทานในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีกรรมวิธีการปรุงไม่ยุ่งยากซับซ้อน บริโภคได้ง่ายและสะดวกในการนำไปรับประทาน โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ทำงานในไร่นา

เมื่อสำรวจย้อนไปเทียบเคียงกับอาหารของชาวไทลื้อในจีนสิบสองปันนา โดยเฉพาะที่เมืองเชียงรุ่ง พบว่า มีลักษณะการปรุงอาหารที่มีความคล้ายคลึงกัน เพียงแต่วัสดุที่นำมาประกอบอาหารแตกต่างกัน

ออกไปแล้วแต่บริบทพื้นที่ โดยชาวไทลื้อเรียนรู้และปรับตัวด้วยการนำเอาวัสดุในท้องถิ่นไม่ว่าจะเป็นเนื้อปลา และผักมาประกอบเป็นอาหารโดยมีกรรมวิธีที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษที่ซึ่งพบเห็นได้ผ่านอาหารประเภทปิ้งย่าง เช่น ปลาปิ้งอบ เนื้อสัตว์ปิ้งย่าง ผักย่าง รวมถึงการนำเครื่องเคียงที่เป็นผักมาปิ้งย่างก่อนนำมาประกอบในการปรุงอาหาร ส่วนอาหารประเภทแกงก็จะนำผักพื้นบ้านมาเป็นส่วนประกอบหลัก เช่น แค บอน ต้นหอม ผักชี มะกูด กระเทียม เป็นต้น ส่วนอาหารประเภทลาบซึ่งเป็นที่นิยมทั่วไปก็ยังมีกรรมวิธีในการประกอบอาหารที่รักษาอัตลักษณ์เดิมที่มีการน้ำเอาเนื้อมาสับให้ละเอียดผสมเครื่องที่ได้มาจากผักสดแล้วนำมาเผา โขลก หรือคลุกเคล้าให้ได้รสชาติดีและมีกลิ่นหอม โดยเฉพาะลาบจิ้นควาย จัดว่าเป็นอาหารที่นิยม แม้แต่ในพิธีกรรมที่สำคัญๆ เช่น งานบวช งานบุญขึ้นปีใหม่ งานบุญเดือนสาม เป็นต้น

อาหารพิเศษชนิดหนึ่งที่สะท้อนถึงอัตลักษณ์ดั้งเดิมของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้คือ เนื้อสุนัข หรือเนื้อหมา น่าจะเป็นวัฒนธรรมอาหารที่ได้รับอิทธิพลมาจากจีน ซึ่งนิยมบริโภคเนื้อสุนัข บางท้องถิ่นโดยเฉพาะแถบมณฑลซีจ้วง จะมีการจัดงานเทศกาลกินเนื้อสุนัขขึ้นเป็นประจำทุกปีที่เมืองหยู่หลิน เป็นการเฉลิมฉลองวันปีใหม่จีนซึ่งจัดขึ้นในราวเดือนมิถุนายนของทุกปี ปัจจุบันนี้ เทศกาลนี้ได้รับการต่อต้านจากสังคมภายนอกทำให้ค่อยๆ เลือนหายไป แต่ในวิถีชีวิตของชาวจ้วงก็ยังกินเนื้อสุนัขในวิถีชีวิตอยู่ เช่นเดียวกับชาวไทลื้อที่ยังบริโภคเนื้อสุนัขอยู่เช่นเดียวกัน แต่ก็บริโภคในโอกาศหรือวันสำคัญๆ เท่านั้น เช่น วันปีใหม่ วันที่มีญาติพี่น้อง หรือแขกมาเยี่ยมเยือน เจ้าบ้านจะไปหาหรือซื้อสุนัขมาประกอบอาหารประเภทปิ้งย่างให้รับประทานกัน ในวันที่ 24-25 สิงหาคม 2566 คณะผู้วิจัยได้ลงพื้นที่เก็บข้อมูล ก็ได้รับการต้อนรับจากเจ้าบ้านโดยการปรุงอาหารจากเนื้อสุนัขให้รับประทาน ผู้วิจัยเคยมีประสบการณ์บริโภคเนื้อสุนัขครั้งแรกที่บ้านนาถ่อน จังหวัดนครพนม แต่กินได้นิดหน่อยอันเนื่องมาจากความไม่คุ้นชินกับรสชาติที่มีกลิ่นสาบๆ ตามธรรมชาติของเนื้อสุนัข แต่พอมากินที่บ้านนายางใต้ กลับพบว่ามีความมัน นุ่ม อร่อย ไม่มีกลิ่นสาบเลย จากการสังเกตและสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ที่ทำเนื้อสุนัขมีความเชี่ยวชาญในการนำเอาเครื่องเทศชนิดต่างๆ มาใช้ในการปรุงเนื้อก่อนที่จะย่าง เพื่อไม่ให้มีกลิ่นโดยเฉพาะตอนย่างก็เอาใบมะกรูดห่อชิ้นเนื้ออีกที ทำให้ได้กลิ่นหอมของใบมะกรูด โดยไม่มีกลิ่นสาบแม้แต่น้อย “การกินเนื้อสุนัขไม่ได้ทำกินกันบ่อยๆ พวกเราจะฆ่ามาทำอาหารกินกันเฉพาะแขกหรือญาติพี่น้องที่เป็นคนใกล้ชิดหรือเป็นกรณีพิเศษเท่านั้น บางทีก็อาจทำกินกันตามโอกาสที่เหมาะสม นานๆ ทีจะเอามาทำกินกัน อย่างวันนี้ ก็มีคณะอาจารย์มา ถือว่าเป็นแขกพิเศษจริงๆ จึงได้นำมาทำให้กิน” (ปะทุมทอง สิลิสัก, สัมภาษณ์, 24 พฤศจิกายน 2566)

อาหารประเภทของหวาน ก็นิยมนำเอาข้าวเหนียวมาทำโดยผ่านกรรมวิธีโดยตรง หรือนำมาบดให้ละเอียดทำเป็นแป้งข้าวเหนียวแล้วนำไปผสมกับน้ำตาล กะทิสด แปรรูปเป็นข้าวโคบ ข้าวปาด เป็นต้น ส่วนอาหารประเภทเครื่องดื่มที่สำคัญทั้งในวิถีชีวิต และพิธีกรรมต่างๆ ที่เป็นสิ่งที่ชาวบ้าน โดยเฉพาะกลุ่มผู้ชายวัยรุ่นหรือวัยทำงานนิยมนำมาดื่มกันทั้งในรูปแบบการดื่มกินแบบเพียวๆ ก่อนรับประทานอาหาร คือ เหล้าขาว และเหล้าดอง เหล้าพื้นถิ่นที่มีชื่อเสียงคือ เหล้าพันเซียง ซึ่งมีตำนานเล่าต่อกันมาว่า ในอดีต ผู้ชาย

ทั้งหมู่บ้าน พากันบวชหมด ทำให้ผู้หญิงในหมู่บ้านไม่มีผู้ชายมาเป็นสามี ทำให้คิดหาอุบายที่จะสึกพระสึกเณร จึงได้ต้มเหล้าชนิดพิเศษแล้วเอาให้จัวพันองค์ฉันคนละจอกสองจอก ปรากฏว่ามีกำลังวังชาหลายอยากสู้อยากชนกับผู้หญิง ปรากฏพากันสึกหมดวัด จึงได้ชื่อว่า เหล้าพันเชียง ย้อนว่าต้มให้จัวกินพันองค์จนว่าได้สึกหมดวัด เมื่อเล่าตำนานนี้เสร็จ ชาวบ้านได้ยกเหล้าดองขวดใหญ่ออกมา แล้วรินให้แขกที่มาเยือนได้ลิ้มรสจอกแล้วจอกเล่า จนทำให้การสัมภาษณ์ข้อมูลเป็นไปอย่างออกรสออกชาติ ทำให้ข้อมูลหลั่งไหลออกมาอย่างเป็นธรรมชาติเคล้าไปกับเสียงและดีกรีที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตของคนไทลื้ออย่างถึงรากเหง้าของวัฒนธรรม

5. อภิปรายผลการวิจัย

อาหารชาวไทลื้อเป็นอาหารที่สัมพันธ์กับระบบนิเวศท้องถิ่นจากการสำรวจพบอาหารที่เป็นอัตลักษณ์จำนวน 10 ประเภทเป็นอาหารที่ได้จากวัตถุดิบที่ส่วนมากมาจากท้องถิ่น มีกรรมวิธีในการปรุงที่เรียบง่ายไม่ซับซ้อนสอดคล้องกับงานของเปลวเทียน เจษฎาชัยยุทธ์ และอมรฉัฐ เสริมชีพ (2564, หน้า 135-159) ที่พบว่าอาหารในหลวงพระบางเป็นอาหารที่มีรสชาติอ่อนที่สุดในบรรดาอาหารลาวทั้งสามภาค มีวิธีการปรุงที่เรียบง่ายไม่ซับซ้อน ยกเว้นเครื่องปรุงโดยเฉพาะแป้งนัวที่ขาดไม่ได้ มักนิยมซื้อมาจากประเทศไทย ปัจจุบันมีสินค้าที่เข้ามาจากจีนผ่านเส้นทางหมายเลข 13 ที่ผ่านบ้านนายางใต้ไปยังหลวงพระบาง มีขบวนรถขนส่งสินค้าจำนวนมากที่มาจากจีน ทำให้ชาวไทลื้อบ้านนายางใต้รับเอาสินค้าที่หลากหลายมากขึ้น ไม่นับรวมสินค้าจากเวียดนาม แต่ปัจจุบัน มีสินค้าที่ผลิตเองในลาวบ้าง แต่ไม่เป็นที่นิยมเท่าสินค้าไทย ส่วนอาหารที่นิยมคือลาบ สอดคล้องกับเสาวภา ศักยพันธ์ (2556, หน้า 78) ที่พบว่าชาวไทลื้อนิยมกินอาหารประเภทเนื้อสัตว์ที่มีความโดดเด่น และเป็น ที่นิยม ได้แก่ ลาบ ที่มีทั้งลาบเนื้อและลาบปลา

ภูมินิเวศที่สัมพันธ์กับอาหารบ้านนายางใต้ ด้วยภูมิปัญญาการเลือกสถานที่ตั้งหมู่บ้านที่มีสภาพพื้นที่อยู่ในบริเวณที่เหมาะแก่การเพาะปลูก เพราะบริเวณชุมชนตั้งอยู่พื้นที่เป็นเนินลาดเอียง มีหนองน้ำพาดผ่านทางทิศตะวันออกของหมู่บ้าน บริเวณใกล้หนองน้ำเป็นที่ราบลุ่มกว้างจากหนองน้ำไปจนติดเชิงเขาซึ่งเป็นบริเวณกว้างที่เหมาะสำหรับการปลูกข้าว ซึ่งสะท้อนคติการเลือกทำเลที่ตั้งของชุมชนชาวไทลื้อที่มีอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก ปัจจัยสำคัญที่จำเป็นต่อการเกษตร คือ น้ำ และบริเวณที่ราบลุ่มที่สามารถเพาะปลูกข้าวหรือพืชอื่นๆ ได้ อันจะเป็นชัยภูมิที่อย่างน้อยก็รับประกันได้ว่า สามารถทำนาและเพาะปลูกพืชต่างๆ ได้ ถ้ามองในภาพรวมของบริบทพื้นที่บ้านนายางใต้ อาจกล่าวได้ว่าพื้นที่ทางกายภาพส่วนมากเป็นป่าไม้และภูเขาที่มีความชุ่มชื้น เหมาะแก่การทำการเกษตรเป็นอย่างมาก มีทรัพยากรที่อยู่ในพื้นที่ป่า ภูเขาที่สามารถนำมาเป็นอาหารได้อย่างหลากหลาย โดยเฉพาะหน่อไม้ที่เป็นอาหารที่นิยมเก็บมารับประทานในฤดูกาลและสามารถนำมาแปรรูปและเก็บไว้รับประทานได้นอก

ฤดูได้ ลำต้นก็สามารถนำมาสร้างเป็นเครื่องมือจักสานที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนั้น ยังมีไม้ขนาดใหญ่และเล็กที่ขึ้นอยู่ทั่วไปในบริเวณที่เป็นป่า และยังคงความอุดมสมบูรณ์อยู่อยากมากสอดคล้องกับองค์การกองทุนสัตว์ป่าโลกสากลที่พบว่า ผู้คนในภูมิภาคลุ่มน้ำโขง โดยเฉพาะคนลาวต่างพึ่งพาอาศัยระบบธรรมชาตินี้โดยตรงในเรื่องของความมั่นคงทางอาหาร วิถีชีวิต และประเพณีวัฒนธรรม (องค์การกองทุนสัตว์ป่าโลกสากล ประเทศไทย (WWF Thailand), 2564, หน้า 18) งานวิจัยของธิติ ไวกวี ยังพบว่าชุมชนชาวไทลื้อมีสัมพันธ์กับแหล่งน้ำนั้นเป็นเพราะกิจกรรมทางเกษตรเป็นกิจกรรมหลักในการดำรงชีพ (2562, หน้า 87-123)

ท่ามกลางความอุดมสมบูรณ์เหล่านี้ ทำให้เอื้อต่อการทำให้ชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ดำรงชีพอยู่อย่างเพียงพอทั้งในด้านอาหารและที่อยู่อาศัย รวมถึงสภาพอากาศที่ยังบริสุทธิ์อยู่ เพราะชุมชนอยู่ห่างไกลจากเส้นทางคมนาคม การมีหนองน้ำประจำที่มีน้ำใช้ตลอดทั้งปีก็เป็นส่วนสำคัญที่สะดวกในการดึงน้ำขึ้นมาใช้ในครัวเรือน ทำให้พบว่า บ้านนายางใต้แต่ละบ้านนิยมพืชผักบริเวณข้างๆ บ้านเรือนที่เป็นพื้นที่ว่าง ทำในลักษณะเป็นสวนครัวที่ปลูกพืชผักไว้หลากหลายชนิดเพื่อบริโภคในครัวเรือน เช่น พริก (หมากเผ็ด) ตะไคร้ ต้นหอม กระเทียม กระเพา โหระพา แตง บวบ ฟัก ถั่วฝักยาว ข่า ใบมะกรูด แมงลัก (กำก่อ) ผักชี ผักบุ้ง คะน้า สระแหน่ บอน กล้วย อ้อย ชะพลู ทำให้สามารถลดค่าใช้จ่ายและพึ่งพาตนเองในระดับครัวเรือนได้ในระดับหนึ่ง

ส่วนเครื่องที่ผสมในกรรมวิธีการทำอาหารไม่ใส่ปลาร้า แต่กินน้ำปูแทนปลาร้า มีหมากเผ็ด หัวหอม ต้นหอม กระเทียม และที่ขาดไม่ได้เลยคือ ผงนัว หรือผงชูรส จากการสำรวจพบว่า เครื่องปรุงหลายชนิดนำเข้ามาจากประเทศไทย ซึ่งเป็นที่นิยมของชาวลาวทั่วไป เมื่อสอบถามจึงได้คำตอบว่าถ้ามาจากไทยก็คุณภาพดีและรสชาติอร่อย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าสินค้าจากประเทศไทย ได้เข้ามาตีตลาดลาวจนผู้บริโภคชาวลาวกินจนติดลิ้นแล้วก็ได้ เพราะระยะหลังๆ มาสิ้นค้าเริ่มเข้ามาในลาวหลากหลายมากขึ้น ทั้งสินค้าจากเวียดนามและจีนทำให้ชาวไทลื้อปรับตัวให้สอดคล้องกับทรัพยากรที่เป็นอาหารการกินที่สัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลง โดยด้านอาหารที่มาจากสังคมภายนอกมากขึ้นสอดคล้องกับอนุกูล ตันสุพล ที่พบว่าการปรับตัวของชุมชนใดๆ ให้สอดคล้องกลมกลืนกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว และส่งผ่านการกระทำซ้ำๆ เหล่านั้นสู่ลูกหลานผ่านทางกฎเกณฑ์ ข้อปฏิบัติ กฎจารีตประเพณี วรรณกรรม โดยเฉพาะการจัดการทรัพยากร ธรรมชาติอย่างยั่งยืน (อนุกูล ตันสุพล, 2559, หน้า 193-221) และสอดคล้องกับงานวิจัยของเสาวภา ศักยพันธ์ (2558, หน้า 75) ที่พบว่า ชาวไทลื้อหลวงน้ำทามีความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศเวียดนาม จึงทำให้อาหารเวียดนามเข้ามาแพร่หลายในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในหลายพื้นที่ ได้แก่ เฝอ หรือก๋วยเตี๋ยว

อาหารในวิถีชีวิตจึงเป็นอาหารที่มีในท้องถิ่นและหาได้ไม่ยากนัก ทำให้ชาวไทลื้อได้บริโภคอาหารที่สด ใหม่ ส่วนอาหารประเภทที่ถนอมไว้บริโภคนอกฤดูคือหน่อไม้ ซึ่งมีมากและหาง่ายในธรรมชาติก็เป็น

ที่นิยมนำมาดองไว้เพื่อรับประทานในครัวเรือนประจำทุกบ้าน โดยรับประทานกับน้ำพริกที่ปรุงจากน้ำปู สอดคล้องกับงานวิจัยของเสาวภา ศักยพันธ์ (2558) ที่พบว่า คนไทลื้อต้องรับประทานอาหารที่เป็นอัตลักษณ์คนไทลื้อ คือน้ำปูหรือ “ด้อยน้ำปู่ได้” ดังนั้น หากพบคนในกลุ่มใดที่รับประทานน้ำปู สามารถบอกได้ว่า พวกเขา คือชาวไทลื้อหรือคนลื้อ ส่วนอาหารที่มีความพิเศษและถือว่าเป็นอาหารที่นิยมของชาวไทลื้อคือ เนื้อหมาและเนื้อควาย เดิมนิยมฆ่าเพื่อเลี้ยงผีในพิธีกรรมที่สะท้อนผ่านคำพูดว่า “ปีนี้เลี้ยงหมา ปีหน้าเลี้ยงควายด่อน” ยิ่งถ้าเป็นควายด่อนก็จะเป็นโอกาศพิเศษมากๆ เพราะการจะฆ่าควายด่อน (เผือก) เซ่นเลี้ยงผี ถ้าฆ่าหมาแสดงว่าปีนั้น ชาวบ้านได้ผลผลิตพอกินพอใช้ แต่ถ้าฆ่าควาย หรือควายด่อน แสดงว่าปีนั้น ชาวบ้านนายางใต้ได้รับผลผลิตจากการเกษตรกรรมมากๆ และอุดมสมบูรณ์เป็นที่น่าพอใจ ส่วนการฆ่าเพื่อรับประทานกันในวิถีชีวิตประจำวัน ก็จะฆ่าเนื่องในโอกาศสำคัญๆ เช่น ปีใหม่ (สงกรานต์) หรือโอกาสที่มีเจ้าใหญ่นายโตมาเยี่ยมเยือน เป็นต้น

ส่วนอาหารประเภทหวาน มีไม่มากชนิดเท่าที่ควร เพราะปกติแล้วชาวไทลื้อไม่นิยมบริโภคอาหารหวาน จะมีเพียงข้าวต้มแหลม และข้าวปาดที่ทำกินเองในช่วงเทศกาลที่สำคัญ เช่น ข้าวโคบ ข้าวแคบ (นิชชิมา บุญเฉลียว, 2553, หน้า 107-132) ข้าวปาดจะทำในเทศกาลบุญเดือนสาม หรือบุญมหาชาติเท่านั้น แต่ปัจจุบัน อาหารชนิดหวานที่เป็นอาหารสำเร็จรูปก็มีให้รับประทานจากการเข้ามาของสินค้าจากนอกชุมชนในลักษณะการขายในร้านค้าหรือตลาดชุมชนที่มีมาเมื่อไม่นาน เช่น ตลาดที่บ้านนายางเหนือที่มีพ่อค้าแม่ขายนำอาหารพื้นบ้านจำพวกผักปลามาขายแล้วยังมีสินค้าสำเร็จรูปมาขายอีกด้วย ทำให้เกิดความสะดวกสบายในการเลือกซื้อหามาบริโภคในครัวเรือน นอกจากนั้น ยังมีการต้มเหล้าเพื่อใช้ในพิธีกรรม เซ่นเลี้ยงผี และดื่มในชีวิตประจำวันโดยเฉพาะในช่วงเทศกาลที่สำคัญหรือบุคคลสำคัญมาเยี่ยมเยือน ซึ่งมียี่ห้อที่เป็นที่กล่าวขานเป็นอย่างมากคือ เหล้าพันเชียง ซึ่งมีรสชาติที่นุ่มและบาดคอเล็กน้อย ถ้าดื่มก่อนกินข้าว จะทำให้สามารถบริโภคอาหารได้อร่อยและช่วยย่อยได้อีกด้วย เมื่อสำรวจย้อนไปเทียบเคียงกับอาหารของชาวไทลื้อในจีนสิบสองปันนา โดยเฉพาะที่เมืองเชียงรุ่ง พบว่า มีลักษณะการปรุงอาหารที่มีความคล้ายคลึงกัน เพียงแต่วัสดุที่นำมาประกอบอาหารแตกต่างกันออกไปแล้วแต่บริบทพื้นที่ โดยชาวไทลื้อเรียนรู้และปรับตัวด้วยการนำเอาวัสดุในท้องถิ่นไม่ว่าจะเป็นเนื้อ ปลา และผักมาประกอบเป็นอาหาร โดยมีกรรมวิธีที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษที่ซึ่งพบเห็นได้ผ่านอาหารประเภทปิ้งย่าง เช่น ปลาปิ้งอบ เนื้อสัตว์ปิ้งย่าง ผักย่าง รวมถึงการนำเครื่องเคียงที่เป็นผักมาปิ้งย่างก่อนนำมาประกอบในการปรุงอาหาร ส่วนอาหารประเภทแกงก็จะนำผักในพื้นบ้านมาเป็นส่วนประกอบหลัก เช่น แค บอน ต้นหอม ผักชี มะกูด กระเทียม เป็นต้น ส่วนอาหารประเภทลาบซึ่งเป็นที่นิยมทั่วไปก็ยังมีกรรมวิธี

ในการประกอบอาหารที่รักษาอัตลักษณ์เดิมที่มีการน้ำเอาเนื้อมาสับให้ละเอียดผสมเครื่องที่ได้มาจากผักสดแล้วนำมาเผา โขลก หรือคลุกเคล้าให้ได้รสชาติดีและมีกลิ่นหอม โดยเฉพาะลาบจิ้นควายจัดว่าเป็นอาหารที่นิยม แม้แต่ในพิธีกรรมที่สำคัญๆ อย่างงานบวช งานบุญปีใหม่ งานบุญเดือนสาม ที่ยังคงรักษาอัตลักษณ์ของวัฒนธรรมอาหารแบบไทลื้อได้แม้ในสังคมที่กำลังเปลี่ยนผ่าน

6. ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยข้ามพรมแดน มีข้อจำกัดในการลงเก็บข้อมูลพื้นที่มากมายซึ่งเกี่ยวกับบริบทของรัฐและกฎหมายที่ผู้วิจัยต้องทำความเข้าใจและปฏิบัติตาม รวมถึงจารีตประเพณีต่างๆ ที่จะต้องระมัดระวังในการเข้าพื้นที่ทำให้การเก็บข้อมูลมีความซับซ้อนมากขึ้น จะต้องวางแผนการดำเนินการให้ถูกต้องและชัดเจน

2. การเปลี่ยนแปลงของชุมชนเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะการเข้าไปในพื้นที่ของคนนอกที่เป็นนักสร้างคอนเทนต์หรือสื่อต่างๆ อย่างกลุ่มยูทูบเบอร์ (Youtuber) ส่งผลให้ต้องระมัดระวังในการวิเคราะห์ข้อมูลที่บางครั้งอาจไม่ได้จากการสังเกตและสัมภาษณ์อย่างเดียว

3. ควรศึกษาอาหารที่มีการผสมผสานมากขึ้น จากการเปิดเส้นทางหมายเลข 13 ทำให้สินค้าจากประเทศจีนเข้ามาในพื้นที่มากขึ้นส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและการปรับตัวของชาวไทลื้อโดยเฉพาะอาหารที่มาจากภายนอกมากขึ้น ทำให้คนไทลื้อรุ่นใหม่มีการปรับตัวอย่างน่าสนใจ

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

องค์ความรู้เกี่ยวกับอาหาร รวมถึงกรรมวิธีในการปรุงอาหารที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรมการบริโภคอาหารของชาวไทลื้อที่นอกจากจะสัมพันธ์กับระบบนิเวศและทรัพยากรธรรมชาติที่มีความหลากหลายและอุดมสมบูรณ์แล้ว ชาวไทลื้อยังให้ความสำคัญกับการปรุงอาหารที่เลือกวัตถุดิบจากธรรมชาติที่สดใหม่ กรรมวิธีการปรุงที่หลากหลายและสะอาดจนได้อาหารที่สามารถจัดได้ 10 ประเภทที่แตกต่างและหลากหลาย อาหารเหล่านี้สะท้อนถึงอัตลักษณ์ของความเป็นวัฒนธรรมแบบไทลื้อที่ยังคงรักษาวิถีวัฒนธรรมแบบเดิม ในขณะเดียวกัน ชาวไทลื้อก็ฉลาดในการเลือกเครื่องปรุงที่หาได้จากธรรมชาติ โดยเฉพาะน้ำปูที่สามารถนำมาปรุงแต่งเป็นอาหารได้หลากหลาย แต่อาหารที่เป็นที่นิยมบริโภคคืออาหารประเภทลาบซึ่งจะเห็นได้วิถีชีวิตทั่วไป ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

ธิติ ไวกวี. (2562). ขนมดอกซ้อแห่งภูมิปัญญาไทลื้อ (พะเยา): กระบวนทัศน์การสร้างโมเดลทางกฎหมายเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรชีวภาพชุมชน. *วารสารนิติ รัฐกิจ และสังคมศาสตร์*, 3(2), 87-123. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/lawcrru/article/view/187828/145207

นิชชิมา บุญเฉลียว. (2553). อาหารกับพิธีกรรม: การประดิษฐ์สร้างความทรงจำทางสังคมของชาวลื้อพลัดถิ่นในเชียงคำ จังหวัดพะเยา. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 2(2), 107-132. https://so03.tci-thaijo.org/index.php/journal-la/article/view/93789/73440

ปิยะนาฏ จันทร์กระจ่าง, ศิริเพ็ญ เยี่ยมจรรยา และเอกกวีร์ วินิจเขตคำณวน. (2567). การพัฒนาอาหารพื้นถิ่นและวิเคราะห์คุณค่าทางโภชนาการสู่สำรับอาหารเพื่อการท่องเที่ยวชุมชนไทลื้อหมู่บ้านหาดบ้าย จังหวัดเชียงราย. *วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี*, 18(1), 1-12. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/journaldtc/article/view/271531/176275

เปลวเทียน เจษฎาชัยยุทธ์ และอมรฉัฐ เสริมชีพ. (2564). “ไค” พืชภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่การกลายเป็นอาหารอัตลักษณ์ในเมืองมรดกโลกหลวงพระบาง และผลกระทบจากการพัฒนา. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*, 29(2), 135-159. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/husojournal/article/view/249094/169769

สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. (2553). *วัฒนธรรมอาหารในงานประเพณีของชาวไทลื้อ*. (รายงานการวิจัย). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สมใจ แซ่โง้ว และวีระพงค์ มีสถาน. (2541). *สารานุกรมกลุ่มชาติพันธุ์ไทยลื้อ*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

เสาวภา ศักยพันธ์. (2558). *วัฒนธรรมอาหารไทลื้อในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง: ไทย จีน พม่า และลาว*. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม.

องค์การกองทุนสัตว์ป่าโลกสากล ประเทศไทย (WWF Thailand). (2564). *ข้อมูลทั่วไปของแม่น้ำโขง*. เข้าถึงได้จาก http://www.wwf.or.th/what_we_do/wetlands_ and_production_landscape/mekongriver

อนุกูล ตันสุพล. (2559). กุญแจสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน: นิเวศวิทยาวัฒนธรรม. *วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 12(1), 193-221. https://so03.tci-thaijo.org/index.php/eJHUSO/article/view/82628/65660

แนวทางเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกก ในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน*

Guidelines to Promote the Potentials of Woven Reed Mats Community Enterprise in Sakaeo Province Through Community Participation

เพ็ญศรี ชิตบุตร และสลิลรดา รัตน์พลที
Pensri Chittabut and Salinrada Ratpholthi
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, ประเทศไทย
Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage, Thailand
Corresponding Author, E-mail: salinrada.rat@vru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลบริบท ศักยภาพ ทุนทางสังคม และสภาพปัญหาในปัจจุบันของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว 2) ศึกษาปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว 3) ศึกษาแนวทางเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน เป็นการวิจัยแบบผสมผสานวิธี ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ กลุ่มทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว ประกอบด้วย กลุ่มวิสาหกิจชุมชนอุตสาหกรรมทอเสื่อและแปรรูปบ้านพระเพลิง ตำบลพระเพลิง อำเภอเขาฉกรรจ์ จังหวัดสระแก้ว, กลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกบ้านคลองสิบสาม ตำบลเขาสามสิบ อำเภอเขาฉกรรจ์ จังหวัดสระแก้ว, กลุ่มวิสาหกิจชุมชนกลุ่มทอเสื่อกกไหลทอง ตำบลหนองม่วง อำเภอโคกสูง จังหวัดสระแก้ว โดยมีประธานกลุ่มวิสาหกิจชุมชนหรือผู้แทนกลุ่มวิสาหกิจชุมชน กลุ่มละ 7 คน รวม 21 คน เจ้าหน้าที่เกษตรอำเภอผู้ดูแลตำบล จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 23 คน และใช้รูปแบบการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ผลการวิจัยพบว่า

1. กลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีศักยภาพในด้านเทคนิคการลายทอเสื่อที่มีลวดลายสวยงาม มีวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตที่เพียงพอ แต่ยังพบปัญหาในการดำเนินงาน เช่น สมาชิกที่ที่สูงวัย ส่งผลต่อการพัฒนากลุ่ม

*ได้รับบทความ: 6 ธันวาคม 2567; แก้ไขบทความ: 11 กุมภาพันธ์ 2568; ตอบรับตีพิมพ์: 3 มีนาคม 2568
Received: December 6, 2024; Revised: February 11, 2025; Accepted: March 3, 2025

และการพัฒนาช่องทางการจำหน่ายสินค้า

2. ปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว ประกอบด้วย ด้านการบริหารจัดการกลุ่ม ด้านผู้นำ ด้านการผลิตสินค้า ด้านการตลาด ด้านเงินทุน ด้านสมาชิกและชุมชน ด้านการจัดการความรู้และข้อมูล และด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก

3. แนวทางเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน คือ การทำกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในรูปแบบเครือข่าย การทำวิสาหกิจชุมชนแบบพ่อแม่ผลิตลูกขาย และการทำวิสาหกิจชุมชนในรูปแบบ “ศูนย์เรียนรู้นวัตกรรมวิสาหกิจชุมชน”

คำสำคัญ: แนวทางเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชน; วิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกก; การมีส่วนร่วมของชุมชน

Abstract

The purposes of this research were: 1) the contextual information, potential, social capital and current problems of the mat weaving community enterprises in Sa Kaeo Province; 2) the factors leading to the success of the mat weaving community enterprises in Sa Kaeo Province; 3) the guidelines for strengthening the potential of mat weaving community enterprises in Sa Kaeo Province that emphasize community’s participation. This research uses mixed methodologies. The subjects of this research are the mat weaving enterprises in Sa Kaeo Province, consisting of the Ban Phra Phloeng Mat Weaving and Processing Community Enterprise, Phra Phloeng Subdistrict, Khao Chakan District, Sa Kaeo Province; the Ban Khlong Sip Sam Mat Weaving Community Enterprise, Khao Samsip Subdistrict, Khao Chakan District, Sa Kaeo Province; and the Lai Thong Mat Weaving Community Enterprise, Nong Muang Subdistrict, Khok Sung District, Sa Kaeo Province. Participants consist of 7 people from each enterprise, consisting of their president or representative, totaling 21 people; and 2 district agricultural officers who supervise the subdistrict, totaling 23 people, using the descriptive data analysis model.

The results revealed that:

1. Community enterprises have potential in terms of beautiful mat weaving techniques and sufficiency of raw materials for production. However, there are still problems in operations, such as elderly members, which affects group development and product distribution channels.

2. Factors leading to the success of the mat weaving community enterprises in Sa Kaeo Province include management, leadership, production, marketing, capital, members and communities, knowledge and data management, and external interactions.

3. Guidelines for enhancing the potential of mat weaving community enterprises in Sa Kaeo Province that emphasize community's participation include networking of community enterprises, family-based operation of community enterprises, and the use of "Community Enterprise Innovation Learning Centers".

Keywords: Guidelines to promote the potentials of community enterprise; woven reed mats community enterprise; community participation

1. บทนำ

บทบาทของวิสาหกิจชุมชนในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจท้องถิ่นและการสนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืนนั้นได้รับการสนับสนุนอย่างเข้มแข็งจากหลายภาคส่วนในประเทศไทย โดยมุ่งเน้นที่การพัฒนาศักยภาพของชุมชนให้พึ่งพาตนเองได้ ผ่านการผลิตและการจัดการธุรกิจที่เกิดขึ้นในท้องถิ่น ซึ่งมีส่วนสำคัญในการกระจายรายได้และเพิ่มความมั่นคงให้กับระบบเศรษฐกิจท้องถิ่น ทั้งนี้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570) ได้เน้นการขยายบทบาทของวิสาหกิจชุมชนเพื่อแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำและส่งเสริมเศรษฐกิจฐานรากโดยใช้แนวทางตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เช่น การสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน

ดังนั้น วิสาหกิจชุมชนจึงเป็นหนึ่งในกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจท้องถิ่นและเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนในประเทศไทย โดยอาศัยความร่วมมือจากสมาชิกในชุมชนในการสร้างผลิตภัณฑ์และบริการที่มีเอกลักษณ์ พร้อมทั้งยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียงและแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) ในการพัฒนาวิสาหกิจชุมชน ซึ่งไม่เพียงแต่มุ่งหวังผลกำไรเท่านั้น แต่ยังคำนึงถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ การสร้างงาน และการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของสมาชิกในชุมชนด้วย

จังหวัดสระแก้ว มีวิสัยทัศน์ในการพัฒนาจังหวัด คือ "เมืองชายแดนแห่งความสุข ถิ่นเกษตรและสมุนไพรคุณภาพ แหล่งท่องเที่ยวชุมชนและอารยะธรรมโบราณ ศูนย์กลางโลจิสติกส์เชื่อมโยงอินโดจีน มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน" จากรายงานข้อมูลที่ผ่านมาของจังหวัดสระแก้วมีการขึ้นทะเบียนวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดสระแก้วทั้งสิ้น จำนวน 610 กลุ่ม ที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐในพื้นที่ในการรวมกลุ่มจดจัดตั้งเป็นกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ตามแนวทางการแก้ไขปัญหาความยากจนของประชาชนและเป็นแนวทางที่สร้างเศรษฐกิจ สังคม และชุมชนให้มีความยั่งยืน ส่งเสริมให้ชุมชนรู้จักใช้ทรัพยากรท้องถิ่น สามารถพึ่ง

ตนเองในระยะยาวได้อย่างมั่นคง

ทั้งนี้ จากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้น พบปัญหาและอุปสรรคของการดำเนินงานของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในหลายแห่ง คือ การขาดงบประมาณเพื่อสนับสนุนการดำเนินงาน ขาดแผนการดำเนินงานที่ชัดเจน หน่วยงานภาคีขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทภาระหน้าที่ วิสาหกิจชุมชนบางกลุ่มไม่ได้มีการรวมกลุ่มกันอย่างแท้จริง โดยประเด็นสำคัญของการขาดงบประมาณเพื่อการสนับสนุนนั้นได้สะท้อนถึงปัญหาของวิสาหกิจชุมชนที่ยังต้องพึ่งพารัฐ ไม่สามารถพึ่งตนเองได้ ดังนั้นแนวทางเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว ทั้งในด้านการจัดการกลุ่ม ด้านผู้นำ ด้านการผลิต ด้านการตลาด ด้านการจัดการองค์ความรู้และข้อมูล และด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก เพื่อให้เกิดการพัฒนาและการขยายช่องทางการจำหน่ายสินค้าให้เพิ่มขึ้น รวมถึงการสร้างเครือข่ายกับกลุ่มวิสาหกิจชุมชนกลุ่มอื่นๆ อีกด้วย

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อมูลบริบท ศักยภาพ ทุนทางสังคม สภาพปัญหาในปัจจุบันของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว
3. เพื่อศึกษาแนวทางเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบมีส่วนร่วม (Participation Research) ที่มุ่งเน้นไปที่การศึกษาและหาแนวทางในการเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อส่งเสริมให้เกิดแนวทางในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกก มีขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลบริบท ศักยภาพ ทุนทางสังคม สภาพปัญหาในปัจจุบันของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว ศึกษาและรวบรวมปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว ด้วยการทบทวนเอกสาร (Literature Review) เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชน และศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชนแบบมีส่วนร่วมของคนในชุมชน จากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิหรือข้อมูลมือสอง จากการค้นคว้าหาข้อมูลผ่านเอกสารที่เกี่ยวข้องและข้อมูลทางอินเตอร์เน็ต

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลบริบท ศักยภาพ ทุนทางสังคม สภาพปัญหาในปัจจุบันของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว โดยการลงพื้นที่พูดคุยสอบถาม (Focus Group) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) และการสังเกตการณ์สถานการณ์รายกลุ่ม ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนอุตสาหกรรมทอเสื่อและแปรรูปบ้านพระเพลิง ตำบลพระเพลิง อำเภอเขาฉกรรจ์ จังหวัดสระแก้ว กลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกบ้านคลองสิบสาม ตำบลเขาสามสิบ อำเภอเขาฉกรรจ์ จังหวัดสระแก้ว และกลุ่มวิสาหกิจชุมชนกลุ่มทอเสื่อกกไหลทอง ตำบลหนองม่วง อำเภอโคกสูง จังหวัดสระแก้ว รวมถึงการพูดคุยสอบถาม การสัมภาษณ์เชิงลึกเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลเกี่ยวกับวิสาหกิจชุมชน ได้แก่ เจ้าหน้าที่เกษตรอำเภอ เจ้าหน้าที่พัฒนาชุมชนผู้รับผิดชอบในตำบล เจ้าหน้าที่ศูนย์ฝึกอาชีพจังหวัดสระแก้ว

ขั้นตอนที่ 3 จัดประชุมแบบมีส่วนร่วมกับกลุ่มเป้าหมาย คือ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนอุตสาหกรรมทอเสื่อและแปรรูปบ้านพระเพลิง ตำบลพระเพลิง อำเภอเขาฉกรรจ์ จังหวัดสระแก้ว กลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกบ้านคลองสิบสาม ตำบลเขาสามสิบ อำเภอเขาฉกรรจ์ จังหวัดสระแก้ว กลุ่มวิสาหกิจชุมชนกลุ่มทอเสื่อกกไหลทอง ตำบลหนองม่วง อำเภอโคกสูง จังหวัดสระแก้ว ประกอบด้วยประธานกลุ่มวิสาหกิจชุมชนหรือผู้แทนกลุ่มวิสาหกิจชุมชน กลุ่มละ 7 คน รวมทั้งหมด 21 คน เจ้าหน้าที่เกษตรอำเภอผู้ดูแลตำบล จำนวน 2 คน โดยวิธีการถอดบทเรียน แบบการสนทนากลุ่มย่อย (Focus Group) ในการรวบรวมข้อมูลตามหัวข้อต่างๆ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมได้แสดงความคิดเห็นและหาแนวทางในการแก้ไขปัญหา เช่น กระบวนการรวมกลุ่มของชุมชน กิจกรรมการเรียนรู้ของชุมชน การบริหารจัดการวิสาหกิจชุมชน และใช้เครื่องมือ SWOT ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 4 สังเคราะห์ข้อมูล และคืนข้อมูลผลการดำเนินโครงการวิจัยให้กับกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกก ในจังหวัดสระแก้ว และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูล บทสรุปเกี่ยวกับแนวทางในการเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน นำไปใช้ในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจอื่นๆ ต่อไป และต่อยอดในการสร้างเครือข่ายกลุ่มวิสาหกิจชุมชนผู้ผลิตสินค้าประเภทหรือชนิดเดียวกัน หรือใกล้เคียงกัน ให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทักษะ เทคนิคในเรื่องการผลิต การจำหน่ายผลผลิตสินค้าของชุมชน การบริหารกลุ่มให้มีศักยภาพและประสบความสำเร็จ และการตลาด เป็นต้น เพื่อให้สามารถนำไปสู่การแข่งขันในตลาดต่อไปในอนาคต

การวิเคราะห์ข้อมูล โดยผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ด้วยการทบทวนเอกสารร่วมกับการสังเกตภาพรวมทางกายภาพและบริบทสังคมของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว และสัมภาษณ์บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมด ประกอบด้วยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่เป็นสมาชิกของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกก และตัวแทนจากหน่วยงานเกษตรอำเภอที่เกี่ยวข้องกับบริบทชุมชน ประกอบด้วย สภาพทั่วไปของชุมชน สภาพทางสังคมและวัฒนธรรม สภาพเศรษฐกิจ ความเป็นมาของกลุ่ม ศักยภาพการจัดการของกลุ่ม เช่น ด้านผู้นำและการบริหารจัดการ ด้านการผลิต ด้านการตลาด

ด้านเงินทุน ด้านการจัดการความรู้และข้อมูล ด้านสมาชิกและชุมชน ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก

4. สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาแนวทางเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน มีกระบวนการในการศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ และศึกษาข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview) และการพูดคุยสอบถามแบบ Focus group วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องมือ SWOT Analysis พบว่า กลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้วมีศักยภาพในการทำการผลิตสินค้า ศักยภาพในการดำเนินงานภายในกลุ่ม มีทรัพยากรทางธรรมชาติที่เป็นวัตถุดิบในชุมชนและทรัพยากรด้านบุคคลที่เพียงพอต่อการดำเนินงานของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกก ปัญหาและข้อจำกัดที่พบ คือ ขาดองค์ความรู้ด้านการทำการตลาดและการขยายช่องทางการจำหน่ายของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกก ขาดทักษะการทำบัญชีกลุ่มวิสาหกิจชุมชนและการบริหารจัดการกลุ่มวิสาหกิจชุมชน อายุของสมาชิกกลุ่มเนื่องจากผู้สูงอายุมีข้อจำกัดในการพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีในด้านการตลาดออนไลน์วิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว และปัญหาด้านงบประมาณสนับสนุนกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว

1. ปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว แบ่งออกได้ดังนี้

1.1 ด้านการจัดการของกลุ่ม ในด้านการบริหารจัดการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว พบว่า กลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้วมีการวางแผนของกลุ่มสามารถขับเคลื่อนงานของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกได้อย่างต่อเนื่อง ความสามัคคีของสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว การมีระเบียบข้อบังคับที่ชัดเจนของกลุ่ม มีการประชุมสมาชิกอย่างสม่ำเสมอเพื่อทบทวนแนวทางการดำเนินงานของกลุ่มและการนำปัญหาที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มมาหารือภายในกลุ่มและหาแนวทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน ทำให้สมาชิกภายในกลุ่มได้รับรู้ข้อมูลอย่างเท่าเทียมกันและได้มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา ส่งผลให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันภายในกลุ่มและไม่ก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนและความไม่เท่าเทียมในการบริหารจัดการของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว การเงินที่มีระบบการทำบัญชีของกลุ่มอย่างเป็นระบบ และการแบ่งปันผลประโยชน์ ภายในกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีการแบ่งปันผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์อย่างเป็นธรรมและโปร่งใส ทำให้สมาชิกเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกันและพึงพอใจกับการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

1.2 ด้านผู้นำ การทำวิสาหกิจชุมชนเป็นการทำงานเป็นกลุ่ม สมาชิกทุกคนเป็นกำลังสำคัญภายในกลุ่ม อย่างไรก็ตาม กลุ่มวิสาหกิจชุมชนทุกกลุ่มจำเป็นต้องมีผู้นำที่ดีด้วย โดยผู้นำที่ดีควรมีคุณสมบัติสำคัญ คือ เป็นผู้นำที่มีคุณธรรม เชื่อมั่นในหลักจริยธรรม มีความโปร่งใสสามารถตรวจสอบการทำงานได้ สามารถเป็นแบบอย่างให้กับสมาชิกในกลุ่มได้เน้นการใช้วิธีการแบบมีส่วนร่วมมากกว่าการออกคำสั่งภายใน

กลุ่ม เพื่อให้เกิดความรู้สึกร่วมในการเป็นเจ้าของกลุ่มร่วมกัน เป็นผู้ที่สร้างแรงบันดาลใจให้กับสมาชิกในกลุ่มในการผลิตและการคิดค้นการทำลายเสื่อกกแบบใหม่ๆ ขึ้นมาภายในกลุ่ม มีความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์สถานการณ์ภายในกลุ่มในการมองเห็นจุดแข็ง จุดอ่อนของกลุ่ม และนำไปสู่การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเสื่อกก เส้นกก เพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ของกลุ่มได้ รวมไปถึงการที่มีผู้นำกลุ่มที่มีศักยภาพในการประสานงานและสร้างเครือข่ายภายในชุมชนและภายนอกชุมชน ทำให้เกิดความเข้มแข็งของกลุ่มและสามารถพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้วได้

1.3 ด้านการผลิต กระบวนการผลิตเสื่อกกของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว เริ่มจากการหาต้นกกภายในชุมชน โดยการคัดเลือกต้นกกที่มีลำต้นสมบูรณ์ไม่อ่อนจนเกินไปและไม่แก่จนเกินไป เพราะจะทำให้เส้นกกขาดง่าย ต้นกกที่มีอายุเหมาะสมจะมีอายุประมาณ 3 เดือน และนำมาฉีกเป็นเส้น 1 ต้น จะแบ่งประมาณ 2-3 เส้น และนำเส้นกกไปตากแดดให้แห้งสนิท เพื่อป้องการการเกิดราดำในเส้นกก และนำเส้นกกที่แห้งแล้วมาย้อมสีตามที่ต้องการจะใช้ และสามารถนำเส้นกกมาทอเสื่อ ซึ่งสมาชิกทุกคนในกลุ่มจะมารวมตัวกันเพื่อช่วยกับทำการผลิต โดยใช้วิธีการแบ่งหน้าที่กันทำ คุณภาพของวัตถุดิบอย่างต้นกก เส้นกก มีความสำคัญต่อคุณภาพของผลิตภัณฑ์ ควรมีแหล่งวัตถุดิบที่แน่นอนและมีคุณภาพสม่ำเสมอ ทั้งนี้ สมาชิกทุกคนในกลุ่มเป็นผู้ที่มีภูมิปัญญาด้านการทอเสื่อพื้นฐานอยู่แต่เดิมแล้ว หากมีการพัฒนาลวดลายใหม่ๆ ของกลุ่มขึ้นมา ก็จะมีการสอนและฝึกให้กับสมาชิกในกลุ่มสามารถที่จะทอลายใหม่ได้ เพื่อเป็นการกระจายความรู้และกระจายแรงงานในการทอลายให้สามารถผลิตสินค้าลายนั้นได้ทันต่อความต้องการของตลาด ดังนั้น ด้านการผลิตสินค้าของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว จึงเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้กลุ่มประสบความสำเร็จ จากการร่วมแรง ร่วมใจของสมาชิกภายในกลุ่มและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้วิธีการผลิตให้แก่คนในกลุ่มได้มีทักษะการทอเสื่อกกและการผลิตที่ดำเนินการไปพร้อมๆ กันได้

1.4 ด้านการตลาด ในปัจจุบันกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้วมีการทำการตลาดได้ไม่ได้หลากหลายช่องทางนัก โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการตลาดในช่องทางออฟไลน์ โดยได้รับการสนับสนุนช่องทางการจำหน่ายจากหน่วยงานภาครัฐที่มาติดต่อกลุ่มวิสาหกิจชมชนทอเสื่อกกให้ไปจำหน่ายสินค้าตามงานต่างๆ เช่น งานสินค้า OTOP จังหวัด งานตลาดนัดชุมชนหน้าอำเภอ หรืองานประจำจังหวัด งานบุญระจำอำเภอ และมีโอกาสได้นำสินค้าไปจำหน่ายในงานจัดแสดงและจำหน่ายสินค้าที่จัดขึ้น ณ เมืองทองธานี เป็นประจำทุกๆ ปี ทำให้กลุ่มเกิดรายได้เฉพาะช่วงเวลาที่มีงานแสดงสินค้า หรือเทศกาลประจำอำเภอ ประจำจังหวัด ถือว่าเป็นการทำการตลาดที่ยังมีลูกค้าได้ยังไม่กว้างมากนัก

อนึ่ง “การตลาด” ยังคงเป็นปัจจัยสำคัญที่มีความจำเป็นจะต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้กลุ่มวิสาหกิจชุมชนได้มีช่องทางในการจำหน่ายสินค้าเพิ่มขึ้น ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกต้องมีการสำรวจความต้องการของลูกค้าและตลาด เพื่อต่อยอดและพัฒนาสินค้าและบรรจุภัณฑ์ให้ตอบ

สนองต่อความต้องการของลูกค้า มีการกำหนดแหล่งจำหน่ายเสื่อกกที่เป็นเป้าหมายหลักหรือหาลูกค้าประจำให้ได้ และมีการทำการตลาดอย่างต่อเนื่อง ทั้งช่องทางออนไลน์และออฟไลน์

1.5 ด้านเงินทุน การทำวิสาหกิจชุมชนไม่ได้เอาเงินเป็นตัวตั้งในการจัดตั้งกลุ่ม แต่ต้องพิจารณาทุนต่างๆ ในท้องถิ่นด้วย แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเงินทุนเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้กลุ่มวิสาหกิจชุมชนประสบความสำเร็จได้ พบว่า กลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว มีการบริหารจัดการเงินทุน โดยวิธีการระดมทุนจากสมาชิก โดยมีการเรียกเก็บเงินค่าสมาชิกแรกเข้าคนละ 100 บาท เพื่อนำมาเป็นต้นทุนในการบริหารภายในกลุ่ม ในระยะแรก และมีการหักค่าบริหารเข้าส่วนกลางของกลุ่มจากยอดการจำหน่ายสินค้าในอัตราร้อยละ 10 การบริหารภายในกลุ่มลักษณะนี้ส่งผลให้กลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้วมีเงินทุนในการบริหารภายในกลุ่มได้อย่างต่อเนื่อง

ทั้งนี้ ผู้นำกลุ่มที่มีศักยภาพในการระดมทุนหรือหาแหล่งงบประมาณสนับสนุนจากแหล่งอื่นๆ มาเพิ่มเติมภายในกลุ่มได้ เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่ หน่วยงานเอกชน ที่มีงบประมาณสำหรับให้ทุนไปดำเนินการ แบบให้เปล่า ไม่มีการคืน ไม่มีเงื่อนไขพิเศษ หรือใช้วิธีการกู้ยืมจากสถาบันการเงินชุมชน ธนาคารพาณิชย์ สถาบันการเงินอื่นๆ เพื่อนำมาใช้ในการบริหารจัดการภายในกลุ่มในช่วงที่ขาดสภาพคล่องทางด้านเงินทุน ซึ่งการกู้เงินทุกครั้งจะต้องผ่านการประชุมและมีมติที่ประชุมรองรับด้วย เพื่อให้เกิดการรับรู้ ความเข้าใจที่ตรงกันภายในกลุ่ม และเพื่อเป็นการป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งอาจนำไปสู่การสลายตัวของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในหลายๆ แห่ง

1.6 ด้านสมาชิกและชุมชน ในบริบทโดยทั่วไปของการจัดตั้งกลุ่มวิสาหกิจชุมชนโดยมากแล้วมักเป็นการจัดตั้งแบบเฉพาะกิจ พบว่า การจัดตั้งกลุ่มวิสาหกิจชุมชนให้มีความยั่งยืน กลุ่มอาชีพหรือการรวมตัวกันของคนในชุมชนจะมีลักษณะ คือ มีพื้นฐานที่เกิดจากการรวมกลุ่มกันตามธรรมชาติของคนในชุมชน คือ มีการทำงานเป็นกลุ่ม มีกิจกรรมกลุ่มทำร่วมกันในชุมชนอยู่แล้ว และมีการพัฒนายกระดับของกลุ่มในการรวบรวมรายชื่อสมาชิกให้ครบตั้งแต่ 7 คนขึ้นไป เพื่อยื่นขอจดจัดตั้งเป็นกลุ่มวิสาหกิจชุมชน การเกิดขึ้นของกลุ่มในลักษณะนี้จะส่งผลต่อความสำเร็จของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว และภายในกลุ่มเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน เกิดการร่วมมือ ร่วมใจในการพัฒนาและทำกิจกรรมภายในกลุ่มอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ สมาชิกในกลุ่มต้องมีความรู้ความสามารถในการทอเสื่อกกที่หลากหลาย มีการพัฒนาทักษะอยู่เสมอ มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบลวดลาย และมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

ปัจจัยสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้กลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้วประสบความสำเร็จ คือ การได้รับการสนับสนุนจากชุมชนในด้านต่างๆ เช่น การซื้อผลิตภัณฑ์ การประชาสัมพันธ์สินค้าเสื่อกกของชุมชนตนเองทั้งภายในและภายนอกชุมชน ซึ่งถือได้ว่าเป็นการ

สนับสนุนสินค้าชุมชนและช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของชุมชน ในขณะเดียวกันกลุ่มวิสาหกิจชุมชนก็จะมีกำลังในการผลิตสินค้าและสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์เสื่อกกในรูปแบบใหม่ๆ เพิ่มขึ้นตามไปด้วย

1.7 ด้านการจัดการความรู้และข้อมูล ในการจัดการความรู้และข้อมูลภายในกลุ่มถือเป็นปัจจัยที่จะส่งเสริมศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว โดยประธานกลุ่มและสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนจะต้องเข้าร่วมการอบรมที่คณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนจังหวัดสระแก้วภายใต้การดูแลงานของสำนักงานเกษตรจังหวัดสระแก้ววางแผนโครงการในการจัดอบรม เช่น เรื่องการบริหารจัดการกลุ่ม การทำบัญชี การคิดคำนวณต้นทุน กำไร และการกำหนดราคาขายสินค้า เพื่อให้เกิดการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชนให้ขึ้นไปอยู่ในระดับดี โดยมีการประเมินศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชน และวิเคราะห์ข้อมูล จุดเด่น จุดด้อย โอกาสในการพัฒนา และปัญหาอุปสรรคของกลุ่มตามแบบประเมิน (แนบในภาคผนวก) ซึ่งภายในกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว ประธานและสมาชิกกลุ่มได้มีการเข้าร่วมอบรมอย่างสม่ำเสมอ และมีการถ่ายทอดให้กับสมาชิกกลุ่มได้รับรู้ รับทราบข้อมูลในการทำกิจกรรมของกลุ่มวิสาหกิจอย่างทั่วถึง ส่งผลให้สมาชิกในกลุ่มเกิดการรับรู้ รับทราบข้อมูลที่เท่ากัน เกิดความเข้าใจร่วมกันภายในกลุ่ม และสมาชิกกลุ่มสามารถที่จะดำเนินการขับเคลื่อนกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกแทนประธานได้

1.8 ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก ประธานกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว จะต้องเป็นกำลังหลักในประเด็นนี้ เนื่องจากจำเป็นจะต้องมีการประสานงานกับเครือข่ายอื่นๆ เพื่อให้เกิดการพัฒนาและการขยายช่องทางการจำหน่ายสินค้าออกไปให้ได้เพิ่มขึ้น การสร้างเครือข่ายกับกลุ่มวิสาหกิจชุมชนอื่นๆ หรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้และร่วมมือกันในการพัฒนากลุ่ม พัฒนาผลิตภัณฑ์เสื่อกก และพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานของผลิตภัณฑ์เสื่อกกให้มีมาตรฐาน

2. แนวทางเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกก ในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน ผลการศึกษาข้อมูลของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว พบว่า มีลักษณะการดำเนินงานที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งจะใช้ความสัมพันธ์ในชุมชนในการรวมกลุ่มและร่วมดำเนินการ การมีสมาชิกที่ส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ ใช้เวลาว่างในการผลิตเสื่อกกและไม่ค่อยมีเวลาในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีความแตกต่าง โดดเด่นจากสินค้าที่มีอยู่ในตลาดทั่วไป และขาดการสร้างอัตลักษณ์ สร้างแบรนด์ให้กับสินค้าเสื่อกก ประกอบการการพัฒนาช่องทางการจำหน่ายสินค้าให้เกิดความหลากหลาย เพื่อให้กลุ่มลูกค้าสามารถเข้าถึงและบริโภคสินค้าได้อย่างกว้างขวาง การบริหารจัดการกลุ่มวิสาหกิจชุมชน โดยเฉพาะด้านการบริหารจัดการเงินของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนยังดำเนินการไม่เป็นไปตามระบบ ขาดการทำระบบบัญชีของกลุ่มอย่างต่อเนื่อง ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มให้มีความหลากหลาย การไม่มีการสืบทอดภูมิปัญญาด้านการทอเสื่อกกจากคนรุ่นใหม่ในชุมชน เนื่องจากคนรุ่นใหม่ไม่ให้ความสนใจและไม่ตระหนักในภูมิปัญญาท้องถิ่น ส่งผลให้การสืบทอดองค์ความรู้ด้านการทอเสื่อกก

การทอลวดลายในแบบใหม่ๆ ไม่สามารถส่งต่อให้กับคนรุ่นใหม่ทำได้ยาก ทั้งนี้ มีการตั้งคณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนจังหวัดสระแก้ว ในการปฏิบัติการด้านการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน ซึ่งมีแผนงานในการดำเนินการขับเคลื่อนและมีแนวทางในการพัฒนากิจการวิสาหกิจชุมชน แต่การส่งเสริมของคณะกรรมการดังกล่าวยังไม่สามารถส่งเสริมกลุ่มวิสาหกิจชุมชนได้อย่างทั่วถึง รวมถึงกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้วด้วย ส่งผลให้บทบาทหน้าที่หลักในการพัฒนาสินค้า การบริหารจัดการกลุ่มโดยส่วนมากกระจุกตัวอยู่ที่ประธานกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ซึ่งจากการสัมภาษณ์ข้อมูลจากกลุ่ม และเวทีการถอดบทเรียนการทำงานของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว พบว่า แนวทางเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกก ในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

ในการศึกษาข้อมูลในภาพรวมของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว และวิเคราะห์โดยใช้ SWOT Analysis สามารถสังเคราะห์ข้อมูลจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว พบว่า แนวทางการเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกก ในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน คือ การสร้างกลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่มีสำนึกในการเป็นเจ้าของร่วมกัน ซึ่งจะส่งเสริมให้กลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกมีความเข้มแข็งและยั่งยืน รวมถึงการสร้างการรับรู้ให้กับสมาชิกของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกอย่างทั่วถึงเพื่อให้เกิดการสร้างคนที่มีความรู้ความสามารถเพื่อปฏิบัติหน้าที่แทนกันได้และจะทำให้การดำเนินงานเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสามารถแยกแนวทางเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกก ในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน ดังนี้

2.1 จัดกระบวนการรวมกลุ่มของชุมชน โดยเริ่มจากการปรับมุมมองในการทำงานจากการคิดเป็นผู้นำเดี่ยว สามารถทำงานได้คนเดียว มาสู่การรวมกลุ่มเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน การยอมรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกภายในกลุ่ม และการใช้มติในที่ประชุมการเห็นร่วมกันในการจัดการปัญหาภายในกลุ่ม จะช่วยทำให้กลุ่มมีความเข้มแข็งและการดำเนินงานเป็นไปในทิศทางเดียวกัน สมาชิกภายในกลุ่มสามารถดำเนินงานแทนกันได้ เมื่อมีการรวมกลุ่มแล้วเกิดการปรับทัศนคติที่ตรงกันภายในกลุ่มแล้ว ส่งผลให้ศักยภาพของคนเกิดการพัฒนา เกิดการร่วมคิด ร่วมดำเนินการ และร่วมลงมือปฏิบัติ ในขณะเดียวกันผู้นำกลุ่มต้องแสดงออกถึงภาวะความเป็นผู้นำ โดยกระจายความรับผิดชอบให้กับสมาชิกภายในกลุ่ม มีการกำหนดบทบาทหน้าที่อย่างชัดเจน มีการกำหนดการประชุมกลุ่มเพื่อให้สมาชิกเข้ามาพบปะและกเปลี่ยนความคิดเห็น ปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะนั้น โดยเน้นการรับฟังความคิดเห็นของสมาชิก เพื่อหาทางออก หาข้อตกลงร่วมกันและให้เกิดการตอบสนองต่อความต้องการของสมาชิกและเกิดการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง

2.2 กิจกรรมการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน เมื่อเกิดการรวมกลุ่มจะต้องมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันภายในกลุ่ม เพื่อให้เกิดคความร่วมมือ การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน และ

แบ่งปันกันให้กลุ่มมีความเข้มแข็งและเกิดการพึ่งตนเองได้ ดังนั้นภายในกลุ่มจะต้องสร้างกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการศึกษาเรียนรู้เพื่อนำไปสู่การสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ เช่น การไปศึกษาดูงานจากกลุ่มวิสาหกิจชุมชนอื่นที่ประสบความสำเร็จทั้งภายในและภายนอกจังหวัด ในการวิจัยครั้งนี้ได้จัดกระบวนการนำกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้วได้มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน พบว่า แต่ละกลุ่มมีจุดเด่นที่แตกต่างกัน เช่น ทักษะในการทำลวดลายเสื่อกก การบริหารงานกลุ่มที่เข้มแข็ง วิธีการทอให้เกิดลวดลายใหม่ๆ และสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่จากเส้นกก ทั้งนี้ กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างกลุ่ม ส่งผลทำให้กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเกิดการสร้างเครือข่ายของกลุ่มผู้ทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้วอย่างไม่เป็นทางการ เอสามารถที่จะปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือในการช่วยออกแบบลวดลายให้กับสมาชิกต่างกลุ่มที่ต้องการลวดลายบนเสื่อกกที่มีความเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ตนเอง

2.3 การบริหารจัดการวิสาหกิจชุมชนแบบมีส่วนร่วม ควรจัดทำเป็นลักษณะของการบริหารในรูปแบบเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกจังหวัดสระแก้ว โดยมีเป้าหมายเพื่อให้เป็นคณะกรรมการที่มีการบริหารจัดการกลุ่มอย่างเป็นระบบจะช่วยเสริมสร้างศักยภาพของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกช่วยกันพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเสื่อกกในรูปแบบใหม่ๆ การพัฒนาช่องทางการตลาดในรูปแบบอื่นๆ การทำกลุ่มวิสาหกิจชุมชนแบบครบวงจร เพื่อสร้างความเข้มแข็งและยกระดับของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว สร้างอัตลักษณ์และสร้างความโดดเด่นของผลิตภัณฑ์ในระดับชุมชน ระดับตำบล ระดับจังหวัด เพื่อลดการลอกเลียนแบบหรือการผลิตสินค้าซ้ำซ้อนและเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ ในเวทีการคืนข้อมูลร่วมกับชุมชนและหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องและสนับสนุนกิจการวิสาหกิจชุมชนได้เสนอรูปแบบของการทำเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน เพื่อเป็นแนวทางเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน คือ การทำวิสาหกิจชุมชนแบบเครือข่าย การทำวิสาหกิจชุมชนแบบพ่อแม่ผลิตลูกขาย และการทำวิสาหกิจชุมชนในรูปแบบ “ศูนย์เรียนรู้ นวัตกรรม วิสาหกิจชุมชน” ซึ่งมีความสอดคล้องกับแผนปฏิบัติการ ด้านการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน กรมส่งเสริมการเกษตร มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้วิสาหกิจชุมชนพัฒนาไปเป็นกิจการที่มีความเข้มแข็ง สามารถแข่งขันทางการค้าได้ โดยอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วนแบบบูรณาการ ในการถ่ายทอดเทคโนโลยี นวัตกรรม การวิจัยและพัฒนา เพื่อยกระดับการประกอบกิจการของวิสาหกิจชุมชนให้พัฒนาไปสู่กิจการในระดับที่สูงขึ้น

5. อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ ได้ข้อค้นพบซึ่งสามารถนำมาอภิปรายผลด้านแนวทางในการเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน มีความสอดคล้อง

กับแนวคิดการมีส่วนร่วมของปรัชญา เวสารัชช์ (2538) ที่ให้ความหมายไว้ว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง กระบวนการซึ่งประชาชนเข้าไปเกี่ยวข้องในขั้นตอนต่างๆ ของกิจกรรมของส่วนรวมซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาชนบท โดยในการเข้ามาเกี่ยวข้องนี้ ผู้เข้าร่วมได้ใช้ความพยายามและเสียสละทรัพยากรบางอย่าง เช่น ความคิดเห็น วัตถุ แรงกายและเวลา และการมีส่วนร่วมของของเสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2537) กล่าวถึงการมีส่วนร่วมในการบริหารไว้ว่า การมีส่วนร่วมของบุคคลจะก่อให้เกิดการมีส่วนเกี่ยวข้อง และการมีส่วนเกี่ยวข้องจะก่อให้เกิดความผูกพันต่อหน่วยงานและภารกิจที่ตนเองมีส่วนร่วม ด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว พบว่า ปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว ได้แก่ ด้านการบริหารจัดการของกลุ่ม ด้านผู้นำ ด้านการผลิต ด้านการตลาด ด้านเงินทุน ด้านสมาชิกและชุมชน ด้านการจัดการความรู้และข้อมูล และด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก สอดคล้องกับณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ (2542) กล่าวถึงปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จของวิสาหกิจชุมชน ประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านการเงินหรือเงินทุน 2) ปัจจัยด้านการตลาด 3) ปัจจัยด้านการผลิต 4) ปัจจัยด้านบริหารจัดการ 5) ปัจจัยด้านผู้นำ 6) ปัจจัยด้านแรงงาน 7) ปัจจัยการมีส่วนร่วมของสมาชิก

ด้านแนวทางในการการเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ เครื่องมือ SWOT Analysis พบว่า แนวทางเสริมสร้างศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกก มี 3 แนวทาง ประกอบด้วย 1) การทำวิสาหกิจชุมชนแบบพ่อแม่ผลิตลูกขาย 2) การทำวิสาหกิจชุมชนแบบเครือข่าย และ 3) การทำวิสาหกิจชุมชนแบบศูนย์เรียนรู้นวัตกรรม วิสาหกิจชุมชน เพื่อให้เกิดศักยภาพในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกอย่างยั่งยืน สอดคล้องกับคณิดา ไกรสันติ และรัสมนต์ คาสี (2559) ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนสุขาวดี ตำบลปริก อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา พบว่า กลุ่มวิสาหกิจชุมชุมสุขวดีมีศักยภาพด้านผู้นำและการบริหารจัดการกลุ่มอย่างเป็นระบบ ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกมีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมาย ทิศทาง และการดำเนินงานในการพัฒนาวิสาหกิจชุมชน ด้านแนวทางการพัฒนาศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนพบว่า หน่วยงานภาครัฐควรให้การส่งเสริมด้านการตลาด สนับสนุนด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ และจัดหาช่องทางการจัดจำหน่ายสินค้าให้กับกลุ่มวิสาหกิจชุมชน

จีรเกียรติ อภิบุณโยภาส และปานแก้วตา ลัคนาวานิช (2562, หน้า 101-118) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาศักยภาพการประกอบธุรกิจหมู่บ้านทำมาค้าขาย วิสาหกิจชุมชนกลุ่มข้าวคุณค่า ชาวนาคุณธรรม จังหวัดยโสธร โดยการวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ร่วมกับการวิเคราะห์โมเดลธุรกิจ เสนอแนะกลยุทธ์และปัจจัยสำคัญในการประกอบธุรกิจ จัดอบรมให้ความรู้ในการประกอบธุรกิจและการศึกษาดูงาน พร้อมทั้งพัฒนาผลิตภัณฑ์ และขยายช่องทางการจำหน่ายสินค้าทั้งทางออนไลน์และออฟไลน์

ทำให้สมาชิกของวิสาหกิจฯ ได้รับการพัฒนาทักษะการดำเนินธุรกิจและศักยภาพการแข่งขันทางธุรกิจมีศักยภาพในการทำการผลิตสินค้า ศักยภาพในการดำเนินงานภายในกลุ่ม มีทรัพยากรทางธรรมชาติที่เป็นวัตถุดิบในชุมชนและทรัพยากรด้านบุคคลที่เพียงพอต่อการดำเนินงานของกลุ่ม ปัญหาและข้อจำกัดที่พบ คือ ขาดองค์ความรู้ด้านการทำการตลาดและการขยายช่องทางการจำหน่ายของกลุ่ม ขาดทักษะการทำบัญชีและการบริหารจัดการกลุ่ม อายุของสมาชิกกลุ่ม และปัญหาด้านงบประมาณสนับสนุน ปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว ได้แก่ ด้านการบริหารจัดการของกลุ่ม ด้านผู้นำ ด้านการผลิต ด้านการตลาด ด้านเงินทุน ด้านสมาชิกและชุมชน ด้านการจัดการความรู้และข้อมูล และด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก จากการศึกษาข้อมูลบริบท ศักยภาพ ทุนทางสังคม และสภาพปัญหาของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ศึกษาปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จของการดำเนินงานกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทอเสื่อกกในจังหวัดสระแก้ว

6. ข้อเสนอแนะ

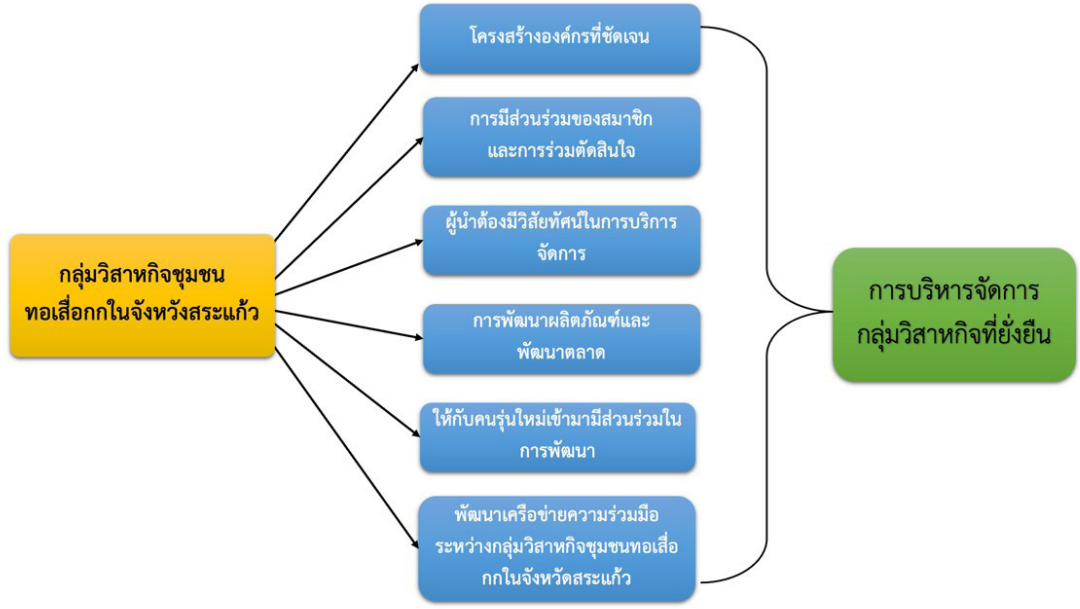
1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ควรมีการศึกษาแนวของการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชนในผลิตภัณฑ์ประเภทอื่นๆ เพื่อเป็นแนวทางเฉพาะของกลุ่มประเภทผลิตภัณฑ์ ซึ่งมีวิธีการจัดการและแนวทางการดำเนินงานในแต่ละกลุ่มที่มีความแตกต่างกัน

1.2 ควรมีการศึกษารูปแบบการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินงานและการบริหารจัดการกลุ่มที่มีประสิทธิภาพ มีความเข้มแข็ง และสามารถขับเคลื่อนงานภายในกลุ่มวิสาหกิจชุมชนได้อย่างเป็นรูปธรรมและยั่งยืน

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

การบริหารจัดการกลุ่มวิสาหกิจที่ยั่งยืนต้องอาศัยโครงสร้างองค์กรที่ชัดเจนและการมีส่วนร่วมของสมาชิกในการตัดสินใจ ผู้นำต้องมีวิสัยทัศน์และสามารถบริหารทรัพยากร รวมถึงด้านการเงินให้เกิดประโยชน์สูงสุด การพัฒนาผลิตภัณฑ์และตลาดต้องอาศัยนวัตกรรมและกลยุทธ์ที่เหมาะสมเพื่อความสามารถในการแข่งขัน และสร้างความยั่งยืนในระยะยาว ควรส่งเสริมให้คนรุ่นใหม่เข้ามามีบทบาทในการทำการตลาดผ่านช่องทางดิจิทัล เช่น โซเชียลมีเดีย และการค้าออนไลน์เพื่อขยายตลาดให้เติบโต นอกจากนี้ควรพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือระหว่างกลุ่มวิสาหกิจและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงจัดตั้งศูนย์เรียนรู้ด้านเสื่อกกเพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น เทคนิคการผลิตให้แก่คนรุ่นใหม่และผู้ที่สนใจ เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์และต่อยอดอาชีพให้ยั่งยืนต่อไป ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

คณิดา ไกรสันติ และรัสมนต์ คาสี. (2559). แนวทางการพัฒนาศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนสุขาวดี ตำบลปริก อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา. ใน กอแก้ว จันทร์กิ่งทอง (บ.ก.), *การวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 7, 23 มิถุนายน 2559* (หน้า 554-566). สงขลา: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

จีรเกียรติ อภิบุณโยภาส และปานแก้วตา ลัคนาวานิช. (2562). การพัฒนาศักยภาพการประกอบธุรกิจหมู่บ้านทำมาค้าขาย วิสาหกิจชุมชนกลุ่มข้าวคุณค่า ชาวนาคุณธรรม จังหวัดยโสธร. *วารสารวิจัยเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่*, 12(2), 101-118. https://abcjournal.trf.or.th/chabub/n28.aspx

ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ. (2542). *แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยความสำเร็จ*. กรุงเทพฯ: เอดิสันเพลส โปรดักส์.

ปรัชญา เวสารัชช์. (2538). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจกรรมเพื่อพัฒนาชนบท*. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. (2537). *ปัญหาและแนวโน้มการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารการศึกษา*. เอกสารประกอบคำสอน หน่วยที่ 1-4. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

การพัฒนาสมรรถนะการคิดเชิงระบบและสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก*

The Development of System Thinking and Teamwork and Collaboration Competency of Grade 8 Students Using Project-Based Learning with Graphic Diagram

สิริญาดา อุทัยจอม และดนิตา ดวงวิไล
Siriyada Uthaijom and Dhanita Duangwilai
มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ประเทศไทย
Khon Kaen University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: siriyada.u@kkumail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาสมรรถนะการคิดเชิงระบบ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก โดยนักเรียนร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไป และ 2) พัฒนาสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก โดยนักเรียนร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไป กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/12 โรงเรียนสารคามพิทยาคม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 40 คน ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง และใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการ จำนวน 3 วงจร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองเชิงปฏิบัติการ คือ แผนการเรียนรู้ วงจรที่ 1-3 มีค่าเฉลี่ย 4.91, 4.93 และ 4.96 ตามลำดับ 2) เครื่องมือที่ใช้สะท้อนผล คือ (1) แบบบันทึกผลการจัดการเรียนรู้ (2) แบบประเมินสมรรถนะการคิดเชิงระบบ มีค่า IOC = 0.60-1.00 ทั้ง 3 วงจร (3) แบบประเมินสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม วงจรที่ 1-2 มีค่า IOC = 0.60-1.00 วงจรที่ 3 มีค่า IOC = 0.80-1.00 (4) แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ มีค่า IOC = 0.60-0.80 ทั้ง 3 วงจร 3) เครื่องมือที่ใช้ประเมินผล คือ (1) แบบทดสอบวัดสมรรถนะการคิดเชิงระบบ มีค่า IOC = 0.80-1.00 มีค่า (p) 0.73-0.79 ค่า (r) 0.25-0.33 ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.91 (2) แบบประเมินสมรรถนะการรวมพลังทำงาน

*ได้รับบทความ: 18 ตุลาคม 2567; แก้ไขบทความ: 17 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 27 ธันวาคม 2567
Received: October 18, 2024; Revised: December 17, 2024; Accepted: December 27, 2024

เป็นทีม วงจรที่ 1-2 มีค่า IOC = 0.60-1.00 วงจรที่ 3 มีค่า IOC = 0.80-1.00 ข้อมูลเชิงคุณภาพ พบว่า ผู้เรียนมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงของประเด็นปัญหาและวิธีการแก้ไขอย่างเป็นระบบ ยอมรับในความเห็นต่างที่เกิดประโยชน์ สมาชิกทีมมีปฏิสัมพันธ์กัน มีความรับผิดชอบ นำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันและการทำงานในอนาคต

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนร้อยละ 82.50 มีสมรรถนะการคิดเชิงระบบร้อยละ 81.22 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด
2. นักเรียน ร้อยละ 100 มีสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมร้อยละ 81.85 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

คำสำคัญ: สมรรถนะการคิดเชิงระบบ; สมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม; การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐาน; ผังกราฟิก

Abstract

The purposes of this research were: 1) develop the competence of systems thinking by organizing project-based learning with graphic diagrams, with 80 percent of students passing the 75 percent or higher criterion, and 2) develop the competence of teamwork by organizing project-based learning with graphic diagrams, with 80 percent of students passing the 75 percent or higher criterion. The target group was Mathayom 2/12 students of Sarakham Pittayakhom School, first semester, academic year 2024, 40 people, using purposive selection. And used action research in 3 cycles. The research instruments were: 1) The instruments used in the operational experiment were the learning plan, cycles 1-3 with the mean values of 4.91, 4.93, and 4.96, respectively. 2) The instruments used for reflection were: (1) Learning management result record form, (2) Systems thinking competency assessment form with (IOC) value of 0.60-1.00 for all 3 cycles, (3) Teamwork competency assessment form, cycles 1-2 with (IOC) value of 0.60-1.00, cycle 3 with (IOC) value of 0.80-1.00, (4) Learning behavior observation form with (IOC) value of 0.60-0.80 for all 3 cycles. 3) The instruments used for evaluation were: (1) Systems thinking competency test with (IOC) value of 0.80-1.00 and (p) value of 0.73-0.79. (r) 0.25-0.33, reliability value equal to 0.91, (2) Teamwork competency assessment, cycle 1-2 has (IOC) values of 0.60-1.00, cycle 3 has (IOC) values of 0.80-1.00. Qualitative data found that learners have a systematic relationship between issues and solutions, accept beneficial differing opinions, team members

interact with each other, are responsible, and apply them in daily life and future work.

The results revealed that:

1. Systemic Thinking Competency: The results revealed that 82.50% of Grade 8 students who participated in the project-based learning with graphic diagrams achieved systemic thinking competency at or above 81.22%.

2. Teamwork and Collaboration Skills: All participating students (100%) demonstrated teamwork and collaboration skills at a level of 81.85% or higher following the intervention.

Keywords: System Thinking; Teamwork and Collaboration; Project-Based Learning; Graphic Diagram

1. บทนำ

การจัดการเรียนการสอนฐานสมรรถนะเป็นการศึกษาที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความสนใจ ความถนัด และก้าวหน้าไปตามความสามารถของตน โดยมีเป้าหมายให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะหลักที่จำเป็นสำหรับการทำงาน การแก้ปัญหา และการดำรงชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับธำรง บัวศรี (2535) ที่กล่าวว่า หลักสูตรฐานสมรรถนะยึดความสามารถของผู้เรียนเป็นหลัก เป็นหลักสูตรที่ไม่ได้มุ่งเรื่องความรู้หรือเนื้อหาวิชาที่อาจมีความเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา แต่จะมุ่งพัฒนาในด้านทักษะ ความสามารถ เจตคติและค่านิยม อันจะมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน และอนาคตของผู้เรียนในอนาคต

นโยบายแห่งรัฐแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมั่นว่าการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรทุนมนุษย์เพื่อให้รากฐานของชาติมีความมั่นคง จำเป็นที่จะต้องมีการปรับเปลี่ยนหลักสูตรการศึกษาของชาติให้เป็นหลักสูตรที่สามารถสร้างและพัฒนาสมรรถนะที่สำคัญจำเป็นของผู้เรียน ซึ่งหลักสูตรในลักษณะหลักสูตรฐานสมรรถนะ ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มุ่งให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาสมรรถนะหลักที่สำคัญต่อการใช้ชีวิต การทำงาน และการเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพในโลกศตวรรษที่ 21 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2564)

ผลของการพัฒนาการศึกษา พบว่า ไทยประสบความสำเร็จในหลายด้าน และมีอีกหลายด้านยังเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วนในระยะต่อไป ผู้เรียนที่จบการศึกษาจากสถาบันการศึกษาไม่สามารถทำงานตรงตามสายงานได้ และยังมีสมรรถนะที่ไม่ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการทำให้มีผู้ว่างงานอยู่จำนวนมาก (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนให้เป็นบุคคล ที่มีความสามารถตามนโยบายแห่งรัฐที่ใช้หลักสูตรฐานสมรรถนะมาพัฒนาผู้เรียน ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มุ่งให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาสมรรถนะหลักที่สำคัญต่อการใช้ชีวิตการทำงานและการเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพในโลกศตวรรษที่ 21

จากรายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษา ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนสารคามพิทยาคม ยังพบว่า ผลการประเมินสมรรถนะของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 มีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินทางสมรรถนะในด้านต่างๆ ในขณะเดียวกันผลการประเมินคิด วิเคราะห์ นักเรียนกลุ่มเป้าหมายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในปีการศึกษาปัจจุบัน ก็ยังไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน ร้อยละ 2.43 (โรงเรียนสารคามพิทยาคม, 2566)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้สังเกตชั้นเรียนระหว่างการจัดการเรียนการสอนของนักเรียน พบว่า นักเรียนไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ขาดความมั่นใจ ชอบทำงานคนเดียวมากกว่าทำร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน หากมีภาระงานใดให้จัดทำเป็นรายกลุ่มครูผู้สอนจะได้รับเสียงสะท้อนกลับจากสมาชิกกลุ่มว่า มีเพื่อนสมาชิกบางคนไม่ช่วยทำงาน ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ตนเอง ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนขาดการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มกับสมาชิกในห้องเรียน มีความขัดแย้งเกิดขึ้นหรือที่เรียกว่าขาดสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม และผู้เรียนยังขาดทักษะการคิดวิเคราะห์ ขาดการวางแผนในการทำงานอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ไม่สามารถมองภาพรวมของปัญหาได้อย่างเป็นระบบ รวมถึงขาดการคิดแก้ปัญหาในการทำกิจกรรม ส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถคิดเชิงระบบได้หรือขาดสมรรถนะการคิดเชิงระบบนั่นเอง

จากสภาพปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 และนำเนื้อหาในวรรณคดีไทยมาเป็นแกนหลักในการเชื่อมโยงเรื่องราวที่มีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบมาแก้ไขปัญหาข้างต้น และผู้วิจัยก็ได้ศึกษากรอบของหลักสูตรฐานสมรรถนะตามพฤติกรรมบ่งชี้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ด้านการคิดเชิงระบบและด้านการรวมพลังทำเป็นทีม ซึ่งเป็นพฤติกรรมบ่งชี้ที่สามารถพัฒนาปัญหาที่พบให้แก่ผู้เรียน โดยสมรรถนะการคิดเชิงระบบ เป็นองค์ประกอบหนึ่งของสมรรถนะการคิดขั้นสูง ซึ่งเป็นกระบวนการคิดที่มองเห็นภาพรวมโครงสร้างทั้งหมดที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กันเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างเป็นระบบ จนเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในสถานการณ์นั้น และสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม ก็เป็นอีกสมรรถนะหนึ่งในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ผ่านระบบการศึกษา ที่ช่วยให้มนุษย์สามารถจัดระบบและกระบวนการทำงาน กิจการ และการประกอบการใดๆ ทั้งของตนเอง และร่วมกับผู้อื่นโดยใช้การรวมพลังทำงานเป็นทีม มีขั้นตอน ให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย มีการประสานความคิดเห็นที่แตกต่างสู่การตัดสินใจและแก้ปัญหาเป็นทีมอย่างรับผิดชอบร่วมกัน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สามารถนำมาพัฒนาสมรรถนะการคิดเชิงระบบและสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมเพื่อพัฒนาความสามารถให้แก่ผู้เรียนตามประเด็นปัญหาข้างต้น พบว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐาน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต สอดแทรกการทำงานอย่างเป็นระบบและอาศัยการทำงานร่วมกับผู้อื่นขณะทำโครงงานได้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามแบบ PBL (Project-based Leaning) ของวิจารณ์ พานิช (2555) ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พิจารณาว่าเหมาะสมกับบริบทของเมืองไทย และผู้วิจัย

ยังได้นำมาใช้ร่วมกับผังกราฟิกของทิศนา แขมมณี (2558) คือ ผังก้างปลา และผังกราฟิกของส่องหล้า ตันจินดาประทีป (2554) คือ ผังแสดงลำดับขั้นการดำเนินงาน และผังแผนภาพใยแมงมุม ซึ่งผังกราฟิกจะถ่ายทอดองค์ความรู้ที่มีอยู่อย่าง กระจัดกระจาย ถูกนำมาประมวลผลและรวบรวมอย่างเป็นระบบที่แสดงให้เห็นถึงความคิดหรือข้อมูลสำคัญที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กันในรูปแบบที่หลากหลาย รวมทั้งสามารถพัฒนาระบบการคิดของผู้เรียนได้

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาสมรรถนะการคิดเชิงระบบและสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก เพื่อพัฒนาสมรรถนะดังกล่าวให้เกิดแก่ผู้เรียน ตลอดจนผู้เรียนมีสมรรถนะตามนโยบายแห่งรัฐที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของภาคส่วนต่างๆ ในประเทศไทยและเพื่อสร้างทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติให้มีประสิทธิภาพตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 ต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาสมรรถนะการคิดเชิงระบบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วย การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก โดยนักเรียนร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไป
2. เพื่อพัฒนาสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก โดยนักเรียนร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไป

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามหลักการและขั้นตอนของการวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของ Kemmis & McTaggart (1988) มาเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย จำนวน 3 วงจรปฏิบัติการ กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/12 โรงเรียนสารคามพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 40 คน โดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัย ประกอบด้วย 1) ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก 2) ตัวแปรตาม ได้แก่ สมรรถนะการคิดเชิงระบบและสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ที่แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองเชิงปฏิบัติการ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 9 แผนการเรียนรู้ รวม 12 ชั่วโมง โดยวงจรปฏิบัติการที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 4.91 มีระดับคุณภาพมากที่สุด วงจรปฏิบัติการที่ 2 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.93 มีระดับคุณภาพมากที่สุด และวงจรปฏิบัติการที่ 3 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.96 มีระดับคุณภาพมากที่สุด 2) เครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผลการปฏิบัติการ ประกอบด้วย (1) แบบบันทึกผลการจัดการเรียนรู้ตามการเรียนรู้โดยใช้โครง

งานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก (2) แบบประเมินสมรรถนะการคิดเชิงระบบ จำนวน 12 ข้อ รวมทั้งสิ้น 36 คะแนน มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.60-1.00 ทั้ง 3 วงจรปฏิบัติการ (3) แบบประเมินสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม จำนวน 15 ข้อ รวมทั้งสิ้น 45 คะแนน พบว่า วงจรปฏิบัติการที่ 1 และวงจรปฏิบัติการที่ 2 มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.60-1.00 ส่วนวงจรปฏิบัติการที่ 3 มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.80-1.00 และ 2.4) แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.60-0.80 ทั้ง 3 วงจรปฏิบัติการ และ 3) เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการวิจัย ประกอบด้วย (1) แบบทดสอบวัดสมรรถนะการคิดเชิงระบบ เป็นแบบทดสอบชนิดอัตนัยปลายเปิด จำนวน 2 สถานการณ์ รวม 6 ข้อ รวมทั้งสิ้น 72 คะแนน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.80-1.00 โดยข้อสอบมีค่าความยากง่าย (p) ตั้งแต่ 0.73-0.79 มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.25-0.33 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.91 (2) แบบประเมินสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม พบว่า วงจรปฏิบัติการที่ 1 และวงจรปฏิบัติการที่ 2 มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.60-1.00 ส่วนวงจรปฏิบัติการที่ 3 มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.80-1.00 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ 1) ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ 2) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากทุกแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยเครื่องมือที่สร้างขึ้นและนำข้อมูลมาวิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ดำเนินการวิจัยในวงจรปฏิบัติการวงจรต่อไป 3) หลังดำเนินการเสร็จสิ้นในแต่ละวงจรปฏิบัติการ ผู้วิจัยจะดำเนินการบันทึกผลการเรียนรู้ ประเมินผลงานของนักเรียน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และแปลผลเพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไป และ 4) เมื่อผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบทั้ง 3 วงจรปฏิบัติการ ผู้วิจัยประเมินสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมด้วยการนำผลการประเมินทั้ง 3 วงจรปฏิบัติการ มาเปรียบเทียบหาค่าสถิติพื้นฐานและนักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบวัดสมรรถนะการคิดเชิงระบบ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์แปลผล และอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ 1) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยวิเคราะห์สมรรถนะตามวัตถุประสงค์โดยใช้ค่าสถิติ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ 2) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการเก็บรวบรวม เรียบเรียง และวิเคราะห์เนื้อหาจากการบันทึกผลการจัดการเรียนรู้ สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน รวมถึงวิเคราะห์ผลจากแบบประเมินสมรรถนะการคิดเชิงระบบและสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมท้ายวงจรปฏิบัติการ โดยข้อมูลเชิงคุณภาพวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหาและสรุปเป็นความเรียงด้วยการพรรณนาวิเคราะห์ โดยผู้วิจัย พบว่า ผู้เรียนเห็นถึงความสัมพันธ์เชื่อมโยงของประเด็นปัญหาและวิธีการแก้ไขอย่างเป็นระบบ ยอมรับในความเห็นต่างที่เกิดประโยชน์ สมาชิกทีมมีปฏิสัมพันธ์ที่ไว้เนื้อเชื่อใจกัน มีความรับผิดชอบ สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันและการทำงานในอนาคตได้ตรงตามนโยบายแห่งรัฐ ตรงความ

ต้องการของตลาดงาน เป็นผู้มีความสามารถที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพในโลกศตวรรษที่ 21 และจะเติบโตไปเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคต

4. สรุปผลการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาสมรรถนะการคิดเชิงระบบและสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการทดสอบวัดสมรรถนะการคิดเชิงระบบ

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบวัดสมรรถนะการคิดเชิงระบบ

จำนวนนักเรียน (คน)	คะแนนสอบ			ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ร้อยละ	การผ่านเกณฑ์	
	คะแนนเต็ม	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด				จำนวน	ร้อยละ
40	72	67	55	58.48	4.79	81.22	33	82.50

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนมีผลการทดสอบวัดสมรรถนะการคิดเชิงระบบ โดยนักเรียนได้คะแนนสูงสุด 67 คะแนน คะแนนต่ำสุด 55 คะแนน จากคะแนนเต็ม 72 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 58.48 ค่า S.D. เท่ากับ 4.79 คิดเป็นร้อยละ 81.22 และมีนักเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 82.50

2. ผลการประเมินสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์แบบประเมินสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม

ผลแบบประเมินสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมทั้ง 3 วงจรปฏิบัติการ														
วงจรปฏิบัติการที่ 1					วงจรปฏิบัติการที่ 2					วงจรปฏิบัติการที่ 3				
$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ	จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ	จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ	จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์	ร้อยละ
35.25	1.66	78.33	40	100	36.75	2.07	81.67	40	100	38.50	2.09	85.56	40	100
ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 36.83 ค่า S.D. เท่ากับ 1.94 คิดเป็นร้อยละ 81.85														

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการประเมินสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม โดยประเมินจากผลงานท้ายวงจรปฏิบัติการทั้ง 3 วงจรปฏิบัติการ จะเห็นได้ว่านักเรียนกลุ่มเป้าหมายโดยภาพรวมมีค่าคะแนน

เฉลี่ยรวม เท่ากับ 36.83 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.94 และมีนักเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 81.85 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

5. อภิปรายผลการวิจัย

ผลวัตถุประสงค์ของวิจัยข้อที่ 1 พบว่า จากการทำแบบทดสอบวัดสมรรถนะการคิดเชิงระบบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลการทดสอบวัดสมรรถนะการคิดเชิงระบบที่จัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก โดยนักเรียนได้คะแนนสูงสุด 67 คะแนน คะแนนต่ำสุด 55 คะแนน จากคะแนนเต็ม 72 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 58.48 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. เท่ากับ 4.79 คิดเป็นร้อยละ 81.22 และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 82.50 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนด จากสถิติข้างต้น ที่นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีสมรรถนะการคิดเชิงระบบผ่านเกณฑ์ เนื่องจากนักเรียนกลุ่มเป้าหมายได้รับการพัฒนาสมรรถนะการคิดเชิงระบบโดยใช้จัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก จำนวน 9 แผนการเรียนรู้ รวม 12 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 3 วงจรปฏิบัติการ โดยวงจรปฏิบัติการที่ 1 พบว่า นักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่ผ่านเกณฑ์การประเมินมีเพียง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 27.25 จากคะแนนเต็ม 36 คะแนน, ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.10 คิดเป็นร้อยละ 75.69 วงจรปฏิบัติการที่ 2 นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีพัฒนาการด้านสมรรถนะการคิดเชิงระบบสูงขึ้น และมีคะแนนประเมินผลงานของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่ผ่านเกณฑ์การประเมิน จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 100 มีค่าคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 29.00, ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.60 คิดเป็นร้อยละ 80.56 และผลการจัดการเรียนรู้ในวงจรปฏิบัติการที่ 3 ก็พบว่า นักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่ผ่านเกณฑ์การประเมิน จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 100 เช่นเดียวกับวงจรปฏิบัติการที่ 2 แต่มีค่าคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 31.00, ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.60 คิดเป็นร้อยละ 86.11 ซึ่งผ่านเกณฑ์การประเมิน และสูงขึ้นกว่าวงจรปฏิบัติการที่ 2 อีกด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการคิดเชิงระบบของผู้เรียน มีพัฒนาการดีขึ้นเรื่อยๆ ตามลำดับ ซึ่งผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐวุฒิ นาสินพร้อม (2560) ที่ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการคิดแก้ปัญหาโดยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานผ่านสื่อสังคม พบว่า การปฏิบัติการการพัฒนาการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานผ่านสื่อสังคมช่วยพัฒนาความสามารถในการคิดแก้ไขปัญหาของนักเรียน อยู่ในระดับดีและส่งผลให้มีคะแนนความสามารถในการแก้ไขปัญหาระดับดี และมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอภิรุณห์ ไลไธสง (2560) ที่ศึกษาการส่งเสริมความสามารถในการคิดแก้ไขปัญหา ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานที่มีเว็บสนับสนุน พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานที่มีเว็บสนับสนุนมีความสามารถในการคิดแก้ไขปัญหาระดับดี และมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การพัฒนาสมรรถนะการคิดเชิงระบบด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิกสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบได้ รู้จักวิธีการวางแผนในการดำเนินงานอย่างเป็นขั้นตอน เห็นถึงความสัมพันธ์เชื่อมโยงของประเด็นปัญหาและวิธีการแก้ไขในภาพรวมได้ และผู้เรียนยังสามารถนำสมรรถนะการคิดเชิงระบบไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน การเรียนหรือการทำงานในอนาคตได้ นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิกยังเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่มีสมรรถนะตามนโยบายแห่งรัฐหรือความสามารถที่จำเป็น ต่อการดำรงชีวิตอย่าง มีคุณภาพในโลกศตวรรษที่ 21

ผลวัตถุประสงค์ของวิจัยข้อที่ 2 พบว่า จากการสังเกตพฤติกรรมขณะทำโครงงานของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม มาประเมินผลงานของผู้เรียนท้ายวงจรปฏิบัติการทั้ง 3 วงจรปฏิบัติการ เมื่อพิจารณาเป็นวงจรปฏิบัติการแต่ละวงจร พบว่า วงจรปฏิบัติการที่ 1 มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 35.25 จากคะแนนเต็ม 45 คะแนน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.66 คิดเป็นร้อยละ 78.33 วงจรปฏิบัติการที่ 2 มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 36.75 จากคะแนนเต็ม 45 คะแนน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.07 คิดเป็นร้อยละ 81.67 ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ ที่ผ่านเกณฑ์ และวงจรปฏิบัติการที่ 3 มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 38.50 จากคะแนนเต็ม 45 คะแนน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.09 คิดเป็นร้อยละ 85.56 ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละที่ผ่านเกณฑ์ และเมื่อนำผลการประเมินทั้ง 3 วงจรปฏิบัติการมาเปรียบเทียบค่าสถิติเพื่อประเมินผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 100 มีผลการประเมินสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมที่ประเมินจากผลงานท้ายวงจรปฏิบัติการ มีค่าคะแนนเฉลี่ยรวม เท่ากับ 36.83 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.94 คิดเป็นร้อยละ 81.85 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ นักเรียนร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์ระดับสามารถขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวริศรา ปลายชัยภูมิ (2566) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน จากการประเมินสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 45 คน พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 99.35 จากคะแนนเต็ม 116 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.65 และมีจำนวนนักเรียน ผ่านเกณฑ์ 45 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมดซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จะเห็นได้ว่าการประเมินสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมท้ายวงจรปฏิบัติการที่ 1-3 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิกมีผลการวิจัยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และผ่านเกณฑ์และสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดเช่นกัน นอกจากนี้ ปัจจัยที่ส่งผลให้การพัฒนาสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ การที่สมาชิกในทีมมีเป้าหมายเดียวกัน มีปฏิสัมพันธ์ ไว้เนื้อเชื่อใจกัน และสมาชิกทุกคนรับผิดชอบหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ ยอมรับความเห็นต่างที่เกิดประโยชน์ร่วมกัน และแก้ไขปัญหาอย่างเป็นทีม

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก ยังเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมให้เกิดกับผู้เรียนผู้ที่เป็นเยาวชนของชาติและจะเติบโตไปเป็นกำลังของชาติในอนาคตให้เป็นบุคคลที่มีสมรรถนะตามนโยบายแห่งรัฐ อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข รู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นแบบไร้ความขัดแย้งและยังส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะทางสังคมที่เป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพ

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิกในขั้นที่ 1 Define ร่วมกับผังก้างปลา ควรยกตัวอย่างองค์ประกอบของผังก้างปลา และยกตัวอย่างสถานการณ์ที่มีความหลากหลายทันสมัย เพื่อฝึกให้ผู้เรียนมองเห็นประเด็นปัญหาโดยภาพรวมที่เกิดขึ้น จนสามารถมองเห็นโครงสร้างของปัญหาที่ยากและซับซ้อนที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ตลอดจนหาทางแก้ไขปัญหานั้นๆ ได้อย่างเข้าใจ และในการพัฒนาสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม ครูผู้สอนควรตรวจสอบการดำเนินงานของสมาชิกทุกคนในกลุ่มเสมอ เพื่อกระตุ้นการร่วมมือรวมพลังในทีมให้มีความกระตือรือร้นในการทำงานให้บรรลุผล

1.2 ควรมีการนำสมรรถนะด้านอื่นๆ มาพัฒนาโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดสมรรถนะตามนโยบายแห่งรัฐและพัฒนาเยาวชนอันจะเติบโตไปเป็นกำลังของชาติในอนาคต และควรศึกษาตัวแปรอื่นๆ เพิ่มขึ้น เช่น ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ในการพัฒนาสมรรถนะ

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

การพัฒนาสมรรถนะการคิดเชิงระบบและสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิก ผู้วิจัยได้องค์ความรู้ในการพัฒนาการจัดการศึกษาในรายวิชาภาษาไทยให้เกิดประโยชน์ จากแผนภาพข้างต้น สรุปได้ว่า การพัฒนาสมรรถนะการคิดเชิงระบบและการรวมพลังทำงานเป็นทีมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานร่วมกับผังกราฟิกเกิดขึ้นจากประเด็นปัญหาที่ผู้เรียนขาดสมรรถนะในด้านการสื่อสาร การแก้ปัญหา การใช้ทักษะชีวิต และขาดคุณลักษณะด้านการคิดวิเคราะห์ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้สังเกตชั้นเรียนประกอบด้วย ซึ่งพบว่าผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ การทำงานที่แตกต่าง ส่วนใหญ่มักทำงานคนเดียว ขาดการมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม เกิดความขัดแย้งภายในห้องเรียน ขาดการวางแผนอย่างเป็นขั้นตอน ไม่สามารถมองปัญหาภาพรวมได้ รวมถึงขาดการคิดแก้ไขปัญหาอีกด้วย ผู้วิจัยจึงศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมและพบว่าพฤติกรรมบ่งชี้ดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าผู้เรียน

ขาดสมรรถนะการคิดเชิงระบบและสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมในหลักสูตรฐานสมรรถนะ หลังจากที่พัฒนาผู้เรียนตามสมรรถนะข้างต้นแล้วแสดงให้เห็นว่าการดำเนินการการวิจัยเชิงปฏิบัติการในครั้งนี้ส่งผลให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาสมรรถนะการคิดเชิงระบบและสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม เกิดประโยชน์กับผู้ ที่เกี่ยวข้องอย่างมีประสิทธิภาพและยังส่งผลให้ผู้เรียนมีสมรรถนะที่ตรงตามนโยบายแห่งรัฐ ตรงตามความต้องการของตลาดงาน เป็นผู้มีความสามารถที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอย่าง มีคุณภาพในโลกศตวรรษที่ 21 และเป็นบุคคลที่จะเติบโตไปเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคตด้วย ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

ณัฐวุฒิ นาสินพร้อม. (2560). *การพัฒนาความสามารถในการคิดแก้ปัญหาโดยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานผ่านสื่อสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชียงยืนพิทยาคม.* (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ทิศนา แขมมณี. (2558). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 19). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธำรง บัวศรี. (2535). *ทฤษฎีหลักสูตร: การออกแบบและพัฒนา*. กรุงเทพฯ: คุรุสภา.

โรงเรียนสารคามพิทยาคม. (2566). *รายงานผลการประเมินตนเองของสถานศึกษา (Self-Assessment Report: SAR)*. เข้าถึงได้จาก https://www.spk.ac.th/home/schoolqa/

วริศรา ปลายชัยภูมิ. (2566). *การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และสมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิถีสร้างการเรียนรู้เพื่อนักเรียนในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรีสฤษดิ์วงศ์.

ส่องหล้า ตันจินดาประทีป. (2554). *การใช้ผังกราฟิกประกอบการเรียนการสอน เรื่องสารสนเทศและเรื่องการจัดหมวดหมู่หนังสือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มสารการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี โรงเรียนสุรนารีวิทยา*. นครราชสีมา: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2564). *ก้าวแรกการจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐาน (Project-Based Learning: PBL)*. กรุงเทพฯ: เอ็น. เอ. รัตนะ เทรดดิ้ง.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579*. กรุงเทพฯ: พริกหวาน กราฟฟิค.

อภิรุณห์ ไลไธสง. (2560). *การส่งเสริมความสามารถในการคิดแก้ปัญหา ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานที่มีเว็บสนับสนุน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกัลยาณวัตร*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

Kemmis, S., & McTaggart, R. (1988). *The Action Research reader*. Victoria: Deakin University Press.

บทบาทหน้าที่ของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าชาวไทลื้อ บ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง*

The Roles and Functions of the Tales, Legends, and Narratives of the Tai Lue People in Ban Nayang Tai, Nambak District, Luang Prabang Province

สมัย วรรณอุดร, เฉลิมศักดิ์ บุตรพวง[1], พอน เพ็งปันยา, ดาวเพ็ด บุนมาเลิด,
สายทอง บุนตาวง และบัววัน วาบัวแสง[2]
Smai Wannaudorn, Chalermsuk Boodphuang, Phone Phengphanya, Daophet Bounmaleut,
Saythong Bountavong, and Bouavanh Vabouaseng
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ประเทศไทย[1]
มหาวิทยาลัยสุภานุวงศ์, สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว[2]
Mahasarakham University, Thailand
Souphanouvong University, Laos
Corresponding Author, E-mail: smai.w@msu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทหน้าที่ของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าของชาวไทลื้อ บ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง สปป.ลาว เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยศึกษาจากข้อมูลจากนิทาน 9 เรื่อง ตำนาน 7 เรื่อง และเรื่องเล่า 14 เรื่อง รวม 30 เรื่องที่ได้จากการลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์และจากเอกสารที่มีการบันทึกไว้ นำข้อมูลมาแปลเป็นภาษาไทยแล้วศึกษาวิเคราะห์ตามกรอบแนวคิดบทบาทหน้าที่ของนิทานที่ได้ประยุกต์ใช้แนวคิดบทบาทหน้าที่ของนิทาน และแนวคิดบทบาทหน้าที่ของคติชนวิทยา

ผลการวิจัยพบว่า นิทาน ตำนานและเรื่องเล่าของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้มีบทบาทหน้าที่ 4 ด้าน ได้แก่ 1) บทบาทหน้าที่ด้านให้ความบันเทิงและเป็นทางออกให้กับความคับข้องใจ โดยจะพบในนิทานมากที่สุด เพราะนิทานที่มุ่งเน้นให้ความสนุกสนาน 2) บทบาทหน้าที่ด้านให้การศึกษาและสั่งสอน จะพบใน

*ได้รับบทความ: 24 สิงหาคม 2567; แก้ไขบทความ: 17 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 27 ธันวาคม 2567
Received: August 24, 2024; Revised: December 17, 2024; Accepted: December 27, 2024

เรื่องเล่ามากที่สุด เพราะต้องการเล่าเพื่อให้ผู้ฟังรู้เรื่องราวเกี่ยวกับคติความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณีของไทลื้อ ที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนาและตำนานบ้านเมืองเกี่ยวกับชุมชนตนเอง 3) บทบาทหน้าที่ด้านรักษามาตรฐานทางพฤติกรรมที่เป็นแบบแผนของสังคม จะพบในเรื่องเล่ามากที่สุด ทั้งเรื่องเล่าเกี่ยวกับการทำบุญและเรื่องเล่าเกี่ยวกับวิถีชีวิตซึ่งแสดงให้เห็นถึงขนบธรรมเนียมอันเป็นบรรทัดฐานทางสังคมที่ช่วยรักษาและประพฤติถูกต้องตามจารีตแบบแผนของชุมชนอย่างชัดเจน และ 4) บทบาทหน้าที่ด้านอธิบายที่มาและเหตุผลในการทำพิธีกรรม จะพบมากทั้งจากตำนานที่เป็นที่มาของประวัติหมู่บ้านและชื่อบ้าน และเรื่องเล่าที่มาของการบุญตามฮีตคองที่อธิบายเหตุผลตามคติความเชื่อของชุมชนไว้และที่มาของการเจ็บป่วยที่เชื่อว่าเกิดจากภูตผีวิญญาณหรือสิ่งเหนือธรรมชาติเป็นผู้บันดาลให้เกิด

คำสำคัญ: นิทาน; ตำนาน; เรื่องเล่า; บทบาทหน้าที่; ไทลื้อบ้านนายางใต้

Abstract

The purpose of this research was to study the roles and functions of tales, legends, and narratives as understood by the Tai Lue people of Ban Nayang Tai, Muang Nga district, Luang Prabang province, Lao PDR. This qualitative research was conducted by collecting data from 30 stories, which included 9 tales, 7 legends, and 14 narratives. Data were gathered through fieldwork, interviews, and documents recorded in the community. The collected data were translated into Thai and analyzed according to the concept of roles and functions using frameworks adapted.

The results revealed that: these stories fulfill four main roles and functions. Firstly, the role of providing entertainment and serving as a means of emotional release is most commonly found in tales, as they offer enjoyment and relaxation, making them widely appreciated and memorable among the Tai Lue people. Secondly, the role of offering education and instruction is most evident in narratives, as they teach lessons about cultural values, religious beliefs, and Buddhist practices that are central to the traditions of the Tai Lue community. Thirdly, the role of maintaining and preserving social norms is most prominent in legends, as they emphasize ethical values and behaviors that align with the societal framework, contributing to the structured social fabric of the Tai Lue people. Lastly, the role of explaining the origins and reasons behind rituals and ceremonies is also most evident in legends, as they provide historical and spiritual insights

related to the history of the village, ancestral reverence, or beliefs in spirits and sacred natural phenomena. These stories serve as a crucial means of guiding ritual practices and preserving the worldview of the Tai Lue community.

Keywords: Tales; Legends; Narratives; Roles and Functions; Tai Lue Ban Nayang Tai

1. บทนำ

วรรณกรรมประเภทนิทานตำนาน และเรื่องเล่าของท้องถิ่นนั้น เป็นข้อมูลทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในสังคมชุมชนต่างๆ ทั่วโลก และเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในทุกยุคทุกสมัย ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมมุขปาฐะที่เล่าสืบต่อกันมา หรือวรรณกรรมลายลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ อาจกล่าวได้ว่า นิทาน ตำนาน เป็นเรื่องเล่าที่มีบทบาทหน้าที่ในสังคมมนุษย์และยังคงมีบทบาทต่อผู้คนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน นิทาน ตำนานและเรื่องเล่ามีเนื้อหามากมายมีรูปแบบแตกต่างกันอย่างหลากหลาย ถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่นหรือกลุ่มชาติพันธุ์ที่เป็นเจ้าของนิทานหรือตำนานนั้นๆ ดังที่ พิทยา ว่องกุล (2540) ที่กล่าวว่า การศึกษาหรืออ่านวรรณกรรมแต่ละเรื่องทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพสังคม วัฒนธรรม การเมือง และเศรษฐกิจ ของยุคสมัยที่ผู้ประพันธ์ได้สะท้อนผ่านมุมมองของตนออกมา รวมทั้งทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้คนที่มีต่อสภาพการณ์เหล่านั้นด้วย ดังนั้นอาจถือได้ว่าเป็นเครื่องมือที่ใช้สะท้อนสภาพชีวิตและจินตนาการของผู้คนในแต่ละสังคมได้อีกประการหนึ่ง เพราะเป็นผลผลิตที่เกิดมาจากตัวแทนส่วนหนึ่งของความคิด ค่านิยม โลกทัศน์ วิถีชีวิต วัฒนธรรมธรรมประเพณีของชุมชนหรือกลุ่มชาติพันธุ์นั้นๆ ซึ่ง อมรา พงศาพิชญ์ (2541, หน้า 57) กล่าวไว้ว่า ในการศึกษาวรรณกรรม ยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์ซึ่งยากที่จะแยกออกจากกันได้ และกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ มีลักษณะเด่นอันแสดงถึงเอกลักษณ์ของตนเป็นความผูกพันที่ช่วยเสริมเอกลักษณ์ของบุคคลและชนชาติพันธุ์ขณะเดียวกันก็สามารถก่อให้เกิดความรู้สึกที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไว้ ดังนั้นการได้ศึกษาวรรณกรรมของกลุ่มชาติพันธุ์จะทำให้เราได้ทำความเข้าใจกลุ่มชาติพันธุ์นั้นๆ ได้ชัดเจน ถึงแม้จะมีความแตกต่างกันทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม แต่ก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข

กลุ่มชาติพันธุ์ไทลื้อ บ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง เป็นกลุ่มที่มีประวัติศาสตร์มายาวนาน มีอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ที่ชัดเจนและเป็นที่รับรู้ของผู้คนกลุ่มอื่นๆ เป็นอย่างดี และพยามยามรักษาอัตลักษณ์ของตนไว้ไม่ให้สูญหายไป เช่นลักษณะบ้านเรือนที่อยู่อาศัย เครื่องแต่งกาย ประเพณี พิธีกรรม ความเชื่อ นอกจากนี้ยังมีวรรณกรรมนิทาน ตำนานที่มีลักษณะเฉพาะที่ได้สร้างสรรค์และเล่าสืบทอดปากต่อปากมาเพื่อใช้ในชุมชนตนเอง จากการสัมภาษณ์ หุมพัน ไพลาวัน (สัมภาษณ์, 2566) พนักงานสำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรมและท่องเที่ยว เมืองน้ำปากได้ให้ข้อมูลว่า วรรณกรรมพื้นเมืองของชนเผ่าลื้อเมืองน้ำปาก จะมีนิทานที่สร้างและสืบสานโดยประชาชนเผ่าลื้อตั้งแต่อดีต เป็นเรื่องเล่าตำนาน

ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ความเชื่อ จารีตประเพณี พิธีกรรม เป็นต้น โดยเล่าผ่าน อัตลักษณ์ของชนเผ่าลื้อเมืองน้ำบากเอง ซึ่งเป็นวรรณกรรมที่มีอิทธิพลต่อชนเผ่าไทลื้อเมืองน้ำบากเป็นอย่างมาก เพราะมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันกับวิถีชีวิตของผู้คนในชุมชน

การได้ศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับวรรณกรรมมุขปาฐะประเภทนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าในฐานะเป็นข้อมูลคติชนวิทยาที่มีหลากหลายและอยู่คู่สังคมมาโดยตลอด จะทำให้เข้าใจว่าทำไมนิทาน ตำนานและเรื่องเล่า จึงยังคงอยู่ในสังคมแม้ยุคสมัยจะเปลี่ยนแปลงไป เพราะวรรณกรรมเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่มีบทบาทหน้าที่ในสังคมมนุษย์และยังคงมีอิทธิพลต่อผู้คนอยู่ ถึงแม้บางอย่างละเริ่มเลือนหายไปก็ตาม เพราะนอกจากจะให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินซึ่งดูเหมือนจะเป็นบทบาทหน้าที่หลักของวรรณกรรมนิทานหรือรวมถึงตำนานและเรื่องเล่าแล้ว เมื่อมองดูโดยละเอียดจะปรากฏให้เห็นบทบาทหน้าที่ด้านอื่นๆ ที่สำคัญต่อชุมชนด้วย และเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับชุมชนมาอย่างยาวนาน แม้ว่าสังคมปัจจุบันจะมีความเจริญทั้งทางด้านเทคโนโลยีและผู้คนมีการศึกษามากขึ้น ทำให้สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญน้อยลงก็ตาม แต่การศึกษาบทบาทหน้าที่ของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าจะทำให้มีความเข้าใจสังคมวัฒนธรรม สารหรือสาระสำคัญที่บรรพบุรุษได้ส่งผ่านมาทางนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าพื้นบ้านของชุมชนนั้นๆ ซึ่งเป็นแนวทางเชื่อมโยงไปสู่การรับรู้และเข้าใจรากแห่งวัฒนธรรมของตนเองได้เป็นอย่างดี เพราะนิทาน ตำนานเป็นเรื่องเล่าที่เกิดจากจินตนาการและแฝงนัยเชื่อมโยงกับความคิดของผู้คน จึงสามารถเป็นเครื่องมือที่ใช้สะท้อนสภาพชีวิตและจินตนาการของผู้คนในแต่ละสังคมได้อีกประการหนึ่ง

ด้วยความสำคัญของนิทานและตำนานดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาบทบาทหน้าที่ของนิทาน ตำนานอันเป็นเรื่องเล่าของชุมชนไทลื้อ บ้านนายางใต้ เมืองน้ำปาก เพื่อจะศึกษาให้เห็นบทบาทหน้าที่ของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าว่ามีบทบาทต่อชุมชนอย่างไร ทำไมจึงยังคงอยู่คู่ชุมชนซึ่งจะทำมีความเข้าใจวิถีชีวิต คติความเชื่อของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ที่ถูกหล่อหลอมผ่านนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าชุมชนได้เป็นอย่างดี

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาบทบาทหน้าที่ของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าที่มีต่อชุมชนไทลื้อบ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยคณะผู้วิจัยได้มีวิธีดำเนินการ 4 ขั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นการเตรียมการ โดยทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับไทลื้อถิ่นต่างๆ ทั้งในไทยและลาว ศึกษาประวัติศาสตร์ไทลื้อในลาว ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับไทลื้อบ้านนายางใต้

ประชุมวางแผนในการเก็บข้อมูลร่วมกับ ผู้ร่วมวิจัยมหาวิทยาลัยสุพานุวง หลวงพระบาง สปป.ลาว และลงสำรวจข้อมูลพื้นที่เบื้องต้นเกี่ยวกับบริบทชุมชนและสอบถามข้อมูลจากสำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองน้ำบากเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่วิจัยรอบด้าน

2. ขั้นการขอจริยธรรมการวิจัย โดยยื่นโครงการวิจัยเพื่อขอรับพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคนต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และได้รับอนุมัติรับรองโครงการวิจัยแบบยกเว้น (Exemption Review) เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2566 เลขที่การรับรอง: 218-265/2566

3. ขั้นการเก็บข้อมูล โดยลงพื้นที่เก็บข้อมูลนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าทุกประเภทจากกลุ่มประชากรผู้ให้ข้อมูลที่สามารถเล่านิทาน ตำนานและเรื่องเล่าได้และไม่จำกัดอายุและเพศ ได้แก่ พระสงฆ์ ปราชญ์หรือผู้รู้ในชุมชน และประชาชนทั่วไปที่เกิดในหมู่บ้านนายางใต้ โดยใช้เครื่องบันทึกเสียงและจากเอกสารที่มีการบันทึกไว้ ถ่ายถอดข้อมูลจากเครื่องบันทึกเสียงและจัดพิมพ์ จัดรวบรวมและจัดประเภทนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าที่พิมพ์แล้วและแปลเป็นภาษาไทย โดยได้ให้คำจำกัดความของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าเพื่อแบ่งประเภทให้ชัดเจน ได้แก่ 1) นิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบทอดต่อๆ กันมา ผ่านผู้คนรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความสนุกสนาน และเพื่ออบรมสั่งสอน บางเรื่องแม้ไม่ใช่นิทานเพื่ออบรมสั่งสอน แต่ก็จะแทรกคติเพื่อสอนใจไปด้วย และจะมีตัวละครในการดำเนินเรื่อง 2) ตำนาน หมายถึง เรื่องเล่าของชุมชนอันเป็นที่มาของกำเนิดวัฒนธรรมประเพณี สถานที่ต่างๆ ในชุมชน มักจะมีตัวละครประกอบ และเป็นเรื่องราวที่มีความสัมพันธ์กับระบบความเชื่อเกี่ยวกับอำนาจเหนือธรรมชาติ สิ่งศักดิ์สิทธิ์และศาสนาที่สะท้อนให้เห็นความคิด ความเชื่อ ค่านิยม และวิถีชีวิตของกลุ่มชน เช่น ตำนานอธิบายเหตุ ตำนานเกี่ยวกับสภาวะเหนือธรรมชาติและพลังอำนาจหรือความลึกลับ ตำนานวีรบุรุษ ตำนานประวัติศาสตร์หรือตำนานบ้านตำนานเมือง เป็นต้น และ 3) เรื่องเล่า หมายถึง เรื่องราวบอกบางสิ่งบางอย่าง หรือเรื่องราวต่างๆ จะไม่มีตัวละครประกอบการดำเนินเรื่อง เรื่องที่เล่านี้อาจจะเป็นเรื่องของอะไรก็ได้ เช่น เรื่องเล่าเกี่ยวกับคน สัตว์ สิ่งของ หรือการทำบุญพิธีต่างๆ เป็นต้น เป็นการเล่าเรื่องเพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้ จินตนาการ โลกทัศน์ ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดถึงการสร้างความสนุกเพลิดเพลิน และโน้มน้าวใจให้แก่ผู้คนในสังคม

4. ขั้นการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการวิจัย โดยการวิเคราะห์บทบาทหน้าที่ของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าที่มีต่อชุมชนไทลื้อบ้านนายางใต้ ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และโดยศึกษาตามกรอบแนวคิดบทบาทหน้าที่ซึ่งได้ประยุกต์ใช้แนวคิดของนักวิชาการทั้ง 3 คน ทั้งของธวัช ปุณโณทก (2562) ที่แบ่งบทบาทหน้าที่ของนิทานไว้ 4 ด้าน จารุวรรณ ธรรมวัตร (2537) แบ่งบทบาทหน้าที่ของนิทานไว้ 5 ด้าน และแนวคิด Four Functions of Folklore บาสคอม (Bascom, 1965) โดยศึกษาจากข้อมูลนิทานมุขตลก 5 เรื่อง นิทานมหัศจรรย์ หรือนิทานประโลมโลก 2 เรื่อง และนิทานอธิบายเหตุ 2 เรื่อง ตำนานประวัติศาสตร์ 3 เรื่อง ตำนานเกี่ยวกับศาสนา 2 เรื่อง และตำนานอธิบายเหตุ 2 เรื่อง และเรื่องเล่า

เกี่ยวกับศาสนา 9 เรื่อง เรื่องเล่าอธิบายเหตุ 3 เรื่อง เรื่องเล่าเกี่ยวกับสภาวะเหนือธรรมชาติและพลังอำนาจหรือความลึกลับ 1 เรื่อง และเรื่องเล่าเกี่ยวกับประวัติศาสตร์วิถีวัฒนธรรมชุมชน 1 เรื่อง รวม 30 เรื่องแล้วนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาสรุปผลการวิจัยและนำเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

4. สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยจะได้ศึกษาบทบาทหน้าที่ของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง ที่มีบทบาทต่อชุมชนไทลื้อ ซึ่งชาวไทลื้อได้ใช้ในการกำกับควบคุมพฤติกรรมของผู้คนในชุมชน ท้องถิ่นอันเป็นบรรทัดฐานของสังคมสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่มีบทบาทและมีคุณค่าต่อท้องถิ่นทั้งสิ้น ซึ่งสะท้อนออกมาให้เห็นผ่านนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าเพราะหน้าที่ของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าพื้นบ้านนั้นมีวัตถุประสงค์หลักที่สำคัญคือให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้ฟังและผู้เล่าและยังคงมีอิทธิพลต่อผู้คนนับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน นอกจากจะให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินซึ่งดูเหมือนจะเป็นบทบาทหน้าที่หลักแล้ว เมื่อพิจารณาโดยละเอียดจะปรากฏเห็นบทบาทหน้าที่ด้านอื่นๆ ที่สำคัญต่อชุมชนและเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับชุมชนมาอย่างยาวนาน ดังที่ ธวัช ปุณโณทก (2562, หน้า 239-240) ได้สรุปบทบาทหน้าที่ของนิทานไว้ ได้แก่ 1) ให้ความบันเทิงใจ 2) อธิบายพิธีกรรม 3) ให้การศึกษา และ 4) เพื่อรักษาพฤติกรรมของหมู่คณะให้เป็นไปตามแบบแผนที่ปฏิบัติกันมา ส่วน จารุวรรณ ธรรมวัตร (2537, หน้า 10-11) ได้แบ่งบทบาทของวรรณกรรมท้องถิ่นประเภทนิทานตามแนวทางของนักมานุษยวิทยาและนักคติชนวิทยาไว้ 5 ประการได้แก่ 1) ให้ความบันเทิง 2) ให้การศึกษา 3) รักษาแบบแผนพฤติกรรมที่ยอมรับกันในสังคม 4) ระบายความเก็บกดและคับข้องใจของชาวบ้านให้คลี่คลาย และ 5) บันทึกสภาพสังคมและวัฒนธรรม

จากบทบาทของนิทานตามแนวคิดของนักวิชาการดังกล่าวข้างต้น สอดคล้องกับแนวคิดบทบาทหน้าที่ของคติชนวิทยา ซึ่งบาสคอม (Bascom, 1965, อ้างถึงใน ศิราพร ณ ถลาง, 2548, หน้า 319-320) ได้กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของคติชนไว้ในบทความ Four Functions of Folklore โดยได้จำแนกบทบาทหน้าที่ของคติชนไว้ 4 ประการ คือ 1) ใช้อธิบายที่มาและเหตุผลในการทำพิธีกรรม 2) ทำหน้าที่ให้การศึกษาในสังคมที่ใช้ประเพณีบอกเล่า 3) รักษามาตรฐานทางพฤติกรรมที่เป็นแบบแผนของสังคม และ 4) ให้ความเพลิดเพลินและเป็นทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคล

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่าประเด็นสำคัญมีความคล้ายคลึงกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจะได้ประยุกต์ใช้แนวคิดของนักวิชาการทั้ง 3 คนเป็นแนวทางในการวิเคราะห์บทบาทหน้าที่ของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าของชาวไทลื้อ บ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง สปป.ลาว ซึ่งจากการศึกษาพบบทบาทหน้าที่ 4 ด้าน ได้แก่

1. บทบาทหน้าที่ด้านให้ความบันเทิงและเป็นทางออกให้กับความคับข้องใจบทบาทหน้าที่ด้านการให้ความบันเทิงนั้นนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าของไทลื้อบ้านนายางใต้พบมากที่สุดจะพบในนิทานเพราะ

มีนิทานที่มุ่งเน้นให้ความสนุกสนานหลายเรื่องทั้งเรื่องอ้ายเชียงเหมี้ยงดมตด เรื่องอ้ายเชียงเหมี้ยงเข้าเฝ้าพระยา เรื่องปีกไก่แหย่หู เรื่องโผ่หลักเมจ้า เรื่องโผ่จ้าเมหลัก เรื่องเจ็ดหม้อเจ็ดไห เรื่องอ้ายปะลึงฮึง ซึ่ง 5 เรื่องแรกที่เป็นเรื่องที่มีความตลก น่าขันมาก โดยเฉพาะเรื่องเชียงเหมี้ยงเป็นที่รู้ดีของคนทั่วไปเพราะเป็นวรรณกรรมมุกตลกประจำภูมิภาคและมีชื่อแตกต่างกัน เป็นเรื่องที่กล่าวถึงการใช้สติปัญญาแก้ปัญหาจากการที่ถูกกลั่นแกล้งจากผู้มีอำนาจเหนือกว่า ซึ่งบางครั้งก็เป็นการใช้สติปัญญาด้วยเล่ห์เหลี่ยมแกมโกง ดังตัวอย่างเรื่อง อ้ายเชียงเหมี้ยงดมตด ที่เจ้าเมืองแค้นใจเชียงเหมี้ยงที่สั่งให้เชียงเหมี้ยงไปช่วยคนอื่นเอาสิ่งของไปส่งที่ต่างๆ โดยเจ้าเมืองสั่งให้เตรียมข้าวปลาอาหารไปให้พร้อม แต่เชียงเหมี้ยงกลับไปจับไก่มาถอนขนเฉยๆ แต่ไม่ได้ฆ่าแล้วห่อเป็นหมกไปเป็นกับข้าว พอถึงระหว่างทางชวนกันกินข้าว พอเชียงเหมี้ยงเปิดห่อหมกไก่ออกมา ไก่ก็วิ่งหนี เชียงเหมี้ยงจึงเอาเหตุการณ์นี้มาเป็นข้ออ้างไม่เดินทางไปส่งของกับคนอื่น เพราะกลัวจะเป็นเคราะห์เป็นลางไม่ดี จึงกลับไปนอนพักที่บ้าน ต่อมาเจ้าเมืองรู้จึงไม่พอใจมากที่เชียงเหมี้ยงขี้เกียจและขัดคำสั่งได้ทุกครั้ง จึงได้ชวนผู้คนทั้งเมืองมาตดใส่กระบอกไม้ไผ่แล้วปิดไว้ให้แน่น แล้วสั่งให้เสนาเอาไปหลอกให้เชียงเหมี้ยงดม แล้วเสนาจึงเดินทางไปบ้านเชียงเหมี้ยง แต่เนื่องจากเสนาคนนี้ไม่รู้จักบ้านเชียงเหมี้ยงจึงไปถามทางไปบ้านเชียงเหมี้ยง บังเอิญไปถามเชียงเหมี้ยงแต่ไม่รู้ว่าคนที่ตัวเองถามคือเชียงเหมี้ยง เชียงเหมี้ยงจึงหลอกถามจึงรู้ความจริง เชียงเหมี้ยงจึงหลอกให้เสนาดมตด โดยหลอกว่าได้ทดลองดมตดในกระบอกไม้ไผ่หรือยัง ไม่ใช้ระเหยหมดแล้วหรือ เพราะถือมานานแล้ว เสนาหลงเชื่อจึงเปิดออกดมเหม็นถึงกับจุกหน้าอกและอาเจียนออกมา จึงบอกเสนาว่าตัวเองคือเชียงเหมี้ยงและฝากไปบอกเจ้าเมืองว่าเสียดายยังไม่ได้ดมตดเลย คนอื่นดมหมดก่อน พอเจ้าเมืองรู้ก็ไม่รู้จะหาวิธีอะไรมาแก้แค้นเชียงเหมี้ยงอีก ดังข้อความเหตุการณ์ตอนหลอกเสนาดมตดดังต่อไปนี้

พวกเราชวนกันมาตดใส่บั้งแล้วเอาไปให้มันดม เพราะมันเป็นคนชั่วคนโง่ จึงชวนกันหมดทั้งบ้านเมืองมาตดใส่บั้งไม้ไว้ ใครตดแล้วก็ปิดไว้ๆ แล้วพระยาเจ้าเมือง จึงบอกให้เสนาเอาไปบ้านเชียงเหมี้ยงเพื่อให้เชียงเหมี้ยงดม แต่เสนาไม่รู้จักบ้านเชียงเหมี้ยงและอ้ายเชียงเหมี้ยง จึงไปถามทาง แต่บังเอิญไปถามกับตัวเชียงเหมี้ยงเองโดยที่ไม่รู้ว่านั่นคืออ้ายเชียงเหมี้ยงเอง อ้ายเชียงเหมี้ยงจึงหลอกถามเสนาว่า มีธุระอะไรจะทำอะไรกับเชียงเหมี้ยง เสนาจึงบอกว่า พระยาเจ้าเมืองสั่งให้เอาบั้งตดมาให้อ้ายเชียงเหมี้ยงดม อ้ายเชียงเหมี้ยงจึงบอกว่า จะให้อ้ายเชียงเหมี้ยงดม พวกท่านลองดมดูหรือยัง ไม่ใช่ว่าตดระเหยหมดแล้วเหรอ พอเสนาดมตดในบั้งดูเหม็นถึงกับจุกแน่นหน้าอก ถึงขั้นอาเจียนออกมา อ้ายเชียงเหมี้ยงจึงกล่าวว่า พวกท่านบอกว่าจะเอาตดมาให้อ้ายเชียงเหมี้ยงดม ข้านี่ล่ะอ้ายเชียงเหมี้ยงน่ะ ข้ายังไม่ได้ดมเลย พวกท่านก็เอามาดมซะล่ะ พวกท่านจงกลับไปบอกพระยาเจ้าเมืองเถิดว่าข้ายังไม่ได้ดมตดเลย เสนาโกรธอ้ายเชียงเหมี้ยงกลับไปกราบทูลพระยาเจ้าเมืองๆ ก็ไม่รู้จะหาวิธีแก้แค้นอย่างไร...(นางโลดา แก้วบันดิด: ผู้เล่า)

เรื่องปีกไก่แหย่หู เป็นเรื่องที่เล่าถึงสาวแก่คนหนึ่งแม่บอกให้แต่งงานแต่ไม่อยากแต่งงาน เมื่อแม่บอกบ่อยเข้าจึงถามแม่ว่า การแต่งงานดีอย่างไร รู้สึกอย่างไร แม่จึงบอกให้ไปเอาปีกไก่มาแหย่รูหูดู จะได้รู้

ความดีและความรู้สึกของการแต่งงาน ลูกสาวจึงทำตามที่แม่บอกถึงกับร้องโอ้ และบอกว่าถ้ารู้ว่าดีแบบนี้จะยอมแต่งตั้งแต่ยังเด็กๆ เลย ดังข้อความตอนนี้ว่า

มีลูกสาวคนหนึ่ง แม่บอกให้แต่งงานก็ไม่อยากแต่ง จึงถามแม่ว่า แม่ ถ้าแต่งงานแล้วเป็นอย่างไร ผู้เป็นแม่จึงตอบว่า ถ้ามึงอยากรู้ว่าแต่งงานเป็นอย่างไร ถ้าอยากรู้ถึงความดีของการแต่งงานแล้วล่ะก็ ให้เอาปีกไก่มาแหย่หูดู หากว่าแหย่หูแล้วก็จะรู้เอง ลูกสาวจึงไปเอาสิ่งของที่จะมาแหย่ พอแหย่หูแล้วก็พูดขึ้นว่า โอ้... เป็นอย่างนี้นี่เองนะแม่การแต่งงานน่ะ ถ้ารู้ว่าเป็นแบบนี้ หนูจะแต่งงานตั้งแต่ยังเด็กเลยนี่จนแก่แล้วค่อยมารู้ว่าการแต่งงานเป็นอย่างนี้...(นางลีน่า แก้วมะนี: ผู้เล่า)

เรื่องโผ่จ้าเมหลัก (ผัวโง่ เมียฉลาด) เป็นเรื่องที่เล่าถึงผัวเมียครอบครัวหนึ่ง ในช่วงสงครามผู้ชายที่ไม่ได้เป็นทหารจะต้องเป็นฝ่ายลำเลียงสิ่งของไปทำศึกที่สนามรบทุกวันๆ ผู้คนมาชวนก็ไม่ยอมไป ปฏิเสธทุกครั้งและอ้างว่า ถ้าไปแล้วจะไม่ได้มีอะไรกับเมียทุกครั้ง จนเพื่อนบ้านโกรธและบอกว่า พรุ่งนี้ต้องให้ไปให้ได้เพราะเหลือคนเดียวที่ไม่เคยไป ตกเย็นเมียจึงมาบอกว่า ครั้งนี้ต้องไปให้ได้ เพราะอยู่บ้านเมืองจะต้องทำตามกฎกติกา ขัดขืนไม่ได้ ส่วนเรื่องนั้นเมียจะแอบตัดให้ พอตื่นเช้ามาเมียไปตลาดแล้วไปซื้ออวัยวะเพศควายตัวเมียมา แล้วแอบเอาให้ผัวพร้อมทั้งบอกว่าแอบตัดอวัยเพศตัวเองให้แล้วจะได้เอาไปใช้ในตอนที่ไปลำเลียง ผัวดีใจเพราะคิดว่าเป็นอวัยวะเพศเมียจึงยอม แต่เนื่องจากการเดินทางใช้เวลาหลายวัน อวัยวะเพศควายจึงเน่าและมีกลิ่นเหม็น พอไปถึงท่าน้ำ เขาจึงเอาไปล้างแล้วเอามาตากแดดบนฝั่ง ส่วนตัวเองก็แก้ผ้าเปลือยกายอาบน้ำต่อ เทวดาจึงแปลงกายเป็นสุนัขมาคาบเอาอวัยวะเพศควายนั้นวิ่งเข้าไปสนามรบจนถึงกองทัพศัตรู เพราะความเสียดายเขาจึงรีบขึ้นจากน้ำรีบวิ่งเปลือยกายตามสุนัขตัวนั้นไปโดยไม่ใส่เสื้อผ้าแม้แต่ชิ้นเดียว พอไปถึงกองทัพศัตรูๆ เห็นก็คิดว่าเป็นคนวิเศษที่ตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ ฆ่าไม่ตาย จึงตกใจกลัวพากันหนีแตกกระจายไปหมดทั้งกองทัพ ทิ้งไว้แต่ทรัพย์สมบัติและสิ่งของเครื่องใช้ในกองทัพเป็นจำนวนมาก ผู้คนจึงชื่นชมเขาว่าชนะศึกได้ด้วยตัวเขาเพียงคนเดียว ดังข้อความเหตุการณ์ตอนนี้ว่า

พอตกเย็นมา เมียมันมาพูดด้วยและบอกว่า “ครั้งนี้ ถึงจะเป็นอย่างไร พี่ก็ต้องไป เพราะเราอยู่บ้านเมืองนี้ จะขัดขืนไม่ได้ ส่วนเรื่องนั้น ฉันจะแอบตัดเฉือนให้ จะตัดเฉือนให้เฉพาะผัวเพียงคนเดียวนะ” พอตื่นเช้ามา เมียก็ไปตลาด ไปได้หีควายมาแล้วเอามามอบให้ผัว และพูดว่า “อ้าวนี่ ฉันตัดเฉือนให้พี่แล้วนะ ให้พี่เอาไปใช้ตอนไปลำเลียงกับบ้านเมืองเขา เราอยู่กับบ้านเมืองเขา เขาบอกให้ไป ไม่ไปไม่ได้ ฉันตัดเฉือนหีควายให้แล้ว” เขาจึงยอมไป

พอไปครั้งนี้ ไปหลายวัน หีควายจึงมีกลิ่นเหม็น พอไปใกล้จะถึงภูเขาที่เป็นสนามรบแล้วไปถึงที่แห่งหนึ่งที่เป็นที่สำหรับลงอาบน้ำ จึงได้เอาหีควายที่เหม็นนั้นไปตากแดดไว้ แล้วลงไปอาบน้ำโดยแก้เสื้อผาทั้งหมดไม่เหลือซักชิ้นเดียว โชว์อวัยวะเพศโทงเทงลงไปอาบน้ำ เทวดาจึงแปลงกายเป็นหมามาคาบเอาหีควายนั้นวิ่งเข้าไปกลางสนามรบ เขาจึงเสียดายหี จึงวิ่งไล่ตามหมาโดยที่ไม่ได้ใส่เสื้อผ้า พอวิ่งผ่านสนามรบเข้าไปในกองทัพของศัตรู แล้วศัตรูเห็นก็ร้องขึ้นว่า ไอ้คนนี้มันเป็นคนตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้

ฆ่าไม่ตาย จึงกลัวแล้วหนีแตกกระจายไป ค่ายทัพหนีแตกกระเจิงไปหมดไม่เหลือใครอยู่เลยแม้แต่คนเดียว ทิ้งทรัพย์สินสิ่งของเครื่องใช้ในศึกไว้เป็นจำนวนมาก ผู้คนจึงกล่าวว่าพวกเราได้ทรัพย์สินสิ่งของตั้งแต่ยังไม่ได้ต่อสู้เลยทั้งๆ ที่ทหารก็น้อยกว่าแต่ชิงเอาทรัพย์สินเครื่องใช้ในศึกสงครามได้มากมาย มันตีได้ด้วยตัวมันเพียงคนเดียว”...(ท้าวปันยา อายยุ: ผู้เล่า)

จากตัวอย่างที่นำมาจะเห็นว่าวรรณกรรมที่มีบทบาทหน้าที่ในการให้ความบันเทิงนั้น ส่วนหนึ่งก็เป็นวรรณกรรมที่เป็นที่รู้จักของคนที่มีอยู่ทั่วไปในแถบลุ่มน้ำโขงคือเชียงเหมี้ยงหรือศรีธนญชัย เป็นวรรณกรรมที่สร้างสรรค์จากจินตนาการขึ้นมาเพื่อระบายความกดดันจากสังคมวัฒนธรรมในด้านชนชั้น โดยการใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหาแบบฉลาดแกมโกงที่สามารถต่อสู้ต่อรองกับเจ้าเมืองหรือชนชั้นปกครองได้ ซึ่งในโลกความเป็นจริงไม่สามารถที่จะเป็นจริงได้ แต่เมื่อสร้างนิทานที่ตรงกันข้ามก็ทำให้เกิดความตลกขบขันสร้างความบันเทิงใจเพราะเป็นสิ่งที่ไม่มีจริงหรือตรงกันข้ามกับความเป็นจริง และการใช้สติปัญญาแบบฉลาดแกมโกง ทำให้เป็นที่ถูกใจของผู้คนหรือเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนาที่ต้องการหนีข้อจำกัดหรือความกดดันทางสังคม นอกจากนั้นการล้อเลียนเกี่ยวกับเรื่องเพศก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สร้างความขบขันได้เพราะเรื่องดังกล่าวอาจต้องการหลักหนีจากความกดดันทางระเบียบประเพณีข้อห้ามของสังคม ดังที่ จารุวรรณ ธรรมวัตร (2537, หน้า 12) กล่าวว่า วรรณกรรมนิทานมักจะเผยให้เห็นถึงความคับข้องใจและความพยายามของมนุษย์ที่จะหลีกหนีจากความกดดันทางสังคมและวัฒนธรรม นิทานจึงมักแสดงให้เห็นถึงความปรารถนาของชาวบ้านที่ต้องการหนีข้อจำกัดจึงล้อเลียนให้ขบขัน ทำให้นิทานมักมีบทบาทหน้าที่นี้ซึ่งปรากฏเห็นได้ในทุกสังคม

2. บทบาทหน้าที่ด้านให้การศึกษาและสั่งสอน บทบาทหน้าที่ด้านการให้ความบันเทิงนั้นนิทานตำนานและเรื่องเล่าของไทลื้อบ้านนายางใต้ ส่วนมากจะพบในตำนานและเรื่องเล่า โดยเฉพาะเรื่องเล่าจะพบมากที่สุด โดยส่วนมากจะเล่าเพื่อให้ผู้ฟังรู้เรื่องราวเกี่ยวกับคติความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณีของไทลื้อ ที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการทำบุญตามฮีตคองของชุมชน เรื่องการทำบุญเข้าพรรษา ออกพรรษา เรื่องการทำบุญเดือน 10 เดือน 11 เดือน 12 เดือนเจียง บางเรื่องมีหลายสำนวน โดยเฉพาะเรื่องการทำบุญเดือน 11 เดือน 12 มี 2 สำนวน มีทั้งสำนวนที่พระสงฆ์เล่าและสำนวนที่ฆราวาสเล่า นอกจากนั้นยังมีตำนานที่เกี่ยวกับประวัติบ้าน ประวัติการอพยพย้ายถิ่น และประวัติที่มาของชื่อหมู่บ้าน ซึ่งถือได้ว่าเป็นการให้การศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับชุมชนตนเอง

เรื่องเล่าเกี่ยวกับการทำบุญในฮีตต่างๆ นั้น เป็นการเล่าเพื่อถ่ายทอดให้ความรู้เกี่ยวกับขั้นตอนและพิธีการทำบุญตามคติความเชื่อของชุมชนแก่ผู้ฟังในชุมชนให้รับรู้ถึงที่มาของการทำบุญต่างๆ วัตถุประสงค์และอานิสงส์ผลบุญที่จะได้รับจากการทำบุญในวาระโอกาสนั้นๆ ตลอดถึงนำเสนอให้เห็นขั้นตอนวิธีการ และเครื่องไทยทานที่จะจัดเตรียมไปถวายทานเพื่อทำบุญในฮีตต่างๆ ด้วย ดังเช่น เรื่องการทำบุญในวันเข้าพรรษา ออกพรรษา เป็นการทำบุญเพื่ออุทิศให้บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วจะมารอรับส่วน

บุญที่ลูกหลานจะทำบุญส่งไปให้ โดยขั้นตอนวิธีการทำบุญนั้นลูกหลานจะต้องเตรียมเครื่องไทยทานอาหาร คาวหวาน ผลไม้เครื่องดื่มที่ดีที่สุด พร้อมทั้งเขียนชื่อผู้ที่จะทำบุญอุทิศให้ใส่ไปด้วยเพื่อให้พระสงฆ์ได้เอ่ยชื่อ และในการทำบุญจะต้องกรวดน้ำด้วยทุกครั้ง ดังข้อความดังต่อไปนี้

ในวันที่จะเข้าพรรษาหรือออกพรรษา เป็นวันที่บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วจะมารอกินเครื่องไทยทานที่ลูกหลานจะทำบุญทำทานไปให้ ในการทานนั้นจะเขียนชื่อพ่อแม่ใส่กระดาษให้พระสงฆ์กล่าวถึง ทำอาหารเล็กน้อยใส่ภาชนะถวายทานเพื่ออุทิศไปให้ ทำให้เรารู้สึกสบายใจว่าเครื่องไทยทานไปถึงพ่อแม่แล้ว ซึ่งการจะได้กินหรือไม่ได้กินนั้นเราก็ไม่รู้ ความเชื่อนี้มีมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่าตายาย

ปีหนึ่งมี 3 ครั้ง ก็คือบุญเดือน 5 บุญเข้าพรรษา และบุญออกพรรษา เมื่อถึงวันแล้ว แต่ละครอบครัวจะแต่งภาชนะใส่อาหารมีทั้งผลไม้ อาหารหวานคาวรวมทั้งเครื่องดื่มที่เราคิดว่าสิ่งใดจะอร่อยก็จะเอาใส่ในภาชนะใส่อาหาร ภายในวัดในตอนเช้าของวันนั้นจะเต็มไปด้วยภาชนะใส่อาหารของกิน การทำบุญตักบาตรในแต่ละครั้งจะต้องกรวดน้ำด้วย

วันทำบุญเดือน 11 จะทำบุญ 4 วัน ฟังเทศน์ฟังธรรมทุกวันโดยจะนอนอยู่ที่วัดเลย ผู้ชายจะนอนเฝ้าปราสาท ตอนเย็น บ้านใดที่จะทำทาน จะเอาของกินมาส่งที่วัดจนเต็มวัดแล้วร่วมกันกินข้าวอยู่ที่วัดเลย ผู้หญิงภายหลังจากฟังธรรมแล้วจะกลับมาบ้าน...(พระจันทา จันทะวังโส, 2560)

เรื่องการทำบุญเดือน 12 เป็นการทำบุญที่คล้ายกับทำบุญข้าวสาก ของลาว หรือสลากภัตรของไทย แต่มีความแตกต่างตรงที่การทำบุญนี้จะผู้ทำบุญจะจับสลากเสี่ยงว่าจะได้สัตว์อะไร แล้วจะมาทำหุ่นรูปตัวสัตว์ชนิดนั้น โดยเอาไม้ไผ่มาทำเป็นโครงสัตว์ชนิดนั้นแล้วเอาฟางและฝ้ายมาประดับเป็นรูปร่างของสัตว์นั้น และทำเครื่องไทยทานอาหารหวานคาวไปถวายพร้อมกับหุ่นสัตว์นั้น และเอาไปให้พระสงฆ์สามเณรในวัด จับสลากได้ชื่อสัตว์ชนิดใดก็เอาไปถวายพระสงฆ์หรือสามเณรรูปนั้น ซึ่งเป็นการทำบุญให้สัตว์ชนิดนั้นๆ ที่อาจมีเวรมีกรรมต่อกันให้ตัดกรรมตัดเวรในชาตินี้ และเพื่ออุทิศให้บรรพบุรุษด้วย ซึ่งมีความเชื่อว่าถ้าหาผู้ที่ถวายหุ่นสัตว์แล้ว เมื่อตายไปสัตว์ชนิดนั้นๆ จะพาไปขึ้นสวรรค์ ไม่ให้ไปตกนรก ดังข้อความเรื่องเล่าเกี่ยวกับการทำบุญเดือน 12 สำนวนที่ 1 ซึ่งเล่าโดยสาทุจันทา จันทะวังโส (เจ้าอาวาสวัดบ้านนายางใต้) ต่อไปนี้

บุญเดือน 12 แม่นทานสลาก ก็คือการจับสลากเอาตัวสัตว์ว่าเราจะจับได้สัตว์ชนิดใด เช่น ช้าง ม้า วัว ควาย และสัตว์ประเภทอื่นๆ เมื่อจับได้แล้วจะทานสัตว์ตัวใดก็จะทำสัตว์ตัวนั้นโดยการเอาไม้ไผ่มาสานทำเป็นตัวสัตว์พร้อมทั้งเอาฝ้ายมาประดับประดาเป็นสัตว์ดังกล่าว ถ้าไม่สามารถเอาไม้ไผ่มาสานได้ จะเอาฟางมามัดเป็นตัวสัตว์นั้นแทนก็ได้ สมมติว่าเราทานตัวสัตว์คือนกยูง เวลาที่เราตายไปก็จะมีนกยูงไปรับเอาเราเพื่อไม่ให้ไปตกนรกและพาเราขึ้นสวรรค์

การทานสลากเป็นการทานไว้เพื่อภายภาคหน้าแล้วจึงกลับไปหาผู้ที่ได้เสียชีวิตก่อนแล้ว... นอกจากจะเป็นการทำเพื่อช่วยเหลือเวลาจะตกนรกแล้ว การทานตัวสัตว์ยังเป็นการทานเพื่อกรวดน้ำอุทิศไปหา เพื่อเป็นการอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลที่ได้ทำเวรทำกรรมต่อกันในชาตินี้ให้หมดไป ไม่ให้กลับมาตอบ

สนองต่อกัน นอกจากทานหาสัตว์แล้ว ยังสามารถทานให้ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว หรือว่ายังมีชีวิตอยู่ เราก็สามารถทานให้ได้ ในบางครั้งผู้ที่ล่วงลับไปแล้วได้มาเข้าฝันก็จะทำบุญทานไปให้...(พระจันทา จันทะวังโส, 2560)

ส่วนตำนานถือได้ว่ามีบทบาทหน้าที่เกี่ยวกับการให้การศึกษาอย่างชัดเจน เพราะเป็นการถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับชุมชนตนเองให้คงอยู่ให้ลูกหลานเกิดความภาคภูมิใจ รู้ที่มาของชื่อบ้านนามเมืองของตนเอง เช่นเรื่องประวัติชื่อบ้านนายาง และรู้รากเหง้าบรรพบุรุษของชุมชนตนเองที่มีการอพยพย้ายถิ่นมาจากที่อื่นก่อนที่จะมาอยู่ที่หมู่บ้านในปัจจุบัน ดังเช่น เรื่องประวัติการโยกย้ายถิ่นเผ่าลื้อบ้านนายาง เป็นการกล่าวถึงชนเผ่าลื้อนายาง เพราะเหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมืองและภัยแล้ง ภัยธรรมชาติทำให้เกิดความอดอยากยากไร้อาหารการกินและจึงได้อพยพย้ายถิ่นมาจากสิบสองปันนา มณฑลยูนาน ประเทศจีนเมื่อประมาณ 800 ปีมาแล้ว และได้กล่าวถึงเหตุการณ์สงครามต่างๆ เป็นเหตุให้เผ่าลื้อต้องแตกกระจัดกระจายไปอยู่ตามพื้นที่ต่างๆ ตามภาคเหนือของลาว และได้ย้ายไปอยู่ตามเมืองต่างของไทยด้วย ส่วนที่อาศัยอยู่แถวเมืองเวียงภูคาก็ถูกพม่ารุกรานจึงต้องอพยพต่อไปอีกแถวเมืองอุดมไชย ในยุคแผ่นดินเวียงจันทน์แล้วเจ้าอนุวงศ์ จัดสรรให้พื้นที่อยู่อาศัยทำกิน และได้แบ่งแยกออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่และส่งให้ไปอยู่ตามพื้นที่ที่จัดให้ 4 เมือง ส่วนกลุ่มไทลื้อที่มาอยู่บ้านนายางใต้ได้อพยพถูกส่งไปอยู่ล่องน้ำบาก เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง และมีการแบ่งแยกย่อยลงไปอีก 3 กลุ่มใหญ่และแต่ละกลุ่มได้แบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยอีกโดยนายางใต้อยู่ในกลุ่มที่ 3 ที่ไปอยู่แถวริมแม่น้ำลา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อย คือ กลุ่มย่อยที่ 1 ตั้งหมู่บ้านอยู่ริมน้ำลา มีชื่อบ้านว่า นายางเหนือ กลุ่มย่อยที่ 2 ตั้งหมู่บ้านอยู่ริมน้ำลาตอนล่าง เรียกว่า นายางใต้

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่า ชุมชนไทลื้อได้ใช้เรื่องเล่าและตำนานบ้านหมู่บ้านในการอบรมสั่งสอนผู้คนในชุมชนได้เรียนรู้วัฒนธรรมประเพณีของชุมชนโดยเฉพาะวัฒนธรรมประเพณีที่เกี่ยวเนื่องกับพุทธศาสนาอันเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของชุมชน ให้ผู้คนได้รู้ที่มาที่ไปของบุญประเพณีในแต่ละฮีตคองของชุมชน ให้ยึดมั่นอยู่ในการทำความดี มีความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมและนรก สวรรค์ มีความกตัญญูกตเวทีต่อบรรพบุรุษพ่อแม่ผู้มีพระคุณแม้ในตอนที่ยังมีชีวิตหรือตายจากโลกนี้ไปแล้ว ผ่านประเพณีการทำบุญในวาระโอกาสต่างๆ ของชุมชน นอกจากนี้ยังได้ให้ความรู้เกี่ยวกับความเป็นมาหรือประวัติหมู่บ้าน รู้จักรากเหง้าบรรพบุรุษของตน ทำให้เกิดความรักความภาคภูมิใจของหมู่บ้านตนเอง และเป็นการสืบทอดประวัติชุมชนให้คงอยู่คู่กับชุมชนและลูกหลานตลอดไปผ่านเรื่องเล่าที่เป็นความทรงจำที่ถ่ายทอดเล่าสู่กันฟังมาจากรุ่นสู่รุ่น

3. บทบาทหน้าที่ด้านรักษามาตรฐานทางพฤติกรรมที่เป็นแบบแผนของสังคมถือว่ากฎกติกาหรือขนบธรรมเนียมของสังคมที่รับรู้ร่วมกัน ควบคุมพฤติกรรมอันเป็นบรรทัดฐานของสังคมหรือชุมชน ทุกคนในสังคมจะต้องปฏิบัติร่วมกัน จัดว่าเป็นการจัดระเบียบของสังคม เพื่อความสงบสุขของสังคมนั้นๆ หากใครไม่ปฏิบัติตามก็อาจจะมีความผิด และจะได้รับบทลงโทษจากสังคม ไม่ว่าจะเป็นการติฉินนินทาว่ากล่าวตักเตือน หรือหากผิดร้ายแรงอาจถึงขั้นต้องปรับไหม หรือแต่งเครื่องเซ่นไหว้บูชาเพื่อขอขมาต่อวิญญาณ

บรรพบุรุษหรือผี เทวดา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ชุมชนเคารพนับถือ จากการศึกษา นิทาน ตำนานและเรื่องเล่าของไทลื้อบ้านนายางใต้ ส่วนมากจะพบในเรื่องเล่า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับการทำบุญ หรือเกี่ยวกับวิถีชีวิต โดยเฉพาะเรื่องเล่าที่ชัดเจนที่สุดที่แสดงให้เห็นถึงขนบธรรมเนียมอันเป็นบรรทัดฐานทางสังคมที่ช่วยรักษาพฤติกรรมของหนุ่มสาวให้ประพฤติถูกต้องตามจารีตแบบแผนของชุมชนเกี่ยวกับการเลือกคู่เพื่อสร้างครอบครัว ซึ่งเรื่องเล่าเรื่องบ่าวสาวไทลื้อก่อนแต่งงานจะกล่าวถึงบ่าวสาวถ้าชอบพอกันหลังจากไปจีบกันที่ลานในหมู่บ้าน (ข่วง) ในตอนเย็น วันต่อมาก็ค่อยไปจีบกันที่ใต้ถุนบ้านของฝ่ายสาว ถ้าหากว่าพูดคุยกันแล้วรักชอบพอกันจริงๆ หญิงสาวก็จะไปบอกพ่อแม่ว่าชอบพอกับผู้ชายคนนี้ หลังจากนั้นก็ให้ผู้เฒ่าผู้แก่มาสู่ขอ เมื่อได้ฤกษ์ยามดีก็จัดพิธีแต่งงานและได้บอกถึงวิธีการที่ทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชายจะมีความเสมอภาคกัน เมื่อฆ่าสัตว์เพื่อต้อนรับแขกจะต้องแบ่งครึ่งกัน เพราะจะมีการต้อนรับแขกทั้ง 2 บ้าน โดยในตอนเช้าแห่เขยใหม่ไปบ้านเจ้าสาวและทำพิธีสู่ขวัญ ส่วนตอนเย็นก็จะมีพิธีแห่สะใภ้ไปบ้านเจ้าบ่าวและทั้งที่บ้านเจ้าสาวและทำพิธีสู่ขวัญเช่นกัน ดังข้อความว่า

จารีตครรลอง (ฮีตคอง) ก่อนแต่งงาน เวลาที่ชายหนุ่มหญิงสาวโตขึ้นมาแล้วรักชอบพอกัน แต่ก่อนเขาจะลงข่วงเอาหลาลงเข็นฝ้าย ปั่นฝ้ายแล้วชายหนุ่มก็จะมาจีบสาว ถามไถ่พูดคุยถามถึงบ้านเรือน ถ้าหากว่ารักชอบพอ ในตอนกลางคืนวันต่อมา ชายหนุ่มก็จะมาเล่นพูดคุยด้วยที่ใต้ถุนบ้าน ... หากว่าหญิงสาวรักหรือพอใจก็จะลงจากบ้านมานั่งคุยด้วย หญิงสาวจะแอบลงมาคุยโดยไม่ให้พ่อแม่รู้ก่อน ถ้าหากว่าพูดคุยกันแล้วรักชอบพอกันจริงๆ หญิงสาวก็จะไปบอกพ่อแม่ว่า “พ่อแม่ ลูกรักหนุ่มคนนั้น ผู้ชายคนนี้” จากนั้นก็จะเอาลุงเอาตาญาติผู้ใหญ่มาพูดสู่ขอกัน โดยที่ฝ่ายหญิงจะเป็นคนพูดตัดสินข้อตกลงทั้งหมด เพราะการจัดพิธีและอาหารการกินทั้งหมดฝ่ายหญิงจะเป็นผู้รับผิดชอบทั้งหมด หลังจากได้วันได้ฤกษ์ยามแล้วจึงจะจัดพิธีแต่งงาน

จารีตเผ่าลื้อเวลาฆ่าควายสำหรับงานแต่งงาน ทั้งฝ่ายหญิงฝ่ายชายจะแบ่งครึ่งเท่าๆ กัน เผ่าลื้อจะมีสิทธิ์เสมอภาคกัน ไม่ให้ผู้ชายหรือผู้หญิงหนักฝ่ายเดียว หญิงหรือชายก็คนเหมือนกัน อาหารก็แบ่งครึ่งกัน ตอนเช้าจะกินอยู่บ้านฝ่ายหญิง แห่เขยใหม่มากินมาสู่ขวัญที่บ้านฝ่ายหญิง ตอนเย็นจะแห่สะใภ้ไปบ้านฝ่ายชาย ไปผูกแขนสู่ขวัญที่บ้านฝ่ายชาย...(นางเชียงคำ: ผู้เล่า)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า การใช้เรื่องเล่าเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้เพื่อผู้คนในชุมชนจะได้ประพฤติปฏิบัติตามเป็นบทบาทหน้าที่ที่สำคัญมาก เพราะเป็นเครื่องมือในการบันทึกขนบธรรมเนียมประเพณีของชุมชนได้เป็นอย่างดี และผู้คนในชุมชนก็รับรู้และเข้าใจ ยอมรับและนำไปปฏิบัติได้ถูกต้องตามฮีตคองที่เป็นแบบแผนของชุมชน เป็นที่รับรู้ร่วมกัน เพราะขนบธรรมเนียมบางอย่างในชุมชนของตนเองอาจแตกต่างจากชุมชนอื่น แต่เพราะมีเรื่องเล่าทำให้ทุกคนเข้าใจ ยอมรับและปฏิบัติตามอย่างเต็มใจ เพราะถือเป็นกติการ่วมกันของชุมชน ทำให้ชุมชนอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข ภายใต้แบบแผนพฤติกรรมอันเป็นขนบธรรมเนียมประเพณีของชุมชน

4. บทบาทหน้าที่ด้านอธิบายที่มาและเหตุผลในการทำพิธีกรรมจะอธิบายความเป็นมาหรือที่มาของสถานที่ต่างๆ และอธิบายสาเหตุหรือเหตุผลของเรื่องตามคติความเชื่อของชุมชน ซึ่งไม่ว่าจะเป็นตำนานหรือเรื่องเล่าก็มักจะมีบทบาทที่คล้ายคลึงกันทั้งในด้านการให้การศึกษาและการอธิบายที่มาและเหตุผลในการทำพิธีกรรม ไม่ว่าจะเป็นตำนานที่มาของชื่อบ้านนามเมืองหรือที่มาของการบุญตามฮีตคองที่อธิบายเหตุผลตามคติความเชื่อของชุมชนไว้ด้วย หรือแม้กระทั่งคติความเชื่อเกี่ยวกับการเจ็บป่วยที่อาจเกิดจากภูตผีวิญญาณ หรือสิ่งเหนือธรรมชาติเป็นผู้บันดาลให้เกิด ในที่นี้จะนำเสนอตำนานและเรื่องเล่าที่แสดงให้เห็นบทบาทหน้าที่ด้านนี้ได้ชัดเจนที่สุดทั้งด้านอธิบายที่มาและการอธิบายเหตุผลในการทำพิธีกรรม

ด้านการอธิบายที่มาของชื่อบ้านนามเมือง ได้แก่ เรื่องประวัติชื่อบ้านนายาง เป็นการอธิบายให้เห็นถึงที่มาของชื่อบ้านนามเมืองของตน คือชื่อ “บ้านนายาง” ที่มาจากการที่มีฝูงนกยางขาวมาหากินอยู่ที่หนองน้ำในทุ่งนาท้ายหมู่บ้านซึ่งเรียกว่า “หนองยางขาว” แต่เวลาผ่านไปหนองน้ำนั้นตื้นเขินกลายเป็นทุ่งน่า และผู้คนก็เรียกชื่อเพี้ยนว่า “นายาง” จึงเป็นที่มาของชื่อหมู่บ้าน ดังข้อความต่อไปนี้

เรื่องราวของบ้านนายาง นานมาแล้ว ได้มีผู้เฒ่าผู้แก่ภายในหมู่บ้านได้เล่าให้ฟังว่า ได้มีหนองน้ำแห่งหนึ่งตั้งอยู่บริเวณทุ่งนา ซึ่งได้มีนกจำนวนมากมาอาศัยอยู่ ซึ่งนกส่วนใหญ่นั้นคือนกยางขาว จึงทำให้ผู้คนเรียกหนองน้ำดังกล่าวนั้นว่า “หนองยางขาว” แต่เพราะเวลาผ่านไปหลายรุ่นของผู้คนจึงทำให้ชื่อเรียกของหมู่บ้านนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปและเพี้ยนมาเป็น “นายาง” คำว่า “นา” ได้มาจากทุ่งนา ส่วน “ยาง” มาจากนกยาง นั่นเอง ดังนั้น จึงเป็นที่มาของชื่อเรียกหมู่บ้านดังกล่าวนี้ว่า “บ้านนายาง”...(นางเชียงคำ: ผู้เล่า)

ด้านการอธิบายเหตุผลในการทำพิธีกรรม ได้แก่ เรื่องผีสางทำให้เจ็บป่วย เป็นการอธิบายสาเหตุหรือเหตุผลเกี่ยวกับการเจ็บไข้ได้ป่วยของผู้คนในชุมชนที่เชื่อว่าอาจเกิดจากการกระทำของผีที่คนนั้นอาจไปล่วงเกินผีหรือวิญญาณที่อยู่ตามสถานที่ต่างๆ เช่น ต้นไม้ใหญ่ในวัดหรือใกล้วัด ถ้าหมอดูทักว่ามีผีตรงไหน หรือผีตรงไหนทำให้เจ็บป่วยก็ต้องเอาเครื่องไปเซ่นไหว้ขอขมา หรือผีตามป่าช้าตามมาเรียกเอาขวัญไปอยู่ด้วย หรือขวัญหลงเพลินอยู่ที่ใด กลับมาบ้านเรือนไม่ได้ จึงเป็นสาเหตุทำให้เจ็บป่วยก็ต้องทำพิธีเรียกขวัญให้กลับเข้าร่างกลับมาอยู่บ้านเรือนของตนจะได้หายจากอาการเจ็บป่วย ดังข้อความว่า

หมอดูทำนายทายว่าที่ตรงนั้นมีผี พวกเราก็ว่ามี ทายว่าที่ตรงนี้ไม่มีพวกเราถือว่าไม่มี คนเจ็บคนเป็นมาเข้ามาใกล้ พวกเราก็กลับไปทำพิธี หรือว่าอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ใกล้วัดพวกเราก็กลับไปทำพิธี เรื่องเกี่ยวกับหอผี หมอดูมาดูว่าได้ที่ใด พวกเราก็ไปเลี้ยง บางครั้งพวกเราไปเลี้ยงมันก็ดี ก็ถูกจริงๆ บางครั้งก็ไม่ถูก แต่พออยู่ๆ ไปก็หายเองล่ะ สิ่งที่ว่าผีนั้น ว่าจะเป็นผีอะไรนั้นก็ไม่สามารถรู้ได้ ผีป่าช้าหรือผีมาเอาขวัญเราไปอยู่ด้วย พวกเราก็ไปร้องไปเรียกเอามาทำขวัญสู่ขวัญตามฮีตตามคองพวกเราว่ามันไปหลงทางไปซ่อนลี้หนีหายไปอยู่ที่ใด พวกเราก็ไปเรียกเอาขวัญนั้นมา เก็บเงาเอาขวัญมาสู่เหย้าสู่หอเรือนเรานี้... (ท้าวคำหมั้น: ผู้เล่า)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าตำนานและเรื่องเล่ามีบทบาทสำคัญในการอธิบายถึงที่มาของสิ่งต่างๆ ของชุมชนทั้งที่มาของชื่อบ้านนามเมืองหรือที่มาของคติความเชื่อพิธีกรรมของชุมชน เป็นการสร้างการรับรู้ร่วมกัน อธิบายเหตุและผลให้ผู้คนได้รับรู้และพิจารณาคติความเชื่อและความเหมาะสม สมเหตุสมผลประกอบการประกอบพิธีกรรมต่างๆ ของชุมชนซึ่งในสมัยปัจจุบันมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ต้องอธิบายให้คนรุ่นใหม่เข้าใจ เพราะบางอย่างคนรุ่นใหม่อาจมองว่าเป็นสิ่งไร้สาระ งมงาย แต่หากได้มีวรรณกรรมคอยช่วยอธิบายเหตุผลก็จะช่วยให้บรรทัดฐานของสังคมดำเนินไปอย่างถูกต้องและเป็นการย้ำเตือนให้ผู้คนได้ปฏิบัติตามสิ่งที่บรรพบุรุษได้ปฏิบัติและสืบทอดกันมาจนกลายเป็นอัตลักษณ์ของชุมชน นอกจากนั้นยังมีจุดประสงค์เพื่อสร้างความศักดิ์สิทธิ์ของพิธีการนั้นๆ ด้วยดังที่ ธวัช ปุณโณทก (2562, หน้า 240) กล่าวว่า พิธีกรรมที่ทำเพื่อความเป็นสิริมงคลมักจะมีนิทานอธิบายพิธีกรรมด้วยโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น

จะเห็นได้ว่า บทบาทหน้าที่ของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้นั้นมีบทบาทที่หลากหลายครบทั้ง 4 บทบาทหน้าที่ตามหลักทฤษฎีที่เป็นสากลที่นักวิชาการแบ่งจำแนกไว้ แสดงให้เห็นว่า นิทานตำนานและเรื่องเล่าของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้มีความเป็นสากล โดยตำนานและเรื่องเล่านั้นมีบทบาทหน้าที่ที่หลากหลาย บางเรื่องมีทั้งบทบาทหน้าที่ให้การศึกษาและบทบาทหน้าที่อธิบายที่มาหรือเหตุผล ทำให้ผู้คนภายในชุมชนรับรู้และเข้าใจถึงที่มาที่ไปของคติความเชื่อและวัฒนธรรมประเพณีของตน เกิดความภาคภูมิใจ ร่วมกันอนุรักษ์สืบสาน ประพฤติปฏิบัติตามฮีตคองของชุมชนไม่ให้สูญหายไปตามกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคม หรือถ้าหากไม่สามารถต้านกระแสของการเปลี่ยนแปลงของสังคมได้ ก็อาจมีการปรับเปลี่ยนตามยุคสมัย แต่ยังคงอนุรักษ์สืบสานไว้บางส่วนให้เห็นรากเหง้าวัฒนธรรมของตนเอง ดังปรากฏให้เห็นในปัจจุบันที่มีงานบุญประเพณีต่างๆ ของชุมชน จะมีทั้งเด็กและผู้ใหญ่ร่วมงานบุญกันเป็นจำนวนมากดังที่คณะผู้วิจัยได้เห็นและได้สัมภาษณ์มา นอกจากนี้ยังมีคุณค่าต่อคนภายนอกในการรับรู้และทำความเข้าใจวิถีชีวิต ค่านิยม คติความเชื่อของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ได้เป็นอย่างดี

5. อภิปรายผลการวิจัย

วรรณกรรมมุขปาฐะประเภทนิทานตำนานและเรื่องเล่าของท้องถิ่นในฐานะเป็นข้อมูลคติชนวิทยานั้น เป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในทุกยุคทุกสมัย แม้กระทั่งในโลกปัจจุบันนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าก็ไม่เคยเลือนหายไปจากสังคมมนุษย์ แม้ว่าสังคมปัจจุบันจะมีความเจริญทั้งทางด้านเทคโนโลยีและผู้คนมีการศึกษามากขึ้น ทำให้สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญน้อยลงก็ตาม อาจกล่าวได้ว่า วรรณกรรมมุขปาฐะประเภทนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าล้วนเป็นสิ่งที่มีบทบาทหน้าที่ในสังคมมนุษย์และยังคงมีอิทธิพลต่อผู้คนนับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ในด้านบทบาทหน้าที่ของนิทานตำนานและเรื่องเล่าไทลื้อที่มีต่อชุมชนบ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบางนั้น การที่ผู้วิจัยจะได้ประยุกต์ใช้แนวคิดของนักวิชาการทั้ง 3 คน ทั้งของธวัช ปุณโณทก

(2562) ที่แบ่งบทบาทหน้าที่ของนิทานไว้ 4 ด้าน จารุวรรณ ธรรมวัตร (2537) แบ่งบทบาทหน้าที่ของนิทานไว้ 5 ด้าน และแนวคิด Four Functions of Folklore ของบาสคอม (Bascom, 1965) ที่ได้กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของคติชนไว้ 4 ประการ เมื่อผู้วิจัยได้นำแนวคิดเหล่านี้มีประยุกต์ใช้ ทำสามารถที่จะวิเคราะห์บทบาทหน้าที่ของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าของชาวไทลื้อ บ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง ได้ 4 ด้านเช่นเดียวกัน ได้แก่ 1) บทบาทหน้าที่ด้านให้ความบันเทิงและเป็นทางออกให้กับความคับข้องใจ 2) บทบาทหน้าที่ด้านให้การศึกษาและสั่งสอน 3) บทบาทหน้าที่ด้านรักษามาตรฐานทางพฤติกรรมที่เป็นแบบแผนของสังคม และ 4) บทบาทหน้าที่ด้านอธิบายที่มาและเหตุผลในการทำพิธีกรรม จะเห็นได้ว่าถึงแม้ข้อมูลที่เก็บมาได้มีเพียง 30 เรื่อง แต่ก็แสดงให้เห็นบทบาทหน้าที่ของนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าครบทั้ง 4 ด้านตามที่นักวิชาการได้จัดแบ่งไว้ แสดงให้เห็นว่า นิทานตำนานและเรื่องเล่าของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้มีความเป็นสากล เพราะมีความเหมือนกันสอดคล้องกันกับการศึกษาบทบาทหน้าที่ของนิทานของกลุ่มชาติพันธุ์อื่น เช่น การศึกษาของสุกัญญาโสภี ใจกล่ำ (2563, หน้า 115-127) ที่ได้ศึกษาบทบาทหน้าที่นิทานพื้นบ้านภาคเหนือตอนล่างของไทย จากนิทานจำนวน 184 เรื่อง พบว่านิทานพื้นบ้านมีบทบาทหน้าที่ 4 ด้าน ได้แก่ บทบาทหน้าที่ให้ความเพลิดเพลินและเป็นทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคล ซึ่งพบมากที่สุด บทบาทหน้าที่ให้การศึกษาในสังคม พบมากเป็นอันดับ 2 บทบาทหน้าที่ในการอธิบายที่มาและเหตุผล พบมากเป็นอันดับ 3 และบทบาทหน้าที่รักษามาตรฐานทางพฤติกรรมที่เป็นแบบแผนของสังคมพบน้อยที่สุด

นอกจากนี้ ยังพบว่าตำนานและเรื่องเล่าของไทลื้อบ้านนายางใต้นั้นบางเรื่องมีบทบาทหน้าที่ที่หลากหลาย มีทั้งบทบาทหน้าที่ให้การศึกษาและบทบาทหน้าที่อธิบายที่มาหรือเหตุผล ทำให้ผู้คนภายในชุมชนได้รับรู้และเข้าใจถึงที่มาที่ไปของคติความเชื่อและวัฒนธรรมประเพณีของตน เกิดความภาคภูมิใจร่วมกันอนุรักษ์สืบสาน ประพฤติปฏิบัติตาม ฮีตคองของชุมชนไม่ให้สูญหายไปตามกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคม เพราะคนรุ่นใหม่อาจไม่เข้าใจทำไมต้องมีนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าเหล่านี้ บทบาทหน้าที่ของนิทานนี้จะเป็นคำตอบได้เป็นอย่างดี เพราะจะเป็นสิ่งที่ทำให้คนรุ่นใหม่ได้รับรู้และทำความเข้าใจวิถีชีวิต ค่านิยม คติความเชื่อของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับที่ ธวัช ปุณโณทก (2562, หน้า 239) กล่าวว่าวรรณกรรมพื้นบ้านมีสารประโยชน์ต่อสังคมมาก การศึกษาสาระและหน้าที่ของวรรณกรรมพื้นบ้านจะตอบคำถามเรื่องทำไมต้องมีวรรณกรรมพื้นบ้านได้ชัดเจน

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาข้อมูลวรรณกรรมมุขปาฐะประเภทนิทาน ตำนานและเรื่องเล่าของกลุ่มชนไทลื้อกลุ่มอื่นๆ โดยเฉพาะกลุ่มที่ระบุถึงในประวัติศาสตร์บ้านนายางใต้ที่อพยพมาจากจีนด้วยกัน

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่ามีบทบาทหน้าที่เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรบ้างในฐานะที่มีต้นเค้ารากเหง้าทางชาติพันธุ์เดียวกัน

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า นิทาน ตำนานและเรื่องเล่าของชาวไทลื้อบ้านนายางใต้ เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบางที่มีบทบาทหน้าที่ 4 ด้านนี้ บางเรื่องมีบทบาทหน้าที่มากกว่า 1 ด้าน กล่าวคือ นอกจากจะมีบทบาทหน้าที่ด้านให้การศึกษาแล้ว ยังมีบทบาทหน้าที่ในด้านการอธิบายที่มาหรือบอกเหตุผลในการทำกิจกรรมหรือประเพณีพิธีกรรมของชุมชนด้วย ทำให้ผู้คนภายในชุมชนได้รับรู้และเข้าใจถึงที่มาที่ไปของคติความเชื่อและวัฒนธรรมประเพณีของตน ซึ่งเป็นเหตุผลให้ไทลื้อบ้านนายางใต้มีความเข้มแข็งทางวัฒนธรรมและยังมีการอนุรักษ์สืบสานให้คงอยู่จนถึงปัจจุบัน ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

จารุวรรณ ธรรมวัตร. (2537). *วรรณกรรมท้องถิ่น กรณีอีสานล้านช้าง*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ธวัช ปุณโณทก. (2562). *วิเคราะห์วรรณกรรมท้องถิ่นเชิงเปรียบเทียบ*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

พระจันทา จันทะวังโส. (2560). *ประวัติบ้านนายางเหนือและนายางใต้ กลุ่มนายาง เมืองน้ำบาก แขวงหลวงพระบาง*. หลวงพระบาง: ม.ป.ท.

พิทยา ว่องกุล. (2540). *พลานุภาพแห่งวรรณกรรม.* กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.

ศิราพร ณ ถลาง. (2548). *ทฤษฎีคติชนวิทยา วิธีวิทยาในการวิเคราะห์ตำนาน-นิทานพื้นบ้าน.* กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุกัญญาโสภี ใจกล่ำ. (2563). บทบาทหน้าที่และอุปกิเลสในนิทานพื้นบ้านภาคเหนือตอนล่าง. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 39(6), 115-127. https://so03.tci-thaijo.org/index.php/humsujournal/article/view/244648/168478

อมรา พงศาพิชญ์. (2541). *วัฒนธรรม ศาสนา และชาติพันธุ์: วิเคราะห์สังคมไทยแนวมานุษยวิทยา*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Bascom, W. R. (1965). Four Functions of Folklore. In by Alan Dundes (Eds.), *The Study of Folklore* (pp. 279-298). New Jersey: Prentice-Hall.

การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*

The Development of Causal Relationship Model of Factors Influencing Effectiveness of Special Education Centers under the Office of Basic Education Commission

ทักษิณา ช่วยบำรุง และจันทรัศม์ ภูติอริยวัฒน์
Taksina Chuaibamrung and Jantarat Phutiariyawat
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ประเทศไทย
Srinakharinwirot University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: taksibam@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2) ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ครูศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 500 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเบ้ ความโด่ง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และการวิเคราะห์สมการโครงสร้าง

ผลการวิจัยพบว่า

1. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย สมรรถนะองค์การ การมีส่วนร่วมของชุมชน สมรรถนะครู ภาวะผู้นำของผู้บริหารและประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ

*ได้รับบทความ: 28 ตุลาคม 2567; แก้ไขบทความ: 13 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 23 ธันวาคม 2567
Received: October 28, 2024; Revised: December 13, 2024; Accepted: December 23, 2024

2. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่า Chi-Square = 287.66, P-value = 0.078, df = 255, GFI = 0.960, AGFI = 0.940, CFI = 0.999, SRMR = 0.999, RMSEA = 0.016 และ R^2 = 0.87

คำสำคัญ: โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ; ประสิทธิผลศูนย์การศึกษาพิเศษ; ภาวะผู้นำของผู้บริหาร; การมีส่วนร่วมของชุมชน; สมรรถนะครู; สมรรถนะองค์การ

Abstract

The purposes of this research were: 1) to develop a causal relationship model of factors influencing the effectiveness of special education centers under the Office of the Basic Education Commission, and 2) to verify the consistency of the causal relationship model with empirical data. The sample consisted of 500 teachers from special education centers under the Office of the Basic Education Commission, selected through multi-stage random sampling. Data were collected using a five-point Likert scale questionnaire. Statistical analyses included basic statistics such as mean, standard deviation, skewness, kurtosis, and Pearson correlation coefficients, along with confirmatory factor analysis and structural equation modeling.

The results revealed that:

1. The development of causal relationship model of factors influencing effectiveness of special education centers under the Office of the Basic Education Commission consisted of organizational competence, community participation, teacher competence, executive leadership, and effectiveness of special education centers.

2. The development of causal relationship model of factors influencing effectiveness of special education centers under the Office of the Basic Education Commission was consistent with the empirical data with Chi-Square = 287.66, P-value = 0.078, df = 255, GFI = 0.960, AGFI = 0.940, CFI = 0.999, SRMR = 0.999, RMSEA = 0.016, and R^2 = 0.87.

Keywords: Causal Relationship Model; Effectiveness of Special Education Centers; Executive Leadership; Community Participation; Teacher Competence; Organizational Competence

1. บทนำ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 54 กำหนดให้รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลาสิบสองปี ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับอย่างมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ดำเนินการให้เด็กได้รับการดูแล เพื่อพัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาให้สมกับวัย โดยรัฐมีหน้าที่ดำเนินการ กำกับ ส่งเสริม และสนับสนุนให้การจัดการศึกษาดังกล่าวมีคุณภาพและได้มาตรฐานสากล (สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ, 2560) โดยมีกรอบทิศทางในการจัดการศึกษาให้คนไทยทุกคนสามารถเข้าถึงโอกาสและความเสมอภาคในการศึกษาเพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี รองรับการเปลี่ยนแปลงของโลก (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) ดังนั้น เพื่อให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานสอดคล้องกับนโยบายกระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดเป้าหมายในการพัฒนาการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนทุกกลุ่มวัยได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพตามมาตรฐาน ลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาให้ได้รับสิทธิและโอกาสในการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2565) โดยเฉพาะเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ซึ่งต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือแตกต่างจากเด็กปกติทั่วไป จึงจำเป็นต้องจัดการศึกษาที่เหมาะสม โดยจัดการศึกษาพิเศษในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ การจัดการศึกษาเรียนรวม การจัดการศึกษาในโรงเรียนเฉพาะความพิการและการจัดการศึกษาในศูนย์การศึกษาพิเศษ เพื่อพัฒนาเด็กให้เติบโตเต็มตามศักยภาพ

การจัดการศึกษาในศูนย์การศึกษาพิเศษ ซึ่งมีหน้าที่ในการพัฒนาผู้พิการ โดยจัดการศึกษาในลักษณะศูนย์บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่ม เตรียมความพร้อมเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อให้มีความพร้อมเข้าสู่โรงเรียนเรียนรวม โรงเรียนเฉพาะความพิการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จึงจำเป็นต้องจัดการศึกษาที่เหมาะสมกับความสามารถของเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้ได้เรียนรู้เต็มตามศักยภาพ (สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ, 2566) ทั้งนี้ในการบริหารศูนย์การศึกษาพิเศษยังพบปัญหาและข้อจำกัดด้านคุณภาพผู้เรียน อันเกิดจากการให้บริการและคุณลักษณะของผู้เรียน โครงสร้างยังไม่สอดคล้องกับบทบาทหน้าที่ของศูนย์การศึกษาพิเศษ บุคลากรยังขาดความเข้าใจในบทบาทหน้าที่และประสบการณ์ ขาดนักสหวิทยาการ การจัดงบประมาณ ด้านเทคโนโลยี สื่อ วัสดุอุปกรณ์ คนพิการยังไม่สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสื่อเทคโนโลยี ระบบเชื่อมต่อกับเครือข่ายการส่งต่อยังไม่มีประสิทธิภาพ (สุจินต์ สว่างศรี, 2557) และในส่วนของครูการศึกษาพิเศษ พบว่ามีภาระงานที่หนัก และปริมาณของเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีจำนวนมากขึ้น อีกทั้งการทำงานภายใต้ความกดดันและความคาดหวังจากผู้ปกครองที่ต้องการเห็นถึงศักยภาพบุตรหลานให้เทียบเคียงกับเด็กปกติมากที่สุด ส่งผลต่อความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูการศึกษาพิเศษค่อนข้างน้อย (สัณหวัช อุดมเจริญศิลป์, 2564) นอกจากนี้ศูนย์การศึกษาพิเศษจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงการดำเนินงานบนฐานความรู้ ความเข้าใจในการจัดการศึกษาพิเศษ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผลของสถานศึกษา พบว่า การพัฒนาศูนย์การศึกษาพิเศษยังมีความจำเป็นต้องพัฒนาองค์กรให้มีประสิทธิผลยิ่งขึ้น การพัฒนาประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษโดยการขับเคลื่อนนโยบาย การยกระดับการจัดการศึกษาพิเศษอย่างมีหลักการ ส่งผลให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพตามสิทธิที่พึงได้รับ (ชัยพร พันธุ์น้อย และวีระวัฒน อุทัยรัตน์, 2562, หน้า 197-207) และจากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ พบว่า การที่องค์กรมีลักษณะองค์การ มีบุคลากรที่มีศักยภาพ มีนโยบายและบทบาทหน้าที่ จัดหาทรัพยากรเหมาะสม มีโครงสร้างที่เอื้อต่อการปฏิบัติงานและนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ดำเนินงานย่อมส่งผลให้ประสิทธิผลสูงขึ้น (นิยดา เปี่ยมพืชนะ, 2559, หน้า 25-35) และการดำเนินงานโดยมีส่วนร่วมกับชุมชนเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการเข้าถึงการศึกษาและโรงเรียน ผู้ปกครองและชุมชนร่วมมือกันให้เกิดประสิทธิผลทั้งพัฒนาหลักสูตร บรรยากาศโรงเรียน การสนับสนุนของผู้ปกครองตามบริบทของโรงเรียนนำไปสู่ความสำเร็จ (Epstein, 2011) นอกจากนี้ ครูควรมีสมรรถนะครูที่เหมาะสมสามารถจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้ ซึ่งจะส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาและผู้บริหารศูนย์การศึกษาพิเศษมีการใช้ภาวะผู้นำ มีวิสัยทัศน์ ความรู้ สามารถตัดสินใจและบริหารงานอย่างเป็นระบบ ทำให้สถานศึกษาจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้นเพื่อให้การบริหารจัดการศูนย์การศึกษาพิเศษ นำไปสู่การยกระดับประสิทธิผลการจัดการศึกษา ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการดำเนินงานจัดการศึกษาของศูนย์การศึกษาพิเศษ พัฒนาการบริหารองค์กรให้มีประสิทธิผลสูงและยกระดับคุณภาพการศึกษาพิเศษต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ แบ่งขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย ออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี

และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบวิเคราะห์เอกสาร ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิเคราะห์เนื้อหาและสรุปสาระสำคัญ เกี่ยวกับตัวแปรประสิทธิผลศูนย์การศึกษาพิเศษ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ขั้นตอนที่ 2 การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูศูนย์การศึกษาพิเศษ จำนวน 500 คน ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามแนวคิดของ Schumacker & Lomax (2010) ที่กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์สมการโครงสร้างจากตัวแปรสังเกตได้คูณด้วย 20 เท่าและทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ หาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน แล้วนำมาหาค่า IOC ตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไป (บุญชม ศรีสะอาด, 2560) จากนั้นนำไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟ่า (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค แบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่น .975 และเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์พร้อมแบบสอบถามไปยังศูนย์การศึกษาพิเศษและเก็บรวบรวมข้อมูลผ่าน google form นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ผล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเบ้ ความโด่ง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันและการวิเคราะห์ความสอดคล้อง กลมกลืนของโมเดลด้วยการวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (SEM)

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่สร้างขึ้นจากการสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ตัวแปรแฝงภายนอกภาวะผู้นำของผู้บริหาร ประกอบด้วย 5 ตัวแปรสังเกตได้ คือ มีวิสัยทัศน์ มีความรู้ เสริมสร้างแรงจูงใจ มีคุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการตัดสินใจ ตัวแปรแฝงภายในสมรรถนะองค์การ ประกอบด้วย 5 ตัวแปรสังเกตได้ คือ โครงสร้างองค์กร คุณภาพบุคคล การจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการทรัพยากรและเทคโนโลยีสารสนเทศ ตัวแปรแฝงภายในการมีส่วนร่วมของชุมชน ประกอบด้วย 6 ตัวแปรสังเกตได้ คือ บทบาทผู้ปกครอง การสื่อสาร การอาสาตน การเรียนรู้ที่บ้านและการร่วมตัดสินใจ ตัวแปรแฝงภายในสมรรถนะครู ประกอบด้วย 5 ตัวแปรสังเกตได้ คือ ความรู้ความ

เข้าใจเนื้อหา มีทักษะการจัดการเรียนรู้ อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ การสะท้อนผลการปฏิบัติงาน และครูมืออาชีพ และตัวแปรแฝงภายในประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ ประกอบด้วย 4 ตัวแปร สังเกตได้ คือ คุณภาพผู้เรียน ความสามารถในการปรับเปลี่ยน ความสามารถในการแก้ปัญหาและความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

2. การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาค่าทางสถิติดังต่อไปนี้ ค่าไค-สแควร์ (Chi-Square) มีค่าเท่ากับ 287.66 ค่าความน่าจะเป็น (P-value) มีค่าเท่ากับ 0.078 ค่าองศาอิสระ (df) มีค่าเท่ากับ 255 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ 0.960 ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.940 ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบ (CFI) มีค่าเท่ากับ 0.999 ดัชนีรากมาตรฐานของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ (SRMR) 0.999 ค่ารากกำลังสองเฉลี่ยในการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.016 ทุกค่าผ่านเกณฑ์และค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R2) เท่ากับ 0.87 จึงสรุปได้ว่าโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังภาพที่ 1

โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ภาพที่ 1 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากภาพที่ 1 ภาวะผู้นำของผู้บริหารส่งอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ เท่ากับ 0.41 และภาวะผู้นำของผู้บริหารส่งอิทธิพลทางอ้อมผ่านการมีส่วนร่วมของชุมชน สมรรถนะครู และสมรรถนะองค์การไปยังประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ เท่ากับ 0.47 การมีส่วนร่วมของชุมชนส่งอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ เท่ากับ 0.43 สมรรถนะครูส่งอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษเท่ากับ 0.18 และสมรรถนะองค์การส่งอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษเท่ากับ 0.11

ดังนั้นสรุปผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ เรียงตามค่าน้ำหนัก มี 4 ปัจจัย ได้แก่ การมีส่วนร่วมของชุมชน ภาวะผู้นำของผู้บริหาร สมรรถนะครู สมรรถนะองค์การ ในส่วนปัจจัยที่ส่งอิทธิพลทางอ้อมต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าสัมประสิทธิ์มาตรฐานของอิทธิพลของตัวแปร

ตัวแปรตาม / ตัวแปรต้น	สมรรถนะองค์การ			สมรรถนะครู			การมีส่วนร่วมของชุมชน			ประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ		
	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE
ภาวะผู้นำของผู้บริหาร	.84***	-	.84***	.80***	-		.75***	-	.75***	.41***	.47***	.88***
สมรรถนะองค์การ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.11**	-	.11**
สมรรถนะครู	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.18**	-	.18**
การมีส่วนร่วมของชุมชน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.43***	-	.43***
R^2	.70			.65			.56			.87		

หมายเหตุ: * หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 *** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ภาวะผู้นำของผู้บริหาร ประกอบด้วย 5 ตัวแปรสังเกตได้ คือ มีวิสัยทัศน์ มีความรู้ เสริมสร้างแรงจูงใจ มีคุณธรรม จริยธรรมและความสามารถในการตัดสินใจ ทั้งนี้ภาวะผู้นำของผู้บริหารเป็นปัจจัยสำคัญในการบริหารองค์กรให้เกิดประสิทธิผล สอดคล้องกับ Sheninger (2014) ที่กล่าวว่าภาวะผู้นำของผู้บริหารมีความสำคัญต่อการบริหารจัดการให้ประสบความสำเร็จ

สมรรถนะองค์การ ประกอบด้วย 5 ตัวแปรสังเกตได้ คือ โครงสร้างองค์กร คุณภาพบุคคล การจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการทรัพยากรและเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งมีความสำคัญในการขับเคลื่อนองค์กรในการสนับสนุนผู้บริหารและบุคลากรได้ดำเนินงานอย่างมีประสิทธิผล (นิยดา เปี่ยมพืชนะ, 2559, หน้า 25-35) การมีส่วนร่วมของชุมชน ประกอบด้วย 6 ตัวแปรสังเกตได้ คือ บทบาทผู้ปกครอง การสื่อสาร การอาสาตน การเรียนรู้ที่บ้านและการร่วมตัดสินใจ ซึ่งการมีส่วนร่วมของชุมชนสำคัญต่อการพัฒนาสถานศึกษาให้เป็นไปตามความต้องการของชุมชนซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการมีส่วนร่วมของ Epstein (2011) สมรรถนะครู ประกอบด้วย 5 ตัวแปรสังเกตได้ คือ ความรู้ความเข้าใจเนื้อหา มีทักษะการจัดการเรียนรู้ อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ การสะท้อนผลการปฏิบัติงานและครูมืออาชีพ การจัดการเรียนรู้ของครูจึงสะท้อนผลการจัดการศึกษา สอดคล้องกับสำนักงานเลขาธิการคุรุสภา (2562) ที่กล่าวว่า ครูที่มีความรู้ความสามารถจะจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพได้และประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ ประกอบด้วย 4 ตัวแปรสังเกตได้ คือ คุณภาพผู้เรียน ความสามารถในการปรับเปลี่ยน ความสามารถในการแก้ปัญหาและความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน เป็นผลสำเร็จของการดำเนินการที่คำนึงถึงผลที่เกิดกับผู้เรียนสอดคล้องกับแนวคิดของ Hoy & Miskel (2013) ที่กล่าวถึงประสิทธิผลว่าเป็นผลสัมฤทธิ์หรือความพึงพอใจในการปฏิบัติหน้าที่ การปรับตัวและการแก้ปัญหาในสถานศึกษา

2. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2.1 ภาวะผู้นำของผู้บริหารส่งอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษแสดงว่าหากผู้บริหารศูนย์การศึกษาพิเศษ มีวิสัยทัศน์ ความรู้ เสริมสร้างแรงจูงใจ มีคุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการตัดสินใจ ส่งผลให้ประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษสูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากภาวะผู้นำมีความสำคัญต่อการบริหารจัดการเป็นผู้วางแผนการดำเนินงาน ช่วยให้บุคลากรประสานงานเพื่อความสำเร็จของงานและเกิดความพึงพอใจ (Agasisti, 2017, pp. 187-190) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Kocak & BOSTANCI (2020, pp. 19-44) ที่พบว่า ภาวะผู้นำของผู้บริหารมีอิทธิพลเชิงบวกต่อประสิทธิผลสถานศึกษา และภาวะผู้นำของผู้บริหารมีอิทธิพลทางอ้อมต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ แสดงให้เห็นว่า หากผู้บริหารมีการใช้ภาวะผู้นำผ่านการมีส่วนร่วมของชุมชน สมรรถนะครูและสมรรถนะองค์การจะทำให้ประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพราะผู้บริหารที่ทำงานร่วมกับชุมชนและเครือข่าย ให้ชุมชนสนับสนุนการศึกษา ย่อมส่งผลดีประสิทธิผลของสถานศึกษาและผู้บริหารที่เป็นแบบอย่าง สามารถชักจูงให้ครูทำงาน พัฒนาครูและบริหารงานโดยคำนึงสภาพแวดล้อมช่วยให้องค์การบรรลุวัตถุประสงค์ได้ (อุมาพร ธรรมสมบัติ, 2563)

2.2 การมีส่วนร่วมของชุมชนส่งอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ แสดงว่าหากศูนย์การศึกษาพิเศษมีการดำเนินงานโดยคำนึงถึงบทบาทของผู้ปกครอง การสื่อสาร

การอาสาตน การเรียนรู้ที่บ้าน การร่วมตัดสินใจ และชุมชนมีส่วนร่วม จะส่งผลให้ประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษสูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากศูนย์การศึกษาพิเศษเป็นสถานศึกษาที่จัดการศึกษาแก่เด็กพิการและอบรมแก่ผู้ดูแล ครู บุคลากรและชุมชน จึงมีการทำงานร่วมกับผู้ปกครอง ชุมชน องค์กรเครือข่าย ในรูปแบบต่างๆ เพื่อเพิ่มโอกาสทางการศึกษาให้ผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Derderian (2014, pp. 410-420) ได้ศึกษาประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษในประเทศจอร์แดนพบว่าการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและชุมชนที่ส่งผลกับประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ

2.3 สมรรถนะครูส่งอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษแสดงได้ว่าหากศูนย์การศึกษาพิเศษ มีการพัฒนาสมรรถนะครู ส่งเสริมครูให้มีความรู้ความเข้าใจเนื้อหา มีทักษะในการจัดการเรียนรู้ อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ การสะท้อนผลการปฏิบัติงานและครูมืออาชีพจะส่งผลให้ประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษสูงขึ้น ทั้งนี้เพราะการส่งเสริมครูให้ปฏิบัติงานได้ตามแนวทางและมาตรฐานที่กำหนดอย่างมีประสิทธิภาพ ย่อมส่งผลต่อคุณภาพและประสิทธิผลการศึกษา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Rahayu et al. (2017, pp. 53-64) ที่พบว่าสมรรถนะครูส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลโรงเรียน

2.4 สมรรถนะองค์การส่งอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษแสดงว่าหากศูนย์การศึกษาพิเศษ มีความพร้อมในด้านโครงสร้างองค์กร คุณภาพบุคคล การจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการทรัพยากรและเทคโนโลยีสารสนเทศ จะส่งผลดีกับประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลขององค์การได้รับการพัฒนาให้ไปสู่เป้าหมายขององค์การ คือ มีลักษณะที่บุคลากรในองค์การที่มีความรู้ความสามารถและศักยภาพในการปฏิบัติงาน มีนโยบายและการปฏิบัติ การกำหนดเป้าหมาย ยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม สอดคล้องกับผลการวิจัยของธีระนัน พิรุณสุนทร (2561) ที่พบว่า ตัวแปรสมรรถนะขององค์การมีอิทธิพลเชิงบวกต่อประสิทธิผลโรงเรียน เลิศชัย แก้วภักดี และดาวรุวรรณ ถวิลการ (2565, หน้า 64-78) ที่พบว่า การที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ มีเป้าหมาย กลยุทธ์ กลไกเชิงปฏิบัติตามนโยบายการบริหารเป็นเสริมสร้างความมีประสิทธิภาพการจัดการศึกษา

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า ภาวะผู้นำของผู้บริหารมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ ดังนั้นผู้บริหารจึงต้องมีภาวะผู้นำ ให้ความสำคัญกับวิสัยทัศน์ ความรู้ความสามารถในการตัดสินใจ เสริมสร้างแรงจูงใจและมีคุณธรรมจริยธรรม

1.2 จากผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ ดังนั้นศูนย์การศึกษาพิเศษต้องสร้างเครือข่ายการทำงานร่วมกับชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

บทบาทของผู้ปกครอง การสื่อสาร การอาสาตน การเรียนรู้ที่บ้าน การร่วมตัดสินใจและให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

1.3 จากผลการวิจัยพบว่าสมรรถนะครูมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ ดังนั้นศูนย์การศึกษาพิเศษจะต้องส่งเสริมครูให้มีความรู้ ทักษะการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้เรียน อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ การสะท้อนผลการปฏิบัติงานเพื่อปรับปรุงงานและพัฒนาทางวิชาชีพครูอย่างต่อเนื่อง

1.4 จากผลการวิจัยพบว่าสมรรถนะองค์การมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ ดังนั้นศูนย์การศึกษาพิเศษควรเน้นการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ปรับโครงสร้างองค์กรให้สอดคล้องกับบริบท จัดทรัพยากรและจัดการเชิงกลยุทธ์อย่างเหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ผลการศึกษาวิจัยพบว่าภาวะผู้นำของผู้บริหารมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ จึงควรศึกษาวิสัยทัศน์ของผู้บริหารที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการสถานศึกษา

2.2 ผลการศึกษาวิจัยพบว่าการมีส่วนร่วมของชุมชนมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษจึงควรศึกษาแนวทางการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อพัฒนาการจัดการศึกษาให้สูงขึ้น

2.3 ผลการศึกษาวิจัยพบว่าปัจจัยเชิงสาเหตุส่งอิทธิพลทางบวกกับประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ จึงควรนำแต่ละปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษไปศึกษาและพัฒนารูปแบบการบริหารศูนย์การศึกษาพิเศษตามบริบทพื้นที่

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

ผลการวิจัยพบว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีปัจจัยที่ส่งอิทธิพลต่อประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้แก่ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร การมีส่วนร่วมของชุมชน สมรรถนะครูและสมรรถนะองค์การ ซึ่งเป็นองค์ความรู้ใหม่สำหรับการต่อยอดศึกษาวิจัยต่อไป ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

ชัยพร พันธุ์น้อย และวีระวัฒน์ อุทัยรัตน์. (2562). รูปแบบการบริหารการเปลี่ยนแปลงที่มีประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ. *วารสารครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์*, 47(4), 197-207. https://digital.car.chula.ac.th/cgi/viewcontent.cgi?article=3793&context=educujournal

ธีระนัน พิรุณสุนทร. (2561). *โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของประสิทธิผลโรงเรียนเทศบาล สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*. (ดุษฎีนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต). สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

นิยดา เปี่ยมพืชนะ. (2559). โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารราชพฤกษ์*, 14(1), 25-35. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/Ratchaphruekjournal/article/view/90974/71446

บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น ฉบับปรับปรุงใหม่*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

เลิศชัย แก้วภักดี และดาวรุวรรณ ถวิลการ. (2565). ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อเสริมสร้างความมีประสิทธิภาพการจัดการศึกษาสำหรับศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 9 จังหวัดขอนแก่น. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต*, 18(1), 64-78. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/pkrujo/article/view/250782/175145

สัณหวัช อุดมเจริญศิลป์. (2564). *อิทธิพลเชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีต่อสุขภาวะเชิงอัตวิสัยและความเหนื่อยหน่ายในงานของครูศูนย์การศึกษาพิเศษ*. (ดุษฎีนิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ. (2566). *แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2565). *แผนพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐาน (พ.ศ. 2566-2570)*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. (2562). *กรอบสมรรถนะครู เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ซี-ทีซีเอฟ)*. กรุงเทพฯ: ออนป้า.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579*. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.

สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ. (2560). รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: แอคทีฟพริ้นท์.

สุจินต์ สว่างศรี. (2557). *การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในประเทศไทย*. (ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

อุมาพร ธรรมสมบัติ. (2563). *รูปแบบการพัฒนาภาวะผู้นำของผู้บริหารในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 24*. (ดุษฎีนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต). สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

Agasisti, T. (2017). Management of Higher Education Institutions and the Evaluation of their Efficiency and Performance. *Tertiary Education and Management*, 23(3), 187-190. https://doi.org/10.1080/13583883.2017.1336250

Derderian, A. (2014). The Effectiveness of Special Education Centers in Jordan. *Journal of Scientific Research and Reports*, 4(5), 410-420. https://doi.org/10.9734/JSRR/2015/13626.

Epstein, J. L. (2011). *School, family and community partnerships: Preparing educators and improving schools*. (2nd ed.). Suite: Westview Press.

Hoy, W. K., & Miskel, C. (2013). *Educational administration: Theory, research, and practice*. (9th ed.). New York: McGraw-Hill.

Kocak, S., & BOSTANCI, A. B. (2020). Does Public Leadership Improve School Effectiveness through Strengthening Teacher Professionalism. *Eurasiam Journal of Educational Research*, 90(2020), 19-44. https://www.researchgate.net/publication/349105444_Does_Public_Leadership_Improve_School_Effectiveness_through_Strengthening_Teacher_Professionalism

Rahayu, S., Ulfatin, N., Wiyono, B. B. & Kusmintardjo, K. (2017). The Effect Of Teacher's Concern To Innovation And Emotional Intelligence On The School Effectiveness Mediated By The Professional Competency Of Teachers And School Culture. *International Journal of Education and Research*, 5(12), 53-64. https://www.ijern.com/journal/2017/December-2017/05.pdf

Schumacker, R. E. & Lomax, R. G. (2010). *A Beginner's Guide to Structural Equation Modeling*. (3rd ed.). New York: Routledge.

Sheninger, E. C. (2014). *Digital leadership: changing paradigms for changing times*. California: Corwin.

โมเดลการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7*

A Model of Management to Excellence Based on the Brahmavihara 4 of the Health Promoting Hospital District, Area 7

ทองงาม สุดสน, สุเทพ เมยไธสง และวิมลพร สุวรรณแสนทวี
Thongngam Sudson, Suthep Muiethaisong and Vimonporn Suwanseantavee
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตร้อยเอ็ด, ประเทศไทย
Mahamakut Buddhist University, Roi Et Campus, Thailand
Corresponding Author, E-mail: thongngam2565@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้การบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 2) ตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 กับข้อมูลเชิงประจักษ์ 3) สร้างและประเมินโมเดลการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 เป็นการวิจัยแบบผสานวิธี กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 520 คน ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบประเมินการใช้องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน รวมถึงการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และการทดสอบสหสัมพันธ์พหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า

1. องค์ประกอบและตัวบ่งชี้การบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ 17 ตัวบ่งชี้

2. ผลการตรวจสอบความสอดคล้องและกลมกลืนของโมเดลพบว่า โมเดลมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และมีค่าความเชื่อมั่นเชิงโครงสร้าง เท่ากับ 0.988 หมายถึง โมเดลมีความสอดคล้องและ

*ได้รับบทความ: 23 สิงหาคม 2567; แก้ไขบทความ: 12 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 16 ธันวาคม 2567
Received: August 23, 2024; Revised: December 12, 2024; Accepted: December 16, 2024

กลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

3. จากการประเมินโมเดลการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากสามารถนำไปใช้ได้ ผลการทดสอบสหสัมพันธ์แบบลำดับ ผู้ตัดสินทั้ง 10 รูป/คน มีความคิดเห็นตรงกัน

คำสำคัญ: โมเดลการบริหารจัดการ; ความเป็นเลิศ; หลักพรหมวิหาร 4; โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study the factors and indicators, 2) to test the adequacy of the model against the empirical data and construct, and 3) to create and assess the operation manual of the said model of management to excellence based on the Brahmavihara 4 of the health-promoting hospital district, area 7. The samples were totally 520 in number, together with 5 interviews and 10 consults. The rating scale questionnaire was employed for data collection, and the test form was implemented for testing the factors and indicators. The statistical devices such as percentage, mean, and standard deviation were used for data analysis, and for reliability and validity of the data, the exploratory, confirmatory, and ordinal correlation analyses for testing consistency in multi-lateral decision were also practiced.

The results revealed that:

1. The factors and indicators of a model of management to excellence based on the Brahmavihara 4 of the health Promoting hospital district, area7. comprised 4 factors and 17 indicators.

2. The results of checking the consistency and harmony of the model found that the model has construct validity. and has a structural reliability value of 0.988, meaning the model is consistent and harmonious with empirical data.

3. The operation manual of the said model was found to show its usability at the ‘MUCH’ level, Therefore, all 10 persons have the same opinion.

Keywords: A model of management; excellence based; the Brahmavihara 4; the health-promoting hospital district

1. บทนำ

ในสภาวะปัจจุบัน ทุกประเทศทั่วโลกยอมรับว่าสุขภาพเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับร่างกาย จิตใจ สังคม และปัญญา (Unesco, 1981) การพัฒนาประเทศมุ่งหวังให้ประชาชนมีความสุขและสุขภาพดี (Right to Health) ตามนิยามขององค์การอนามัยโลก (World Health Organization-WHO) ซึ่งถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานตามหลักการสิทธิมนุษยชนสากล

นานาประเทศทั่วโลกได้จัดการประชุมว่าด้วยการส่งเสริมสุขภาพเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2529 ที่กรุงออตตาวา ประเทศแคนาดา และต่อมาอีกสามครั้งในปี พ.ศ. 2534 ที่ประเทศออสเตรเลีย ปี พ.ศ. 2540 ที่ประเทศสวีเดน และปี พ.ศ. 2543 ที่ประเทศอินโดนีเซีย จากการประชุมครั้งสุดท้ายนี้ ได้มีการประกาศกฎบัตรออตตาวา (Ottawa Charter) ว่าด้วยการส่งเสริมสุขภาพสู่ศตวรรษที่ 21 ซึ่งก่อให้เกิดกระแสการส่งเสริมสุขภาพทั่วโลก (วรรณิภา อัศวชัยสุวิกรม, 2546, หน้า 51-59)

การยกระดับสถานีอนามัยมากกว่า 9,000 แห่งให้เป็นโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดบริการที่ตอบสนองต่อความจำเป็นด้านสุขภาพพื้นฐานของประชาชน โดยมุ่งเน้นการเชื่อมโยงกิจกรรมด้านสุขภาพในลักษณะองค์รวมและผสมผสาน ทำให้ประชาชนเข้าถึงบริการได้อย่างสะดวก และมีระบบการให้คำปรึกษาและการส่งต่อ เพื่อป้องกันหรือลดปัญหาที่ป้องกันได้ทั้งทางกาย จิต และสังคม การเปลี่ยนแปลงจากการเน้นงานรักษาพยาบาลแบบตั้งรับมาเป็นการดำเนินงานเชิงรุก รวมถึงการส่งเสริมบทบาทของท้องถิ่นในการผลิตบุคลากรสาธารณสุขเพื่อกลับไปทำงานในท้องถิ่น และการพัฒนาบทบาทอาสาสมัครสาธารณสุขให้มีศักยภาพยิ่งขึ้น (กระทรวงสาธารณสุข, 2553)

โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลซึ่งจัดว่าเป็น หน่วยบริการระดับปฐมภูมิ ได้กระจายครอบคลุมพื้นที่ต่างๆ อย่างทั่วถึง เพียงพอต่อการให้บริการ (รพ. สต. 1 แห่ง รับผิดชอบประชากรไม่เกิน 8,000 คน) มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อให้ประชาชนเข้าถึงการบริการ ด้านสุขภาพได้อย่างสะดวก แต่ยังขาดศักยภาพการให้บริการ สามารถผ่านเกณฑ์คุณภาพบริการเครือข่ายปฐมภูมิต่ำมาก เพียงร้อยละ 29.7 แม้ว่าการเข้าถึงบริการใน พ.ศ. 2559 มีผู้ป่วยมารับบริการเพิ่มขึ้นจาก 51.8 ล้านครั้งเป็น 125.5 ล้านครั้งก็ตาม ซึ่งส่งผลกระทบต่อคุณภาพการบริการประชาชนจึงพบปัญหาประชาชนผู้ใช้บริการมองข้ามโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล มักจะเชื่อถือและไปแออัดอยู่ที่ โรงพยาบาลขนาดใหญ่ แม้ว่าโรคส่วนใหญ่ไม่ต้อง การแพทย์ในการรักษาโดยเฉพาะแพทย์เฉพาะทางอีกทั้งในการดำเนินงานด้านการส่งเสริมสุขภาพการฟื้นฟู ซึ่งเป็นภารกิจหลักของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ยังไม่สามารถสื่อสารและสร้างความเข้าใจให้กับประชาชนผู้รับบริการ เมื่อไม่สามารถตอบสนองต่อความคาดหวังของประชาชนผู้รับบริการ ก็ส่งผลต่อคุณภาพการบริการที่ตามมา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลควรจะปรับปรุงกระบวนการบริหารจัดการเพื่อที่จะให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการที่มีคุณภาพสอดคล้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์ของกระทรวง

การปรับปรุงคุณภาพบริการของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เมื่อเทียบด้วยมาตรฐานโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพฉบับบูรณาการของกรมอนามัย พบว่า โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลมีการปรับปรุงอยู่ในระดับน้อยในเกือบทุกประเด็น ดังนั้นกรมอนามัยจึงควรพัฒนาคู่มือการบริหาร จัดการหรือมาตรฐานการจัดบริการส่งเสริมสุขภาพของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล แล้วสนับสนุนสิ่งดังกล่าวผ่านสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเพื่อการ สร้างเสริมศักยภาพการบริหารจัดการ และการจัดกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลแก่บุคลากรผู้รับบริการและชุมชนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (วันเพ็ญ ศิวารมย์, 2554)

เป้าหมายและความสำคัญนโยบายการพัฒนา รพ.สต. มุ่งเน้นให้เกิดหน่วยบริการปฐมภูมิที่ยกระดับ จากสถานอนามัยให้มีศักยภาพ ความสามารถและ ความเข้มแข็งในการพัฒนาสุขภาพของประชาชนในพื้นที่ที่รับผิดชอบโดยมุ่งเน้นบทบาทและภารกิจตาม หลักการเวชปฏิบัติครอบครัว ภายใต้เงื่อนไขสำคัญ คือ การตั้งอยู่ในชุมชนการมีประชากรที่ต้องดูแลรับผิดชอบชัดเจน การมีขนาดสถานบริการที่ไม่เล็ก หรือใหญ่เกินไป การมีทีมีประจำที่ทำงานชัดเจนและเป็นทีมีที่มีความรู้หลากหลายสามารถประยุกต์ศาสตร์ทางสังคมการแพทย์และสาธารณสุขในการทำงานได้เป็นอย่างดี ทั้งยังสามารถเป็นที่ปรึกษาของครอบครัวประชาชนในชุมชน สามารถจัดบริการที่ ต่อเนื่อง เชื่อมโยงกับหน่วยบริการสาธารณสุขในระดับต่างๆ และร่วมมือกับภาคภาคส่วนต่างๆ ในการพัฒนาสุขภาพของประชาชนได้ (สถาบันพัฒนาสุขภาพอาเซียนมหาวิทยาลัยมหิดล, 2554)

สำหรับสถานีอนามัยที่มีอยู่ในทุกอำเภอจะมีการยกระดับสถานีอนามัยเป็นโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) ครบทุกอำเภอแล้ว ซึ่งต่างมีกระบวนการบริหารจัดการ เป็นของตนเองตามบริบทของพื้นที่และเพื่อตอบสนองนโยบายและยุทธศาสตร์ของจังหวัดนั้นๆ โดยบางครั้งการบริหารจัดการไม่ได้ส่งผลต่อประชาชนมากนัก ประชาชนยังคงมุ่งเข้าใช้บริการโรงพยาบาลประจำอำเภอหรือเข้ามาใช้บริการโรงพยาบาลประจำจังหวัดเป็นจำนวนมาก ดังเช่น จากสถิติจำนวนผู้มารับบริการของโรงพยาบาลอำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด พบว่ามี ประชาชนเข้ามารับบริการเฉลี่ย 4,500-5,000 คน ต่อเดือน จากจำนวนประชากรทั้งหมด 26,283 คน ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วอำเภอศรีสมเด็จ มีโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลจำนวน 5 แห่ง คลอบคลุมทั้งอำเภอเพียงพอต่อการให้บริการ แต่สถิติผู้เข้ารับบริการในโรงพยาบาลประจำอำเภอยังคงมากถึง 9,000-10,000 คนต่อเดือน (กระทรวงสาธารณสุข, 2560)

ผู้วิจัย ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติงานด้านบริการสาธารณสุข ได้สนใจศึกษาเรื่องโมเดลการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 โดยมุ่งหวังที่จะนำข้อมูลจากการศึกษานี้ไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล รวมถึงผลการศึกษาจะเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานด้านสาธารณสุขในการพัฒนาระบบการบริหารจัดการให้มีคุณภาพ สร้างความเชื่อมั่นให้แก่ประชาชนผู้รับบริการ และ

สอดคล้องกับบริบทของสังคมไทย ซึ่งจะส่งผลให้ประชาชนมีภาวะสุขภาพที่ดีต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบและตัวชี้วัดของการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7
2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 กับข้อมูลเชิงประจักษ์
3. เพื่อสร้างและประเมินโมเดลการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 โดยใช้ขนาดตัวอย่างจำนวน 520 คน ตามหลักการของ Comrey & Lee (1992) ซึ่งสอดคล้องกับหลักการวิเคราะห์สถิติตัวแปรหลายตัว โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์สหสัมพันธ์เชิงสาเหตุ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะเครื่องมือเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับโมเดลการบริหารเพื่อความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 มีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหาระหว่าง 0.80-1.00 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.35-0.88 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับเท่ากับ 0.89 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้โมเดลการบริหารเพื่อความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) โดยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง โมเดลการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีเอกสารและผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย 4 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ 1) ภาวะผู้นำแบบเหนือชั้น มี 4 องค์ประกอบย่อย 22 ตัวชี้วัด

2) การจัดการความรู้ มี 4 องค์ประกอบย่อย 19 ตัวชี้วัด 3) การเสริมสร้างความเข้มแข็ง มี 4 องค์ประกอบย่อย 21 ตัวชี้วัด 4) การบริหารสู่ความเป็นเลิศ มี 5 องค์ประกอบย่อย 25 ตัวชี้วัด

2. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ โดยการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร มีค่าเท่ากับ 0.753 แสดงว่าเหมาะสมที่จะทำการวิเคราะห์องค์ประกอบในระดับดีมาก แสดงว่าตัวบ่งชี้มีความสัมพันธ์กันในขนาดที่เหมาะสม เมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าเมตริกสหสัมพันธ์เป็นเมทริกซ์เอกลักษณ์ ข้อมูลมีความเหมาะสม

3. ผลการตรวจสอบความสอดคล้องและกลมกลืนของโมเดล (Model) โมเดลการบริหารเพื่อความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 โดยวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA)

องค์ประกอบที่ 1 สมรรถนะของภาวะผู้นำแบบเหนือชั้น ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบย่อย 22 ตัวบ่งชี้ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.469-0.777 เรียงค่ามากไปน้อยได้แก่ การส่งเสริมค่านิยม การส่งเสริมเจตคติ การพัฒนาด้านจิตใจ และการสร้างแรงจูงใจ สรุปได้ว่าโดยภาพรวม ขององค์ประกอบโมเดลการวัดสมรรถนะของผู้บริหารมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีความเหมาะสมในการนำไปใช้วัดสมรรถนะของผู้บริหารได้ครบทุกองค์ประกอบ

องค์ประกอบที่ 2 สมรรถนะของการจัดการความรู้ ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบย่อย 19 ตัวบ่งชี้ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.411-0.870 เรียงค่ามากไปน้อยได้แก่ การกำหนดความรู้ การสร้าง/แสวงหาความรู้ การนำความรู้ไปใช้ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สรุปได้ว่าโดยภาพรวม ขององค์ประกอบโมเดลการวัดสมรรถนะของการจัดการความรู้มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีความเหมาะสมในการนำไปใช้วัดสมรรถนะของการจัดการความรู้ได้ครบทุกองค์ประกอบ

องค์ประกอบที่ 3 สมรรถนะของการเสริมสร้างความเข้มแข็ง ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบย่อย 21 ตัวบ่งชี้ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยมีน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.531-0.744 เรียงค่ามากไปน้อยได้แก่ การมีเป้าหมายร่วมกัน กระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เครือข่ายความร่วมมือ และการมีส่วนร่วม สรุปได้ว่าโดยภาพรวม ขององค์ประกอบโมเดลการวัดสมรรถนะของการเสริมสร้างความเข้มแข็งมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีความเหมาะสมในการนำไปใช้วัดสมรรถนะของการเสริมสร้างความเข้มแข็ง ได้ครบทุกองค์ประกอบ

องค์ประกอบที่ 4 สมรรถนะของการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบย่อย 25 ตัวบ่งชี้ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยมีน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.842-0.906 เรียงค่ามากไปน้อยได้แก่ มุ่งเน้นทรัพยากรบุคลากรดี การประสานงานดีภาคีมีส่วนร่วม การนำองค์กรและการบริหารดี การจัดการระบบบริการดี และผลลัพธ์ประชาชนมีสุขภาพดี สรุปได้ว่าโดยภาพรวมขององค์ประกอบ

โมเดลการวัดสมรรถนะของการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศ มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีความเหมาะสมในการนำไปใช้วัดสมรรถนะของการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศได้ครบทุกองค์ประกอบ

4. ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการเชิงโครงสร้าง (Structural Equation Modeling: SEM) เพื่อยืนยันสมมติฐาน (Hypothesis Testing) จากการค้นคว้าทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในรูปแบบเชิงสาเหตุ ทั้งอิทธิพลทางตรง ทางอ้อม และอิทธิพลรวม จากกรอบแนวคิดของงานวิจัยที่อิงทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ในรูปแผนภาพเส้นทาง (Path Diagram) ผลการวิเคราะห์ องค์ประกอบ (ปัจจัย) ที่มีผลต่อประสิทธิผลการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 เรียงลำดับความสำคัญดังนี้ 1) ภาวะผู้นำแบบเหนือชั้น (A) 2) การจัดการความรู้ (B) 3) การสร้างแสริมความเข้มแข็ง (C) และ 4) การบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศ (D) โดยมีขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ 0.698, 0.684 และ 0.652 ตามลำดับ สำหรับสมรรถนะของภาวะผู้นำแบบเหนือชั้น (A) มีอิทธิพลทางอ้อม (Effect Size) ต่อการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศ(D) โดยผ่านการจัดการความรู้ (B) การสร้างแสริมความเข้มแข็ง (C)) โดยมีขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ 0.060, 0.041 และ 0.039

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง โมเดลการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 สามารถอภิปรายผลการวิจัยโดยการวิเคราะห์เอกสาร แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่า 1) องค์ประกอบที่ 1: ภาวะผู้นำแบบเหนือชั้น ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 4 ประการ คือ (1) การสร้างแรงจูงใจ (2) การพัฒนาด้านจิตใจ (3) การส่งเสริมค่านิยม (4) การส่งเสริมเจตคติ 2) องค์ประกอบที่ 2: การจัดการความรู้ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 4 ประการ คือ (1) การสร้างและแสวงหาความรู้ (2) การกำหนดความรู้ (3) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (4) การนำความรู้ไปใช้ 3) องค์ประกอบที่ 3: การเสริมสร้างความเข้มแข็ง ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 4 ประการ คือ (1) การมีเป้าหมายร่วมกัน (2) กระบวนการเรียนรู้ (3) การมีส่วนร่วม (4) เครือข่ายความร่วมมือ 4) องค์ประกอบที่ 4: การบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 5 ประการ คือ (1) การนำองค์กรและการบริหารดี (2) การประสานงานดีภาคีมีส่วนร่วม (3) มุ่งเน้นทรัพยากรบุคลากรดี (4) การจัดการระบบบริการดี (5) ผลลัพธ์ประชาชนมีสุขภาพดี

การทำงานร่วมกับหน่วยงานอื่นมีความสำคัญ เนื่องจากผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร งานวิจัย และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นระบบ จากนั้นทำการสังเคราะห์แนวคิดตามทัศนะของนักวิชาการหลายท่าน เพื่อให้ได้กรอบแนวคิดที่ชัดเจนและเหมาะสม และได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งทำให้ผลการวิจัยมีความเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ผลการศึกษาสอดคล้องกับแนวคิดของสถาบันมาตรฐานและเทคโนโลยีแห่ง

อเมริกา (NIST) (National Institute of Standards and Technology, 2008, pp. 1-22) ซึ่งประกอบด้วย: 1) การนำองค์กรอย่างมีวิสัยทัศน์ 2) การเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ 3) การเรียนรู้ขององค์กรและบุคลากร 4) การให้ความสำคัญกับผู้สอน เจ้าหน้าที่ และหุ้นส่วน 5) ความคล่องตัว 6) มุ่งเน้นอนาคต 7) การจัดการเพื่อนวัตกรรม 8) การจัดการโดยใช้ข้อมูลจริง 9) ความรับผิดชอบต่อสังคม 10) การมุ่งเน้นที่ผลลัพธ์และการสร้างคุณค่า ผลการศึกษายังสอดคล้องกับรางวัลคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ, 2559) ซึ่งมอบให้กับหน่วยงานภาครัฐที่มีการพัฒนาองค์กรอย่างต่อเนื่องและมีผลการดำเนินงานตามเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐที่โดดเด่น โดยเกณฑ์ PMQA ครอบคลุม 6 ด้านสำคัญ ได้แก่ การนำองค์การ การวางแผนเชิงกลยุทธ์ การให้ความสำคัญกับผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้เสีย การวัดวิเคราะห์และการจัดการความรู้ การมุ่งเน้นบุคลากร และการมุ่งเน้นระบบปฏิบัติการ

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของนิจวรรณ วีรวัฒโนดม ที่ศึกษาเรื่อง รูปแบบและกลยุทธ์การบริหารเพื่อความเป็นเลิศตามเกณฑ์การประเมินคุณภาพการศึกษาสำหรับวิทยาลัยพยาบาล สังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งพบว่าหลักการบริหารเพื่อความเป็นเลิศประกอบด้วย: หลักการและเหตุผลที่ตอบสนองความต้องการของชุมชน สังคม และประเทศชาติ วิสัยทัศน์ในการเป็นสถาบันการศึกษาชั้นนำ พันธกิจและทิศทางองค์กร วัตถุประสงค์การบริหารจัดการตามเกณฑ์การประเมิน กระบวนการจัดการที่มุ่งเน้นการวางแผนเชิงกลยุทธ์ การจัดองค์กร การบริหารที่มีประสิทธิภาพ และการควบคุมคุณภาพ

2. การตรวจสอบความสอดคล้องและกลมกลืนของโมเดล(Model)การบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA)

องค์ประกอบที่ 1 สมรรถนะของภาวะผู้นำแบบเหนือชั้นประกอบด้วย 4 องค์ประกอบย่อย และ 22 ตัวบ่งชี้ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีน้ำหนักองค์ประกอบเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ การส่งเสริมค่านิยม การส่งเสริมเจตคติ การพัฒนาด้านจิตใจ และการสร้างแรงจูงใจ ซึ่งสอดคล้องกับสุภมาส อังศุโชติ, สมถวิล วิจิตรวรรณา และรัชนีกูล ภิญญานุวัฒน์ (2552) คุณลักษณะของผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำแบบเหนือชั้น ผลการวิจัยเป็นไปตามเกณฑ์การพิจารณาองค์ประกอบ คือ 1) องค์ประกอบต้องมีตัวแปรที่สังเกตได้ตั้งแต่ 3 ตัวขึ้นไป 2) Eigen Value ต้องมีค่ามากกว่า 1 3) ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ต้องมากกว่า 0.3

องค์ประกอบที่ 2 สมรรถนะของการจัดการความรู้ ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบย่อย 19 ตัวบ่งชี้ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยมีน้ำหนักองค์ประกอบ เรียงค่ามากไปน้อยได้แก่ การกำหนดความรู้ การสร้าง/แสวงหาความรู้ การนำความรู้ไปใช้ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สอดคล้องกับงานวิจัย Kamath

et al. (2013, pp. 873-882) ได้กล่าวว่า “แนวโน้มใหม่ของการศึกษาใน ศตวรรษที่ 21” เป็นการก้าวสู่ทักษะการคิดสร้างสรรค์ (creative thinking skills) มีทักษะการใช้สื่อ เทคโนโลยี และนำเอาไปใช้ด้านสารสนเทศได้ ทัศนคติจะมีลักษณะสำคัญคือ ทัศนคติของบุคคลต้องมีที่หมาย คือมุ่งไปเรื่องใดเรื่องหนึ่ง และจะเกิดขึ้นได้จากการประเมินของบุคคลว่าจะรู้สึกหรือคิดเห็นอย่างไรในเรื่องนั้นๆ ซึ่งต้องอาศัยความรู้ ประสบการณ์ เข้ามาประกอบการประเมินด้วยประเมินแล้วทัศนคติจะออกมาในทางใดทางหนึ่ง คือ ด้านลบ และบวก และเมื่อผ่านกระบวนการต่างๆ จะสามารถปรับเปลี่ยนทัศนคติใหม่ ความรู้ใหม่ หรือประสบการณ์ใหม่ภายหลัง

องค์ประกอบที่ 3 สมรรถนะของการเสริมสร้างความเข้มแข็ง ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบย่อย 21 ตัวบ่งชี้ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีน้ำหนักองค์ประกอบ เรียงค่ามากไปน้อยได้แก่ การมีเป้าหมายร่วมกัน กระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เครือข่ายความร่วมมือ และการมีส่วนร่วม สอดคล้องกับการศึกษาของบุษกร วัฒนบุตร (2560) พบว่าพุทธบูรณาการการพัฒนาทุนมนุษย์และการบริหารจัดองค์กรมีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทุนมนุษย์ในแผนปฏิบัติการประจำปี โดยมีรายละเอียดเป็นตัวบ่งชี้และโครงการที่ชัดเจน นโยบายที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคลากรพัฒนาก้าวหน้าในหน้าที่มากขึ้น รวมถึงการส่งเสริมและพัฒนาด้านการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นสายวิชาการหรือบุคลากรทางการศึกษา โดยมีการจัดสรรงบประมาณส่วนหนึ่งไว้ในทุกปีงบประมาณเพื่อสนับสนุนบุคคลที่มีความรู้และความสามารถตรงตามคุณสมบัติที่กำหนดให้ได้รับการสนับสนุนอย่างเหมาะสม

องค์ประกอบที่ 4 สมรรถนะของการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบย่อย 25 ตัวบ่งชี้ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีน้ำหนักองค์ประกอบเรียงค่ามากไปน้อย ได้แก่ มุ่งเน้นทรัพยากรบุคลากรดี การประสานงานดีภาคีมีส่วนร่วม การนำองค์กรและการบริหารดี การจัดการระบบบริการดี และผลลัพธ์ประชาชนมีสุขภาพดี พบว่า ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า แนวทางการบริหารจัดการตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 ในทศวรรษหน้า ผู้บริหารควรนำหลักพรหมวิหาร 4 มาปรับปรุงระบบโครงสร้างการบริหารงานและกฎระเบียบต่างๆ ให้มีความยืดหยุ่นและเป็นสากล โดยจัดระบบการทำงานเชิงบูรณาการแบบมีส่วนร่วม เพื่อให้บุคลากรทุกคนได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ นอกจากนี้ ควรสร้างเครือข่ายทางวิชาการกับสถาบันทั้งภายในและภายนอกประเทศ ในด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคล ผู้บริหารควรเสริมสร้างความกระตือรือร้นและขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงานให้กับบุคลากร รวมถึงมุ่งเน้นการสร้างองค์ความรู้สู่ความเป็นเลิศทางวิชาการซึ่งเป็นจุดเด่นขององค์กร ควรเน้นการพัฒนาบุคคลทางด้านศีลธรรมเพื่อสร้างสันติสุขในสังคมชุมชนและท้องถิ่นและเป็นผู้นำทางปัญญาให้กับสังคมไทยและสังคมนานาชาติในอนาคต ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับการศึกษาโดยพระวุฒิพงษ์ เพียรภูเขา และเพ็ญณี แนรอท (2560, หน้า 11-20) ซึ่งศึกษาการพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ โดยเริ่มจากผู้บริหารระดับสูง การจัด

โครงสร้างองค์กรและทีมงาน การจัดระบบเครื่องมือคุณภาพ การประกาศใช้และการให้ความรู้แก่บุคลากร การกำกับติดตามและประเมินผล การทบทวนการดำเนินงาน การให้รางวัลผู้ประสบความสำเร็จในการบริหารคุณภาพ และการเทียบเคียงกับหน่วยงานที่ประสบผลสำเร็จ รูปแบบดังกล่าวได้รับการยืนยันจากผู้เชี่ยวชาญให้สามารถนำไปใช้ได้

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ โดยภาพรวมควรส่งเสริมให้นำโมเดลที่พัฒนาขึ้นไปใช้เป็นแนวทางในการบริหาร ทั้งในระดับองค์ประกอบหลัก องค์ประกอบย่อย และตัวบ่งชี้ ดังนั้น แนวทางการพัฒนาการบริหารควรคำนึงถึงความสำคัญขององค์ประกอบหลัก องค์ประกอบย่อย และตัวบ่งชี้ โดยเรียงลำดับตามค่าน้ำหนักจากมากไปหาน้อย

1.2 ผู้วิจัยจะนำไปเสนอในที่ประชุมคณะกรรมการบริหารส่วนโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลในเขตพื้นที่อำเภอศรีสมเด็จ เพื่อเพิ่มคุณภาพของเครื่องมือในการบริหารจัดการด้านบริการ และเพิ่มสมรรถนะของผู้บริหาร ผู้ปฏิบัติงาน เพิ่มการพัฒนาองค์กรให้มีประสิทธิภาพต่อไป

2. ข้อเสนอแนะการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรวิจัยเพื่อติดตามและประเมินผลการนำ โมเดลการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 เพื่อพัฒนาการบริหารงานให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อไป

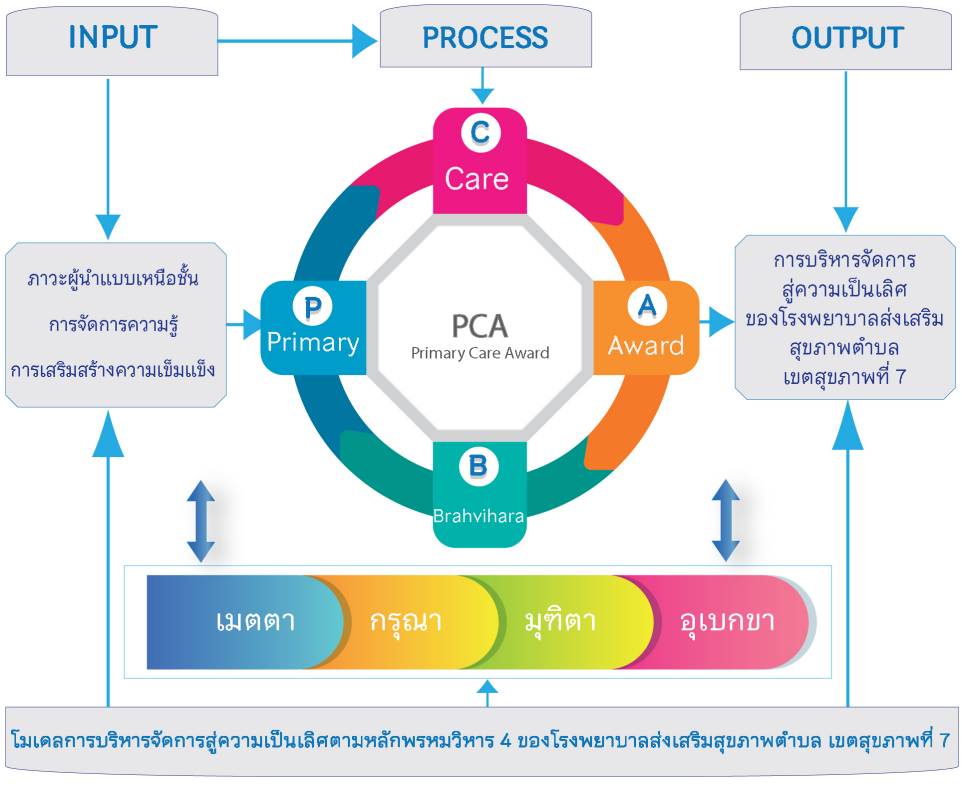
2.2 ควรวิจัยการศึกษาสภาพปัญหา และอุปสรรคต่างๆ ของทางการบริหารเพื่อความเป็นเลิศของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7

2.3 ควรทำวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม โดยใช้ผลการวิจัยนี้เป็นแนวทาง เช่น การพัฒนาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่มีค่าเฉลี่ยสูง รวมถึงการพัฒนาองค์ประกอบที่มีค่าน้ำหนักมาก ตามลำดับเพื่อเสริมสร้างความเป็นเลิศในอนาคตต่อไป

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

จากผลการวิจัยเรื่อง โมเดลการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศตามหลักพรหมวิหาร 4 ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล เขตสุขภาพที่ 7 กระทรวงสาธารณสุข โดยให้การดำเนินงานระดับปฐมภูมิ: PMQA (Public Sector Management Quality Award) หมายถึง การพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ เกณฑ์ที่ใช้กำกับการดำเนินงานของ โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลติดดาว (PCA: Primary Care Award) คำรับรองปฏิบัติราชการ (PA: Performance Agreement) มีกระบวนการประเมินระบบกระทรวง

สาธารณสุข เขตตรวจราชการ จังหวัด ตำบล โดยมีภาพฝันที่ต้องการ 3 ด้าน คือ 1) ประชาชนมีสุขภาพดี 2) เจ้าหน้าที่มีความสุข 3) ระบบสุขภาพยั่งยืน ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงสาธารณสุข. (2553). *คู่มืออบรมอาสาสมัครสาธารณสุข (อสม.) ปี 2553*. กรุงเทพฯ: เรดิเอชั่น.

_____. (2560). *แผนยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี ด้านสาธารณสุข (พ.ศ. 2560-2579) ฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 2*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ข้อมูลข่าวสารด้านเวชภัณฑ์ กระทรวงสาธารณสุข.

บุษกร วัฒนบุตร. (2560). *คนดีที่มีความกตัญญูบนพื้นฐานพระพุทธศาสนา*. (วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระวุฒิพงษ์ เพียรภูเขา และเพ็ญณี แนรอท. (2560). มุมมองด้านการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น สู่ความเป็นเลิศในทศวรรษหน้า. *วารสารวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย*, 7(2), 11-20. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/CAS/issue/view/10847/4942

วรรณิภา อัศวชัยสุวิกรม. (2546). การส่งเสริมสุขภาพสู่ศตวรรษที่ 21. *วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*, 11(1), 51-59.

วันเพ็ญ ศิวารมย์. (2552). *การพัฒนาตัวบ่งชี้มาตรฐานโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตามแนวทางรางวัลคุณภาพแห่งชาติ*. (วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิต). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.

สถาบันพัฒนาสุขภาพอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล. (2554). *ความฉลาดทางสุขภาพ*. กรุงเทพฯ: นิวธรรมดาการพิมพ์.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. (2559). *การพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ (PMQA)*. เข้าถึงได้จาก https://www.opdc.go.th/content/Nzc

สุภมาส อังสุโชติ, สมถวิล วิจิตรวรรณา และรัชนีกูล ภิญโญภานุวัฒน์. (2552). *สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์: เทคนิคการใช้โปรแกรม LISREL*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: เจริญดีมั่งคงการพิมพ์.

Comrey, A. L., & Lee, H. B. (1992). *A First Course in Factor Analysis*. (2nd ed.). Hillsdale, New Jersey: Lawrence Erlbaum.

Kamath, S., Chuang, L., Kasapis, S., & Lapota, A. L. (2013). Biochemical and thermos-mechanical analysis of collagen from the skin of Asian Sea bass (Lales calcarifer) and Australian Snapper (Pagrus auratus), an alternative from mammalian collagen. *European Food Research and Technology*, 236, 873-882.

National Institute of Standards and Technology. (2008). B*aldrige National Quality Program Educational Criteria for Performance Excellence*. Gaithersburg, Maryland: NIST.

UNESCO. (1981). *Quality of Life: An Orientation to Population Education*. Bangkok: UNESCO.

การบูรณาการหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาส ในจังหวัดขอนแก่น*

Integrating Buddhist Principles with The Development of The Underprivileged Person in Khon Kaen Province

อุบลรัตน์ ผลวัฒนา สุวรรณโค, ประยงค์ แสนบุราณ และประเสริฐ ชมพรมมา
Ubonrat Pholwattana Suwannako, Prayong Saenburan and Prasert Chompromma
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน, ประเทศไทย
Mahamakut Buddhist University, Isan Campus, Thailand
Corresponding Author, E-mail: tigersuperhero@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาส 2) ศึกษาหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาส 3) บูรณาการหลักพุทธธรรมในการพัฒนาผู้ด้อยโอกาส 4) นำเสนอแนวทางและองค์ความรู้เกี่ยวกับการบูรณาการหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น โดยศึกษาจากพระไตรปิฎก เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและการสัมภาษณ์เชิงลึก วิเคราะห์เนื้อหาพร้อมทั้งนำเสนอ ตามลำดับ

ผลการวิจัยพบว่า

1. หลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาส ได้แก่ วุฑฒิธรรม 4, สังคหวัตถุ 4, ทิฏฐธัมมิกัตถประโยชน์ 4, อิทธิบาท 4 และสุจริต 3

2. หลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น คือ 1) การศึกษาและการอบรม 2) ส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมสังคม 3) การส่งเสริมงานและอาชีพ 4) การเปิดโอกาสทางเศรษฐกิจ 5) การส่งเสริมเสรีภาพและความยุติธรรม

3. บูรณาการหลักพุทธธรรมดังนี้ วุฑฒิธรรม 4 กับการพัฒนาด้านการศึกษาและการอบรม สังคหวัตถุ 4 เพื่อการส่งเสริมเข้าร่วมกิจกรรมสังคม อิทธิบาท 4 กับการพัฒนาด้านการส่งเสริมงานและอาชีพ ทิฏฐธัมมิกัตถประโยชน์ 4 เพื่อการส่งเสริมด้านเศรษฐกิจ และสุจริต 3 เพื่อส่งเสริมด้านเสรีภาพและความยุติธรรม

*ได้รับบทความ: 22 สิงหาคม 2567; แก้ไขบทความ: 19 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 27 ธันวาคม 2567
Received: August 22, 2024; Revised: December 19, 2024; Accepted: December 27, 2024

4. องค์ความรู้ใหม่เรียกว่า ได้แก่ เป้าหมาย (Target) 5 กลุ่ม แยกเป็นรายด้าน (Each side) 5 ด้าน บูรณาการด้วยหลักพุทธธรรม (Principles) 5 ประการ และ เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ (Result) 5 ข้อ

คำสำคัญ: บูรณาการ; พุทธธรรม; พัฒนา

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study theoretical concepts regarding the development of the underprivileged, 2) to study Buddhist principles related to the development of the underprivileged 3) to integrate Buddhist principles in the development of the underprivileged. Opportunities 4) to present guidelines and knowledge about integrating Buddhist principles with the development of the underprivileged in Khon Kaen province by studying from the Tripitaka relevant research documents and in-depth interviews analyze content and present it accordingly.

The results revealed that:

1. Buddhist principles related to the development of the underprivileged in Khon Kaen Province include Vuddhi Dhamma 4, Sangkhahavatthu 4, Titthadhammikattha 4, Iddhipada 4 and Sujarit 3.

2. Concepts and theories regarding the development of the underprivileged are 1) education and training 2) promoting participation in social activities 3) promoting jobs and careers 4) opening economic opportunities 5) promoting freedom and justice.

3. Integrate the principles of Buddhism as follows: Vuddhi Dhamma 4 to develop education and training, Sangha Vatthu 4 to promote participation in social activities. Iddhipada 4 to develop the promotion of work and careers, Titthadhammikattha 4 to promote the economy and honesty, 3 to promote the aspect of freedom and justice.

4. A new body of knowledge was born called Model TEPR, consisting of 5 groups of Targets, separated into 5 Each Side, 5 Principles, and 5 Result.

Keywords: Integration; Buddhism; Develop

1. บทนำ

ในสภาพสังคมปัจจุบัน ปัญหาสังคมเศรษฐกิจส่งผลให้เกิดความเหลื่อมล้ำในสังคมคนรวยมีจำนวนน้อย ความยากจนขยายความรุนแรงสู่ครอบครัวระดับชุมชน หมู่บ้าน เกิดปัญหาผู้ด้อยโอกาสในสังคม

เข้าไม่ถึงบริการภาครัฐ หรือตกเกณฑ์รายได้เฉลี่ยของประชากร โดยในเดือนกุมภาพันธ์ 2565 มีจำนวนสมาชิกครัวเรือนของนักเรียนยากจนพิเศษทั้งหมด 5,228,536 คน มีครัวเรือนที่มีภาระพึ่งพิงอยู่มากถึงร้อยละ 51.95 และในหนึ่งครัวเรือนนั้นอาจมีภาระพึ่งพิงได้หลายรูปแบบ อาทิ มีสัดส่วนผู้สูงอายุเกิน 60 ปี ร้อยละ 27.95 มีผู้ว่างงานอายุ 15-65 ปี ร้อยละ 21.53 เป็นพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยว ร้อยละ 14.55 คนพิการ ร้อยละ 7.01 ทำให้เด็กๆ ต้องออกจากระบบการศึกษาทั้งชั่วคราวและถาวร เพื่อหาเลี้ยงสมาชิกครอบครัวที่มีภาระพึ่งพิงอยู่บ่อยครั้ง นักเรียนยากจนหรือด้อยโอกาส มีความเสี่ยงที่จะหลุดออกจากระบบการศึกษา ต้องแบกรับภาระค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาสูงมากเมื่อเทียบกับรายได้ ค่าใช้จ่ายสูงกว่า ครอบครัวคนรวยถึง 4 เท่า (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2565) ระบบบริหารจัดการข้อมูลการพัฒนาคนแบบชี้เป้า หรือ TPMAP (Thai People Map and Analytics Platform) ได้รายงานข้อมูลภาพรวม “คนจน” ของประเทศไทย ในปี 2565 พบว่า มีอยู่ด้วยกัน 1,025,782 คน จากประชากรสำรวจ 36,103,806 คน ตามข้อมูล TPMAP ซึ่งเป็นระบบที่ถูกพัฒนาขึ้นร่วมกันของสำนักงานสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) และศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ได้เก็บข้อมูลคนจนรวมไปถึงข้อมูลอื่น ทั้งเด็กแรกเกิด การศึกษา ผู้สูงอายุ และการพัฒนาสภาพที่อยู่อาศัย (ฐานเศรษฐกิจดิจิทัล, 2565) บัตรสวัสดิการแห่งรัฐ บัตรคนจน หลังจาก กระทรวงการคลัง เปิดให้ผู้มีสิทธิลงทะเบียนรอบใหม่ไปแล้วก่อนหน้านี้ และมีผู้ยืนยันตัวตนตรวจสอบสถานะผ่านทั้งหมดกว่า 13 ล้านราย สาเหตุที่ผู้กระทำความผิดกลับมากระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด หรือคดีเกี่ยวกับทรัพย์มาจากปัญหาด้านเศรษฐกิจเป็นปัญหาหลัก โดยผู้ที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ส่วนมากเป็นบุคคลด้อยโอกาส ขาดโอกาสในสังคม ต้องดิ้นรนลักเล็กขโมยน้อยเพื่อให้ตนเองและคนในครอบครัวได้มีกินเป็นการดำเนินชีวิตที่ไม่มีทางเลือก หากสังคมไม่ช่วยเหลือและให้โอกาสแก่ผู้ที่ขาดโอกาสเช่นนี้

สังคมนั้นยังคงมีข้อบกพร่องอยู่อีกมากมายโดยเฉพาะในเรื่องของรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงนั้น มนุษย์ที่เกิดมาในโลกนี้ก็อยู่รวมกันเป็นสังคมตั้งแต่สังคมครอบครัวจนถึงสังคมระดับโลก มีความแตกต่างกันตามความเชื่อในทางศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี มีความเป็นอยู่ที่แตกต่างกัน เมื่อมนุษย์อยู่รวมกันเป็นสังคมก็ย่อมเกิดปัญหาตามมา เช่นที่อยู่อาศัยไม่เพียงพอ อาหารไม่เพียงพอ อันนี้เป็นปัจจัยภายนอก แต่ที่สำคัญคือปัจจัยภายใน คือ ปัญหาที่เกิดจากจิตใจ เช่น ความอิจฉาริษยา ความต้องการทางทรัพย์สมบัติ ความต้องการอำนาจอยากเป็นใหญ่เหนือผู้อื่น เกิดการก่ออาชญากรรม เป็นต้น จากปัญหาสังคมดังกล่าวจึงเกิดกลุ่มคนที่เป็นผู้ด้อยโอกาสทางสังคม คือ คนเร่ร่อน ผู้ไม่มีสถานะทางทะเบียนราษฎร ผู้พ้นโทษ ติดเชื้อ HIV ผู้ป่วยเอดส์ และครอบครัวผู้ได้รับผลกระทบ เด็กด้อยโอกาส ปัญหาสังคมเศรษฐกิจส่งผลให้เกิดความเหลื่อมล้ำในสังคม ความยากจนขยายความรุนแรงสู่ครอบครัวระดับชุมชน หมู่บ้าน เกิดปัญหาผู้ด้อยโอกาสในสังคม จากปัญหาสังคมที่กล่าวมาข้างต้นหากปล่อยไว้ไม่แก้ไขก็จะทำให้สังคมได้รับผล

กระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แม้จะมีการนำกฎหมายมากำกับควบคุมดูแลแล้วก็ตาม แต่นั่นก็ยังไม่เพียงพอ เพราะยังคงมีผู้ด้วยโอกาสทางสังคมเกิดขึ้นอยู่ทุกยุคสมัย

การนำหลักพุทธธรรมทางพระพุทธศาสนามาบูรณาการใช้ในการแก้ปัญหาจึงเป็นอีกหนึ่งแนวทางการแก้ไข เพราะพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่สำคัญศาสนาหนึ่งของโลก และถือเป็นศาสนาที่มีผู้นับถือมากที่สุดในประเทศไทย เป็นที่พึ่งทางใจเวลาประสบกับปัญหาในชีวิต ผู้มีปัญญาย่อมสามารถนำหลักพุทธธรรมคำสอนนำพาชีวิตให้ไปสู่เป้าหมายที่ตนได้ตั้งไว้ พระพุทธศาสนาจึงเป็นเสมือนประทีปส่องโลกให้สว่างไสวด้วยความรู้แจ้ง และยังสอนให้มนุษย์รักสามัคคี มีความยุติธรรมต้องการปฏิบัติแต่สิ่งที่ถูกต้อง มีความเมตตากรุณาช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอกว่า ไม่อิจฉาริษยาพยาบาทต่อกัน และต้องเลือกใช้หลักพุทธธรรมในพระพุทธศาสนาที่เหมาะกับผลที่จะได้สิ่งที่ปรารถนาอย่างถูกต้อง ด้วยความไม่ประมาทในชีวิตมีการดำเนินชีวิตตามแนวทางพระพุทธศาสนา เพื่อให้เกิดความสันติสุขของตัวเองและสังคม รู้จักผิดชอบชั่วดี การทำให้บ้านเมืองมีความสงบสุขเรียบร้อย มีศีลธรรมประจำใจ ไม่เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น จึงนับได้ว่าเป็นภาระหน้าที่อันสำคัญยิ่งของพระสงฆ์ต้องให้การสงเคราะห์ประชาชนให้พ้นจากความทุกข์ยาก โดยวิธีการที่พระสงฆ์สอนยังไม่ได้สดับเล่าเรียนให้ได้สดับเล่าเรียน ชี้ลงให้เข้าใจในสิ่งที่ได้เล่าเรียน และบอกทางสวรรค์บอกทางอันพ้นจากทุกข์สภาพปัจจุบันและปัญหาเกี่ยวกับวิถีพุทธของชุมชนตามหลักพุทธธรรม การใช้หลักธรรมในพระพุทธศาสนาเป็นแกนไม่มีการดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรม ซ้ำร้ายพระพุทธศาสนากลับถูกย่ำยีโดยกลุ่มบุคคลที่มีบทบาททางสังคมและชี้นำสังคม มีมวลชนร่วมด้วยเป็นเครือข่าย อย่างไร้ความยำเกรง ทั้งที่ความเป็นจริง คือ วัดในพระพุทธศาสนาเป็นศูนย์กลางของชุมชน เป็นศูนย์กลางที่รวมจิตใจของประชาชน ส่วนพระซึ่งเป็นตัวแทนของวัด เป็นผู้นำทางจิตใจของประชาชน เป็นศูนย์กลางร่วมแห่งความเชื่อถือ การร่วมมือกันเป็นที่ประกอบพิธีกรรมหรือให้บริการด้านนี้ แต่ที่สำคัญที่สุดคือความรู้สึกของประชาชนว่าพระสงฆ์เป็นผู้มีสติปัญญารอบรู้วิชาการต่างๆ ทุกอย่างเหนือกว่าประชาชนทั่วไป สามารถเป็นที่ปรึกษาและนาชาวบ้าน เป็นเครื่องรักษาความเคารพนับถือได้ยั่งยืนมั่นคงยิ่งปัจจัย 3 อย่าง ที่เชิดชูฐานะของพระสงฆ์ในสังคมคือ ความบริสุทธิ์ ความเสียสละบำเพ็ญประโยชน์และความเป็นผู้นำทางสติปัญญา ในด้านการให้การศึกษา พระสงฆ์จะทาการอบรม สั่งสอน แนะนำผู้อื่นให้ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยดี ซึ่งอาจต้องอาศัยความรู้ทางโลกและทางธรรม เป็นการสืบต่อประเพณีในสังคมไทย ภาระหน้าที่สำคัญของพระสงฆ์ที่มีต่อสังคมไทยคือพระสงฆ์ทำหน้าที่สงเคราะห์เป็นหลักงานสงเคราะห์นี้พระสงฆ์จะทำได้โดยตรงคือการสงเคราะห์จิตใจเป็นหลัก ส่วนการสงเคราะห์ทางวัตถุมีโดยอ้อม ด้วยการแนะนำชักจูงผู้อื่นให้กระทำหรือนำสิ่งของมาบริจาคแบ่งปันกัน แต่เป็นกิจกรรมชั่วคราว ส่วนการสงเคราะห์ทางจิตใจของพระสงฆ์ที่ทำได้ ดังนี้ 1) การให้คำแนะนาทางจิตใจเป็นที่ปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ 2) การเป็นที่พึ่งให้ความร่มเย็นทางจิตใจ ด้วยการประพฤติตนเป็นตัวอย่าง ตลอดจนสถานที่ของวัดสงบร่มรื่น เป็นองค์ประกอบ

ด้านที่จะเลี้ยงจิตใจ 3) การให้คำแนะนำปรึกษาด้านอื่นๆ เช่น ทางด้านวิชาการ 4) ในสังคมชนบทที่กำลังพัฒนา พระสงฆ์ซึ่งเป็นผู้นำในท้องถิ่นจะเป็นผู้ชี้ช่องทาง เสนอแนะ ให้ความคิดริเริ่ม ตลอดจนเป็นที่ปรึกษาแก่ชาวบ้านได้ 5) การสงเคราะห์บำรุงขวัญ เป็นบทบาทในการประกอบพิธีกรรมต่างๆ ซึ่งจำเป็นสำหรับประชาชนทั่วไปเพื่อเป็นสิ่งประโลมจิตใจ (พระราชวรมุนี (ประยุทธ์ ปยุตฺโต), 2563) ในการดำเนินชีวิตในแต่ละวันนั้น ทุกคนจะต้องพบกับเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความสุข ความทุกข์ด้วยกันทั้งนั้น ซึ่งเมื่อประสบกับความทุกข์แล้ว หากสามารถช่วยตนเองได้ก็ไม่มีปัญหาใดๆ แต่หากเป็นเรื่องที่เหลือบ่ากว่าแรงก็ต้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น หากได้รับความช่วยเหลือก็แสดงว่าคนๆ นั้นมีน้ำใจช่วยเหลือ หรือบางคนอาจไม่ต้องให้มีการร้องขอ ก็จะเข้าไปให้ความช่วยเหลือโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน เป็นการแสดงถึงความเมตตา กรุณา ที่เพื่อนมนุษย์มีต่อกัน ศีลธรรมคือสิ่งที่มีในมนุษย์ทำให้มนุษย์มีความแตกต่างจากสัตว์เดรัจฉาน ทำให้รู้ว่าอะไรควรทำไม่ควรทำ รู้จักผิดชอบชั่วดี การทำให้บ้านเมืองมีความสงบสุขเรียบร้อย จึงจำเป็นต้องทำให้ประชาชนมีศีลธรรมประจำใจ ไม่เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาในภาวะเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันนี้ จึงจำเป็นต้องนำหลักพุทธธรรม มาใช้กับการแก้ไขปัญหาต่างๆ ใช้ในการดูแลช่วยเหลือคนด้อยโอกาสในหมู่บ้าน ชุมชน ตำบล อำเภอ จังหวัด ให้มีชีวิตที่ดีได้รับความกรุณาจากเพื่อนบ้าน คณะกรรมการหมู่บ้าน ผู้นำหมู่บ้าน ผู้นำชุมชน หน่วยงานราชการต่างๆ รวมถึงหน่วยงานเอกชน สมาคม มูลนิธิ ที่ต้องช่วยกันในระดับหมู่บ้านชุมชนจนถึงระดับจังหวัด เมื่อทุกจังหวัดดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะส่งผลจนถึงในระดับชาติ เกิดสังคมที่น่าอยู่ สังคมที่มีเมตตากรุณาต่อกัน เป็นสังคมที่เอื้ออาทร ช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ในภาวะเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันนี้ จึงจำเป็นต้องนำหลักพุทธธรรม มาใช้กับการแก้ไขปัญหา ใช้ในการดูแลช่วยเหลือคนด้อยโอกาสในหมู่บ้าน ชุมชน ตำบล อำเภอ จังหวัด ให้มีชีวิตที่ดี เมื่อดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะส่งผลจนถึงในระดับชาติ เกิดสังคมที่น่าอยู่ สังคมที่มีเมตตากรุณาต่อกัน เป็นสังคมที่เอื้ออาทร ช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ทำให้เกิดความอยู่ดีมีสุขของประชาชนคนไทยซึ่งอยู่ในทุกแห่งหนในพื้นแผ่นดินไทย ทุกคนมีความสุขจะได้มีแรงพลังในการสร้างความเจริญให้เกิดแก่ชาติบ้านเมืองสืบไป

การพัฒนาศักยภาพผู้ด้อยโอกาสทางสังคม จะต้องมีการช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสในสังคม โดยเจตนามุ่งหวังให้ผู้อื่นพ้นจากความทุกข์ยากลำบาก โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน เป็นการที่ผู้ใหญ่ดูแลผู้น้อย ผู้ที่เกิดก่อนหรือผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่า ผู้ที่มีโอกาสได้รับการศึกษาดีกว่าได้แบ่งปันความสุขให้กับผู้ด้อยโอกาสในสังคมซึ่งทุกคนไม่สามารถเลือกเกิดได้ แต่ทุกคนที่ด้อยโอกาสควรได้รับการช่วยเหลือดูแลจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เพื่อที่จะทำให้อยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข และเป็นทรัพยากรที่มีค่าของสังคม สืบสานเจตนาความเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ ส่งต่อให้บุตรหลานและคนในหมู่บ้านชุมชน ทำให้เป็นหมู่บ้านชุมชน ที่มีความเจริญทางด้านจิตใจ สังคมที่ประกอบไปด้วยผู้ที่มีจิตใจใฝ่ธรรม การอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนเอง โดยเป็นการบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ถือเป็นหนึ่งในการทำบุญ

ในทางพระพุทธศาสนา เป็นการปฏิบัติหน้าที่ของพุทธศาสนิกชน และในขณะเดียวกันก็ส่งเสริมให้พระพุทธศาสนาอยู่คู่กับสังคม ก่อให้เกิดความสงบสุขร่มเย็นในสังคม ตลอดจนประเทศชาติอย่างยั่งยืน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเรื่อง การบูรณาการหลักพุทธธรรมในการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาส
2. เพื่อศึกษาหลักพุทธธรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น
3. เพื่อศึกษาการบูรณาการหลักพุทธธรรมในการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น
4. เพื่อนำเสนอแนวทางและองค์ความรู้ที่ได้จากการบูรณาการหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยทำการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Analysis) หนังสือตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) มุ่งศึกษาวิเคราะห์ผลของการนำหลักพุทธธรรมมาบูรณาการกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในพื้นที่จังหวัดขอนแก่น โดยมีผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการสัมภาษณ์ คือ นักวิชาการด้านพระพุทธศาสนา นักสังคมสงเคราะห์ หน่วยงานเทศบาล อบต.พร้อมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

วิธีดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ศึกษาหลักพุทธธรรมในพระพุทธศาสนาเถรวาท ประกอบด้วยศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) การสัมภาษณ์นักวิชาการด้านพระพุทธศาสนา นักสังคมสงเคราะห์ หน่วยงานเทศบาล อบต.พร้อมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้ด้อยโอกาสในพื้นที่จังหวัดขอนแก่น ด้วยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) และ 3) นำข้อมูลมาเรียบเรียง จัดหมวดหมู่ การวิเคราะห์ จะเริ่มจากการวิเคราะห์คำหลัก (Domain Analysis) ซึ่งเป็นคำหลักที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยเมื่อทำการแยกประเด็นหลักได้เรียบร้อยแล้ว พร้อมทั้งเสนอแนวความคิดเห็นตามวัตถุประสงค์การวิจัยประกอบกับทัศนะของผู้วิจัย และ 4) นำเสนอแนวทางและองค์ความรู้เกี่ยวกับการบูรณาการหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการวิจัย เพื่อสำรวจข้อมูลเชิงลึกที่เป็นประโยชน์ในการวิจัยครั้งนี้ จะดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้าง ทำการสัมภาษณ์จำนวน 27 รูป/คน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มหลัก คือ 1) พระภิกษุผู้เชี่ยวชาญทางด้านพระพุทธศาสนาและปรัชญา 2) ผู้ทรงคุณวุฒิในหน่วยงานราชการ และ 3) กลุ่มประชาชนทั่วไป

แบบสัมภาษณ์ เป็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับการบูรณาการหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสและสภาพปัจจุบันของผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น โดยมีขั้นตอน การสร้างแบบสัมภาษณ์ คือ 1) ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง 2) กำหนดกรอบแนวคิดในการออกแบบสัมภาษณ์ 3) ออกแบบแบบสัมภาษณ์ 4) สร้างแบบสัมภาษณ์จากกรอบแนวคิดในการออกแบบสัมภาษณ์ 5) นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นมาเสนออาจารย์ที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์เพื่อพิจารณา ตรวจสอบความถูกต้องตามเนื้อหา 6) นำแบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วปรับปรุงแก้ไข 7) นำแบบสัมภาษณ์ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือ 8) นำแบบสัมภาษณ์ที่แก้ไขแล้วจากผู้เชี่ยวชาญให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาอีกครั้ง 9) นำแบบสัมภาษณ์ที่สมบูรณ์ส่งขอใบรับรองจริยธรรมการวิจัย จากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย 10) นำแบบสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

การเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ ดังนี้ 1) ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการสัมภาษณ์ 2) นำหนังสือขออนุญาตสัมภาษณ์ และเอกสารที่จำเป็นเกี่ยวกับการวิจัยนำไปมอบให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญด้วยตนเอง 3) ให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเป็นผู้กำหนดวัน เวลา และสถานที่ในการให้สัมภาษณ์ 4) เดินทางไปสัมภาษณ์และสัมภาษณ์ออนไลน์ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญตามวัน เวลา และสถานที่นัดหมาย 5) เก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ด้วยการจดบันทึก ภาพนิ่ง และการบันทึกเสียง

การวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ 1) ในการวิเคราะห์เอกสาร ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ตามกระบวนการในการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และวิเคราะห์เนื้อความ เพื่อให้เกิดการทำความเข้าใจเอกสารต่างๆ ได้อย่างเป็นขั้นตอน และมีการตีความ ค้นหาให้เชื่อมโยงกับจุดประสงค์ในการวิจัย ด้วยการทำการแยกแยะ จัดประเภท ตามความเหมาะสมกับเนื้อหาที่วิจัย 2) การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการถอดเทปการบันทึกสัมภาษณ์ และข้อมูลจากการจดบันทึกในการสัมภาษณ์ จะถูกนำมาเรียบเรียงและตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล นำข้อมูลจากข้อที่ได้มาเรียบเรียงจัดหมวดหมู่ เพื่อความสะดวกในการแยกประเด็น จากนั้นวิเคราะห์เริ่มจากการวิเคราะห์คำหลัก (Domain Analysis) ซึ่งเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

ขั้นนำเสนอผลงานการวิจัยผลที่ได้จากศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเอกสารและการสัมภาษณ์เชิงลึกจะถูกนำมาแสดงในเชิงพรรณนา (Content Analysis Description) โดยเรียงลำดับนำเสนอจากผลที่ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ปรากฏในบทที่ 2 นำเสนอผลที่ได้จากการสัมภาษณ์ที่ปรากฏในบทที่ 4 นำเสนอผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ปรากฏในบทที่ 4 และนำเสนอบทสรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะที่ปรากฏในบทที่ 5

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การบูรณาการหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาส มีความเป็นมาและเกิดขึ้นด้วยเหตุผลหลากหลายอย่าง เช่น มีการตีความที่ผิดพลาดเกี่ยวกับเกณฑ์ของสังคม ระบบการศึกษาที่ไม่เป็นธรรม ข้อจำกัดในการเข้าถึงสิทธิและโอกาส ขาดแคลนทรัพยากรทางเศรษฐกิจ หรือสภาพแวดล้อมที่ไม่ส่งเสริมให้พัฒนาตนเองได้เต็มที่ เป็นต้น ความเป็นมาของผู้ด้อยโอกาสจึงเป็นส่วนผสมของปัจจัยหลายอย่างที่ส่งผลให้คนมีสภาพภูมิคุ้มกันที่น้อยกว่าในสังคมหรือชุมชนที่อยู่ในความต่ำต้อย ความหมายของผู้ด้อยโอกาสหมายถึงบุคคลหรือกลุ่มคนที่อยู่ในสภาพความขาดแคลนหรือขาดโอกาสในหลายๆ ด้าน อาจเป็นเรื่องการศึกษา การทำงาน สภาพอาชีพ สภาพเศรษฐกิจ สภาพสังคม หรือชีวิตอื่นๆ ที่ส่งผลให้ไม่มีโอกาสหรือทำอะไรให้ประสบความสำเร็จหรือพัฒนาตนเองตามความต้องการหรือความฝันของตนเองได้ อาจเกิดจากเหตุการณ์หรือสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นธรรม ขาดแคลนทรัพยากรหรือสิ่งที่สำคัญในการพัฒนาตนเอง ประเภทของผู้ด้อยโอกาสเป็นผู้ที่ประสบปัญหาความเดือดร้อน และได้รับผลกระทบในด้านเศรษฐกิจสังคม การศึกษา สาธารณสุข การเมือง กฎหมาย วัฒนธรรม ภัยธรรมชาติและภัยสงคราม รวมถึงผู้ที่ขาดโอกาสที่จะเข้าถึงบริการขั้นพื้นฐานของรัฐ ตลอดจนผู้ประสบปัญหาที่ยังไม่มีองค์กรหลักรับผิดชอบอันจะส่งผลให้ไม่สามารถดำรงชีวิตได้เท่าเทียมกับผู้อื่น โดยสำนักส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ (สท.) กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พม.) มีอยู่ 5 กลุ่ม ดังนี้ 1) คนยากจน 2) คนเร่ร่อน/ไร้ที่อยู่อาศัย 3) ผู้ไม่มีสถานะทางทะเบียนราษฎร 4) ผู้พ้นโทษ 5) ผู้ติดเชื้อ HIV/ผู้ป่วยเอดส์ (AIDS)/ครอบครัวที่ได้รับผลกระทบ

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสนั้น คือ 1) การศึกษาและการอบรม: การส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ด้อยโอกาสมีโอกาสเข้าถึงการศึกษา 2) ส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมสังคม: การส่งเสริมให้ผู้ด้อยโอกาสมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมสังคมและเคลื่อนไหวในชุมชน 3) การส่งเสริมงานและอาชีพ: การส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ด้อยโอกาสมีโอกาสเข้าถึงงานและอาชีพที่มีรายได้ที่มั่นคงและมีสิทธิตามกฎหมาย 4) การเปิดโอกาสทางเศรษฐกิจ: การสร้างโอกาสในด้านเศรษฐกิจ อาจเป็นการสนับสนุนให้ผู้ด้อยโอกาสเปิดกิจการของตนเอง และ 5) การส่งเสริมเสรีภาพและความยุติธรรม: การส่งเสริมความเสรีภาพและความยุติธรรมทางสังคม โดยไม่มีการแยกแยะหรือข้อจำกัดที่ไม่จำเป็น เพื่อให้ทุกคนมีสิทธิในการเข้าถึงสิ่ง โดยด้านความมั่นคงในเศรษฐกิจด้วยการดำเนินชีวิตตามหลักแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อสร้างความเข้มแข็งในด้านฐานรากของการดำรงชีวิต การสามารถเข้าถึงการบริการทางด้านสาธารณสุขอย่างทั่วถึงของผู้ด้อยโอกาสและควรเป็นการดูแลทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจไปพร้อมกันด้วย การส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านกับการพัฒนาความรู้ความสามารถในด้านอาชีพซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิต การพัฒนาคุณภาพการ

ทำงานกับการพัฒนาฝีมือแรงงานให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นและเพื่อช่วยเสริมสร้างโอกาสทางด้านอาชีพหรือการทำงาน การพัฒนาในเรื่องของการเสริมสร้างสภาวะแวดล้อมโดยรวมให้มีสภาพที่ดีขึ้น ทั้งในด้านการจัดการปัญหาด้านขยะที่อยู่ และสิ่งสำคัญที่สุดผู้ด้อยโอกาสควรควรได้รับโดยเฉพาะการได้รับการยอมรับจากคนในครอบครัว ในการให้โอกาสในการดำเนินชีวิตอย่างเป็นปกติสุข สร้างการยอมรับผู้ด้อยโอกาสจากคนในชุมชน ให้โอกาสในการดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนด้วย การสร้างความดีในเบื้องต้นให้เกิดขึ้นในชีวิตเพราะศีลเป็นรากฐานแห่งความประพฤติที่ดีงามซึ่งจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมให้ผู้ด้อยโอกาส การส่งเสริมให้ผู้ด้อยโอกาสได้ใช้สมาธิหรือสติในการดำรงชีวิตนั้นจะเป็นการเสริมสร้างการดำรงชีวิตที่ไม่ประมาท และการใช้ปัญญาเป็นเครื่องพัฒนาคุณภาพชีวิตเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาคุณภาพชีวิต ที่ต้องการความมั่นคงอย่างสูงสุดเป็นสำคัญเพราะการใช้ปัญญานั้นเป็นการพิจารณาถึงสิ่ง ในการดำรงชีวิตทุกขณะเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน

3. หลักพุทธธรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ซึ่งเป็นจังหวัดที่ความสำคัญจังหวัดหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นศูนย์กลางในการเดินทาง ค้าขาย และการประกอบกิจการงานอื่นๆ รวมทั้งมีการพัฒนาไม่ว่าจะเป็นเทศบาลนคร เทศบาลเมือง พร้อมในเขตชนบท แม้ว่าการพัฒนานั้นจะมีมากเพียงใด ก็คงยังไม่เพียงพอและผู้คนที่ด้อยโอกาสยังคงมีอยู่และรอโอกาสจากส่วนงานราชการและผู้ที่ให้การสนับสนุนในโครงการ หากจะมองไปกว้างๆ ไม่เพียงแต่ใจเขตจังหวัดขอนแก่นเท่านั้นที่มีผู้ด้อยโอกาส ในจังหวัดอื่นๆ ก็คงยังมีอยู่ ดังนั้นการที่จะพัฒนาผู้ด้อยโอกาสนั้นต้องมีการพัฒนาที่มีความยั่งยืนและให้ผู้ด้อยโอกาสสามารถอยู่ในสังคมได้ การให้ความช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสในเขตเทศบาลนครขอนแก่น ภายใต้โครงการ “คนขอนแก่นไม่ทอดทิ้งกัน” มีแรงบันดาลใจใน จากการพบเห็นสถานการณ์และสภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีความสับสนวุ่นวาย เกิดวิกฤตเศรษฐกิจ อันเป็นที่มาของปัญหามากมายในสังคม เช่น เด็ก สตรี ผู้สูงอายุถูกทำร้าย ถูกทอดทิ้ง คนยากจน ผู้ด้อยโอกาส คนเร่ร่อนเพิ่มขึ้นการฉกชิงวิ่งราว การก่ออาชญากรรมที่เพิ่มมากขึ้น เป็นต้น โดยต้นเหตุหนึ่งของปัญหาที่เกิดขึ้นเพราะทุกวันนี้การดำรงชีวิตของคนในสังคมเปลี่ยนไปเป็นสังคมบริโภคนิยม ความเจริญทางวัตถุเข้ามาครอบงำความเจริญทางจิตใจ ทุกชีวิตต้องดิ้นรนแข่งขัน เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินทองและชีวิตที่สุขสบาย ทำให้คนส่วนใหญ่นึกถึงแต่ตัวเอง ชีวิตคนรอบข้างไม่รับรู้ การให้ความรักความเอาใจใส่ดูแล การแสดงความห่วงใย ความเอื้ออาทรต่อกันเริ่มเหือดหาย สังคมเสื่อม สังคมบกพร่อง สังคมอ่อนแอซึ่งใครจะเป็นผู้ดูแลหากไม่ใช่คนในสังคมด้วยกันเอง

การพัฒนาด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่นนั้น นอกจากหน่วยงานทางราชการแล้ว ยังมีภาคเอกชนที่เข้าช่วยเหลือเพื่อให้ผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ได้รับโอกาสในด้าน อย่างเต็มที่ แม้กระนั้นแล้ว การพัฒนาผู้ด้อยโอกาสก็อาจจะยังไม่ทั่วถึง แต่การที่จะพัฒนานั้น ต้องคิดถึงหลักการพัฒนาแบบยั่งยืน คือการพัฒนาให้ผู้ด้อยโอกาส มีอาชีพ รายได้ และอยู่ในสังคมได้ อย่างมีความสุข ส่วนหลักพุทธธรรมที่เกี่ยวข้องกับการ

พัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น มีดังนี้ คือ วุฑฒิธรรม 4, สังคหวัตถุ 4, อิทธิบาท 4, ทิฏฐธัมมิกัตถประโยชน์ 4, สุจริต 3

4. การบูรณาการหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น คือ การบูรณการหลักวุฒิธรรม 4 กับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ด้านการศึกษาและการอบรมโดยการฝึกอบรมและหาสถานที่ในการให้การศึกษาแก่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสแต่ละกลุ่มตามความเหมาะสมทั้งนี้ต้องการการศึกษาต้องเน้นการปฏิบัติให้เกิดผลดีต่อผู้ด้อยโอกาสกล่าวคือในการให้ความรู้เรื่องการคบคนเลือกคบแต่คนที่จะนำพาไปในทางที่ดีแต่ถ้าเลือกไม่ได้ต้องไม่ปฏิบัติตามคนไม่ดี ต้องเน้นให้ผู้ด้อยโอกาสรับการแนะนำจากครู อาจารย์หรือบุคคลที่ได้เข้ามาให้การศึกษา แล้วให้เขาไตร่ตรองพิจารณานำสิ่งที่เป็นประโยชน์ไปปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักปฏิบัติ ถูกต้องตามความมุ่งหมายเพื่อให้เกิดผลดีแก่ชีวิต นำไปสู่การเป็นอยู่ที่ดีในอนาคตได้

การบูณราการหลักสังคหวัตถุ 4 กับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ด้านการส่งเสริมเข้าร่วมกิจกรรมสังคม การทำตัวให้เข้ากันได้ เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน ไม่เอาเปรียบ ร่วมเผชิญ และแก้ปัญหาเพื่อประโยชน์สุขร่วมกัน ไม่ถือเราถือเขา รู้จักผูกมิตรกับผู้อื่น เช่น ในยามที่ตนตกทุกข์ได้ยากก็ไม่ทอดทิ้งยังช่วยเหลือ ย่อมเกิดความสุข และความสามัคคีในหมู่คณะ การสังคมสงเคราะห์ตามแนวทางพระพุทธศาสนา คือ การยึดเหนี่ยวจิตใจ ประสานหมู่ชนไว้ให้รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หรือการให้สังคมเกาะกุมคุมกันอยู่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่แตกไม่กระจัดกระจาย ดังนั้น ความมุ่งหมายของสังคมสงเคราะห์ จึงไม่เป็นเพียงเอาอะไรไปให้เขา ไม่ใช่เอาบริการไปให้ เอาทรัพย์สินเงินทองไปให้ แต่หมายถึงการทำให้สังคมรวมใจกันผนึกยึดเหนี่ยวกันไว้ได้ การสังคมสงเคราะห์ จึงเป็นการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ เพื่อให้เขาสามารถช่วยเหลือตนเองได้ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหลักพุทธธรรมในทางพระพุทธศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงวางหลักแห่งการสงเคราะห์ไว้ และสามารถนำมาใช้ได้เป็นอย่างดี

การบูรณาการหลักอิทธิบาท 4 คือ ธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ด้านการส่งเสริมงานและอาชีพ ส่งเสริมให้ผู้ด้อยโอกาส ประกอบอาชีพสุจริต แนะนำในการประกอบวิชาชีพตามที่ผู้ด้อยโอกาสมีความถนัดและให้มีความพอใจ เต็มใจ มีความหมั่นเพียรในการทำงาน มีความเอาใจใส่ในการทำงาน และเข้าใจหลักในการทำงาน เพื่อจะได้ไม่ทำงานผิดพลาดและงานสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ จนประสบความสำเร็จในที่สุด

การบูรณาการหลักทิฏฐธัมมิกัตถประโยชน์ 4 คือ กับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ด้านการเปิดโอกาสทางเศรษฐกิจ ให้ผู้ด้อยโอกาสความประพฤติดี ความหมั่นเพียรในการทำงานนั้นๆ จึงจะเกิดผลดี รู้จักรักษาทรัพย์สมบัติที่ตนหามาได้ มีความรู้ในด้านการใช้จ่ายอย่างประหยัด โดยใช้จ่ายในสิ่งที่ให้เกิดผลดีมากที่สุดและรู้จักเก็บออมไว้ ให้ผู้ด้อยโอกาสรู้จักการคบมิตรที่ดี ส่งเสริมให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ชีวิตแบบพอเหมาะสมรู้จักกำหนดรายได้และรายจ่ายเลี้ยงชีวิตแต่พอดี

การบูรณาการหลักสุจริต 3 กับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ด้านการส่งเสริมเสรีภาพและความยุติธรรม ได้แก่ กายสุจริต ความประพฤติชอบความประพฤติสุจริตทางกาย วจีสุจริต ความประพฤติชอบด้วยวาจา มโนสุจริต ความประพฤติชอบด้วยใจ สุจริตทั้ง 3 ประการเป็นหลักพุทธธรรมที่ทำคนให้เจริญขึ้นพร้อมทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจ กล่าวคือเป็นคน คิดดี พูดดี ทำดีนั่นเอง

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การบูรณาการหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การบูรณการหลักวุฒิธรรม 4 กับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ด้านการศึกษาและการอบรม พบว่า การฝึกอบรมและหาสถานที่ในการให้การศึกษาแก่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสแต่ละกลุ่มตามความเหมาะสม ทั้งนี้ต้องการการศึกษาต้องเน้นการปฏิบัติให้เกิดผลดีต่อผู้ด้อยโอกาสกล่าวคือในการให้ความรู้เรื่องการคบคนเลือกคบแต่คนที่จะนำพาไปในทางที่ดีแต่ถ้าเลือกไม่ได้ต้องไม่ปฏิบัติตามคนไม่ดี ต้องเน้นให้ผู้ด้อยโอกาสรับการแนะนำจากครู อาจารย์หรือบุคคลที่ได้เข้ามาให้การศึกษาแล้วให้เขาไตร่ตรองพิจารณานำสิ่งที่เป็นประโยชน์ไปปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักปฏิบัติ ถูกต้องตามความมุ่งหมายเพื่อให้เกิดผลดีแก่ชีวิต นำไปสู่การเป็นอยู่ที่ดีในอนาคตได้ สอดคล้องกับปกรณ์กิตติ์ ม่วงประสิทธิ์ และศิริณา จิตต์จรัส (2560, หน้า 74-91) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการศึกษาสำหรับเด็กด้อยโอกาส พบว่า การจัดการศึกษาสำหรับเด็กด้อยโอกาสมีความสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ซึ่งเป็นไปตามเป้าหมายของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กบทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติที่จะมุ่งพัฒนาคนให้มีความเสมอภาค ดังนั้น การจัดการศึกษาที่เหมาะสมกับความต้องการพิเศษของเด็กด้อยโอกาสในแต่ประเภทสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคม และที่สำคัญคือการทำให้การเรียนรู้ในห้องเรียนและนอกห้องเรียนเปลี่ยนเป็นความรู้เพื่อนำไปสู่การมีงานทำของนักเรียน ซึ่งสถานศึกษาควรเปิดโอกาสให้ชุมชนองค์กรภาครัฐและเอกชนได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา และการสร้างเครือข่ายกับหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะ เช่น วิทยาลัยการอาชีพหรือวิทยาลัยอาชีวศึกษาในพื้นที่ หรือศูนย์การศึกษาพิเศษ รวมถึงนักบำบัดต่างๆ อาทิ นักกายภาพบำบัด นักบำบัดการพูด นักกิจกรรมบำบัดเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เฉพาะบุคลให้ตรงกับความต้องการของนักเรียนในแต่ละกลุ่ม การพัฒนาหลักสูตรวิธีการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน การพัฒนาครูและบุคลากรให้มีความรู้ในการจัดการสอนและความรู้เฉพาะเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนเป็นรายบุคคล การปรับปรุงอาคารสถานที่ให้มีความเหมาะสมกับความต้องการของนักเรียนและเหมาะสมกับวิธีการเรียนรู้สำหรับเด็กด้อยโอกาสในแต่ละประเภท

2. การบูณราการหลักสังคหวัตถุ 4 กับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ด้านการส่งเสริมเข้าร่วมกิจกรรมสังคม การทำตัวให้เข้ากันได้ เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน ไม่เอาเปรียบร่วมเผชิญ และแก้ปัญหาเพื่อประโยชน์สุขร่วมกัน ไม่ถือเราถือเขา รู้จักผูกมิตรกับผู้อื่น เช่น ในยามที่ตนตกทุกข์ได้ยากก็ไม่ทอดทิ้งยังช่วยเหลือ ย่อมเกิดความสุข และความสามัคคีในหมู่คณะ การสังคมสงเคราะห์ตามแนวทางพระพุทธศาสนา คือ การยึดเหนี่ยวจิตใจ ประสานหมู่ชนไว้ให้รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หรือการให้สังคมเกาะกุมคุมกันอยู่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่แตกไม่กระจัดกระจาย ดังนั้น ความมุ่งหมายของสังคม สงเคราะห์ จึงไม่เป็นเพียงเอาอะไรไปให้เขา ไม่ใช่เอาบริการไปให้ เอาทรัพย์สินเงินทองไปให้แต่หมายถึงการทำให้สังคมรวมใจกันผนึกยึดเหนี่ยวกันไว้ได้ การสังคมสงเคราะห์ จึงเป็นการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ เพื่อให้เขาสามารถช่วยเหลือตนเองได้ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหลักพุทธธรรมในทางพระพุทธศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงวางหลักแห่งการสงเคราะห์ไว้ และสามารถนำมาใช้ในงานสังคม สงเคราะห์ได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับพระครูธรรมบาลพิจิตร ธมฺมวิจิตฺโต (ยอยอด) (2560, หน้า 194-204) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กระบวนการพัฒนาชุมชนเข้มแข็งตามหลักพุทธธรรมของจังหวัดศรีสะเกษ ว่าหลักพุทธธรรมที่ใช้ในการพัฒนาชุมชนเข้มแข็งของจังหวัดศรีสะเกษ พบว่า มีหลักพุทธธรรม 5 หลักพุทธธรรม ประกอบด้วย 1) หลักศีล 5 ตามโครงการหมู่บ้านรักษาศีล 5 2) หลักไตรสิกขา 3) หลักพรหมวิหารธรรม 4 4) หลักสาราณียธรรม 6 และ 5) หลักสังคหวัตถุ 4 และแนวทางการพัฒนาชุมชนเข้มแข็งตามหลักพุทธธรรมของจังหวัดศรีสะเกษนั้นมี 5 แนวทางคือ 1) การสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนตามหลักพุทธธรรมด้วยการเพิ่มขีดความสามารถในการเลือกทางและทางเลือกให้สมาชิกในชุมชน และสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเรื่องที่มีผลกระทบต่อชีวิตกับสมาชิกในชุมชน 2) กำหนดกรอบความร่วมมือ และให้สมาชิกในชุมชนมีความสัมพันธ์กันช่วยเหลือเกื้อกูลกันสร้างความมั่นคงปลอดภัยจากอันตรายในชีวิตทรัพย์สิน 3) พัฒนาเศรษฐกิจชุมชนและคุณภาพชีวิตบนฐานพุทธธรรมเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนและการใช้ทุนทางเศรษฐกิจ ทางสังคมและทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีดุลยภาพเพื่อสร้างภูมิคุ้มกันลดรายจ่าย สร้างรายได้ และการแก้ปัญหาความยากจนอย่างบูรณาการ 4) การพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์สร้างระบบการเรียนรู้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมค่านิยมของคนในชุมชนสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาคนและสังคมพิจารณาในเรื่องของความมั่นคงและความปลอดภัยทางสังคม รวมทั้งบทบาทของภาคี ต่อการพัฒนาสังคมที่จะส่งเสริมและเอื้อต่อการจัดการคุ้มครองทางสังคมให้ประชากรอย่างทั่วถึง เกิดความมั่นคงในการดำเนินชีวิต และ 5) ปรับโครงสร้างระบบการบริหารจัดการ ที่มีผลกระทบทั้งในเชิงบวกและลบต่อการพัฒนาเรื่อง เช่น การกำหนดนโยบายการบริหารจัดการนโยบายและงบประมาณด้านสังคม รวมทั้งความเป็นธรรมของการจัดสรรทรัพยากรซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาสังคมประกอบด้วยปัจจัยสำคัญ

3. การบูรณาการหลักอิทธิบาท 4 กับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ด้านการส่งเสริมงานและอาชีพ ส่งเสริมให้ผู้ด้อยโอกาส ประกอบอาชีพสุจริต แนะนำในการประกอบวิชาชีพตามที่ผู้ด้อยโอกาสมีความถนัดและให้มีความพอใจ เต็มใจ มีความหมั่นเพียรในการทำงาน มีความเอาใจใส่ในการทำงาน และเข้าใจหลักในการทำงาน เพื่อจะได้ไม่ทำงานผิดพลาดและงานสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ จนประสบความสำเร็จในที่สุด สอดคล้องกับกรรณิกา กุกุดเรือ (2563, หน้า 120-132) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบภาคีเครือข่ายอาชีพสำหรับเด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ว่าการกลับคืนสังคมของเรือนจำกลางฉะเชิงเทรา พบว่า 1) สภาพปัจจุบัน และปัญหาของการมีส่วนร่วมเพื่อคืนคนดีสู่สังคมระหว่างศูนย์ยุติธรรมชุมชนและเรือนจำกลางฉะเชิงเทรา คือ สังคมมีทัศนคติในด้านลบต่อผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัว การประสานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ยังไม่มีประสิทธิภาพ ไม่มีงานรองรับหลังจากที่ผู้ต้องขังพ้นโทษ สื่อ ข่าวสารที่สังคมได้รับเกี่ยวกับผู้ต้องขังที่พ้นโทษเป็นไปในด้านลบ ตลอดจนปัญหาที่สังคมไม่ตระหนักถึงความจำเป็นของการมีส่วนร่วมในการคืนคนดีสู่สังคม 2) รูปแบบที่เหมาะสมในการมีส่วนร่วม ประกอบด้วย การเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยในเรื่องการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน การรับรองความประพฤติให้กับผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัว การปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมทั้งในระหว่างต้องโทษ และหลังพ้นโทษ การประสานงานระหว่างเรือนจำ และศูนย์ยุติธรรมชุมชน ตลอดจนการเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อผู้ต้องขัง และ 3) การประเมินรูปแบบการมีส่วนร่วม พบว่า รูปแบบดังกล่าวสามารถนำไปพัฒนาการมีส่วนร่วมระหว่างศูนย์ยุติธรรมชุมชนและเรือนจำกลางฉะเชิงเทราในการคืนคนดีสู่สังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

4. การบูรณาการหลักทิฏฐธัมมิกัตถประโยชน์ 4 กับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ด้านการเปิดโอกาสทางเศรษฐกิจ ส่งเสริมให้ผู้ด้อยโอกาส ประกอบอาชีพสุจริต แนะนำในการประกอบวิชาชีพตามที่ผู้ด้อยโอกาสมีความถนัดและให้มีความหมั่นเพียรในการทำงานนั้นๆ จึงจะเกิดผลดี ให้ความรู้ในด้านการใช้จ่าย โดยใช้จ่ายในสิ่งที่ให้เกิดผลดีมากที่สุดและรู้จักเก็บออมไว้ ให้ผู้ด้อยโอกาสรู้จักการคบมิตรที่ดี ส่งเสริมให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ชีวิตแบบพอเหมาะสมรู้จักกำหนดรายได้และรายจ่ายเลี้ยงชีวิตแต่พอดี สอดคล้องกับวัชราภรณ์ จันทนุกูล และสัญญา เคณาภูมิ (2559, หน้า 3-14) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการจัดสวัสดิการสังคมระดับชุมชนอย่างยั่งยืน พบว่า การพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่ผ่านมาได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจมากกว่ามิติอื่น ส่งผลให้สังคมไทยขาดความสมดุลและนำไปสู่ปัญหา เช่น ความไม่เป็นธรรมของการกระจายรายได้ การบริการขั้นพื้นฐาน ฯลฯ การจัดสวัสดิการสังคมจึงเป็นปัจจัยหนึ่งเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาสังคมและให้โอกาสกับคนจนคนด้อยโอกาสซึ่งเป็นเงื่อนไขในการลดปัญหาทางสังคม เป็นสิทธิพื้นฐานทางสังคม สร้างโอกาสให้กับคนจนบางกลุ่ม การแก้ไขความเดือดร้อนหรือบำบัดรักษาโดยใช้รูปแบบการสงเคราะห์ การป้องกันปัญหาซึ่งเน้นเรื่องการพัฒนาความรู้และการฝึกอาชีพ และการพัฒนาศักยภาพความคิดและจิตใจ การจัดสวัสดิการสังคม

ที่ครอบคลุมถึงการสังคมสงเคราะห์ การประกันสังคม และบริการสังคม โดยที่ผ่านมาการจัดสวัสดิการสังคมของภาครัฐได้มีการดำเนิน การในรูปแบบของการช่วยเหลือสงเคราะห์ เป็นเงินและสิ่งของเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนเฉพาะหน้าซึ่งถือว่าไม่ตอบสนองปัญหาและความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง ส่งผลให้ประชาชนไม่สามารถพัฒนาตนเองได้ ต่อมาการจัดสวัสดิการสังคมโดยภาครัฐได้พัฒนามาเป็นรูปแบบของโครงการพัฒนาสังคมและสวัสดิการสังคมตามนโยบายของรัฐเพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น โดยการจัดสวัสดิการในชุมชนเกิดจากการสร้างหลักประกันทางสังคมของคนในชุมชนรูปแบบ เช่น สิ่งของเงินทุน น้ำใจ ซึ่งมีการจัดเป็นกองทุนในการช่วยเหลือกันในด้าน ซึ่งล้วนสร้างขึ้นจากฐานความคิดทางศาสนา ภูมิปัญญาวัฒนธรรมท้องถิ่นและการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน

5. การบูรณาการหลักสุจริต 3 กับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ด้านการส่งเสริมเสรีภาพและความยุติธรรม ได้แก่ กายสุจริต ความประพฤติชอบ ความประพฤติสุจริตทางกาย วจีสุจริต ความประพฤติชอบด้วยวาจา มโนสุจริต ความประพฤติชอบด้วยใจ สุจริตทั้ง 3 ประการเป็นหลักพุทธธรรมที่ทำคนให้เจริญขึ้นพร้อมทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจ กล่าวคือเป็นคนคิดดี พูดดี ทำดี นั่นเอง สอดคล้องกับผดุงเกียรติ์ แจ่มแจ้ง, ธัชชนันท์ อิศรเดช และประณต นันทิยะกูล (2567, หน้า 92-106) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนตามหลักสุจริต 3 ในตำบลมาบตาพุด อำเภอเมือง จังหวัดระยอง พบว่า โดยการปฏิบัติตามกฎหมายและกฎกติกาการเลือกตั้ง การประท้วงเพื่อเรียกร้องสิทธิที่พึงได้ตามที่กฎหมายกำหนด ด้วยวาจาที่เป็นธรรม เป็นกลาง การเป็นผู้สื่อสารที่เป็นประโยชน์ต่อท้องถิ่นและสังคมในชุมชน การอยู่ร่วมกันในสังคม โดยมีเจตนาดีต่อสังคมส่วนรวมต่อหลักการปกครอง ในการไปใช้สิทธิพิจารณานักการเมืองจากผลงานอย่างเป็นกลาง มีเหตุผลให้โอกาสในการทำงาน ติดตามความเคลื่อนไหวทางการเมืองและวิเคราะห์แยกแยะด้วยเหตุด้วยผล

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ผู้ด้อยโอกาสเป็นผู้ที่ประสบปัญหาความเดือดร้อน ซึ่งจะต้องอาศัยหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนเข้ามาช่วยเหลือให้ผู้ด้อยโอกาส และได้รับ การศึกษาที่ดี มีสุขภาพกายใจที่แข็งแรง มีสิทธิ์ด้านการเมือง ด้านกฎหมาย เข้าใจวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ จึงจำเป็นต้องอาศัยหลักพุทธธรรมมาบูรณาการเพื่อพัฒนากลุ่มคนเหล่านี้ให้มีชีวิตที่ดีขึ้นได้

2. ข้อเสนอแนะเชิงการปฏิบัติ

2.1 ควรมีการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสด้านการศึกษาและการอบรม ด้านการส่งเสริมเข้าร่วมกิจกรรมสังคม ด้านการส่งเสริมงานและอาชีพ ด้านการเปิดโอกาสทางเศรษฐกิจ และด้านการส่งเสริมเสรีภาพและความยุติธรรม โดยการนำหลักพุทธธรรมมาบูรณาการในการพัฒนา

2.2 ควรจัดสรรงบประมาณอย่างต่อเนื่องในการพัฒนาผู้ด้อยโอกาส ทำให้มีความสามารถในการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ให้มีความความรู้ เข้าสู่สังคมได้ มีการงานอาชีพ มีรายได้และมีอิสระภาพในการดำเนินชีวิตบนพื้นฐานของศีลธรรม และไม่ผิดกฎหมายบ้านเมือง มีศักยภาพที่จะเปลี่ยนกลุ่มผู้ด้อยโอกาสให้กลายกลุ่มชุมชนเข้มแข็ง

3. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

3.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบหลักการบูรณาการหลักพัฒนาระหว่างปรัชญาตะวันตกและปรัชญาตะวันออก

3.2 ควรศึกษาการบูรณาการกับการพัฒนาด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านสังคม

3.3 ควรศึกษาวิเคราะห์การบูรณาการหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาการบรรลุเป้าหมายทางโลกและทางธรรม

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

จากการวิจัยการบูรณาการหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ทำให้ผู้วิจัยได้รับองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการบูรณาการหลักพุทธธรรมกับการพัฒนาผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดขอนแก่น ที่เรียกว่า Model TEPR ประกอบด้วย 1) เป้าหมาย (Target) คือผู้ด้อยโอกาส 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มยากจน กลุ่มไร้บ้าน กลุ่มไร้สัญชาติ กลุ่มผู้พ้นโทษ และกลุ่ม HIV/เอดส์ 2) รายด้าน (Each side) จะต้องพัฒนาเป้าหมาย (Target) 5 กลุ่ม ให้ครบทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการศึกษาและอบรม ด้านสังคม ด้านอาชีพ ด้านเศรษฐกิจ และด้านความยุติธรรม 3) หลักพุทธธรรม (Principles) 5 ประการ ที่นำมาใช้ประกอบกับการพัฒนารายด้าน (Each side) ได้แก่ วุฑฒิธรรม สังคหวัตถุ อิทธิบาท ทิฏฐธัมมิกัตถะ และสุจริต 4) ผลลัพธ์ (Result) ที่เกิดจากการพัฒนาเป้าหมาย (Target) 5 กลุ่ม ตาม 5 รายด้าน (Each side) ด้วยหลักพุทธธรรม (Principles) 5 ประการ จึงได้ผลลัพธ์ 5 ข้อ ได้แก่ การพัฒนาตนเองในทางที่ดี การอยู่ในสังคมที่ดี การประสบความสำเร็จ การมีรายได้ ความสุข ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กรรณิกา กุกุดเรือ. (2563). การพัฒนาระบบภาคีเครือข่ายอาชีพสำหรับเด็กและเยาวชน ของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน. *วารสารวิชาการอาชญาวิทยาและนิติวิทยาศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ*, 6(1), 120-132. https://so02.tci-thaijo.org/index.php/forensic/article/view/239737/164757

ฐานเศรษฐกิจดิจิทัล. (2565). *เปิดสถิติ “คนจน” ปี 2565 จังหวัดไหนพัฒนาดีสุด-แย่ลง*. เข้าถึงได้จาก https://www.thansettakij.com/economy/514306

ปกรณ์กิตติ์ ม่วงประสิทธิ์ และศิริณา จิตต์จรัส. (2560). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กด้อยโอกาส. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 15(2), 74-91. https://so02.tci-thaijo.org/index.php/suedujournal/article/view/174915/125188

ผดุงเกียรติ์ แจ่มแจ้ง, ธัชชนันท์ อิศรเดช และประณต นันทิยะกูล. (2567). การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนตามหลักสุจริต 3 ในตำบลมาบตาพุด อำเภอเมือง จังหวัดระยอง. *วารสารสหวิทยาการนวัตกรรมปริทรรศน์*, 7(6), 92-106. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/jidir/article/view/274864/185660

พระครูธรรมบาลพิจิตร ธมฺมวิจิตฺโต (ยอยอด). (2560). หลักพุทธธรรมที่ใช้ในการพัฒนาชุมชนเข้มแข็งของจังหวัดศรีสะเกษ. *วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์*, 5(1), 194-204.

พระราชวรมุนี (ประยุทธ์ ปยุตฺโต). (2563). *พระพุทธศาสนากับสังคมไทยปัจจุบัน.* กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). *พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ชุด 45 เล่ม*. กรุงเทพฯ: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

วัชราภรณ์ จันทนุกูล และสัญญา เคณาภูมิ. (2559). แนวทางการจัดสวัสดิการสังคมระดับชุมชนอย่างยั่งยืน. *วารสารวิจัยกับการพัฒนาเชิงพื้นที่*, 8(4), 3-14. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/abcjournal/article/view/95492/74593

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2565). *รายงานการประชุมคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครั้งที่ 1/2565*. เข้าถึงได้จาก https://sdgs.nesdc.go.th/wp-content/uploads/2023/02/20230202_รายงานการประชุม-กพย.-ครั้งที่-1-2565.pdf

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียน ในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่*

Guidelines for Teacher Competency Development to Promote Executive Functions of Students in Schools Attached to the Local Government Organization in Chiang Mai Province

รรินรดา เดชคุณมาก, มนต์นภัส มโนการณ์ และสุบัน พรเวียง
Rarinrada Dechkoonmark, Monnapat Manokran and Suban Pornwiang
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ประเทศไทย
Chiang Mai University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: rarinrada_de@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนฯ 2) สร้างแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนฯ และ 3) ตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ ดำเนินการ 3 ขั้นตอนตามวัตถุประสงค์ เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ 1) ครูโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2566 จำนวน 243 คน 2) ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารการศึกษา ด้านการบริหารสถานศึกษา และด้านการส่งเสริมทักษะสมอง รวมจำนวน 9 คน และ 3) ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น (PNI modified) และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพปัจจุบันโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สภาพที่พึงประสงค์โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านที่มีลำดับความต้องการจำเป็นมากที่สุดคือ ด้านความรู้ รองลงมาคือ ด้านทักษะ และด้าน

*ได้รับบทความ: 15 สิงหาคม 2567; แก้ไขบทความ: 18 พฤศจิกายน 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 27 ธันวาคม 2567
Received: August 15, 2024; Revised: November 18, 2024; Accepted: December 27, 2024

คุณลักษณะ ตามลำดับ

2. แนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนฯ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบคือ หลักการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน วัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ วิธีการสำหรับครูและผู้บริหารสถานศึกษา ทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านคุณลักษณะ เงื่อนไขความสำเร็จในการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนฯ และข้อเสนอแนะในการนำแนวทางไปใช้

3. ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนฯ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.79 และ 4.52 ตามลำดับ

คำสำคัญ: ความต้องการจำเป็น; การพัฒนาสมรรถนะครู; ทักษะสมอง

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study the current and the desirable states of the teacher competency to promote executive functions of students. 2) to develop guidelines for the teacher competency to promote executive functions of students., and 3) to assess the feasibility and suitability of the guidelines for the teacher competency to promote executive functions of students in school attached to the local government organization in Chiang Mai province. A study has been carried out with Mixed Methods Research. Proceed with three steps according to the objective. The data providers were teachers in schools under the local government organization in Chiang Mai province in the academic year 2023, 243 participants, experts in educational administration, educational institution administration, and promoting executive functions, with a total of 9 experts, and 5 experts. The tool used were the questionnaire and the interview form. Data were analyzed by using means, standard deviations, the Priority Needs Index ($PNI_{modified}$), and Content analysis.

The results revealed that:

1. The current state of the teacher competency to promote executive functions of students was overall at a high level, and the desirable states was overall at a highest level. The component with the highest needs was Knowledge, followed by Skills and Attributes.

2. Guidelines for the teacher competency to promote executive functions of students should address five key aspects: (1) The principle for developing the teacher competency to promote executive functions of students. (2) The objective for developing the teacher competency to promote executive functions of students in school attached to the local government organization in Chiang Mai province. (3) The process of developing the teacher competency for teachers and educational administrator as Knowledge, Skills and Attributes. (4) The success conditions., and (5) Additional suggestions.

3. The feasibility and suitability of the guidelines for the teacher competency to promote executive functions of students overall at a highest level with an average of 4.79 and 4.52, respectively.

Keywords: Needs Assessment; Teacher Competency Development; Executive Functions

1. บทนำ

ประเทศไทยมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะด้านการศึกษาที่รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลาสิบสองปี ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับอย่างมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ส่งผลให้ประชากรไทยมีโอกาสเข้าถึงการศึกษามากขึ้น มีความรู้ความสามารถโดยรวมเพิ่มขึ้น แต่กลับพบว่าทักษะด้านการอ่านและการแสวงหาความรู้ลดลง (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2565) สอดคล้องกับผลการประเมินสมรรถนะนักเรียนมาตรฐานสากล (PISA) ซึ่งเป็นการทดสอบเกี่ยวกับความฉลาดรู้ด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการอ่าน พบว่านักเรียนไทยมีคะแนนเฉลี่ยทั้งสามด้านต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยรวม โดยร้อยละ 59.5 ไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน โดยเฉพาะผู้เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีคะแนนเฉลี่ยทั้งสามด้านต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยทั้งประเทศตั้งแต่ปี 2546 ถึงปัจจุบัน (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2563) ประกอบกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด 19 ที่ผ่านมา ส่งผลกระทบต่อการจัดการศึกษาและคุณภาพผู้เรียนในทุกระดับ ทำให้เห็นถึงความผันผวนและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลก ตลาดแรงงานให้ความสำคัญกับทักษะที่จำเป็นของการทำงานมากกว่าคุณวุฒิทางการศึกษา โดยเฉพาะทักษะทางพฤติกรรมของมนุษย์ที่เทคโนโลยีไม่สามารถทดแทนได้ เช่น ทักษะการคิดเชิงวิพากษ์ ทักษะความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น ในส่วนของภาคอุตสาหกรรมมีความต้องการแรงงานที่มีความสามารถใน 3 ทักษะ ได้แก่ ทักษะทางวิศวกรรม ทักษะทางดิจิทัล และทักษะทางการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนั้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในเชิงคุณภาพจึงเป็นประเด็นท้าทายสำคัญของประเทศไทย (กรุงเทพธุรกิจ, 2566)

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจจากทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เนื่องจากมนุษย์เป็นตัวแปรสำคัญที่จะพัฒนาองค์กรให้เกิดความก้าวหน้าและพร้อมรับมือกับความท้าทายใหม่ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยส่งเสริมทักษะการคิดเชิงบริหารหรือทักษะสมอง (Executive Functions) เป็นการทำงานระดับสูงของสมองส่วนหน้าที่ช่วยให้มนุษย์สามารถควบคุมอารมณ์ ความคิด และการกระทำจนกระทั่งสามารถปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ตนเองนั่นบรรลุเป้าหมายและประสบผลสำเร็จ (นวลจันทร์ จุฑาภักดีกุล, ปนัดดา ธนเศรษฐกร และอรพินท์ เลิศอาวัสดาตระกูล, 2560) โดยครูมีหน้าที่ออกแบบ ดำเนินการและติดตามประเมินผลการเรียนรู้เพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการของนักเรียนและส่งเสริมให้ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ การจัดการศึกษาให้มีคุณภาพนั้นจะต้องมีครูที่มีคุณภาพ มีความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่ดีซึ่งแสดงออกมาในเชิงพฤติกรรมหรือที่เรียกว่าสมรรถนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมรรถนะเพื่อส่งเสริมทักษะสมองซึ่งเป็นรากฐานในการพัฒนานักเรียนไปสู่การเป็นผู้ที่มีทักษะจำเป็นต่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ทั้งนี้สถานศึกษาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ยังขาดแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียน ซึ่งสถานศึกษาสามารถนำไปใช้พัฒนาครูในสังกัด ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจในประเด็นแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อสร้างแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่
3. เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2566 จำนวน 243 คน ซึ่งได้จากการใช้ตารางเครจซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607-610) โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองฯ แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ ตอนที่ 2 สภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองฯ เป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 42 ข้อ ประกอบด้วย 1) ด้านความรู้ จำนวน 9 ข้อ 2) ด้านทักษะ จำนวน 24 ข้อ และ 3) ด้านคุณลักษณะ จำนวน 9 ข้อ และตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เป็นคำถามปลายเปิด ซึ่งผ่านการพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความครอบคลุมประเด็นที่ศึกษาจากผู้ทรงคุณวุฒิ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) 0.80 ถึง 1.00 และนำไปทดลองใช้ พบว่า ค่าความเชื่อมั่นการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของเครื่องมือทั้งฉบับ คือ 0.9875 การวัดรายการคำถาม 42 ข้อ มีค่าอยู่ระหว่าง 0.9657 ถึง 0.9836 และค่าความเชื่อมั่นในการวัดองค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน มีค่าอยู่ระหว่าง 0.9724 ถึง 0.9827 แปลผลได้ว่าเครื่องมือมีค่าความเชื่อมั่นสูง

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านช่องทางออนไลน์ (Google forms) กำหนดเปิดรับการตอบแบบสอบถาม จำนวน 243 คำตอบ โดยผู้วิจัยได้ทำหนังสือขออนุญาตจากประธานหลักสูตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ประสานงานกับสถานศึกษาของกลุ่มตัวอย่างเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ 1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง ประสบการณ์ในตำแหน่ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ที่สอน และช่วงชั้นที่สอน โดยผู้วิจัยเลือกใช้ค่าร้อยละ เพื่อบรรยายคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และ 2) สภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ โดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาความต้องการจำเป็นของการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองฯ โดยใช้ดัชนีความต้องการจำเป็น (PNI modified) ในการจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น

2. ขั้นตอนที่ 2 การสร้างแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารการศึกษา จำนวน 3 คน ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารสถานศึกษา จำนวน 3 คน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการส่งเสริมทักษะสมอง จำนวน 3 คน รวมจำนวน 9 คน ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ เป็นแบบตรวจสอบรายการ ตอนที่ 2 แนวทางทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน เป็นคำถามปลายเปิด และตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเป็น

คำถามปลายเปิด

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขออนุญาตจากประธานหลักสูตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถึงต้นสังกัดของผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการสัมภาษณ์ พร้อมทั้งส่งแบบสัมภาษณ์เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิได้เตรียมความพร้อมสำหรับการให้สัมภาษณ์ ติดต่อนัดหมายวัน เวลา การสัมภาษณ์กับผู้ทรงคุณวุฒิรายบุคคล โดยใช้รูปแบบการสัมภาษณ์ออนไลน์ผ่านโปรแกรม zoom ซึ่งเป็นไปตามความพร้อมของผู้ให้สัมภาษณ์ ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ประมาณ 1-2 ชั่วโมง ในระหว่างทำการสัมภาษณ์จะเป็นไปตามลำดับของแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง และเมื่อสัมภาษณ์เสร็จสิ้น ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะถูกส่งคืนให้แก่ผู้ให้สัมภาษณ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วนสมบูรณ์อีกครั้ง และจะนำเสนอข้อมูลในภาพรวมเท่านั้น

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการจดบันทึกมาจัดพิมพ์เป็นเอกสาร จากนั้นวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารให้เป็นความเรียงแบบพรรณนา สรุปประเด็นสำคัญตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อนำมาสร้างเป็น (ร่าง) แนวทางทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่

3. ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารการศึกษาหรือด้านการบริหารสถานศึกษา จำนวน 5 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบประเมิน เป็นแบบตรวจสอบรายการ ตอนที่ 2 ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ เป็นแบบตรวจสอบรายการแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ และตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขออนุญาตจากประธานหลักสูตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถึงผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบประเมิน โดยตอบแบบประเมินผ่านช่องทางออนไลน์ (Google forms)

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมิน โดยใช้เกณฑ์การยอมรับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ คือ แนวทางที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ระดับ 3.41 ขึ้นไป และ

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 จึงถือว่ามีความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ข้อใดที่ไม่เป็นไปตามเกณฑ์นี้อาจตัดทิ้งไปหรือนำไปปรับปรุงแก้ไขแล้วแต่กรณีตามความเหมาะสม

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านคุณลักษณะ ด้านทักษะ และด้านความรู้ ตามลำดับ ด้านคุณลักษณะโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ลักษณะนิสัยส่วนตัวมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ เจตคติต่อการส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียน และ มุมมองต่อความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้อื่น ตามลำดับ

ผลการศึกษาสภาพที่พึงประสงค์ของสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองฯ พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านคุณลักษณะ ด้านทักษะ และด้านความรู้ ตามลำดับ ด้านคุณลักษณะโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ลักษณะนิสัยส่วนตัวมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ เจตคติต่อการส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียน และมุมมองต่อความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้อื่น ตามลำดับ

ผลการศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองฯ พบว่า ค่าดัชนีความต้องการจำเป็นโดยภาพรวม คือ 0.193 ($PNI_{modified}$ = 0.193) เมื่อนำมาเรียงลำดับความต้องการจำเป็นจากมากไปน้อย ผลปรากฏดังนี้ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านคุณลักษณะ ตามลำดับ โดยข้อที่มีลำดับความต้องการจำเป็นมากที่สุดในด้านความรู้ คือ ครูรู้และเข้าใจเกี่ยวกับทักษะสมอง รองลงมาคือ ครูจดจำข้อมูลเกี่ยวกับทักษะสมองได้ และครูนำความรู้ไปใช้ส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนได้ ตามลำดับ ข้อที่มีลำดับความต้องการจำเป็นมากที่สุดในด้านทักษะ คือ การประเมินการดำเนินการส่งเสริมทักษะสมอง รองลงมาคือ การพัฒนาตนเอง การประเมินนักเรียน การพัฒนาสื่อการจัดการเรียนรู้ การร่วมมือกับผู้อื่น การวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามลำดับ และข้อที่มีลำดับความต้องการจำเป็นมากที่สุดในด้านคุณลักษณะ คือ มุมมองต่อความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้อื่น รองลงมาคือ ลักษณะนิสัยส่วนตัว และ เจตคติต่อการส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียน ตามลำดับ

2. ผลการสร้างแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามในขั้นตอนที่ 1 และการสังเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ในขั้นตอนที่ 2 สามารถนำมาสรุปได้เป็น 5 ประเด็น ได้แก่

หลักการ วัตถุประสงค์ วิธีการ เงื่อนไขความสำเร็จ และข้อเสนอแนะ โดยมีรายละเอียดดังนี้

หลักการ คือ การพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน

วัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาสมรรถนะครูในการส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่

วิธีการแบ่งเป็นวิธีการสำหรับครู ประกอบด้วย 1) ด้านความรู้ จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ (1) ครูควรประเมินความรู้ของตนเอง (2) ครูควรศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง (3) ครูควรพัฒนาความรู้ด้านจิตวิทยา (4) ครูควรเข้ารับการอบรม การสัมมนาด้านวิชาการ และ (5) ครูควรทำวิจัยในชั้นเรียน 2) ด้านทักษะ จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ (1) ครูควรประเมินทักษะของตนเอง (2) ครูควรพัฒนาทักษะสมอง (3) ครูควรพัฒนาทักษะการสังเกต (4) ครูควรพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัล (5) ครูควรพัฒนาเครื่องมือสำหรับส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียน (6) ครูควรสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ และ (7) ครูควรลงมือปฏิบัติจริง และ 3) ด้านคุณลักษณะ จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ (1) ครูควรใส่ใจการพัฒนาตนเอง (2) ครูควรรู้สึกตื่นตัวตลอดเวลา (3) ครูควรพัฒนาทัศนคติเชิงบวก (4) ครูควรพัฒนาทักษะการสื่อสาร (5) ครูควรยึดถือจรรยาบรรณวิชาชีพ (6) ครูควรศึกษาภูมิหลังของนักเรียนแต่ละคน และ (7) ครูไม่ควรสร้างความกดดันให้ตนเอง และวิธีการสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา ประกอบด้วย 1) ด้านความรู้ จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ (1) ส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ (2) ส่งเสริมการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น (3) จัดกิจกรรมหรือโครงการเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (4) สนับสนุนการทำผลงานวิชาการ และ (5) สนับสนุนด้านงบประมาณ 2) ด้านทักษะ จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ (1) จัดกิจกรรมหรือโครงการเชิงปฏิบัติการ (2) ประเมิน นิเทศ ติดตามอย่างต่อเนื่อง (3) ทำการวิจัยและพัฒนา (4) สนับสนุนด้านสื่อ อุปกรณ์ และ (5) ร่วมมือกับเครือข่ายภายนอกเพื่อพัฒนาสมรรถนะครู และ 3) ด้านคุณลักษณะ จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ (1) สอบถามความต้องการของครู (2) เสริมสร้างทัศนคติเชิงบวก (3) สร้างขวัญกำลังใจ (4) สร้างความรู้สึกเสมอภาค และ (5) ส่งเสริมวินัยการทำงาน

เงื่อนไขความสำเร็จ ได้แก่ 1) การกำหนดนโยบายให้เอื้อต่อการดำเนินการพัฒนาสมรรถนะครู 2) การสนับสนุนครูให้เกิดการพัฒนาตนเอง และ 3) การประเมิน นิเทศ และติดตามอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะ ได้แก่ 1) ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้ความสำคัญในการพัฒนาสมรรถนะครู กำหนดนโยบายที่ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาสมรรถนะครู และ 2) ครูตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาสมรรถนะของตนเองในการส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียน

3. ผลการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ ผลการตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน พบว่า ความเหมาะสมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และความเป็นไปได้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ นำมาสู่การจัดทำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียนฯ ที่สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริงเนื่องจากมีการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบ โดยมีประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัจจุบันโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สภาพที่พึงประสงค์โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อนำผลมาเรียงอันดับความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียนฯ จากมากไปน้อย ผลปรากฏดังนี้ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านคุณลักษณะ ตามลำดับ โดยสิ่งที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนามาเป็นอันดับแรก คือ ครูรู้และเข้าใจเกี่ยวกับทักษะสมอง ทั้งนี้เนื่องจากครูเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการพัฒนาทักษะสมองของนักเรียน ก่อนที่ครูจะสามารถดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะสมองนั้น ครูจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจพื้นฐานในเรื่องทักษะสมองก่อน เพราะจะทำให้ครูทราบถึงบทบาทของตนเองในการเป็นผู้ส่งเสริมนักเรียน สอดคล้องกับงานของณัฏฐณี สุขปรีดี (2564) เรื่อง การพัฒนาทักษะสมองส่วนหน้า (EF) ในสภาวะวิกฤต ที่กล่าวว่าผู้ปกครองและครูเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงในการพัฒนาทักษะสมอง เนื่องจากเป็นผู้ใกล้ชิดที่สุดของเด็กและมีบทบาทสำคัญในการสร้างสรรค์สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อเด็ก ดังนั้นการทำความเข้าใจและรู้จริงเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะสมองในเด็กจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับครูทุกท่าน

2. ผลการสร้างแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่

2.1 แนวทางมีหลักการและวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาสมรรถนะครูในการส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนฯ ซึ่งมีความสำคัญเนื่องจากครูเป็นผู้ที่มีบทบาทในการส่งเสริมการพัฒนาทักษะสมองของนักเรียน โดยต้องเตรียมความรู้และทักษะพื้นฐานสำหรับครูก่อนจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมทักษะสมองให้กับนักเรียน หากครูขาดความรู้ ความเข้าใจและขาดทักษะในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนที่ถูกต้อง เหมาะสม จะกลายเป็นอุปสรรคและก่อให้เกิดปัญหาในการพัฒนาทักษะสมองของนักเรียนทันที ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของตฤณ หงส์ใส และอัจฉรีย์ ไกรกิจราษฎร์ (2563, หน้า 31-50) ที่กล่าวถึงปัญหาอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะสมองของนักเรียนว่าหากครูขาดความรู้ ความเข้าใจการพัฒนาทักษะสมองจะทำให้ไม่สามารถรับมือกับพฤติกรรมพัฒนาการของเด็กได้อย่างเหมาะสม

2.2 วิธีการ แบ่งเป็นวิธีการสำหรับครูและวิธีการสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งประกอบไปด้วยด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ ในส่วนของครูนั้นจะต้องประเมินความรู้ของตนเองเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการพัฒนาตนเองต่อไป โดยการเข้ารับการอบรม การสัมมนาด้านวิชาการ รวมถึงทำวิจัย

ในชั้นเรียน ในส่วนของผู้บริหารสถานศึกษา ต้องส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ จัดกิจกรรมเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สนับสนุนการทำผลงานวิชาการ สนับสนุนด้านงบประมาณ รวมทั้งมีการประเมิน นิเทศ และติดตามครูอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ครูได้รับคำแนะนำในการพัฒนาตนเองอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัยของสานิตา แดนโพธิ์ (2560) เรื่อง สมรรถนะครูโรงเรียนวัดไผ่ล้อม (พูลประชาอุปถัมภ์) พบว่า แนวทางการส่งเสริมสมรรถนะครูด้านการพัฒนาตนเอง ประกอบด้วย 3 แนวทาง ได้แก่ 1) ครูควรมุ่งมั่นและแสวงหาโอกาสพัฒนาตนเองด้วยวิธีการที่หลากหลายทางด้านวิชาการและวิชาชีพ 2) มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้อื่นเพื่อพัฒนาตนเองและพัฒนางาน และ 3) มีการทบทวนความรู้ใหม่จากการอบรม ในการอบรมให้เขียนรายงานทุกครั้งและให้ผู้อบรมเป็นผู้เผยแพร่ประสบการณ์

2.3 เงื่อนไขความสำเร็จ ได้แก่ (1) การกำหนดนโยบายให้เอื้อต่อการดำเนินการพัฒนาสมรรถนะครู (2) การสนับสนุนครูให้เกิดการพัฒนาตนเอง และ (3) การประเมิน นิเทศ และติดตามอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับงานวิจัยของธนวัฒน์ ช่วยพัทลุง และคณะ(2565, หน้า 221-234) เรื่อง บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 2 ที่กล่าวว่า ผู้บริหารสถานศึกษามีบทบาทหน้าที่ในการส่งเสริมสนับสนุนบุคลากรในสถานศึกษา กำกับดูแล และติดตามการทำงานของบุคลากรเพื่อให้ทราบผลการปฏิบัติงานและให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อให้การปฏิบัติบรรลุเป้าหมาย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของมลฤดี สวนดี (2565) เรื่อง ทักษะของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อการบริหารสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1 ที่ระบุว่า การบริหารงานของผู้บริหารสถานศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งที่จะส่งผลช่วยในเรื่องของการขับเคลื่อนนโยบายและการกำหนดทิศทางในการดำเนินงานของสถานศึกษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดตามที่ได้กำหนดไว้

2.4 ข้อเสนอแนะ ได้แก่ (1) ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้ความสำคัญในการพัฒนาสมรรถนะครู กำหนดนโยบายที่ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาสมรรถนะครู ทั้งนี้เนื่องจากการบริหารงานของผู้บริหารสถานศึกษาส่งผลโดยตรงต่อการปฏิบัติงานและการพัฒนาสมรรถนะครู เนื่องจากเป็นผู้บังคับบัญชา มีอำนาจ หน้าที่ ในการรับผิดชอบต่อการบริหารสถานศึกษาให้เป็นไปอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัยของขวัญสุดา อ่วมสะอาด (2565) พบว่า สมรรถนะของผู้บริหารส่งผลต่อระดับการปฏิบัติงานของครูในสถานศึกษา เนื่องจากเป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญในการกำหนดทิศทางการปฏิบัติงานของครูและมีหน้าที่บริหารกิจการ ของสถานศึกษาให้เป็นไปตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ รวมทั้งการกำหนดนโยบายต่างๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของสถานศึกษา และ (2) ครูตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาสมรรถนะของตนเองในการส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียน การเป็นครูที่ดีนั้นนอกเหนือจากการมีความรู้ในเนื้อหาวิชา การมีทักษะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีแล้วนั้น ควรต้องเป็นผู้ที่หมั่นพัฒนาตนเองอยู่เสมอ สอดคล้องกับ

บทความของนรรัชต์ ฝันเชียร (2561) เรื่อง แนวทางการพัฒนาตนเองสู่ครูมืออาชีพ ซึ่งได้กล่าวถึงลักษณะของการเป็นครูมืออาชีพที่ต้องเป็นผู้มีอุดมการณ์ความเป็นครู มีความเสียสละ มีความมุ่งมั่นพัฒนาผู้เรียน มีคุณลักษณะของการเป็นครูที่ดีซึ่งหมายรวมถึงมีความหมั่นศึกษาและพัฒนาตนเองอยู่เสมอ และสอดคล้องกับบทความของบังอร เสรีรัตน์ (2565, หน้า 1-11) เรื่อง ครูกับการพัฒนาสมรรถนะผู้เรียน ที่กล่าวว่า ครูมีความสำคัญต่อการพัฒนาสมรรถนะของนักเรียน ดังนั้นครูจะต้องพัฒนาตนเองหรือเข้ารับการพัฒนาเพื่อให้มีคุณลักษณะสำคัญที่เอื้อต่อการพัฒนาสมรรถนะของนักเรียนต่อไป

3. ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทาง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดทำแนวทาง ได้มีการศึกษา วิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูลจากแนวคิดและทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง มีการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่วิจัย และสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการพัฒนาครูและการส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียน ด้วยบทบาทหน้าที่และคุณวุฒิที่เหมาะสมจึงทำให้ได้ข้อมูลที่สามารถนำมาดำเนินการตามกระบวนการวิจัยและกลั่นกรองเป็นแนวทางที่สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้บริหารสถานศึกษาตระหนักและเห็นคุณค่าของการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน กำหนดนโยบายและทิศทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน

1.2 ส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ในการส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียน โดยการสนับสนุนการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น การจัดกิจกรรมหรือโครงการเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การทำผลงานวิชาการ รวมทั้งมีการสนับสนุนด้านงบประมาณ

1.3 ครูตระหนักถึงการพัฒนาสมรรถนะเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียน มีการประเมินความรู้ของตนเอง เข้ารับการอบรม การสัมมนาด้านวิชาการ พัฒนาความรู้ด้านจิตวิทยา ตลอดจนการทำวิจัยในชั้นเรียน

2. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาทัศนคติเชิงบวกของครูที่ส่งผลต่อการส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียน

2.2 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียน

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ ประกอบด้วย 1) หลักการการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน 2) วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาสมรรถนะครูในการส่งเสริมทักษะสมองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ 3) วิธีการในด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านคุณลักษณะ 4) เงื่อนไขความสำเร็จ และ 5) ข้อเสนอแนะ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กรุงเทพธุรกิจ. (2566). *3 ทักษะที่ตลาดงานต้องการกับโจทย์ของภาคการศึกษาที่ต้องปรับตัว*. เข้าถึงได้จาก https://www.bangkokbiznews.com/health/education/1101425#google_vignette

ขวัญสุดา อ่วมสะอาด. (2565). *สมรรถนะของผู้บริหารกับการปฏิบัติงานของครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 1*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ณัฏฐณี สุขปรีดี. (2564). *การพัฒนาทักษะสมองส่วนหน้า (EF) ในสภาวะวิกฤต*. เข้าถึงได้จาก https://www.eef.or.th/article-executive-functions-151221/

ตฤณ หงษ์ใส และอัจฉรีย์ ไกรกิจราษฎร์. (2563). สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาทักษะสมอง EF สำหรับเด็กปฐมวัย. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 18(1), 31-50. https://so02.tci-thaijo.org/index.php/suedujournal/article/view/226147/165160

ธนวัฒน์ ช่วยพัทลุง, พระครูพิจิตรศุภการ, สามิตร อ่อนคง และพระมหาสมปอง ฐานิสฺสโร. (2565). บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 2. *วารสารวิชาการ มจร บุรีรัมย์*, 7(2), 221-234. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/ambj/article/view/254467/174893

นรรัชต์ ฝันเชียร. (2561). *แนวทางการพัฒนาตนเองสู่ครูมืออาชีพ*. เข้าถึงได้จาก https://www.true-plookpanya.com/dhamma/content/68689

นวลจันทร์ จุฑาภักดีกุล, ปนัดดา ธนเศรษฐกร และอรพินท์ เลิศอาวัสดาตระกูล. (2560). *การพัฒนาและหาค่าเกณฑ์มาตรฐานเครื่องมือประเมินการคิดเชิงบริหารในเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: ศูนย์วิจัยประสาทวิทยาศาสตร์ สถาบันชีววิทยาศาสตร์โมเลกุล มหาวิทยาลัยมหิดล.

บังอร เสรีรัตน์. (2565). ครูกับการพัฒนาสมรรถนะผู้เรียน. *วารสารศิลปากรศึกษาศาสตร์วิจัย*, 14(1), 1-11. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/suedureasearchjournal/article/view/260306/175291

มลฤดี สวนดี. (2565). *ทักษะของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อการบริหารสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2563). *ผลการประเมิน PISA 2018: นักเรียนไทยวัย 15 ปี รู้และทำอะไรได้บ้าง*. เข้าถึงได้จาก https://pisathailand.ipst.ac.th/issue-2019-48/

สานิตา แดนโพธิ์. (2560). สมรรถนะครูโรงเรียนวัดไผ่ล้อม (พูลประชาอุปถัมภ์). (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2565). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.

Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610. https://doi.org/ 10.1177/001316447003000308

การวิเคราะห์แนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท จังหวัดร้อยเอ็ด*

The Analysis of the Concept of Phaya Than of Phu Thai Ethnic Group in Roi Et Province

ไผทรัฐ มุละสีวะ และจรัส ลีกา
Phathairat Mulaseewa and Jaras Leeka
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น, ประเทศไทย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Khon Kaen Campus, Thailand
Corresponding Author, E-mail: Police.phathairat@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาแนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท 2) ศึกษาแนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท และ 3) วิเคราะห์อิทธิพลของพญาแถนต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกตพฤติกรรม และการสนทนากลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ผลการวิจัยพบว่า

1. แนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทเป็นแนวคิดที่แสดงถึงบทบาทของพญาแถนมีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท 3 ประการ 1) ผู้สร้างสรรพสิ่ง 2) ให้คุณและโทษ และ 3) ผู้ปกครอง ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทมีบทบาทต่อพญาแถน 3 ประการ 1) เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง 2) อ้อนวอน และ 3) ขอฝน

2. แนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท เป็นแนวคิดที่แสดงถึงบทบาทของพญาแถนมีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท 3 ประการ 1) ผู้สร้างสรรพสิ่ง 2) ให้คุณและโทษ และ 3) ผู้ปกครอง ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์ภูไท มีบทบาทต่อพญาแถน 3 ประการ 1) เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง 2) อ้อนวอน และ 3) ขอฝน

3. แนวคิดเรื่องพญาแถนมีอิทธิพลต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท 5 ด้าน 1) ด้านเศรษฐกิจท้องถิ่นส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกในด้านการผลิตสินค้าไว้ใช้สอยในชุมชนและการกระจายรายได้แก่ชุมชนอย่างทั่วถึง 2) ด้านสังคมท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกในด้านความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ในชุมชน 3) ด้านการเมืองท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกในด้านการมีส่วนร่วมในการคิด

*ได้รับบทความ: 8 สิงหาคม 2567; แก้ไขบทความ: 27 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 6 มกราคม 2568
Received: August 8, 2024; Revised: December 27, 2024; Accepted: January 6, 2025

แก้ไขปัญหาของชุมชน 4) ด้านประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออก ในด้านการจัดทำประเพณีบุญบั้งไฟ รวมทั้งส่งเสริมและอนุรักษ์ประเพณีบุญบั้งไฟ และ 5) ด้านวิถีชีวิตท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกในด้านความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายตามวิถีภูไทและเปิดรับวิถีชีวิตสมัยใหม่ที่สอดคล้องกับวิถีภูไทดั้งเดิม

คำสำคัญ: การวิเคราะห์; พญาแถน; กลุ่มชาติพันธุ์ภูไท; จังหวัดร้อยเอ็ด

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study the concept of Phaya Than of the Phu Thai ethnic group, 2) to study the concept of Phaya Than of the Phu Thai ethnic group, and 3) to analyze the Concept of Phaya Than of the Phu Thai ethnic group. This qualitative research gathers information from documents, related studies, in-depth interviews, Behavioral observations, and focus group discussions. Descriptive data analyzed according to inductive principles.

The results revealed that:

1. The concept of Phaya Than of the Phu Thai ethnic group is a concept that shows the role of Phaya Than in the Phu Thai ethnic group in 3 ways as follows: 1) the creator of all things, 2) giving benefits and punishment, and 3) the ruler, while the Phu Thai ethnic group has a role. There are 3 aspects of Phaya Than as follows: 1) obey and follow orders 2) Plead and 3) ask for rain.

2. The concept of Phaya Than of the Phu Thai ethnic group. It is a concept that shows the role of Phaya Than in the Phu Thai ethnic group in 3 ways as follows: 1) the creator of all things, 2) giving you and harm, and 3) the ruler, while the Phu Thai ethnic group. There are 3 roles for Phaya Than as follows: 1) obey and Follow orders 2) beg and 3) ask for rain.

3. This concept of Phaya Than influences the Phu Thai ethnic group in 5 areas as follows: 1) Local economy Affects behavior in producing products for use in the community and distributing income to the community thoroughly. 2) Local society Affects expression behavior In terms of cooperation in participating Various activities in the community 3) Local politics Affects expression behavior In terms of participation in thinking about solving

community problems 4) Local traditions and culture Affects expression behavior In terms of creating the Bun Bang Fai tradition Including promoting and preserving the Bun Bang Fai tradition and 5) local way of life, resulting into expressive behavior In terms of living a simple life according to the Phu Thai way and being open to a modern way of life that is consistent with the traditional Phu Tai way of life.

Keywords: Analysis; Phaya Than; Phu Thai ethnic group; Roi Et Province

1. บทนำ

ในประวัติศาสตร์ของภูมิภาคอุษาคเนย์ มีความเป็นมาของความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องพญาแถนของกลุ่มคนตะกูลไท-ลาวโบราณที่อาศัยอยู่บริเวณลุ่มแม่น้ำโขง ซึ่งกินพื้นที่ทั้งตอนใต้ของจีน ลาว พม่า ภาคอีสานของไทย กัมพูชาและเวียดนาม รวมไปถึงดินแดนอันเป็นหมู่เกาะในทะเลจีนใต้ ได้แก่ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย เป็นต้น (มหาบุญมี เทบสีเมือง, 2545) ดังที่ประยงค์ แสนบุราณ (2556, หน้า 21-40) ได้กล่าวไว้ว่า ความเชื่อเรื่องเกี่ยวกับพญาแถนหรือผีแถนนั้น เป็นความเชื่อของกลุ่มชาติพันธุ์ในสังคมกลุ่มวัฒนธรรมพื้นบ้านภาคอีสาน หรือเรียกว่า “กลุ่มชาติพันธุ์ไทย-ลาว” ซึ่งเชื่อว่าพญาแถนหรือผีแถนนั้น คือเทพเจ้าผู้สร้างสรรพสิ่งในโลกนี้ และมีบทบาทมากมายต่อมนุษยชาติ เช่น การสร้างโลก สร้างมนุษย์และสรรพสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย โดยจัดให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างมีกฎเกณฑ์ กฎการลงโทษ เป็นต้น ส่วนบทบาทที่กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทที่มีต่อพญาแถนหรือผีแถน เช่น ความเคารพ ขอฝนเพื่อทำไร่ไถ่นา อ้อนวอนให้ช่วยเหลือเมื่อเจ็บป่วย หรือประสบเคราะห์กรรม เป็นต้น ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นความเชื่อของพวกเขาที่มีต่อพญาแถนหรือผีแถน

ในส่วนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งอาศัยอยู่ในชุมชนตำบลบุ่งเลิศ อำเภอเมยวดี จังหวัดร้อยเอ็ดในปัจจุบันนี้ ถือว่าเป็นคนกลุ่มย่อยกลุ่มหนึ่งของกลุ่มคนตระกูลไท-ลาว ซึ่งเคยอาศัยอยู่บริเวณลุ่มแม่น้ำโขงในอดีต (สุเทพ ไชยขันธ์, 2557) กล่าวคือ ตามประวัติบ้านบุ่งเลิศนั้น ได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของกลุ่มคนภูไทว่า เดิมที่กลุ่มคนภูไทได้เคยอาศัยอยู่เมืองวัง (เมืองวีละบุรี แขวงสะหวันนะเขต สปป.ลาว) ก่อนที่กองทัพสยามจะได้กวาดต้อนมาไว้ยังฝั่งขวาแม่น้ำโขง เมื่อคราวเกิดกบฏฮ่อ (ชนเผ่าหนึ่งที่อาศัยอยู่ในมณฑลยูนนานของสาธารณรัฐประชาชนจีน) เข้ามารุกรานเมืองวัง เมืองเซโปน เมืองพิณใน พ.ศ. 2388 เมื่อกองทัพสยามกวาดต้อนมาแล้วให้อาศัยอยู่ที่บ้านคำชะอี (อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหารในปัจจุบัน) (สุเทพ ไชยขันธ์, 2556) ในเวลาต่อมาจึงได้อพยพลงมายังบ้านบุ่งเลิศ อำเภอเมยวดี จังหวัดร้อยเอ็ด กลุ่มคนภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทกลุ่มหนึ่งที่ยังมีคติความเชื่อเกี่ยวกับพญาแถนหรือผีแถนอย่างเหนียวแน่นและถูกครอบงำด้วยคติความเชื่อเกี่ยวกับพญาแถนหรือผีแถนนั้นมาจนถึงปัจจุบันนี้ (มหาบุญมี เทบสีเมือง, 2556) จึงทำให้ระบบหรือคติความเชื่อในเรื่องดังกล่าวนั้น ยังมีอิทธิพล

ต่อเศรษฐกิจท้องถิ่น สังคมท้องถิ่น การเมืองท้องถิ่น ประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ตลอดจนวิถีชีวิตท้องถิ่นของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดในปัจจุบัน

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท จังหวัดร้อยเอ็ด เพราะเห็นว่าแนวคิดเรื่องพญาแถนนั้นมีอิทธิพลต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในด้านเศรษฐกิจท้องถิ่น ด้านสังคมท้องถิ่น ด้านการเมืองท้องถิ่น ด้านประพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น และด้านวิถีชีวิตท้องถิ่นหรือไม่ อย่างไร และการวิจัยครั้งนี้ ผู้สนใจหรือประชาชนทั่วไปยังจะสามารถนำผลของการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติและประยุกต์ใช้กับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดและกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ในภาคอีสานต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในภาคอีสาน
2. เพื่อศึกษาแนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ด
3. เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลของพญาแถนต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ด

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept review) การสังเกตพฤติกรรมแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) และการสนทนากลุ่ม (Focus group)

1. พื้นที่การวิจัย ผู้วิจัยได้เลือกพื้นที่ชุมชนตำบลบุ่งเลิศ อำเภอเมยวดี จังหวัดร้อยเอ็ด เพราะเป็นพื้นที่ที่กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทกลุ่มเดียวที่อาศัยอยู่ในพื้นที่จังหวัดร้อยเอ็ดในปัจจุบัน

2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 10 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มผู้นำชุมชน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อย ดังนี้ 1) ผู้นำส่วนท้องถิ่น 2) ผู้นำส่วนท้องที่ จำนวน 4 คน 2) กลุ่มผู้นำทางจิตวิญญาณ จำนวน 2 คน และ 3) กลุ่มนักวิชาการด้านสังคมศาสตร์ จำนวน 2 คน

3. เครื่องมือและคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ได้แก่ 1) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept review) 2) การสังเกตพฤติกรรมแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) และ 3) การสนทนากลุ่ม (Focus group)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลที่หลากหลาย เพื่อให้ได้ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย โดยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้ 1) ข้อมูลเอกสารจากหนังสือ ตำรา บทความ วารสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องพญาแถนทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ 2) ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept review) การสังเกตพฤติกรรม และการสนทนากลุ่มตัวอย่าง

หรือผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

5. การตรวจสอบข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยตรวจสอบข้อมูลด้วยวิธีสามเส้า (Triangulation) เป็นการตรวจสอบด้านบุคคล โดยตรวจสอบข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างหรือผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้ง 3 กลุ่ม แล้วเลือกเอาเฉพาะข้อมูลที่ตรงกันทั้งสามกลุ่ม หลังจากนั้นจึงนำข้อมูลที่ตรงกันทั้งสามกลุ่มมาจัดเป็นหมวดหมู่ แล้วทำการตีความ แปลความหมาย หลังจากนั้นจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการพรรณนา

4. สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาและเก็บข้อมูลเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท จังหวัดร้อยเอ็ด โดยการค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้อง และลงพื้นที่สัมภาษณ์ สนทนากลุ่ม และสังเกตการณ์ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ชุมชนตำบลบุ่งเลิศ แล้วนำมาวิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปเป็นผลวิจัยได้ดังนี้

1. แนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในภาคอีสานนั้น เป็นแนวคิดที่แสดงถึงบทบาทและหน้าที่ของพญาแถนมีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดและกลุ่มชาติพันธุ์ โดยพญาแถนดำรงอยู่ในฐานะ 3 ประการ ได้แก่ 1) เป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง ในฐานะนี้ กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ด เชื่อกันว่าพญาแถนเป็นเทพเจ้าและมีอำนาจสูงสุด เป็นผู้สร้างสรรพสิ่งบนโลกใบนี้ ไม่ว่าจะเป็นโลก จักรวาล มนุษย์และสิ่งต่างๆที่มีปรากฏอยู่ทั่วไปบนโลกใบนี้ เช่น ภูเขา ป่าไม้ แม่น้ำ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนถูกสร้างโดยพญาแถนทั้งสิ้น 2) เป็นผู้ให้คุณและโทษแก่มนุษย์ ในฐานะนี้ เมื่อพญาแถนสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาแล้ว พญาแถนยังสามารถบันดาลสิ่งต่างๆ แก่เหล่ามนุษย์ได้ ดังนั้น กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ด จึงมีความเชื่อว่าพญาแถนนั้น สามารถบันดาลความสุข ความเจริญรุ่งเรืองในการดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพต่างๆ ให้แก่พวกเขาได้ และในขณะเดียวกันเมื่อพญาแถนไม่พอใจต่อการกระทำของพวกเขา ก็จะบันดาลสิ่งที่เป็นโทษแก่พวกเขาได้เช่นกัน เช่น ทำให้เจ็บป่วยล้มตาย ทำให้ประสบกับเคราะห์กรรมต่างๆ และ 3) เป็นผู้ปกครอง ในฐานะนี้ พญาแถนดำรงอยู่ในฐานะเป็นผู้ปกครอง พระองค์ปกครองเหล่ามนุษย์โดยผ่านคนกลาง กล่าวคือ เมื่อพระองค์สร้างสรรพสิ่งทั้งหลายขึ้นมาบนโลกใบนี้แล้ว พระองค์จึงส่งบริวารลงมายังเมืองมนุษย์ (เมืองลุ่ม) เพื่อปกครองบ้านเมืองมนุษย์ให้สงบร่มเย็น เมื่อผู้ปกครองไม่ตั้งหรือดำรงอยู่ในธรรมสร้างความเสียหายแก่เหล่ามนุษย์ พระองค์จะเรียกตัวกลับเมืองสวรรค์ทันที แล้วส่งบริวาร (แถนบริวาร) องค์อื่นลงมาปกครองแทนเรื่อยไปอย่างนี้ ในขณะกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในภาคอีสานมีบทบาทและหน้าที่ต่อพญาแถน ได้แก่ 1) เป็นผู้เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง 2) เป็นผู้อ้อนวอนหรือบวงสรวง และ 3) เป็นผู้ขอฝน เป็นแนวคิดเรื่องพญาแถน ในการเป็นผู้สร้าง เป็นผู้ให้คุณและโทษ และเป็นผู้ปกครอง

แสดงให้เห็นว่าแนวคิดเรื่องพญาแถนนั้นเป็นแนวคิดที่แสดงถึงบทบาทและหน้าที่ของพญาแถนที่มีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในภาคอีสานและกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในภาคอีสานมีต่อพญาแถน ในลักษณะที่สัมพันธ์กันและต่างตอบแทนกัน ในกรณีบทบาทและหน้าที่ของพญาแถนที่มีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ภูไทในภาคอีสานนั้น

พญาแถนดำรงอยู่ในฐานะ 3 ประการ ได้แก่ 1) เป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง 2) เป็นผู้ให้คุณและโทษ และ 3) เป็นผู้ปกครอง ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในภาคอีสาน ดำรงอยู่ในฐานะ 3 ประการ ได้แก่ 1) เป็นผู้เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง 2) เป็นผู้อ้อนวอนหรือบวงสรวง และ 3) เป็นผู้ขอฝน

2. แนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ด เป็นแนวคิดที่แสดงถึงบทบทและหน้าที่ของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดมีต่อพญาแถน โดยกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดดำรงอยู่ในฐานะ 3 ประการ ดังนี้ 1) เป็นผู้เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง ในฐานะนี้ เมื่อพญาแถนมีอำนาจให้คุณและโทษแก่เหล่ามนุษย์ได้ มนุษย์ทั้งหลายก็ย่อมเชื่อฟังคำสั่งของพญาแถน เมื่อมนุษย์ทั้งหลายเชื่อฟังตามที่พญาแถนสั่ง พญาแถนก็บันดาลความสุข และความเจริญรุ่งเรืองในการดำเนินชีวิตและประกอบหน้าที่การงานให้สำเร็จสมประสงค์ของเหล่ามนุษย์ 2) เป็นผู้อ้อนวอนหรือบวงสรวง ในฐานะนี้ กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดเชื่อกันว่าเมื่อพญาแถนปกป้องคุ้มครองภยันตรายให้แก่พวกเขาและบันดาลความสุขและความเจริญรุ่งเรืองแก่พวกเขาแล้ว พวกเขาจึงมีหน้าที่ในการนำสิ่งของต่างๆ มาเซ่นไหว้หรือบวงสรวงแก่พญาแถนเพื่อตอบแทนบุญคุณที่พญาแถนได้ช่วยปกป้องคุ้มครองให้พ้นจากภยันตรายทั้งหลายแก่พวก และ 3) เป็นผู้ขอฝน ในฐานะนี้ กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดเชื่อกันว่า พญาแถนมีอำนาจบันดาลสิ่งต่างๆให้แก่พวกเขาได้ เมื่อถึงฤดูทำไร่ทำนาจะต้องอาศัยน้ำฝนมาบำรุงให้ข้าวกล้าของพวกเขาอุดมสมบูรณ์ พวกเขาจึงพากันขอฝนจากพญาแถน จึงพากันประกอบพิธีกรรมของฝนโดยจุดบั้งไฟขึ้นไปท้องฟ้าเพื่อเป็นสัญญาณให้พญาแถนรู้ว่าพวกเขาต้องการน้ำฝนเพื่อให้ข้าวกล้าอุดมสมบูรณ์ ดังนั้น กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดจึงเชื่อกันว่า พวกเขาดำรงอยู่ในฐานะเป็นผู้ขอน้ำฝนให้ตกต้องตามฤดูกาล ซึ่งมีบทบาทเป็นผู้ชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง บทบาทเป็นผู้อ้อนวอนหรือบวงสรวง และบทบาทขอฝน

แสดงให้เห็นว่าแนวคิดเรื่องพญาแถนนั้นเป็นแนวคิดที่แสดงถึงบทบาทและหน้าที่ของพญาแถนที่มีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท จังหวัดร้อยเอ็ดและกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท จังหวัดร้อยเอ็ดมีต่อพญาแถน ในลักษณะที่สัมพันธ์กันและต่างตอบแทนกัน ในกรณีบทบาทและหน้าที่ของพญาแถนที่มีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท จังหวัดร้อยเอ็ดนั้น พญาแถนดำรงอยู่ใน 3 ฐานะ ได้แก่ 1) เป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง 2) เป็นผู้ให้คุณและโทษ และ 3) เป็นผู้ปกครอง ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์ภูไท จังหวัดร้อยเอ็ด ดำรงอยู่ในฐานะ 3 ประการ ได้แก่ 1) เป็นผู้เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง 2) เป็นผู้อ้อนวอนหรือบวงสรวง และ 3) เป็นผู้ขอฝน

3. แนวคิดเรื่องพญาแถนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการแสดงออกของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทจังหวัดร้อยเอ็ด ใน 5 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านเศรษฐกิจท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกในด้านการผลิตสินค้าเพื่อไว้ใช้สอยในครัวเรือนและชุมชนของพวกเขา นอกจากนั้นยังนำสินค้าออกจำหน่ายหรือแลกเปลี่ยนกับชุมชนใกล้เคียง แล้วนำรายได้มาเลี้ยงครอบครัวและพัฒนาชุมชนของพวกเขา เป็นการกระจายรายได้ให้เกิดในครัวเรือนและชุมชนของพวกเขาอีกทางหนึ่งด้วย 2) ด้านสังคมท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออก โดยกลุ่มคนภูไทบุ่งเลิศให้ความร่วมมือกับผู้นำชุมชนในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชน

โดยทำในรูปแบบคณะกรรมการชุมชน นอกจากนั้นกลุ่มคนภูไทบุ่งเลิศยังมีจิตอาสาหรือจิตสาธารณะในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ในชุมชนของพวกเขาอย่างต่อเนื่อง 3) ด้านการเมืองท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกในด้านการมีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นายกเทศมนตรี และสมาชิกสภาเทศบาล นอกจากนั้นผู้นำชุมชนยังส่งเสริมให้สมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชน เช่น ปัญหาข้อพิพาทที่ดินทำกิน ปัญหาการทะเลาะวิวาทของเด็กวัยรุ่นในชุมชน ปัญหายาเสพติด เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้ได้รับการแก้ไขโดยทุกภาคส่วนในชุมชนมีส่วนร่วม จนทำให้ปัญหาอาชญากรรมต่างๆ ลดลงอย่างเห็นเป็นรูปธรรม จนนำไปสู่ความสงบเรียบร้อยในชุมชน 4) ด้านประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกในด้านการจัดทำประเพณีบุญคูณลาน (บุญเดือน 3) บุญผะเหวด (บุญเดือน 5) บุญบั้งไฟ (บุญเดือน 6) และวัฒนธรรมในการพูดภาษา การแต่งกาย การบริโภคอาหาร ซึ่งเป็นอัตลักษณ์เฉพาะตนของชุมชนภูไทบุ่งเลิศ วัฒนธรรมและประเพณีเหล่านี้แสดงออกถึงความรักสามัคคีและอัตลักษณ์เฉพาะตนของคนในชุมชน นอกจากนั้นคนภูไทบุ่งเลิศยังรักษา อนุรักษ์ ส่งเสริมและสานต่อประเพณีเหล่านี้ให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมแก่ลูกหลานของตนสืบไป และ 5) ด้านวิถีชีวิตท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมแสดงออก ในด้านการใช้ชีวิตอยู่อย่างเรียบง่าย มักความสงบและสันโดษ ตามวิถีภูไทดั่งเดิม แต่คนภูไทรุ่นใหม่รับเอาวิถีชีวิตความเป็นอยู่แบบสมัยใหม่เข้ามาประยุกต์ใช้กับวิถีชีวิตภูไทดั่งเดิมแบบก้าวกระโดด ในขณะที่คนภูไทรุ่นเก่ายังคงใช้ชีวิตอยู่อย่างเรียบง่าย มักสงบและสันโดษตามวิถีภูไทดั่งเดิม และพยายามปรับตัวและรับเอาวิถีชีวิตแบบสมัยใหม่เข้ามาปรับใช้กับวิถีภูไทดั่งเดิม ในลักษณะแบบค่อยเป็นค่อยไป บทบาทและหน้าที่ของพญาแถนกับกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทจังหวัดร้อยเอ็ด เป็นที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการแสดงออกของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทจังหวัดร้อยเอ็ด ใน 5 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านเศรษฐกิจท้องถิ่น 2) ด้านสังคมท้องถิ่น 3) ด้านการเมืองท้องถิ่น 4) ด้านประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น และ 5) ด้านวิถีชีวิตท้องถิ่น

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่ได้สรุปในข้างต้น ผู้วิจัยจำแนกการอภิปรายตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1. ประเด็นบทบาทและหน้าที่ของพญาแถนที่มีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในภาคอีสานนั้น พบว่า บทบาทและหน้าที่ของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในภาคอีสานมีต่อพญาแถนนั้นในประเด็นเป็นผู้สร้างสรรพสิ่งนั้นไม่มีความแตกต่างกัน เพราะกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในภาคอีสานเชื่อว่าพญาแถนมีบทบาทและหน้าที่เป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง ประเด็นนี้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของพระมหา ใจสิงห์ สิริธมฺโม (เถื่อนศรี) และคณะ (2563, หน้า 197-211) ได้ศึกษาเรื่อง การพิสูจน์ความมีอยู่ของพญาแถนในสังคมล้านช้าง พบว่า 1) แนวคิดความมีอยู่ของเทพเจ้า พบว่า เทพเจ้ามีอยู่ในฐานะผู้มีอำนาจสูงสุดในการให้กำเนิดสรรพสิ่งและกำหนดชะตา

กรรมของมนุษย์ และความเชื่อนี้ยังมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของคนในสังคมอาณาจักรล้านช้างในฐานะเทพเจ้าผู้มีอำนาจเหนือธรรมชาติ 2) แนวคิดความมีอยู่ของพญาแถนในสังคมล้านช้าง พบว่าพญาแถนเป็นเทพผู้มีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของคนในสังคมล้านช้าง เพราะเชื่อว่า พญาแถนเป็นผู้สร้างสรรพสิ่งบนโลกใบนี้ และเชื่อว่ากษัตริย์สืบเชื้อสายมาจากพญาแถน พญาแถนแบ่งเป็น 2 สถานะ คือ 1) แถนหลวง มีสถานะเป็นพระเจ้าสูงสุด และ 2) แถนบริวาร ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของพญาแถน และยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของจีราภรณ์ จันทร์โฉม (2562) ได้ศึกษาเรื่อง แนวคิดผีฟ้าในเชิงปรัชญาของชุมชนบ้านนาเสียว ตำบลนาเสียว อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ พบว่า ด้วยทฤษฎีเชิงวัตถุประสงค์หรือข้อพิสูจน์เชิงออกแบบ พบว่า พญาแถนเป็นนักออกแบบผู้มีอำนาจและมีปัญญาที่ยิ่งใหญ่ในการสร้างสรรพสิ่งและมนุษย์อย่างประณีตลงตัว และด้วยทฤษฎีเชิงจริยธรรม พบว่าพญาแถนเป็นผู้วางกฎศีลธรรมเพื่อเป็นกฎเกณฑ์ให้มนุษย์ได้ประพฤติตาม มีการให้คุณและโทษตามผลของการกระทำของมนุษย์ นอกจากนั้น กลุ่มคนภูไทในภาคอีสานยังมีความเชื่อว่าพญาแถน คือเทพเจ้าผู้สร้างสรรพสิ่งในโลกนี้ และมีบทบาทมากมายต่อมนุษยชาติ เช่น การสร้างโลก สร้างมนุษย์และสรรพสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย โดยจัดให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างมีกฎเกณฑ์ กฎการลงโทษ เป็นต้น ส่วนบทบาทที่กลุ่มคนภูไทในภาคอีสานมีต่อพญาแถนนั้น เช่น แสดงความเคารพนับถือ ขอฝนเพื่อทำไร่ไถ่นา อ้อนวอนให้ช่วยเหลือเมื่อเจ็บป่วย หรือประสบเคราะห์กรรมต่างๆ เป็นต้น และประเด็นพญาแถนมีบทบาทและหน้าที่เป็นผู้ปกครองนั้น กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในภาคอีสานไม่มีความแตกต่างกัน มีความเชื่อว่า พญาแถน มีบทบาทและหน้าที่ปกครอง โดยมีสถานภาพเป็นผู้ปกครองแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนเป็นผู้ปกครองสวรรค์ (เมืองสวรรค์) พญาแถนดำรงอยู่ในฐานะแถนหลวง มีหน้าที่ปกครองให้เมืองสวรรค์สงบสุข ส่วนผู้ถูกปกครอง คือ แถนบริวาร มีหน้าที่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือบัญชาของพญาแถน เมื่อผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่งหรือบัญชาการของพระองค์ๆ จะลงโทษผู้นั้นทันที และส่วนปกครองมนุษย์ (เมืองลุ่ม) พญาแถนส่งแถนบริวารที่พระองค์คัดเลือกตามคุณสมบัติที่พระองค์กำหนดไว้แล้วส่งลงไปเป็นผู้ปกครองเมืองมนุษย์ (เมืองลุ่ม) เพื่อความกินดีอยู่ดีของมนุษย์ สังคมสงบเรียบร้อย ปราศจากอาชญากรรม แต่เมื่อแถนบริวารที่พระองค์ส่งไปทำให้บ้านเมืองและมนุษย์อดอยาก บ้านเมืองเต็มไปด้วยอาชญากรรม เกิดความแตกแยกในสังคม เมื่อนั้นพระองค์จะสั่งเรียกแถนบริวารคนนั้นกลับสวรรค์ แล้วพิจารณาคัดเลือกแถนบริวารคนอื่นลงไปปกครองแทน มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของจีราภรณ์ จันทร์โฉม (2562) ได้ศึกษาเรื่อง แนวคิดผีฟ้าในเชิงปรัชญาของชุมชนบ้านนาเสียว ตำบลนาเสียว อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ พบว่า ในมิติทางจริยธรรม พบว่าพญาแถนเป็นผู้วางกฎศีลธรรมเพื่อเป็นกฎเกณฑ์ให้มนุษย์ได้ประพฤติตาม มีการให้คุณและโทษตามผลของการกระทำของมนุษย์ นอกจากนั้น กลุ่มคนภูไทในภาคอีสานยังมีความเชื่อว่าพญาแถน คือเทพเจ้าผู้สร้างสรรพสิ่งในโลกนี้ และมีบทบาทมากมายต่อมนุษยชาติ เช่น การสร้างโลก สร้างมนุษย์และสรรพสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย โดยจัดให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างมีกฎเกณฑ์ กฎการลงโทษ เป็นต้น

2. ประเด็นบทบาทและหน้าที่ของพญาแถนที่มีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดในฐานะเป็นผู้สร้างสรรพสิ่งนั้น ไม่มีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดมีความเชื่อว่าพญาแถนได้ชื่อว่าเป็นเทพเจ้าหรือเป็นเจ้าแห่งเทวดา เป็นเทวดาชั้นปกครองมีบทบาทและหน้าที่สร้างมนุษย์หรือสรรพสิ่งบนโลกใบนี้ สามารถบันดาลความสุขหรือความทุกข์ให้แก่ทุกคนได้ กลุ่มคนตระกูลไทย-ลาวจึงมีความเคารพย่ำเกรงต่อพญาแถน มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของจีราภรณ์ จันทร์โฉม (2562) ได้ศึกษาเรื่อง แนวคิดผีฟ้าในเชิงปรัชญาของชุมชนบ้านนาเสียว ตำบลนาเสียว อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ พบว่า ความเป็นมาแนวคิดผีฟ้ามีพื้นฐานมาจากความเชื่อ 3 แนวคิด คือ 1) แนวคิดของศาสนาพราหมณ์ในเรื่องพระพรหมเป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง ส่วนพราหมณ์จะทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างพระพรหมกับมนุษย์ 2) แนวคิดเรื่องผีของชาวอีสาน ชาวอีสานมีความเชื่อเรื่องพญาแถนซึ่งเป็นผีหรือเทพเจ้าสูงสุดและเป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง และ 3) แนวคิดของพระพุทธศาสนาในเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ถ้าใครทำบุญตายไปจะไปเกิดบนสวรรค์ ถ้าใครทำบาปตายไปจะเกิดในนรก และประเด็นบทบาทและหน้าที่ของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดที่มีต่อพญาแถนในฐานะเป็นผู้ขอฝน ก็ไม่มีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดเชื่อว่า เมื่อพญาแถนสามารถประทานน้ำฝนให้แก่พวกเขา จึงเกิดประเพณีขอฝนหรือประเพณีบุญบั้งไฟที่กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดนับถือและปฏิบัติสืบต่อกันมาจนถึงปัจจุบันนี้ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของพระคงศักดิ์ สิริคุตโต (หมั่นวิชา) (2559) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความเชื่อและพิธีกรรมที่มีต่อประเพณีบุญบั้งไฟของชุมชนบ้านธาตุ ตำบลบ้านธาตุ อำเภอเพ็ญ จังหวัดอุดรธานี พบว่า แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อและพิธีกรรมในพระพุทธศาสนา ชาวพุทธส่วนใหญ่ ยังคงมีความเชื่อในเรื่องพิธีกรรมต่างๆ และสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือวัดวาอาราม รวมถึงวัตถุมงคลที่มีความเชื่อว่าจะเป็นสิ่งที่ทำให้มีกำลังใจ จะทำให้เกิดสิริมงคลแก่ชีวิต แลผลที่เกิดจากการปฏิบัติย่อมมีแก่ผู้ปฏิบัติเอง ความเชื่อและพิธีกรรมต่อประเพณีงานบุญบั้งไฟของชุมชนบ้านธาตุ ตำบลบ้านธาตุ อำเภอเพ็ญ จังหวัดอุดรธานี เกิดจากความเชื่อและพิธีกรรมที่มีต่อประเพณีบุญบั้งไฟเพื่อบูชาองค์พระศรีมหาธาตุ และบูชาปู่ม้าคำไหล มีการบนบานศาลกล่าว เพื่อให้ชีวิตของชุมชนมีความสุขความเจริญในหน้าที่การงาน ความสงบสุขของครอบครัว

3. ประเด็นแนวคิดเรื่องพญาแถนนี้ มีอิทธิพลต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท จังหวัดร้อยเอ็ด ใน 5 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านเศรษฐกิจท้องถิ่น 2) ด้านสังคมท้องถิ่น 3) ด้านการเมืองท้องถิ่น 4) ด้านประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น และ 5) ด้านวิถีชีวิตท้องถิ่น ประเด็นนี้เป็นการชี้ให้เห็นถึงอิทธิพลจากบทบาทและหน้าที่ของพญาแถนที่มีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ด โดยมีอิทธิพลในด้านเศรษฐกิจท้องถิ่น ด้านสังคมท้องถิ่น ด้านการเมืองท้องถิ่น ด้านประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น และด้านวิถีชีวิตท้องถิ่นของผู้นำชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ด มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของพระคงศักดิ์ สิริคุตโต (หมั่นวิชา) (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความเชื่อและพิธีกรรมที่มีต่อประเพณีบุญบั้งไฟของชุมชนบ้านธาตุ ตำบลบ้านธาตุ

อำเภอเพ็ญ จังหวัดอุดรธานี พบว่า ความเชื่อว่าการบูชาพระยาแถนเพื่อให้ฟ้าฝนตกตามฤดูกาลในชุมชนนั้น ทำให้เกิดคุณค่าของประเพณีงานบุญบั้งไฟที่มีต่อวิถีชีวิตของชุมชนบ้านธาตุ ตำบลบ้านธาตุ อำเภอเพ็ญ จังหวัดอุดรธานี ทั้ง 5 ด้าน คือ 1) ด้านจิตใจ 2) ด้านเศรษฐกิจ 3) ด้านสังคม 4) ด้านการเมืองการปกครองท้องถิ่น และ 5) ด้านการสืบทอดประเพณีและวัฒนธรรม

การอภิปรายผลงานวิจัยนี้ เป็นการอภิปรายให้เห็นว่าแนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดนั้น เป็นแนวคิดที่แสดงถึงบทบาทและหน้าที่ของพญาแถนมีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดและกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดมีต่อพญาแถน โดยพญาแถนดำรงอยู่ในฐานะ 3 ประการ ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดก็ดำรงอยู่ในฐานะ 3 ประการเช่นกัน และแนวคิดเรื่องพญาแถนมียังอิทธิพลต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ด ใน 5 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านเศรษฐกิจท้องถิ่น 2) ด้านสังคมท้องถิ่น 3) ด้านการเมืองท้องถิ่น 4) ด้านประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น และ 5) ด้านวิถีชีวิตท้องถิ่น

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย พบว่า ผลวิจัยเรื่องนี้มุ่งศึกษาถึงบบทบาทและหน้าที่ของพญาแถนมีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไททั้งในจังหวัดร้อยเอ็ดและภาคอีสานของไทย และแนวคิดเรื่องพญาแถนนั้นยังมีอิทธิพลต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในด้านต่างๆ ดังนี้ 1) ด้านเศรษฐกิจท้องถิ่น 2) ด้านสังคมท้องถิ่น 3) ด้านการเมืองท้องถิ่น 4) ด้านประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น และ 5) ด้านวิถีชีวิตท้องถิ่น ซึ่งผลการวิจัยเรื่องนี้ยังก่อเกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่ที่ผู้สนใจและประชาชนทั่วไปสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ประเพณีและวัฒนธรรม และวิถีชีวิตท้องถิ่นของชุมชนอื่นๆ ทั้งในประเทศไทย และกลุ่มประเทศอาเซียนที่มีเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ประเพณี วัฒนธรรม และวิถีชีวิตท้องถิ่นคล้ายกับไทย

2. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยพบว่ายังมีประเด็นเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มคนอื่นๆ นอกจากกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในภูมิภาคอุษาเนย์และภาคอีสานของไทย เช่น กลุ่มคนไทพวน กลุ่มคนไทย้อ กลุ่มไทกะเลิง กลุ่มคนลาวโซ้ง เป็นต้น ซึ่งกลุ่มคนเหล่านี้ได้อาศัยอยู่ในภาคอีสานของไทยและยังมีความเชื่อเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องพญานาคอย่างเหนียวแน่นมาตั้งแต่โบราณจนถึงปัจจุบันนี้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงขอนำเสนอแนวทางในการวิจัยครั้งต่อไป มีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้ 1) การวิเคราะห์แนวคิดเรื่องพญานาคของกลุ่มชาติพันธุ์

ไทพวน ไทย้อ ไทกะเลิง ลาวโซ้ง เป็นต้น 2) การวิเคราะห์แนวคิดเรื่องพญานาคในเชิงอภิปรัชญา 3) การวิเคราะห์แนวคิดเรื่องพญานาคในเชิงญาณวิทยา และ 4) การวิเคราะห์แนวคิดเรื่องพญานาคในเชิงสุนทรียศาสตร์

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

จากการศึกษาวิจัยเรื่องการวิเคราะห์พญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท จังหวัดร้อยเอ็ด สามารถสรุปเป็นองค์ความรู้ ได้ดังนี้ 1) องค์ความรู้เกี่ยวกับแนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทนั้น พบว่า เป็นแนวคิดที่แสดงถึงบทบาทและหน้าที่ของพญาแถนมีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในภาคอีสาน ในฐานะ 3 ประการ ได้แก่ การเป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง การเป็นผู้ให้คุณและโทษ และเป็นผู้ปกครอง ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในภาคอีสานก็ดำรงอยู่ใน 3 ฐานะ ได้แก่ การเป็นผู้เชื่อฟังคำสั่งและปฏิบัติ การเป็นผู้อ้อนวอน และการเป็นผู้ขอฝน 2) องค์ความรู้เกี่ยวกับแนวคิดเรื่องพญาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดนั้น พบว่า เป็นแนวคิดที่แสดงถึงบทบาทและหน้าที่ของพญาแถนมีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทและกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทมีต่อพญาแถน ในฐานะ 3 ประการ ได้แก่ การเป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง การเป็นผู้ให้คุณและโทษ และการเป็นผู้ปกครอง ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์ภูไทในจังหวัดร้อยเอ็ดดำรงอยู่ใน 3 ฐานะ ได้แก่ เป็นนผู้ให้คุณและโทษ การเป็นผู้บรวงสรวงหรืออ้อนวอน และการเป็นผู้ขอฝน 3) องค์ความรู้เกี่ยวกับแนวคิดเรื่องพญาแถนที่มีอิทธิพลต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไท จังหวัดร้อยเอ็ด พบว่า แนวคิดเรื่องพญาแถนนั้น มีอิทธิพลต่อกลุ่มชาติพันธุ์ภูไทจังหวัดร้อยเอ็ด และยังส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกของพวกเขา ใน 5 ด้าน คือ 1) ด้านเศรษฐกิจท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกในด้านการผลิตสินค้าเพื่อไว้ใช้สอยในครัวเรือนและชุมชนของพวกเขา 2) ด้านสังคมท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออก โดยคนภูไทบุ่งเลิศให้ความร่วมมือกับผู้นำชุมชนในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชน โดยทำในรูปคณะกรรมการชุมชน 3) ด้านการเมืองท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกในด้านการมีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่น ผู้นำชุมชนยังส่งเสริมให้สมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชน 4) ด้านประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกในด้านการส่งเสริมประเพณีบุญคูณลาน (บุญเดือน 3) บุญผะเหวด (บุญเดือน 5) บุญบั้งไฟ (บุญเดือน 6) วัฒนธรรมในการพูด การแต่งกาย การกิน ภาษา ซึ่งเป็นอัตลักษณ์เฉพาะตนของชุมชนภูไทบุ่งเลิศ และ 5) ด้านวิถีชีวิตท้องถิ่น ส่งผลต่อพฤติกรรมแสดงออกในด้านการใช้ชีวิตอยู่อย่างเรียบง่าย มักความสงบและสันโดษตามวิถีภูไทดั้งเดิม ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

จีราภรณ์ จันโสม. (2562). *แนวคิดผีฟ้าในเชิงปรัชญาของชุมชนบ้านนาเสียว ตำบลนาเสียว อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ*. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ประยงค์ แสนบุราณ. (2556). ความเชื่อเรื่องพระยาแถนของกลุ่มชาติพันธุ์ในสังคมกลุ่มวัฒนธรรมพื้นบ้านภาคอีสาน. *วารสารมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 29(3), 21-40. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/HUSO/article/view/6102

พระคงศักดิ์ สิริคุตโต (หมั่นวิชา). (2559). *ศึกษาความเชื่อและพิธีกรรมที่มีต่อประเพณีบุญบั้งไฟของชุมชนบ้านธาตุ ตำบลบ้านธาตุ อำเภอเพ็ญ จังหวัดอุดรธานี*. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระมหาใจสิงห์ สิริธมฺโม (เถื่อนศรี), จรัส ลีกา, สุวิน ทองปั้น, พระมหาสากล สุภรเมธี และพระมหาณัฐพันธ์ สุทสฺสนวิภาณี. (2563). การพิสูจน์ความมีอยู่ของพญาแถนในสังคมล้านช้าง. *วารสารบัณฑิตศึกษามหาจุฬาขอนแก่น*, 7(1), 197-211. https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jg-mcukk/article/view/240464/164076

มหาบุญมี เทบสีเมือง. (2545). *หินดาวเล่านิทานพญาแถน*. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.

_____. (2556). *ความเป็นมาของชนชาติลาว เล่ม 1*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.

_____. (2556). *ความเป็นมาของชนชาติลาว เล่ม 2*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.

สุเทพ ไชยขันธ์. (2556). *ความเป็นมาของคนอีสาน ภาคพิเศษ ผู้ไท ลูกแถน สายสัมพันธ์เชื่อมพรมแดนอาเซียนเป็นสิ่งเดียวกัน*. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.

_____. (2557). *ความเป็นมาของคนอีสาน ภาค 2: ผู้ไท ลูกแถน*. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.

_____. (2557). *นิทานพญาแถน แก่นตำนานอาเซียน*. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.

ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี*

Factors Affecting the Decision of Chinese Students to Enroll in International Undergraduate Programs at a Private University in Pathumthani Province

จิ้ง เซิ่น และวัลลภา เฉลิมวงศาเวช
Jing Shen and Wallapa Chalermvongsavej
วิทยาลัยครูสุริยเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต, ประเทศไทย
Suryadhep Teachers College, Rangsit University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: wallapa.c@rsu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี และ 2) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาจีนที่เรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งพวก ได้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีนจำนวน 244 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ และค่าความเชื่อมั่น (α) โดยรวมเท่ากับ 0.985 และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคุณ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี โดยรวมอยู่ในระดับมาก

*ได้รับบทความ: 22 สิงหาคม 2567; แก้ไขบทความ: 10 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 20 มีนาคม 2568
Received: August 22, 2024; Revised: December 10, 2024; Accepted: March 20, 2025

($\overline{X}$ = 4.15) ประกอบด้วย ด้านลักษณะทางกายภาพ ด้านบุคลากร ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านกระบวนการ ด้านการส่งเสริมการตลาด ด้านสถานที่ และด้านราคา ตามลำดับ

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี ประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านสาขาวิชาที่กำลังศึกษาต่างกัน และปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านการส่งเสริมการตลาด ด้านกระบวนการ และด้านลักษณะทางกายภาพที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีอำนาจพยากรณ์ร้อยละ 91.2 (R^2 = 0.912)

คำสำคัญ: การตัดสินใจเข้าเรียน; หลักสูตรนานาชาติ; นักศึกษาจีน

Abstract

The purposes of this research were: 1) to examine the level of marketing mix factors that influence the decision of Chinese students to enroll in international undergraduate programs at a private university in Pathumthani province, and 2) to investigate the factors affecting the decision to study in such programs. This study employed a quantitative research approach. The sample consists of Chinese students enrolled in an international bachelor's degree program at a private university in Pathumthani Province. Using the stratified sampling method, a sample of 244 Chinese students was obtained. The data collection tool was a questionnaire with a 5-point Likert scale. The overall Cronbach's alpha reliability value was 0.985. Descriptive statistics, including frequency, percentage, mean, standard deviation, and Multiple Regression Analysis, were used for data analysis.

The results revealed that:

1. The level of marketing mix factors that influence the decision of Chinese students to enroll in international undergraduate programs at a private university in Pathumthani province is generally at a high level ($\overline{X}$ = 4.15) including physical evidence, people, product, process, promotion, price, and place.

2. Factors affecting Chinese students' decision to enroll in the international undergraduate program at a private university in Pathumthani province consist of personal factors, for example, different majors of interest and factors in the marketing mix, including

product, price, promotion, process, and physical evidence, significantly influenced the decision to enroll in an international undergraduate program among Chinese students at a private university in Pathumthani Province, with statistical significance at the 0.05 level and predictive power of 91.2% (R^2 = 0.912).

Keywords: decision to study; international program; Chinese students

1. บทนำ

ในบริบทของประเทศจีนและประเทศไทยในยุคใหม่ ภายใต้การริเริ่มโครงการหนึ่งแถบหนึ่งเส้นทางของจีน และยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 ทำให้การติดต่อสื่อสารรวมทั้งการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างสองประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษา มีเป้าหมายให้ความสำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้ของบุคลากรและการได้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยียุคใหม่ (อักษรศรี พานิชสาส์น, 2561, หน้า 75-104)

เนื่องจากสถาบันเอกชนมีการลงทุนมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งในด้านการบริการและประชาสัมพันธ์ให้กับนักศึกษาต่างชาติ ผู้ปกครองและนักศึกษาสามารถใช้สื่อดิจิทัลเพื่อเข้าถึงข้อมูลของมหาวิทยาลัยได้ง่ายขึ้น เชื่อมั่นในศักยภาพของประเทศทั้งในด้านการศึกษา ความปลอดภัย ความมั่นคง คุณภาพชีวิต รวมถึงความสัมพันธ์ไทย-จีน ทั้งนี้ นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองเป็นอย่างดี (กุลนรี นุกิจรังสรรค์ และกรองจันทน์ จันทรพาหา, 2564) จากผลการศึกษาของ Wang & Miao (2022) แสดงให้เห็นว่าสภาพการณ์ศึกษาต่อต่างประเทศของนักศึกษาจีนมีแนวโน้ม 2 ประการที่สำคัญ คือ 1) การไปศึกษาต่อต่างประเทศมีความต้องการเพิ่มอย่างต่อเนื่อง และกลายเป็นเรื่องธรรมดามากขึ้น 2) เป้าหมายของประเทศปลายทางมีความหลากหลายขึ้น นักศึกษาจีนจำนวนไม่น้อยที่สนใจมาเรียนต่อต่างประเทศจะเห็นได้จากข้อมูลของสำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (ไทยพีบีเอส, 2566) ที่แสดงให้เห็นว่าในภาคการศึกษาแรกของปี พ.ศ. 2566 มีจำนวนนักศึกษาจีนที่กำลังศึกษาในประเทศไทยทั้งหมด 21,906 คน แบ่งออกเป็นจำนวนนักศึกษาจีนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในประเทศไทย มีจำนวน 6,854 คน คิดเป็นร้อยละ 31.2 และนักศึกษาจีนในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทยจำนวน15,050 คน คิดเป็นร้อยละ 70 เมื่อเปรียบเทียบจำนวนนักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐและ เอกชนในประเทศไทย มหาวิทยาลัยเอกชนมีมาตรฐานการรับนักศึกษาเข้าเรียนที่ยืดหยุ่นมากกว่า ซึ่งเป็นจุดเด่นสำหรับนักศึกษาจีนที่ไม่มีทักษะทางวิชาการหรือภาษาเพียงพอที่จะเข้ามหาวิทยาลัยชั้นนำของรัฐแต่ยังมีความประสงค์ต้องการศึกษาต่อในประเทศไทย ในขณะที่ ณัฏฐ์ชยธร มุขสุดาชัยสิริ, พระปราโมทย์ วาทโกวิโท และพระมหาหรรษา ธมมหาโส(2563, หน้า 83-94) ได้กล่าวว่าปัจจุบันในสถาบันอุดมศึกษา นักศึกษาไทยมีจำนวนลดลงอย่างต่อเนื่องจนส่งผลต่อรายได้ของสถาบัน ยกตัวอย่างในปี 2020 มีนักศึกษาสมัครสอบ TCAS รวมทั้ง 5 รอบจำนวนเพียง 205,912 คน

ด้วยเหตุนี้ สถานศึกษาหรือมหาวิทยาลัยจึงต้องปรับเปลี่ยนให้ทันกับโลกแห่งการเปลี่ยนแปลง และสอดคล้องกับประกาศคณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษาเรื่องนโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในอุดมศึกษา (คณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา (กมอ.), 2567) ระดับปริญญาตรีทำกำหนดเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษาเทียบเคียงผลกับ CEFR ในระดับ B2 ขึ้นไป เพื่อเป็นทางเลือกในการตอบสนองความต้องการของนักศึกษาจีน และดึงดูดความสนใจของผู้ปกครองหรือนักศึกษาจีน ทั้งด้านภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนและสาขาวิชา ซึ่งปัจจัยในการเลือกมหาวิทยาลัยของนักศึกษาจีนและผู้ปกครองมีหลายประการหรือขึ้นอยู่กับปัจจัยส่วนบุคคล และทัศนคติของแต่ละบุคคล จึงทำให้ผู้ปกครองและนักศึกษาจีนมีการตัดสินใจเลือกสถาบันการศึกษาที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ยังขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านมหาวิทยาลัย ซึ่งประกอบด้วย คณะกรรมการบริหารสถานศึกษา หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน สิ่งอำนวยความสะดวก ค่าใช้จ่าย อาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม รวมถึงชื่อเสียงของสถาบัน (วรรณภา นิ่มอ่อน และพัชนี เชยจรรยา, 2565, หน้า 126-140) นอกจากนี้ การจัดการหลักสูตรนานาชาติในปัจจุบันจะเป็นไปตามแนวทางการพัฒนาแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2560-2579) ซึ่งเป็นการพัฒนาหลักสูตรเพื่อเสริมสร้างความเชี่ยวชาญในสาขาต่างๆ แบบครบวงจรตั้งแต่กระบวนการต้นทางถึงปลายทาง ประกอบด้วย กระบวนการผลิต การแปรรูป การจัดจำหน่าย การตลาด และการดำเนินการในเชิงธุรกิจ ในขณะเดียวกันชุติมา สุดจรรยา และคณะ (2564, หน้า 69-92) กล่าวว่า การจัดการหลักสูตรนานาชาตินั้นเป็นไปตามนโยบายของมหาวิทยาลัย ซึ่งการดำเนินการจัดหลักสูตรนานาชาติและกิจกรรมการศึกษานานาชาติ ด้วยงบประมาณที่จำกัดอย่างมีคุณภาพตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การเปิดหลักสูตรนานาชาติให้มีความหลากหลายมากขึ้น ดำเนินการลงนามความร่วมมือทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยและองค์กรในต่างประเทศมากขึ้น สถาบันเอกชนมีแผนการตลาดและกองทุนที่เป็นมืออาชีพเพื่อส่งเสริมกิจกรรมการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยเอกชน การวิจัยจึงได้นำกลยุทธ์ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด (Marketing Mix Strategy) ของ Kotler (2011, pp. 132-135) มาเป็นแนวคิดหลักซึ่งประกอบด้วย 1) ผลิตภัณฑ์ 2) บุคลากร 3) ราคา 4) สถานที่ 5) การส่งเสริมการตลาด 6) กระบวนการ 7) ลักษณะทางกายภาพ แนวคิดดังกล่าวเป็นเครื่องมือทางการตลาดชนิดหนึ่งที่นำมาประยุกต์ใช้ในสถานศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาดที่สามารถตอบสนองการตัดสินใจเลือกมหาวิทยาลัยของผู้ปกครองและนักศึกษาจีนได้ (กิตติคุณ ทวนสุวรรณ, ปฏิมา ประโยชน์อุดมกิจ และภูษิตย์ วงษ์เล็ก, 2560, หน้า 57-76)

ดังนั้น การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี เพื่อนำผลการศึกษาไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาในเรื่องของการวางแผนและการจัดการศึกษา เนื่องด้วยการแข่งขันของแต่ละสถานศึกษา ส่งผลให้มหาวิทยาลัยมีการทำการตลาดด้วยความเข้มข้นมากขึ้นกว่าเดิม เพื่อดึงดูดความสนใจของนักศึกษาจีน

มากยิ่งขึ้นโดยมีกลยุทธ์สื่อกลางระหว่างประเทศ มีการมอบทุนการศึกษา มีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัยเพื่อให้บริการนักศึกษาและผู้ปกครอง หลักสูตรที่มีคุณภาพและเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน มีบันทึกข้อตกลงความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ ซึ่งสามารถแลกเปลี่ยนวิธีการเรียนการสอนหรือแลกเปลี่ยนนักศึกษาได้ นอกจากนี้มหาวิทยาลัยเอกชน A หารือความร่วมมือกับบริษัทในประเทศและต่างประเทศ (Yang, & Thaima, 2021, pp. 331-346) เพื่อที่จะได้หาแนวทางการขยายตลาดและจัดการการตลาดด้านการศึกษาระหว่างประเทศเพื่อการตัดสินใจเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยเอกชนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยทำวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติและนำเสนอรายงานในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาจีนเรียนที่มหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี ตั้งแต่ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2563-2566 จำนวน 688 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งพวก (Stratified Sampling) ตามคณะหลักสูตรนานาชาติ ได้แก่ วิทยาลัยนานาชาติ (RIC) วิทยาลัยนานาชาติจีน (ICC) วิทยาลัยการออกแบบ (CD) เลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 244 คน ซึ่งตามตารางสำเร็จรูปของ Krejcie & Morgan (1970, pp. 607-610) ที่ระดับความคลาดเคลื่อน ±5%

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม โดยการศึกษาจากแนวคิดทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ตอนคือ ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจีนซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายปิดประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่กำลังศึกษา อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว ลักษณะการสอบถามเป็นแบบตรวจรายการ (Check-List) จำนวน 6 ข้อ ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับการประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาจีนเกี่ยวกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานีโดยปรับปรุงจากแนวคิด Kotler (2011, pp. 132-135) มีแบบสอบถามซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายปิด ประกอบด้วย 1) ด้านผลิตภัณฑ์ (Product) 2) ด้านบุคลากร (People) 3) ด้านราคา

(Price) 4) ด้านสถานที่ (Place) 5) ด้านการส่งเสริมการตลาด (Promotion) 6) ด้านกระบวนการ (Process) และ 7) ด้านลักษณะทางกายภาพ (Physical Evidence) จำนวน 39 ข้อ ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับประเมินความคิดเห็นการตัดสินใจเลือกหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเอกชนAจังหวัดปทุมธานี มีแบบสอบถามซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายปิดประกอบด้วยด้านการรับรู้ปัญหาหรือความต้องการ ด้านการค้นหาข้อมูล ด้านการประเมินผลทางเลือก ด้านการตัดสินใจซื้อและด้านพฤติกรรมภายหลังการซื้อ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์, ปริญ ลักษิตานนท์ และศุภร เสรีรัตน์, 2552) จำนวน 25 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามครั้งนี้ ตอนที่ 2 และตอนที่ 3 จะใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับตามแนวทางการสร้างเครื่องมือของลิเคิร์ท (Likert, 1961) ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะมีลักษณะเป็นแบบสอบถามข้อคิดเห็นเพิ่มเต็มเป็นแบบปลายเปิด การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยการเก็บข้อมูลใช้ภาษาจีนกับภาษาไทย โดยมีผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของข้อคำถามอยู่ระหว่าง 0.70-1.00 ทุกข้อ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 1 ท่าน ที่ได้ภาษาจีนกับภาษาไทยประเมินความถูกต้องของการแปลภาษาด้วย ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรและกลุ่มตัวอย่างโดยตรง ส่งให้นักศึกษาจีนในกลุ่ม WeChat โดยใช้โปรแกรม Questionnaire Star ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติ ดังนี้ 1) เชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ซึ่งประกอบด้วย ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไปโดยใช้สถิติ t-test Independent และ One Way ANOVA ที่นัยสำคัญ ≤0.05 ถ้าพบข้อแตกต่างจึงมีการทดสอบความแตกต่างรายคู่ตามสถิติ LSD (Least Significant Difference) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี และ 3) การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคุณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ระดับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจและระดับการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี โดยรวมอยู่ในระดับมาก ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดและระดับการตัดสินใจเข้าเรียน (n = 224)

	ตัวแปร	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล	ลำดับ
ระดับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด	ด้านผลิตภัณฑ์	4.18	0.777	มาก	3
	ด้านบุคลากร	4.23	0.774	มาก	2
	ด้านราคา	3.98	0.864	มาก	7
	ด้านสถานที่	4.03	0.844	มาก	6
	ด้านลักษณะทางกายภาพ	4.28	0.725	มาก	1
	ด้านการส่งเสริมการตลาด	4.15	0.767	มาก	5
	ด้านกระบวนการ	4.16	0.772	มาก	4
	รวม	**4.15**	**0.720**	**มาก**	
ระดับการตัดสินใจ	การรับรู้ปัญหา/ความต้องการ	4.17	0.791	มาก	1
	การค้นหาข้อมูล	4.13	0.795	มาก	3
	การประเมินทางเลือก	4.14	0.799	มาก	2
	การตัดสินใจซื้อ	4.11	0.799	มาก	4
	พฤติกรรมหลังการซื้อ	4.06	0.847	มาก	5
	รวม	**4.13**	**0.760**	**มาก**	

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติ ระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี ประกอบด้วย

2.1 ปัจจัยส่วนบุคคล สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาจีนที่มีสาขาวิชาที่กำลังศึกษาที่ต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี จำแนกตามสาขาวิชาที่กำลังศึกษา (n = 224)

การตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี	แหล่งความแปรปรวน	Sum of squares	df	Mean Squares	F	Sig.
	ระหว่างกลุ่ม	10.713	8	1.339	2.425*	0.016
	ภายในกลุ่ม	129.766	235	0.552		
	รวม	140.479	243			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.2 ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านการส่งเสริมการตลาด ด้านกระบวนการ และด้านลักษณะทางกายภาพ มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี (n = 224)

ตัวแปรทำนาย	การตัดสินใจ						
	B	Std.Error	Beta	t	sig	Tolerance	VIF
	-.087	.092		-.943	.346		
ด้านผลิตภัณฑ์	.143	.043	.146	3.338***	.000	.200	4.996
ด้านบุคลากร	-.044	.046	-.045	-.956	.340	.171	5.835
ด้านราคา	.110	.032	.125	3.406***	.000	.283	3.532
ด้านสถานที่	.053	.037	.059	1.421	.157	.221	4.527
ด้านการส่งเสริม การตลาด	.303	.044	.305	6.838***	.000	.192	5.217
ด้านกระบวนการ	.235	.052	.239	4.508***	.000	.136	7.340
ด้านลักษณะทางกายภาพ	.214	.046	.204	4.666***	.000	.200	5.001
R = .954	R^2 = .910 AdjR² = .907						

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

ดังนั้น สรุปได้ว่าตัวแปรห้าตัว ได้แก่ ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านการส่งเสริมการตลาด ด้านกระบวนการ และด้านลักษณะทางกายภาพ สามารถอธิบายความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานีได้ มีอำนาจพยากรณ์ดูจาก R^2 เท่ากับร้อยละ 91.2 ($R^2 = 0.912$) แสดงว่าปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด (ตัวแปรต้น) สามารถอธิบายมีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียน (ตัวแปรตาม) ในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี มีอำนาจพยากรณ์ร้อยละ 91.2 และมีค่าความคลาดเคลื่อนของการพยากรที่ 0.092 ซึ่งสามารถสร้างสมการถดถอยได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = -0.087+0.143(X_1) +0.110(X_3) + 0.303(X_5) + 0.235(X_6) + 0.214(X_7)$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z} = 0.146(X_1) + 0.125(X_3) + 0.305(X_5) + 0.239(X_6) + 0.204(X_7)$$

X_1 = ด้านผลิตภัณฑ์ X_3 = ด้านราคา X_5 = ด้านการส่งเสริมการตลาด X_6 = ด้านกระบวนการ X_7 = ด้านลักษณะทางกายภาพ

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ระดับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดและระดับการตัดสินใจเข้าเรียนประกอบด้วย

1.1 ระดับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด พบว่า ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ปัจจัยด้านลักษณะทางกายภาพสูงที่สุดรองลงมาคือด้านบุคลากร ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านกระบวนการ ด้านการส่งเสริมการตลาด ด้านสถานที่ และด้านราคา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยจะเกี่ยวข้องโดยตรงกับดัชนีความสุขของนักศึกษาต่างชาติ หากมหาวิทยาลัยมีสิ่งอำนวยความสะดวกครบถ้วนมีสภาพแวดล้อมที่สวยงามและมีความปลอดภัยจะทำให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ที่ดีและได้รับความสะดวกยิ่งขึ้นมีอาจารย์ผู้สอนเอาใจใส่ดูแลนักศึกษาจีนอย่างดี มีความมุ่งมั่นที่จะสร้างสรรค์นักวิชาการและการมีมืออาชีพที่มีคุณภาพสามารถแข่งขันได้ในระดับชาติและนานาชาติ ด้วยความพยายามของมหาวิทยาลัยในการผลิตบัณฑิต ทำให้บัณฑิตมีความพร้อมในด้านการประกอบอาชีพ ทำให้สำเร็จการศึกษาแล้วมีคุณภาพที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอชิระ สัจจธนวัต และวิลาสินี ยนต์วิกัย (2563, หน้า 534-554) พบว่า ส่วนประสมทางการตลาดทั้ง 7 ด้าน มีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจสมัครเรียนของนักศึกษาใหม่และเป็นกลไกสำคัญที่สถาบันอุดมศึกษาจะต้องพัฒนาให้มีประสิทธิภาพและเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายให้ได้มาก

ที่สุดซึ่งอานนท์ เลี้ยงพรม (2564, หน้า 255-268) มีระดับความคิดเห็นมากสุดคือด้านอาคารสถานที่และการจัดสภาพแวดล้อม โดยให้ความสำคัญกับ ผู้ปกครองมีความต้องการให้โรงเรียนมีห้องเรียนที่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน และผู้ปกครองต้องการให้โรงเรียนจัดสภาพแวดล้อมให้มีความปลอดภัยกับนักเรียน มีมุมนั่งพักผ่อน และความร่มรื่น สะอาดไม่มีมลภาวะเป็นพิษ

1.2 ระดับการตัดสินใจเข้าเรียน พบว่า การตัดสินใจเข้าเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ด้านการรับรู้ปัญหาหรือด้านความต้องการสูงที่สุด รองลงมาคือด้านการประเมินผลทางเลือก ด้านการค้นหาข้อมูล ด้านตัดสินใจซื้อ และด้านพฤติกรรมหลังการซื้ออาจเนื่องมาจากการตัดสินใจศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นในสาขาต่างๆ โดยเข้ารับการศึกษาในสถาบันการศึกษาของรัฐหรือของเอกชนโดยมีเหตุผลในการได้รับความรู้เพิ่มขึ้น มีประสบการณ์สูงขึ้นและเป็นปัจจัยในการเสริมสร้างความเจริญก้าวหน้าสำหรับผู้เข้าศึกษา (นพดล ดีอ่วม, 2543) ทำให้นักศึกษาจีนต้องมีการพิจารณาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตนเองและข้อมูลทางการศึกษาที่มีความเหมาะสมสำหรับตนเอง นักศึกษาจีนควรมีการคิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบนำข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ ความถนัด เป้าหมายทางอาชีพ การเงิน และรูปแบบชีวิตเข้ามาใช้ในการตัดสินใจยังต้องพิจารณาคุณภาพการศึกษา เครือข่าย และโอกาสที่จะได้รับหลังจากการจบการศึกษา การตัดสินใจศึกษาต่อในระดับสูงกว่าเป็นการลงทุนระยะยาวในอนาคตทั้งระบบการศึกษาและอาชีพของตนเองจึงควรพิจารณาอย่างละเอียดและใช้ข้อมูลที่มีคุณภาพในการเลือกตัดสินใจ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกันตรัตน์ สุจิตวนิช (2563) ระดับการตัดสินใจเลือกโรงเรียนสำหรับบุตรหลานโดยรวมทั้ง 5 ด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านการรับรู้ปัญหามีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติ ระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี ประกอบด้วย

2.1 ปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า สาขาวิชาที่กำลังศึกษาต่างกันที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีน ในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี อาจเนื่องมาจากลักษณะประชากรศาสตร์ใช้เป็นพื้นฐานในการแบ่งส่วนตลาดเนื่องจากมีความชัดเจนและวัดได้ง่าย กลุ่มเป้าหมายอาจมีความสนใจหรือความต้องการแตกต่างกันในสาขาวิชาที่นักศึกษาเลือกศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของหลิงหยุน หยาง (2563) พบว่า ในการศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศ อายุ หลักสูตรที่ศึกษาและแหล่งเงินทุนในการศึกษาของนักศึกษาจีนกับปัจจัยความต้องการส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อนักศึกษาจีนในการเลือกศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

2.2 ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดด้านการส่งเสริมการตลาดพบว่า มหาวิทยาลัยมีการประชาสัมพันธ์ข่าวสารการรับสมัครไปยังสถานศึกษาในต่างประเทศผ่านสื่อ เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ป้ายโฆษณา Xiaohongshu, TikTok, Wechat และเว็บไซต์ เป็นต้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเครื่องมือสื่อสารที่ช่วยสร้างความเข้าใจให้กับมหาวิทยาลัย หลักสูตรและบริการ เป็นกุญแจสำคัญของการตลาด เพื่อสานสัมพันธ์เป็น

แรงจูงใจให้เกิดความต้องการขึ้น เช่น การประชาสัมพันธ์ การโฆษณา การแจ้งข้อมูลข่าวสาร การประชาสัมพันธ์กิจกรรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัยในตลาดประเทศจีน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอิสามะแอ สะแม และสายพิณ ปั้นทอง (2565, หน้า 226-244) พบว่า มหาวิทยาลัยมีการประชาสัมพันธ์ แนะนำสถาบันฯ หลักสูตรหลากหลายช่องทางมีการนำเสนอผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จตามช่องทางต่างๆ เพื่อสร้างความเชื่อมั่น

2.3 ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดด้านกระบวนการพบว่า มหาวิทยาลัยมีระเบียบแบบแผนในการรับสมัครนักศึกษาจีน และมีบริการรับนักศึกษาใหม่ที่สนามบินโดยไม่มีค่าใช้จ่าย 1 ครั้ง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากมหาวิทยาลัยมีบริการที่ดี มอบประสบการณ์ที่ดีให้แก่นักศึกษาต่างชาติที่มาเรียนในประเทศไทย กระบวนการรับเข้าเรียนมีความชัดเจน และระบบบริหารการจัดการของมหาวิทยาลัยมีประสิทธิภาพรวมถึงการชำระเงิน ลงทะเบียน บริการรับ-ส่งที่สนามบินสำหรับนักศึกษาใหม่ แจ้งรายละเอียดในการเข้าเรียนและการจัดการหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชัยวัฒน์ ขัตติวงค์ และพุฒิธร จิรายุส (2561, หน้า 382-396) พบว่า มหาวิทยาลัยตอบรับกับข้อซักถามได้อย่างมีประสิทธิภาพ การชำระค่าธรรมเนียมต่างๆ มีความสะดวกรวดเร็วปลอดภัย และมีมาตรฐานในกระบวนการทำงาน

2.4 ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดด้านลักษณะทางกายภาพ พบว่ามหาวิทยาลัยสนับสนุนให้นักศึกษาออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพแข็งแรงโดยมีอาคารกีฬาที่มีมาตรฐานและอำนวยความสะดวกครบครัน สภาพแวดล้อมทั้งภายในห้องเรียนและภายนอกห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มีห้องสมุดที่ทันสมัยและอิเล็กทรอนิกส์สำหรับอำนวยความสะดวกให้แก่นักศึกษาทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยแสดงออกถึงจิตาวิญญาณของสถาบันการศึกษารูปแบบการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอมรา ดอกไม้ และศุภลักษณ์ ศรีวิไลย (2565, หน้า 1-11) พบว่า มหาวิทยาลัยที่มีสภาพแวดล้อมร่มรื่น และสวยงาม มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนหลากหลายสาขาวิชา มหาวิทยาลัยที่มีความโดดเด่นด้านการเรียนการสอน ด้านเทคโนโลยีและการศึกษา

2.5 ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดด้านผลิตภัณฑ์พบว่า มหาวิทยาลัยมีความร่วมมือกับสถาบันต่างประเทศจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการของนักศึกษา และเน้นผู้เรียนได้เรียนรู้และได้รับประสบการณ์ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถนำประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้จริงอาจเนื่องมาจาก สำหรับนักศึกษาต่างชาติสามารถเลือกวิชาที่เป็นหลักสูตรนานาชาติในระดับระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งนี้ได้ ได้แก่ วิทยาลัยนานาชาติ (RIC) วิทยาลัยนานาชาติจีน (ICC) และวิทยาลัยการออกแบบ (CD) โดยมีหลักสูตรที่หลากหลายตอบสนองความต้องการของตลาดมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับในสากล อาจมีการพัฒนาร่วมกับสถาบันการศึกษาต่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอารยา ทองโชติ และรุ่งโรจน์ สงสระบุญ (2562, หน้า 169-183) พบว่า ด้านผลิตภัณฑ์ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดให้ความสำคัญการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับหลักสูตรและกิจกรรมของหลักสูตรผ่านช่องทางการประชาสัมพันธ์ที่มีความทันสมัยต่างๆเป็นสิ่งที่จำเป็นและมีความสำคัญเป็นอย่างมาก

2.6 ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดด้านราคาพบว่า มหาวิทยาลัยมีช่องทางการชำระค่าเล่าเรียนที่หลากหลายสำหรับนักศึกษาต่างชาติ เช่น เงินสด ธนาคาร บัตรเครดิต Alipay และ WeChat pay ค่าอุปกรณ์การเรียนและค่าเล่าเรียนมีความเหมาะสม เนื่องมาจากก่อนการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษานักศึกษาหรือผู้ปกครองจะเปรียบเทียบระหว่างมูลค่าและราคาของผลิตภัณฑ์ หากคุณภาพของผลิตภัณฑ์คุ้มค่ากับราคาและ มีบริการที่คุ้มค่ากับราคาที่กำหนดไว้ รวมถึงมีรายละเอียดรายการชำระเงินที่ครบถ้วน ค่าที่พักค่าการเดินทางมีค่าใช้จ่ายที่ชัดเจนเหมาะสมหรือมีทุนการศึกษาสนับสนุนการศึกษาจากมหาวิทยาลัยก็เป็นจุดเด่นที่สำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเสรี สิงห์โงน และสาลินี จันทร์เจริญ (2561, หน้า 95-108) พบว่า ระยะเวลาที่ใช้ในการเรียนมีความเหมาะสม ครอบครัวสนับสนุนให้ศึกษาต่อในสาขาวิชานี้ ค่าใช้จ่ายไม่แพงเกินไปเมื่อเทียบกับมหาวิทยาลัยอื่น

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 สถานศึกษาหรือผู้ที่สนใจ ควรให้สำคัญกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดด้านผลิตภัณฑ์ มหาวิทยาลัยต้องมีความร่วมมือกับสถาบันต่างประเทศที่มีชื่อเสียง หลักสูตรที่เปิดสอนมีความหลากหลายและตรงกับความต้องการของนักศึกษาจีน มีหลักสูตรที่ได้มาตรฐานและได้รับการรับรองคุณภาพจากองค์กรทางการศึกษาทั้งประเทศจีนและประเทศไทย เนื่องจากส่วนประสมทางการตลาดด้านผลิตภัณฑ์มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเข้าเรียนของนักศึกษาจีน

1.2 สถานศึกษาหรือผู้ที่สนใจ ควรให้สำคัญกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดด้านราคา มีช่องทางการชำระค่าเล่าเรียนที่หลากหลายสำหรับนักศึกษาต่างชาติ เช่น เงินสด ธนาคาร บัตรเครดิต Alipay และ WeChat pay ค่าเล่าเรียน ค่าเทียบโอนหน่วยกิต ค่าอาหาร ค่าที่พักและค่าการเดินทางในการเข้าเรียนมีความเหมาะสม เนื่องจากส่วนประสมทางการตลาดด้านราคามีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเข้าเรียนของนักศึกษาจีน

1.3 สถานศึกษาหรือผู้ที่สนใจ ควรให้สำคัญกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดด้านการส่งเสริมการตลาด มหาวิทยาลัยควรมีการประชาสัมพันธ์ข่าวสารการรับสมัครไปยังสถานศึกษาในต่างประเทศผ่านสื่อเช่นสื่อสิ่งพิมพ์ ป้ายโฆษณา XiaoHongshu, TikTok, Wechat และเว็บไซต์ เป็นต้น มีบุคคลที่มีชื่อเสียงที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยมาประชาสัมพันธ์โปรโม ช่องทางการติดต่อระหว่างอาจารย์ของมหาวิทยาลัยกับนักศึกษาจีนมีความสะดวกรวดเร็ว เนื่องจากส่วนประสมทางการตลาดด้านการส่งเสริมการตลาดมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเข้าเรียนของนักศึกษาจีน

1.4 สถานศึกษาหรือผู้ที่สนใจ ควรให้สำคัญกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดด้านกระบวนการมหาวิทยาลัยมีระเบียบแบบแผนในการรับสมัครนักศึกษาจีน มีบริการการรับนักศึกษาใหม่ที่

เป็นชาวต่างชาติที่สนามบิน มีการวางแผนในการปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ เจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยมีการดูแลเอาใจใส่นักศึกษาจีนที่ดีและมีกระบวนการบริหารจัดการสถานศึกษาที่ดี เนื่องจากส่วนประสมทางการตลาดด้านกระบวนการมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเข้าเรียนของนักศึกษาจีน

1.5 สถานศึกษาหรือผู้ที่สนใจ ควรให้สำคัญกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดด้านลักษณะทางกายภาพ มหาวิทยาลัยมีสภาพแวดล้อมทั้งภายในห้องเรียนและภายนอกห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มีห้องสมุดสำหรับอำนวยความสะดวกให้แก่นักศึกษา มีการออกแบบสภาพแวดล้อมให้สวยงานน่าอยู่และมีความปลอดภัย เนื่องจากส่วนประสมทางการตลาดด้านลักษณะทางกายภาพมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเข้าเรียนของนักศึกษาจีน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำผลการวิจัยที่มีนัยสำคัญไปทำวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกในเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกมหาวิทยาลัยอื่นที่จัดการศึกษาหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรี หรือมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในพื้นที่เขตอื่น เพื่อเปรียบเทียบว่ามีความเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร เพื่อนำเป็นแนวทางในการบริหารสถานศึกษาทางด้านการตลาดระหว่างประเทศ

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

ความรู้ที่เกิดขึ้นจากปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเอกชน A จังหวัดปทุมธานี ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านการส่งเสริมการตลาด ด้านกระบวนการ และด้านลักษณะทางกายภาพ สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในสถานศึกษา ความเป็นสากลของการศึกษาในประเทศไทยดึงดูดความสนใจของนักศึกจีนจำนวนมาก มหาวิทยาลัยมีการประชาสัมพันธ์ข่าวสารการรับสมัครไปยังสถานศึกษาในต่างประเทศผ่านสื่อ Xiaohongshu, TikTok, Wechat และเว็บไซต์ ซึ่งเป็นเครื่องมือสื่อสารที่ช่วยสร้างความเข้าใจ ให้กับมหาวิทยาลัย หลักสูตรและบริการ เป็นกุญแจสำคัญของการตลาด เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาดที่สามารถตอบสนองการตัดสินใจเลือกมหาวิทยาลัยของนักศึกษาจีนได้ ส่วนกระบวนการตัดสินใจ 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการรับรู้ปัญหาหรือด้านความต้องการ ด้านการประเมินผลทางเลือก ด้านการค้นหาข้อมูล ด้านตัดสินใจซื้อ และด้านพฤติกรรมหลังการซื้อสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในกระบวนการตัดสินใจเลือกสถานศึกษาได้ โดยด้านการรับรู้ปัญหาหรือด้านความต้องการมีระดับความคิดเห็นสูงที่สุด มีข้อมลหลักสูตรต่างๆ ที่ค้นหาจากอินเตอร์เน็ตได้ง่ายขึ้น การพิจารณาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตนเองและข้อมูลทางการศึกษาที่มีความ

เหมาะสมสำหรับตนเอง นักศึกษาจีนควรมีการคิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบ เพื่อยกระดับความพึงพอใจและความคาดหวังในการเข้าเรียนหลักสูตรนานาชาติ ระดับปริญญาตรีของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยและเป็นแนวทางในกระบวนการตัดสินใจในการเลือกสถานศึกษาอย่างถูกต้องสำหรับนักศึกษาหรือผู้ปกครอง ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

ไทยพีบีเอส. (2566). *มุมกลับ "HUB การศึกษา" ชาวต่างชาติ แห่เรียนมหาวิทยาลัยไทย*. เข้าถึงได้จาก https://www.thaipbs.or.th/news/content/343985

กันตรัตน์ สุจิตวนิช. (2563). *ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกโรงเรียนสองภาษาเอกชน A ของผู้ปกครองสำหรับบุตรหลานในจังหวัดปทุมธานี*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรังสิต.

กิตติคุณ ทวนสุวรรณ, ปฏิมา ประโยชน์อุดมกิจ และภูษิตย์ วงษ์เล็ก. (2560). ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจส่งบุตร หลานเข้าเรียนโรงเรียนอนุบาลเอกชนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี. *วารสารวิชาการเซาธ์อีสท์บางกอก (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 3(2)*, 57-76. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/SB_Journal/article/view/191533

กุลนรี นุกิจรังสรรค์ และกรองจันทน์ จันทรพาหา. (2564). *การศึกษาเบื้องต้นว่าด้วยนักศึกษาจีนในไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ.

คณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา (กมอ.). (2567). *ประกาศคณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา เรื่อง นโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในอุดมศึกษา พ.ศ. 2567*. เข้าถึงได้จาก https://www.ops.go.th/th/e-book/edu-standard/item/9625-2567

ชัยวัฒน์ ขัตติวงค์ และพุฒิธร จิรายุส. (2561). ปัจจัยด้านการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนในจังหวัดเชียงใหม่. *วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี*, 12(3), 382-396. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/journaldtc/article/view/240974/163871

ชุติมา สุดจรรยา, เที้อน ทองแก้วม, พรภัทร์ อินทรวรพัฒน์ และสุวิชชา เนียมสอน. (2564). กลยุทธ์การพัฒนาความเป็นนานาชาติของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล. *วารสารสุโขทัยธรรมาธิราช*, 33(2), 69-92. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/stouj/article/view/246867

ณัฏฐ์ชยธร มุขสุดาชัยสิริ, พระปราโมทย์ วาทโกวิโท และพระมหาหรรษา ธมมหาโส. (2563). การพัฒนาหลักสูตรสติศึกษามหาบัณฑิต (หลักสูตรนานาชาติ) วิทยาลัยพุทธศาสตร์นานาชาติ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร*, 8(1), 83-94. https://so03.tci-thaijo.org/index.php/journal-peace/article/view/240865/164880

นพดล ดีอ่วม. (2543). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นของนายทหารสัญญาบัตรเหล่าทหารปืนใหญ่*. (ภาคนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วรรณภา นิ่มอ่อน และพัชนี เชยจรรยา. (2565). กลยุทธ์การสื่อสารและปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเปิดยุคดิจิทัล. *วารสารนิเทศศาสตรปริทัศน์,* 26(3), 126-140. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jca/article/view/259163/174234

ศิริวรรณ เสรีรัตน์, ปริญ ลักษิตานนท์ และศุภร เสรีรัตน์. (2552). *การบริหารการตลาดยุคใหม่*. (ฉบับปรับปรุง 2552). กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.

เสรี สิงห์โงน และสาลินี จันทร์เจริญ. (2561). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อหลักสูตรวิทยาศาสตร์ มหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาเด็กวัยรุ่นและครอบครัวมหาวิทยาลัยมหิดล. *วารสาร Mahidol R2R e-Journal*, 5(2), 95-108. https://he01.tci-thaijo.org/index.php/mur2r/article/view/242224/164720

หลิงหยุน หยาง. (2563). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักศึกษาจีนในการเลือกศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่*. (วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

อชิระ สัจจธนวัต และวิลาสินี ยนต์วิกัย. (2563). ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด (7Ps) ที่มีต่อการตัดสินใจสมัครเรียนหลักสูตรด้านการประกอบอาหารของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. *วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี*, 14(2), 534-554. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/journaldtc/article/view/243457/165064

อมรา ดอกไม้ และศุภลักษณ์ ศรีวิไลย. (2565). การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการโลจิสติกส์และซัพพลายเชน. *วารสารวิจัยวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์*, 6(3), 1-11. https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jmsr/article/view/254922/173520

อักษรศรี พานิชสาส์น. (2561). ข้อริเริ่ม The Belt and Road Initiative (BRI) ของจีน: กรณีศึกษาการเชื่อมโยงโครงการ EEC. *วารสารเอเชียปริทัศน์*, 39(2), 75-104. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/asianreview/article/view/227956/155185

อานนท์ เลี้ยงพรม. (2564). ปัจจัยการตัดสินใจของผู้ปกครองในการเลือกโรงเรียนให้นักเรียนเข้า ศึกษาต่อระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 6(12), 255-268. https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JRKSA/article/view/252026/170669

อารยา ทองโชติ และรุ่งโรจน์ สงสระบุญ. (2562). ส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา สาขาพระพุทธศาสนา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. *วารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์*, 15(2), 169-183. https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JGSR/article/view/176737/134016

อิสามะแอ สะแม และสายพิณ ปั้นทอง. (2565). อิทธิพลที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยแห่งองค์กรธุรกิจของนักศึกษาสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. *วารสารสุทธิปริทัศน์,* 36(3), 226-244. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/DPUSuthiparithatJournal/article/view/258535

Kotler, P. (2011). Reinventing Marketing to Manage the Environmental Imperative. *Journal of Marketing*, 75(4), 132-135. https://doi.org/10.1509/jmkg.75.4.132

Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30, 607-610. https://doi.org/10.1177/001316447003000308

Likert, R. (1961). *New Pattern of Management*. New York: McGraw-Hill.

Wang, H., & Miao, L. (2022). *Annual Report on the Development of Chinese Students Studying Abroad*. Chinese: Center for China & Globalization.

Yang, L., & Thaima, W. (2021). The Growth of Chinese Students and the Diversity of Educational Programs Offered By Educational Institution of Higher Education in Thailand. *Journal of Legal Entity Management and Local Innovation*, 7(6), 331-346. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/jsa-journal/article/view/247889/171632

Meditation and Happiness Management by Applying Buddhist Principles in the Happiness Economics*

Zheng Chen[1] and Chada Triamvithaya[2]
Mahamakut Buddhist University, Thailand[1]
King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang, Thailand[2]
Corresponding Author, E-mail: chada.tr@kmitl.ac.th

Abstract

The purposes of this research were: 1) to examine the application of Buddhist principles through meditation in promoting happiness within the framework of Happiness Economics, 2) to assess the impact of meditation on stress management and emotional resilience among second-year and third-year undergraduate students, 3) to explore the connection between Buddhist teachings and modern concepts of well-being, focusing on mindfulness practices in education, and 4) to evaluate the potential of mindfulness-based interventions for enhancing mental health and resilience among students at the College of Intelligent Science and Control Engineering, Jingling Technology Institute. The research utilizes a sample group of 2,000 Chinese students to evaluate the effectiveness of meditation practices in achieving these outcomes. The research employs a Mixed Methodology approach to collect both quantitative and qualitative data from Chinese undergraduate students from the College of Intelligent Science and Control Engineering, Jingling Technology Institute. Research instruments include questionnaires measuring stress, emotional resilience, and life satisfaction, alongside in-depth interviews with 334 Chinese undergraduate students.

The results revealed that: meditation plays a crucial role in promoting sustainable happiness and emotional resilience. In-depth interviews revealed three key impacts: 1) Increased Self-Awareness, helping participants better understand their emotions and needs. 2) Stress Reduction, with regular practice significantly lowering stress levels.

*ได้รับบทความ: 30 ตุลาคม 2567; แก้ไขบทความ: 10 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 31 ธันวาคม 2567
Received: October 30, 2024; Revised: December 10, 2024; Accepted: December 31, 2024

3) Enhanced Well-Being, contributing to greater life satisfaction and overall well-being.

Keywords: Buddhist Meditation; Happiness Management; Happiness Economics; Emotional Resilience

1. Introduction

Buddhist meditation is a practice rooted in ancient teachings of Buddhism, designed to cultivate mindfulness, concentration, and insight. It encompasses various techniques, including “Samatha” (calming meditation) and vipassana (insight meditation), aimed at understanding the nature of the mind and reducing suffering. Through consistent practice, Buddhist meditation helps individuals develop self-awareness, inner peace, and emotional stability, fostering a deeper connection to the present moment. These meditative practices also encourage qualities like compassion, empathy, and detachment, promoting not only personal growth but also contributing to a more harmonious and balanced society. Today, Buddhist meditation is widely practiced around the world, both within and outside of religious contexts, to achieve mental clarity, resilience, and lasting happiness. The references that discuss various aspects of Buddhist meditation, its techniques, benefits, and its role in personal and societal growth: Kabat-Zinn (1990) Full Catastrophe Living: Using the Wisdom of Your Body and Mind to Face Stress, Pain, and Illness. This book introduces mindfulness meditation and its applications in stress reduction and personal well-being, drawing from Buddhist principles.

The Heart of the Buddha's Teaching: Transforming Suffering into Peace, this work explores the essence of Buddhist teachings, including meditation practices, and their impact on cultivating peace and happiness (Harvey, 2012). An Introduction to Buddhism: Teachings, this text provides a comprehensive overview of Buddhist teachings, including meditation techniques and their role in cultivating insight and reducing suffering. The Places That Scare You: A Guide to Fearlessness in Difficult Times. In this book, the author emphasizes how meditation practices foster compassion and emotional resilience, contributing to personal and societal harmony (Lazar et al., 2005, pp. 1893-1897). Meditation Experience is Associated with Increased Cortical Thickness. This research article provides scientific evidence of the effects of meditation on brain structure, linking

mindfulness practices with mental clarity and resilience. Shapiro, & Carlson (2010, pp. 64-66). The Art and Science of Mindfulness: Integrating Mindfulness into Psychology and the Helping Professions. Discusses the integration of mindfulness meditation into psychology and mental health, highlighting its benefits for emotional regulation and well-being. Goldstein (2013). Mindfulness: A Practical Guide to Awakening. This work explores the core concepts of mindfulness and meditation in the Buddhist tradition, offering insights into "Samatha" and "Vipassana" practices. Goleman (2013). Destructive Emotions: A Scientific Dialogue with the Dalai Lama. This book discusses the relationship bet ween Buddhist practices and emotional well-being, highlighting the cultivation of compassion and emotional stability.

Happiness management is an emerging concept in both personal development and organizational frameworks, aimed at actively promoting well-being and satisfaction among individuals and communities. At its core, happiness management involves strategies and practices that foster positive emotions, mental resilience, and fulfillment. It integrates insights from psychology, economics, and philosophy to create environments that support personal growth, reduce stress, and improve quality of life. In the workplace, happiness management focuses on creating supportive cultures, enhancing employee satisfaction, and improving productivity through emotional well-being initiatives. On a broader level, it encompasses community and societal efforts to design economic and social systems that prioritize happiness and sustainable well-being, recognizing happiness as a valuable metric for progress. These references provide a comprehensive foundation for understanding happiness management and its application in various contexts, including personal development and organizational frameworks. Goleman (2013). Emotional Intelligence: Why It Can Matter More Than IQ. Goleman's work emphasizes the role of emotional intelligence in fostering workplace happiness and effectiveness, discussing strategies for enhancing well-being in organizations. Cameron, & Spreitzer (2012). "Contributing to the Growth of Positive Organizational Scholarship. This article discusses the concept of positive organizational scholarship and its implications for enhancing happiness and well-being in organizations. Diener, & Seligman, (2004, pp. 1-31). This article examines the relationship between economic factors and happiness, advocating

for broader measures of success that prioritize well-being over mere financial metrics. Lyubomirsky (2007). How of Happiness: A Scientific Approach to Getting the Life You Want. This book presents research-based strategies for increasing happiness and well-being, including practices that individuals can incorporate into their daily lives (Deci, & Ryan, 2008, pp. 182-185). This theory focuses on intrinsic motivation and how fulfilling psychological needs can lead to greater happiness and satisfaction in personal and organizational settings. Seligman (2011). Flourish: A Visionary New Understanding of Happiness and Well-being. Seligman discusses his concept of well-being and introduces the PERMA model (Positive Emotion, Engagement, Relationships, Meaning, Achievement), which is foundational for understanding happiness in personal and organizational contexts. Cameron, & Spreitzer, (2012). The Oxford Handbook of Positive Organizational Scholarship includes how organizations can create environments that enhance happiness and well-being among employees (Krekel, Ward, & De Neve, 2019). This research paper discusses how employee well-being is linked to productivity and organizational success, highlighting the importance of happiness management in the workplace. Helliwell, Layard, & Sachs (2020). Sustainable Development Solutions Network. This annual report analyzes global happiness trends and provides insights into how policies can be shaped to improve well-being on a societal level.

2. Research Objectives

1. To examine the application of Buddhist principles through meditation in promoting happiness within the framework of Happiness Economics.

2. To assess the impact of meditation on stress management and emotional resilience among second-year and third-year undergraduate students.

3. To explore the connection between Buddhist teachings and modern concepts of well-being, focusing on mindfulness practices in education.

4. To evaluate the potential of mindfulness-based interventions for enhancing mental health and resilience among students at the College of Intelligent Science and Control Engineering, Jingling Technology Institute.

3. Methods

The study utilized questionnaires to measure stress, emotional resilience, and life satisfaction, complemented by in-depth interviews with meditation practitioners. The findings highlight that positive relationships significantly enhance mental health, meditation practice improves emotional resilience and life satisfaction, and the application of Buddhist principles fosters self-awareness and well-being, aligning with the goals of Happiness Economics by promoting a fulfilled population. Employing a mixed-methods approach, the research integrates qualitative insights from interviews with quantitative survey data, offering a comprehensive understanding of the complex interplay between meditation and happiness.

This study draws upon a range of related research and theoretical perspectives to frame its investigation into the role of meditation in happiness economics: 1) Happiness Economics: The foundation of the study is rooted in the theory of happiness economics, which emphasizes the importance of non-material factors, such as emotional well-being and social connections, in economic development and policy-making (Layard, 2005). This perspective challenges traditional economic models focused solely on wealth and GDP, advocating for policies that prioritize mental health and life satisfaction. 2) Buddhist Principles and Meditation: Buddhist teachings, particularly the concepts of mindfulness (sati) and concentration (samadhi), serve as key theoretical underpinnings. These principles have been extensively explored in academic works, such as Kabat-Zinn (1990) model of mindfulness-based stress reduction (MBSR), which demonstrates the psychological benefits of meditation in reducing stress and enhancing emotional resilience. 3) Emotional Resilience Theory: Emotional resilience, defined as the ability to adapt to adversity and maintain psychological well-being, is integral to this study. The research aligns with Fredrickson (2001, pp. 218-226) Broaden-and-Build Theory, which posits that positive emotions, such as those cultivated through meditation, expand cognitive and social resources, leading to improved resilience and life satisfaction. And 4) Social Relationships and Mental Health: The role of positive relationships in mental health is supported by studies such as Ryff and Singer (1998, pp. 1-28), which emphasize the connection between social well-being and psychological flourishing. This study integrates these findings to

explore how meditation, as a communal or individual practice, fosters deeper interpersonal connections. By synthesizing these theoretical frameworks and prior studies, this research positions itself within a robust academic context to explore how meditation can enhance happiness and support sustainable economic models focused on well-being.

This study explores the connection between Buddhist principles and college students' mental health through a Buddhist intervention implemented at a Chinese college. Utilizing a Mixed Methods Research approach, the study ensures consistency by combining quantitative data with qualitative insights to comprehensively assess the intervention's effectiveness. The findings provide valuable evidence on how meditation practices enhance students' happiness, emotional resilience, and overall well-being, contributing to a deeper understanding of happiness management within the framework of Happiness Economics.

The study was conducted with a sample group of 2,000 Chinese undergraduate students from the College of Intelligent Science and Control Engineering, Jingling Technology Institute, ensuring reliability and generalizability of the findings. Data collection involved structured questionnaires to quantitatively measure stress, emotional resilience, and life satisfaction, with validated instruments ensuring consistency and reliability. Additionally, in-depth interviews with 334 students provided qualitative insights into individual experiences, focusing on themes such as self-awareness, stress reduction, and overall well-being, offering a comprehensive understanding of the impact of meditation.

The research employed a structured mixed-methods framework to ensure consistency and rigor, integrating quantitative data from questionnaires analyzed statistically to identify trends and qualitative data from interviews analyzed thematically to capture recurring themes and individual variations. By aligning research instruments across both methodologies, maintaining systematic processes for data collection and analysis, and adhering to reliability and validity principles, the study ensured complementary, unbiased, and credible outcomes. This approach triangulated findings to provide robust evidence of meditation’s role in enhancing happiness and emotional resilience, reinforcing its alignment with the theoretical framework of Happiness Economics.

Population and Sample Size. The study, conducted at Jingling Institute of Technology, Nanjing, China, with a student population of 20,000, involves a 12-week mindfulness meditation program targeting 392 students as determined by the Taro Yamane formula. Spanning five months (March–August 2023), the research focuses on 2,000 undergraduate students from the College of Intelligent Science and Control Engineering, with 334 participants contributing to qualitative insights on meditation's role in happiness management within Happiness Economics.

Research Tools. The research tools utilized in this study include participatory observation and a qualitative questionnaire designed to measure levels of stress, emotional resilience, and life satisfaction among respondents. In-depth interviews with individuals experienced in meditation were conducted to collect qualitative data regarding the impact of meditation on happiness and quality of life. The reliability of the questionnaire was verified using reliability analysis methods. Statistical analyses, including the t-test, were employed to compare differences between groups and to assess the effects of meditation on happiness and quality of life. Content analysis was applied to qualitative data from interviews to identify key themes reflecting the relationship between meditation and students' happiness management.

Research Findings. The research findings revealed that positive relationships significantly influenced students' mental health by facilitating effective emotion management, which positively impacted their well-being. Emotional resilience and life satisfaction emerged as crucial factors, as highlighted through validated questionnaires and in-depth interviews with experienced meditators. Furthermore, a 12-week mindfulness meditation training program demonstrated the effectiveness of meditation in happiness management, showcasing how Buddhist principles foster self-awareness and a deeper understanding of personal needs. This approach not only enhances life satisfaction but also aligns with the principles of Happiness Economics by cultivating a population that experiences greater happiness and fulfillment.

The key findings of the study: 1. Factors Influencing Mental Health is Positive relationships were identified as a critical factor influencing students' mental health by supporting effective emotion management, which, in turn, significantly enhanced their

overall well-being. These relationships provided emotional support and fostered resilience, contributing to improved mental health and greater life satisfaction. 2. Emotional resilience and life satisfaction were identified as essential components of mental health. Data collected from validated questionnaires and in-depth interviews with experienced meditators emphasized their critical role in fostering happiness, enhancing emotional stability, and achieving a balanced and fulfilling life. Emotional resilience and life satisfaction emerged as vital components of mental health. Data collected through validated questionnaires and in-depth interviews with experienced meditators highlighted these factors as essential for fostering happiness and achieving balance in life. And 3. Impact of Mindfulness Meditation Training for 12-week mindfulness meditation training program demonstrated the practical application of meditation in managing happiness. Rooted in Buddhist principles, this practice promoted self-awareness and a deeper understanding of personal needs, resulting in significant enhancements in life satisfaction and overall well-being.

These findings underline the effectiveness of meditation and its alignment with Buddhist principles in supporting mental health and fostering sustainable happiness. The outcomes from a 12-week mindfulness meditation training program demonstrated the application of meditation in happiness management. This application of Buddhist principles fosters self-awareness and understanding of one's true needs, thereby enhancing life satisfaction. This supports Happiness Economics by cultivating a population that experiences happiness and life satisfaction.

The Taro Yamane formula is a widely used method for determining sample size in quantitative research. Named after the Japanese mathematician Taro Yamane, this formula provides a straightforward way to calculate the sample size needed to ensure that survey results are statistically valid. The formula is particularly useful when the population size is known and is expressed as follows:

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

Where: n = required sample size

N = total population size

e = margin of error (expressed as a decimal)

Explanation of Components: Total Population Size (N): This is the number of individuals or items in the entire groups are researching a university's student body with 2,000 students, N would be 2,000.

Margin of Error (e): This reflects the level of precision researcher want in results. It is the maximum difference you are willing to accept between the sample mean and the population mean. Common values for the margin of error are 0.05 (5%), 0.03 (3%), and 0.01 (1%). Suppose a population of 2,000 individuals and researchers want a margin of error of 5% (0.05). Plugging these values into the formula:

Identify N and e

N = 2,000

e = 0.05

Apply the Formula

$$n = \frac{2000}{1 + 2000 \cdot (0.05)^2}$$

$$n = \frac{2000}{1 + 2000 \cdot 0.0025}$$

$$n = \frac{2000}{1 + 5}$$

$$n = \frac{2000}{6} \approx 333.33$$

Round Up: Since the sample size must be a whole number, round up to 334. For a population of 2,000 individuals with a margin of error of 5%, you would need a sample size of approximately 334 individuals to ensure your research findings are statistically valid.

4. Results

The research results based on the findings from your study using the Taro Yamane formula and the qualitative data collected regarding meditation, happiness, and quality of life. The researcher can adjust the details according to specific findings that using the Taro Yamane formula, a sample size of 334 participants was determined for this study.

The participants were selected from a total population of 2,000 individuals, aiming for a margin of error of 5%. A total of 334 participants were included in this study. The gender distribution indicates that 45% of the participants were male, while 55% were female. The participants ranged in age from 20 to 22 years.

The Meditation Experience Among the participants, 40% identified as novices in meditation, 35% had intermediate experience, and 25% were advanced practitioners.

The Key Findings of Emotional Resilience:

1. The quantitative data revealed a positive correlation between meditation practices and emotional resilience. Participants who practiced meditation regularly reported higher emotional resilience scores (mean = 7.8, S.D. = 1.2) compared to those who did not meditate (mean = 5.4, S.D. = 1.5).

2. Participants' life satisfaction was assessed using a validated questionnaire. The results showed that (A.) Meditators: Mean Life Satisfaction Score: 8.2 (S.D. = 1.1) And (B.) Non-Meditators: Mean Life Satisfaction Score: 5.6 (S.D. = 1.3). Statistical analysis (t-test) indicated a significant difference between the two groups ($t(332) = 12.45$, $p < 0.001$).

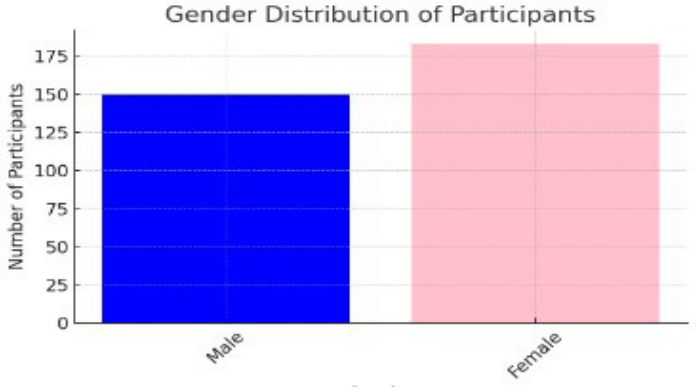
Impact of Meditation on Happiness that In-depth qualitative interviews with participants indicated several themes regarding the impact of meditation on happiness that (A.) Increased Self-Awareness: Many participants noted that meditation enhanced their self-awareness, allowing them to better understand their needs and emotions. (B.) Stress Reduction: Participants frequently mentioned a noticeable decrease in stress levels attributed to regular meditation practice. (C.) Enhanced Overall Well-Being: Several respondents expressed that meditation contributed to their overall sense of well-being and satisfaction in life.

The study aims to analyze the application of Buddhist principles through meditation in enhancing happiness within the framework of the Happiness Economics. Furthermore, it seeks to assess the impact of meditation on stress management and emotional resilience among students.

The findings of this study suggest that meditation is a beneficial practice that enhances emotional resilience and life satisfaction among young adults. The results support the hypothesis that meditation positively influences happiness and quality of life,

promoting self-awareness and effective emotion management.

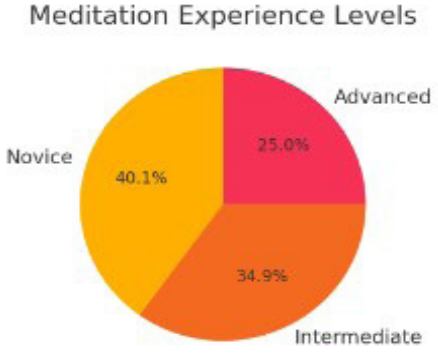
This study, conducted with a sample size of 334 participants selected using the Taro Yamane formula (margin of error: 5%) from a population of 2,000 students at Jingling Technology Institute, examines the application of Buddhist principles through meditation within the framework of Happiness Economics. Participants, aged 20-22, included 45% male and 55% female, with varying meditation experience: 40% novices, 35% intermediate, and 25% advanced practitioners. The research highlights the role of meditation in enhancing happiness, managing stress, and building emotional resilience, integrating Buddhist teachings with modern well-being concepts to assess its impact on mental health and quality of life.

Graph 1 Demographic Distribution of Participants

Total Participants: 334

Gender Distribution: Male: 150 participants (45%) / Female: 183 participants (55%)

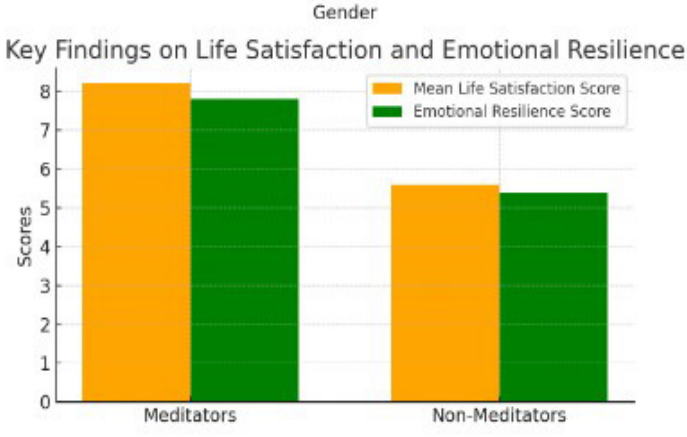
Graph 2 Meditation Experience Levels

Meditation Experience Among Participants

Novice: 133 participants (40%)

Intermediate: 116 participants (35%)

Advanced: 83 participants (25%)

Graph 3 Key Findings on Emotional Resilience and Life Satisfaction

Life Satisfaction Scores:

Meditators: Mean Score = 8.2 (S.D. = 1.1)

Non-Meditators: Mean Score = 5.6 (S.D. = 1.3)

Emotional Resilience Scores:

Meditators: Mean Score = 7.8 (S.D. = 1.2)

Non-Meditators: Mean Score = 5.4 (S.D. = 1.5)

The study indicates a clear positive correlation between meditation practices and emotional resilience. Regular meditators reported significantly higher emotional resilience and life satisfaction compared to non-meditators. Furthermore, qualitative data suggests that meditation enhances self-awareness, reduces stress, and contributes to overall well-being. This supports the hypothesis that meditation positively influences happiness and quality of life among young adults.

5. Discussion

Comparison with Previous Research: The findings of this study demonstrate a significant positive correlation between meditation practices and emotional resilience, as well as overall life satisfaction among participants. Specifically, the data indicated that participants who engaged in regular meditation reported higher emotional resilience scores (mean = 7.8, S.D. = 1.2) compared to non-meditators (mean = 5.4, S.D. = 1.5). These results align with Shapiro et al. (2006), who found that mindfulness-based stress reduction significantly improved emotional well-being and reduced stress levels among healthcare professionals.

Moreover, the qualitative insights gathered from participants revealed several themes regarding the impact of meditation on happiness. This is consistent with the research of Lyubomirsky (2007), who outlined evidence-based strategies for enhancing well-being, which include self-awareness and mindfulness practices that individuals can incorporate into their daily lives.

Advantages of the Study Methodology: The use of a mixed-methods approach allowed for a comprehensive analysis of both quantitative and qualitative data. This methodology provided a richer understanding of participants' experiences and the nuanced effects of meditation on emotional resilience and happiness. The quantitative findings support the statistical significance of meditation’s effects, while qualitative interviews offer personal insights that enrich the understanding of these outcomes. Such approaches are emphasized in the works of Seligman (2011) and Goleman (2013), who highlight the importance of holistic assessments in understanding happiness and emotional intelligence in various contexts.

Recommendations for Future Research: Future research should aim to include a more diverse sample to enhance the generalizability of findings. Additionally, longitudinal studies could provide insights into the long-term effects of meditation on happiness and emotional resilience, building on Krekel, Ward, & De Neve (2019), who discussed the link

between employee well-being and organizational productivity. Researchers might also explore the role of intrinsic motivation as discussed in Deci & Ryan (2008, pp. 182-185) Self-Determination Theory, which could be integrated into meditation practices to further enhance emotional well-being.

Challenges and Obstacles Encountered: The study encountered several challenges, including difficulties in recruiting a diverse sample and managing participants' varying levels of commitment to meditation practice. Time constraints and the demands of academic life may have hindered participants' ability to engage fully in meditation, reflecting broader issues highlighted by Helliwell, Layard, & Sachs (2020) in their analysis of global happiness trends. Addressing these obstacles could improve participation rates and engagement in future studies.

This research contributes valuable insights into the relationship between meditation, emotional resilience, and life satisfaction among young adults. The findings support the hypothesis that meditation positively influences happiness and quality of life, enhancing self-awareness and emotional management. Future studies are encouraged to explore these themes in more diverse populations and over extended periods to provide further clarity on the benefits of meditation practices.

Summary. The Study on University Students' Mental Health and Meditation's Impact, this study utilized a mixed-methods approach to identify factors influencing university students' mental health. It revealed that positive relationships, effective emotion management, and good physical health were beneficial for mental health, whereas academic stress negatively impacted it. In response, a 12-week mindfulness meditation course was designed to address these challenges, covering meditation techniques, etiquette, and practical applications. The course was found effective in improving students' mental health. Future research should aim for a more diverse sample to improve generalizability. Longitudinal studies could investigate the long-term effects of meditation on happiness and resilience, aligning with Krekel, Ward, & De Neve's (2019) findings on well-being and productivity. Additionally, incorporating Deci & Ryan's (2008, pp. 182-185) Self-Determination Theory might further enhance meditation practices, particularly by fostering intrinsic motivation for sustained emotional well-being.

6. Suggestions

1. Policy Recommendations

1.1 Promote the Development of Holistic Thinking through Meditation. Practicing meditation fosters the cultivation of holistic thinking characterized by wisdom and reason, enabling individuals to make informed decisions based on self-awareness and situational understanding. This capacity to embody the qualities of "vijjā and cārā" equips individuals to handle complex situations and resolve problems effectively. It is recommended that meditation programs be integrated into educational institutions and organizations to nurture individuals with advanced decision-making skills and sustainable problem-solving capabilities.

1.2 Integrate Buddhist Principles to Enhance Individual and Societal Well-Being. Insights from Meditation and Happiness Management and A Constitution for Living by Phra Promkhunaporn (Phra Payutto) (2014) highlight a comprehensive approach to personal and societal development through the application of meditation and wisdom. These principles demonstrate the potential of integrating Buddhist practices within the framework of Happiness Economics to foster sustainable happiness and social harmony. Policymakers are encouraged to incorporate Buddhist teachings into public and private sector well-being initiatives, promoting both individual resilience and community cohesion.

2. Recommendations for Future Research

2.1 Longitudinal Studies on Sustained Effects of Mindfulness Practices. Future research should focus on conducting long-term studies to evaluate the sustained impact of mindfulness practices on happiness, stress management, and emotional resilience. This aligns with Krekel, Ward, & De Neve's (2019) findings, which linked individual well-being to organizational productivity. Such studies could provide deeper insights into how consistent mindfulness meditation influences mental health and overall quality of life over extended periods, contributing to both personal and societal well-being.

2.2 Exploration of Mindfulness Interventions in Diverse Contexts. Future research should explore the application of mindfulness-based interventions across different educational and workplace settings, examining their adaptability and impact on varying demographic groups. This includes assessing the effectiveness of tailored mindfulness

programs in enhancing happiness and emotional resilience among populations with specific needs, such as university students, employees in high-stress environments, or individuals in underserved communities. This approach would broaden the understanding of the interplay between mindfulness practices, well-being, and productivity in diverse contexts.

7. Knowledge Assets

Meditation and Reflection as Foundations of Well-Being. Meditation and reflection are essential practices that contribute to emotional resilience and promote ethical living. These practices guide individuals toward a more meaningful and fulfilling life, fostering self-awareness and emotional regulation. Buddhist Philosophy and Holistic Well-Being. Buddhist philosophy offers a holistic approach to well-being, emphasizing the interconnectedness of individual happiness and societal harmony. Its principles can be practically applied in daily life to enhance both personal and communal well-being. Happiness Economics and Buddhist Principles. The concept of Happiness Economics aligns closely with Buddhist principles by prioritizing well-being and quality of life over material wealth. This framework advocates policies and practices aimed at enhancing happiness and reducing suffering. Integration of Philosophy and Economics for Societal Harmony. Integrating Buddhist philosophy with the principles of Happiness Economics empowers individuals to cultivate personal well-being while contributing to societal harmony. Transformative Role of Meditation and Reflection. Meditation and reflection are highlighted as transformative tools, enabling individuals to achieve self-awareness and emotional balance. These practices play a pivotal role in fostering both personal fulfillment and collective harmony. Towards a Compassionate and Equitable World. By applying the principles of Buddhist philosophy and the practices of meditation, individuals can lead more fulfilling lives and contribute to creating a more compassionate and equitable world.

Figure 1 New knowledge

References

Cameron, K. S., & Spreitzer, G. (2012). *The Oxford Handbook of Positive Organizational Scholarship*. New York: Oxford University Press.

Deci, E. L., & Ryan, R. M. (2008). Self-Determination Theory: A Macrotheory of Human Motivation, Development, and Health. *Canadian Psychology*, 49, 182-185. http://dx.doi.org/10.1037/a0012801

Diener, E., & Seligman, M. E. P. (2004). Beyond money: Toward an economy of well-being. *Psychological Science in the Public Interest*, 5(1), 1-31. https://doi.org/10.1111/j.0963-7214.2004.00501001.x

Fredrickson, B. L. (2001). The role of positive emotions in positive psychology: The broaden-and-build theory of positive emotions. *American Psychologist*, 56(3), 218-226. https://doi.org/10.1037/0003-066X.56.3.218

Goldstein, J. (2013). *Mindfulness: A Practical Guide to Awakening*. Retrieved from https://www.buddhistinquiry.org/article/mindfulness-a-practical-guide-to-awakening/

Goleman, D. (2013). *Destructive Emotions: A Scientific Dialogue with the Dalai Lama*. New York: A Division of Randam House, Inc.

Harvey, P. (2012). *An introduction to Buddhism: Teachings, history and practices*. Cambridge University Press.

Helliwell, J. F., Layard, R., Sachs, J. D., & De Neve, J.-E. (2020). *World happiness report 2020*. New York: sustainable development solutions network.

Kabat-Zinn, J. (1990). *Full catastrophe living: Using the wisdom of your body and mind to face stress, pain, and illness*. New York: Dell Publishing.

Krekel, C., Ward, G., & De Neve, J.-E. (2019). *Employee Wellbeing, Productivity, and Firm Performance*. Retrieved from https://ssrn.com/abstract=3356581

Layard, R. (2005). *Happiness: Lessons from a new science*. London: Penguin Books.

Lazar, S. W., Kerr, C. E., Wasserman, R. H., Gray, J. R., Greve, D. N., Treadway, M. T., McGarvey, M., Quinn, B. T., Dusek, J. A., Benson, H., Rauch, S. L., Moore, C. I., & Fischl, B. (2005). Meditation experience is associated with increased cortical thickness. *Neuroreport*, 16(17), 1893-1897. https://doi.org/10.1097/01.wnr.0000186598.66243.19

Lazarus, R. S., & Folkman, S. (1986). *Cognitive theories of stress and the issue of circularity*. Dynamics of stress: Physiological, psychological and social perspectives.

Lyubomirsky, S. (2007). *The How of Happiness: A Scientific Approach to Getting the Life You Want*. New York: Penguin Press.

Phra Brahmagunabhorn (P. A. Payutto). (2014). *The Human Manual*. Bangkok: Phalittham. [In Thai].

Ryff, C. D., & Singer, B. (1998). The contours of positive human health. *Psychological Inquiry*, 9(1), 1-28. https://doi.org/10.1207/s15327965pli0901_1

Seligman, M. E. P. (2011). *Flourish: A Visionary New Understanding of Happiness and Well-being*. New York: Free Press.

Shapiro, S. L., & Carlson, L. E. (2010). The art and science of mindfulness: Integrating mindfulness into psychology and the helping professions. *Mindfulness* 1, 64-66. https://doi.org/10.1007/s12671-010-0002-9

แนวทางการพัฒนาโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น*

The Development of Sub-district Health Promoting Hospitals as A New Source of Revenue for Khon Kaen Provincial Administrative Organization

ธนวัฒน์ มหุวัน และกฤชวรรธน์ โล่ห์วัชรินทร์
Thanawat Mahuwan and Grichawat Lowatcharin
วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ประเทศไทย
College of Local Administration, Khon Kaen University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: grichawat@kku.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความพร้อมของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) ในการเป็นแหล่งรายได้ใหม่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ขอนแก่น 2) ศึกษาศักยภาพและยุทธศาสตร์ของอบจ.ขอนแก่น ในการพัฒนา รพ.สต. ที่ได้รับการถ่ายโอนมายัง อบจ.ขอนแก่น และ 3) พัฒนายุทธศาสตร์ในการพัฒนา รพ.สต. ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ของอบจ.ขอนแก่น เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแบบกรณีศึกษากรณีเดียว (Single Case Study) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ บุคลากรผู้ปฏิบัติงานของรพ.สต. ในจังหวัดขอนแก่น จำนวน 11 คน และบุคลากรของอบจ.ขอนแก่น จำนวน 3 คน ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 1) ข้อมูลที่ใช้จากการสัมภาษณ์ ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบแก่นสาระ (Thematic Analysis) และ 2) ข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร ใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. รพ.สต. ที่ได้รับการถ่ายโอนยังประสบปัญหาที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนาให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ของอบจ.ขอนแก่น คือ ปัญหาด้านบุคลากรที่ไม่เพียงพอ ปัญหาด้านเครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติงาน และปัญหาด้านงบประมาณที่ไม่สอดคล้องกับภารกิจ

*ได้รับบทความ: 7 ตุลาคม 2567; แก้ไขบทความ: 5 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 10 ธันวาคม 2567
Received: October 7, 2024; Revised: December 5, 2024; Accepted: December 10, 2024

2. อบจ.ขอนแก่น มีความพร้อมทั้งศักยภาพในการกำกับดูแล เช่น มีงบประมาณสนับสนุนและมียุทธศาสตร์การพัฒนาที่ครอบคุลม ชัดเจน เพื่อใช้ในการพัฒนา รพ.สต. ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่

3. แนวทางการพัฒนา รพ.สต. ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ คือการพัฒนารูปแบบการให้บริการรูปแบบเดิมให้มีประสิทธิภาพ เช่น แพทย์แผนไทย (การนวด) และทันตกรรม รวมถึงการพัฒนารูปแบบการให้บริการรูปแบบใหม่ เช่น การให้บริการบ้านพักผู้สูงอายุแบบครบวงจร การให้บริการดูแลรักษาผู้ป่วยติดเตียง

คำสำคัญ: การพัฒนาโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพ; แหล่งรายได้ใหม่; องค์การบริหารส่วนจังหวัด

Abstract

The purposes of this research were: 1) study the readiness of Subdistrict Health Promoting Hospitals (SHPHs) as a new source of revenue for Khon Kaen Provincial Administrative Organization (PAO); 2) examine the potential and strategies of Khon Kaen PAO in developing the SHPHs that have been transferred to the PAO; and 3) develop strategies to enhance the SHPHs as a new revenue source for Khon Kaen PAO. This is a qualitative single-case study. The key informants are divided into two groups: 11 SHPH personnel in Khon Kaen province and 3 personnel from Khon Kaen PAO. The data were collected via in-depth interviews and analyzed using thematic analysis for the interview data and content analysis for the document study.

The results revealed that:

1. The transferred SHPHs still face significant challenges in becoming a major source of revenue for Khon Kaen's PAO. These challenges include a lack of manpower capacity, insufficient operational tools, and budgetary constraints.

2. Despite these challenges, Khon Kaen PAO demonstrates the capacity to manage the situation effectively, providing adequate budgetary support and implementing a well-designed strategic development plan aimed at transforming health-promoting hospitals into a viable source of revenue.

3. The strategic development plan focuses on enhancing the efficiency of existing services, such as traditional Thai medicine and dental care, while also introducing new services, including nursing homes and comprehensive caregiver support.

Keywords: Development of Sub-district health-promoting hospital; New source of revenue; Provincial administrative organization

1. บทนำ

รัฐบาลมีนโยบายกระจายอำนาจให้แก่ อปท. อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นตามหลักการการกระจายอำนาจ ทั้งการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ข้อบัญญัติ กฎระเบียบ ข้อบังคับที่เป็นอุปสรรคและไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน ยกตัวอย่าง การแก้ไขพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 และการแก้ไขพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 เนื่องจากกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับจะต้องสอดคล้องกับบทบาทและอำนาจหน้าที่ของ อปท. กฎหมายเปรียบเสมือนเครื่องมือที่ช่วยให้ อปท. สามารถทำหน้าที่แทนรัฐบาลได้ หากกฎหมายไม่เปิดโอกาสให้ อปท. มีอำนาจในการบริหารจัดการตนเอง การกระจายอำนาจตามนโยบายของรัฐจะเกิดขึ้นได้ยาก (วุฒิสาร ตันไชย, 2557) ทั้งนี้ภาครัฐมีเป้าหมายเพื่อให้ อปท. เป็นองค์กรหลักในการจัดทำบริการสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับประชาชนในระดับท้องถิ่น ตั้งแต่วิถีชีวิตความเป็นอยู่ เศรษฐกิจท้องถิ่น สวัสดิการทางสังคม ความสะอาด ความสงบสุขของบ้านเมือง การส่งเสริมวัฒนธรรม การลดความเหลื่อมล้ำ (ชานนท์ ทองสุกมาก, 2563, หน้า 72-90) นอกจากนั้น เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม พ.ศ. 2564 กระทรวงสาธารณะสุขได้ถ่ายโอนภารกิจสำคัญภารกิจหนึ่งของกระทรวง นั่นคือโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) มายังองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ภารกิจดังกล่าวเป็นการกระจายภารกิจด้านสาธารณสุข เพื่อให้ อปท. บริหารจัดการ รพ.สต. ให้เหมาะสมกับแต่ละบริบทของท้องถิ่น การถ่ายโอน รพ.สต. นี้เป็นตัวอย่างของความพยายามในการกระจายอำนาจให้ อปท. เป็นองค์กรหลักในการบริหารในระดับท้องถิ่น เพื่อแบ่งเบาภาระรัฐบาลในการจัดทำบริการสาธารณะให้แก่ประชาชน (สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข, 2565)

การถ่ายโอน รพ.สต. ของกระทรวงสาธารณสุขให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีขั้นตอนและพัฒนาการอย่างต่อเนื่องตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่ อปท. กระทรวงสาธารณสุขถ่ายโอน รพ.สต. ให้แก่ (อบจ.) ทั้งสิ้น 49 แห่ง รวม รพ.สต. 3,384 แห่ง การถ่ายโอนดังกล่าวไม่เพียงถ่ายโอนภารกิจให้ อบจ. เท่านั้น แต่รวมถึงบุคลากร ข้าราชการ พนักงานและลูกจ้างให้แก่ อบจ. เพื่อป้องกันปัญหาจำนวนบุคลากรไม่เพียงพอ บุคลากรขาดประสิทธิภาพ ฉะนั้นการถ่ายโอนภารกิจตามหลักการการกระจายอำนาจต้องคำนึงถึงขีดความสามารถของท้องถิ่น ทั้งอำนาจหน้าที่ ภารกิจ บุคลากร งบประมาณให้เหมาะสม เพื่อให้การถ่ายโอนบรรลุวัตถุประสงค์ (นภัสภรณ์ เชิงสะอาด, สิทธิพรร์ สุนทร และเสาวลักษณ์ นิกรพิทยา, 2565, หน้า 112-126) การถ่ายโอน รพ.สต. ให้แก่ อบจ. กระทรวงสาธารณสุขถ่ายโอนข้าราชการจำนวน 12,037 คน พนักงานสาธารณสุขและลูกจ้างจำนวน 9,860 คน พร้อมกับภารกิจ ให้เป็นไปตามการกระจายอำนาจอย่างแท้จริง (สำนักข่าว Hfocus เจาะลึกระบบสุขภาพ, 2565) ต่อมาการถ่ายโอน รพ.สต. ให้แก่ อบจ. มีความคืบหน้าอย่างมาก ในวันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2565 กระทรวงสาธารณสุขทำบันทึกข้อตกลงถ่ายโอนภารกิจ รพ.สต. ให้แก่ อบจ. รวมทั้งสิ้น 40 จังหวัด รวมจำนวน รพ.สต. ที่ถ่ายโอนทั้งหมด 2,932 แห่ง จะเห็นว่า อบจ. มีความพร้อมรับการถ่ายโอนภารกิจและมุ่งมั่นบริหารจัดการ พัฒนาให้ รพ.สต.

เป็นองค์กรที่สร้างประโยชน์แก่ประชาชนในท้องถิ่นอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้องค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น เป็นหนึ่งในจังหวัดที่ถ่ายโอน รพ.สต. ครบทั้งจังหวัด (สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ทำเนียบรัฐบาล, 2565)

การที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่นรับถ่ายโอน รพ.สต. ทุกแห่งในจังหวัดขอนแก่นมาอยู่ภายใต้การกำกับดูแลและการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น จึงเป็นทั้งโอกาสและความท้าทายใหม่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น กล่าวคือ การรับถ่ายโอน รพ.สต. เป็นโอกาสในการขยายขอบข่ายการบริการสาธารณะให้แก่ประชาชนในพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น ซึ่งจะทำให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ทว่า การรับถ่ายโอน รพ.สต. ก็เป็นความท้าทายสำหรับองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น เนื่องจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่นต้องมีภาระหน้าที่ในการบริหารจัดการบุคลากร งบประมาณ และทรัพยากรต่างๆ ของ รพ.สต. ทั่วทั้งจังหวัด ซึ่งจะส่งผลให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่นมีต้นทุนในการบริหารจัดการมากยิ่งขึ้น หากองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่นไม่มีการวางแผนทางการคลังที่ดี อาจจะส่งผลให้การให้บริการสุขภาพปฐมภูมิของ รพ.สต. ไม่มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และความยั่งยืน ฉะนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่นจำเป็นจะต้องแสวงหาโอกาสและแนวทางในการพัฒนาให้ รพ.สต. ที่รับถ่ายโอนมาทั้งหมดนี้สามารถดำเนินการโดยพึ่งตัวเองได้อย่างยั่งยืนหรือสามารถสร้างรายได้ใหม่ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่นได้

การพัฒนา รพ.สต. ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่นต้องยกระดับ รพ.สต. ให้เป็นสถานพยาบาลระดับชุมชน คือมีการบริการที่หลากหลาย ครอบคลุมปัญหาสุขภาพของประชาชน เพื่อให้ทัดเทียมกับโรงพยาบาลประจำอำเภอ เช่น การสนับสนุนเครื่องมือทางการแพทย์ที่ทันสมัย มียารักษาโรคที่หลากหลาย มีการบริการที่แตกต่างจากโรงพยาบาลระดับอำเภอ เช่น Nursing Home, Care Giver เพื่อเป็นทางเลือกและสามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ได้ นอกจากนั้นการพัฒนาการให้บริการด้าน ทันตกรรม การนวดให้มีคุณภาพมากขึ้น ก็อาจเป็นช่องทางการสร้างรายได้ได้อีกทางหนึ่ง

การวิจัยนี้ มุ่งตอบคำถามการวิจัยที่ว่า “องค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่นจะมีแนวทางในการพัฒนาโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่อย่างไร” งานวิจัยนี้ จะมีคุณูปการต่อวงวิชาการคือ การนำองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยไปใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษา การพัฒนาและต่อยอดให้เกิดองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และมีคุณูปการต่อการกำหนดนโยบายสาธารณะคือ สามารถใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์องค์กรและเป็นแนวทางการพัฒนาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายอย่างเป็นรูปธรรม รวมถึงใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการกำหนดนโยบาย มาตรการ กฎเกณฑ์ต่างๆ ขององค์กรเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้ที่มั่นคงต่อไปในอนาคต

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความพร้อมของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) ในการเป็นแหล่งรายได้ใหม่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น

2. เพื่อศึกษาศักยภาพและยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น ในการพัฒนาโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลที่ได้รับการถ่ายโอนมายังองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น

3. เพื่อพัฒนายุทธศาสตร์ในการพัฒนาโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ แบบกรณีศึกษากรณีเดียว (Single Case Study) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งบุคลากรของ รพ.สต. และบุคลากรของอบจ.ขอนแก่น รวมถึงรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ร่วมกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) บุคลากรของ รพ.สต. ที่ได้รับการถ่ายโอนมายังอบจ.ขอนแก่น ประกอบด้วย ผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล พยาบาลวิชาชีพและเจ้าหน้าที่สาธารณสุข 2) บุคลากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น ประกอบด้วย ผู้อำนวยการกองสาธารณสุข ผู้อำนวยการสำนักยุทธศาสตร์และงบประมาณ และผู้อำนวยการกองคลัง

เครื่องมือการวิจัย คือ การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญสามารถตอบคำถามได้อย่างอิสระภายใต้ชุดคำถามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ล่วงหน้า

การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ 1) ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือข้อมูลจากการสัมภาษณ์บุคลากร รพ.สต. และบุคลากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น และ 2) ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจากเอกสาร ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

พื้นที่ศึกษา โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) ที่ได้รับการถ่ายโอนมายังองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น จำนวนทั้งสิ้น 248 แห่ง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงกำหนดหลักเกณฑ์ในการเลือกพื้นที่ศึกษา แบ่งเป็น 3 หลักเกณฑ์ คือ 1) แบ่งพื้นที่จังหวัดขอนแก่นออกเป็น 4 โซนตามประกาศขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น (2565) ดังนี้ โซนที่ 1 ประกอบด้วย รพ.สต. ที่อยู่ในเขตอำเภอเมืองขอนแก่น อำเภอน้ำพอง อำเภออุบลรัตน์ อำเภอกระนวน อำเภอเขาสวนกวางและอำเภอซำสูง โซนที่ 2 ประกอบด้วย รพ.สต. ที่อยู่ในเขตอำเภอชุมแพ อำเภอสีชมพู อำเภอภูเวียง อำเภอภูผาม่าน อำเภอหนองนาคำ และอำเภอเวียงเก่า โซนที่ 3 ประกอบด้วย รพ.สต. ที่อยู่ในเขตอำเภอบ้านฝาง อำเภอหนองเรือ อำเภอแวงใหญ่ อำเภอแวงน้อย อำเภอมัญจาคีรี อำเภอชนบทและอำเภอโคกโพธิ์ไชย และโซนที่ 4 ประกอบด้วย รพ.สต.

ที่อยู่ในเขตอำเภอพระยืน อำเภอบ้านไผ่ อำเภอเปือยน้อย อำเภอพล อำเภอหนองสองห้อง อำเภอบ้านแฮดและอำเภอโนนศิลา 2) พิจารณาเลือก รพ.สต. ทั้ง 3 ขนาดในแต่ละโซน คือขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก รวมโซนละ 3 แห่ง 3) เลือก รพ.สต. ทั้ง 3 ขนาดในแต่ละโซน โดยพิจารณาจาก รพ.สต. ที่มีจำนวนประชากรที่รับผิดชอบมากที่สุดในแต่ละขนาดเพื่อใช้เป็นพื้นที่ศึกษา รวมทั้งสิ้น 12 แห่ง ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 รายชื่อโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลที่เป็นพื้นที่ศึกษา

โซน	อำเภอ	โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.)	ขนาด	จำนวนประชากรที่รับผิดชอบ (คน)
1	เมืองขอนแก่น	รพ.สต.บ้านเป็ด	ใหญ่	20,662
	เมืองขอนแก่น	รพ.สต.บึงเนียม	กลาง	7,850
	กระนวน	รพ.สต.บ้านโนนสมบูรณ์	เล็ก	2,705
2	ชุมแพ	รพ.สต.โนนสะอาด	ใหญ่	12,526
	หนองนาคำ	รพ.สต.กุดธาตุ	กลาง	7,534
	ชุมแพ	รพ.สต.นาเพียง	เล็ก	2,643
3	หนองเรือ	รพ.สต.จระเข้	ใหญ่	10,300
	มัญจาคีรี	รพ.สต.นางาม	กลาง	7,943
	ชนบท	รพ.สต.ศรีบุญเรือง	เล็ก	2,568
4	หนองสองห้อง	รพ.สต.หนองเม็ก	ใหญ่	12,154
	พล	รพ.สต.เพ็กใหญ่	กลาง	7,765
	บ้านไผ่	รพ.สต.บ้านละว้า	เล็ก	2,720

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

1. ความพร้อมของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล พบว่า รพ.สต. ที่ถ่ายโอนมายังอบจ.ขอนแก่น ส่วนใหญ่ขาดศักยภาพด้านบุคลากร กล่าวคือ บุคลากรไม่เพียงพอต่อจำนวนประชากรที่รับผิดชอบ บุคลากรไม่มีความเหมาะสมกับขนาดพื้นที่ประชากรที่รับผิดชอบ ปัญหาดังกล่าวข้างต้นเป็นปัญหาเดิมตั้งแต่ก่อนการถ่ายโอน แต่ยังไม่ได้รับการแก้ไข บุคลากรทั้งพยาบาลวิชาชีพ เจ้าหน้าที่สาธารณสุข

เจ้าหน้าที่แพทย์แผนไทย บุคลากรดังกล่าวถือเป็นบุคลากรที่มีความสำคัญต่อการให้บริการประชาชน การช่วยเหลือด้านสุขภาพปฐมภูมิ เพราะ รพ.สต. เป็นความคาดหวังของประชาชน อยู่ใกล้ชิดกับประชาชน เข้าใจและเข้าถึงชุมชนได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะ รพ.สต. ที่ห่างไกลจากอำเภอ ปัจจัยหนึ่งที่เป็นปัญหาให้แก่บุคลากรผู้ปฏิบัติงาน คือการขาดความรู้ ความเข้าใจในระเบียบ กฎหมาย การประสานงานและการติดต่อสื่อสารระหว่าง รพ.สต. กับ อบจ.ขอนแก่น ความไม่เข้าใจในเรื่องการจัดซื้อจัดจ้าง การเงิน การพัสดุ เพราะพยาบาลวิชาชีพและเจ้าหน้าที่สาธารณสุขไม่มีความรู้และความชำนาญเรื่องการเงิน การพัสดุ เพราะเดิมไม่ได้อยู่ในอำนาจหน้าที่ ถึงแม้ รพ.สต. จะสามารถเปิดรับสมัครบุคลากรด้านการเงินและการพัสดุได้ แต่ยังไม่ประสบผลสำเร็จ เป็นเหตุให้พยาบาลหรือเจ้าหน้าที่ รพ.สต. ต้องทำหน้าที่ดังกล่าว ดังคำให้สัมภาษณ์ของผู้อำนวยการ รพ.สต. ความว่า

“รพ.สต. มีบุคลากรน้อย ประชาชนมีเยอะ การให้บริการไม่ทั่วถึง เราทำงานไม่ทัน บุคลากรทำงานได้ทุกอย่างแต่ไม่เก่งซักอย่าง เจ้าหน้าที่สาธารณสุขก็มาทำงานการเงิน ต้องเรียนรู้ใหม่หมด พยาบาลที่นี่ทำทุกตำแหน่ง ภารโรงก็ทำ เอกสารก็ทำ ระเบียบไม่มีความรู้ในการทำ ไม่มีความชัดเจน แต่ละที่ทำคนละแบบไม่รู้แบบไหนถูก”

การสัมภาษณ์บุคลากร รพ.สต. เกี่ยวกับความพร้อมด้านเครื่องมือพบว่า รพ.สต. ส่วนใหญ่มีความพร้อมด้านเครื่องมือ เช่น อุปกรณ์ทางการแพทย์ ยารักษาโรค เพราะได้รับการสนับสนุนจากโรงพยาบาลแม่ข่ายและยังยึดการปฏิบัติด้านสาธารณสุขตามระเบียบของกระทรวงสาธารณสุขดังเดิม อย่างไรก็ตาม รพ.สต. ส่วนใหญ่ยังประสบปัญหาด้านไอที เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ไม่มีคุณภาพ ระบบอินเทอร์เน็ตไม่เสถียร อุปกรณ์สำนักงานล้าสมัย ไม่ตอบสนองต่อการดำเนินงาน รวมถึงอาคาร สถานที่ ห้องประชุม ไม่เพียงพอต่อการให้บริการประชาชน มีความคับแคบ ไม่เหมาะสม

สำหรับพร้อมด้านงบประมาณ พบว่า รพ.สต. ที่ได้รับการถ่ายโอนมายังอบจ.ขอนแก่น มีความพร้อมด้านงบประมาณ กล่าวคือ งบประมาณสนับสนุนจากภาครัฐและงบประมาณสนับสนุนตามขนาด (SML) จากอบจ.ขอนแก่น เพื่อให้ รพ.สต. มีอิสระในในการดำเนินงาน มีอิสระในการเปิดกรอบอัตรากำลังและการจัดซื้อจัดจ้าง เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่า รพ.สต. จะได้รับงบประมาณจัดสรรตามขนาด ดังคำให้สัมภาษณ์ของกองสาธารณสุข อบจ.ขอนแก่น ความว่า

“สำนักงบให้เงินมาครบถ้วน คือเงินเดือนบุคลากร สวัสดิการ ค่าการศึกษาบุตร ค่ารักษาพยาบาล ค่าเช่าบ้าน สิทธิที่ติดตัวมาของข้าราชการ” และ “ภารกิจจะถ่ายโอนมาพร้อมกับงบประมาณ เพราะฉะนั้น เรื่องของอบจ.จะทำยังไง ไม่น่าหนักใจเรื่องงบประมาณ”

แต่ รพ.สต.ส่วนใหญ่ ยังประสบปัญหาเรื่องความชัดเจน การขาดความเป็นระบบและระยะเวลาจัดสรรงบประมาณที่จะได้รับ เช่น รพ.สต. ขนาดเล็กและขนาดกลางไม่สามารถวางแผนการใช้งบประมาณได้ เพราะงบประมาณที่ได้รับอยู่ในจำนวนน้อย ทำให้การวางแผนใช้จ่ายงบประมาณไม่มีประสิทธิภาพ

2. ศักยภาพและยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น พบว่า อบจ.ขอนแก่นขาดศักยภาพด้านบุคลากร กล่าวคือ การถ่ายโอน รพ.สต. เป็นการถ่ายโอนภารกิจที่อบจ.ขอนแก่นไม่คุ้นชินกับการบริหารจัดการ ประกอบกับมีภาระงานที่เพิ่มขึ้น แต่บุคลากรผู้ปฏิบัติงานมีจำนวนเท่าเดิม จึงส่งผลให้บุคลากรไม่พียงพอต่อการดูแลภารกิจดังกล่าว รวมถึงการขาดความรู้ความเข้าใจในการบริหารจัดการเรื่องสาธารณสุข บุคลากรไม่คุ้นชินกับภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอนมาใหม่ทำให้เกิดปัญหาตาม เช่น การไม่เข้าใจกระบวนการทำงาน การติดต่อสื่อสาร ไม่ทราบปัญหาและความต้องการของ รพ.สต. ที่แท้จริง ดังนั้นการขาดศักยภาพด้านบุคลากรดังกล่าว ทำให้การดำเนินงานของ รพ.สต. เป็นไปโดยขาดความชัดเจน ขาดแนวทางการดำเนินงานที่เป็นระบบ ขาดความร่วมมือและการแก้ไขปัญหาร่วมกัน ดังคำให้สัมภาษณ์ของสำนักยุทธศาสตร์และงบประมาณ อบจ.ขอนแก่น กล่าวถึงปัญหาที่เกิดขึ้น ความว่า

“บุคลากรสาสุขน้อย บุคลากรที่ถ่ายโอน 2000 กว่าคน เขาต้องการบุคลากร บางตำแหน่งยาก การเงินและบัญชีคนสอบได้น้อย แต่เป็นตำแหน่งที่ขาดแคลน คนหนึ่งต้องทำงานเยอะหน่อย”

ขณะเดียวกันการขาดศักยภาพด้านบุคลากรทำให้เกิดปัญหาตามมาคือ การขาดศักยภาพด้านการกำกับดูแล การกำกับดูแลในช่วงแรกเกิดปัญหาเรื่องการจัดสรรเงินเดือนให้แก่บุคลากร รพ.สต. เพราะ อบจ.ขอนแก่นไม่มีแผนการใช้จ่ายงบประมาณในส่วนของ รพ.สต. ประกอบกับการขาดศักยภาพเรื่องยุทธศาสตร์การกำกับดูแล การพัฒนาที่เป็นระบบ ขาดวิสัยทัศน์และแนวทางที่ชัดเจน ทำให้ รพ.สต.ที่ได้รับการถ่ายโอนขาดวิสัยทัศน์และเป้าหมายในการดำเนินงาน ขาดความร่วมมือ ไม่มีกรอบการพัฒนาที่เป็นรูปธรรม

อย่างไรก็ตาม อบจ.ขอนแก่นถือว่ามีศักยภาพด้านงบประมาณ เนื่องจากการถ่ายโอนภารกิจจะมาพร้อมกับงบประมาณจากรัฐบาลในการกำกับดูแล ทำให้อบจ.ขอนแก่นไม่ได้แบกรับภาระด้านงบประมาณเท่าใดนัก ยกเว้น รพ.สต. ใดที่ประสบปัญหาด้านงบประมาณ อบจ.ขอนแก่นมีความพร้อมที่จะช่วยเหลือและสนับสนุนงบประมาณ สิ่งสำคัญอีกประการคือ ปัญหาเรื่องงบประมาณเป็นเพียงระยะแรกของการถ่ายโอนเท่านั้น อบจ.ขอนแก่นมีเงินสะสมเพื่อรองรับปัญหาที่เกิดขึ้นในระยะแรกของการถ่ายโอนได้ จึงไม่ได้กระทบงบประมาณที่ใช้ในการจัดทำบริการสาธารณะแต่อย่างใด

ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนา รพ.สต. ขององอบจ.ขอนแก่น ผู้วิจัยสรุปเป็น 3 ประเด็น ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ด้านบุคลากร ยุทธศาสตร์ด้านงบประมาณและยุทธศาสตร์ด้านระบบบริการสุขภาพและการพัฒนา รายละเอียดดังนี้ ยุทธศาสตร์การพัฒนา รพ.สต. มียุทธศาสตร์และเป้าหมายการพัฒนาที่ชัดเจนเป็นรูปธรรมทั้ง 3 ด้าน คือด้านบุคลากร ด้านงบประมาณและด้านการบริการสุขภาพและการพัฒนา การจัดทำแผนดังกล่าวเกิดจากการร่วมมือกับภาคีเครือข่ายที่หลากหลาย เพื่อระดมความคิด ร่วมมือกันกำหนดแนวทางที่ชัดเจน สามารถดำเนินการและวัดผลได้ เพื่อให้ รพ.สต. มีแนวทางการพัฒนาที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เกิดการประสานงานที่เป็นระบบ

จากแผนการพัฒนาสุขภาพระดับพื้นที่พบว่า ยุทธศาสตร์ด้านบุคลากร มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการพัฒนา ทั้งบุคลากร รพ.สต. ผู้ปฏิบัติงาน เช่นการฝึกอบรม การพัฒนาบุคลากรให้มีคุณธรรม จริยธรรม การสร้างทักษะในการปฏิบัติงาน นอกจากนั้น ยังให้ความสำคัญกับ อสม. มุ่งเน้นพัฒนาและเป็นกำลังสำคัญในการช่วยเหลือ สนับสนุนการดำเนินงานให้เป็นไปตามเป้าหมาย เช่น การอบรม สร้างความรู้ให้แก่ อสม. ในพื้นที่ การส่งเสริมการใช้เทคโนโลยี เป็นต้น ยุทธศาสตร์ด้านงบประมาณ พบว่า มีแผนการใช้จ่ายงบประมาณที่เป็นระบบคือ การประกาศแผนการใช้จ่ายเงินบำรุงให้ รพ.สต. ตามขนาด เป็นการกระจายอำนาจและให้อิสระในการบริหารจัดการ เนื่องจาก แต่ละ รพ.สต. มีปัญหาและความต้องการที่แตกต่างกัน นอกจากนั้น อบจ.ขอนแก่น มียุทธศาสตร์ด้านระบบบริการสุขภาพและพัฒนา รพ.สต. พบว่า อบจ.ขอนแก่นกำหนดแผนการพัฒนาทั้งระยะสั้นและระยะยาว ระยะสั้นเน้นการสร้างความเข้าใจเรื่องระบบการปฏิบัติงานร่วมกัน การติดต่อสื่อสาร การสนับสนุนเครื่องมือ งบประมาณเพื่อแก้ไขปัญหาจำเป็นเร่งด่วน ระยะยาวมุ่งเน้นการพัฒนาให้ รพ.สต.เป็นองค์กรดิจิทัล ทันสมัย ประชาชนเข้าถึงได้ง่าย มีความน่าเชื่อถือ เช่น มุ่งเน้นพัฒนาระบบให้บริการสุขภาพปฐมภูมิ การพัฒนาแพทย์แผนไทย เน้นระบบการส่งต่อผู้ป่วย มุ่งสร้างให้ รพ.สต. มีองค์ความรู้ในการบริหารจัดการคน เงิน ของ เพื่อให้มีอิสระและสามารถอยู่ได้ด้วยตนเอง ลดการพึ่งพาภาครัฐ รวมถึงการพัฒนาระบบไอทีให้มีคุณภาพ เช่น การติดต่อสื่อสารและส่งข้อมูลโดยใช้ Server การอบรมบุคลากรให้สามารถปรับใช้เทคโนโลยี การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนผ่านระบบดิจิทัลและพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างภูมิคุ้มกันโรคต่อไปในอนาคต

3. พัฒนายุทธศาสตร์ในการพัฒนาโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น พบว่าความพร้อมของ รพ.สต. ส่วนใหญ่ยังประสบปัญหาตั้งแต่ก่อนการถ่ายโอนมายังอบจ.ขอนแก่น เช่นปัญหาด้านบุคลากร ปัญหาด้านงบประมาณ ปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาที่สำคัญในการขับเคลื่อนภารกิจด้านสาธารณสุข เมื่อถ่ายโอนมาแล้วปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่ยังแก้ไขได้ไม่ดีเท่าที่ควร กล่าวคือปัจจุบัน รพ.สต. ขาดบุคลากรที่เป็นผู้ปฏิบัติงานด้านสุขภาพตามตำแหน่งหน้าที่ แต่การถ่ายโอนยังพบปัญหาที่เพิ่มขึ้น เมื่อบุคลากรผู้ปฏิบัติงานต้องรับผิดชอบงานธุรการ งานการเงิน การจัดซื้อจัดจ้าง เป็นต้น งานดังกล่าวเป็นงานที่บุคลากรไม่มีความรู้ ความเข้าใจในการดำเนินงานที่ถูกต้อง เพราะเดิมทีกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้รับผิดชอบ แต่หลังการถ่ายโอน รพ.สต. ต้องรับผิดชอบทั้งหมด ส่วนด้านงบประมาณ ยังพบปัญหาคือ ระบบการจัดสรรงบประมาณที่ขาดความชัดเจนตามกรอบเวลา การจัดสรรงบประมาณที่ไม่เหมาะสม รวมถึงการของบประมาณที่ยุ่งยาก ซับซ้อนและไม่มีรูปแบบที่ชัดเจน ทำให้ รพ.สต. ดำเนินภารกิจภายใต้ข้อจำกัดและเกิดอุปสรรคต่อการดำเนินงาน

นอกจากนั้น ปัญหาที่เกิดจาก อบจ.ขอนแก่น ผู้มีหน้าที่หลักในการกำกับดูแล พบปัญหาที่เป็นอุปสรรคคือ ปัญหาด้านบุคลากรผู้ปฏิบัติงานไม่เพียงพอ ตามมาด้วยปัญหาด้านการกำกับดูแลที่ไม่ทั่วถึง ทำให้การสั่งการ การประสานงาน การเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจแก่บุคลากร รพ.สต. ไม่ดีเท่าที่ควร

เนื่องจากการถ่ายโอนดังกล่าว อบจ.ขอนแก่นไม่มีการวางแผนบุคลากรที่เตรียมพร้อมรับการถ่ายโอนที่ดี จึงเกิดปัญหาดังกล่าวตามมา อย่างไรก็ตามปัจจุบัน อบจ.ขอนแก่น กำหนดยุทธศาสตร์ร่วมกันกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการกำกับดูแลทั้งการกำหนดกลยุทธ์ กำหนดเป้าหมายการพัฒนาเพื่อให้ รพ.สต. เกิดการพัฒนาที่สามารถให้บริการด้านสาธารณสุขแก่ประชาชนได้ ตอบสนองความต้องการของประชาชนในทุกๆ มิติ เช่นการพัฒนาการบริการสุขภาพปฐมภูมิ การยกระดับการให้บริการแพทย์แผนไทย การให้บริการด้านทันตาภิบาล การให้ความช่วยเหลือผู้สูงอายุและการพัฒนาระบบส่งต่อผู้ป่วย รวมถึงการพัฒนา รพ.สต. ให้เป็นองค์กรดิจิทัลเพื่อให้การดำเนินภารกิจเป็นไปอย่างทั่วถึง รวดเร็ว ประชาชนได้รับการบริการที่มีคุณภาพ ดังคำให้สัมภาษณ์ของกองสาธารณสุข อบจ.ขอนแก่น ความว่า

“แผนยุทธศาสตร์ จริงๆ ทำเสร็จแล้ว จะเป็นแผนของกสพ. หรือคณะกรรมการสุขภาพระดับพื้นที่ที่เข้ามาดูแลสุขภาพที่จะจัดให้กับประชาชน ร่วมกับสาธารณสุขและอบจ. ภาคประชาชน สปสช. มีหลายภาคส่วน ฉบับแรกบังคับมาแล้ว”

แม้ว่าการพัฒนายุทธศาสตร์เพื่อพัฒนา รพ.สต. ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ของอบจ.ขอนแก่นจะเกิดอุปสรรคทั้ง รพ.สต. และอบจ.ขอนแก่นผู้กำกับดูแล แต่จากผลการวิจัยพบแนวทางในการพัฒนาเพื่อให้ รพ.สต. สามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ของอบจ.ขอนแก่น คือการพัฒนาการให้บริการรูปแบบใหม่ คือ Nursing Home และ Care Giver เพราะ รพ.สต. อยู่ใกล้ชิดกับชุมชนประกอบกับประชาชนส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเป็นคนสูงอายุ การให้บริการรูปแบบดังกล่าวคือการให้บริการบ้านพักผู้สูงอายุแบบครบวงจร รวมถึงผู้พิการ ผู้ป่วยติดเตียงที่บุตรหลานไปทำงานต่างจังหวัด รวมถึงการให้บริการดูแลผู้ป่วยนอกสถานที่ หรือให้บริการรับส่งผู้ป่วยไปยังโรงพยาบาลในพื้นที่ จะส่งผลให้สามารถพัฒนา รพ.สต. ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ของอบจ.ขอนแก่นได้ นอกจากนั้นการพัฒนาการให้บริการเดิมที่ รพ.สต. ให้บริการเป็นปกติ ทั้งด้านแพทย์แผนไทยหรือการนวด ทันตกรรมขั้นพื้นฐาน หากพัฒนาและประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับทราบและเก็บค่าบริการที่เหมาะสม จะส่งผลให้มีรายได้เพิ่มขึ้น รวมถึงการพัฒนาระบบ e-Claim ให้มีประสิทธิภาพ จะเป็นอีกช่องทางหนึ่งให้ รพ.สต. สามารถเป็นแหล่งรายได้ใหม่ให้แก่อบจ.ขอนแก่นได้เช่นกัน ดังคำให้สัมภาษณ์ของผู้อำนวยการ รพ.สต. ความว่า

“e-Claim ถ้าทำเต็มที่จะได้เงิน ถ้าแห่งไหนเอาจริงเอาจังกับ e-Claim จะได้เงินเป็นกอบเป็นกำ ถ้าไม่ทำจริงๆ ไม่ได้”

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น สามารถอภิปรายผลการวิจัยออกเป็น 3 ประเด็น ประกอบด้วย 1) ความพร้อมของ รพ.สต. ในการพัฒนาให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ของอบจ.ขอนแก่น 2) ศักยภาพของอบจ.

ขอนแก่นในการพัฒนา รพ.สต. ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ และ 3) ยุทธศาสตร์การพัฒนา รพ.สต. ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ของอบจ.ขอนแก่น ปรากฏในรายละเอียดดังนี้

1. ความพร้อมของ รพ.สต. ในการพัฒนาให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ของอบจ.ขอนแก่น พบว่า รพ.สต. ประสบกับปัญหาที่สำคัญในการพัฒนา เช่น ปัญหาการขาดบุคลากรที่มีความเหมาะสมกับตำแหน่ง ปัญหาจำนวนบุคลากรไม่เพียงพอ ปัญหาการขาดความเชื่อมั่นในการบริหารจัดการ ปัญหาศักยภาพในการกำกับดูแลและความกังวลที่มีต่ออบจ.ขอนแก่น รวมถึงปัญหาด้านงบประมาณที่ไม่มีความเหมาะสมกับภารกิจ เพราะงบประมาณส่วนใหญ่ที่ใช้ในการดำเนินงานมาจากการสนับสนุนจากภาครัฐ งบประมาณที่หาได้เองอยู่ในจำนวนน้อย ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาเดิมที่เกิดขึ้นก่อนก่อนการถ่ายโอน เพราะก่อนการถ่ายโอน รพ.สต.มีบุคลากรไม่เพียงพอต่อการดำเนินงาน หลังการถ่ายโอนมายังท้องถิ่นยังมีภารกิจที่เพิ่มขึ้นทั้งการเงิน การพัสดุ การจัดซื้อจัดจ้างประกอบกับการขาดความรู้ของบุคลากรในตำแหน่งดังกล่าว จึงส่งผลให้ปัญหาด้านบุคลากรยังไม่สามารถแก้ไขได้ ปัญหาต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ สอดคล้องกับการศึกษาของสมยศ แสงมโน, สุพรชัย ศิริโวหาร และกัลทิมา พิชัย (2557, หน้า 25-35) และเริงชาติ ศรีขจรวงศ์ (2565, หน้า 315-334) พบว่า การถ่ายโอน รพ.สต. มายัง อปท. พบปัญหาที่สำคัญคือ บุคลากรของ รพ.สต. ขาดความเชื่อมั่นในการบริหารงาน เกิดความกังวลและไม่คุ้นชินกับการบริหารจัดการของท้องถิ่น ความมั่นคงทางการเงินการคลังท้องถิ่นที่จะส่งเสริมสนับสนุนภารกิจ ความเข้าใจถึงแนวทางการพัฒนาที่แท้จริงและปัญหาเรื่องบุคลากรผู้ปฏิบัติงานไม่เพียงพอเนื่องจากมีภารกิจที่มากขึ้น และสอดคล้องกับการศึกษาของ สิทธิโชค ลิ้มสุวัฒน์ และสมบูรณ์ สุขสำราญ (2565, หน้า 35-49) พบว่า การถ่ายโอน รพ.สต. กระทรวงสาธารณสุขผู้ถ่ายโอน ขาดการประเมินความพร้อมของการถ่ายโอน ไม่คำนึงถึงความเหมาะสม ขาดแนวทางในการดำเนินงานทั้งในระหว่างการถ่ายโอนและการกำกับดูแลหลังการถ่ายโอน ทำให้เกิดปัญหาดังที่กล่าวไปข้างต้น

ศักยภาพของอบจ.ขอนแก่นในการกำกับดูแล รพ.สต. พบว่า อบจ.ขอนแก่น ขาดศักยภาพด้านบุคลากรและการกำกับดูแล เนื่องจากการถ่ายโอนไม่มีระเบียบแบบแผนที่ชัดเจน ไม่มีการประเมินถึงศักยภาพ ความเหมาะสมของภารกิจที่จะโอนให้ท้องถิ่น เป็นเหตุให้การถ่ายโอนเกิดปัญหาทั้งระหว่างการถ่ายโอนที่เกิดความล่าช้า ไม่มีความชัดเจน หลังการถ่ายโอน อบจ.ขอนแก่นไม่ได้ตั้งงบประมาณสำหรับการรับภารกิจ ขาดบุคลากรผู้ปฏิบัติงานด้านสาธารณสุขที่เพียงพอ ทำให้การกำกับดูแล การดำเนินนโยบายเกิดความล่าช้า ขาดเป้าหมายที่ชัดเจน ปัญหาด้านบุคลากรจึงส่งผลมายังการกำกับดูแลที่ไม่ทั่วถึง เช่นการติดต่อสื่อสาร การดำเนินภารกิจเมื่ออยู่ภายใต้ อปท. การดำเนินนโยบายรวมถึงการไม่ทราบปัญหาและความต้องการของ รพ.สต. ที่แท้จริง ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมยศ แสงมโน, สุพรชัย ศิริโวหาร และกัลทิมา พิชัย (2557, หน้า 25-39) พบว่า การถ่ายโอนภารกิจ อปท.ยังไม่ได้เตรียมความพร้อมสำหรับการถ่ายโอนที่เป็นระเบียบแบบแผน ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการกำกับดูแลที่ชัดเจน

การพัฒนายุทธศาสตร์ในการพัฒนา รพ.สต. ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ของอบจ.ขอนแก่น พบว่า แม้จะเกิดปัญหาต่างๆ หลังการถ่ายโอน รพ.สต. แต่จากผลการวิจัยพบแนวทางที่สามารถพัฒนาให้ รพ.สต. เป็นแหล่งรายได้ใหม่ของอบจ.ได้ คือการพัฒนาหรือเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการที่มีอยู่เดิมเช่น แพทย์แผนไทยหรือการนวด ด้านทันตกรรม เพื่อให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่นและยินยอมที่จะจ่ายค่าใช้บริการ ทั้งนี้อัตราค่าใช้บริการต้องอยู่ในอัตราที่เหมาะสมและประชาชนสามารถเข้าถึงได้ สอดคล้องกับการศึกษาของสกนธ์ วรัญญูวัฒนา (2562) เรื่องแนวทางการพัฒนาแหล่งรายได้ที่ไม่ใช่ภาษี พบว่า การเก็บค่าใช้บริการหรือค่าธรรมเนียม สามารถเป็นแหล่งรายได้ใหม่ได้ เพราะเมื่อประชาชนมาใช้บริการก็ควรที่จะเสียค่าใช้บริการ ทั้งนี้ค่าใช้บริการหรือค่าธรรมเนียมจะต้องอยู่ในอัตราที่เหมาะสม ข้อสังเกตที่สำคัญคือ การเก็บค่าใช้บริการมักไม่เป็นที่นิยม เพราะเรื่องผลประโยชน์ทางการเมือง อย่างไรก็ตามแนวทางดังกล่าว เป็นอีกหนึ่งแนวทางในการพัฒนาแหล่งรายได้ใหม่ได้ หากผู้บริหารสร้างความเชื่อมั่นและสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับประชาชน คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง

นอกจากการพัฒนาการให้บริการที่มีอยู่เดิม ผู้วิจัยพบว่า การพัฒนา รพ.สต. ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ของอบจ.ขอนแก่น คือการเพิ่มการให้บริการรูปแบบใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิม เช่น Nursing Home, Care Giver เนื่องจาก ในชุมชนส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ ผู้ป่วยติดเตียงรวมถึงกลุ่มคนเปราะบางอื่นๆ หาก รพ.สต. สามารถให้บริการในรูปแบบ Nursing Home หรือ Care Giver ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เก็บค่าบริการในอัตราที่ประชาชนสามารถจ่ายได้ จะเป็นอีกหนึ่งช่องทางรายได้ใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของวุฒิสาร ตันไชย (2558) พบว่า กิจการเชิงพาณิชย์ เป็นอีกหนึ่งช่องทางรายได้ใหม่ของ อปท. รวมถึงการใช้แนวคิดการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่เข้ามาปรับใช้กับการให้บริการประชาชน อย่างไรก็ตามการให้บริการต้องเป็นบริการรูปแบบใหม่ แตกต่างจากการให้บริการแบบปกติ สิ่งสำคัญอีกประการคือกิจการเชิงพาณิชย์ต้องคำนึงถึงหลักการสำคัญ คือความคุ้มค่า ประสิทธิภาพ ต้นทุนการให้บริการและใช้หลักการบริหารจัดการแบบเครือข่าย เพื่อให้สามารถบริการประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับการศึกษาของสกนธ์ วรัญญูวัฒนา (2562) พบว่า หลักของการพัฒนาแหล่งรายได้ ที่สำคัญคือ 1) การให้บริการจะต้องมีความคุ้มค่า เพื่อให้ประชาชนยินยอมที่จะจ่ายค่าใช้บริการ 2) ความเสมอภาค คือ การให้บริการที่ทุกคนสามารถเข้าใช้บริการได้ เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมระหว่างประชาชนที่มีรายได้สูงกับประชาชนที่มีรายได้ต่ำ 3) หลักความเป็นไปได้และความสามารถในการจัดการ คือ การพัฒนาการให้บริการรูปแบบใหม่ จะต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ของการให้บริการทั้งกำลังคน ทรัพยากรและงบประมาณ รวมถึงมีระบบการให้บริการที่ดีเพื่อให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่นและยินยอมที่จะใช้บริการ สิ่งสำคัญประการสุดท้ายคือ บริบทของเศรษฐกิจท้องถิ่น ทั้งด้านรายได้ อาชีพ ความเจริญของท้องถิ่น เพื่อให้สามารถพัฒนารูปแบบการให้บริการที่เหมาะสม สอดคล้องกับบริบทของแต่ละท้องถิ่นทั้งด้านความต้องการของประชาชน ด้านรายได้ เพื่อให้เป็นแหล่งรายได้ที่ยั่งยืนและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1.1 อบจ.ขอนแก่น ต้องจัดโครงการเพิ่มศักยภาพด้านไอทีและความรู้เรื่องการจัดซื้อจัดจ้าง การพัสดุให้แก่บุคลากร รพ.สต. เช่น การจัดอบรม Workshop เพื่อให้บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจในการกรอกข้อมูลในระบบ e-Claim และระเบียบ ขั้นตอนงานพัสดุ การจัดซื้อจัดจ้าง การพัฒนาดังกล่าวจะทำให้ รพ.สต. มีรายได้เพิ่มขึ้น

1.2 รพ.สต. ที่ได้รับการถ่ายโอนมายัง อบจ.ขอนแก่น ต้องสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่หลากหลายทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนโดยรอบ เพื่อให้เกิดความร่วมมือ ช่วยกันแก้ไขปัญหา เช่น การเปิดรับสมัครลูกจ้างที่อาศัยอยู่รอบ รพ.สต. เพื่อทดแทนตำแหน่งที่ว่าง การจัดให้มีจิตอาสาด้านการรักษาพยาบาลเพื่อให้บริการประชาชน เป็นต้น

1.3 อบจ.ขอนแก่นต้องสนับสนุนเครื่องมือทางการแพทย์ที่ทันสมัย ยารักษาโรคที่หลากหลายให้แก่ รพ.สต. ที่ได้รับการถ่ายโอน เพื่อยกระดับให้ทัดเทียมกับโรงพยาบาลระดับอำเภอ

2. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

2.2 การถ่ายโอนภารกิจให้ท้องถิ่น ภาครัฐต้องสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ถึงผลประโยชน์ ผลกระทบ ความสามารถของท้องถิ่น ความพร้อมของทุกขั้นตอนการถ่ายโอน เพื่อให้การถ่ายโอนเป็นไปตามแผนที่วางไว้

2.3 ในระยะเริ่มต้น ภาครัฐต้องให้ความร่วมมือ สนับสนุน สร้างความเชื่อมั่นให้แก่ รพ.สต. และ อปท. ที่ทำหน้าที่กำกับดูแล เพื่อให้เกิดการทำงานร่วมกันและสามารถให้บริการประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาครั้งต่อไป

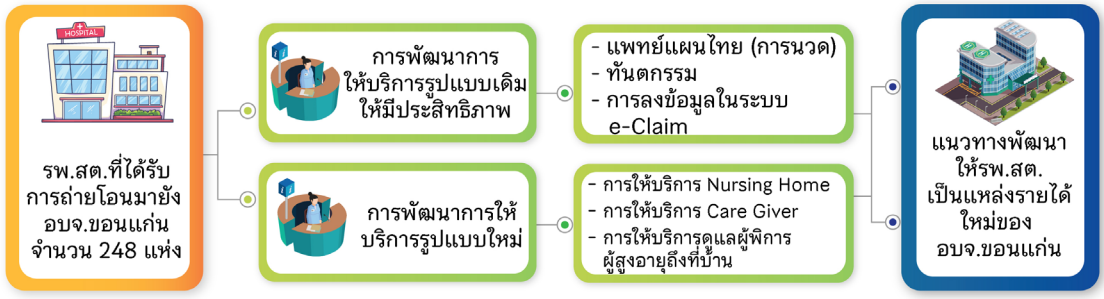
3.1 ควรศึกษาเรื่องความมั่นคงทางการคลัง เพราะจากเดิมอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของส่วนกลาง เมื่อถ่ายโอนมายังท้องถิ่น รพ.สต. จะมีแนวทางการใช้จ่ายงบประมาณอย่างไร เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด คุ้มค่าต่อการดำเนินงาน

3.2 ควรขยายขอบเขตการวิจัยเพิ่มขึ้น เนื่องจาก รพ.สต. ที่ถ่ายโอนมายังอบจ.ขอนแก่นมีทั้งหมด 248 แห่ง แต่การศึกษานี้ ศึกษาเพียง 12 แห่งเท่านั้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน หลากหลายประเด็น

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

การศึกษานี้ทำให้ทราบแนวทางการพัฒนาโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ให้เป็นแหล่งรายได้ใหม่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น อธิบายดังนี้ การพัฒนารูปแบบการให้บริการแบบเดิมให้มีประสิทธิภาพ เช่น การยกระดับบริการด้านแพทย์แผนไทยให้เป็นที่น่าเชื่อถือ การให้บริการด้านทันตกรรม

เบื้องต้น รวมถึงการพัฒนาการให้บริการรูปแบบใหม่ คือการให้บริการ Nursing Home และ Care Giver เนื่องจากคนในชุมชนส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ ผู้ป่วยติดเตียงหรือผู้ที่บุตรหลานไปทำงานต่างจังหวัดไม่มีเวลาดูแลกลุ่มคนดังกล่าว เพื่อเป็นช่องทางการสร้างรายได้ในอนาคต ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

ชานนท์ ทองสุขมาก. (2563). บทบาทและอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมและคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามหลักการและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง. *วารสารกฎหมายนิติพัฒน์ นิด้า*, 9(1), 72-90. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/nitipat/article/view/229698

นภัสภรณ์ เชิงสะอาด, สิทธิพรร์ สุนทร และเสาวลักษณ์ นิกรพิทยา. (2565). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการถ่ายโอนโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ในจังหวัดร้อยเอ็ด. *วารสารการเมืองการปกครอง*, 12(3), 112-126. https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jopag/article/view/237574/176094

วุฒิสาร ตันไชย. (2557). *การกระจายอำนาจและประชาธิปไตยในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.

วุฒิสาร ตันไชย. (2558). *ข้อเสนอเชิงนโยบาย นวัตกรรมการพัฒนารายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*. กรุงเทพฯ: ส เจริญ การพิมพ์.

สกนธ์ วรัญญูวัฒนา. (2562). *วิถีใหม่การพัฒนารายรับท้องถิ่นไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.

สถาบันวิจัยสาธารณสุข. (2565). *ถ่ายโอนภารกิจโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล*. เข้าถึงได้จาก https://kku.world/eot25

สมยศ แสงมโน, สุพรชัย ศิริโวหาร และกัลทิมา พิชัย. (2557). ปัญหาการถ่ายโอนโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพประจำตำบล จากกระทรวงสาธารณสุขไปสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: จังหวัดเชียงใหม่. *Journal of Graduate Research,* 5(2), 25-35. https://so02.tci-thaijo.org/index.php/banditvijai/article/view/96611

สำนักข่าว Hfocus เจาะลึกระบบสุขภาพ. (2565). *รวมข่าวถ่ายโอน รพ.สต. สู่ท้องถิ่น.* เข้าถึงได้จาก https://kku.world/mritk

สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ทำเนียบรัฐบาล. (2565). *ข่าวทำเนียบรัฐบาล*. เข้าถึงได้จาก https://kku.world/33wv2

สิทธิโชค ลิ้มสุวัฒน์ และสมบูรณ์ สุขสำราญ. (2565). ปัญหาการถ่ายโอนโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลจากกระทรวงสาธารณสุขไปสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนครราชสีมา. *วารสารรัฐศาสตร์รอบรู้และสหวิทยาการ*, 5(5), 35-49. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/WPSMS/article/view/260861/172714

องค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น. (2565). *แผนพัฒนาสุขภาพระดับพื้นที่ (พ.ศ. 2566-2570) ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น*. เข้าถึงได้จาก https://shorturl.at/vxLNt

การพัฒนาชุมชนเข้มแข็งแบบมีส่วนร่วม: กรณีศึกษากลุ่มผู้สูงอายุ ชมรมบัวบานรื่นรมย์ ตำบลคลองห้า อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี[*1]

Participatory Development of a Strong Community: A Case Study of the Elderly Group of Bua Ban Ruen Rom Club, Khlong Ha Subdistrict, Khlong Luang District, Pathum Thani Province

สมชัย แสนภูมี
Somchai Saenphumi
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี, ประเทศไทย
Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage Pathum Thani, Thailand
E-mail: somchai.saen@vru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นผลต่อการสร้างกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ให้เข้มแข็ง และ 2) การสร้างผลิตภัณฑ์ชุมชนแบบมีส่วนร่วมของกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ โดยใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม การเก็บข้อมูลด้วยการสนทนากลุ่มและการสังเกต การเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญใช้วิธีเจาะจง ทั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติของผู้ให้ข้อมูลสำคัญคือ จะต้องเป็นตัวแทนสมาชิกชมรมผู้สูงอายุบัวบานรื่นรมย์ที่เข้าร่วมกิจกรรมเป็นประจำ จำนวน 40 คน และตัวแทนกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านหรือสมาชิกสภาอบต.คลองห้า จำนวน 5 คน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยที่สร้างความเข้มแข็งคือ การไม่ยุ่งเกี่ยวสิ่งเสพติด มีกิจกรรมทางศาสนา กิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ในชุมชน การส่งเสริมสุขภาพของผู้สูงอายุ ศักยภาพของคนในชุมชน การมีทุนทางสังคม ผู้นำ

[*]ได้รับบทความ: 6 ธันวาคม 2567; แก้ไขบทความ: 27 มีนาคม 2568; ตอบรับตีพิมพ์: 29 มีนาคม 2568
Received: December 6, 2024; Revised: March 27, 2025; Accepted: March 29, 2025

[1] บทความวิจัยนี้ เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุมชนเข้มแข็งแบบมีส่วนร่วม: กรณีศึกษากลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ ตำบลคลองห้า อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ได้รับทุนวิจัยภายในของมหาวิทยาลัย (วจ.) ประจำปีงบประมาณ 2566 ทุนส่งเสริมนักวิจัยรุ่นกลาง

ที่เข้มแข็ง ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ในขณะเดียวกัน ปัจจัยที่กลุ่มยังขาดและควรพัฒนา คือ การสร้างเครือข่าย การแสวงหาการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชน การสร้างแหล่งการเรียนรู้ของชุมชน การสร้างกระบวนการจัดการชุมชนและการพึ่งพาตนเอง และการมีอาชีพที่สามารถสร้างรายได้ให้เพียงพอตลอดจนการมีอาหารปลอดภัยและมีแหล่งท่องเที่ยวภายในชุมชน

2. จากวิเคราะห์ SWOT และ TOWS MATRIX พบว่า กลุ่มมีความต้องการสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ เพื่อสร้างเป็นอาชีพใหม่ที่เหมาะกับผู้สูงอายุจึงเลือกวัตถุดิบในท้องถิ่นคือข้าวปทุมธานีและชนิดอื่นๆ เพื่อพัฒนาและแปรรูปเป็นชาข้าว ดังนั้น ผู้วิจัยจึงจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการการพัฒนาสูตรชาข้าวและได้ตัวแทนสมาชิกกลุ่มเป็นนักวิจัยชุมนุม นักวิจัยชุมชนร่วมกันดำเนินการพัฒนาสูตรชาข้าวจำนวน 5 สูตร และเลือกสูตรที่ดีที่สุดคือ สูตรชาข้าว 4 ชนิดที่มีกลิ่นหอมและรสชาติกลมกล่อมอันเป็นเอกลักษณ์ เพื่อสร้างเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ส่งเสริมให้กลุ่มกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์มีความเข้มแข็งเพิ่มมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: การพัฒนาชุมชนเข้มแข็งแบบมีส่วนร่วม; กลุ่มผู้สูงอายุ; ชมรมผู้สูงอายุ; ชาข้าว; ผลิตภัณฑ์ชุมชน

Abstract

The purposes of this research were to 1) investigate and analyze the factors influencing the strengthening of the elderly group of Bua Ban Ruen Rom Club, 2) and to develop participatory community products among its elderly members. A participatory action research approach was employed, with data collection methods including focus group discussions and observations. Purposive sampling was used to select key informants, consisting of 40 regularly participating representatives from the elderly members of Bua Ban Ruen Rom Club, and 5 representatives from community leaders including subdistrict headmen, village headmen, or members of Khlong Ha Subdistrict Administrative Organization Council.

The results revealed that:

1. The factors contributing to the group's strength included abstaining from drug involvement, religious activities, community relationship-building activities, elderly health promotion, community members' potential, social capital, strong leadership, and adherence to the Sufficiency Economy Philosophy. Conversely, factors identified as areas needing improvement included networking, seeking support from public and private sectors,

establishing community learning centers, developing community management processes and self-reliance, creating sufficient income-generating occupations, ensuring safe food sources, and developing local tourism attractions.

2. Based on the SWOT analysis and TOWS Matrix, it was determined that the group needed to develop new products with external organizational support to create suitable occupations for the elderly. Therefore, locally sourced natural ingredients, particularly Pathum Thani rice and other varieties, were selected to develop the rice tea. Consequently, the researcher organized practical workshops to develop rice tea recipes, appointing representatives from the elderly group as community researchers. Finally, these community researchers developed five rice tea formulations, ultimately selecting the optimal blend consisting of four types of rice characterized by its distinctive aroma and balanced flavor. This new product aims to further enhance the strength and sustainability of the elderly group of Bua Ban Ruen Rom Club.

Keywords: Strength community development through participation; elderly groups; elderly clubs; rice tea; community products

1. บทนำ

ประเทศไทยยังคงประสบปัญหาความยากจน ปัญหาทางสังคมต่างๆ มาอย่างยาวนาน รัฐบาลทุกยุคต่างพยายามออกนโยบายและมาตรการต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว แต่มาตราการเหล่านั้นอาจขาดความต้องการที่มาจากประชาชนในพื้นที่ โดยเฉพาะการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมกันวางแผน และร่วมตัดสินใจ เพื่อให้ประชาชนในชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างยั่งยืน (โกวิทย์ พวงงาม, 2559) ในขณะที่องค์การสหประชาชาติได้ประกาศเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน 17 ประการ (Sustainable Development Goals-SDGs) เพื่อเป็นแนวทางให้ประเทศต่างๆ นำไปประยุกต์ใช้กับการพัฒนาอย่างสมดุลระหว่างสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม (United Nations, 2015) ประเทศไทยได้นำเป้าหมายดังกล่าวมาบูรณาการเป็นแนวทางการสร้างแผนการพัฒนาและการจัดทำนโยบายเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ บนพื้นฐานความยั่งยืนเพื่อพัฒนาคนและสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนที่สามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างยั่งยืนที่ปรากฏในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570)

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ดำเนินการพัฒนาเชิงพื้นที่ในจังหวัดปทุมธานี ตลอดระยะเวลาหลายปีพบว่า ตำบลคลองห้า อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี มีลักษณะกึ่งเมืองกึ่งชนบทมีความหลากหลายทางทรัพยากรธรรมชาติน้อย ประชาชนในตำบลคลองห้ามีคน 2 กลุ่มหลัก

ได้แก่ ประชาชนคลองห้าดั่งเดิม และผู้ที่ย้ายเข้ามาอยู่ ประชาชนส่วนใหญ่ย้ายมาอยู่เพื่อประกอบอาชีพเป็นพนักงานเอกชน รับจ้างทั่วไป ค้าขาย และมีประชากรแฝงจำนวนมาก จากการลงพื้นที่สำรวจปัญหาชุมชนของตำบลคลองห้าในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2565 พบว่า ปัญหาหลักของตำบลคลองห้าคือด้านการเกษตร พบว่า ประชาชนทำเกษตรในพื้นที่ประสบปัญหาต้นทุนการผลิตสูงและปัญหาคนว่างงาน (สำนักส่งเสริมการเรียนรู้และบริการวิชาการ, 2565) สอดคล้องกับการวิเคราะห์วิเคราะห์อุปสรรคเชิงพื้นที่โดยองค์การบริหารส่วนตำบลคลองห้าพบว่า ตำบลคลองห้าประสบปัญหาความยากจน ต้องการพัฒนาความสามารถพึ่งพาตนเอง ต้องการสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง เนื่องจากโครงสร้างทางสังคมได้ก้าวไปสู่สังคมสูงวัย และราคาผลผลิตทางการเกษตรในพื้นที่ตกต่ำ (องค์การบริหารส่วนตำบลคลองห้า, 2564, หน้า 60)

จากสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคมที่ก้าวไปสู่สังคมสูงวัยและภายในพื้นที่ต้องการการพัฒนาให้ชุมชนเข้มแข็งตลอดจนแก้ไขปัญหาราคาผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรที่ตกต่ำ ชุมชนตำบลคลองห้ามีการจัดตั้งกลุ่มผู้สูงอายุเพื่อรองรับประชาชนสูงวัยที่เกษียณอายุจากอาชีพต่างๆ คือ “ชมรมบัวบานรื่นรมย์” ซึ่งมีสมาชิกประมาณ 90 คน และมีกิจกรรมร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ ตลอดหลายปีที่ผ่านมาผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมร่วมกับกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์เพื่อยกระดับด้านต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ จึงพบปัญหาและทราบถึงความต้องการของคนในกลุ่ม โดยเฉพาะการปลูกข้าวที่ขายได้ราคาต่ำ จึงนำมาสู่การปรึกษาหารือระหว่างผู้วิจัยและกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ คือ การนำข้าวมาแปรรูปเพื่อเพิ่มมูลค่าให้สูงขึ้นที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นผลต่อการสร้างกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ให้เข้มแข็ง และสร้างผลิตภัณฑ์ชุมชนแบบมีส่วนร่วมของชมรมบัวบานรื่นรมย์ให้เกิดขึ้น เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการผลักดันให้ชุมชนคลองห้ามีความเข้มแข็งพึงพาตนเองได้อย่างยั่งยืน

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นผลต่อการสร้างกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ให้เข้มแข็ง
2. เพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ชุมชนแบบมีส่วนร่วมของกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (PAR) เลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) ใช้วิธีเจาะจง (Purposive Sampling) โดยการศึกษาแนวคิดและทฤษฎี ได้แก่ แนวคิดชุมชนเข้มแข็ง แนวคิดชุมชนจัดการตนเอง และแนวคิดกระบวนการมีส่วนร่วมของพลเมือง ทั้งนี้ ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ให้ข้อมูลสำคัญในเขตพื้นที่คือ ชมรมบัวบานรื่นรมย์ ตำบลคลองห้า อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ซึ่งเป็นตัวแทนกำนันหรือผู้ใหญ่บ้าน หรือสมาชิกสภาอบต.คลองห้า จำนวน 5 คน และ

ตัวแทนสมาชิกชมรมผู้สูงอายุบัวบานรื่นรมย์ที่เข้าร่วมกิจกรรมเป็นประจำ จำนวน 40 คน รวมทั้งหมด จำนวน 45 คน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างคือ กำนัน และผู้ใหญ่บ้าน 16 หมู่ และสมาชิกสภาอบต.คลองห้า จำนวน 35 คน กลุ่มตัวอย่างหรือผู้ให้ข้อมูลสำคัญคือ ตัวแทนกำนันหรือผู้ใหญ่บ้าน 16 หมู่ หรือสมาชิกสภาอบต.คลองห้า จำนวน 5 คน และตัวแทนสมาชิกชมรมผู้สูงอายุบัวบานรื่นรมย์ จำนวน 40 คน รวมทั้งหมด 45 คน

เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบการสนทนากลุ่ม การสังเกตแบบแบบมีส่วนร่วม การทำผังใยแมงมุม การวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อการวางแผนและกำหนดกลยุทธ์ (SWOT Analysis and TOWS Matrix) การอบรมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) การจดบันทึกภาคสนาม และเครื่องบันทึกเสียง

วิเคราะห์ข้อมูลข้อมูลเชิงอธิบาย (Explanatory analysis) การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation)

ขั้นตอนการเก็บข้อมูล ดังนี้ 1) การเตรียมการ คือ เตรียมทีมและสร้างความเข้าใจกับชุมชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง การประชุมทีมวิจัย การประชุมกับชมรมบัวบานรื่นรมย์ อธิบายรายละเอียดของโครงการ การบ่มเพราะนักวิจัยชุมชนจากตัวแทนสมาชิกชมรมบัวบานรื่นรมย์ การค้นคว้าข้อมูลพื้นที่เชิงลึกแบบมีส่วนร่วม ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยเอกสารเพื่อสังเคราะห์ปัจจัยที่นำไปสู่ความเข้มแข็งของชุมชน 2) การดำเนินการ คือ เพื่อศึกษาข้อมูลและเก็บรวบรวมข้อมูล การสำรวจข้อมูลชุมชน การวิเคราะห์ศักยภาพและข้อจำกัดของชมรมบัวบานรื่นรมย์ที่มีผลต่อการส่งเสริมให้ชุมชนเข้มแข็ง ด้วยการทำการทำผังใยแมงมุม ซึ่งกำหนดคะแนนอยู่ 6 ระดับ คือ ระดับมากที่สุด 5 คะแนน ระดับมาก 4 คะแนน ระดับปานกลาง 3 คะแนน ระดับน้อย 2 คะแนน ระดับน้อยที่สุด 1 คะแนน และระดับไม่มี 0 คะแนน และประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อหาแนวทางการส่งเสริมให้ชมรมบัวบานรื่นรมย์เข้มแข็งอย่างยั่งยืน ด้วยการวิเคราะห์ SWOT และ TOWS MATRIX 3) การพัฒนา คือ การอบรมเชิงปฏิบัติการยกระดับคุณภาพผลผลิตภัณฑ์ชุมชน และการพัฒนาสูตรชาข้าวแบบมีส่วนร่วม และ 4) ติดตามและประเมินผล คือ การทบทวนวิเคราะห์และติดตามผลลัพธ์หลังการอบรมเชิงปฏิบัติการและการสรุป

4. สรุปผลการวิจัย

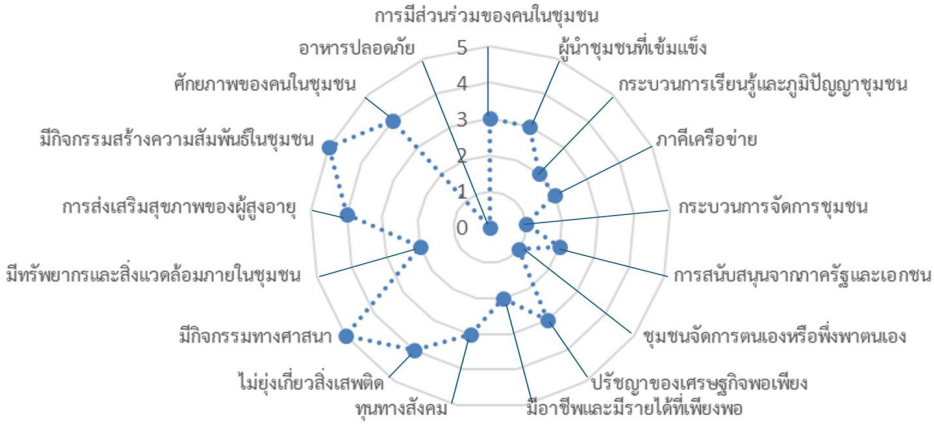
จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุมชนเข้มแข็งแบบมีส่วนร่วม: กรณีศึกษากลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ ตำบลคลองห้า อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นผลต่อการสร้างชมรมบัวบานรื่นรมย์ให้เข้มแข็ง ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมและสังเคราะห์องค์ประกอบของชุมชนเข้มแข็งในประเทศไทยผ่านบทความวิจัยและบทความวิชาการ จำนวน 25 เรื่อง พบว่า องค์ประกอบของชุมชนเข้มแข็งประกอบไปด้วย 17 องค์ประกอบ

ดังนี้ 1) การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน 2) ผู้นำชุมชนที่เข้มแข็ง 3) กระบวนการเรียนรู้และภูมิปัญญาชุมชน 4) ภาคเครือข่าย 5) กระบวนการจัดการชุมชน 6) การสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชน 7) ชุมชนจัดการตนเองหรือพึ่งพาตนเอง 8) ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 9) มีอาชีพและมีรายได้ที่เพียงพอ 10) ทุนทางสังคม 11) ไม่ยุ่งเกี่ยวสิ่งเสพติด 12) มีกิจกรรมทางศาสนา 13) มีทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมภายในชุมชน 14) การส่งเสริมสุขภาพของผู้สูงอายุ 15) มีกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ในชุมชน 16) ศักยภาพของคนในชุมชน และ 17) อาหารปลอดภัย (สมชัย แสนภูมี, 2566, หน้า 48-64)

จากนั้นนำองค์ประกอบของชุมชนเข้มแข็งมาดำเนินกิจกรรมประชุมกลุ่มย่อยการวิเคราะห์ความเข้มแข็งของชุมชนด้วยผังใยแมงมุมโดยสมาชิกชมรมบัวบานรื่นรมย์ร่วมกันวิเคราะห์และลงคะแนนด้วยวิธีการลงคะแนนแบบการยกมือแล้วนับเอาเสียงส่วนใหญ่เป็นข้อสรุป และร่วมกับแสดงความเห็นเพื่ออธิบายผลของคะแนน สรุปได้ดังนี้ 1) การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง คือ หน่วยงานในองค์การบริหารส่วนตำบลคลองห้ายังไม่เปิดโอกาสให้คนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการทำแผนระดับต่างๆ 2) ผู้นำชุมชนที่เข้มแข็ง พบว่า อยู่ในระดับปานกลางคือ ประธานชมรมบัวบานรื่นรมย์ได้รับการสนับสนุนและความร่วมมือจากสมาชิกในชุมชน เพื่อสร้างความร่วมมือจากสมาชิกในชุมชน แต่ยังขาดการสร้างผู้นำรุ่นต่อไป 3) กระบวนการเรียนรู้และภูมิปัญญาชุมชน พบว่า อยู่ในระดับน้อย คือ ชุมชนคลองห้ามีศูนย์การเรียนรู้อยู่บ้าง แต่สมาชิกกลุ่มยังไม่สามารถสร้างแหล่งการเรียนรู้ภายในชุมชนของตนเองเพื่อเปิดโอกาสให้ชุมชนอื่นเข้ามาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ 4) ภาคีเครือข่าย พบว่า อยู่ในระดับน้อย คือ กลุ่มบัวบานรื่นรมย์ยังขาดการร่วมมือจากภาคีเครือข่ายระดับกลุ่ม เช่น กลุ่มผู้สูงอายุในพื้นที่ใกล้เคียง 5) กระบวนการจัดการชุมชน พบว่า อยู่ในระดับน้อยที่สุดคือ ชุมชนขาดกระบวนการจัดการชุมชน เช่น การจัดการทำแผนพัฒนาชุมชน การจัดโครงสร้าง การติดตามและประเมินผล ร่วมกับหน่วยงานอื่นๆ 6) การสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชน พบว่า อยู่ในระดับน้อยคือ ชุมชนมีการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชนไม่หลากหลาย มีเพียงไม่กี่มีหน่วยงานเท่านั้นที่เข้ามาสนับสนุน เช่น มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย และองค์การปกครองส่วนตำบลคลองห้า 7) ชุมชนจัดการตนเองหรือพึ่งพาตนเอง พบว่า อยู่ในระดับน้อยที่สุดคือ ชุมชนยังขาดศักยภาพและความสามารถในการดำเนินชีวิตที่พึ่งตนเองทั้งในด้านจิตใจ ทรัพยากร สังคมและเศรษฐกิจ 8) ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า อยู่ในระดับปานกลางคือ มีการน้อมนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การทำบัญชีครัวเรือน และปลูกผักไว้ทานเอง เป็นต้น 9) มีอาชีพและมีรายได้ที่เพียงพอ พบว่า อยู่ในระดับน้อยคือ สมาชิกส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ แต่มีสมาชิกในครอบครัวประกอบอาชีพที่มีรายได้ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการภายในครอบครัว 10) ทุนทางสังคม พบว่า อยู่ในระดับปานกลางคือ ด้านวัฒนธรรม เช่น ประเพณีวิ่งลูกหนู ประเพณีแข่งเรือ ด้านทรัพยากรบุคคล เช่น มีปราชญ์ด้านการทำปุ๋ย ด้านทรัพยากร เช่น มีแหล่งน้ำจากคลองและบึงพระราม

และมีกองทุนของชุมชน 11) ไม่ยุ่งเกี่ยวสิ่งเสพติด พบว่า อยู่ในระดับมาก คือ ชุมชนร่วมกันคิดร่วมกันทำร่วมกันแก้ปัญหาและจัดกิจกรรมเพื่อลดปัญหาสิ่งเสพติดทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น แข่งกีฬาวิ่ง ทำจิตอาสาในวันสำคัญภายในชุมชนคลองห้า เป็นต้น 12) มีกิจกรรมทางศาสนา พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด คือ งานประเพณีต่างๆ การทำบุญ งานบวช งานศพ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่คนในชุมชนเข้าร่วมพร้อมเพียงกันอย่างสม่ำเสมอโดยเฉพาะสมาชิกกลุ่มบัวบานรื่นรมย์ 13) มีทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมภายในชุมชน พบว่า อยู่ในระดับน้อย คือ ชุมชนคลองห้ามีเพียงคลองและอ่างเก็บน้ำเท่านั้น 14) การส่งเสริมสุขภาพของผู้สูงอายุ พบว่า อยู่ในระดับมาก คือ กิจกรรมดูแลสุขภาพของผู้สูงอายุอย่างสม่ำเสมอซึ่งจัดทุกวันเสาร์แรกของเดือน 15) มีกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ในชุมชน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด คือ ชุมชนคลองห้าจัดงานประเพณีบ่อยครั้งและคนในชุมชนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญและเข้าร่วมสม่ำเสมอ 16) ศักยภาพของคนในชุมชน พบว่า อยู่ในระดับมาก คือ ชุมชนมีความสนใจที่จะพัฒนาสินค้าชุมชนรูปแบบใหม่เสมอ และ 17) อาหารปลอดภัย พบว่า อยู่ในระดับไม่มี คือ ชุมชนยังขาดการพัฒนาการปลูกพืชแบบปลอดภัย เช่น การมีอาหารปลดสารพิษ การปลูกพืชแบบเกษตรปลอดภัย (GAP) เพื่อบริโภคภายในชุมชนยังไม่แพร่หลาย หากต้องการบริโภคต้องซื้อในราคาสง (การสนทนากล่ม. 6 มกราคม 2567)

ภาพที่ 1 การวิเคราะห์ความเข้มแข็งของชุมชนด้วยผังใยแมงมุม

สรุป จากการวิเคราะห์ความเข้มแข็งของชุมชนด้วยผังใยแมงมุม พบว่า ปัจจัยที่เข้มแข็งของชุมชนคลองห้านั้น สมาชิกกลุ่มบัวบานรื่นรมย์ร่วมกันวิเคราะห์และแสดงความคิดเห็นโดยให้คะแนนในระดับมากและมากที่สุด ได้แก่ ด้านมีกิจกรรมทางศาสนา มีกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ในชุมชน ไม่ยุ่งเกี่ยวสิ่งเสพติด การส่งเสริมสุขภาพของผู้สูงอายุ ศักยภาพของคนในชุมชน และปัจจัยที่สามารถเสริมให้ชุมชนเข้มแข็งคือปัจจัยที่ได้รับคะแนนระดับกลาง ได้แก่ การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน ผู้นำชุมชนที่เข้มแข็ง ปรัชญา

ของเศรษฐกิจพอเพียง และทุนทางสังคม สุดท้าย ปัจจัยที่ชุมชนคลองห้าควรพัฒนาอย่างเร่งด่วนเพื่อเพิ่มความเข้มแข็งให้กับชุมชน คือ ปัจจัยที่ได้คะแนนระดับน้อย-ไม่มี ได้แก่ กระบวนการเรียนรู้และภูมิปัญญาชุมชน ภาคีเครือข่าย กระบวนการจัดการชุมชน การสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชน ชุมชนจัดการตนเองหรือพึ่งพาตนเอง มีอาชีพและมีรายได้ที่เพียงพอ มีทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมภายในชุมชน และอาหารปลอดภัย

2. การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค (SWOT) ของกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ เพื่อวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ด้วยเครื่องมือการวิเคราะห์ SWOT ผลการวิเคราะห์ (การสนทนากลุ่ม, 6 มกราคม 2567) ดังนี้

จุดแข็ง (S) ประกอบไปด้วย S1 มีผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม คือ พวงหรีดดอกไม้ประดิษฐ์ การทำดอกไม้จันทน์ S2 มีกิจกรรมเพื่อสังคม เช่น ลงพื้นที่เยี่ยมผู้ป่วย ผู้ด้อยโอกาส ในพื้นที่คลองห้า แม้จะไม่มีเป็นสมาชิกกลุ่ม S3 สมาชิกของกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์เข้าร่วมกิจกรรมสม่ำเสมอ และ S4 สมาชิกมีความหลากหลายทางอาชีพ

จุดอ่อน (W) ประกอบไปด้วย W1 สมาชิกส่วนใหญ่มีปัญหาสุขภาพและเมื่อป่วยจะไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ W2 สมาชิกเพศชายขาดความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่ม W3 มีข้อจำกัดในการหางบประมาณสนับสนุนกลุ่ม W4 สมาชิกขาดการมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาหรือดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลและผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล และ W5 การเดินทางมาทำกิจกรรมไม่สะดวก

โอกาส (O) ประกอบไปด้วย O1 องค์การบริหารส่วนตำบลคลองห้า สนับสนุนสถานที่จัดกิจกรรม ช่วยเสนอโครงการแก่ สปสช. และได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิดจากกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง และ O2 สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย และมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ให้การสนับสนุนด้านการสร้างงานสร้างอาชีพและกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพ

อุปสรรค (T) ประกอบไปด้วย T1 โรคเบาหวาน และความดัน T2 ปัญหายุงลาย และ T3 น้ำเน่าเสียจากเกษตรกรรมและบ้านจัดสรร ในการกำหนดความได้เปรียบเชิงยุทธศาสตร์ และความท้าทายเชิงยุทธศาสตร์ของของกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ ได้ดำเนินการพิจารณาปัจจัยภายในและภายนอกเพื่อวิเคราะห์ SWOT จัดลำดับความสำคัญของ SWOT ด้วยความเห็นของกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ พร้อมจัดลำดับความสำคัญของ SWOT (SWOT Ranking) และทวนสอบการจัดลำดับความสำคัญของปัจจัยโดยใช้เครื่องมือ TOWS MATRIX เพื่อกำหนดความท้าทายที่เกิดจาก จุดอ่อน (W) กับอุปสรรค (T) และความได้เปรียบเชิงยุทธศาสตร์ ที่เกิดจากจุดแข็ง (S) กับโอกาส (O) ที่มีผลต่อการดำเนินกิจกรรมของกลุ่มดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ TOWS MATRIX

ปัจจัยภายใน / **ปัจจัยภายนอก**	**จุดแข็ง (S)** S1 มีผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม คือ พวกหรีดดอกไม้ประดิษฐ์ การทำดอกไม้จันทน์ S2 มีกิจกรรมเพื่อสังคม เช่น ลงพื้นที่เยี่ยมผู้ป่วย ผู้ด้อยโอกาส ในพื้นที่คลองห้า แม้จะไม่มีเป็นสมาชิกกลุ่ม S3 สมาชิกของกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์เข้าร่วมกิจกรรมสม่ำเสมอ S4 สมาชิกมีความหลากหลายทางอาชีพ	**จุดอ่อน (W)** W1 สมาชิกส่วนใหญ่มีปัญหาสุขภาพและเมื่อป่วยจะไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ W2 สมาชิกเพศชายขาดความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่ม W3 มีข้อจำกัดในการหางบประมาณสนับสนุนกลุ่ม W4 สมาชิกขาดการมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาหรือดำเนินงานของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล W5 การเดินทางมาทำ กิจกรรมไม่สะดวก
โอกาส (O) O1 องค์การบริหารส่วนตำบลคลองห้า สนับสนุน สถานที่จัดกิจกรรม ช่วยเสนอโครงการแก่สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ และได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิดจากกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง O2 มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ให้การสนับสนุนด้านการ สร้างงานสร้างอาชีพและกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพ	SO1 มีผลิตภัณฑ์ของกลุ่มที่สามารถยกระดับและพัฒนาได้ร่วมกับการสนับสนุนจากหน่อยงานต่างๆ (S1, O1, O2) SO2 หน่วยงานภายนอกสามารถสร้างกิจกรรมเกี่ยวกับการสร้างงานสร้างอาชีพใหม่ๆ แก่สมาชิกได้ (S3, S4, O2)	WO1 หน่วยงานภายนอกและองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถงบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานอื่นๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อพัฒนากลุ่มในอนาคตได้ (W3, O1, O2) WO2 ทางกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์และหน่วยงานภายนอกต้องร่วมกันออกแบบกิจกรรมที่สามารถจูงในสมาชิกกลุ่มเพศชาย (W2, O1, O2)

อุปสรรค (T) T1 โรคเบาหวาน และความดัน T2 ปัญหายุงลาย T3 น้ำเน่าเสียจากเกษตรกรรม และบ้านจัดสรร	ST1 กลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อแก้ไขปัญหายุงลายและน้ำเน่าเสียในชุมชน (S2, S3, T2, T3)	WT1 ขอเข้าไปร่วมประชุมกับสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อเสนอการแก้ไขปัญหาสุขภาพของผู้สูงอายุและปัญหายุงลาย (W1, W4, T1, T2)

จากการวิเคราะห์ SWOT ของกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ เพื่อทราบถึงจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภัยคุกคามของกลุ่ม เพื่อนำมาวิเคราะห์ TOWS MATRIX โดยผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์เลือกใช้กลยุทธ์ SO คือ การใช้จุดแข็งเพื่อสร้างความได้เปรียบและสร้างโอกาส ได้แก่ SO1 การสร้างผลิตภัณฑ์ของกลุ่มที่สามารถยกระดับและพัฒนาได้ร่วมกับการสนับสนุนจากหน่อยงานต่างๆ ได้ และ SO2 หน่วยงานภายนอกสามารถสร้างกิจกรรมเกี่ยวกับการสร้างงานสร้างอาชีพใหม่ๆ แก่สมาชิกได้ กล่าวคือ กลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ควรสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ และยกระดับผลิตภัณฑ์ของกลุ่มที่มีอยู่เดิมให้ดียิ่งขึ้น อันนำมาสู่การลงมติในการประชุมเพื่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากวัตถุดิบในพื้นที่นั้นคือข้าวและต้องการทำชาข้าว อันนำมาสู่การพัฒนาสูตรชาข้าวคลองห้าขึ้น (การสนทนากลุ่ม, 6 มกราคม 2567)

3. การสร้างผลิตภัณฑ์ชุมชนแบบมีส่วนร่วมของกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ ตามที่พื้นที่ตำบลคลองห้าประสบปัญหาผลผลิตทางการเกษตรตกต่ำและขาดองค์ความรู้ในการแปรรูปผลผลิตทางเกษตร เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาชุมชนคลองห้าให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ผู้วิจัยได้ประชุมร่วมกับกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ โดยผลการประชุมพบว่า พวกเขาต้องการสร้างผลิตภัณฑ์แปรรูปจากการเกษตรในพื้นที่ที่ดีต่อสุขภาพและสามารถเพิ่มมูลค่าได้ และสามารถจัดจำหน่ายได้หลายช่องทาง จากนั้น ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ SWOT และ TOWS MATRIX พบว่า กลุ่มต้องการสร้างผลิตภัณฑ์ที่สามารถยกระดับและพัฒนาได้ร่วมกับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก และหน่วยงานภายนอกสามารถสร้างกิจกรรมเกี่ยวกับการสร้างงานสร้างอาชีพใหม่ๆ แก่สมาชิกได้ ต่อมาผู้วิจัยและนักวิจัยชุมชนได้พิจารณาสภาพพื้นที่แล้ว พบว่า พื้นที่ตำบลคลองห้าปลูกข้าวแต่ราคาตกต่ำ การนำข้าวมาแปรรูปเพิ่มมูลค่าจึงเป็นโอกาสสำคัญที่สามารถเพิ่มมูลค่าให้กับชุมชนอีกทางหนึ่ง ในขณะเดียวกัน การแปรรูปนั้นต้องเหมาะสมกับศักยภาพของผู้สูงอายุด้วย ผู้วิจัยและสมาชิกกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ จึงเสนอการแปรรูปผลิตภัณฑ์ข้าวสารเป็นเครื่องดื่ม คือ “ชาข้าว” แบบบรรจุซอง

ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการพัฒนาสูตรชาข้าวเพื่อให้นักวิจัยชุมชนดำเนินการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม โดยเริ่มจากผู้วิจัยเสนอสูตรที่ 1 โดยใช้ข้าว 3 ชนิด คือ ข้าวกล้องหอมมะลิ ข้าวกล้องมะลิแดง และข้าวไรซ์เบอร์รี่ ต่อมานำข้าวมาคั่วในกระทะไฟฟ้า 10-15 นาที จากนั้น นำมาทิ้งให้เย็นแล้วนำไปบรรจุใส่ถุงกรองชาถุงละ 15 กรัม แล้วนำมาบรรจุใส่ถุงเพื่อดูดอากาศออกและนำไปใส่ในบรรจุภัณฑ์เพื่อจำหน่าย เมื่อสูตรที่ 1 แล้วเสร็จ ผู้วิจัยให้กลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ทดสอบรสชาติชาข้าว และเสนออาสาสมัครเพื่อร่วมเป็นนักวิจัยชุมชน ซึ่งมีสมาชิกกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์จำนวน 8 คนสนใจที่จะเป็นนักวิจัยชุมชนเพื่อร่วมกันวิจัยและพัฒนาสูตรชาข้าว

เมื่อได้นักวิจัยชุมชนร่วมพัฒนาสูตรชาข้าวแล้วนั้น ผู้วิจัยจัดกิจกรรมอบรมการเป็นนักวิจัยชุมชนเบื้องต้นให้สมาชิกทั้ง 8 คน ต่อมานักวิจัยจัดกิจกรรมการพัฒนาสูตรชาข้าวครั้งที่ 2 โดยให้นักวิจัยชุมชนเป็นผู้ดำเนินการหลัก ทั้งนี้ จากการทดลองสูตรที่ 1 สมาชิกกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์และผู้วิจัย พบว่า สมาชิกชมรมบัวบานรื่นรมย์ส่วนใหญ่ที่ลองชิมมีความชื่นชอบในรสชาติการพัฒนาสูตรที่ 1 แต่นักวิจัยชุมชนเสนอว่าพื้นที่จังหวัดปทุมธานีมีความโดดเด่นเรื่องการผลิตข้าวหลายชนิด

ดังนั้น จึงต้องการทดลองพัฒนาสูตรชาข้าวโดยใช้ข้าวชนิดต่างๆ การพัฒนาสูตรชาข้าวครั้งที่ 2 ใช้ข้าวจำนวน 7 ชนิด คือ ข้าวกล้องหอมมะลิแท้ 100% คัดพิเศษ ข้าวกล้องไรซ์เบอรี่คัดพิเศษ ข้าวกล้องสังข์หยดพัทลุง ข้าวกล้องสินเหล็ก ข้าวกล้องสันป่าตอง ข้าวขาว กข.43 และข้าวแดงมันปู ซึ่งเป็นข้าวยี่ห้อ “สยามนิยม” ผลิตโดยชาวจังหวัดปทุมธานี นักวิจัยชุมชนมองว่า “การใช้กระทะไฟฟ้าไม่สามารถควบคุมความร้อนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการพัฒนาสูตรชาข้าวครั้งที่ 1 ข้าวบางส่วนได้แตกเป็นเหมือนข้าวโพดคั่วหรือข้าวตอก อาจส่งผลต่อรสชาติของชาได้” ดังนั้น เพื่อทดลองการคั่วครั้งที่ 2 จึงเลือกใช้เตาแก๊สในการคั่วข้าว นอกจากนี้ นักวิจัยชุมนุมยังเสนอว่า “หากเรานำข้าวที่คั่วแล้วมาตำให้ข้าวแตก เราอาจจะได้กลิ่นที่หอมขึ้น” และเพื่อให้การพัฒนาสูตรชาข้าว 7 ชนิด สามารถเปรียบเทียบรสชาติและสีของชาข้าวได้นั้น นักวิจัยชุมชนจึงเสนอว่า “ลองใช้ขั้นตอนการพัฒนาแบบครั้งที่ 2 แต่เปลี่ยนขั้นตอนเฉพาะการไม่ตำข้าวดูค่ะ” ดังนั้น การพัฒนาสูตรชาข้าวครั้งที่ 3 จึงใช้ข้าว 7 ชนิดเช่นเดียวกับครั้งที่ 2 แต่จะแตกต่างกันเฉพาะขั้นที่ 3 คือ ไม่มีการนำข้าวที่คั่วแล้วมาตำ เมื่อดำเนินการครบทุกขั้นตอนแล้ว นักวิจัยชุมชนและผู้วิจัยนำชาข้าวสูตรที่ 2 และสูตรที่ 3 มาชิมเปรียบเทียมกัน พบว่า นักวิจัยชุมชน 8 คน ทดลองชิมชาข้าวสูตรที่ 2 และสูตรที่ 3 ที่ใช้ข้าว 7 ชนิด และมีความแตกต่างกันเฉพาะการตำข้าวและไม่ตำข้าว ผลการเปรียบเทียบ พบว่า สูตรชาข้าวที่ 3 (ไม่ตำข้าว) ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 6.75 ในขณะที่สูตรชาข้าวที่ 2 (ตำข้าว) อยู่ที่ 1.25 (การสนทนากลุ่ม, 2 มีนาคม 2567)

ตารางที่ 2 ผลการลงคะแนนสูตรชาข้าวที่ 2 และ 3

คุณลักษณะ	สูตรชาข้าวสูตรที่ 2 (ตำข้าว)	ความชอบสูตรชาข้าวสูตรที่ 3 (ไม่ตำข้าว)
1. สี	2	6
2. กลิ่นหอม	1	7
3. รสชาติ	0	8
4. ความชอบโดยรวม	2	6
เฉลี่ย	**1.25**	**6.75**

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่านักวิจัยชุมชนส่วนใหญ่ชื่นชอบสี กลิ่นหอม รสชาติ และภาพรวมของชาข้าวสูตรที่ 3 แต่อย่างไรก็ตาม นักวิจัยชุมชนยังเสนอการทดลองพัฒนาสูตรชาข้าวด้วยข้าวถุงแยกจำนวน 4 ชนิด เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับสูตรที่ 3 เนื่องจากข้าว 7 ชนิดของสูตรที่ 2 และสูตรที่ 3 นั้นเป็นข้าว 7 ชนิดที่มาจากถุงเดียวกัน การพัฒนาสูตรชาข้าวครั้งที่ 4 จะใช้ข้าวแยกถุงที่นักวิจัยชุมชนเสนอและเป็นข้าวที่ผลิตในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี ซึ่งจะใช้ข้าวไรซ์เบอร์รี ข้าวหอมมะลิ ข้าว กข 43 และข้าวกล้องมะลิ และมีกระบวนการทำเหมือนกับสูตรที่ 2 ที่มีการตำข้าว เพื่อให้การพัฒนาสูตรชาข้าว 4 ชนิดมีคู่เปรียบเทียบ นักวิจัยชุมชนจึงเสนอการทดสอบสูตรแบบตำข้าวและไม่ตำข้าว เนื่องจากมีความเชื่อว่าการตำจะได้กลิ่นที่หอมขึ้นเฉกเช่นการทำข้าวคั่ว แต่อย่างไรก็ตาม การตำข้าวในสูตรที่ 2 กลับให้ผลตรงกันข้าม เนื่องจากสูตรชาข้าวที่ไม่ตำนั้นมีสีและกลิ่นหอมกว่า การพัฒนาสูตรชาข้าวสูตรที่ 5 นี้ จะใช้ข้าว 4 ชนิดแบบแยกถุงและไม่ผ่านการตำ เพื่อเปรียบเทียบกับสูตรที่ 4 และสามารถนำไปเทียบกับสูตรที่ 2 และที่ 3 เมื่อดำเนินการครบทุกขั้นตอนแล้ว นักวิจัยชุมชนนำชาข้าวสูตรที่ 4 และสูตรที่ 5 มาชิมเปรียบเทียบกัน พบว่า นักวิจัยชุมชน 8 คน ทดลองชิมชาข้าวสูตรที่ 4 และสูตรที่ 5 ที่ใช้ข้าว 4 ชนิดแบบแยกถุงและมีความแตกต่างกันเฉพาะการตำข้าวและไม่ตำข้าว (การสนทนากลุ่ม, 2 มีนาคม 2567)

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบสูตรชาข้าวที่ 4 และ 5

คุณลักษณะ	สูตรชาข้าวสูตรที่ 4 (ตำข้าว)	ความชอบสูตรชาข้าวสูตรที่ 5 (ไม่ตำข้าว)
1. สี	0	8
2. กลิ่นหอม	0	8
3. รสชาติ	1	7
4. ความชอบโดยรวม	0	8
เฉลี่ย	**0.25**	**7.75**

จากตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า สูตรชาข้าวที่ 5 (ไม่ตำข้าว) ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 7.75 ในขณะที่สูตรชาข้าวที่ 4 (ตำข้าว) อยู่ที่ 0.25 แสดงให้เห็นว่านักวิจัยชุมชนส่วนใหญ่ชื่นชอบสี กลิ่นหอม รสชาติ และภาพรวมของชาข้าวสูตรที่ 5 เพื่อให้ได้สูตรชาข้าวที่ดีที่สุด ผู้วิจัยจึงให้นักวิจัยชุมชนลงคะแนนเลือกสูตรชาข้าวระหว่างสูตรชาข้าว 7 ชนิด และข้าว 4 ชนิด แบบไม่ตำ ผลการเปรียบเทียบสูตรชาข้าว 7 ชนิด และข้าว 4 ชนิด พบว่า นักวิจัยชุมชนส่วนใหญ่ 5 คน ชื่นชอบสูตรชาข้าว 4 ชนิด สูตรที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 62.5 ในขณะที่ นักวิจัยชุมชนจำนวน 3 คน ชื่นชอบสูตรชาข้าว 7 ชนิด สูตรที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 37.5 แสดงให้เห็นว่า นักวิจัยชุมชนส่วนใหญ่ชื่นชอบชาข้าวสูตรที่ 5 และสูตรที่ 5 นี้ คือ ผลผลิตของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของตัวแทนกลุ่มที่เป็นนักวิจัยชุมชนที่มีส่วนร่วมในการคิด ทดลอง และพัฒนาสูตร (การสนทนากลุ่ม, 2 มีนาคม 2567)

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบสูตรชาข้าว 7 ชนิด และข้าว 4 ชนิด

	สูตรที่ 3 (7 ชนิดไม่ตำ)	**สูตรที่ 5 (4 ชนิดไม่ตำ)**
นักวิจัยชุมชน	3	5
เฉลี่ยร้อยละ	**37.5**	**62.5**

สรุป จากการทดลองสูตรชาข้าวร่วมกับนักวิจัยชุมชน พบว่า นักวิจัยชุมชนและผู้วิจัยร่วมกันคิด ทดลอง และพัฒนาสูตรชาข้าวจำนวน 5 ครั้ง จนได้สูตรที่พวกเขาต้องการคือ สูตรที่ 5 ที่ใช้ข้าว 4 ชนิด แบบไม่ต้องตำ ได้แก่ ข้าวไรซ์เบอร์รี่ ข้าวหอมมะลิ ข้าว กข 43 และข้าวกล้องมะลิ ซึ่งพัฒนาสูตรชาข้าวโดยกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ ตำบลคลองห้า อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี และอาจารย์สมชัย แสนภูมี

ขั้นตอนการทำชาข้าว

1. เตรียมอุปกรณ์ ประกอบด้วย 1) กระทะไฟฟ้าหรือเตาแก๊ส 2) ข้าว 4 ชนิด (ข้าวไรซ์เบอร์รี่ ข้าวหอมมะลิ ข้าว กข 43 และข้าวกล้องมะลิ) 3) ตราชั่ง 4) ถุงกรองชา 5) เครื่องซีล 6) ถุงซีล 7) กาต้มน้ำ น้ำ และแก้ว (เพื่อชิมรสชาติ) 8) บรรจุภัณฑ์
2. ขั้นตอนการทำ ตั้งไฟให้ร้อน จากนั้นนำข้าวมาแยกคั่ว 10-15 นาที แล้วนำมาพักให้เย็น
3. ขั้นตอนการบรรจุ นำข้าว 4 ชนิด มารวมกันในอัตราส่วนที่เท่ากัน จากนั้นนำมาบรรจุถุงกรองชา ชั่งน้ำหนักให้ได้ 15 กรัม แล้วมัดให้แน่น
4. ขั้นตอนการซีล นำถุงกรองชามาบรรจุในถุงซีล เพื่อดูดอากาศออกแล้วนำไปใส่บรรจุภัณฑ์เพื่อจำหน่าย
5. วิธีการดื่ม ต้มน้ำให้เดือด นำชาข้าวใส่ลงในกาสำหรับชารินใส่แก้วพร้อมดื่ม

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการพัฒนาชุมชนเข้มแข็งแบบมีส่วนร่วม: กรณีศึกษากลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ ตำบลคลองห้า อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี สอดคล้องกับงานวิจัยของจีรเกียรติ อภิบุณโยภาส และปานแก้วตา ลัคนาวานิช (2563, หน้า 101-118) ที่ศึกษาการพัฒนาศักยภาพการประกอบธุรกิจหมู่บ้านทำมาค้าขาย วิสาหกิจชุมชนกลุ่มข้าวคุณค่า ชาวนาคุณธรรม จังหวัดยโสธร โดยการวิจัยที่เน้นการมีส่วนร่วมระหว่างนักวิจัย ผู้นำชุมชนและสมาชิกวิสาหกิจฯ จากนั้นวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค (SWOT) และการวิเคราะห์โมเดลธุรกิจ ซึ่งผลการศึกษายังสอดคล้องในประเด็นการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของชุมชนเพื่อเพิ่มรายได้ให้กับกลุ่มวิสาหกิจ สามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างยั่งยืนและสามารถสร้างชุมชนของตนให้เข้มแข็งขึ้นได้ เช่นเดียวกับงานวิจัยของชุติพงศ์ คงสันเทียะ และชฎล นาคใหม่ (2566, หน้า 130-151) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจ BCG: กรณีวิสาหกิจชุมชนแปรรูปกล้วย ตำบลนางิ้ว อำเภอสังคม จังหวัดหนองคาย ซึ่งใช้การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค (SWOT) และการกำหนดกลยุทธ์ (TOWS MATRIX) พบว่า จุดแข็งของวิสาหกิจคือกำลังการผลิต วิสัยทัศน์ของผู้นำ และโอกาสการสนับสนุนจากหน่วยงานรัฐ จุดอ่อนคือ ขาดวิธีการแปรรูป คู่แข่งทางการตลาด ต้นทุนที่สูง อันนำมาสู่กิจกรรมการอบรมเชิงปฏิบัติการขึ้น คือ การให้ความรู้เรื่องการแปรรูปกล้วยเป็นเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพ การพัฒนาตราสินค้าและบรรจุภัณฑ์ และการแปรรูปขยะ ตามแนวทางแนวคิดเศรษฐกิจ BCG ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของผู้วิจัยในประเด็นการใช้การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค (SWOT) และการกำหนดกลยุทธ์ (TOWS MATRIX) และการแปรรูปผลิตภัณฑ์จากข้าวเพื่อเพิ่มมูลค่าและสร้างอาชีพใหม่ๆ ให้กลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของอุทัยวรรณ ภู่เทศ (2558, หน้า 201-210) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาศักยภาพของชุมชนด้านอาชีพผลิตภัณฑ์จากบัวเพื่อพัฒนาระบบเศรษฐกิจของชุมชนบนฐานเศรษฐกิจพอเพียง โดยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพและเทคนิคการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม และใช้วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค (SWOT) เพื่อวิเคราะห์ปัญหาของชุมชน พบว่า ชุมชนมีจุดแข็งเรื่องทรัพยากรธรรมชาติและอาชีพผลิตภัณฑ์ที่ทำมาจากบัว ส่วนจุดอ่อนคือ ประชาชนและเยาวชนในพื้นที่ขาดองค์ความรู้ ขาดจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภูมิปัญญาของชุมชนที่เกี่ยวกับบัว และความเน่าเสียของบัวร้อยละ 30 ทำให้รายได้ลดลง และชุมชนต้องการสร้างกลุ่มอาชีพ องค์ความรู้ด้านการผลิตตามมาตรฐานของชุมชน และการพัฒนาผลิตภัณฑ์และฉลากอาหาร ต่อมางานวิจัยฉบับนี้ยังดำเนินการสร้างกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพของชุมชนด้านอาชีพคือ การอบรมอาชีพ การทำบัญชี คำนวณต้นทุน และสุขลักษณะที่ดีในการผลิตอาหาร และด้านความต้องการของชุมชนคือ ต้องการสร้างงานสร้างอาชีพภายใต้ศักยภาพการผลิตผลผลิตที่มาจากบัว ในขณะเดียวกันยังสอดคล้องกับงานวิจัยของพัชราภา สิงห์ธนสาร (2558, หน้า 93-114) ที่ใช้การศึกษาแบบผสมผสานและวิเคราะห์ข้อมูลแบบเชิงสำรวจและโมเดลสมการโครงสร้าง พบว่า ปัจจัยปัจจัยที่มีผลต่อความเข้มแข็งของชุมชนนั้น

ประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจคือ ต้นทุนในการประกอบอาชีพ รายจ่ายสำหรับการดำรงชีพนั้นมีผลเชิงลบต่อความเข้มแข็งของชุมชน แต่มิติด้านรายได้และการประกอบอาชีพไม่มีผลต่อปัจจัยความเข้มแข็งของชุมชน 2) ปัจจัยด้านสังคม คือ ครอบครัวที่ไม่มีสมาชิกสูบบุหรี่และคนในชุมชนที่อายุ 6 ปีขึ้นไปเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 เป็นปัจจัยเชิงบวกต่อความเข้มแข็งของชุมชน จึงสอดคล้องกับการศึกษาในประเด็นทางเศรษฐกิจที่ชุมชนต้องมีรายได้อย่างเพียงพอ และเน้นการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมโดยเฉพาะกิจกรรมทางศาสนาจึงจะสามารถสร้างชุมชุมชนให้เข้มแข็งได้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มผู้สูงอายุบัวบานรื่นรมย์มีความสอดคล้องกับแนวคิดชุมชนเข้มแข็ง เนื่องจากชุมชนมีความตระหนักถึงศักยภาพของตนเองและดึงเอาทุนทางสังคมและทรัพยกรของตนเองมาแก้ไขปัญหา โดยเริ่มจากตัวชุมชนเอง หรืออาศัยความร่วมมือจากภายนอกในลักษณะเครือข่ายโดยเฉพาะมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ พร้อมทั้งมีความต้องการที่จะแลกเปลี่ยนเรียนรู้เสมอพร้อมเปิดรับแนวคิดใหม่ๆ และให้ความสำคัญกับกระบวนการเรียนรู้เสมอ ในขณะที่แนวคิดชุมชนจัดการตนเองนั้น พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุบัวบานรื่นรมย์มีความสอดคล้องในการสำรวจและวิเคราะห์ปัญหาของชุมชนหลังการทำ SWOT การวิเคราะห์กลยุทธ์ด้วย TOWS MATRIX การทำผังใยแมงมุม และการวิเคราะห์โมเดลธุรกิจ พร้อมร่วมกันกำหนดประเด็นและออกแบบกิจกรรมที่ตนเองต้องการ ทั้งนี้ สิ่งที่กลุ่มผู้สูงอายุบัวบานรื่นรมย์จำเป็นต้องเร่งพัฒนาคือ ผู้นำรุ่นใหม่เพื่อพัฒนาผู้นำชุมชนจากรุ่นสู่รุ่น เนื่องจากทางกลุ่มยังขาดการวางแผนสืบทอดตำแหน่งดังกล่าวจึงส่งผลให้เกิดความยุ่งยากในการดำเนินกิจกรรมและการประสานงานกับหน่วยงานภายนอก ด้านกระบวนการมีส่วนร่วมของพลเมืองนั้น ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มผู้สูงอายุบัวบานรื่นรมย์มีส่วนร่วมของพลเมืองสอดคล้องกับ Arnstein (1969, pp. 216-224) ที่อธิบายไว้ว่าการมีส่วนร่วมนั้นเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ของประชาชน โดย Arnstein ได้พยายามเสนอตัวแบบขั้นการมีส่วนร่วมทั้ง 8 ขั้น ซึ่งกลุ่มผู้สูงอายุบัวบานรื่นรมย์มีส่วนร่วมของพลเมืองในระดับขั้นที่ 6 คือ การเป็นหุ้นส่วน (Partnership) ซึ่งเป็นขั้นที่กลุ่มผู้สูงอายุบัวบานรื่นรมย์สามารถเข้าสู่การมีส่วนร่วมมากขึ้น กล่าวคือ กลุ่มผู้สูงอายุบัวบานรื่นรมย์ใกล้ชิดหน่วยงานและเริ่มมีอำนาจในการผลักดันความต้องการต่างๆ ได้ สามารถแลกเปลี่ยน โต้แย้ง อันนำไปสู่การตัดสินใจได้

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอจากการวิจัย

หน่วยงานภาครัฐและเอกชนสามารถนำกระบวนการศึกษาจากงานวิจัยนี้ไปประยุกต์ใช้ในการทำกิจกรรมเพื่อพัฒนาชุมชนและการรวมกลุ่มอื่นๆ ให้มีความเข้มแข็งได้

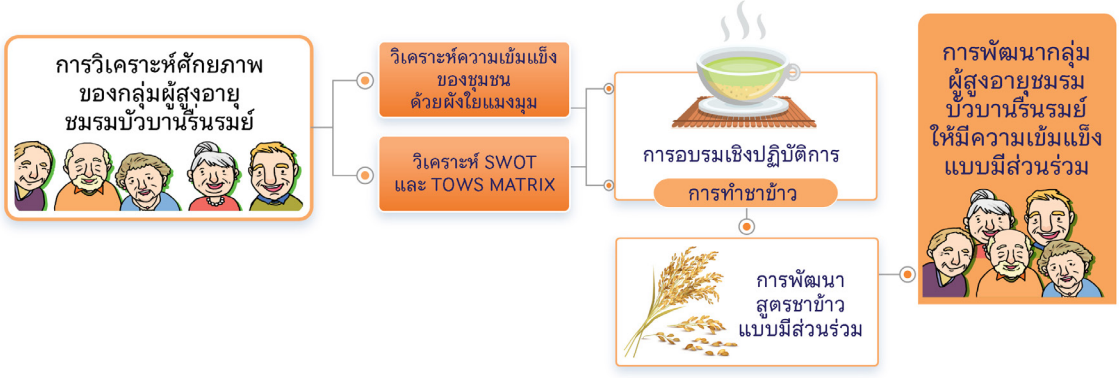
2. ข้อเสนอแนะการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาการพัฒนาชุมชนแบบมีส่วนร่วมกับกลุ่มอื่นๆ เช่น การรวมกลุ่มอาชีพของวัยทำงาน

และเยาวชนในชุมชน เพื่อเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็งร่วมกับกลุ่มผู้สูงอายุ

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้องค์ความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของการสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในประเทศไทยผ่านการสังเคราะห์งานวิจัย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ความเข้มแข็งของชุมชนด้วยผังใยแมงมุม และวิเคราะห์ SWOT และ TOWS MATRIX เพื่อให้กลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ทราบถึงศักยภาพของตนเอง และสามารถตัดสินใจเลือกที่จะพัฒนาในสิ่งที่พวกเขาต้องการ คือ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ชุมชนมีอยู่ได้แก่ ข้าว อันนำมาสู่การอบรมเชิงปฏิบัติการให้คนในชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาสูตรชาข้าว และตัวแทนกลุ่มผู้สูงอายุชมรมบัวบานรื่นรมย์ร่วมกันพัฒนาสูตรกว่า 5 ครั้ง จนได้สูตรชาข้าวที่พวกเขาต้องการ เพื่อสร้างเป็นอาชีพใหม่ให้กับผู้สูงอายุภายในกลุ่ม ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

โกวิทย์ พวงงาม. (2559). *การจัดการตนเองของชุมชนและท้องถิ่น*. กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.

จีรเกียรติ อภิบุณโยภาส และปานแก้วตา ลัคนาวานิช. (2563). การพัฒนาศักยภาพการประกอบธุรกิจหมู่บ้านทำมาค้าขาย วิสาหกิจชุมชนกลุ่มข้าวคุณค่า ชาวนาคุณธรรม จังหวัดยโสธร. *วารสารวิจัยเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่*, 12(2), 101-118. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/abcjournal/article/view/198116

ชุติพงศ์ คงสันเทียะ และชฎล นาคใหม่. (2566). การพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจ BCG: กรณีวิสาหกิจชุมชนแปรรูปกล้วย ตำบลนางิ้ว อำเภอสังคม จังหวัดหนองคาย. *วารสารมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 40(1), 130-151. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/HUSO/article/view/262767

พัชราภา สิงห์ธนสาร. (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อความเข้มแข็งของชุมชน และการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนรอบวนอุทยานเขาหลวง เขตอำเภอโกรกพระ จังหวัดนครสวรรค์. *วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ,* 25(2), 93-114. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/pyu/article/view/129863

สมชัย แสนภูมี. (2566). การวิจัยเชิงเอกสารเพื่อสังเคราะห์องค์ประกอบของชุมชนเข้มแข็งในประเทศไทย. *วารสารรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย*, 3(5), 48-64. https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jpsmbu/article/view/265583

สำนักส่งเสริมการเรียนรู้และบริการวิชาการ. (2565). *รายงานโครงการยกระดับพัฒนาคุณภาพชีวิตและยกระดับรายได้ให้กับชุมชนฐานราก ตำบลคลองห้า อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี*. ปทุมธานี: สำนักส่งเสริมการเรียนรู้และบริการวิชาการ.

องค์การบริหารส่วนตำบลคลองห้า. (2564). *แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. 2566-2570)*. ปทุมธานี: องค์การบริหารส่วนตำบลคลองห้า.

อุทัยวรรณ ภู่เทศ. (2558). การพัฒนาศักยภาพของชุมชนด้านอาชีพผลิตภัณฑ์จากบัวเพื่อพัฒนาระบบเศรษฐกิจของชุมชนบนฐานเศรษฐกิจพอเพียง. *Rajabhat Journal of Sciences, Humanities & Social Sciences*, 16(2), 201-210. https://ph01.tci-thaijo.org/index.php/psru/article/view/65276

Arnstein, S. R. (1969). A Ladder of Citizen Participation. *Journal of the American Institute of Planners*, 35(4), 216-224. https://doi.org/10.1080/01944366908977225

United Nations. (2015). *Sustainable Development Goals (SDGs)*. Retrieved from https://www.un.org/development/desa/disabilities/envision2030.html

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรม ของวัดเวฬุวัน อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์*

Participatory Action Research in the Rak Luk Plook Tham Project of Wat Weruwan, Sahatsakhan District, Kalasin Province

พระครูสิทธิวราคม นิคมวโร (นิคม วังหอม) และอัครเดช นีละโยธิน
Phrakhru Sitthiwarakom Nikhomwaro (Nikhom Wunghorm) and Akkharadet Neelayothin
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, ประเทศไทย
Mahamakut Buddhist University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: akara2511@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรมของวัดเวฬุวัน 2) ศึกษาผลการเปลี่ยนแปลงตามสภาพตามความต้องการ ในโครงการรักลูกปลูกธรรมของวัดเวฬุวัน และ 3) นำเสนอองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นที่เกิดขึ้นจากการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรมของวัดเวฬุวัน โดยระเบียบวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมจำนวน 10 ขั้นตอน กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา ได้แก่ ครู ผู้นำชุมชน เจ้าหน้าที่ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง จำนวน 30 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1) แบบประเมินสภาพก่อนและหลังโครงการรักลูกปลูกธรรม 2) แบบสอบถามความพึงพอใจการจัดโครงการการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ และ 3) แบบประเมินโครงการและกิจกรรม วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์เนื้อหา และการวิจัยเชิงปริมาณใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรมของวัดเวฬุวันประกอบด้วย 3 กิจกรรม คือ 1) กิจกรรมรักลูกผูกพัน 2) กิจกรรมจิตอาสาช่วยเหลือชุมชน และ 3) กิจกรรมจิตอาสาปลูกป่าชุมชนเฉลิมพระเกียรติตำบลนิคม ดำเนินการตามขั้นตอน 10 ขั้นตอน เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

*ได้รับบทความ: 17 พฤษภาคม 2567; แก้ไขบทความ: 8 สิงหาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 13 สิงหาคม 2567
Received: May 17, 2024; Revised: August 8, 2024; Accepted: August 13, 2024

2. เกิดการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงตามความต้องการในโครงการรักลูกปลูกธรรมของวัดเวฬุวันทั้ง 3 กิจกรรม ได้แก่ ผู้ร่วมวิจัยและผู้เข้าร่วมกิจกรรม คนในชุมชน มีความรักผูกพัน มีจิตอาสาช่วยเหลือชุมชน จิตอาสาปลูกป่า และคุณธรรมจริยธรรม ตามเกณฑ์ที่กำหนดในระดับดีมาก

3. ผู้วิจัย ผู้ร่วมวิจัย พระสงฆ์ ประชาขน หน่วยงานราชการ วัด โรงเรียน และประชาชนในตำบลนิคมที่เข้าร่วมกิจกรรม เกิดการเรียนรู้และได้ประสบการณ์จากการลงมือปฏิบัติโครงการ เกิดความรู้และทักษะการมีส่วนร่วม การทำงานเป็นทีม ความรับผิดชอบ และหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ในการนำไปในการดำรงชีวิตและประกอบอาชีพ

คำสำคัญ: การวิจัยเชิงปฏิบัติการ; การมีส่วนร่วม; โครงการรักลูกปลูกธรรม

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study participatory action research in the Rak Luk Plook Tham project of Weluwan Temple, 2) to study the results of changes according to the desired conditions In the Rak Luk Plook Tham project of Weruwan Temple, and 3) to present new knowledge that emerged from participatory action research in the Rak Luk Plook Tham project of Wat Weluwan. The participatory action research method has 10 steps. The target groups studied were teachers, community leaders, officials, and related persons, totaling 30 persons. The research instruments used were 1) an evaluation form before and after the Rak Luk Plook Tham project, 2) a questionnaire on satisfaction with the learning skills development project, and 3) an evaluation form for the project and activities. Qualitative data were analyzed using content analysis, and quantitative research using ready-made programs. The statistics used in the research were the mean and standard deviation.

The results revealed that:

1. The participatory action research on the project of Rak Luk Pluak Dharma of Wat Weluwan consists of 3 activities: 1) Rak Luk Pluak Dharma Activity, 2) Community Volunteer Activity, and 3) Community Forest Planting Volunteer Activity in Honor of the King, Tambon Nik, conducted according to 10 steps according to the specified criteria.

2. Development and change according to the needs of the project to love children and plant Dharma of Wat Weluwan in all 3 activities, namely, co-researchers and

participants, people in the community, having love and attachment, volunteering to help the community, volunteering to plant trees, and having morality and ethics according to the criteria set at a very good level.

3. Researchers, co-researchers, monks, locals, government agencies, temples, schools, and people in Nikhom Subdistrict who participated in the activity learned and gained experience from implementing the project, gained knowledge and skills in participation, teamwork, responsibility, and Buddhist principles to apply in their lives and careers.

Keywords: Action Research; Participation; Rak Luk Plook Tham Project

1. บทนำ

เด็กหรือเยาวชนเป็นทรัพยากรที่สำคัญและมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศชาติ ร่วมถึงยังเป็นอนาคตของชาติไทย ตามวิธีทางพระพุทธศาสนา จึงควรได้รับการอบรมบ่มนิสัย ให้เกิดความรักชาติ ศาสนาและสถาบันพระมหากษัตริย์ เพราะคุณลักษณะดังกล่าวถือได้ว่าเป็นค่านิยมที่พึงประสงค์ และเป็นคุณธรรมจริยธรรมที่ควรปลูกฝังให้เกิดขึ้นในตัวคนไทยทุกคน เพื่อความคงอยู่ของสังคมไทยและเพื่อความพร้อมที่จะรับต่อการเปลี่ยนแปลงในทุกรูปแบบ และเพื่อสร้างสังคมไทยให้เป็นสังคมที่มีคุณภาพและคุณธรรม เป็นสังคมน่าอยู่ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2560) ดังนั้น รัฐบาลไทยจึงได้ประกาศใช้แผนแม่บทส่งเสริมคุณธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2559-2564) ซึ่งเป็นแผนระดับชาติ ด้านการส่งเสริมคุณธรรม โดยการนำพลังประชารัฐและพลังบวร (บ้าน วัด โรงเรียน) มาสร้างสังคมไทย ให้เป็น "สังคมคุณธรรมที่มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” (กระทรวงวัฒนธรรม, 2562) มุ่งเน้นการเสริมสร้างความเข้มแข็งจากภายในเพื่อให้ทุกคน ทุกครอบครัว ทุกชุมชน ทุกองค์กร และทุกหน่วยงานมีคุณธรรม กระทรวงวัฒนธรรม จึงได้ขับเคลื่อนโครงการชุมชนคุณธรรมน้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ขับเคลื่อนด้วยพลังบวรที่มีความโดดเด่น 3 ประการ กล่าวคือ คนในชุมชนปฏิบัติตามหลักธรรมทางศาสนา ดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และวิถีวัฒนธรรมไทยที่ดีงาม โดยจะเน้นความเป็นไทย รักชาติ ยึดมั่นในศาสนาและเทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์ ความเป็นพลเมืองดีในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สมานฉันท์ มีวินัยในตนเอง หน้าที่พลเมือง ความเข้าใจการเมืองการปกครอง ความหลากหลายทางวัฒนธรรม ค่านิยม ค่านิยม สิทธิหน้าที่ และการนำหลักคุณธรรมจริยธรรม แต่ทว่าปัญหาของการจัดการเรียนการสอนไม่สามารถปลูกฝังจิตสำนึกความเป็นพลเมืองที่ดี ส่วนหนึ่งนั้นเป็นผลมาจากระบบการศึกษาไทยที่การเรียนการสอนยังพึ่งพาการเข้าชั้นเรียนและการเรียนแบบบรรยายเป็นส่วนมาก ซึ่งอาจไม่เหมาะสมกับการสอนเนื้อหาบางประเภท การจัดโครงการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติจริงสามารถทำให้เยาวชนซึมซับบทเรียนและเกิดความเข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งด้วยตนเอง ประสบการณ์การลงมือปฏิบัติจริง

การพัฒนาค่านิยมความรักชาติ ลงมือปฏิบัติตามหลักธรรมในพระพุทธศาสนา และการเคารพเทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์ ที่จัดการเรียนรู้ค่านิยมของผู้เข้าร่วมกิจกรรม โรงเรียนวัดเวฬุวันของโครงการรักลูกปลูกธรรมวัดเวฬุวัน ซึ่งดำเนินการร่วมกับโรงเรียนวัดเวฬุวัน เพื่อพัฒนาเยาวชนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551 (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2560) เพื่อพัฒนาเยาวชนให้มีความสามารถในการคิดอย่างเป็นระบบให้เกิดขึ้นในตัวเยาวชนตามคำแนะนำจากผลการประเมินสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ในปัจจุบันพบว่าครอบครัวและชุมชนยังขาดศักยภาพในการดูแลเยาวชน และยังมีขีดความสามารถจำกัดในการจัดโครงการ กิจกรรม ที่จะเป็นแบบอย่างหรือพัฒนาอบรมให้กับเด็กในครอบครัวและชุมชนได้ ดังนั้นวัดเวฬุวันจึงให้ความสำคัญกับการส่งเสริมกิจกรรมการจัดการศึกษาพระพุทธศาสนาผสมผสานกับศาสตร์สมัยใหม่ พัฒนาจิตใจและสังคม ด้วยแนวคิด การมีส่วนร่วมและแนวคิดหลักบวรประกอบด้วยบ้าน วัด และโรงเรียน ตามวิธีพุทธศาสตร์ เพื่อส่งเสริมให้เด็กเป็นพลเมืองที่ดี รักในความเป็นไทย มีคุณธรรมจริยธรรม เป็นคนดีของสังคม มีจิตอาสา จึงได้จัดทำโครงการรักลูกปลูกธรรม โดยใช้วิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม เพื่อให้เยาวชนผู้เข้าร่วมกิจกรรมและคนในชุมชนตำบลนิคมตลอดถึงพระสงฆ์ในพื้นที่ดังกล่าวที่เข้าร่วมโครงการ เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมรับผิดชอบในงานโครงการรักลูกปลูกธรรม และกิจกรรม สอดรับกับจิรัชยา เจียวก๊ก และสันติชัย แย้มใหม่ (2559, หน้า 79-95) ได้เขียนบทความวิชาการเรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน ได้กล่าวไว้ว่าการวิจัยจึงสร้างคุณลักษณะของการเรียนรู้และสามารถแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองส่งเสริมการทำงานร่วมกัน ทั้งแก้ปัญหาและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นที่สำคัญสำหรับงานวิจัยเชิงปฏิบัติการอยู่ที่การมีส่วนร่วมในกระบวนการวิจัยแต่ละขั้นตอนอันจะเป็นแนวทางซึ่งช่วยให้งานวิจัยสามารถแก้ปัญหาของสังคมเศรษฐกิจและการเมือง โดยเฉพาะการวิจัยเพื่อพัฒนาได้อย่างเหมาะสม ดังนั้นมีความจำเป็นที่ต้องได้รับความร่วมมือและการมีส่วนร่วมจากคนในชุมชนตำบลนิคมและตำบลใกล้เคียง จึงจะเกิดผลสำเร็จ และเป็นวิธีการแก้ไขปัญหาแบบยั่งยืน พึ่งพาตนเองได้ เนื่องจากทุกคนได้ประสบการณ์การเรียนรู้จากการมีส่วนร่วมในทุกกระบวนการ โดยระเบียบวิธีวิจัยดังกล่าวยังส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกของทุกคนในชุมชนหรือคนในโครงการมีการร่วมรับผิดชอบการแก้ไขปัญหา และที่สำคัญคือผู้วิจัยต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เกิดประสบการณ์การเรียนรู้ และองค์ความรู้ที่เกิดขึ้น ทั้งในระดับตัวบุคคล กลุ่มบุคคลในโครงการ และชุมชน สอดคล้องกับรัถยานภิศ พละศึก, เบญจวรรณ ถนอมชยธวัช และดลปภัฎ ทรงเลิศ (2561, หน้า 211-223) การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม: กระบวนการพัฒนาการสร้างเสริมสุขภาพชุมชนอย่างมีส่วนร่วม พบว่า กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมโดยใช้ชุมชนเป็นฐานในการแก้ปัญหา เป็นการนำทรัพยากรจากชุมชนมาพัฒนาศักยภาพชุมชน ให้สามารถคิด วิเคราะห์ วางแผนดำเนินการ และติดตามประเมินผลในการแก้ปัญหาของชุมชนได้อย่างเป็นรูปธรรม งานวิจัยนี้จึงเสนอแนะ

ให้บุคลากรสาธารณสุข นำต้นแบบเชิงกระบวนการที่ได้จากการพัฒนาครั้งนี้ไปใช้ในการพัฒนาภาวะสุขภาพในมิติอื่นๆ รวมถึงควรมีการดำเนินการสร้างเสริมสุขภาพชุมชนอย่างมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง และขยายไปยังชุมชนอื่นๆ ต่อไป

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในเรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรมของวัดเวฬุวัน อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยมุ่งเน้นศึกษาผลการลงมือปฏิบัติในขั้นตอนการร่วมเตรียมการ การวางแผน ลงมือปฏิบัติ สังเกต และการสะท้อนผล และศึกษาผลการเปลี่ยนแปลงตามสภาพตามความต้องการ ประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งเกิดขึ้นในระดับตัวบุคคล กลุ่มบุคคล และศึกษาองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นที่เกิดขึ้นจากการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรม เพื่อก่อให้เกิดการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ประกอบด้วยขั้นตอนการร่วมเตรียมการ ขั้นตอนวางแผนการมีส่วนร่วม ขั้นตอนนำสู่ลงมือปฏิบัติ และขั้นตอนประเมินผล ในโครงการรักลูกปลูกธรรมโดยใช้หลักการการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม เพื่อให้โครงการมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย เพื่อนำผลการวิจัยไปศึกษาทบทวนเป็นข้อมูลในออกแบบโครงการอื่น ร่วมถึงนำการเรียนรู้จากประสบการณ์ไปประยุกต์ใช้ ปรับใช้ หรือเลือกใช้ ให้เหมาะสมกับบริบทของหน่วยงานของตนเองได้ต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรมของวัดเวฬุวัน อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์
2. เพื่อศึกษาผลการเปลี่ยนแปลงตามสภาพตามความต้องการ ในโครงการรักลูกปลูกธรรมของวัดเวฬุวัน อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์
3. เพื่อนำเสนอองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นที่เกิดขึ้นจากการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรมของวัดเวฬุวัน อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (participatory action research) ตามทัศนะของ Carr & Kemmis (1992) และกระบวนการการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของอัครเดช นีละโยธิน (2566, หน้า 108-121) ซึ่งดำเนินการตาม 10 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1) การร่วมเตรียมการ 2) การร่วมวางแผน 3) การร่วมลงมือปฏิบัติ 4) การร่วมสังเกต 5) การร่วมสะท้อนผล 6) การร่วมวางแผนใหม่ 7) การร่วมลงมือปฏิบัติใหม่ 8) การร่วมสังเกต 9) การร่วมวิเคราะห์ผล และ 10) การร่วมสรุปรายงานผลวิจัย ซึ่งเป็นกระบวนการที่เป็นชขั้นตอนตามการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรม ณ วัดเวฬุวัน อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบสังเกตแบบมีส่วนร่วม และตรวจสอบเอกสารทั่วไป 2) แบบข้อเสนอแนะบุคคลและแบบข้อเสนอแนะกลุ่ม และ 3) แบบตรวจสอบและบันทึก

การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ เป็นศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการจัดโครงการ การทำงานและรับผิดชอบร่วมกัน การพัฒนาโครงการรักลูกปลูกธรรม ความพึงใจต่อการจัดการโครงการรักลูกปลูกธรรมวิเคราะห์ผลลงมือปฏิบัติโครงการ ผลการพัฒนาโครงการรักลูกปลูกธรรม สร้างแบบบันทึกการสังเกตความก้าวหน้าของโครงการ แบบบันทึกการประชุม แบบข้อเสนอแนะ แบบประเมินสภาพโครงการรักลูกปลูกธรรม สำหรับผู้เข้าร่วมกิจกรรม แบบสอบถามความพึงพอใจการจัดโครงการรักลูกปลูกธรรม โดยนำเครื่องมือเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา โดยได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 แล้วนำแบบทดสอบไปใช้เก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยต่างมีบทบาทหน้าที่ในการเก็บรวบร่วมข้อมูลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตนเอง โดยเริ่มจากลงมือปฏิบัติภาคสนามในโรงเรียนวัดเวฬุวัน วัดเวฬุวัน และป่าชุมชนตำบลนิคม อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ในปี พ.ศ. 2566 ในช่วงระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนกันยายน โดยแบ่งเวลาในลงมือปฏิบัติโครงการและกิจกรรมตามตารางกำหนดวันและเดือน การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมทั้ง 10 ขั้นตอน

การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลที่ได้จากเครื่องมือที่เลือกใช้ในการวิจัยที่ได้จากการจัดกิจกรรมต่างๆ ทั้ง 10 ขั้นตอน จะนำมาวิเคราะห์รวมกันเป็นระยะๆ จัดทำข้อมูลให้เป็นหมวดหมู่ต่างๆ ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณได้ใช้สถิติ คือ ค่าเฉลี่ย

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรมของวัดเวฬุวัน อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการเปลี่ยนแปลงตามสภาพตามความต้องการ ในโครงการรักลูกปลูกธรรม พบว่า โดยภาพรวมและรายกิจกรรม ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความเข้าใจ ความรู้ และมีความสามารถเพิ่มขึ้น อยู่ในระดับดีมาก โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 ที่สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 3.00 ทุกกิจกรรม เมื่อจำแนกเป็นรายกิจกรรม โดยเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ผู้เข้าร่วมกิจกรรมรักลูกผูกพัน มีความรักลูกผูกพันอยู่ในระดับดีมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 ผู้เข้าร่วมกิจกรรมจิตอาสาช่วยเหลือชุมชน มีจิตอาสาช่วยเหลือชุมชน อยู่ในระดับดีมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 และ ผู้เข้าร่วมกิจกรรมจิตอาสาปลูกป่าชุมชนเฉลิมพระเกียรติตำบลนิคม มีจิตอาสาปลูกป่าชุมชน อยู่ในระดับดีมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38

2. นำเสนอองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นที่เกิดขึ้นจากการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรม โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1) การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในชุมชน โดยเฉพาะผู้ปกครอง

ครู และพระสงฆ์ มีความสำคัญในการสร้างความสำเร็จของโครงการ การทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่องช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งและความสามัคคีในชุมชน 2) การพัฒนาทักษะชีวิตของเยาวชน เช่น ความรับผิดชอบ ระเบียบวินัย การทำงานเป็นทีม และการแก้ไขปัญหา การส่งเสริมความรู้และความเข้าใจในธรรมะ และการปฏิบัติตนตามหลักศีลธรรม ความภูมิใจในวัฒนธรรมไทย การทำกิจกรรมทางศาสนา เช่น การสวดมนต์ การฟังธรรม และการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา ช่วยสร้างแรงบันดาลใจและความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมประเพณีไทย และช่วยในการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน รวมถึงการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมช่วยให้สามารถปรับปรุงและพัฒนากระบวนการของโครงการได้ตามความต้องการและปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในชุมชน การได้รับข้อเสนอแนะและการประเมินผลจากผู้เข้าร่วม

5. อภิปรายผลการวิจัย

การเปลี่ยนแปลงตามความต้องจากลงมือปฏิบัติโครงการและกิจกรรม พบว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาโครงการรักลูกปลูกธรรมของผู้เข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียนวัดเวฬุวัน ตำบลนิคม อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ดังนี้

1. กิจกรรมรักลูกผูกพันทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความรู้ความเข้าใจ และมีประสบการณ์ และทักษะที่จำเป็นในการลงมือปฏิบัติกิจกรรม โดยภาพรวมและรายกิจกรรม ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีสภาพตามความต้องการ อยู่ในระดับดีมาก โดยภาพรวมสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 3.00 ทุกกิจกรรมย่อยและกิจกรรมเพิ่มเติม โดยผู้เข้าร่วมกิจกรรมทราบและเห็นคุณค่าในชีวิตตามแนวพุทธศาสนา เข้าใจและดูแลและการป้องกันโรคไวรัส COVID -19 และสงเคราะห์ช่วยเหลือให้กำลังใจเยาวชนในชุมชน คนในชุมชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีความพอใจในผลที่เกิดขึ้นจากลงมือปฏิบัติโครงการและกิจกรรม โดยสามารถจับต้องได้แลเห็นเป็นรูปธรรม จากเกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวผู้เข้าร่วมกิจกรรมที่เข้าร่วมโครงการรักลูกปลูกธรรม ในกิจกรรมรักลูกผูกพัน ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีการเปลี่ยนแปลงมีแนวคิดและทัศนคติที่เข้าใจถึงความผูกพันของครอบครัว การเห็นคุณค่าชีวิต การป้องกันและดูแลตนเองจากโรคภัย การช่วยเหลือสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน และผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความสุขและสนุกกับลงมือปฏิบัติกิจกรรมรักลูกผูกพัน สอดคล้องกับสถาบันวิจัยประชากรและสังคม (2564) นิยามว่า ครอบครัวคือ กลุ่มบุคคลที่ผูกพันและใช้ชีวิตร่วมกันทำหน้าที่เป็นสถาบันหลัก ฐานรากสำคัญยิ่งต่อการดำรงชีวิต รวมถึงสอดคล้องกับหลักพรหมวิหาร 4 การมีเมตตา ความปรารถนาให้ผู้อื่นได้รับสุข การกรุณาช่วยเหลือผู้อื่นให้พ้นทุกข์ การยินดีเมื่อผู้อื่นได้ดี และการรู้จักวางเฉย โดยพ่อแม่ชื่นใจและภาคภูมิใจนะที่ลูกทำความดี และสังคหวัตถุ 4 คือเป็นหลักธรรมที่พ่อแม่มีต่อลูก ประกอบด้วย ทาน การให้แก่ลูก ปิยวาจา การพูดจาด้วยปรารถนาดี อัตถจริยา การลงแรงดูแลเลี้ยงดูลูก และสมานัตตตา การร่วมทุกข์ร่วมสุขกับลูก

2. กิจกรรมจิตอาสาช่วยเหลือชุมชนทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความรู้ความเข้าใจ และมีประสบการณ์ และทักษะที่จำเป็นในการลงมือปฏิบัติกิจกรรม โดยภาพรวมและรายกิจกรรม ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีสภาพตามความต้องการ อยู่ในระดับดีมาก โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดทุกกิจกรรมย่อยและกิจกรรมเพิ่มเติม โดยผู้เข้าร่วมกิจกรรมเข้าใจและรับรู้คุณค่าจิตอาสา สร้างความรักสามัคคีของเยาวชนตามแนวพุทธศาสนา และมีจิตอาสาช่วยเหลือชุมชน โดยคนในชุมชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีความพอใจในผลที่เกิดขึ้นจากลงมือปฏิบัติโครงการและกิจกรรม โดยสามารถจับต้องได้แลเห็นเป็นรูปธรรม จากเกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวผู้เข้าร่วมกิจกรรมที่เข้าร่วมโครงการรักลูกปลูกธรรม ในกิจกรรมจิตอาสาช่วยเหลือชุมชน ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีการเปลี่ยนแปลงมีแนวคิดและทัศนคติที่ดีและเห็นคุณค่าจิตอาสา มีความรักสามัคคีในกลุ่มและในชุมชน มีจิตอาสาช่วยเหลือชุมชน และผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความสุขและสนุกกับลงมือปฏิบัติกิจกรรมจิตอาสาช่วยเหลือชุมชนสอดคล้องกับพระไพศาล วิสาโล (2554) ได้กล่าวว่า จิตอาสาเป็นจิตใจที่พร้อมจะสละเวลา แรงกาย และสติปัญญา เพื่อสาธารณประโยชน์ เป็นจิตที่ไม่นิ่งดูดายเมื่อพบเห็นปัญหาหรือทุกข์ยากเกิดกับผู้คนเป็นจิตที่มีความสุขเมื่อได้ทำความดีและเห็นหน้าตาเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มเป็นจิตที่เปี่ยมด้วยบุญ คือความสงบและพลังแห่งความดี และเพียงแค่เรามีจิตที่อาสาเราก็สามารถทำบุญหรือช่วยเหลือผู้อื่นได้ การทำบุญที่ถูกต้องตามหลักพระพุทธศาสนานั้นคือการทำบุญที่ให้ทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านและนำมาซึ่งความปีติที่ได้บรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้อื่น รวมทั้งเกิดปัญญาแก่ผู้ให้เพราะผู้ให้จะรู้สึกว่ามีอัตตาตัวตนที่น้อยลง และสอดคล้องกับหลักพรหมวิหาร 4 การมีเมตตา ความปรารถนาให้ผู้อื่นได้รับสุข การกรุณา ช่วยเหลือผู้อื่นให้พ้นทุกข์ การยินดีเมื่อผู้อื่นได้ดีและการรู้จักวางเฉยนั้นโดยมากแล้ว เมตตาและกรุณา โดยพ่อแม่ชื่นใจและภาคภูมิใจนะที่ลูกทำความดีและสังคหวัตถุ 4 ซึ่งเป็นหลักธรรมที่เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวน้ำใจของผู้อื่น ผูกไมตรี เอื้อเฟื้อ เกื้อกูล หรือเป็นหลักการสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน

3. กิจกรรมจิตอาสาปลูกป่าชุมชนเฉลิมพระเกียรติตำบลนิคมทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความรู้ความเข้าใจ และมีประสบการณ์ และทักษะที่จำเป็นในการลงมือปฏิบัติกิจกรรม โดยภาพรวมและรายกิจกรรมย่อยและเพิ่มเติม ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีสภาพตามความต้องการ อยู่ในระดับดีมาก สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด โดยผู้เข้าร่วมกิจกรรมเข้าใจและเฉลิมพระเกียรติและความจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ เห็นคุณค่าการปลูกป่าชุมชน และจิตอาสาปลูกป่าชุมชนเฉลิมพระเกียรติตำบลนิคมโดยคนในชุมชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีความพอใจในผลที่เกิดขึ้น โดยสามารถจับต้องได้แลเห็นเป็นรูปธรรม เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวผู้เข้าร่วมกิจกรรมที่เข้าร่วมโครงการรักลูกปลูกธรรม ในกิจกรรมจิตอาสาปลูกป่าชุมชนเฉลิมพระเกียรติตำบลนิคม ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีการเปลี่ยนแปลงมีแนวคิดที่เห็นคุณค่าของการมีจิตอาสาปลูกป่า มีความรักสามัคคีในกลุ่มและในชุมชน มีจิตอาสาปลูกป่าให้กับชุมชน และผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความสุขและเต็มใจกับการลงมือปฏิบัติกิจกรรมจิตอาสาปลูกป่าชุมชนเฉลิมพระเกียรติตำบลนิคม สอดคล้องกับ

พระไพศาล วิสาโล (2554) ได้เขียนในหนังสือไว้ว่า การทำบุญปลูกป่าเป็นสิ่งที่โลกกำลังต้องการอย่างยิ่ง นอกจากจะช่วยชะลอปัญหาโลกร้อน ลดความผันผวนแปรปรวนของดินฟ้าอากาศแล้ว ยังช่วยเสริมสร้างสุขภาวะแก่ผู้คนทั้งกายและใจ เราไม่จำเป็นต้องรอปลูกต้นไม้ในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรมซึ่งอยู่ห่างไกล แต่ควรลงมือทำเสียแต่วันนี้ในพื้นที่ใกล้ตัว การเรียนรู้จากลงมือปฏิบัติกิจกรรมระดับผู้ร่วมวิจัยจากผลการดำเนินการวิจัยที่ผู้วิจัยเกิดการเรียนรู้ว่า การทำงานแบบร่วมมือกันช่วยให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ และผลสำเร็จของการลงมือปฏิบัติกิจกรรมเป็นการทำงานเป็นทีมดีกว่าการทำงานแบบต่างคนต่างทำตามที่เคยทำกันมา ดังนั้นจะเห็นได้จากการร่วมกันแลกเปลี่ยน ปรึกษากันทุกขั้นตอนในการลงมือปฏิบัติกิจกรรมมากขึ้น และต่อเนื่อง แสดงออกถึงการทำงานเพื่อนส่วนร่วม ส่งผลต่อความรักลูกผูกพันของครอบครัว การมีจิตอาสา การช่วยเหลือชุมชน การปลูกป่าชุมชน วัฒนธรรมการร่วมมือ ไม่มีความรู้ความเข้าใจ ทักษะการทำงานเป็นทีม การเอื้ออาทร ความเมตา คุณธรรม จริยธรรม ความสามัคคี ถ่ายทอดความรู้ต่อกันและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความสามารถ ทักษะต่อกันการนำเสนอแนวคิดเชิงทฤษฎีแก่กันก็เกิดการเสนอแนวคิดเชิงทฤษฎีที่สามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าปกติ

ดังนั้น การพัฒนาผู้ร่วมวิจัยและผู้เข้าร่วมกิจกรรมจะเป็นกำลังสำคัญ เป็นหลักในการลงมือปฏิบัติโครงการและกิจกรรมให้ชุมชน เป็นแนวทางในการเปลี่ยนมุมมองให้กับผู้ร่วมวิจัยและผู้เข้าร่วมกิจกรรมให้เห็นถึงประโยชน์ส่วนร่วม ประโยชน์ของโรงเรียน วัด และชุมชน เกิดการเปลี่ยนแปลงไปจากแนวคิดเดิม โดยการเปิดพื้นที่ใหม่ในการแสดงความคิดเห็น การแสดงความสามารถ การทำงานเป็นทีม การปฏิบัติมาเป็นแนวทางการร่วมกันลงมือปฏิบัติโครงการและกิจกรรม และแสดงให้เห็นถึงการลงมือปฏิบัติกิจกรรมประสบผลความสำเร็จตามที่ต้องการ การทำงานเป็นทีม การทำงานแบบมีส่วนร่วม รวมถึงการยึดหลักการมีส่วนร่วม หลักการวิจัยเชิงปฏิบัติการ หลักระเบียบวิธีวิจัย หลักบวร หลักสังคหวัตถุ หลักพรหมวิหาร และหลักสัปปุริสธรรม พบว่า การในสรุปผลการวิจัยนั้นจะองค์ความรู้ที่ได้จากการลงมือปฏิบัติโครงการรักลูกปลูกธรรมที่สอดคล้องกันและผสมผสาน รวมถึงการบูรณาการตามเหตุการณ์หรือเหมาะสมกับขั้นตอนการวิจัยทั้ง 10 ขั้นตอน จุดมุ่งหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า ประสบความสำเร็จบรรลุทุกเป้าหมายนั้น ชุมชนหรือสังคมใดต้องการที่จะพัฒนาแบบโครงการรักลูกปลูกธรรม ให้กับผู้เข้าร่วมกิจกรรม ตลอดถึงการพัฒนาองค์การผู้ดำเนินโครงการจะต้องคำนึงถึงคุณค่าความเป็นเท่าเทียม หลักการมีส่วนร่วม หลักระเบียบวิธีวิจัย หลักการพัฒนาตามหลักบวร รวมถึงควรนำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาที่เหมาะสม เช่น หลักสังคหวัตถุ หลักพรหมวิหาร และหลักสัปปุริสธรรม

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่าการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรม สำหรับผู้เข้าร่วมกิจกรรม เป็นแนวทางในการพัฒนาความรู้ ประสบการณ์ ความสามารถ ทักษะผู้เข้าร่วมกิจกรรม และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขและยั่งยืน

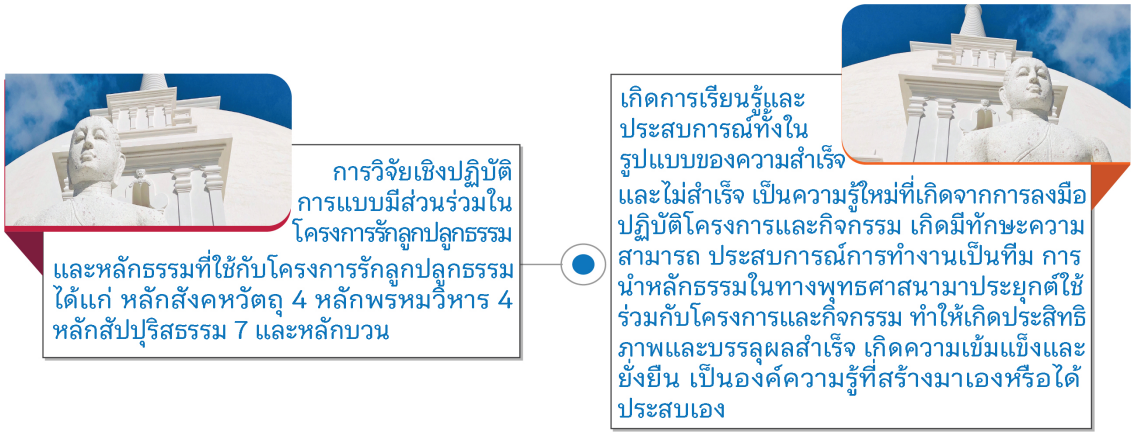
2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ชุมชนในอำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ควรส่งเสริมให้ผู้นำชุมชนและผู้ร่วมวิจัยมีการทำวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาชุมชนให้มีโครงการและกิจกรรมเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยผู้นำร่วมกับผู้ร่วมวิจัย เพื่อความต่อเนื่องในงการพัฒนาชุมชน การร่วมมือ การมีส่วนร่วม และการรักษาทะนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้คู่กับชุมชน

2.2 โรงเรียนวัดเวฬุวัน บ้านตาดดงเค็ง ตำบลนิคม อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ควรส่งเสริมให้ผู้บริหารสถานศึกษาและผู้ร่วมวิจัยมีการทำวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาโรงเรียนอื่น หน่วยงานอื่นที่มีความเกี่ยวข้องกัน

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

จากการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการรักลูกปลูกธรรม เกิดองค์ความรู้เป็นประเด็นหลักดังนี้ หลักสังคหวัตถุ 4 หลักพรหมวิหาร 4 หลักสัปปุริสธรรม 7 หลักบวร และเกิดการเรียนรู้ประสบการณ์ทั้งในรูปแบบของความสำเร็จและไม่สำเร็จ เป็นความรู้ใหม่ที่เกิดจากการลงมือปฏิบัติโครงการและกิจกรรม เกิดมีทักษะ ความสามารถ ประสบการณ์ และการทำงานเป็นทีม ร่วมถึงการนำหลักธรรมในทางพุทธศาสนามาประยุกต์ใช้ร่วมกับโครงการและกิจกรรม ทำให้เกิดประสิทธิภาพ และบรรลุผลสำเร็จ เกิดความเข้มแข็งและยั่งยืน ซึ่งเป็นองค์ความรู้ที่สร้างขึ้นมาเอง โดยได้ประสบการณ์ด้วยตนเองและกลุ่มร่วมงานโครงการและกิจกรรม เกิดความเข้าใจและเรียนรู้ ดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงวัฒนธรรม. (2562). *ชุมชนคุณธรรม สร้างคนดี สังคมดี*. เข้าถึงได้จาก https://www.m-culture.go.th/th/index.php)

จิรัชยา เจียวก๊ก และสันติชัย แย้มใหม่. (2559). การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน. *วารสารหาดใหญ่วิชาการ*, 14(1), 79-95. https://doi.nrct.go.th//ListDoi/listDetail?Resolve_DOI=10.14456/hyaj.2016.7

พระไพศาล วิสาโล. (2554). ค่านิยมจากคนปลูกต้นไม้แห่งภูหลง. ใน วรรณา จารุสมบูรณ์. (บก.). *ปลูกความสุขกลางใจ: คู่มือการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อสุขภาวะทางปัญญา* (3-5). กรุงเทพฯ: สามลดา.

รัถยานภิศ พละศึก, เบญจวรรณ ถนอมชยธวัช และดลปภัฎ ทรงเลิศ. (2561). การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม: กระบวนการพัฒนาการสร้างเสริมสุขภาพชุมชนอย่างมีส่วนร่วม. *วารสารเครือข่ายวิทยาลัยพยาบาลและการสาธารณสุขภาคใต้*, 5(1), 211-223. https://he01.tci-thaijo.org/index.php/scnet/article/view/112995/87982

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม. (2564). *นิยาม ประเภทครอบครัวและดัชนี ตัวชี้วัดครอบครัวอยู่ดีมีสุข.* นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2560). *แนวทางการพัฒนาและประเมินค่านิยมหลักของคนไทย 12 ประการ*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

อัครเดช นีละโยธิน. (2566). การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม. *วารสสารวิชาการแสงอีสาน*, 20(1), 108-121. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/jsi/article/view/263455/173725

Carr, W., & Kemmis, S. (1992). *Becoming critical: Education, knowledge and action research.* London: Falmer Press.

เมืองศิลปะศรีเทพ เขาถมอรัตน์: การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์มรดกทางวัฒนธรรม*

Si Thep Artistic City Khao Thamorat Developing Creative Tourism Areas Cultural Heritage Conservation

พระครูสุตพัชรบัณฑิต (ธนกร กิตฺติปญฺโญ/สร้อยศรี) และกษิดิศ รอดน้อย
Phrakhru Sutapatcharabundit (Thanakorn Kittipañño/Soisri) and Kasidit Rodno
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์พ่อขุนผาเมือง, ประเทศไทย
Mahulalongkornrajavidyalaya University, Phokhunphamuang Buddhist College, Thailand
Corresponding Author, E-mail: phatcharabundit.07@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประวัติศาสตร์และศิลปกรรมทางศาสนา เขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ 2) ศึกษาการมีส่วนร่วมของวัดและชุมชนในการอนุรักษ์พุทธประติมากรมเขาถมอรัตน์เมืองศิลปะศรีเทพ เพชรบูรณ์ และ 3) การพัฒนาการจัดการทรัพยากรมรดกทางวัฒนธรรมพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เมืองศิลปะศรีเทพ เขาถมอรัตน์ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยการเก็บข้อมูลภาคสนามด้วยการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความรู้ ความเป็นมา และพัฒนาการของศิลปกรรมทางศาสนาเขาถมอรัตน์ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In depth Interview) จำนวน 37 รูป/คน เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำมาสรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประวัติศาสตร์เขาถมอรัตน์ เป็นเขาธรรมชาติ มีความโดดเด่น โดยมีส่วนแกนกลางของถ้ำที่เกิดจากหินย้อยเป็นแนวยาวลึกเข้าไปภายใน ส่วนที่เป็นผนังของแกนถ้ำเป็นที่แกะสลักประติมากรรมนูนต่ำ รูปพระพุทธรูป พระโพธิสัตว์ ธรรมจักรและเจดีย์ ประติมากรรมภายในถ้ำถมอรัตน์

2. การอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมของเขาถมอรัตน์ สามารถจัดลำดับได้ 2 ขั้นตอน ขั้นการซ่อมแซมและขั้นการดำรงรักษาส่วนที่ดีเด่น การมีส่วนร่วมของวัดและชุมชน จำแนกได้ 4 แนวทาง คือ (1) การส่งเสริมการเรียนรู้ (2) การปลูกจิตสำนึก (3) การสร้างและพัฒนามัคคุเทศก์ และ (4) การเสริมสร้างภูมิทัศน์ทาง

*ได้รับบทความ: 27 กันยายน 2567; แก้ไขบทความ: 12 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 16 ธันวาคม 2567
Received: September 27, 2024; Revised: December 12, 2024; Accepted: December 16, 2024

พระพุทธศาสนา การเสริมสร้างเครือข่ายการอนุรักษ์เขาถมอรัตน์ คือ (1) เครือข่ายมัคคุเทศก์รุ่นใหม่ (2) เครือข่ายฐานข้อมูลและทรัพยากรพุทธศิลปกรรม และ (3) เครือข่ายพุทธศิลปกรรม

3. การพัฒนาการจัดการทรัพยากรมรดกทางวัฒนธรรมพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้าง สรรค์ พบว่า การจัดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ บนฐานอัตลักษณ์ ประกอบด้วย ประวัติศาสตร์ ศิลปะวัฒนธรรม วิถีชีวิต ภูมิปัญญา เอกลักษณ์ อัตลักษณ์เฉพาะถิ่นเขาถมอรัตน์โดยสามารถนำจุดแข็งในแต่ละองค์ประกอบมาใช้ในการพัฒนาต่อยอดให้เป็นส่วนสำคัญในการบริการจัดการท่องเที่ยว

คำสำคัญ: เมืองศิลปะศรีเทพ; เขาถมอรัตน์; การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว; วัฒนธรรม

Abstract

The purposes of this research were: 1) Study history and religious art at Khao Thammarat Historical Park, Si Thep, Phetchabun. 2) Study of the participation of temples and communities in the conservation of Buddha statues at Khao Thammarat, Si Thep Art City, Phetchabun, and 3) Development of cultural heritage resource management in creative tourism area, Sri Thep Art City, Khao Thamor Rat. This is qualitative research and action research by collecting field data with interviews about knowledge, history and development of Khao Thammarat religious art. By using in depth Interview number 37 monks or people. To analyze data, to summarize research results.

The results revealed that:

1. Khao Thamor Rat is a natural mountain with outstanding features. There is a core of the cave formed by stalactites that extend deep inside. The walls of the cave core are carved with bas-relief sculptures, Buddha statue, Bodhisattva, Dharmachakra and Chedi, sculptures inside Khao Thamor Rat Cave.

2. Preservation of Buddhist art at Khao Thamor Rat, can be arranged in 2 steps They were the repair stage and the stage of maintaining the outstanding parts. Participation of temples and communities can be classified into 4 approaches: 1) Promoting learning, 2) To Instill Conscience, 3) Tour guide development, and 4) Enhancing the Buddhist landscape.

3. Development of cultural heritage resource management in creative tourism areas found that creative tourism management on the basis of identity consists of: Historical, arts and culture, way of life, knowledge, uniqueness, local identity of Khao

Thamor Rat to use the strengths of each element to further develop into an important part of tourism management services.

Keywords: Si Thep Artistic City; Khao Thamorat; area development Tourism; Cultura

1. บทนำ

ประวัติศาสตร์ศรีเทพยังมีพุทธศิลปกรรมของเขาถมอรัตน์ ตั้งอยู่ในเขตตำบล โคกสะอาด อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ ห่างจากเมืองศรีเทพไปทางทิศตะวันตก ระยะทางประมาณ 15 กิโลเมตร เป็นศาสนสถานที่ดัดแปลงจากถ้ำหินปูนธรรมชาติ ภายในถ้ำมีคูหาเดียวหันหน้าไปทางด้านทิศเหนือ ขนาดความกว้างประมาณ 4.6 เมตร สูง 13 เมตร และความยาวประมาณ 20 เมตร บริเวณเกือบกึ่งกลางคูหามีเสาหินปูน ธรรมชาติซึ่งสามารถเดินวนได้โดยรอบ ปรากฏประติมากรรม สลักนูนต่ำรูปพระพุทธรูปประทับยืนอยู่บนฐานดอกบัว พระหัตถ์ทั้งสองข้างอยู่ในอิริยาบถแสดงธรรม และรูปพระโพธิสัตว์ ส่วนผนังถ้ำด้านในปรากฏภาพสลักรูปพระพุทธรูปประทับนั่งปางสมาธิ สถูปเจดีย์ธรรมจักร และพระโพธิสัตว์ รวมจำนวนทั้งหมด 11 องค์ (กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม, 2550) รูปพระโพธิสัตว์บางองค์มีลักษณะทางศิลปกรรม คล้ายกับประติมากรรมรูปพระโพธิสัตว์ที่พบในเขตที่ราบสูงโคราช แถบอำเภอประโคนชัย อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ และบ้านโตนด อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งมีรูปแบบคล้ายกับศิลปะเขมรแบบกำพงพระ และคล้ายคลึงกับประติมากรรมรูป พระโพธิสัตว์ที่พบจากเมืองคูบัว จังหวัดราชบุรี ภาพประติมากรรมในโบราณสถาน ถ้ำเขาถมอรัตน์นี้เกี่ยวเนื่องกับคติความเชื่อในพุทธศาสนาแบบนิกายมหายาน กำหนดอายุราวพุทธศตวรรษที่ 14

พุทธศิลปกรรมหรือพุทธศิลป์ ทั้งในด้านจิตรกรรม ประติมากรรม และสถาปัตยกรรม สิ่งที่ถือเป็นพุทธศิลป์คือ ความงดงามทางด้านศิลปะ ในพระพุทธศาสนาความงามของธรรมชาติ ถือว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อถึงปรัชญาของพระพุทธเจ้า เพราะเป็นการเสริมสร้างความรู้สึก ความนึกคิด ความเข้าใจและรู้จักการปล่อยว่าง สามารถเป็นสื่อในการเข้าใจ เข้าถึงธรรมะที่ลึกซึ้งได้ พุทธศิลป์ เป็นคำผสมระหว่างคำว่า “พุทธ” ซึ่งหมายถึง ผู้รู้ ผู้มีปัญญา ผู้รู้ดีแล้ว ผู้เบิกบาน ท่านผู้รู้อริยสัจสี่ การอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมจำเป็นต้องคำนึงถึงหลักวิธีการ อย่างถูกวิธีอีกด้วย มิฉะนั้นความพยายามในการอนุรักษ์ก็จะเป็นการทำลาย หากพระสงฆ์ซึ่งเป็นผู้มีบทบาทหน้าที่ในการดูแลและไม่เห็นถึงความสำคัญหรือไม่เข้าใจ ในหลักการอาจทำให้พุทธศิลปกรรมนี้เสื่อมสภาพลงเร็วกว่าเท่าที่ควร แต่หากพระสงฆ์และชุมชนให้ความสำคัญของปัญหาดังกล่าวก็จะช่วยกันรักษาและคอย ให้ความรู้ชี้แนะกับชาวบ้านให้เห็นความสำคัญของพุทธศิลปกรรม (ศรีศักร วัลลิโภดม, 2550) และสร้างจิตสำนึกว่าพุทธศิลปกรรมเป็นสมบัติส่วนรวมของชาติ ที่จะต้องช่วยกันอนุรักษ์ให้มีอายุยืนยาวเพื่อให้ชนรุ่นหลังรับรู้พุทธศิลปกรรมของเขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์

สภาพปัญหาปัจจุบันของอุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ และเขาถมอรัตน์นั้น บริเวณโดยรอบของอุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ สภาพแวดล้อมเสื่อมโทรมอย่างรวดเร็ว ปัญหาเรื่องการขยายแท่นขุดเจาะน้ำมันอยู่ห่างอุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพไม่ถึง 100 เมตร ปัญหามลพิษจากโรงงานน้ำตาล และการลุกล้ำเขตแดนอุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ และสภาพปัญหาเขาถมอรัตน์ ระยะทางจากข้างล่างเดินขึ้นยอดเขามีระยะทางประมาณ 1.5 กิโลเมตร สภาพป่าไม้เสื่อมโทรม เส้นทางในทางการเดินขึ้นสู่ยอดเขามีความยากลำบาก ทำให้นักท่องเที่ยวไม่สนใจที่จะขึ้นไปชมความงดงามพุทธประติมากรรมแบบนูนสูงเขาถมอรัตน์ ซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรม

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นชุมชนผู้อยู่ในพื้นที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้เล็งเห็นความสำคัญจากประเด็นดังกล่าวจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเมืองศิลปะศรีเทพ: เขาถมอรัตน์ การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์มรดกทางวัฒนธรรม จังหวัดเพชรบูรณ์ จากสภาพปัญหาเชิงพื้นที่ว่ามีปัญหาอะไรบ้างและต้องการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างไรเพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นให้ทรงคุณค่าและคงอยู่ตลอดไป ควบคู่กับการพัฒนาประเทศด้านอื่นๆ ต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์ และศิลปกรรมทางศาสนา เขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์
2. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของวัดและชุมชนในการอนุรักษ์พุทธประติมากรมเขาถมอรัตน์เมืองศิลปะศรีเทพ เพชรบูรณ์
3. เพื่อการพัฒนาการจัดการทรัพยากรมรดกทางวัฒนธรรมพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เมืองศิลปะศรีเทพ เขาถมอรัตน์

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative) ในภาคสนามโดยใช้วิธีวิทยาวิจัยแบบผสมผสานดังนี้

การวิจัยเชิงคุณภาพ ทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับพระไตรปิฎก หนังสือ รายงานการวิจัย รายงานการประชุม ภาพถ่าย เอกสารแสดงความสัมพันธ์ที่แสดงให้เห็นแนวคิดการมีส่วนร่วมของวัดและชุมชนในเมืองศิลปะศรีเทพ: เขาถมอรัตน์ การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์มรดกทางวัฒนธรรม จังหวัดเพชรบูรณ์ ดังนี้ 1) ศึกษา ค้นคว้า และรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ และศิลปกรรมทางศาสนา ในอุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ ทั้งหนังสือ ตำรา รายงานการวิจัย และเอกสารอื่นๆ 2) ทำการวิเคราะห์การมีส่วนร่วมของวัด

และชุมชนในการอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมของเขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ และ 3) สรุปผลการศึกษาที่ทำให้เห็นการพัฒนาการจัดการทรัพยากรมรดก เมืองศิลปะศรีเทพ: เขาถมอรัตน์ การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์มรดกทางวัฒนธรรม

ขั้นตอนการเก็บข้อมูล โดยการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลมีการวิเคราะห์ ข้อมูลจากเอกสารและการศึกษาในภาคสนามเพื่อวิเคราะห์การอนุรักษ์พุทธศิลปกรรม ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของวัดและชุมชนในการอนุรักษ์เขาถมอรัตน์ โดยแบ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลออกเป็น 3 กลุ่ม รวม 37 รูป/คน ได้แก่ 1) ตัวแทนของผู้นำทางศาสนาในชุมชนตำบลโคกสะอาด/ตำบลศรีเทพ จำนวน 7 รูป/คน 2) ผู้นำชุมชน จำนวน 21 คน 3) ผู้นำด้านวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว จำนวน 9 คน

ขอบเขตด้านเวลา ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตด้านเวลาโดยเริ่มดำเนินการวิจัยตั้งแต่ ตุลาคม พ.ศ. 2565 ถึง กันยายน พ.ศ. 2566 (ประจำปีงบประมาณ 2566)

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key informant) เป็นการศึกษาวิจัยในเชิงลึกมุ่งเน้นการสัมภาษณ์และตัวแทนของวัด ตัวแทนของชุมชน และภาครัฐ เช่น วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม รวมทั้งหมด 37 รูป/คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคณะผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการดำเนินการวิจัย โดยจำแนกตามโครงการย่อย ดังนี้ 1) โครงการย่อยที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับศิลปกรรมทางศาสนา เขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เกี่ยวกับความสำคัญและอิทธิพลทางศาสนาที่มีผลต่อศิลปกรรมทางศาสนา 2) โครงการย่อยที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของวัดและชุมชนในการอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมของเขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ 3) โครงการย่อยที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการ เมืองศิลปะศรีเทพ: เขาถมอรัตน์ การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์มรดกทางวัฒนธรรม

คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้ 1) ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ เอกสาร ทฤษฎีระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของวัดและชุมชนในการอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมของเขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ 2) นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้ามาประมวลความรู้สรุปเป็นกรอบแนวคิดกำหนด ขอบเขตการวิจัยและกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 3) สร้างสัมภาษณ์ถามตามกรอบแนวคิด เพื่อให้ครอบคลุมขอบเขตของการทำวิจัย 4) นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างเสร็จแล้วเสนอคณะกรรมการที่ปรึกษางานวิจัยเพื่อตรวจสอบแก้ไขปรับปรุงให้มีความตรงตามเนื้อหา 5) นำแบบสัมภาษณ์มาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ปรึกษางานวิจัย 6) นำข้อเสนอแนะที่ได้ปรับปรุงแล้วจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่านมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสม จากนั้นนำแบบสัมภาษณ์ที่สมบูรณ์แล้วไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล 1) กำหนดข้อมูลและตัวชี้วัด เป็นการกำหนดว่าข้อมูลที่ต้องการมีอะไรบ้าง โดยการศึกษาและวิเคราะห์จากวัตถุประสงค์หรือปัญหาของการวิจัยเพื่อสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย

และจะใช้อะไรเป็นตัวชี้วัดจึงจะได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง 2) กำหนดแหล่งข้อมูล ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Information) เป็นการศึกษาวิจัยในเชิงลึกมุ่งเน้นการสัมภาษณ์และประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) ร่วมกับ ตัวแทนคณะสงฆ์ ประชาชน และองค์กรที่ทำงานการมีส่วนร่วมของวัดและชุมชนในการอนุรักษ์เขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ 3) นำเครื่องมือวิจัยไปใช้สัมภาษณ์ (Inter View) โดยคณะผู้วิจัย การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) สำหรับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเชิงนโยบายและกลุ่มผู้ให้ข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Information) เป็นการศึกษาวิจัยในเชิงลึกมุ่งเน้นการสัมภาษณ์ 3 กลุ่ม รวม 30 รูป/คน ในกลุ่มทดลองจำนวน 3 ครั้ง (ทุก 3 เดือน) 4) การสัมมนากลุ่มย่อยกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับแนวคิด หลักการ ความเป็นมา การมีส่วนร่วมของวัดและชุมชนในการอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมของเขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ ที่ผู้วิจัยเลือกศึกษามาร่วมสัมมนา เพื่อให้ข้อมูลนำมาวิเคราะห์เชิงพรรณนา รวมถึงได้ข้อมูลเชิงลึกอย่างน้อย 8 ครั้ง ต่อ 4 เดือน

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ข้อมูลจากการรวบรวมที่มีอยู่อย่างเป็นระบบ สะดวก และง่ายต่อการค้นหาข้อมูล ในการจัดทำแฟ้มเพื่อประโยชน์ต่อการค้นหาข้อมูล ประกอบด้วย 1) แฟ้มข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เจาะลึกและการสนทนากลุ่มหรือสัมภาษณ์กลุ่มย่อยหรือสัมมนากลุ่มย่อย ประกอบด้วยข้อมูล 2 ส่วน คือ (1) ข้อมูลที่เป็นแบบบันทึกการสัมภาษณ์และแบบบันทึกการสนทนากลุ่มประกอบด้วย ชื่อผู้ให้ข้อมูล วันที่ ช่วงเวลา สถานที่สัมภาษณ์ สัมภาษณ์ครั้งที่ ชื่อผู้สัมภาษณ์ บทสัมภาษณ์ (2) ข้อมูลที่เป็นแบบวิเคราะห์การสัมภาษณ์เจาะลึก/การสนทนากลุ่ม หรือสัมมนากลุ่มย่อย ซึ่งประกอบชื่อผู้ให้ข้อมูล ชื่อผู้สัมภาษณ์ คำหลักบรรยาย เหตุการณ์/สถานการณ์ และการตีความเบื้องต้นแล้วจึงทำการวิเคราะห์เชิงพรรณนา

การนำเสนอผลการศึกษาวิจัย จะอยู่ในลักษณะการพรรณนาความ (Descriptive Presentation) ประกอบภาพถ่ายและการพรรณนาความประกอบการบรรยายเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของวัดและชุมชนในการอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมของเขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลไปพร้อมๆ กับการจัดเก็บข้อมูลอยู่ตลอดเวลา และนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาวิเคราะห์และสังเคราะห์จนได้ข้อสรุปเพื่อตอบคำถามตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยมุ่งศึกษาแนวคิดการมีส่วนร่วมของวัดในชุมชน ผู้นำชุมชนในเขตชุมชนศรีเทพและภาครัฐ ประกอบด้วย วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม จังหวัดเพชรบูรณ์ เพื่อหารูปการอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมของเขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมของเขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ และการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์และรองรับการยกระดับให้อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพเป็นมรดกโลกต่อไป

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง เมืองศิลปะศรีเทพ เขาถมอรัตน์: การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ มรดกทางวัฒนธรรม ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ประวัติศาสตร์ศรีเทพ และศิลปกรรมทางศาสนา บนเขาถมอรัตน์ ห่างจากเมือโบราณศรีเทพไปทางทิศตะวันตกราว 15 กิโลเมตร โดยมีส่วนแกนกลาง ของถ้ำที่เกิดจากหินย้อยเป็นแนวยาวลึกเข้าไปภายใน ส่วนที่เป็นผนังของแกนถ้ำ เป็นที่แกะสลักประติมากรรมนูนต่ำ รูปพระพุทธรูป พระโพธิสัตว์ ธรรมจักรและเจดีย์ ประติมากรรมภายในถ้ำถมอรัตน์สามารถจัดแบ่งได้ 3 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มที่ 1 เป็นส่วนของแกนกลางของหินย้อยที่อยู่กลางถ้ำ ด้านหน้าสุดเป็นพระพุทธรูป ยืนขนาดใหญ่ปางแสดงธรรม 2 พระหัตถ์ยืนบนดอกบัว มีขนาดใหญ่สุด สูง 2.5 เมตร พระเศียรกว้าง 32 เซนติเมตร สูง 48 เซนติเมตร เบื้องซ้ายของพระพุทธรูปประธาน ถัดเข้าไปด้านใน มีพระพุทธรูปยืนอีก 2 องค์ ขนาดความสูง 1.5 เมตร เป็นพระพุทธรูปแสดงวิตรรกะมุทราทั้ง 2 พระหัตถ์ ทั้ง 2 องค์ ทรงยืนเอียงตนเล็กน้อย พระเศียรกว้าง 14.50 สูง 30 เซนติเมตร มีเค้าโครงของส่วนพระอังสา ร่องรอยของพระหัตถ์ที่ยกขึ้นแสดงวิตรรกะทั้ง 2 พระหัตถ์ จีวรที่ตกเป็นวงโค้งแบบทวารวดี (ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ลำดับที่ 37, สัมภาษณ์, 17 กันยายน 2566) 2) กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วยพระโพธิสัตว์สี่กร จำนวน 3 องค์ และพระพุทธรูปประทับนั่งปางสมาธิ ด้านข้างมีสถูป 1 องค์ ซึ่งภายหลังการยึดคืนพระเศียรของพระโพธิสัตว์ทั้ง 3 เศียรแล้ว จึงได้ทราบว่า พระโพธิสัตว์อีกองค์หนึ่งถูกทำลายไปจนไม่สามารถหาได้ ทำให้พระเศียรของพระโพธิสัตว์ในประติมากรรมกลุ่มที่ 2 นี้เหลือเศียร 1 พระเศียร (ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ลำดับที่ 35, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2566) 3) กลุ่มที่ 3 อยู่ในแถบของแกนกลางผนังถ้ำ เช่นเดียวกับพระพุทธรูปยืน 3 องค์ แต่อยู่ถัดลึกเข้าไปด้านใน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ รูปสลักของพระโพธิสัตว์ 2 องค์ เป็นพระโพธิสัตว์ 4 กร ทั้ง 2 องค์ จากลักษณะพบว่าเป็นพระโพธิสัตว์ศรีอริยเมตไตรยเพราะมีสัญลักษณ์ของสถูปที่มวยผมชัดเจน ส่วนองค์นอก สัญลักษณ์บนพระเศียรไม่ชัดเจน แต่คาดว่าเป็นพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร (ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ลำดับที่ 34, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2566) วิเคราะห์พุทธศิลปกรรม ประติมากรรมพระพุทธรูปภายในถ้ำเขาถมอรัตน์ ได้รับอิทธิพลทางศิลปะจากวัฒนธรรมทวารวดีแถบภาคกลาง (นครปฐม สุพรรณบุรี) โดยวิเคราะห์จากลักษณะของพระพักตร์ค่อนข้างเรียว พระขนงเป็นสันนูน ยาวต่อกันเป็นรูปปีกกา พระเนตรโปนเหลือบต่ำ พระนาสิกโด่งแบะไม่มาก ริมพระโอษฐ์ล่างหนา ริมพระโอษฐ์บนบาง พระหนุมน การห่มจีวรคลุมเรียบไม่มีริ้ว แสดงวิตรรกมุทรา 2 พระหัตถ์ และการนั่งแบบวีราสนะ (สมาธิ) ที่ปรากฏโดยทั่วไปในทวารวดีภาคกลาง แต่ก็มีบางส่วนที่ได้รับอิทธิพลจากทวารวดีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือลักษณะของชายจีวรที่ผายออกด้านข้างและการปรากฏของแถบผ้าบนสบงระหว่างพระชงฆ์ทั้งสองข้าง รวมถึงมีพระพุทธรูปองค์หนึ่งที่แสดงวิตรรกมุทราพระหัตถ์เดียว ส่วนอีกพระหัตถ์หนึ่งจับชายจีวร ซึ่งตรงกับลักษณะพระพุทธรูปทวารวดีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แถบลุ่มน้ำชี

ในขณะที่กลุ่มพระโพธิสัตว์ได้รับอิทธิพลจากทวารวดีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แถบบ้านฝ้าย บ้านโตนด บ้านประโคนชัย ด้วยพระพักตร์รูปไข่ พระนลาฏกว้าง พระเนตรเปิดมองตรง พระนาสิกโด่งงุ้มเล็กน้อย บริเวณส่วนปลาย ฝีพระโอษฐ์ด้านล่างค่อนข้างใหญ่ ริมพระโอษฐ์บนเรียบเล็ก ไม่ปรากฏพระมัสสุ พระหนุค่อนข้างเหลี่ยม อิริยาบถยืนเอียงตัวเล็กน้อย พระเกศาถักเป็นชั้นๆ และทรงชฎามงกุฎ ซึ่งมีปรากฏในทวารวดีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนลักษณะของผ้านุ่งแบบสมพต และแบบปริธานะ เป็นอิทธิพลของศิลปะเขมรก่อนเมืองพระนคร จากที่กล่าวมาทั้งหมดจึงสามารถกำหนดอายุกลุ่มพระพุทธรูป พระโพธิสัตว์จากเมืองศรีเทพและภาพสลักบนถ้ำถมอรัตน์ว่า ควรจะมีอายุอยู่ในช่วงราวกลางพุทธศตวรรษที่ 13 ช่วงต้นพุทธศตวรรษที่ 15

2. อนุรักษ์พุทธศิลปกรรมเขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ พบว่า กลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลักที่สำคัญ 2 กลุ่ม คือ วัด และชุมชน สำหรับกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง สนับสนุน 1 กลุ่ม คือ กลุ่มหน่วยงานราชการและองค์กรไม่หวังผลประโยชน์ในพื้นที่ ซึ่งมีหน้าที่ที่จะต้องทำตามหลักพระธรรมวินัย และตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ โดยในการอนุรักษ์นั้น สามารถทำได้ด้วย การดูแลรักษา รวมทั้งการให้ความรู้ในการอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมของเขาถมอรัตน์แก่ประชาชน สามารถจัดลำดับขั้นตอนได้ 2 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้ ขั้นที่ 1 การอนุรักษ์ด้วยการซ่อมแซม โดยหากมีสิ่งใดชำรุดเสียหาย หรือเป็นสิ่งที่ควรซ่อมแซม จะต้องแจ้งให้ผู้ดูแลรับทราบและดำเนินการเป็นสำคัญ ขั้นที่ 2 การอนุรักษ์ด้วยการดำรงรักษาส่วนที่ดีเด่นสำคัญ เมื่อสร้างส่วนใหม่จะต้องให้ สอดคล้องกับของเก่าให้ดีขึ้น โดยมีนโยบายที่เป็นหลักการสำคัญ 3 หลักการ ประกอบด้วย 1) การอนุรักษ์ต้องเป็นไปเพื่อการเก็บรักษาส่วนที่ดีให้มากที่สุดและมีความสอดคล้องกับของเก่าที่เหลืออยู่ 2) การอนุรักษ์สิ่งก่อสร้างที่ใกล้เคียงต้องร่วมกันอนุรักษ์ให้คงอยู่อย่างเดิมให้มากที่สุดและเป็นไปตามทิศทางเดียวกัน 3) การเชื่อมั่นต่อคุณค่าในการอนุรักษ์อย่างแท้จริง โดยการให้ความสำคัญต่อคุณค่าและสร้างความสำนึกรักในพุทธศิลปกรรมของชุมชน เพื่อการเพิ่มดำเนินการอนุรักษ์และร่วมรับผิดชอบในการตัดสินใจดำเนินการร่วมกันทุกครั้ง

“...การอนุรักษ์จะต้องแน่ใจแล้วว่าการอนุรักษ์นั้นมีความสำคัญมีคุณค่าอย่างแท้จริงถึงจะเริ่มลงมืออนุรักษ์ตามเทคนิคและวิธีการของตนเอง...” (ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ลำดับที่ 1, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2566)

การศึกษาการมีส่วนร่วมของวัดและชุมชนในการอนุรักษ์เขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ พบว่า วัดและชุมชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์เขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ และพบปัญหาของการมีส่วนร่วม 3 ระดับ ดังนี้

2.1 ระดับนโยบาย พบว่า การบังคับใช้กฎหมาย ข้อบัญญัติและข้อบังคับเกี่ยวกับการอนุรักษ์โบราณสถานหรือโบราณวัตถุไม่เด็ดขาด และผู้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ส่วนใหญ่มีความรู้ทางกฎหมาย ข้อบัญญัติและข้อบังคับเกี่ยวกับการอนุรักษ์โบราณสถานหรือโบราณวัตถุน้อยมาก

“...เขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เป็นสถานที่ทางพระพุทธศาสนาที่นับว่ามีความสำคัญในท้องถิ่นที่จะต้องได้รับการอนุรักษ์ และพัฒนา...” (ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ลำดับที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2566)

2.2 ระดับวัดและชุมชน พบว่า พุทธศิลปกรรมในพื้นที่เกิดการทรุดโทรม ขาดการดูแลรักษาอย่างถูกต้อง การขาดแคลนบุคลากรผู้เชี่ยวชาญในการกำกับ ดูแล บำรุงและรักษา รวมถึงการปลูกฝัง ให้คนรุ่นใหม่เกดิเกิดการอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมในพื้นที่ และไม่มีกิจกรรมส่งเสริมภาพลักษณ์ ประวัติศาสตร์ทางวัฒนธรรมในพื้นที่อีกด้วย

“...การขาดแคลนบุคลากรผู้นำที่จะเข้ามาดูแล ช่วยปลูกฝังจิตสำนึก และจิตสาธารณะให้กับเยาวชนในชุมชน เป็นปัญหาหลักที่ควรเร่งแก้ไขมาก ...” (ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ลำดับที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2566)

3. ระดับจังหวัดและองค์กรด้านวัฒนธรรม พบว่า การมีส่วนร่วมส่งเสริมและการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางด้านวัฒนธรรมมีน้อยและไม่ต่อเนื่อง

“...ฝ่ายปกครองท้องถิ่นและฝ่ายปกครองท้องที่ควรเข้ามามีส่วนร่วม อย่างเข็มแข็งและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทั้งเทศบาลหรือองค์การบริหาร ส่วนตำบลตลอดจนสภาวัฒนธรรมตำบลและสภาวัฒนธรรมอำเภอ ควรขยายเครือข่ายในการอนุรักษ์และพัฒนาพุทธศิลปกรรมของเขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพเพิ่มมากขึ้น และนำเครือข่ายเหล่านั้นมาร่วม ในการอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมของเขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรนำพุทธศิลปกรรมของ เขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ มาเป็นทุนทางประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมแล้วนำมารับใช้ชุมชนท้องถิ่น โดยการพัฒนา ส่งเสริม และอนุรักษ์...” (ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ลำดับที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2566)

ดังนั้น แนวทางการอนุรักษ์เขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ ตามแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ การมีส่วนร่วม และการสร้างเครือข่าย จำแนกได้เป็น 4 แนวทาง ดังนี้

3.1 แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้นโยบายการอนุรักษ์วัฒนธรรม โดยมุ่งเน้นประเด็นที่สำคัญที่สุดคือ การถ่ายทอดความรู้ด้านนโยบาย และควบคุมการบังคับใช้กฎหมาย และมีมาตรการเด็ดขาด เกี่ยวกับการอนุรักษ์โบราณสถาน โบราณวัตถุ ตลอดจนการตราข้อบัญญัติท้องถิ่นเพิ่มเติมในการอนุรักษ์เขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์

3.2 แนวทางการปลูกจิตสำนึกอนุรักษ์วัฒนธรรม โดยมุ่งเน้นประเด็นที่สำคัญที่สุด คือ การเสริมสร้างจิตสำนึก ปลูกฝังคุณค่า และให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการอนุรักษ์พุทธศิลปกรรม ด้วยการจัดอบรมให้ความรู้สำหรับเยาวชน ประชาชน ชุมชน และวัดในชุมชนเพื่อสร้างความตระหนักรู้ในการดูแลรักษาและอนุรักษ์อย่างต่อเนื่องต่อไป

3.3 แนวทางการสร้างและพัฒนามัคคุเทศก์ท้องถิ่น โดยมุ่งเน้นประเด็นที่สำคัญที่สุดคือ การจัดกิจกรรมฝึกอบรมและลงพื้นที่สำรวจสถานที่จริง เพื่อการพัฒนาความรู้และทักษะเฉพาะทาง ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งจะทำให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งในเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ ศิลปกรรม ประเพณี และวิถีชีวิตของท้องถิ่น ส่งผลให้สามารถถ่ายทอดข้อมูลได้อย่างถูกต้องและ น่าสนใจ รวมทั้งการพัฒนาทักษะการสื่อสารและเทคนิคการนำเสนออย่างมืออาชีพเพื่อให้สามารถ นำไปสร้าง ประสบการณ์ที่ดีและน่าจดจำให้กับสาธารณชน และทำให้เกิดความภาคภูมิใจในมรดกทางวัฒนธรรมใน ท้องถิ่นของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.4 แนวทางการเสริมสร้างภูมิทัศน์ทางพระพุทธศาสนาชุมชน โดยมุ่งเน้นประเด็นที่สำคัญ ที่สุด คือ การรักษาและฟื้นฟูสถาปัตยกรรมและศิลปกรรมทางพระพุทธศาสนาให้สอดคล้องกับอัตลักษณ์ และคุณค่าทางพุทธศิลปกรรมชุมชน และเสริมสร้างบรรยากาศที่สงบและเหมาะสมกับการปฏิบัติธรรม และการใช้ชีวิตตามวิถีการดำรงชีวิตของชุมชน เช่น การพัฒนาทักษะความเชี่ยวชาญของช่างฝีมือด้าน การ บูรณะสถาปัตยกรรมและศิลปกรรมท้องถิ่น การจัดกิจกรรมในงานบุญ งานเทศกาล หรือการ ปฏิบัติธรรม เป็นต้น (ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ลำดับที่ 25, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2566)

การเสริมสร้างเครือข่ายการอนุรักษ์เขาถมอรัตน์อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ แสดง ผลการวิจัยดังต่อไปนี้ 1) ข้อจำกัดในการเสริมสร้างเครือข่ายการอนุรักษ์ มีดังนี้ (1) เครือข่ายชุมชน ทำ หน้าที่อย่างมีขอบเขตจำกัด เนื่องจากขาดการให้ความร่วมมือและสนับสนุนจากหน่วยงานอย่างต่อเนื่อง ทำให้งบประมาณและบุคลากรผู้เชี่ยวชาญไม่เพียงพอและไม่สอดคล้องกับการทำนุบำรุง ดูแลรักษา สถาปัตยกรรม โบราณสถาน โบราณวัตถุในพื้นที่ (2) เครือข่ายวัด ด้วยขอบเขตและข้อบังคับที่มีอย่างจำกัด เช่น ข้อบังคับและระเบียบที่ต้อง ปฏิบัติในการจัดกิจกรรมและการใช้ทรัพยากรภายในวัด การปฏิบัติตาม ข้อบังคับขององค์กรศาสนาและ หน่วยงานท้องถิ่น เป็นต้น และ (3) เครือข่ายภาครัฐ มีบทบาทในการ สนับสนุนการการมีส่วนร่วมตามการปฏิบัติหน้าที่แบบ ปกติ บางส่วนอาจจะต้องขออนุญาตจากทางภาค รัฐในการทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปด้วยดี และหากมีกฎ ข้อบังคับเข้ามาเกี่ยวข้องทำให้งานและบทบาท นั้นล่าช้าลง บางส่วนก็ต้องการกำลังเสริมจากภาคประชาสังคม

ดังนั้น การเสริมสร้างเครือข่ายการอนุรักษ์เขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ มีดังนี้ 1) การเสริมสร้างเครือข่ายมักคุเทศก์ชุมชนรุ่นใหม่ 2) การเสริมสร้างเครือข่ายฐานข้อมูลและ ทรัพยากรพุทธศิลปกรรม เพื่อการเชื่อมโยงกลุ่ม เครือข่ายวัฒนธรรมในพื้นที่ และใช้เทคโนโลยีใหม่สร้าง ระบบฐานข้อมูล 3) การเสริมสร้างเครือข่ายพุทธศิลปกรรม โดยการจัดตั้งเครือข่ายผู้เชี่ยวชาญทางพุทธ ศิลปกรรม เช่น ผู้เชี่ยวชาญทางพระพุทธศาสนา ช่างฝีมือท้องถิ่น นักอนุรักษ์ท้องถิ่น นักวิจัย นักวิชาการ ศิลปิน องค์กรภาครัฐ ภาคเอกชน และองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร

4. ศักยภาพการจัดการทรัพยากรมรดกทางวัฒนธรรมพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เมืองศิลปะศรีเทพ เขาถมอรัตน์ โดยมีรายละเอียด จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์เชิงลึก สรุปได้ดังนี้ 1) ด้านสถานที่ท่องเที่ยว จากการสำรวจการจัดการทรัพยากรมรดกทางวัฒนธรรมพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เมืองศิลปะศรีเทพ เขาถมอรัตน์ พบว่าภายในถ้ำเขาถมอรัตน์มีภาพสลักทางพระพุทธศาสนา คุณค่าความศักดิ์สิทธิ์ เขาถมอรัตน์น่าจะถูกใช้เป็นแลนด์มาร์คในยามเดินทางในละแวกนั้นได้อย่างดี 2) ด้านบุคลากร พบว่ายังไม่มีหน่วยงานใดที่จัดหาบุคลากรเพื่อการประชาสัมพันธ์หรืออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวโดยเฉพาะ มีเพียงระบุชื่อและหมายเลขโทรศัพท์ของผู้ติดต่อประสานงานไว้ที่บริเวณด้านหน้าทางขึ้นเขาถมอรัตน์เท่านั้น 3) ด้านการจัดกิจกรรม จากการสำรวจพบว่า มีกิจกรรมที่ทางส่วนราชการจัดขึ้น เช่น กิจกรรมการแข่งขันเดิน-วิ่ง พิชิตเขาถมอรัตน์เพื่อเฉลิมพระเกียรติ 4) ด้านการจัดทำโปรแกรมการท่องเที่ยว พบว่า ชุมชนในเขตตำบลโคกสะอาดซึ่งเป็นสถานที่ตั้งของเขาถมอรัตน์มีการจัดกิจกรรมประเพณีโดยมีชื่อว่า “ขึ้นเขาถมอรัตน์ ทักษิณาวรรต เขาคลังนอก” โดยจะจัดงานดังกล่าวปีละหนึ่งครั้ง 5) ด้านการประชาสัมพันธ์ ผ่านเว็บไซต์ของเทศบาลตำบลโคกสะอาด มีเว็บไซต์ของกระทรวงท่องเที่ยวและกีฬาที่ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเขาถมอรัตน์ 6) ด้านการประสานงาน จากการศึกษาพบข้อมูลแสดงที่ตั้งและหมายเลขโทรศัพท์ สำหรับผู้สนใจแหล่งท่องเที่ยว มีป้ายแสดงที่ตั้ง ตำบลศรีเทพ อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ 7) ด้านการมีส่วนร่วมของหน่วยงานภาครัฐและภาคประชาชนในชุมชนตำบลโคกสะอาด เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการคิดริเริ่มการพิจารณาตัดสินใจ การร่วมกันปฏิบัติและรวมกันรับผิดชอบในเรื่องต่างๆ ในแนวนโยบายให้บรรลุตามวัตถุประสงค์

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัย เมืองศิลปะศรีเทพ: เขาถมอรัตน์ การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ มรดกทางวัฒนธรรม สามารถอภิปรายผลดังนี้

1. พระพุทธรูปจัดอยู่ในทวารวดีตอนกลาง เนื่องจากมีพระพักตร์ค่อนข้างแบน แป้นขมวดพระเกศาใหญ่ พระเนตรต่อกันเป็นสันคล้ายปีกกา อุษณีษะเตี้ย ไม่มีพระรัศมี แต่มีความแปลกคือ พระเนตรเหลือบลงต่ำ พระโอษฐ์ได้สัดส่วนไม่แบะกว้าง เหมือนศิลปะทวารวดีอื่น จึงเป็นไปได้ว่า ช่างศรีเทพเริ่มออกแบบพุทธศิลป์เพื่อให้เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง สอดคล้องกับแนวคิดของศาสตราจารย์ ฌอง บวสเซอรลิเยร์ ที่กล่าวว่า ศิลปกรรมเมืองศรีเทพควรจัดเป็น สกุลช่างเมืองศรีเทพ โดยให้เหตุผลว่า ประติมากรรมของช่างศรีเทพ มีรูปแบบเฉพาะทั้งประติมากรรมเนื่องในศาสนาฮินดู มหายาน มีความใกล้เคียงกับศิลปะทวารวดี ศรีวิชัย และลพบุรี ที่ผสมผสานเข้าด้วยกัน จนกลายเป็นลักษณะเฉพาะที่ไม่เหมือนศิลปะในสกุลอื่น พระพักตร์ของพระพุทธรูปถ้ำถมอรัตน์ มีความสวยงามและสมส่วนกับขนาดของใบหน้า การห่มจีวรของพระพุทธรูป ครองจีวรห่มคลุมเรียบ ไม่มีริ้ว มีชายผ้าตกลงด้านหน้าเป็นรูปตัวยู ชายจีวรด้านข้างแผ่ออก

และเป็นริ้วซ้อนหลายชั้น ปรากฏแถบผ้าบนสบงระหว่างพระชงฆ์ทั้งสองข้าง ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากศิลปะปาลา สอดคล้องกับแนวคิดของหม่อมเจ้าสุภัทรดิศ ดิศกุล (2539) ที่กล่าวว่า ต่างครองจีวรบางแนบติดกับพระองค์ โดยไม่ได้นำแบบอย่างพระวรกายที่อ้วน เตี้ย พระเศียรใหญ่ พระพักตร์หนา มาด้วย ซึ่งมีความใกล้เคียง

2. การมีส่วนร่วมอนุรักษ์เขาถมอรัตน์ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ เพชรบูรณ์ จำเป็นต้องมีการบังคับใช้และให้ความรู้ทางกฎหมาย ข้อบัญญัติ และข้อบังคับที่นำไปสู่การมีส่วนร่วมเพื่อการกำกับ ดูแล บำรุง รักษา และปลูกฝังจิตสำนึกความตระหนักรู้ให้กับทุกคนในชุมชน ดังที่ Habermas (1984) ระบุว่า พื้นฐานการวางแผนร่วมกันถือเป็นกระบวนการมีส่วนร่วมแบบสาธารณะที่มีประสิทธิผล มีประสิทธิภาพ ยุติธรรม และถูกต้องตามกฎหมาย และประสิทธิผลการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ตามกรอบการวางแผนร่วมกันนั้นมีความสัมพันธ์กับอำนาจที่ฝังรากลึกอยู่ภายสังคม การเสริมสร้างเครือข่ายความร่วมมือ โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน วัด และภาครัฐ เพื่อการพัฒนา สนับสนุน เสริมสร้าง และจัดสรรในการบริหารจัดการและดำเนินการให้เป็นไปตามบทบาท หน้าที่ของแต่ละกลุ่มภาคประชาสังคม (ชุมชน วัด ภาครัฐ) (อรทัย ก๊กผล, 2546) ที่มีความเชื่อมโยง เป็นไปตามทิศทางเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับปัจจัยทุนทางสังคมที่ส่งผลต่อรูปแบบการเสริมสร้างเครือข่ายทางสังคมด้านความร่วมมือและการตอบแทน ด้านอำนาจและชื่อเสียง ด้านการมีส่วนร่วมทางสังคม ด้านทรัพยากรและข้อมูล ด้านความปลอดภัยและความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่ง และด้านความสามัคคี

3. การพัฒนากิจกรรมพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เมืองศิลปะศรีเทพ : เขาถมอรัตน์ การพัฒนากิจกรรมพื้นที่ทองเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เมืองศิลปะศรีเทพ เขาถมอรัตน์ มี 5 ด้าน คือ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจ 2) ด้านกิจกรรม 3) ด้านการเข้าถึง 4) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก 5) ด้านที่พัก การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นการ กระตุ้นให้นำเอาทรัพยากรของประเทศไปใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดมีการจัดการท่องเที่ยวที่เป็นไปในแนวทางของด้านธุรกิจและบริการสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ การให้บริการด้านสิ่งดึงดูดของกิจกรรมการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกสบายและที่พักที่จะนำมาพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความสมบูรณ์มากที่สุด การพัฒนาสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวให้มีความหลากหลายกับทุกช่วงวัย การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว รวมถึงการเข้าถึงข้อมูลได้สะดวก เพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ปรับปรุงที่พักแบบสัมผัสวิถีชีวิตชุมชนเน้นการจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมมากขึ้น การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเน้นการท่องเที่ยวโดยชุมชน สอดคล้องกับธนาวดี ปิ่นประชานันท์ (2564) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เพื่ออนุรักษ์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ ในพื้นที่เกาะลันตา จังหวัดกระบี่

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

หน่วยงานภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สถาบันการศึกษา เป็นต้น จำเป็นต้องให้การสนับสนุนและเป็นผู้ที่ให้ข้อมูลความรู้ที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ การอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมทางพระพุทธศาสนา และกฎหมายที่เกี่ยวข้องแก่ชาวบ้าน มีการประสานงานกับหน่วยงาน ทุกฝ่ายและทุกครั้งที่จัดอบรม โดยเปิดโอกาสให้ชาวบ้านได้แสดงความคิดเห็น เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาและการหาทางออกให้กับประชาชน รวมทั้งการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคอย่างทั่วถึง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับชุมชน

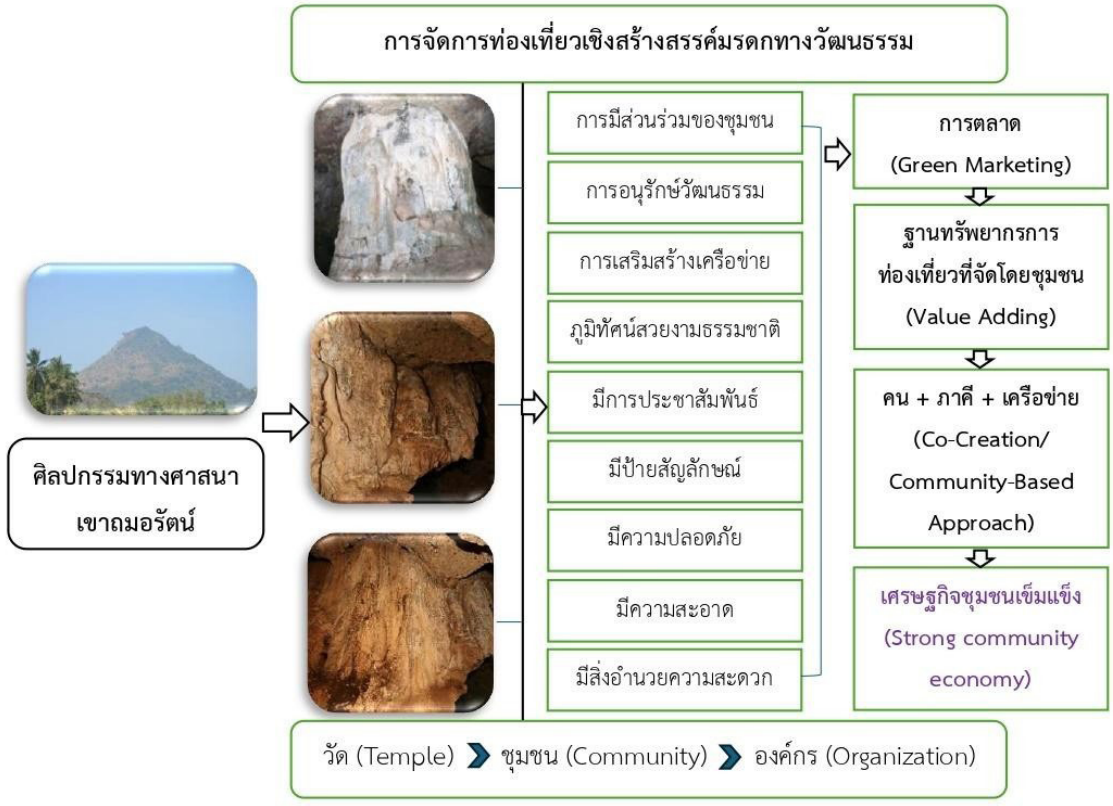
ชุมชนควรปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกการอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมของ อุทยาน ประวัติศาสตร์ศรีเทพ เขาถมอรัตน์ ให้กับประชาชน เด็กและเยาวชน เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมอนุรักษ์และพัฒนาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ทางพระพุทธศาสนา มีการจัดอบรมให้ความรู้แก่คนในชุมชน เพื่อการเสริมสร้างองค์ความรู้ รวมทั้งการปรับภูมิทัศน์โดยรอบเขาถมอรัตน์ให้เหมาะสม และจัดประชาสัมพันธ์พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนากลยุทธ์การเสริมสร้างจิตสำนึกและการมีส่วนร่วมอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมที่เสี่ยงต่อการทำลายและสูญหาย โดยให้ความสำคัญและความจำเป็นอย่างเร่งด่วนในการศึกษาปลูกฝังจิตสำนึก และการตระหนักรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ และการอนุรักษ์พุทธศิลปกรรมทางพระพุทธศาสนา ก่อนที่พุทธศิลปกรรมเหล่านี้จะถูกทำลายโดยการกระทำของประชาชนที่ปราศจากความรู้ความเข้าใจซึ่งมุ่งเน้นการ ดำเนินการศึกษา รวบรวมองค์ความรู้เกี่ยวกับวัดและชุมชน เพื่อนำไปประยุกต์ใช้

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

องค์ความรู้เกี่ยวกับเมืองศิลปะศรีเทพ เขาถมอรัตน์ การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์มรดกทางวัฒนธรรม จากการศึกษาวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลหนังสือ ตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งสามารถสรุปออกมาเป็นองค์ความรู้ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์มรดกทางวัฒนธรรม องค์ความรู้ที่ได้รับตามที่นำเสนอดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม. (2550). *อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ.* กรุงเทพฯ: รุ่งศิลป์การพิมพ์.

ธนาวดี ปิ่นประชานันท์. (2564). *การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เพื่ออนุรักษ์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์อูรักลาโวยจในพื้นที่เกาะลันตา.* (ปริญญานิพนธ์ศิลปศาสตรบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศรีศักร วัลลิโภดม. (2560). *พุทธศาสนาและความเชื่อในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิเล็ก-ประไพรวิริยะพันธ์.

สุภัทรดิศ ดิศกุล, หม่อมเจ้า. (2539). *ศิลปะขอม.* กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.

อรทัย ก๊กผล. (2546). *Best practices ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความเป็นเลิศด้านความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมของประชาชน*. นนทบุรี: วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น สถาบันพระปกเกล้า.

Habermas, J. (1984). *The theory of communicative action: Reason and the rationalization of society.* Boston: Beacon Press.

ปฏิบัติการทางสังคมของข้าราชการครูไทยในบริบทการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองในภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทย: กรณีศึกษาโรงเรียนรัฐแห่งหนึ่งในเมืองหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา[*1]

The Social Practice of Thai Government Service Teachers in Context of Social, Economic and Political Changes in Mid-South Thailand: A Case Study of States School in Hat Yai City, Songkhla Province

พศุตม์ ห้วยลึก
Pasut Huailuek
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ประเทศไทย
Chiang Mai University, Thailand
E-mail: saikhao1997@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปฏิบัติการทางสังคมของข้าราชการครูไทยในบริบทของการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองในภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทย โดยศึกษาผ่านกรณีศึกษาข้าราชการครูในโรงเรียนรัฐแห่งหนึ่งในเมืองหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการศึกษาแบบชาติพันธุ์วรรณนา โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร การสังเกตการณ์ และสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 29 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนา

ผลการวิจัยพบว่า ข้าราชการครูในโรงเรียนกรณีศึกษามีปฏิบัติการทางสังคมในรูปแบบที่แตกต่างหลากหลาย อาทิ การเป็นครูหรือกลุ่มครูผู้ประกอบการสถาบันกวดวิชา การแสดงตัวตนและจุดยืนเป็นครูที่สนับสนุนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเมืองผ่านการใช้ห้องเรียนเป็นพื้นที่ปฏิบัติการ หรือเป็นข้าราชการครูที่ส่งเสริมสิทธิและเสรีภาพของนักเรียน รวมไปถึงการเป็นครูฝ่ายปกครองที่ผ่อนปรนกฎระเบียบในยุคสมัยที่มีกระแสการเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพของนักเรียนในสังคมไทย แต่มีข้าราชการครูที่แสดงจุดยืนใน

[*]ได้รับบทความ: 15 พฤษภาคม 2567; แก้ไขบทความ: 4 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 27 ธันวาคม 2567
Received: May 15, 2024; Revised: December 4, 2024; Accepted: December 27, 2024
[1] การวิจัยครั้งนี้ ได้รับการอุดหนุนการวิจัยและนวัตกรรมจากสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ

แง่ของการเป็นข้าราชการครูที่เคร่งครัดในระเบียบวินัยของรัฐไทย ในขณะเดียวกันมีข้าราชการครูที่ประยุกต์ใช้ศาสตร์ต่างๆ นอกเหนือจากความรู้ที่ร่ำเรียนมาเพื่อบริหารจัดการความสัมพันธ์กับนักเรียนและเครือข่ายความสัมพันธ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน สภาพการณ์ข้างต้นล้วนแล้วแต่สัมพันธ์กับเงื่อนไขของความเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทย

คำสำคัญ: ปฏิบัติการทางสังคม; ข้าราชการครู; ภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทย

Abstract

The purposes of this research were to study the social practices of Thai government service teachers. In the context of social, economic, and political changes in Mid-South Thailand, the study was conducted through a case study of government service teachers in a state school in Hat Yai City, Songkhla Province. This research is qualitative study using the ethnography method by collecting data from documentary research, observation and in-depth interviews with 29 key informants. Data were analyzed by using descriptive analysis.

The results revealed that: government service teachers in the case study schools engage in various social practices in many different forms, such as being a teacher or a group of teachers and tutoring institute operators. Expressing their identity and stance as a teacher who supports socio-political change through using the classroom as a practice space or being a government service teacher who promotes the rights and freedoms of students Including being a teacher in the administration who relaxed rules and regulations in an era where there was a demand for students' rights and freedoms in Thai society. But there are government service teachers who show their stance in terms of being government service teachers who strictly adhere to the discipline of the Thai State. Additionally, there are government service teachers who apply various sciences in addition to the knowledge they have studied to manage relationships with students and various relationship networks in their everyday life. These conditions are all related to conditions of social, economic, and political change at both the national and local levels in the Mid-South Thailand.

Keywords: Social Practice; Government Service Teachers; Mid-South Thailand

1. บทนำ

ในสังคมไทย อาชีพครูได้รับการยอมรับนับถือในฐานะผู้ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้ลูกศิษย์หรือนักเรียน อีกทั้งยังมีหน้าที่อบรมบ่มเพาะให้นักเรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม ด้วยเหตุนี้ ครูจึงถูกเรียกว่าเป็นพ่อพิมพ์หรือแม่พิมพ์ผู้กล่อมเกลาให้นักเรียนปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคมและมีความรู้ในศาสตร์ต่างๆ ครูถือเป็นผลผลิตของกระบวนการสร้างรัฐชาตินับตั้งแต่ครั้งที่ประเทศสยามปกครองโดยระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ (Absolute Monarchy) กล่าวคือ หากสืบย้อนกลับไป ณ ช่วงเวลาข้างต้น พบว่าในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้มีการประกาศใช้ “พระราชบัญญัติองค์การศึกษาจังหวัด” ในปี พ.ศ. 2441 เพื่อขยายการศึกษาจากส่วนกลางเข้าไปยังท้องที่ต่างๆ ผ่านการเล่าเรียนภาษาไทยมาตรฐานและวิชาต่างๆ โดยอาศัยวัดเป็นโรงเรียนและมีพระสงฆ์เป็นผู้ถ่ายทอดวิชาความรู้ อย่างไรก็ตาม ผลลัพธ์ไม่เป็นที่น่าพึงพอใจเนื่องจากพระสงฆ์มิได้ถูกฝึกฝนมาอย่างเพียงพอในการปฏิบัติหน้าที่ครู สภาพการณ์ข้างต้น ส่งผลสืบเนื่องมาถึงรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว อันนำไปสู่การประกาศใช้ “พระราชบัญญัติการประถมศึกษา” ในปี พ.ศ. 2464 การออกข้อบัญญัติดังกล่าวนำไปสู่การขยายโรงเรียนรัฐเข้าไปยังพื้นที่ต่างๆ ในประเทศสยาม มีการก่อตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูเพื่อผลิตครูไปปฏิบัติงานในโรงเรียนต่างๆ (Keyes, 1991, pp. 95-96) อาจกล่าวได้ว่า นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ครูจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในฐานะกลไกของรัฐที่กล่อมเกลาให้นักเรียนมีความจงรักภักดีต่อรัฐชาติ

ผู้วิจัยพบว่าพื้นที่ภาคใต้ตอนกลางอันประกอบด้วย จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดพัทลุง และจังหวัดสงขลา เป็นอาณาบริเวณที่มีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับรัฐส่วนกลาง (กรุงเทพฯ) ดังที่แพทริค โจรี และจิรวัฒน์ แสงทอง (2563, หน้า 24-38) ได้ชี้ให้เห็นว่าดินแดนแถบนี้มีความเจริญทางพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะจังหวัดนครศรีธรรมราชซึ่งเป็นศูนย์กลางทางพระพุทธศาสนาในภาคใต้ และบริเวณแถบนี้มีความผูกพันกับอาณาจักรไทยอย่างยาวนาน นอกเหนือจากนี้ ยังพบว่ารูปธรรมอีกประการหนึ่งของความสัมพันธ์อันแนบแน่นระหว่างภาคใต้ตอนกลางกับรัฐส่วนกลางก็คือการก่อตั้งโรงเรียนมหาวชิราวุธ ณ เมืองสงขลา ในปี พ.ศ. 2439 ซึ่งเป็นโรงเรียนหลวงแห่งแรกของภาคใต้ ต่อมาในปี พ.ศ. 2462 มีการก่อตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูสงขลาเพื่อผลิตครูไปปฏิบัติงานในโรงเรียนรัฐ ด้วยเหตุนี้ จังหวัดสงขลาจึงเป็นพื้นที่แรกๆ ในภาคใต้ตอนกลางที่มีการขยายอำนาจทางการศึกษาจากรัฐส่วนกลางเข้ามายังท้องถิ่นผ่านการก่อตั้งโรงเรียนหลวงและโรงเรียนฝึกหัดครู ซึ่งต่างก็เป็นสถาบันการศึกษาของรัฐที่ถ่ายทอดความรู้จากส่วนกลางมายังท้องถิ่น ถึงแม้ว่าเมืองสงขลาจะเป็นพื้นที่ของการขยายอำนาจทางการศึกษาจากรัฐส่วนกลางผ่านการก่อตั้งโรงเรียนมหาวชิราวุธ ซึ่งเป็นโรงเรียนหลวงแห่งแรกในภาคใต้ และโรงเรียนฝึกหัดครูสงขลาซึ่งก่อกำเนิดในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ แต่ก็พบว่าเมืองหาดใหญ่ยังเป็นที่ตั้งของโรงเรียนรัฐที่มีชื่อเสียงในระดับชาติและระดับท้องถิ่น นามว่า โรงเรียนราษฎรไทย (นามสมมติ) โดยพบว่าโรงเรียนดังกล่าวก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2488 อันเป็นห้วงเวลาที่ประเทศไทยเปลี่ยนการปกครอง

จากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาปกครองโดยคณะราษฎร ซึ่งก่อการยึดอำนาจจากสถาบันพระมหากษัตริย์ในปี พ.ศ. 2475 โรงเรียนราษฎรไทยได้รับการบริจาคที่ดินให้ก่อตั้งโรงเรียนโดยขุนนิพัทธ์จีนนคร (เจียกีซี) ซึ่งเป็นคหบดีผู้มั่งคั่งในเมืองหาดใหญ่ ดังที่พบว่า เมืองหาดใหญ่เป็นชุมชนของชาวไทยเชื้อสายจีนและมีความเจริญก้าวหน้าทางสังคมและเศรษฐกิจโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งได้รับการพัฒนาในแบบทุนนิยม (ศุภการ สิริไพศาล และคณะ, 2549, หน้า 42-54) สภาพการณ์ข้างต้นบ่งชี้ให้เห็นว่าเมืองหาดใหญ่เป็นเมืองที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมในภาคใต้ตอนกลาง ทั้งยังเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ซึ่งก่อตั้งในปี พ.ศ.2514 อันเป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำในระดับชาติและท้องถิ่น เมืองหาดใหญ่จึงเป็นศูนย์กลางทางการศึกษาที่สำคัญในภาคใต้ตอนกลาง

ดังที่ผู้วิจัยได้เกริ่นให้เห็นถึงปูมหลังของโรงเรียนราษฎรไทยซึ่งก่อตั้งในห้วงเวลาที่ประเทศไทยปกครองโดยกลุ่มคณะราษฎร และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่อยู่ท่ามกลางความทันสมัยของเมืองหาดใหญ่ อีกทั้ง ผู้วิจัยยังพบว่าจุดเน้นของโรงเรียนและข้าราชการครู ณ โรงเรียนแห่งนี้มุ่งไปที่การพัฒนาศักยภาพทางวิชาการของนักเรียนและการปรับตัวให้เข้ากับบริบททางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปทั้งในระดับชาติและท้องถิ่น ดังที่พบว่ามีข้าราชการครูจำนวนไม่น้อยประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการสถาบันกวดวิชา มีข้าราชการครูที่ใช้ห้องเรียนเป็นพื้นที่วิพากษ์วิจารณ์ในประเด็นทางสังคมการเมือง มีข้าราชการครูที่ผ่อนปรนกฎระเบียบไปตามยุคสมัยที่มีการเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพ ณ ปัจจุบันไปจนถึงพบว่ามีข้าราชการครูที่อาศัยความรู้ทางด้านศาสตร์และคู่มือต่างๆ ในการประสานประโยชน์และปะทะสังสรรค์กับความสัมพันธ์ต่างๆ ที่รายรอบ ดังนั้น การพินิจว่าข้าราชการครูเป็นเพียงกลไกรัฐที่ทำหน้าที่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของรัฐไทยจึงมิใช่มุมมองในทำความเข้าใจชีวิตและการแสดงจุดยืนของข้าราชการครูได้อย่างลุ่มลึกมากเพียงพอ ผู้วิจัยยังพบว่า ข้าราชการครูไทยหรือครูไทยในภาคใต้ตอนกลางจำนวนไม่น้อยได้เข้าไปพัวพันในประเด็นทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองในห้วงเวลาต่างๆ ของประวัติศาสตร์การสร้าง รัฐชาติไทยผ่านการแสดงจุดยืนและตัวตนของการเป็นนักคิด นักเขียน นักวิชาการในท้องถิ่น หรือเข้าไปมีส่วนร่วมในขบวนการทางสังคมการเมืองเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองในท้องถิ่นภาคใต้ตอนกลาง ด้วยเหตุนี้ การวิจัยครั้งนี้จึงพินิจข้าราชการครูไทยในมิติของการเป็นผู้มีความรู้ซึ่งเข้าไปมีส่วนร่วมในการผลิตสร้างความรู้ หรือฉวยใช้ความรู้ต่างๆ ในการต่อรองกับปริมณฑลความสัมพันธ์ในบริบทของการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองในพื้นที่ภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทย

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงอาศัยกรณีศึกษาของข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทย เมืองหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เพื่อเป็นกรณีศึกษาในการทำความเข้าใจชีวิตและการแสดงตัวตนของข้าราชการครูไทยโดยประยุกต์ใช้แนวคิดสังคมวิทยาปัญญาชน (Sociology of Intellectuals) ซึ่งเป็นการศึกษาปัญญาชนในฐานะบุคคล

หรือกลุ่มบุคคลที่ถูกนิยามกันอย่างแพร่หลายว่าเป็นผู้มีการศึกษาในระดับสูง เป็นผู้ผลิตหรือส่งต่อทางวัฒนธรรมและแนวความคิด หรือเข้าไปมีส่วนร่วมในประเด็นต่างๆ ทางสังคม โดยสังคมวิทยาปัญญาชนถูกแบ่งออกเป็นแนวทางการศึกษา 3 หลักใหญ่ ได้แก่ 1) แนวทางที่พินิจว่าปัญญาชนสามารถแยกตัวออกมาจากชนชั้นเดิมของตนเอง และสร้างชนชั้นของตนเองที่มีผลประโยชน์เฉพาะกลุ่ม 2) แนวทางที่ชี้ให้เห็นว่าปัญญาชนไม่อาจแยกออกมาจากชนชั้นเดิมของตนเองได้ หากแต่รับใช้ผลประโยชน์ของชนชั้นเดิม และ 3) แนวทางที่ชี้ให้เห็นว่าปัญญาชนมิได้มีชนชั้นเป็นของตนเอง หากแต่ปราศจากการยึดโยงกับชนชั้นใดๆ ก็ตาม (Kurzman & Owens, 2002, pp. 63-90) และประยุกต์ใช้ทฤษฎีปฏิบัติการ (Theory of Practice) ในการอธิบายให้เห็นถึงปฏิบัติการทางสังคมของข้าราชการครูในสนามปัญญาชน (Intellectual Fields) (Bourdieu, 1990) ซึ่งต้องอาศัยการสั่งสมทุนต่างๆ ในการปะทะ ต่อรอง และ/หรือ ประสานสัมพันธ์กับเครือข่ายความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ 1) ทุนทางเศรษฐกิจ (Economic Capital) เช่น เงินตรา การถือครองทรัพย์สิน 2) ทุนทางวัฒนธรรม (Cultural Capital) เช่น บุคลิกท่าทาง ความรู้ความสามารถหรือคุณวุฒิทางการศึกษา และทุนทางสังคม (Social Capital) เช่น เครือข่าย กลุ่มคน หรือการเป็นสมาชิกในกลุ่มทางสังคม (Bourdieu, 1986) ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งอธิบายการแสดงออกและวิธีการปฏิบัติการของข้าราชการครูในฐานะผู้มีความรู้ มีการศึกษาในระดับสูง และมีการฉวยใช้ความรู้ในการปะทะต่อรอง และประสานประโยชน์กับปริมณฑลความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน ทั้งนี้ ปฏิบัติการดังกล่าวย่อมไม่อาจแยกขาดจากบริบทการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองในระดับชาติและระดับท้องถิ่นภาคใต้ตอนกลาง ซึ่งอาจมีผลไม่มากก็น้อยต่อการพินิจพิจารณาถึงปฏิบัติการทางสังคมในรูปแบบต่างๆ ของข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทยอันเป็นโรงเรียนกรณีศึกษา

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปฏิบัติการทางสังคมของข้าราชการครูไทยในโรงเรียนกรณีศึกษาแห่งหนึ่งในเมืองหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ในบริบทของการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองในภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทย

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการศึกษาแบบชาติพันธุ์วรรณนา (Ethnography) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการลงภาคสนาม (Fieldwork) ณ โรงเรียนราษฎรไทย (นามสมมติ) ซึ่งเป็นโรงเรียนรัฐแห่งหนึ่งเมืองหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา การอภิปรายผลเป็นการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) ผู้วิจัยเก็บข้อมูล ณ โรงเรียนดังกล่าวโดยใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. การศึกษาเอกสาร (Documentary Research) ผู้วิจัยมุ่งเน้นไปที่การรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ผลงานวิจัย และหนังสือตำราที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ทางสังคม (Social History) ในภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทยเพื่อฉายภาพให้เห็นถึงบริบททางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองในภาคใต้ตอนกลาง อันส่งผลไม่มากก็น้อยต่อการปฏิบัติการทางสังคมของข้าราชการครูไทยในโรงเรียนราษฎรไทย ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับบริบทการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นอันก่อรูปให้เกิดการแสดงจุดยืนและตัวตนของข้าราชการครูในแง่มุมทางการเมือง สังคม และเศรษฐกิจ

2. การสังเกตการณ์ (Observation) โดยผู้วิจัยอาศัยการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม (Participant Observation) อาทิ การเข้าร่วมประชุมกับคณะครูในบางกรณี การเข้าร่วมพิธีกรรมต่างๆ ในโรงเรียน เป็นต้น เพื่อศึกษาสภาพสังคมภายในโรงเรียนและทำความคุ้นเคยกับสนามวิจัย และการสังเกตการณ์อย่างไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) อาทิ การสังเกตกิริยา บุคลิกภาพและการวางตัวของข้าราชการครูภายในโรงเรียน รวมไปถึงสังเกตการแสดงตัวตนและการปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันของข้าราชการครูทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อนำไปสู่การทำความเข้าใจปฏิบัติการทางสังคมของข้าราชการครูที่แสดงออกมาในชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังใช้วิธีการสังเกตการณ์พฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ของข้าราชการครูกรณีศึกษา เพื่อตีความและวิเคราะห์การแสดงตัวตนของข้าราชการครูว่ามีความสัมพันธ์อย่างไรกับปฏิบัติการทางสังคมในปริมณฑลความสัมพันธ์ ทั้งนี้ ผู้วิจัยยังใช้วิธีการสนทนาในชีวิตประจำวันกับข้าราชการครู พนักงาน และนักเรียนในโรงเรียนเพื่อทำความเข้าใจสภาพแวดล้อมทางสังคมของโรงเรียน

3. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทยจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) จำนวน 29 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น ข้าราชการครูรุ่นใหญ่ (อายุ 45-60 ปี) จำนวน 10 คน ซึ่งเป็นข้าราชการครู ที่มีประสบการณ์การปฏิบัติงานในโรงเรียนรัฐไทยมาอย่างยาวนาน ข้าราชการครูรุ่นกลาง (อายุ 30-44 ปี) จำนวน 14 คน ซึ่งเป็นข้าราชการครูที่มีประสบการณ์การปฏิบัติงานในโรงเรียนรัฐไทยลดหลั่นลงมาจากข้าราชการครูรุ่นใหญ่ และข้าราชการครูรุ่นใหม่ (23-29 ปี) จำนวน 5 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่เริ่มปฏิบัติงานและเรียนรู้ประสบการณ์การปฏิบัติงานในโรงเรียนรัฐไทย โดยเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) กล่าวคือ เป็นการคัดเลือกจากข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทยที่แสดงตัวตนทางสังคมทั้งในและนอกโรงเรียนอย่างชัดเจน อาทิ ครูฝ่ายปกครอง ครูที่ประกอบอาชีพเป็นครูในโรงเรียน กวดวิชา และ/หรือประกอบกิจการโรงเรียนกวดวิชา ครูที่แสดงตนผลักดันการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองทั้งในและนอกโรงเรียน เป็นต้น ทั้งนี้ได้ดำเนินการสัมภาษณ์เพื่อศึกษาอัตชีวประวัติ อาทิ ปูมหลังทางสังคม การศึกษาเล่าเรียน การปฏิบัติงานในโรงเรียนต่างๆ (ในกรณีที่โยกย้ายมาจากโรงเรียนอื่นๆ) รวมไปถึงการปรับตัวและการปฏิบัติงานในโรงเรียนราษฎรไทย เพื่อทำความเข้าใจว่าข้าราชการครูเหล่านี้มีทรรศนะและวิธีการปฏิบัติ

ตนอย่างไรในปริมณฑลความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันทั้งในพื้นที่โรงเรียนและนอกโรงเรียน

ขอบเขตของช่วงเวลานับตั้งแต่รัฐไทยได้ขยับขยายระบบการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเข้ามายังพื้นที่ภาคใต้ตอนกลางในช่วงทศวรรษ 2510 อันก่อให้เกิดมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ซึ่งกลายมาเป็นหมุดหมายในการศึกษาต่อของนักเรียนในโรงเรียนราษฎรไทย ทั้งนี้ เพื่อยกระดับสถานภาพทางสังคม และเศรษฐกิจของตนเองและครอบครัว และกลายมาเป็นเงื่อนไขให้ข้าราชการครูไทยในโรงเรียนราษฎรไทยต้องพัฒนาศักยภาพของตนเองเพื่อยกระดับนักเรียนเข้าสู่สถาบันการศึกษาชั้นนำในระดับประเทศและระดับภูมิภาค จวบจนถึงทศวรรษ 2560 อันเป็นช่วงเวลาที่ประเทศไทยมีเหตุการณ์การชุมนุมเพื่อเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพทางการเมืองของบรรดานักเรียน นิสิตนักศึกษา และประชาชน การชุมนุมได้ขยายตัวเข้ามายังพื้นที่โรงเรียนต่างๆ ในภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทย รวมไปถึงโรงเรียนราษฎรไทย การวิเคราะห์ข้อมูล อาศัยการวิเคราะห์ข้อมูลแบบการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) โดยวิเคราะห์และพรรณนาให้เห็นถึงความเกี่ยวโยงของปฏิบัติการทางสังคมของข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทย อันมีส่วนสัมพันไม่มากก็น้อยกับบริบทการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองในภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทย

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง ปฏิบัติการทางสังคมของข้าราชการครูไทยในบริบทการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองในภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทย: กรณีศึกษาโรงเรียนรัฐแห่งหนึ่งในเมืองหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการศึกษาพบว่า โรงเรียนราษฎรไทยเป็นโรงเรียนชั้นนำของเมืองหาดใหญ่และภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทยซึ่งก่อตั้งในปี พ.ศ. 2488 ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 อันเป็นห้วงเวลาที่ประเทศไทยมีการพัฒนาเศรษฐกิจในระบบทุนนิยม เมืองหาดใหญ่เป็นเมืองการค้าที่สำคัญซึ่งมีการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจในภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทย โดยโรงเรียนราษฎรไทยได้รับการบริจาคที่ดินให้สร้างโรงเรียนโดยขุนนิพัทธ์จีนนคร คหบดีชาวจีนผู้บุกเบิกการพัฒนาเมืองหาดใหญ่ ผู้วิจัยพบว่าชาวไทยเชื้อสายจีนยังมีบทบาทสำคัญในทางเศรษฐกิจผ่านการเป็นผู้ประกอบกิจการห้างร้านต่างๆ ในเมืองหาดใหญ่ จากการสังเกตการณ์ พบว่า นักเรียนจำนวนไม่น้อยในโรงเรียนราษฎรไทยมีพื้นเพมาจากครอบครัวชนชั้นกลางชาวไทยเชื้อสายจีนในเมืองหาดใหญ่และละแวกใกล้เคียงที่มุ่งหวังให้บุตรหลานประสบความสำเร็จผ่านการศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนชั้นนำและสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำในระดับส่วนกลางและระดับท้องถิ่น โดยนักเรียนโรงเรียนราษฎรไทยจำนวนมากได้เข้าศึกษาต่อ ณ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ สถาบันการศึกษาชั้นนำในระดับชาติและระดับท้องถิ่นภาคใต้ตอนกลางซึ่งก่อตั้งในปี พ.ศ. 2514 อันเป็นห้วงเวลาที่ รัฐไทยมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศชาติผ่านการขยายการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ของรัฐไทยเข้าไปยังภูมิภาคต่างๆ ของประเทศไทย การศึกษาเล่าเรียนในสถาบันอุดมศึกษาจึงเป็นการยกระดับสถานภาพทางสังคมเศรษฐกิจของผู้คนในท้องถิ่นอย่างมีนัยสำคัญ ด้วยเหตุนี้ โรงเรียนราษฎรไทยจึงเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาชั้นนำในเมืองหาดใหญ่ที่มุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพของนักเรียนในเชิงกิจกรรมทางวิชาการเพื่อตอบสนองต่อบริบทการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในภาคใต้ตอนกลางในแง่ของการพัฒนาทางเศรษฐกิจจากรัฐส่วนกลางผ่านการก่อตั้งสถาบันอุดมศึกษาของรัฐไทยในท้องถิ่นภาคใต้ตอนกลาง ซึ่งยกระดับสถานภาพทางสังคมเศรษฐกิจของผู้คนในท้องถิ่นและเชื่อมโยงโลกของผู้คนในท้องถิ่นเข้ากับส่วนกลางผ่านการศึกษาเล่าเรียนในสถาบันการศึกษาชั้นนำในระดับส่วนกลาง ดังที่พบว่า โรงเรียนแห่งนี้ค่อนข้างให้ความสำคัญกับการสร้างเครือข่ายทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยชั้นนำต่างๆ ในประเทศไทย ในขณะเดียวกันก็มีการประกาศผลการเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยของนักเรียน ณ โรงเรียนแห่งนี้ โดยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ได้เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตหาดใหญ่) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จากข้อมูลดังกล่าว สะท้อนให้เห็นถึงศักยภาพทางวิชาการของนักเรียน ณ โรงเรียนแห่งนี้ ในแง่ที่สามารถเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศและภูมิภาคได้เป็นจำนวนมาก สภาวการณ์ดังกล่าวก่อให้เกิดแรงกดดันทางสังคมในแง่ที่ข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทยต้องมีความพร้อมในแง่ความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดวิชาความรู้ให้แก่บุตรหลานของตนเอง อีกทั้ง ยังพบว่าข้าราชการครูในโรงเรียนยังต้องเผชิญกับคำถามและข้อเสนอแนะจากผู้ปกครองจำนวนไม่น้อยที่มีการศึกษาในระดับสูง อาทิ อาจารย์มหาวิทยาลัย นักกฎหมาย หรือนักธุรกิจ จากแรงกดดันข้างต้นส่งผลให้ข้าราชการครูในโรงเรียนแห่งนี้จำเป็นต้องวางตัวในแง่ของการเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้และพัฒนาตัวเองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้สามารถรับมือกับนักเรียนที่มีความพร้อมในแง่ฐานะทางสังคมเศรษฐกิจ และถูกคาดหวังให้ศึกษาเล่าเรียนเพื่อความสำเร็จทางสังคมและเศรษฐกิจ

ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นว่าข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทยต้องพัฒนาทักษะและความรู้ความสามารถของตนเองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อตอบสนองต่อความคาดหวังของนักเรียนและผู้ปกครองที่มุ่งความสำเร็จ ในแง่ของการศึกษาในสถาบันการศึกษาที่มีคุณภาพทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น กอปรด้วยสถานภาพและบทบาทของการเป็นข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทยอันเป็นโรงเรียนชั้นนำของเมืองหาดใหญ่และภาคใต้ตอนกลาง เงื่อนไขที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่ส่งผลให้ข้าราชการครูจำนวนไม่น้อยในโรงเรียนแห่งนี้ตัดสินใจประกอบอาชีพเสริมเป็นครูโรงเรียนกวดวิชา และพบว่ามีข้าราชการครูบางส่วนที่เปิดสถาบันกวดวิชาคู่ขนานไปกับการปฏิบัติหน้าที่เป็นข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทย จากปรากฏการณ์ดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าการมีสถานภาพของการเป็นข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทยเป็นทุนทางสังคมและทุนทางวัฒนธรรมในรูปแบบหนึ่ง กล่าวคือ มีสถานภาพของการเป็นข้าราชการครูในสถาบันการศึกษาที่ได้รับการยอมรับจากสาธารณชนในแง่คุณภาพและความรู้ความสามารถทางวิชาการ และการเป็นสมาชิกในกลุ่มทางสังคมที่มีความพร้อมในแง่บุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและได้รับการคัดเลือก

ให้เข้ามาปฏิบัติหน้าที่ ณ โรงเรียนแห่งนี้ ด้วยเหตุนี้ จึงพบว่ามีข้าราชการครูที่อาศัยสถานภาพดังกล่าวในการเป็นครูกวดวิชาและเป็นผู้ประกอบการสถาบันกวดวิชา จากการลงภาคสนาม ผู้วิจัยพบว่าข้าราชการครูเหล่านี้ให้เหตุผลว่าการมีชื่อว่าเป็นครู ณ โรงเรียนราษฎรไทยสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพครูกวดวิชาในเมืองหาดใหญ่ได้อย่างไร้ข้อกังขา เนื่องจากสถาบันการศึกษาแห่งนี้ถือเป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้ปกครองชนชั้นกลางที่มีความพร้อมในทางเศรษฐกิจ และคาดหวังให้บุตรหลานได้ศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนชั้นนำต่างๆของเมืองหาดใหญ่ ในขณะเดียวกัน พบว่าการเป็นครูในสถาบันกวดวิชานอกจากจะเป็นการหาเลี้ยงชีพสำหรับข้าราชการครูจำนวนไม่น้อยในโรงเรียนราษฎรไทย แต่ข้าราชการครูเหล่านี้พิจารณาว่าตนเองจะต้องวางตัวให้สอดคล้องกับการเป็นข้าราชการครูของรัฐไทยไปพร้อมๆกับการเป็นครูในโรงเรียนกวดวิชา เช่น การวางตัวเป็นข้าราชการครูที่เอาใจใส่นักเรียนทั้งในโรงเรียนรัฐและนอกโรงเรียน (สถาบันกวดวิชา) หรือการปฏิบัติงานในระบบราชการตามที่ได้รับมอบหมายจากสภาวการณ์ข้างต้น ถือเป็นวิธีการในการต่อรองและประสานประโยชน์กับเงื่อนไขของการเป็นกลไกรัฐไทย ในแง่ที่ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของระบบราชการไทย ในขณะเดียวกัน ข้าราชการครูเหล่านี้ก็ตระหนักรู้ถึงสถานภาพการเป็นปัญญาชนของตนเองที่มีการศึกษาในระดับสูง และอาศัยความรู้ดังกล่าวในการหาเลี้ยงชีพผ่านการเป็นครูในโรงเรียนกวดวิชาหรือเป็นผู้ประกอบการสถาบันกวดวิชา และสนองต่อความคาดหวังของนักเรียนที่มาจากครอบครัวชนชั้นกลางในเมืองหาดใหญ่ ดังนั้น การปฏิบัติตัวเป็นข้าราชการครูไทยที่ปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียนหรือวางตัวให้เป็นแบบอย่างของข้าราชการครูจึงเป็นวิธีการในการแสดงตัวตนให้เห็นว่าตนเองมิได้เป็นครูในโรงเรียนกวดวิชาจนละเลยการปฏิบัติงานในระบบราชการไทย

ในแง่บริบทการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในพื้นที่ภาคใต้ตอนกลาง พบว่า โรงเรียนราษฎรไทยยังเป็นพื้นที่ของความสัมพันธ์เชิงอำนาจ (Power-Relations) ที่มีการปะทะสังสรรค์ในแง่ความคิดทางสังคมการเมืองที่แตกต่างหลากหลาย ดังที่พบว่า โรงเรียนราษฎรไทยยังเป็นพื้นที่ของการแสดงออกทางการเมืองของข้าราชการครูและนักเรียนในช่วงที่มีความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2556-2557 ซึ่งเกิดความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างกลุ่ม กปปส. กับรัฐบาลที่นำโดยพรรคเพื่อไทย โดยภาคใต้ (รวมไปถึงภาคใต้ตอนกลาง) เป็นสนามความขัดแย้งที่สำคัญในเหตุการณ์ทางการเมืองดังกล่าว (ประจักษ์ ก้องกีรติ, 2565) จากการสัมภาษณ์ข้าราชการครูบางส่วน พบว่ามีข้าราชการครูที่เข้าร่วมแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ใน ณ ห้วงเวลานั้น ในขณะเดียวกันก็พบว่ามีข้าราชการครูที่แสดงจุดยืนอย่างเป็นกลาง จวบจนมาถึงปี พ.ศ. 2563-2564 ซึ่งประเทศไทยมีความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างนักเรียน นิสิตนักศึกษา และประชาชน กับองคาพยพต่างๆ ของรัฐไทย โรงเรียนราษฎรไทยรวมไปถึงโรงเรียนหลายแห่งในภาคใต้ตอนกลาง เป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่ความขัดแย้งทางการเมืองผ่านการแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ของนักเรียนจำนวนหนึ่งทั้งในและนอกโรงเรียน เหตุการณ์ดังกล่าวส่งผลอย่างใหญ่หลวงต่อการวางตัวของข้าราชการครูใน

โรงเรียน ดังที่พบว่าหัวหน้าครูฝ่ายปกครองจำเป็นต้องให้พื้นที่แก่นักเรียนในการแสดงความคิดเห็นและผ่อนปรนกฎระเบียบบางส่วน เนื่องมาจากแรงกดดันจากสำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานหรือ สพฐ. ซึ่งได้ให้พื้นการแสดงออกทางการเมืองแก่นักเรียน ในขณะเดียวกันก็พบว่า ข้าราชการครูในโรงเรียนได้แสดงจุดยืนทางการเมืองของตนเองในชั้นเรียน มีการพูดคุยถกเถียงกับนักเรียนในชั้นเรียน ก่อให้เกิดบรรยากาศของความตื่นตัวทางการเมืองของข้าราชการครู ณ ห้วงเวลานั้นจวบจนถึงปัจจุบัน อีกทั้งยังพบว่ามีข้าราชการครูที่ใช้พื้นที่สังคมออนไลน์ในการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองในเชิงสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง ซึ่งสอดรับกับคำให้สัมภาษณ์ของครูขวัญ (นามสมมติ) (สัมภาษณ์, 11 กันยายน 2566) ข้าราชการครูรุ่นกลางผู้ให้ความเห็นว่าเป็นการแสดงออกตามสิทธิและเสรีภาพของตนเอง จากปรากฏการณ์ดังกล่าว ถือได้ว่าเป็นการเข้าไปมีส่วนร่วมในทางการเมืองของข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทย ทั้งในแง่ของการติดตามข่าวสารทางการเมืองในสื่อออนไลน์ การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนผ่านการสนทนาในประเด็นสังคมการเมืองในชีวิตประจำวัน ห้องเรียนกลายเป็นพื้นที่ของการวิพากษ์วิจารณ์ปัญหาทางสังคมการเมืองของข้าราชการครูและนักเรียน อาจกล่าวได้ว่าเป็นภาคปฏิบัติการทางสังคมอย่างหนึ่งของข้าราชการครูจำนวนไม่น้อยในโรงเรียนราษฎรไทยที่รับรู้ว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเมืองไทยได้ลอดเร้นเข้ามาในพื้นที่โรงเรียนรัฐไทย อนึ่ง ข้าราชการครูเหล่านี้มิได้จัดวางตัวเองเป็นตัวแทนของรัฐไทยเพียงมิติเดียว หากแต่ปรับตัวและต่อรองไปกับบริบททางสังคมการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปในระดับชาติที่ส่งผลมายังท้องถิ่นภาคใต้ตอนกลาง โดยอาศัยสถานภาพของการเป็นปัญญาชนที่ฉวยใช้ความรู้ความสามารถที่เล่าเรียนมาถ่ายทอดและถกเถียงกับผู้เรียน และชีวิตทางสังคมที่ยึดโยงกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเมืองในระดับชาติและท้องถิ่น ย่อมมีผลให้ข้าราชการครูเหล่านี้มิได้เป็นกลไกของรัฐไทยเพียงแง่เดียว

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมในภาคใต้ตอนกลางได้สะท้อนให้เห็นอย่างเด่นชัดผ่านการผ่อนปรนกฎระเบียบในโรงเรียนรัฐไทยอันเป็นผลมาจากการเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพของนักเรียนในโรงเรียนต่างๆ ในประเทศไทย รวมไปถึงนักเรียนในโรงเรียนราษฎรไทยที่มีความตระหนักรู้ในการเรียกร้องสิทธิ และเสรีภาพของตนเอง กอปรด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการสื่อสารในยุคปัจจุบันที่มีช่องทางในการแสดงออกทางความคิดของนักเรียน ย่อมมีผลต่อการทบทวนสถานภาพ และบทบาททางสังคมของข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทยอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ข้าราชการครูจำนวนไม่น้อยในโรงเรียนได้จัดวางตัวเองเป็นผู้รับฟังและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงจุดยืนทางสังคมของตนเอง และพยายามวางตัว มิให้กระทบกระทั่งกับนักเรียนที่มีความคิดเห็นแตกต่างหลากหลาย ถึงแม้ว่าข้าราชการครู ในโรงเรียนราษฎรไทยจะเป็นผู้มีความรู้ในศาสตร์ต่างๆ จากการศึกษาเล่าเรียนในสถาบันอุดมศึกษา แต่ทว่าการมีบุคลิกลักษณะท่าทาง และการวางตัวก็เป็นทุนทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่ข้าราชการครูเหล่านี้ต้องบริหารจัดการกับความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน ดังที่พบว่า อดีตหัวหน้าครูฝ่ายปกครองและครู

ฝ่ายปกครองอาวุโสในโรงเรียนแห่งนี้ จำต้องวางตัวให้มีบุคลิกที่ขึงขังและเข้มงวดเพื่อให้นักเรียนยำเกรง จากการสัมภาษณ์ครูแก้ว (นามสมมติ) (สัมภาษณ์, 1 พฤศจิกายน 2566) ซึ่งเป็นข้าราชการครูรุ่นใหญ่ เธอมองว่าตนเองปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นครูรุ่นเก่าที่มีวินัยและเคร่งครัดในกฎระเบียบ รูปธรรมดังกล่าวก็คือการวางตัวเป็นครูฝ่ายปกครองที่เข้มงวดกวดขัน และเป็นที่เคารพยำเกรงในหมู่นักเรียน อาจกล่าวได้ว่าถึงแม้โรงเรียนราษฎรไทยจะเป็นพื้นที่ของการแสดงจุดยืนของข้าราชการครูจำนวนไม่น้อยที่สนับสนุนความเปลี่ยนแปลงทางสังคมผ่านการผ่อนปรนกฎระเบียบภายในโรงเรียน แต่ในอีกแง่หนึ่งก็พบว่ามีข้าราชการครูที่เคร่งครัดและจริงจังในการบังคับใช้กฎระเบียบต่อนักเรียน ด้วยเหตุนี้ โรงเรียนราษฎรจึงเป็นโรงเรียนรัฐไทยที่มีการบังคับใช้ระเบียบวินัยของรัฐไทยเฉกเช่นโรงเรียนอื่นๆ แต่ทว่าผ่อนปรนในเชิงวิธีการ เช่น ไม่มีการเฆี่ยนตี มีการอนุญาตให้นักเรียนไว้ทรงผมตามความเหมาะสม และใช้วิธีการหักคะแนนและเรียกพบผู้ปกครอง ทั้งนี้ ข้าราชการครูฝ่ายปกครองจึงเป็นตัวแสดงอย่างหนึ่งในแง่กลไกรัฐไทยที่อาศัยการแสดงบุคลิกและท่วงท่าวาจาที่ขึงขังและเข้มงวดกวดขัน เพื่อให้นักเรียนมีความยำเกรงต่อตัวแทนของรัฐไทยที่บังคับใช้กฎระเบียบของรัฐไทย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า โรงเรียนราษฎรไทยเป็นพื้นที่ทางสังคม (social space) ซึ่งไม่อาจแยกขาดจากบริบทการเปลี่ยนแปลงทางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจในระดับชาติและท้องถิ่นภาคใต้ตอนกลาง ที่ส่งผลมายังข้าราชการครูไทยในโรงเรียนแห่งนี้ ซึ่งตระหนักรู้ว่าตนเองมิได้มีสถานะเป็นเพียงกลไกของรัฐไทย หากแต่สร้างสรรค์ชีวิตของตนเองได้อย่างหลากหลาย ทั้งในแง่ของการเป็นครูหรือผู้ประกอบการสถาบันกวดวิชา การเป็นครูที่สนับสนุนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเมืองผ่านการสอนหนังสือในชั้นเรียนและการสนทนากับนักเรียนในชีวิตประจำวัน รวมไปถึงการแสดงจุดยืนทางสังคมการเมืองในพื้นที่ออนไลน์ สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่สะท้อนให้เห็นถึงปฏิบัติการในชีวิตประจำวันของข้าราชการครูไทยในโรงเรียนราษฎรไทยที่ตระหนักรู้ถึงสถานภาพการเป็นปัญญาชนของตนเองที่มีความรู้ในศาสตร์ต่างๆ และเข้าไปมีส่วนร่วมในการเปิดสถาบันกวดวิชา หรือถ่ายทอดมุมมองทางสังคมการเมืองในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน ในขณะเดียวกันก็พบว่ามีข้าราชการครูที่แสดงจุดยืนว่าเป็นครูที่เคร่งครัดในกฎระเบียบของรัฐไทย สภาพการณ์ที่กล่าวมาข้างต้นล้วนแล้วแต่สัมพันธ์อย่างยิ่งกับบริบทการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเมือง และเศรษฐกิจในระดับชาติและภาคใต้ตอนกลาง ที่ส่งผลให้ข้าราชการครูไทยในโรงเรียนแห่งนี้เข้าไปมีบทบาทในฐานะผู้ปฏิบัติการที่หลากหลาย ทั้งในแง่ที่ตอบสนองต่อความทะเยอทะยานเพื่อประสบความสำเร็จทางสังคมเศรษฐกิจของครอบครัวชนชั้นกลางในเมืองหาดใหญ่ ผ่านการศึกษาเล่าเรียนในสถานศึกษาชั้นนำในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเมืองในระดับชาติและท้องถิ่นผ่านการเป็นผู้สนับสนุนความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทั้งในชั้นเรียนหรือนอกชั้นเรียน หรือตอบสนองต่อการรักษาระเบียบวินัยของรัฐไทยเพื่อมิให้โยกคลอนไปตามกระแสการเปลี่ยนแปลงที่ถาโถมเข้ามาในพื้นที่ของโรงเรียนรัฐไทย

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ วางอยู่บนข้อเสนอที่มุ่งเน้นให้พิจารณาสถานภาพและบทบาททางสังคมของข้าราชการครูไทยในลักษณะของผู้กระทำการ (agency) ที่มีความตระหนักรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองในระดับชาติและระดับท้องถิ่น หากพิจารณาในมิติการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง อาจกล่าวได้ว่า ถึงแม้ว่าโดยตำแหน่งแห่งที่ของข้าราชการครูไทยจะเป็นตัวแทนของรัฐไทยที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดวิชาความรู้จากหลักสูตรและตำราเรียนจากส่วนกลาง ดังที่ กิตติวินท์ เดชชวนากร และคณะ (2566, หน้า 11-36) ชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจในระบบการศึกษาไทยผ่านการวางหลักสูตร รูปแบบเนื้อหา และตำราเรียนในสถาบันการศึกษารัฐไทยซึ่งถูกคัดเลือกและตรวจตราจากรัฐไทย เพื่อนำไปใช้ในการกล่อมเกลาให้ผู้เรียนมีสำนึกรักชาติไทยและปฏิบัติตามระเบียบวินัยของรัฐไทย แต่ถึงกระนั้น ในระดับของชีวิตประจำวันที่ข้าราชการครูเข้าไปปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน พบว่าข้าราชการครูไทยโรงเรียนราษฎรไทยได้เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นในเชิงจุดยืนทางสังคมการเมืองโดยปราศจากการปิดกั้น จากการลงภาคสนามในโรงเรียนดังกล่าว พบว่ามีข้าราชการครูนำบทความที่มีเนื้อหาในเชิงวิพากษ์การสร้างรัฐชาติไทยจากรัฐบาลส่วนกลางมาใช้ในการสอนนักเรียนในชั้นเรียนเพื่อให้เกิดการขบคิดถึงประเด็นข้างต้น ยิ่งไปกว่านั้น พบว่ามีข้าราชการครูใช้พื้นที่ห้องเรียนในการตั้งคำถามถึงความชอบธรรมของอำนาจรัฐในประเทศไทย เช่น ทหารมีไว้ทำไม เพราะฉะนั้น ถึงแม้ว่าโดยตำแหน่ง ข้าราชการครูจะเป็นผู้สอนเนื้อหาต่างๆ จากหลักสูตรของส่วนกลาง แต่ทว่าในระดับของชีวิตทางสังคมของข้าราชการครูที่ต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ไม่เฉพาะความรู้จากส่วนกลาง และการรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเมืองผ่านข้อมูลข่าวสารในสื่อต่างๆ รวมไปถึงการเผชิญหน้าและจำต้องรับมือกับคำถามจากนักเรียนที่มิได้จำกัดอยู่เฉพาะเนื้อหาตำราในชั้นเรียนอีกต่อไป หากแต่มาจากเหตุการณ์ทางสังคมการเมืองในระดับชาติและท้องถิ่น สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่กระตุ้นให้ข้าราชการครูต้องทบทวนสถานภาพของตนเองว่ามิได้เป็นเพียงกลไกของรัฐไทย หากแต่เป็นผู้เลือกสรรความรู้และค้นคว้าข้อมูลจากหลากหลายแหล่งเพื่อให้เท่าทันต่อบริบทการเปลี่ยนแปลงในสังคมไทยอยู่เสมอ สภาวการณ์เช่นนี้ ส่งผลให้ข้าราชการครูไทยจำนวนไม่น้อยในโรงเรียนราษฎรไทย (รวมไปถึงข้าราชการครูในพื้นที่ อื่นๆ ในสังคมไทย) ไม่ได้มีสถานะเป็นเพียงตัวแทนรัฐไทยที่ถ่ายทอดความรู้จากส่วนกลางหรืออาศัยแบบเรียนจากส่วนกลางเป็นสรณะ แต่ทว่าเป็นผู้ปฏิบัติการทางสังคมที่มีวิธีการบริหารจัดการองค์ความรู้ต่างๆ ในฐานะทุนทางวัฒนธรรมโดยเลือกใช้อย่างพินิจพิเคราะห์และเข้าใจถึงบริบทที่เปลี่ยนแปลงในสังคมไทย อันนำไปสู่การใช้ห้องเรียนเป็นพื้นที่ปฏิบัติการในการนำเสนอมุมมองที่แตกต่างจากความมุ่งหวังของรัฐไทย

รูปธรรมอย่างหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในภาคใต้ตอนกลางคือ ความตื่นตัวของนักเรียนในแง่ของการเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพให้มีการผ่อนปรนระเบียบวินัยของโรงเรียนรัฐไทย

ดังที่ ภิญญพันธุ์ พจนะลาวัณย์ (2564, หน้า 283-316) ชี้ให้เห็นว่าโรงเรียนรัฐไทยเป็นพื้นที่ของการบังคับใช้ระเบียบวินัยฉบับวัฒนธรรม ผ่านการสอดส่องพฤติกรรมของนักเรียนและลงทัณฑ์นักเรียนให้อยู่ในกรอบวินัยชุดดังกล่าว มุมมองดังกล่าวมีความสอดคล้องกับรูปธรรมที่ผู้วิจัยพบในโรงเรียนราษฎรไทย เช่น การหักคะแนนนักเรียนที่ประพฤติตัวไม่ถูกต้องตามกฎระเบียบของโรงเรียน หรือการที่ครูฝ่ายปกครองคอยตรวจตราและสอดส่องเรือนร่างและกิริยาของนักเรียน เช่น ชุดเครื่องแบบ ทรงผม หรือพฤติกรรมของนักเรียน แต่ถึงกระนั้น ผู้วิจัยพบว่ามีข้าราชการครูไทยจำนวนไม่น้อยในโรงเรียนราษฎรไทยที่มองว่าระเบียบวินัยดังกล่าวมิได้นำไปสู่การสร้างวินัยให้แก่นักเรียน หากแต่มุ่งสร้างความหวาดกลัว ดังนั้น ข้าราชการครูเหล่านี้จึงใช้วิธีการพูดคุยและสนทนากับนักเรียนมากกว่าการบังคับใช้กฎระเบียบของรัฐไทย โดยปราศจากการพิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่ามีข้าราชการครูที่สนับสนุนให้นักเรียนเปิดเวทีแลกเปลี่ยนเรื่องกฎระเบียบในโรงเรียนเนื่องจากมองว่ากฎระเบียบมีความเคร่งครัดมากเกินไป อาจกล่าวได้ว่า ถึงแม้จะพบว่ามีข้าราชการครูเป็นผู้รักษาระเบียบวินัยเชิงวัฒนธรรมภายในโรงเรียน แต่ก็ปรากฏให้เห็นถึงการปรับตัวของข้าราชการครูจำนวนไม่น้อย ที่มิได้ใช้ระเบียบวินัยเชิงวัฒนธรรมมากดทับพฤติกรรมของนักเรียน หากแต่ใช้วิธีการอื่นๆ ในการปรับตัวและทำความเข้าใจกับพฤติกรรมที่หลากหลายของนักเรียน รวมไปถึงการตั้งคำถามต่อความสมเหตุสมผลของระเบียบวินัยเชิงวัฒนธรรมในหมู่ข้าราชการครู ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงชี้ชวนให้เห็นถึงการปรับตัวของข้าราชการครูไทยที่มิได้ยึดระเบียบวินัยเชิงวัฒนธรรมเป็นหลักสำคัญในการบริหารความสัมพันธ์กับนักเรียนในระดับของชีวิตประจำวัน

ในแง่ของการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในพื้นที่ภาคใต้ตอนกลางภายใต้การพัฒนาจากรัฐส่วนกลางผ่านการก่อตั้งสถาบันอุดมศึกษาในระดับส่วนกลางและระดับท้องถิ่นนำไปสู่การแข่งขันทางการศึกษาอย่างเข้มข้นในเมืองหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยมุ่งศึกษา ในสถาบันการศึกษาชั้นนำในเมืองหาดใหญ่ไปจนถึงสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำในระดับส่วนกลางและระดับภูมิภาค ทั้งนี้ เพื่อสร้างเครือข่ายสายสัมพันธ์ทางสังคมและเศรษฐกิจ ในแง่ของการมีหน้าที่การงาน มีเครือข่ายทางสังคม และการมีสถานภาพทางสังคมเศรษฐกิจสูงขึ้นอันนำไปสู่การเป็นที่ยอมรับในสังคม ก่อให้เกิดความทะเยอทะยานของนักเรียนและผู้ปกครองที่มุ่งหวังจะประสบความสำเร็จในชีวิต อย่างไรก็ตาม การแข่งขันทางการศึกษาเป็นสภาวะที่ไม่แน่ไม่นอนจากการยื้อแย่งแข่งขันและคัดเลือกผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการเข้าศึกษาต่อ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพบว่า มีข้าราชการครูที่อาศัยไสยศาสตร์ต่างๆ ในการสร้างขวัญและกำลังใจให้นักเรียนและตนเองประสบความสำเร็จทางสังคมและเศรษฐกิจ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทยกับชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรมของการเป็นชาวท้องถิ่นภาคใต้ตอนกลางซึ่งมีความซ้อนทับกันอย่างมีนัยสำคัญ ดังที่พบว่าข้าราชการครูจำนวนไม่น้อยในโรงเรียนดังกล่าวมีภูมิลำเนามาจากจังหวัดในภาคใต้ตอนกลางอาทิ จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดสงขลา หรือจังหวัดพัทลุง เป็นที่รับรู้กันโดยทั่วไปว่าดินแดนแถบนี้มีความเจริญรุ่งเรืองทางพระพุทธศาสนา และมีการผสมผสานทางพุทธ พราหมณ์-ฮินดู

และคติความเชื่อในท้องถิ่น ซึ่งมีอิทธิพลไม่มากก็น้อยต่อปฏิบัติการในชีวิตประจำวันของข้าราชการครูในโรงเรียนราษฎรไทย ผู้วิจัยพบว่ามีข้าราชการครูผู้ประกอบการสถาบันกวดวิชาที่บูชาพระพิฆเนศเพื่อดลบันดาลให้นักเรียนในโรงเรียนกวดวิชาประสบความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน หรือแม้แต่พบว่ามีข้าราชการครูที่สะสมเครื่องรางของขลังอย่างจตุคามรามเทพ ซึ่งปลุกเสกโดย ขุนพันธรักษ์ราชเดช อดีตนายตำรวจชาวนครศรีธรรมราช ผู้ขึ้นชื่อเรื่องการปราบปรามผู้ร้ายและมีความเชี่ยวชาญทางคาถาอาคม ขณะเดียวก็เป็นตัวแทนของรัฐส่วนกลางที่ตรวจตรา สอดส่อง และทำลายผู้ที่เป็นภัยต่อความมั่งคงของรัฐ (Reynolds, 2019) กรณีของขุนพันธรักษ์ราชเดชมีความคล้ายคลึงกับสถานภาพและบทบาททางสังคมของข้าราชการครูที่เติบโตมาในพื้นที่ภาคใต้ตอนกลาง กล่าวคือ เป็นตัวแทนของรัฐไทยที่รักษากฎระเบียบวินัยของรัฐไทยไปพร้อมๆ กับการเป็นชาวภาคใต้ตอนกลางที่เติบโตมาจากบริบทของความรู้ทางศาสนา และคติต่างๆ ในท้องถิ่นซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการความสัมพันธ์กับผู้คนและสิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ด้วยเหตุนี้ จึงมิอาจแยกขาดระหว่างสถานภาพและบทบาทการเป็นข้าราชการครูของรัฐไทยกับการเป็นคนท้องถิ่นภาคใต้ตอนกลาง ที่เติบโตมากับความรู้ ความคิด และคติในท้องถิ่น อนึ่ง ข้าราชการครูเหล่านี้มิได้อาศัยเพียงแค่ความรู้จากการศึกษาเล่าเรียนและความรู้เชิงเทคนิคในการตัดสินใจหรือการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนในระดับชีวิตประจำวัน หากแต่มีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับกับความรู้ทางศาสนา พิธีกรรม และคติต่างๆ เช่น คาถาอาคม ของขลังในท้องถิ่นซึ่งจัดเป็นความรู้ท้องถิ่นที่มีประโยชน์และมีจุดมุ่งหมายในแง่ของการสร้างความเชื่อมั่นทางจิตใจ ช่วยปกป้องภยันตราย การทำให้เป็นที่นิยมชมชอบ หรือการประสบความสำเร็จในการค้าขาย (Turton, 1991, p. 160) ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอของเครก เจย์ เรย์โนลด์ส (2565, หน้า 213) ที่ชี้ให้เห็นว่าสังคมไทยเป็นสังคมที่เหลื่อมซ้อนกันระหว่างไสยศาสตร์กับพระพุทธศาสนาซึ่งพระพุทธศาสนาได้เปิดโอกาสให้มีการใช้ ไสยศาสตร์ผ่านพิธีกรรมและวิถีปฏิบัติต่างๆ

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบาย

ภาครัฐควรมีนโยบายด้านสวัสดิการและการให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจแก่ข้าราชการครูมากยิ่งขึ้น เช่น เพิ่มเงินเดือนและค่าตอบแทนที่เหมาะสมต่อการดำรงชีวิตของข้าราชการครู โดยผู้วิจัยพบว่าข้าราชการครูจำนวนไม่น้อยจำเป็นต้องเป็นผู้ขายความรู้หรือครูสอนสถาบันกวดวิชาในเมืองหาดใหญ่เนื่องจากเงินเดือนไม่เพียงพอต่อการหาเลี้ยงชีพ

2. ข้อเสนอแนะในทางวิชาการ

การวิจัยข้าราชการครูไทยควรศึกษาในมิติทางด้านมานุษยวิทยามากยิ่งขึ้น กล่าวคือ จำเป็นต้องศึกษาชีวิตทางสังคมของข้าราชการครูไทยโดยมองผ่านชีวิตประจำวันของข้าราชการครูไทยทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียนในฐานะสนามวิจัย การศึกษาชีวิตของข้าราชการครูไทยผ่านการศึกษาเอกสารเพียงมิติเดียวย่อมไม่สามารถทำความเข้าใจชีวิตทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองของข้าราชการครูไทยในปัจจุบันได้อย่างครบถ้วนและเพียงพอ

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาพัฒนาการความเป็นปัญญาชนของข้าราชการครูไทยในพื้นที่ภาคใต้ตอนกลาง โดยมุ่งอธิบายให้เห็นถึงบทบาทของข้าราชการครูไทยหรือครูไทยในแง่นักวิชาการ นักคิด นักเขียนในท้องถิ่นภาคใต้ตอนกลาง เพื่อฉายภาพให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการสถาปนาความรู้จากรัฐส่วนกลางและการสถาปนาความรู้ท้องถิ่นผ่านครูที่แสดงบทบาทเป็นปัญญาชนในท้องถิ่นภาคใต้ตอนกลาง โดยมิได้อธิบายเพียงแค่ในระดับเมืองหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา แต่เป็นบทบาททางภูมิปัญญาของข้าราชการครูไทยในบริบทการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองในภาคใต้ตอนกลางของประเทศไทย

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

ข้อค้นพบของการวิจัยการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างปฏิบัติการทางสังคมของข้าราชการครูทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียนโดยไม่อาจแยกขาดจากบริบทของการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองทั้งในระดับชาติและในระดับท้องถิ่น ดังที่พบในโรงเรียนราษฎรไทยซึ่งตั้งอยู่ในเมืองหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยโรงเรียนดังกล่าวเป็นพื้นที่ปฏิบัติการทางสังคมของข้าราชการครูในหลากหลายรูปแบบทั้งในแง่ของการเป็นครูและ/หรือผู้ประกอบการสถาบันกวดวิชา เป็นครูที่ใช้ห้องเรียนเป็นพื้นที่บรรยายวิพากษ์วิจารณ์และสนทนาทางสังคมการเมืองกับผู้เรียน พยายามผลักดันและสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเมืองทั้งในและนอกโรงเรียน ครูที่ฉวยใช้ความรู้ในศาสตร์ต่างๆนอกเหนือจากวิชาที่ศึกษาเล่าเรียน เช่น ความรู้ทางศาสนา พิธีกรรม และคติในท้องถิ่นในการบริหารจัดการความสัมพันธ์กับผู้เรียน หรือพบว่าเป็นครูที่พยายามใช้กฎระเบียบของรัฐไทยแต่ก็ผ่อนปรนไปตามยุคสมัย สิ่งเหล่านี้ย่อมบ่งชี้ให้เห็นถึงความเป็นปัญญาชนที่อาศัยความรู้และทักษะต่างๆในการต่อรองและประสานประโยชน์กับปริมณฑลความสัมพันธ์ทางสังคมทั้งในและนอกโรงเรียน มิได้เป็นเพียงกลไกของรัฐไทยตามที่เข้าใจกันโดยทั่วไป หากแต่ตระหนักรู้และปรับตัวไปตามบริบทการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นที่ส่งผลเข้ามาในพื้นที่โรงเรียน ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กิตติวินท์ เดชชวนากร, อรพินิตา จรัสธนวรพัฒน์, พิชญาภา ตรีวงษ์ และเสาวลักษณ์ เรืองศรี. (2566). การศึกษาความสัมพันธ์เชิงอำนาจในระบบการจัดการศึกษาของไทย. *วารสารสหวิทยาการมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*, 20(1), 11-36. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/citujournal/article/view/256584

เครก เจ. เรย์โนลด์ส. (2565). *จดหมายจากสุดขอบโลก: คิดคำนึงถึงอดีตในปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: สยามปริทัศน์.

ประจักษ์ ก้องกีรติ. (2565). *ให้คนดีปกครองบ้านเมือง: การเมืองวัฒนธรรมของขวาไทย*. นนทบุรี: ฟ้าเดียวกัน.

แพทริค โจรี และจิรวัฒน์ แสงทอง. (2563). รากเหง้าของลัทธิอนุรักษ์นิยมสุดโต่งในพุทธภูมิทางภาคใต้ของไทย. *วารสารรูสมิแล*, 41(3), 23-46. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/rusamelae/article/view/251152

ภิญญพันธุ์ พจนะลาวัณย์. (2564). วินัยและการลงทัณฑ์ในประวัติศาสตร์การศึกษาไทย (พ.ศ. 2475-2563). *วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 17(2), 283-316. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/jssnu/article/view/249610

ศุภการ สิริไพศาล, อภิเชษฐ กาญจนดิฐ, พรชัย นาคสิทอง และสุมาลี ทองดี. (2549). การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนชาวจีนเมืองหาดใหญ่จากอดีตถึงปัจจุบัน. *วารสารมหาวิทยาลัยทักษิณ*, 9(2), 42-54. https://ph02.tci-thaijo.org/index.php/tsujournal/article/view/69005/56180

Bourdieu, P. (1986). The Forms of Capital. In John Richardson (Ed.), *Handbook of Theory and Research for the Sociology of Education* (pp. 241-258). New York: Greenwood Press.

Bourdieu, P. (1990). *In Other Words: Essays toward a Reflexive Sociology*. Stanford, CA: Stanford University Press.

Keyes, C. F. (1991). The Proposed World of the School: Thai Villagers' entry into a Bureaucratic State System. In Charles F. Keyes (Eds.), *Reshaping Local Worlds: Formal Education and Cultural Change in Rural Southeast Asia* (pp. 89-130). New Haven, Connecticut: Yale University Southeast Asia Studies.

Kurzman, C., & Owens, L. (2002). Sociology of Intellectuals. *Annual Review of Sociology,* 28, 63-90. https://doi.org/10.1146/annurev.soc.28.110601.140745

Reynolds, C. J. (2019). *Power, Protection and Magic in Thailand: The Cosmos of a Southern Policeman*. Canberra: Australia National University Press.

Turton, A. (1991). Invulnerability and local knowledge. In M. Chitakasem & A. Turton (Eds.), *Thai constructions of knowledge* (pp. 155-182). London: School of Oriental and African Studies, University of London.

เทคนิคการจัดการเรียนรู้ในฐานะกลไกทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนเตรียมทหาร*

Learning Management Techniques as a Cultural Mechanism to Pass on Characteristics of a Gentleman to Pre-Cadet Students at Armed Forces Academies Preparatory School

จักรินทร์ ผิวเหลือง, สุเมษย์ หนกหลัง และพีรเดช ประคองพันธ์
Chakkarin Piwlueang, Sumate Noklang and Peeradet Prakongpan
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ประเทศไทย
Srinakharinwirot University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: chakkarinp.2518@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ในฐานะกลไกทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนเตรียมทหาร เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพเชิงชาติพันธุ์วรรณนาเชิงวิพากษ์ (Critical Ethnography) กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยคือ อาจารย์ปัจจุบันของโรงเรียนเตรียมทหาร จำนวน 10 คน อดีตอาจารย์โรงเรียนเตรียมทหาร จำนวน 5 คน นักเรียนเตรียมทหารที่กำลังศึกษา จำนวน 10 คน และนักเรียนเตรียมทหารที่จบการศึกษาแล้ว จำนวน 5 คน รวม 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึก แบบกึ่งโครงสร้าง ลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด เพื่อใช้สัมภาษณ์กับผู้ให้ข้อมูลหลัก อีกทั้งผู้วิจัยในฐานะเป็นเครื่องมือหนึ่งในการให้ข้อมูลและอยู่ในบริบทภายในโรงเรียนเตรียมทหาร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ ด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลผ่านแนวคิดอำนาจทางวินัย และชีวะอำนาจของ Michel Foucault

ผลการวิจัยพบว่า เทคนิคการจัดการเรียนรู้ในฐานะกลไกทางวัฒนธรรมในการถ่ายทอดความความเป็นสุภาพบุรุษ มีทั้งหมด 8 เทคนิค ประกอบด้วย เทคนิคการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบกรณีศึกษา เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมบทบาทสมมติ เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมระดมสมอง เทคนิคการจัดการเรียนรู้ในห้องแล็บวิทยาศาสตร์ เทคนิคการจัดการ

*ได้รับบทความ: 8 ตุลาคม 2567; แก้ไขบทความ: 19 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 27 ธันวาคม 2567
Received: October 8, 2024; Revised: December 19, 2024; Accepted: December 27, 2024

เรียนรู้ห้องคอมพิวเตอร์ เทคนิคการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทย และเทคนิคการจัดการเรียนรู้พลศึกษา โดยเทคนิคการจัดการเรียนรู้ทั้งหมดเป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่สอดแทรกความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหารที่ปฏิบัติการด้วยอำนาจทางวินัย และชีวะอำนาจ ปลูกฝังสั่งสอนนักเรียนเตรียมทหารในทุกพื้นที่ของโรงเรียนเตรียมทหาร

คำสำคัญ: เทคนิคการจัดการเรียนรู้; กลไกทางวัฒนธรรม; ความเป็นสุภาพบุรุษ; นักเรียนเตรียมทหาร

Abstract

The purpose of this research was to study the use of learning management techniques applied as a cultural mechanism to pass on characteristics of a gentleman to pre-cadet students of Armed Forces Academies Preparatory School using critical ethnography qualitative research. The target population consisted of 10 current teachers, 5 former teachers, 10 pre-cadet students currently studying, and 5 completing pre-cadet students of Armed Forces Academies Preparatory School, totaling 30. The instrument used in this research was a semi-structured in-depth interview using open-ended questions in the key informant interview, including the researcher as an instrument providing information about the school's context which was analyzed by using the concept of Disciplinary Power and Bio-power of Michel Foucault.

The results revealed that: There were 8 learning management techniques used as a cultural mechanism to pass on characteristics of a gentleman to pre-cadet students, consisting of using flipped classroom learning management technique, learning management techniques such as analyzing case studies, learning management techniques using role-playing activities, learning management techniques using brainstorming, learning management techniques in the Science laboratory, learning management techniques in Computer laboratory, techniques for learning management in Thai dance and techniques for learning management physical education. All learning management techniques adapted from the concept of Disciplinary power and Bio-power were incorporated to instill the gentleman characteristics into the pre-cadet students in all areas of Armed Forces Academies Preparatory School.

Keywords: Learning management techniques; Cultural mechanism; Gentleman; Pre-cadet Students

1. บทนำ

โรงเรียนเตรียมทหาร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ กองบัญชาการกองทัพไทยเป็นสถาบันการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และเป็นสถาบันการศึกษาแห่งเดียวในประเทศไทยที่เป็นศูนย์รวมเบื้องต้นสำหรับผู้ที่จะเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า โรงเรียนนายเรือ โรงเรียนนายเรืออากาศนวมินทกษัตริยาธิราช และโรงเรียนนายร้อยตำรวจ ผู้ที่ศึกษาในโรงเรียนเตรียมทหาร เรียกว่า “นักเรียนเตรียมทหาร” (นตท.) ถือเป็นบุคคลที่อยู่ในพื้นที่ของความเป็นชายที่เป็นจุดเริ่มต้นของการเข้าสู่ชีวิตรับราชการ เป็นผู้ที่ทำหน้าที่ในการป้องกันและรักษาความสงบเรียบร้อยของประเทศที่เป็นนายทหารนายตำรวจชั้นสัญญาบัตรหลัก โดยการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเสียสละ แม้กระทั่งความสุขส่วนตนเพื่อประโยชน์สุขส่วนรวม เสียสละทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งชีวิต เพื่อให้ประเทศชาติคงอยู่ (พรพิพัฒน์ เบญญศรี, 2551) โดยจุดประสงค์ของการจัดตั้งโรงเรียนเตรียมทหาร คือ ให้นักเรียนมีความคุ้นเคย เพื่อประสานการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันในอนาคต สร้างความสามัคคีกันตั้งแต่เยาว์วัย และเพื่อประหยัดงบประมาณ โดยยกเลิกโรงเรียนเตรียมนายร้อย โรงเรียนเตรียมนายเรือ และโรงเรียนเตรียมนายเรืออากาศ และให้นักเรียนรู้จักและรักษาไว้ซึ่งระบบเกียรติศักดิ์อันเป็นสิ่งสำคัญในระบบการศึกษาของทหาร-ตำรวจ (โรงเรียนเตรียมทหาร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ, 2560) ปรัชญาของโรงเรียนเตรียมทหารคือ “สามัคคีมีความรู้ คู่คุณธรรม” โดยการผลิตนักเรียนเตรียมทหารให้มีความสามัคคี เป็นผู้นำ มีความอดทนทั้งร่างกายและจิตใจ มีระเบียบวินัย ยึดมั่นในระบบเกียรติศักดิ์ และมีความรู้ความสามารถ พร้อมด้วยคุณธรรมจริยธรรม โรงเรียนเตรียมทหารแห่งนี้ จึงเป็นคำนิยามที่บุคคลทั่วไปได้ให้ความหมายและให้ความคาดหวังกับโรงเรียนเตรียมทหารเป็นอย่างมาก เนื่องจากสังคมภายนอกคาดหวังกับระบบ ระเบียบความมีวินัยที่จะได้ปลูกฝังให้กับเยาวชนของไทย ที่ได้เข้าไปฝึกศึกษาภายในโรงเรียนเตรียมทหารเป็นระยะเวลา 2 ปี เพื่อจบการศึกษามารับใช้ชาติอย่างเต็มภาคภูมิ (โรงเรียนเตรียมทหาร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ, 2560) รวมทั้งให้มีความรู้ความสามารถในวิชาการวิชาทหาร-ตำรวจ เบื้องต้น เพื่อให้มีความพร้อมที่จะเข้ารับการศึกษาต่อในโรงเรียนเหล่าทัพ และโรงเรียนนายร้อยตำรวจต่อไป โดยผู้ที่มีสิทธิ์ในการสมัครสอบเข้าเป็นนักเรียนเตรียมทหาร จะต้องมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่ระเบียบที่กำหนด หลักสูตรโรงเรียนเตรียมทหารเป็นหลักสูตรเฉพาะทาง มีระยะเวลาในการศึกษา 2 ปี โดยเน้นในวิชาพื้นฐานที่จำเป็นต้องใช้ในการศึกษาต่อในระดับต่อไป และยังเน้นในการเสริมสร้างสมรรถภาพร่างกาย ลักษณะผู้นำทางทหาร-ตำรวจ ตลอดจนการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมเป็นสำคัญ (พรพิทักษ์ เห็มบาสัตย์ และวรรณพล พิมพะสาลี, 2563, หน้า 63-80)

กลไกทางวัฒนธรรมและกระบวนการที่พยายามกล่อมเกลาและเปลี่ยนแปลงกลุ่มคนในสังคมให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในกรอบวัฒนธรรม ซึ่งกลไกทางวัฒนธรรมบ่งบอกถึงวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลและคาดหวังให้เกิดความยุติธรรมทางสังคม หมายถึง การสร้างและรักษาสังคมที่เสมอภาค ครอบคลุม และยุติธรรม ในอนาคตข้างหน้ากลไกทางวัฒนธรรมจะเปิดกว้าง จินตนาการใหม่และเขียนเรื่องราวที่มีการยึดถืออย่างดุเดือด เปลี่ยนพื้นที่ที่ใช้ร่วมกันและการประกอบสร้างที่ประกอบกันเป็นวัฒนธรรม (Potts, & Hartley, 2014) นอกจากนี้ยังมีบทบาทในการรณรงค์ ซึ่งจะช่วยกำหนดความคิดเห็น ความเชื่อ และพฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ (รังพิรัชต์ แย้มเกสร, 2564) ดังนั้นกลไกทางวัฒนธรรม จึงเป็นกระบวนการทางการศึกษาที่ใช้กล่อมเกลา ปลูกฝัง สั่งสอน ความเชื่อประเพณีต่างๆ กลไกทางวัฒนธรรมซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมที่เหมาะสมเพราะหากพิจารณาจากมุมมองของ Michel Foucault แล้ว กลไกทางวัฒนธรรมถือเป็นเครื่องมืออำนาจที่มาจัดกระทำกับกลุ่มคนที่มีวัฒนธรรมเฉพาะในบริบทนั้นๆ เกิดเป็นวัฒนธรรมเฉพาะกลุ่มขึ้น นานวันวัฒนธรรมนั้นก็เป็นที่ยอมรับของกลุ่มและเป็นวัฒนธรรมสืบทอดกันมาซึ่งจะอยู่ในรูปแบบอำนาจทางวินัย (Disciplinary power) ที่เกิดขึ้นจากความรู้ในการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนเตรียมทหาร ซึ่งจะกระทำกับร่างกาย และบรรทัดฐานภายในโรงเรียนเตรียมทหาร อำนาจจึงเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ได้ในทุกหนทุกแห่งที่มีความสัมพันธ์ทางสังคมโดยประกอบด้วยเทคโนโลยีของอำนาจประกอบด้วย (ธีรยุทธ บุญมี, 2551; อานันท์ กาญจนพันธุ์, 2555) แม้กระทั่งในห้องเรียนของนักเรียนเตรียมทหารก็สามารถมีอำนาจทางวินัย (Disciplinary power) เกิดขึ้นอยู่ทุกอณู ทุกถิ่นที่ภายในโรงเรียนเตรียมทหาร

ดังนั้น กลไกทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษจึงเป็นกระบวนการส่งต่อวัฒนธรรมความเป็นสุภาพบุรุษในรูปแบบที่เกิดขึ้นในเทคนิคการจัดการเรียนรู้ (Learning management techniques) โดยเทคนิคการจัดการเรียนรู้นี้ถือเป็นกลไกทางวัฒนธรรมที่สำคัญซึ่งนอกเหนือจากการฝึกทางทหารที่มีการถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษโดยตรงแล้วเทคนิคการจัดการเรียนรู้ยังเป็นกลไกทางวัฒนธรรมที่ปลูกฝังถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหารจากรุ่นสู่รุ่นได้เป็นอย่างดีด้วย ซึ่งผู้วิจัยจึงต้องการศึกษากลไกทางวัฒนธรรมผ่านเทคนิคการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้เห็นถึงวิธีการในรูปแบบต่างๆ ที่ได้ปลูกฝัง อีกทั้งหล่อหลอมนักเรียนจากพลเรือนทั่วไป สู่ความเป็นนักเรียนทหารตำรวจอย่างมีระเบียบวินัย ซึ่งเป็นการพัฒนากลไกทางวัฒนธรรมที่สำคัญ ในการสร้างต้นกล้าแห่งความมั่นคงของชาติให้แข็งแกร่ง อีกทั้งได้พัฒนาความเป็นสุภาพบุรุษที่ดีของนักเรียนเตรียมทหาร และมีความเหมาะสมกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป อีกทั้งเทคนิคการจัดการเรียนรู้ต่างๆ นี้จะเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับการถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษและความเป็นชายชาติทหารต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ในฐานะกลไกทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนเตรียมทหาร

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยการวิจัยเชิงชาติพันธุ์วรรณนาเชิงวิพากษ์ (Critical Ethnography) เพื่อศึกษาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ ในฐานะกลไกทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนเตรียมทหารที่มีการสืบทอดเป็นพฤติกรรม แบบแผน วัฒนธรรม ประเพณีที่ยึดถือจนกลายเป็นวิถีในการดำเนินชีวิต (Polit, & Beck, 2008) โดยใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับ อาจารย์ปัจจุบันของโรงเรียนเตรียมทหาร จำนวน 10 คน อดีตอาจารย์โรงเรียนเตรียมทหาร จำนวน 5 คน นักเรียนเตรียมทหารที่กำลังศึกษา จำนวน 10 คน และนักเรียนเตรียมทหารที่จบการศึกษาแล้ว จำนวน 5 คน รวม 30 คน ซึ่งเป็นการสร้างความหมายและเรื่องราวร่วมกันระหว่างผู้สัมภาษณ์กับผู้ให้สัมภาษณ์ เรื่องราวและความหมายนั้นมีอยู่แล้วแต่ในการสัมภาษณ์จะถูกสร้างขึ้นมาใหม่และถูกถ่ายทอดในระหว่างการสัมภาษณ์นั้น (Rice, & Ezzy, 1999) โดยการวิเคราะห์แก่นสาระ (Thematic analysis) และบันทึกช่วยจำ สำหรับเกณฑ์การคัดเข้าของกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยนี้ คือ เป็นผู้ต้องการขับเคลื่อนความเป็นสุภาพบุรุษด้วยเทคนิคการจัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียนเตรียมทหาร และเกณฑ์การคัดออกคือ เป็นผู้ที่ไม่สามารถให้ข้อมูลจนจบสิ้นการวิจัย อีกทั้งไม่สะดวกในการให้ข้อมูลผู้วิจัยใช้แนวคิดในการวิเคราะห์ข้อมูลของ Michel Foucault (2012) เรื่องการปฏิบัติการอำนาจทางวินัย (Disciplinary Power) และชีวะอำนาจ (Bio-power) จากความรู้/อำนาจ (knowledge/Power) ในการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนเตรียมทหาร ซึ่งจะกระทำกับร่างกาย และบรรทัดฐานภายในโรงเรียนเตรียมทหาร และอำนาจจึงเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ได้ในทุกหนทุกแห่งที่มีความสัมพันธ์ทางสังคม อีกทั้งผู้วิจัยใช้เทคนิคสามเส้า (Triangulation) ได้แก่ เทคนิคสามเส้าแบบต่างวิธี (Methods Triangulation) เทคนิคสามเส้าต่างแหล่งข้อมูล (Triangulation of Sources) เทคนิคสามเส้าต่างระดับ (Combined-level Triangulation) เทคนิคสามเส้าต่างกาล (Time Triangulation) และเทคนิคสามเส้าต่างผู้วิจัย (Investigator Triangulation) (ผ่องพรรณ ตรัยมงคลกุล และสุภาพ ฉัตราภรณ์, 2555) เพื่อหาความเที่ยงตรงของข้อมูล โดยการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการขอรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หมายเลขรับรองโครงการวิจัย SWUEC-672259

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง เทคนิคการจัดการเรียนรู้ในฐานะกลไกทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนเตรียมทหาร จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เทคนิคการจัดการเรียนรู้ในฐานะกลไกทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนเตรียมทหารโดยมี ความรู้/อำนาจ (knowledge/Power) เรื่อง ความเป็นสุภาพบุรุษ แทรกตัวอยู่ทุกกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งเป็นกิจกรรมในหลักสูตรของโรงเรียนเตรียมทหาร ประกอบด้วย 8 เทคนิค คือ

1. เทคนิคการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนรู้เชิงลึก (Active Learning) ในวิชาภาษาไทย การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีรูปแบบนักเรียนเรียนรู้บทเรียนจากวิดีโอการสอนและศึกษา คิด วิเคราะห์ ด้วยตนเองจากที่บ้าน ก่อนมาทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ในห้องเรียน เทคโนโลยีมีส่วนช่วยให้การสอนในห้องเรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยอาจารย์ผู้สอนมอบหมายงานกลับบ้าน (Take home) หลังจากทำงานมอบเรียบร้อย อาจารย์ผู้สอนจะทำการนัดเวลาส่งให้ครบทุกคน และต้องเช็คส่งงานให้ครบทุกคนก่อน หากไม่ครบจะหักคะแนน และทำโทษ ซึ่งจะสร้างแรงจูงใจในการทำงานมอบ คือถือเป็นการได้ทบทวนบทเรียน และมีคะแนนจิตพิสัย และแจ้งว่าเป็นแนวข้อสอบ เพื่อให้ฝึกทำ

“อาจารย์มอบหมายงานให้ผมกลับไปทำที่บ้าน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นช่วงวันศุกร์ที่ปล่อยพักบ้าน เนื่องจากถ้ามอบวันเรียนปกติ พวกผมจะไม่สะดวกในการทำครับ เป็นข้อจำกัดในการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และอุปกรณ์สื่อสารต่างๆ อาจารย์เลยสั่งเป็นงานมอบไปทำต่อที่บ้านครับ” (ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1)

เทคนิคการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน หรือเรียกกันว่า Flipped Classroom ถือว่าเป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่สอดแทรกความรับผิดชอบต่อตนเองและเป็นกลไกทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นกับนักเรียนเตรียมทหารได้เป็นอย่างดีกิจกรรมหนึ่งกล่าวคือ เรื่องความรับผิดชอบต่อตนเองในการมอบหมายงานของอาจารย์ประจำวิชาซึ่งเป็นอำนาจที่กระทำควบคุมผ่านกระบวนการสร้างบรรทัดฐานของสังคมและการจับจ้องของอาจารย์ เพื่อนร่วมชั้นเรียน และตนเองร่วมกัน เป็นการสังเกตตามลำดับชั้นของอาจารย์ที่ทำหน้าที่มอบหมายงานให้นักเรียนเตรียมทหาร ตัวนักเรียนเตรียมทหารเองจะมีการบังคับตนเองให้ปฏิบัติตามคำสั่งของอาจารย์ที่ได้มอบหมายงาน ทำให้นักเรียนเตรียมทหารเป็นผู้ที่มีระเบียบวินัยปฏิบัติตามกฎกติกามีการเรียนรู้ตลอดเวลา หากไม่ปฏิบัตินักเรียนเตรียมทหารก็จะไม่มีความรับผิดชอบ นอกจากจะทำให้นักเรียนเตรียมทหารมีความรับชอบต่อตนเองแล้ว จะส่งผลต่อความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ในอนาคตเมื่อจบการศึกษาไปเป็นนายทหารนายตำรวจในอนาคต

2. เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบกรณีศึกษา (Analyze case studies) เป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้อ่านกรณีตัวอย่างที่ต้องการศึกษา จากนั้นให้ผู้เรียนวิเคราะห์และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือแนวทางแก้ปัญหาภายในกลุ่ม แล้วนำเสนอความคิดเห็นต่อผู้เรียนทั้งหมด โดยกิจกรรมนี้ส่วนใหญ่

อาจารย์ผู้สอนจะจัดกลุ่มเพื่อให้ช่วยกันอ่านกรณีศึกษา และร่วมมือร่วมใจในการทำกิจกรรมซึ่งฝึกฝนการทำงานเป็นทีม (Teamwork) การรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ซึ่งการทำงานเป็นทีมนี้ถือเป็นค่านิยมหลักของกองบัญชาการกองทัพไทย ซึ่งนักเรียนเตรียมทหารจะได้รับการปลูกฝังเรื่องนี้อย่างแข็งแกร่ง

“วิชาภาษาไทยเรามีกิจกรรมให้เด็กวิเคราะห์ตัวละครในเรื่องมัทนะพาธา คือให้นักเรียนวิเคราะห์อุปนิสัยใจคอของสุเทษณ์ค่ะ ได้คำตอบหลายหลากแต่ส่วนใหญ่ก็ตอบว่า สุเทษณ์เป็นคนโหดร้ายโมโหแล้วก็สาปนางมัทนาเป็นดอกกุหลาบ และอีกคำตอบคือ สุเทษณ์เป็นสุภาพบุรุษ เสียสละความสุขส่วนตน ไม่เห็นแก่ความสุขส่วนตัว ละกิเลสตัณหา” (ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2)

กิจกรรมที่ได้เรียนรู้แบบกรณีศึกษา โดยนำตัวอย่างเรื่องราวหรือตัวละครมาให้นักเรียนเตรียมทหารได้วิเคราะห์แลกเปลี่ยนความคิดเห็น อีกทั้งส่งเสริมการทำงานกลุ่มในรูปแบบการทำงานเป็นทีม (Teamwork) คือกิจกรรมการเรียนรู้แบบกรณีศึกษา (Analyze case studies) ซึ่งถือเป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่มีกลไกทางวัฒนธรรมที่ปรากฏขึ้นและสอดแทรกขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยจากตัวอย่างการสอนนี้ คือการสั่งสอนความเป็นสุภาพบุรุษผ่านตัวละครในวรรณคดีซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับนักเรียนเตรียมทหารได้ ทำให้มีการส่งเสริมและสอดแทรกอยู่ในความรู้ทางวิชาการซึ่งนักเรียนเตรียมทหารจะได้ซึมซับและเห็นความสำคัญของความเป็นสุภาพบุรุษ และทำให้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น อีกทั้งการสอดแทรกความเป็นสุภาพบุรุษในรูปแบบการอ่านหรือศึกษาจากวรรณคดีทำให้เกิดความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น อีกทั้งกระบวนการกลุ่มที่ได้มีการแสดงความคิดเห็นถือเป็นการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ถือเป็นการให้เกียรติผู้อื่นซึ่งเป็นพื้นฐานของความเป็นสุภาพบุรุษที่ถูกสอดแทรกในกระบวนการเรียนการสอน

3. เทคนิคการจัดการเรียนรู้บทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นกิจกรรมที่ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้สวมบทบาทที่กำหนดเพื่อการเรียนรู้ได้อย่างสมจริง ผู้เรียนจะได้ทำความเข้าใจกับบทบาทที่ได้สมมติขึ้น ผ่านการค้นคว้าหาข้อมูลด้วยตัวเอง ก่อนที่จะสมมติบทบาทได้อย่างสมจริง คิด แสดงพฤติกรรมตามบทบาทที่ได้รับ ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะการค้นคว้า การสังเกต แก้ไขปัญหา และการสื่อสารผ่านสถานการณ์สมมติ

“ผมจำได้สมัยได้เรียนเรื่องกาพย์เห่เรือ ของเจ้าฟ้ากุ้ง ผมได้แต่งตัวห่มผ้าสไบเป็นสตรีในราชสำนัก มีการห่มผ้า การได้กลิ่นน้ำปรุงที่หอมๆ ก็สนุกสนานมาก เพื่อนๆ ก็สนุกสนานดีนะครับ ได้สัมผัสผ้าสไบได้กลิ่นหอมของความเป็นผู้หญิง ผมประทับใจการห่มห่มตะเบงมาน ซึ่งสามารถออกรบได้แสดงถึงความกล้าหาญของผู้หญิงสมัยนั้นและการเดินของสตรีสมัยก่อนจะไม่สบตาชาย ซึ่งเราเป็นผู้ชายก็ควรให้เกียรติผู้หญิงด้วย” (ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3)

เทคนิคการจัดการเรียนรู้นี้ที่เป็นกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติและมีบทบาทสมมติอย่างสมจริงภายในห้องเรียน และเป็นกลไกทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นคือ การได้เห็นความสำคัญของการแต่งกายของสตรีในราชสำนักในอดีตโดยการได้แต่งตัวห่มผ้าสไบ ได้กลิ่นหอมของความเป็นผู้หญิงในอดีตจากอาจารย์ผู้สอนเตรียม

เป็นสื่อการสอนมาในห้องเรียนรู้ และได้เห็นความสำคัญในรูปแบบเครื่องแต่งกายซึ่งสตรีในราชสำนักประกอบด้วยพระอัครมเหสี พระราชชายา พระราชธิดา หรือบาทบริจาริกา จะห่มสไบทั้งสิ้น การให้เกียรติสตรีเพศจึงเป็นสิ่งสำคัญเป็นอย่างมากโดยเฉพาะเรื่องการให้เกียรติ การมอง การสบตาของสตรีจะสำรวมการเป็นชายไม่ควรไปจ้องมองสตรีถือเป็นการสอนเรื่องการเข้าสังคม การให้เกียรติเพศสตรี และได้สอดแทรกความเป็นสุภาพบุรุษอย่างมิรู้เนื้อรู้ตัวได้เป็นอย่างดี

4. เทคนิคการจัดการเรียนรู้ระดมสมอง (Brainstorming) เป็นการระดมความคิดจากทุกๆ คน ทุกๆ มุมมอง โดยไม่มีการตัดสินถูกผิดของสมาชิกในกลุ่ม เพื่อหาแนวทางเลือกในการร่วมกันตัดสินใจ ความคิดใหม่ๆ และใช้ในการการวางแผน กิจกรรมระดมสมองเป็นกิจกรรมเพื่อปลุกความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ เป็นเทคนิคที่นิยมเป็นอย่างมาก ในการนำมาใช้ในการระดมความคิดเพื่อหาทางแก้ไขปัญหาจากหลายๆ มุมมองของแต่ละคนหลายความคิดของสมาชิกที่มาร่วมกิจกรรมระดมสมองกัน

“ผมให้นักเรียนแบ่งกลุ่มย่อย กลุ่มละ 5-6 คน หลังจากนั้นมอบโจทย์ให้นักเรียนช่วยกันระดมสมองและตัดสินใจกันภายในกลุ่มซึ่งเมื่อสังเกตดู อาจมีบางกลุ่มถกเถียงด้วยเหตุผลต่างๆ แต่สุดท้ายแล้วก็ได้ข้อตกลงที่ทุกคนเห็นด้วย” (ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 4)

การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน การเห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง การช่วยระดมความคิดเพื่อให้เกิดมุมมองใหม่ๆ เป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่สอดแทรกอยู่ภายในห้องเรียน อีกทั้งช่วยส่งเสริมกลไกทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นกับนักเรียนเตรียมทหารได้เป็นอย่างดี ที่ให้นักเรียนตระหนักรู้ว่าต้องช่วยเหลือกิจกรรมการปฏิบัติของส่วนรวมร่วมกัน เพื่อให้เกิดความสำเร็จในงาน หรือโจทย์ที่อาจารย์ผู้สอนมอบให้ด้วยการระดมความคิด โดยไม่ต้องกังวลเรื่องผิดถูกแต่อย่างใด การได้ช่วยเหลือกลุ่ม การเห็นประโยชน์ของส่วนรวม การร่วมมือร่วมใจกันในการแก้ไขปัญหา และระดมสมองช่วยเหลือซึ่งกันและกัน อีกทั้งความสามัคคีที่เกิดขึ้นในการร่วมกันระดมความคิดเห็น จนทำให้งานมอบ หรือโจทย์ที่อาจารย์ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ทำให้ส่งเสริมความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม เกิดความรักความสามัคคี การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน อันเป็นพื้นฐานของการเป็นสุภาพบุรุษที่ดีของประชาชนทุกคน

5. เทคนิคการจัดการเรียนรู้ห้องแล็บวิทยาศาสตร์ (Science Laboratory) นักเรียนเตรียมทหารจะได้ปฏิบัติจริง และมีประสบการณ์ตรง ได้ปฏิบัติด้วยตนเองตามศักยภาพ ทำให้นักเรียนเตรียมทหารได้เปลี่ยนบรรยากาศการเรียนรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์ซึ่งนักเรียนมีความตั้งใจเป็นอย่างมาก

“หนูจะบอกเด็กเสมอว่า อันไหนที่ต้องทำ ระเบียบวินัยคือสิ่งที่ต้องทำ ไม่ทำไม่ได้ สิ่งไหนต้องทำคือต้องทำ เช่น อยู่ในห้องต้องให้เกียรติกัน ให้เกียรติครู ให้เกียรติเพื่อน ให้เกียรติตัวเอง ให้เกียรติสถานที่ ซึ่งถ้าเมื่อไรเราไม่ให้เกียรติกันจะทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน” (ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 5)

จากพฤติกรรมของนักเรียนเตรียมทหารประกอบกับการปลูกฝัง กล่อมเกลาความมีระเบียบวินัยของอาจารย์ผู้สอนทำให้เกิดกลไกทางวัฒนธรรมนี้เกิดขึ้นที่เป็นพื้นฐาน ครูทำให้เป็นกลไกทางวัฒนธรรม

ภายในห้องแล็บวิทยาศาสตร์ที่เกิดขึ้นส่งต่อพื้นฐานของความเป็นสุภาพบุรุษที่ดี คือการให้เกียรติซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นการให้เกียรติครูอาจารย์ระหว่างการสอน โดยการตั้งใจศึกษาเล่าเรียน การให้เกียรติเพื่อนไม่พูดคุย ตั้งใจทำงานกลุ่มเมื่อได้รับมอบหมายโดยการช่วยเหลือในกลุ่มอย่างเต็มกำลังความสามารถ การให้เกียรติตนเอง คือ การรู้จักตนเองว่ามีหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ เกิดการช่วยเหลืองานซึ่งกันและกัน

6. เทคนิคการจัดการเรียนรู้ห้องคอมพิวเตอร์ (Computer Laboratory) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนสนใจอีกกิจกรรมหนึ่ง ถือเป็นแหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนสามารถเรียนรู้และเพิ่มทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะด้านคอมพิวเตอร์ การสืบค้นข้อมูล เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ชีวิต เป็นแหล่งเรียนรู้ที่ใช้ประโยชน์และเหมาะสมกับเด็กมากที่สุด

“สมัยที่พี่สอนคอมฯ พี่ชี้แจงเด็กๆ ทุกครั้งที่มาเรียนห้องคอมฯ ครั้งแรกการจัดเรียงกระเป๋า การวางหมวก จะต้องเป็นระเบียบเรียบร้อย เป็นแนวเดียวกัน จนครั้งต่อๆ ไปพี่ไม่ต้องบอกเด็กๆ แล้ว เด็กจะทำเองครับ แต่ต้องทนกลิ่นแรกๆ ของเค้าหน่อยนะ” (เด็กนักเรียนจะมีกลิ่นเหงื่อเนื่องจากการฝึกทางทหาร) (ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 6)

เทคนิคการจัดการเรียนรู้ในห้องคอมพิวเตอร์ โดยอาจารย์ผู้สอนจะแจ้งให้ทราบในคาบแรกก่อนเข้าเรียน การกวดขันในเรื่องการวางกระเป๋า และหมวกให้เป็นระเบียบเรียบร้อยก่อนเข้าห้องเรียน อีกทั้งเมื่อเข้าห้องเรียนแล้ว นักเรียนเตรียมทหารจะเข้านั่งประจำโต๊ะคอมพิวเตอร์ของตนเอง และบอกแสดงความเคารพด้วยการรายงานยอดของนักเรียนเตรียมทหารทุกครั้ง ซึ่งระบบการรายงานยอดถือเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งในการทราบถึงยอดจำนวนของทหาร หากต้องปฏิบัติภารกิจสำคัญต่างๆ จากนั้นอาจารย์ผู้สอนจะเริ่มกระบวนการเรียนการสอนซึ่งนักเรียนเตรียมทหารจะต้องให้ความสำคัญกับการให้เกียรติอาจารย์ผู้สอนเนื่องจากครูผู้สอนไม่สามารถมองเห็นได้หากนักเรียนเตรียมทหารไม่สนใจเรียน ซึ่งหากตรวจพบอาจารย์ผู้สอนจะต้องตักเตือนไม่ให้กระทำอีก

7. เทคนิคการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทย (Thai Dance) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนจะได้เรียนพื้นฐานนาฏศิลป์ไทย เริ่มตั้งแต่การนุ่งผ้าโจงกระเบนซึ่งต้องตั้งใจนุ่งให้ประณีต จับจีบผ้าโจงกระเบนให้สวยงาม การศึกษาท่ารำพื้นฐาน การศึกษาท่ารำของตัวพระ ตัวยักษ์ ตัวลิง เป็นพื้นฐานของการศึกษานาฏศิลป์โขน “นับตั้งแต่ผมสอบมาเป็นครูที่นี่ความคาดหวังของผมคือนักเรียนที่นี่คือต้องเติบโตไปเป็นนายทหารนายตำรวจหลัก ซึ่งผมเป็นคนสายวัฒนธรรมซึ่งก็หมายถึงเป็นความเป็นชาติ นักเรียนก็ต้องมีหน้าที่รักษาชาติเช่นกัน ผมจะถามเค้าว่า ชาติสำคัญอย่างไร ถ้าสำคัญเราจะทำเพื่อชาติได้อย่างไรบ้าง วัฒนธรรมก็คือชาติเช่นกัน แล้วนักเรียนจะรักษาไว้อย่างไร” (ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 7)

เทคนิคการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทย ตั้งแต่เริ่มต้นก่อนเข้าห้องเรียนนักเรียนเตรียมทหารมีการจัดเรียงรองเท้า และกระเป๋าวางเป็นระเบียบเรียบร้อย อีกทั้งก่อนเข้าเรียนต้องจัดแถวก่อนเข้าห้องเรียน อีกทั้งการแสดงการเคารพด้วยการกราบเป็นการสอนเรื่องการเคารพระบบอาวุโส เพราะเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

ในระบบทหาร และเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย อีกทั้งความตั้งใจในการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทยถือเป็นความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ของการเป็นนักเรียนเตรียมทหารที่ต้องตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เกิดความรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม หากไม่ตั้งใจเรียนบรรยากาศในการเรียนจะไม่ส่งเสริมให้เอื้อต่อการเรียนรู้ ซึ่งถือเป็นความรับผิดชอบเบื้องต้นต่อสังคมส่วนรวม อีกทั้งการตั้งใจเรียนไม่รบกวนเพื่อนๆ และให้ความร่วมมือในการเรียนในทุกกิจกรรม ทำให้บรรยากาศเรียนรู้ดีมากขึ้น การนั่ง การยืน การเดิน และการให้เกียรติผู้สอน ซึ่งการให้เกียรติผู้อื่นถือเป็นคุณธรรมเบื้องต้น ของระบบเกียรติศักดิ์ และความเป็นสุภาพบุรุษที่ดีของนักเรียนเตรียมทหารที่ต้องยึดถือและปฏิบัติ

8. เทคนิคการจัดการเรียนรู้พลศึกษา (Physical Education) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้มีกิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นกีฬาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่สำคัญสำหรับนักเรียนทหารเนื่องจากต้องเรียนภาควิชาการแล้ว จะต้องมีสมรรถภาพทางกายที่แข็งแรง พร้อมรับการฝึกวิชาทหาร และปฏิบัติการสำหรับภารกิจต่างๆ ได้

“สมัยที่ผมไปเรียนวิชาพละ ที่กองพลศึกษา ผมถอดเสื้อผ้าเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นชุดพละ โดยวางกระเป๋าเสื้อผ้าให้เป็นระเบียบเรียบร้อย อย่าวางระเกะระกะ เพราะครูจะบอกเสมอว่า ต้องวางสิ่งของต่างๆ ให้ดีๆ เป็นระเบียบนะ” (ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 8)

เป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้หนึ่งที่สำคัญในการส่งเสริมสมรรถภาพทางกายให้กับนักเรียนเตรียมทหาร โดยเฉพาะนักเรียนเตรียมทหารซึ่งมีความพิเศษ และเฉพาะมากกว่านักเรียนทั่วไป เนื่องจากนักเรียนทหาร นอกจากจะเรียนเพื่อมีความรู้ทางด้านการกีฬา วิทยาศาสตร์การกีฬา และสุขศึกษาแล้ว ยังจะมีการทดสอบสมรรถภาพร่างกาย เช่น ทดสอบวิ่ง ว่ายน้ำ ดึงข้อ ดันพื้น เป็นต้น เนื่องจากนักเรียนเตรียมทหารต้องมีสุขภาพที่แข็งแรง มีรูปร่างสมบูรณ์ สมส่วน สง่างาม องอาจ ผึ่งผาย มีบุคลิกภาพที่สง่างามเหมาะสมกับการเป็นทหาร ตำรวจในอนาคตซึ่งสอดคล้องกับการเป็นสุภาพบุรุษที่มีรูปร่างสมส่วนแข็งแรง ลักษณะดี ซึ่งการเรียนพลศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างเสริมสมรรถภาพร่างกาย โดยเมื่อมีการเรียนวิชาพลศึกษา นักเรียนเตรียมทหารจะทำการเปลี่ยนเครื่องแต่งกายจากชุดศึกษา เป็นชุดพละซึ่งจะต้องจัดวางของให้เป็นระเบียบเรียบร้อย จากนั้นตัวแทนนักเรียนเตรียมทหารซึ่งจะเป็นหัวหน้าห้องหรือเรียกในศัพท์เฉพาะของโรงเรียนเตรียมทหารว่า “หัวหน้าตอน” จะรายงานยอดให้อาจารย์ทราบ หลังจากนั้นอาจารย์ผู้สอนจะชี้แจงการปฏิบัติ โดยการอธิบาย สาธิต และทำการแยกฝึกกีฬา เช่น ว่ายน้ำ กรีฑา ฟุตบอล รักบี้ เป็นต้น ส่วนนักเรียนเตรียมทหารที่เรียนวิชาสุขศึกษา จะเข้าห้องเรียนและได้รับการสอนจากอาจารย์ผู้สอน ซึ่งจะมีเทคนิคการจัดการเรียนรู้ในแนวเดียวกันคือ การใช้ Active Learning เป็นกิจกรรมการเรียนรู้หลักโดยให้นักเรียนเตรียมทหารมีส่วนร่วม ในการจัดกิจกรรมซึ่งการเรียนวิชาพลศึกษา จะเสริมสร้างร่างกายให้สมส่วนตามหลักของสุภาพบุรุษที่มีความเหมาะสม

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากเทคนิคการจัดการเรียนรู้ทั้งหมดที่กล่าวมาทำให้ได้ทราบถึงกลไกทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหาร ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่ในรั้วรอบขอบเขตของโรงเรียนเตรียมทหาร (Heterotopia) ของ Michel Foucault (1994) ที่เป็นพื้นที่เฉพาะนี้ไม่ว่าจะผู้ที่ทำหน้าที่ในการหล่อหลอมนักเรียนเตรียมทหารอย่างเช่น นายทหารทหารปกครอง ที่ทำหน้าที่โดยตรง และครู อาจารย์ที่หน้าที่สอนด้วยการใช้เทคนิคการเรียนการสอนสอดแทรกเข้าไปในกิจกรรมในหลักสูตร โดยครู อาจารย์นอกจากการให้ความรู้แล้ว ยังเป็นผู้ที่สืบทอดกลไกทางวัฒนธรรมให้กับนักเรียนเตรียมทหารอยู่ตลอดเวลา ซึ่งประกอบด้วย เทคนิคการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบกรณีศึกษา (Analyze case studies) เทคนิคการจัดการเรียนรู้บทบาทสมมติ (Role Playing) เทคนิคการจัดการเรียนรู้ระดมสมอง (Brainstorming) เทคนิคการจัดการเรียนรู้ห้องแล็บวิทยาศาสตร์ (Science Laboratory) เทคนิคการจัดการเรียนรู้ห้องคอมพิวเตอร์ (Computer Laboratory) เทคนิคการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทย (Thai Dance) และเทคนิคการจัดการเรียนรู้พลศึกษา (Physical Education) ล้วนแล้วแต่เป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ได้สอดแทรกหล่อหลอมและเป็นเครื่องมือที่ทำให้เกิดอำนาจทางวินัย (Disciplinary power) อำนาจชีวะ (Bio-power) และภาคปฏิบัติการของวาทกรรม อีกทั้งผลิตซ้ำ (Reproduction) (วนัส ปิยะกุลชัยเดช, 2548) และเป็นกลไกทางวัฒนธรรมที่ปลูกฝังค่านิยมความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหารตลอดเวลาที่ได้ศึกษาในชั้นเรียน หรือนอกชั้นเรียน ไม่ว่าจะเป็นความมีระเบียบวินัย (โรงเรียนเตรียมทหาร, 2566) การให้เกียรติผู้อื่น การให้เกียรติตนเอง การให้เกียรติสถานที่ ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ การเคารพผู้อาวุโสกว่าตนเอง การเสียสละเพื่อส่วนรวม เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง ความตั้งใจที่จะดูแลรักษาชาติบ้านเมือง เป็นต้น ล้วนแล้วแต่เป็นคุณธรรมพื้นฐานของความเป็นสุภาพบุรุษของนักเรียนเตรียมทหารโดยแท้ (เอกชัย แสงโสดา, 2566, หน้า 76-89)

การเกิดอำนาจทางวินัย (Disciplinary power) สามารถเกิดขึ้นได้กับเทคนิคการจัดการเรียนรู้ สังเกตได้จากในแต่ละการเรียนการสอนไม่ว่าจะเป็นภายในห้องเรียนสี่เหลี่ยมหรือในสนามกีฬาห้องนาฏศิลป์ ห้องคอมพิวเตอร์ หรือห้องแล็บวิทยาศาสตร์ สามารถเกิดอำนาจทางวินัยที่มีพลังอำนาจเป็นอย่างมาก ที่เกิดขึ้นทุกวัน ทุกชั่วโมง ทุกนาทีปลูกฝังสั่งสอนนักเรียนเตรียมทหารให้เหมือนถูกจับจ้องว่าต้องทำตามกฎระเบียบ และบรรทัดฐานของสังคมที่กำหนดไว้ อีกทั้งอำนาจทางวินัยเป็นพื้นฐานของความเป็นสุภาพบุรุษของนักเรียนเตรียมทหาร และเป็นกลไกทางวัฒนธรรมที่สำคัญในการถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษจากรุ่นสู่รุ่นจนมาถึงปัจจุบัน (Hubert, & Paul, 1982) ส่วนอำนาจชีวะ (Bio-power) เป็นอำนาจในการควบคุมให้คนอยู่ภายใต้กฎระเบียบแบบแผนของสังคม อำนาจซึ่งมิใช่อำนาจแบบกดขี่บังคับขู่เข็ญแต่อย่างใด แต่เป็นอำนาจควบคุมผ่านกระบวนการสร้างบรรทัดฐาน เป็นอำนาจควบคุมในระดับประชากรผ่านกระบวนการสร้างบรรทัดฐานทางสังคมบางอย่าง เช่น การวางกระเป๋าให้มีระเบียบโดยไม่

ต้องมีใครมาแจ้งมาบอก แต่สามารถปฏิบัติเองได้ เป็นต้น ส่วนภาคปฏิบัติการของวาทกรรมนั้นการสื่อสารในรูปแบบต่างๆ ที่ทำให้ความหมายของวาทกรรม เป็นที่ยอมรับหรือเป็นไปได้หรือดำรงอยู่ในสังคมนั้นๆ วาทกรรมจึงเป็นมากกว่าเรื่องของภาษาหรือคำพูดแต่มีภาคปฏิบัติการของวาทกรรม (Discursive practice) (Foucault, 1982) ขั้นตอนสำคัญในกระบวนการสร้างวาทกรรม คือ การสื่อสารวาทกรรมนั้นๆ ในเชิงอำนาจ โดยผู้ที่มีอำนาจในการสื่อสาร หรือมีความชอบธรรมบางประการที่จะสื่อสาร และส่งผลต่อการยอมรับของผู้รับสารไปโดยปริยาย เช่น ความเป็นสุภาพบุรุษของนักเรียนเตรียมทหาร ได้ถูกกล่าวจากผู้บังคับบัญชา ครูอาจารย์ นายทหารปกครอง จนเกิดเป็นความรู้ และมีอำนาจเป็นอย่างมาก

อีกทั้งการควบคุมดูแลด้วยการสังเกตและเฝ้ามองตามลำดับชั้นนั้น (Foucault, 1995) เป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาที่อยู่ในห้องเรียน หรือนอกห้องเรียนก็ตาม โดยเกิดขึ้นกับตัวนักเรียนเตรียมทหารในห้องเรียน เช่น ระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักเรียนเตรียมทหาร นักเรียนเตรียมทหารกับผู้สอน ระหว่างนักเรียนเตรียมทหารด้วยกันเอง เหนือสิ่งอื่นใดอำนาจของการสังเกตนั้น คือการทำให้นักเรียนเตรียมทหารควบคุมตนเองให้เป็นผู้ที่มีระเบียบวินัยปฏิบัติตามกฎกติกาการเรียนรู้ภายในหรือภายนอกห้องเรียนตลอดเวลา เพราะเชื่อว่าจะนำไปสู่ความสำเร็จ การเฝ้าสังเกตตนเองดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการทำงานที่เข้มข้นของอำนาจในการที่ทำให้นักเรียนเตรียมทหารควบคุมบีบคั้นตนเองให้มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตนเองไปในทางที่ดี และเป็นสุภาพบุรุษที่ดีได้ด้วย

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการทำวิจัย

1.1 สามารถนำผลวิจัยนี้ไปประยุกต์ใช้กับเทคนิคการสอนในรูปแบบอื่นๆ เพื่อพัฒนาการถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนเตรียมทหาร

1.2 สามารถนำผลวิจัยไปใช้ให้ครอบคลุมกับทุกสาระการเรียนรู้เพื่อเป็นกลไกทางวัฒนธรรมในการถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหาร

1.3 ส่วนราชการอื่นๆ ของโรงเรียนเตรียมทหารที่มีหน้าที่สอนและจัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียนเตรียมทหาร สามารถนำผลวิจัยและวิธีการไปปรับใช้กับนักเรียนเตรียมทหาร

2. ข้อเสนอแนะการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาความเป็นสุภาพบุรุษของนักเรียนเตรียมทหาร ที่เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงและยุคสมัยปัจจุบัน

2.2 ศึกษากลไกทางวัฒนธรรมต่อไปในโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า โรงเรียนนายเรือ โรงเรียนนายเรืออากาศนวมินทกษัตริยาธิราช และโรงเรียนนายร้อยตำรวจ เพื่อขับเคลื่อนความเป็นสุภาพบุรุษไปพร้อมๆ กันและเป็นแนวทางเดียวกัน

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

การวิจัยเรื่องเทคนิคการจัดการเรียนรู้ในฐานะกลไกทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดความเป็นสุภาพบุรุษให้กับนักเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนเตรียมทหาร ทำให้เห็นถึงอำนาจทางวินัย อำนาจที่เกิดขึ้นทุกหนทุกแห่งภายในโรงเรียนเตรียมทหาร ซึ่งไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นจากการฝึกฝนโดยนายทหารปกครองซึ่งมีหน้าที่ในการสั่งสอน อบรมความมีระเบียบวินัย ความรัก ความสามัคคี การให้เกียรติซึ่งเป็นพื้นฐานของความเป็นสุภาพบุรุษ แต่สามารถเกิดขึ้นได้ภายในเทคนิคการจัดการเรียนรู้ทางวิชาการของครู อาจารย์ที่สอดแทรกอยู่ภายในห้องเรียน ห้องแล็บ ห้องนาฏศิลป์ หรือแม้กระทั่งสนามกีฬาที่สามารถเกิดอำนาจทางวินัยที่นักเรียนต้องประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้อง ตามระเบียบแบบแผนที่ได้กำหนดไว้ จึงทำให้เกิดกระบวนการที่เป็นกลไกทางวัฒนธรรมสืบทอดกันต่อๆ มาอยู่ภายในเทคนิคการจัดการเรียนรู้ทั้ง 8 เทคนิคการจัดการเรียนรู้ซึ่งสามารถนำไปพัฒนาการจัดการเรียนรู้ของทุกสาระการเรียนรู้สำหรับถ่ายทอดกลไกทางวัฒนธรรมความเป็นสุภาพบุรุษของนักเรียนเตรียมทหารได้เป็นอย่างดี ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

ธีรยุทธ บุญมี. (2551). *Michel Foucault*. กรุงเทพฯ: วิภาษา.

ผ่องพรรณ ตรัยมงคลกูล และสุภาพ ฉัตราภรณ์. (2555). *การออกแบบการวิจัย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พรพิทักษ์ เห็มบาสัตย์ และวรรณพล พิมพะสาลี. (2563). แนวทางการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมในสังคมไทย. *วารสารด้านการบริหารรัฐกิจและการเมือง*, 9(2), 63-80. https://so03.tci-thaijo.org/index.php/papojournal/article/view/212087/161837

พรพิพัฒน์ เบญญศรี. (2551). *เตรียมทหาร เตรียมความเป็นผู้นำ*. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.

รังพิรัชต์ แย้มเกสร. (2564). *แนวทางการพัฒนาเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนเตรียมทหาร*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยรังสิต.

โรงเรียนเตรียมทหาร สถาบันศึกษาการป้องกันประเทศ. (2560). *หลักสูตรโรงเรียนเตรียมทหาร พ.ศ. 2554 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)*. นครนายก: โรงเรียนเตรียมทหาร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ.

_____. (2566). *คู่มือนักเรียนเตรียมทหาร รุ่นที่ 66*. นครนายก: โรงเรียนเตรียมทหาร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ.

วนัส ปิยะกุลชัยเดช. (2548). *ความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิด การครองความเป็นใหญ่และอุดมการณ์ของกรัมซี่*. (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อานันท์ กาญจนพันธุ์. (2555). *คิดเหมือนมิเชล ฟูโกต์ คิดอย่างมีวิจารณญาณ: จากวาทกรรมของปัจเจกบุคคลถึงจุดเปลี่ยนแปลงในอัตตา.* เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เอกชัย แสงโสดา. (2566). ความเป็นสุภาพบุรุษและแนวคิดเบื้องหลังตัวละครชายในนวนิยายเรื่อง กุหลาบเมาะลำเลิงของพลตรีหลวงวิจิตรวาทการ. *วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา*, 31(3), 76-89. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/husojournal/article/view/264798/180416

Foucault, M. (1982). The Subject and Power. In H. L. Dreyfus, & P. Rainbow (Eds.), *Michel Foucault: Beyond Structuralism and Hermeneutics* (pp. 326-348). London: Harvester Wheatsheaf.

Foucault, M. (1994). *The Order of Things an Archaeology of the Human Sciences*. New York: Vintage Press.

Foucault, M. (1995). *Discipline and Punish. Translated by Alan Sheridan.* New York: Vintage Press.

Foucault, M. (2012). *Docile bodies Theatre and Performance Design*. Routledge.

Hubert, L., & Paul, R. (1982). *Michel Foucault: Beyond Structuralism and Hermeneutic.* Chicago: The University of Chicago Press.

Polit, D. E., & Beck, C. T. (2008). *Developing an Approach for a Qualitative Study. Nursing research: generating and assessing evidence for nursing actice*. Philadelphia: Wolters Kluwer, Lippincott Williams & Wilkins.

Potts, J., & Hartley, J. (2014). *Cultural science: A natural history of stories, demes, knowledge and innovation*. New York: Bloomsbury Academic.

Rice, P. L., & Ezzy, D. (1999). *Qualitative research methods: A health focus.* South Melbourne, Victoria: Oxford university Press.

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่อง การอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง*

Developing A Learning Management Model for Thai Teachers to Enhance Their Abilities Reading Literacy of Secondary School Students According to The International Student Assessment Program (PISA) Using the Active Learning with The Coaching Process and Mentoring

คชา ปราณีตพลกรัง[1], บัญชา ธรรมบุตร[2] และณัฐกิตติ์ สิริวัฒนาทากุล[3]

Khacha Praneetpolkrung, Bancha Thammabut and Natthakit Siriwattanatakun

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน, ประเทศไทย[1]

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีล้านช้าง, ประเทศไทย[2]

นักวิชาการอิสระ, ประเทศไทย[3]

Mahamakut Buddhist University, Isan Campus, Thailand

Mahamakut Buddhist University, Sri Lanchang Campus, Thailand

Independent scholar, Thailand

Corresponding Author, E-mail: khacha2531@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาบริบท สภาพปัจจุบัน และความต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามมาตรฐาน PISA โดยใช้การเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและพี่เลี้ยง 2) ออกแบบและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว การวิจัยใช้แบบผสมผสาน (Embedded Design) โดยกลุ่ม

*ได้รับบทความ: 20 กันยายน 2567; แก้ไขบทความ: 21 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 27 ธันวาคม 2567

Received: September 20, 2024; Revised: December 21, 2024; Accepted:December 27, 2024

เป้าหมายคืออาจารย์ จำนวน 7 คน และครู จำนวน 10 คน ใช้เครื่องมือวิเคราะห์เอกสาร แบบสำรวจ แบบสัมภาษณ์ และประเด็นสนทนากลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่า (μ) ค่า (σ) และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลวิเคราะห์การศึกษาบริบท สภาพปัจจุบัน และความต้องการจำเป็น จากการวิเคราะห์เอกสาร สำรวจ สัมภาษณ์ และสนทนากลุ่ม พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ กำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ วางแผนการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้การรู้เรื่องการอ่าน (1) การเข้าถึงและค้นคืนสาระ (2) การบูรณาการและตีความ การสะท้อนและประเมิน ทบทวนการเรียนรู้ที่ได้ ประยุกต์ใช้ความรู้/สังเคราะห์นำไปใช้ประโยชน์ และประเมินผลการเรียนรู้ 4) สื่อและแหล่งเรียนรู้ 5) การวัดและประเมินผล และ 6) เงื่อนไขสำคัญในการนำรูปแบบการสอนไปใช้ให้ประสบผลสำเร็จ

2. ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฉบับร่างในภาพรวมสอดคล้องและมีความเหมาะสมมาก โดยมีค่า (μ = 4.08) และ (σ = 0.62)

คำสำคัญ: รูปแบบการจัดการเรียนรู้; การรู้เรื่องการอ่าน; แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก; กระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง

Abstract

The purposes of this research were: 1) examine the context, current situation, and needs for developing a learning management model for Thai language teachers to enhance secondary students' reading literacy according to the PISA framework, utilizing active learning, coaching, and mentoring processes, and 2) design and develop such a learning management model. The research employs a mixed-method approach (Embedded Design), targeting 7 lecturers and 10 teachers. The tools used include document analysis, surveys, interviews, and focus group discussions. Data were analyzed using (μ) and (σ), as well as content analysis.

The results revealed that:

1. The analysis of the context, current situation, and needs-based on document review, surveys, interviews, and focus group discussions-revealed that a learning management

model is critically necessary for developing Thai language teachers to enhance students' reading literacy. The proposed model comprises six components: 1) Principles 2) Objectives 3) Learning management Process, consisting of six steps: Step 1: Define Learning Objectives Step 2: Plan the Learning Process Step 3: Implement the Reading Literacy Process (1) Accessing and Retrieving Information (2) Integrating and Interpreting Information (3) Reflecting and Evaluating Information Step 4: Review on Learning Outcomes Step 5: Apply/Synthesize Knowledge for Practical Use Step 6: Evaluate Learning Outcomes 4) Media and Learning Resources 5)Assessment and Evaluation 6) Key Conditions for Successful Implementation of the Model.

2. The development of the learning management model for Thai language teachers to enhance secondary students' reading literacy according to the PISA framework, using active learning, coaching, and mentoring, found that the draft model was highly consistent and appropriate, with an average score of (μ = 4.08) and (σ) of 0.62.

Keywords: Learning Management Model; Reading Literacy; Active Learning; Coaching Mentoring

1. บทนำ

การศึกษาในศตวรรษที่ 21 เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาเพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วและไม่แน่นอนในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนในการเผชิญหน้ากับความท้าทายต่างๆ ในอนาคต ผู้เรียนจำเป็นต้องมีทักษะสูงในการเรียนรู้และปรับตัว ดังนั้น ครูในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องพัฒนาตนเองให้มีทักษะที่เหมาะสมกับบทบาทของการเป็นผู้สอนที่มีประสิทธิภาพและสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับนักเรียนได้อย่างเต็มที่ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ ตามความสนใจและความถนัด นอกจากนี้ยังมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กระตุ้นการคิดวิเคราะห์ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อแก้ไขปัญหา สิ่งเหล่านี้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์และสร้างสรรค์ของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553)

การอ่านมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะต่างๆ ของผู้เรียน การอ่านช่วยเสริมสร้างสติปัญญาและสามารถนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม ผลการประเมิน

ความสามารถในการอ่านของนักเรียนในประเทศไทยยังต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนด ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนขาดโอกาสในการพัฒนาความรู้และทักษะที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน (สุนีติ์ ภูจิรฐาพันธุ์, 2554) ปัญหานี้สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาการสอนในด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ นอกจากนี้รายงานการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) ยังแสดงให้เห็นว่า นักเรียนไทยมีคะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศอื่นๆ ในด้านการอ่าน ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับปรุงการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษา ที่เป็นช่วงวัยที่สำคัญสำหรับการเตรียมความพร้อมสู่การเรียนรู้ในระดับสูงขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2560)

จากการสำรวจและสัมภาษณ์ครูภาษาไทย พบว่า มีปัญหาหลัก 2 ประการ คือ ปัญหาจากตัวครูและปัญหาจากตัวผู้เรียน ที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน ครูหลายคนยังคงใช้วิธีการสอนที่เน้นการบรรยายและไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการคิดอย่างมีวิจารณญาณได้ ขณะเดียวกันผู้เรียนเองมักขาดความสนใจในการอ่านบทเรียนและไม่สามารถวิเคราะห์หรือใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจเกี่ยวกับข้อมูลที่เรียนได้

ด้วยความสำคัญและปัญหาดังกล่าวข้างต้นการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยครูต้องปรับบทบาทและวิธีการสอนให้เหมาะสม เน้นการเรียนรู้เชิงรุก การคิดวิเคราะห์ และการประยุกต์ใช้ความรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของผู้เรียนให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล เช่น PISA ทั้งนี้ การแก้ปัญหาการสอนที่ยังเน้นการบรรยายและการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจการอ่าน ควบคู่กับการใช้กระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง จะช่วยพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ และเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนเผชิญความท้าทายในอนาคตได้ดียิ่งขึ้น คณะผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ช และระบบพี่เลี้ยง ทั้งนี้เพื่อจะได้พัฒนาการเรียนการสอนด้านการอ่านให้แก่ผู้เรียนต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาบริบท สภาพปัจจุบัน และความต้องการจำเป็นในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง

2. เพื่อออกแบบและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA)

โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีกระบวนการดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น (Need Analysis: R1) เป็นขั้นตอนที่ได้มีการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง ซึ่งได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลเอกสาร ศึกษาแนวคิดทฤษฎี ผลการวิจัย และสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง จากนั้นนำมาสังเคราะห์ มีวิธีการดังนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบวิเคราะห์เอกสาร เพื่อใช้ในการวิเคราะห์สภาพที่คาดหวังและการวิเคราะห์สภาพปัจจุบันของการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทย 2)แบบสำรวจความต้องการจำเป็นในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ 3) แบบสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนภาษาไทย 4) แบบสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาไทย 5) ประเด็นการสนทนากลุ่มอาจารย์ และครูผู้สอน

การเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์เอกสารข้อมูลพื้นฐานและความต้องการจำเป็นเชิงนโยบาย แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สภาพที่คาดหวังและสภาพที่เป็นจริง และวิเคราะห์เอกสาร แนวคิด หลักการ ทฤษฎีความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก กระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง จากนั้นนำมาสังเคราะห์เป็นกรอบในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง

สำรวจอาจารย์ผู้สอน ครูผู้สอนภาษาไทยในการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนและด้านการรู้เรื่องการอ่านของนักเรียนเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง

สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน ครูผู้สอนภาษาไทยในการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้ของนักเรียน และด้านการรู้เรื่องการอ่านของนักเรียนเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง

สนทนากลุ่ม เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการพัฒนาความรู้เรื่องการอ่าน จากนั้นนำข้อมูลมาสังเคราะห์เพื่อใช้เป็นกรอบในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง

1. ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานจากเอกสาร ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมลพื้นฐานเชิงนโยบาย เป้าหมายการพัฒนาครู ศึกษาสภาพปัญหา และแนวทางในการพัฒนาครู หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรู้เรื่องการอ่าน เนื่องจากนโยบายการศึกษาของไทย เช่น พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 เน้นให้ผู้เรียนมีสมรรถนะด้านการคิดวิเคราะห์และรักการอ่าน แต่จากการประเมินคุณภาพการศึกษาและผลการสอบ PISA พบว่า นักเรียนไทยมีความสามารถด้านการอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ยนานาชาติ โดยมีปัญหาสำคัญทั้งจากครูและผู้เรียน ครูยังจัดกิจกรรมการเรียนรู้และการประเมินที่ไม่ตอบโจทย์การพัฒนาการคิดอย่างวิจารณญาณ ขณะที่ผู้เรียนขาดความสนใจและทักษะการตัดสินใจเชิงเหตุผล ดังนั้น การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง จึงสามารถช่วยยกระดับการเรียนการสอนของครูและพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนให้สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาการศึกษาระดับสากลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานความต้องการจำเป็นในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน จากอาจารย์ผู้สอนภาษาไทย จำนวน 7 คน และจากครูภาษาไทย จำนวน 10 คน จากผลของการตอบแบบสำรวจความต้องการจำเป็นในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน (Reading Literacy) ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง โดยภาพรวมมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยนั้นอยู่ในระดับมาก และพบว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน (Reading Literacy) ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยงนั้นควรเป็นรูปแบบที่ผู้สอนสามารถนำไปจัดการเรียนรู้กับผู้เรียนแล้วยกระดับรู้เรื่องการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนรู้นั้นต้องประกอบด้วยหลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการจัดการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล ที่ส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ให้ประสบผลสำเร็จ อีกทั้งควรนำเนื้อหาความรู้เรื่องการอ่านของนักเรียน ที่เป็นเนื้อหาที่ได้ตรงตามหลักสูตร

แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และตรงตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) บรรจุไว้ในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน (Reading Literacy) ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนภาษาไทย ยังมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่าการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน (Reading Literacy) ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษานั้นเป็นเรื่องดี ควรให้การสนับสนุน และเผยแพร่ให้เป็นประโยชน์ในการนำไปใช้จัดการเรียนรู้

จากการสนทนากลุ่มพบว่าพบว่าการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยนั้นส่งผลต่อการพัฒนาวิชาชีพครูภาษาไทย เพราะจะทำให้ครูพัฒนาวิชาชีพของตนเองในเรื่องของการแสดงหาวิธีการสอนใหม่ๆ มาจัดการเรียนรู้ให้เนื้อหาที่สอนให้บรรลุผลสำเร็จ รูปแบบการจัดการเรียนรู้นั้นหากมีการอบรมให้กับครูผู้สอนก่อนนำไปจัดการเรียนรู้จะทำให้ครูผู้สอนเข้าใจได้เป็นอย่างดีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบและใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจากการสนทนากลุ่มพบว่าผู้สอนมีความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎีการรู้เรื่องการอ่านยังไม่ชัดเจน ซึ่งการรู้เรื่องการอ่านนั้นเป็นความสามารถที่จะทำความเข้าใจกับสิ่งที่ได้อ่าน สามารถสะท้อนออกมาเป็นความคิดเห็นของตนเอง และมีความรักและผูกพันกับการอ่าน เพื่อพัฒนาความรู้และศักยภาพ ผู้สอนจะต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจนเกี่ยวกับความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎีการรู้เรื่องการอ่าน อีกทั้งผู้สอนต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการส่งเสริมความสามารถด้านการรู้เรื่องการอ่าน ต้องเข้าใจวิธีการประเมินผู้เรียนที่หลากหลายเพื่อที่จะได้ทราบพฤติกรรมที่บ่งบอกว่านักเรียนมีความสามารถด้านการอ่าน ผู้สอนควรนำแนวคิด ทฤษฎี ใหม่ๆ และหลากหลายมาพัฒนาความรู้เรื่องการอ่าน เช่น แนวคิดเชิงสร้างสรรค์ แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก กระบวนการโค้ช ระบบพี่เลี้ยง และทฤษฎีสร้างความรู้ด้วยตนเองเป็นต้น

2.2 ระบุเป้าหมายและผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ จากข้อมูลในขั้นที่ 1 ทั้งหมดจากการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน โดยการวิเคราะห์เอกสาร พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่แก้ไขเพิ่มเติม 2545 และ 2553 สำนักงานรับรองมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา (สมศ.) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรู้เรื่องการอ่าน และแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง จากการสำรวจความจำเป็นในการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และประเด็นเพื่อประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาตนเอง จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ

(PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง และการสนทนากลุ่มจากอาจารย์และครูผู้สอนภาษาไทย ความต้องการรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง ข้อมูลที่ได้จากขั้นนี้ทั้งหมดทำให้คณะคณะคณะผู้วิจัยเข้าใจ แนวคิดทฤษฎีที่จะนำมาใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ รวมถึงเข้าใจสภาพการจัดการเรียนรู้ ความต้องการในการพัฒนาเนื้อหาในกลุ่มสาระ ความต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะเป็นแนวทางไปสู่การออกแบบและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ (Design and Development) ในขั้นตอนที่ 2

ขั้นตอนที่ 2 คือการออกแบบและพัฒนา (Design and Development: D1) เป็นขั้นตอนที่ได้จากการนำผลในขั้นตอนที่ 1 มาออกแบบและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ประเภท 1) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ 2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ คณะผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานจากเอกสาร และความจำเป็นต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน โดยการสำรวจ การสัมภาษณ์และสนทนากลุ่ม ออกแบบโครงร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยนำโครงร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้เสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการประเมินองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ จากผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกระบวนการ Coaching Approach จำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการรู้เรื่องการอ่าน จำนวน 1 คน และผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน เพื่อรับรองรูปแบบการจัดการเรียนรู้

รายการประเมิน	μ	σ	แปลผล
1. ปัญหาและความจำเป็นของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	**4.53**	**0.48**	**เหมาะสมมากที่สุด**
1.1 ตรงกับสภาพความเป็นจริงของสังคม	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
1.2 มีความจำเป็นที่ต้องพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
1.3 มีความจำเป็นที่ต้องพัฒนาความรู้เรื่องการอ่านของผู้เรียน	4.20	0.45	เหมาะสมมาก
2. หลักการของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	**3.87**	**0.56**	**เหมาะสมมาก**

รายการประเมิน	μ	σ	แปลผล
2.1 สอดคล้องกับเป้าหมายของสถานศึกษา	3.80	0.84	เหมาะสมมาก
2.2 มีประโยชน์ต่อผู้เรียน	3.80	0.84	เหมาะสมมาก
2.3 ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการรู้เรื่องการอ่าน	4.00	0.00	เหมาะสมมาก
3. เป้าหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	**4.67**	**0.63**	**เหมาะสมมากที่สุด**
3.1 ตรงตามมาตรฐาน	4.60	0.89	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 มีความชัดเจน	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
3.3 จัดกิจกรรมบรรลุเป้าหมาย	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
4. จุดประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	**4.00**	**0.89**	**เหมาะสมมาก**
4.1 มีความชัดเจน	4.00	1.00	เหมาะสมมาก
4.2 ครอบคลุมเนื้อหาทุกสาระ	4.20	0.84	เหมาะสมมาก
4.3 จุดประสงค์นำไปสู่ตัวชี้วัดและมาตรฐาน	3.80	0.84	เหมาะสมมาก
5. เนื้อหาสาระ	**4.13**	**0.56**	**เหมาะสมมาก**
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์	4.20	0.84	เหมาะสมมาก
5.2 เนื้อหาสาระครบถ้วน	4.00	0.00	เหมาะสมมาก
5.3 จัดเรียงลำดับเนื้อหาได้ถูกต้องชัดเจน	4.20	0.84	เหมาะสมมาก
6. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้	**3.80**	**0.70**	**เหมาะสมมาก**
6.1 ใช้กิจกรรมที่หลากหลาย	3.80	0.84	เหมาะสมมาก
6.2 กิจกรรมส่งเสริมการรู้เรื่องการอ่าน	3.60	0.55	เหมาะสมมาก
6.3 นำกิจกรรมในศตวรรษที่ 21 มาบูรณาการ	4.00	0.71	เหมาะสมมาก
7. สื่อและแหล่งเรียนรู้	**3.87**	**0.61**	**เหมาะสมมาก**
7.1 มีสื่อที่หลากหลาย	3.80	0.84	เหมาะสมมาก
7.2 ใช้ประโยชน์จากสื่ออย่างคุ้มค่า	3.60	0.55	เหมาะสมมาก
7.3 สื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสนใจ กระตือรือร้นในการเรียน	4.20	0.45	เหมาะสมมาก
8. การวัดและประเมิลผล	**3.80**	**0.51**	**เหมาะสมมาก**
8.1 วัดได้ตรงตามจุดประสงค์	3.60	0.55	เหมาะสมมาก

รายการประเมิน	μ	σ	แปลผล
8.2 ประเมินตามสภาพจริง	4.20	0.45	เหมาะสมมาก
8.3 วัดและประเมินชิ้นงาน/ภาระงาน	3.60	0.55	เหมาะสมมาก
รวม	**4.08**	**0.62**	**เหมาะสมมาก**

จากตารางที่ 1 พบว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ มีความเหมาะสมในภาพรวมเหมาะสมมาก มีค่า (μ = 4.08) (σ = 0.62) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านได้ดังนี้ ด้านปัญหาและความจำเป็นของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากที่สุด มีค่า (μ = 4.53) (σ = 0.48) ด้านหลักการของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมาก มีค่าเฉลี่ย (μ = 3.87) (μ = 0.56) ด้านเป้าหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากที่สุด มีค่า (μ = 4.67) (σ= 0.63) ด้านจุดประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมาก มีค่า (μ = 4.00) (σ = 0.89) ด้านเนื้อหาสาระ มีความเหมาะสมมาก มีค่า (μ = 4.13) (σ = 0.56) ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากมีค่า (μ = 3.80) (σ = 0.70) ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้ มีความเหมาะสมมาก มีค่า (μ = 3.87) (σ = 0.61) และด้านการวัดและประเมิลผลมีความเหมาะสมมาก มีค่า (μ = 3.80) (σ = 0.51)

จากการประเมินองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ มีข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิดังนี้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่จะพัฒนารู้เรื่องการอ่านเป็นลัดดับขั้นตอน แต่บางขั้นตอนยังไม่ชัดเจนและซ้ำกันจึงควรจะปรับให้ชัดเจนดังนี้ ขั้นตอนที่ 1: กำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ ควรกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนและวัดผลได้ เช่น ทักษะการวิเคราะห์ การตีความ และการสะท้อน ขั้นตอนที่ 2: วางแผนการเรียนรู้ ควรเลือกสื่อและเครื่องมือที่เหมาะสม รวมถึงการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับเป้าหมายการเรียนรู้ ขั้นตอนที่ 3: กระบวนการเรียนรู้การรู้เรื่องการอ่าน ขั้นย่อยที่ 1: การเข้าถึงและค้นคืนสาระ ควรเสริมทักษะการค้นคว้าและการใช้แหล่งข้อมูล ขั้นย่อยที่ 2: การบูรณาการและตีความ ควรใช้เทคนิคการสอนแบบสืบสวนสอบสวนและกรณีศึกษาเพื่อกระตุ้นการตั้งคำถามและการตีความ ขั้นย่อยที่ 3: การสะท้อนและประเมิน ควรใช้เทคนิคการสะท้อนย้อนกลับให้นักเรียนเขียนบันทึกหรือแชร์ความคิดเห็น ขั้นตอนที่ 4: ทบทวน (Feedback) การเรียนรู้ที่ได้ ควรให้ข้อเสนอแนะที่ชัดเจนผ่านการสนทนาแบบกลุ่มและส่วนตัว ขั้นตอนที่ 5: ประยุกต์ใช้ความรู้/สังเคราะห์นำไปใช้ประโยชน์ ควรออกแบบกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับสถานการณ์จริงหรือโปรเจคท์ที่เกี่ยวข้องขั้นตอนที่ 6: ประเมินผลการเรียนรู้ ควรใช้การประเมินแบบองค์รวม ดูทั้งผลการเรียน ความก้าวหน้า และการพัฒนาทักษะ

ผลการประเมินองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ทำให้ได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยงที่ผ่านการรับรองจากผู้ทรงคุณวุฒิ โดยสิ่งที่ต้องปรุงได้แก่การจัดลำดับขั้นตอนให้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และปรับความชัดเจนของขั้นตอนการสอนแต่ละขั้นให้มีความชัดเจน จึงได้ปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

ผลการดำเนินการวิจัยในขั้นที่ 2 ทำให้คณะผู้วิจัยได้เครื่องมือดังนี้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีสิ่งสนับสนุนที่สำคัญต่อการรู้เรื่องการอ่าน คือ ขั้นตอนของรูปแบบเป็นการจัดลำดับการจัดการเรียนรู้เป็นขั้นๆ กล่าวคือขั้นตอนที่ 1: กำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ ขั้นตอนที่ 2: วางแผนการเรียนรู้ ขั้นตอนที่ 3: กระบวนการเรียนรู้การรู้เรื่องการอ่าน ขั้นย่อยที่ 1: การเข้าถึงและค้นคืนสาระ ขั้นย่อยที่ 2: การบูรณาการและตีความ ขั้นย่อยที่ 3: การสะท้อนและประเมิน ขั้นตอนที่ 4: ทบทวน (Feedback) การเรียนรู้ที่ได้ ขั้นตอนที่ 5: ประยุกต์ใช้ความรู้/สังเคราะห์นำไปใช้ประโยชน์ และขั้นตอนที่ 6: ประเมินผลการเรียนรู้ เงื่อนไขหรือสิ่งจำเป็นในการที่ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ประกอบด้วยแบบทดสอบความรู้ด้านการจัดการเรียนรู้ของครูก่อนอบรม แผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบความรู้ด้านการจัดการเรียนรู้ครูหลังการฝึกอบรมแบบทดสอบรู้เรื่องการอ่านก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยเครื่องมือผ่านการหาคุณภาพตามที่กำหนดไว้ ซึ่งเครื่องมือจะนำไปใช้จริงในขั้นที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครู

4. สรุปผลการวิจัย

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลวิเคราะห์การศึกษาบริบท สภาพปัจจุบัน และความต้องการจำเป็น จากการวิเคราะห์เอกสาร สำรวจ สัมภาษณ์ และสนทนากลุ่ม พบว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ประกอบไปด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่

1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1 กำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ 2 วางแผนการเรียนรู้ 3 กระบวนการเรียนรู้การรู้เรื่องการอ่าน 3.1 การเข้าถึงและค้นคืนสาระ 3.2 การบูรณาการและตีความ 3.3 การสะท้อนและประเมิน 4 ทบทวนการเรียนรู้ที่ได้ 5 ประยุกต์ใช้ความรู้/สังเคราะห์นำไปใช้ประโยชน์ และ6 ประเมินผลการเรียนรู้ 4) สื่อและแหล่งเรียนรู้ 5) การวัดและประเมินผล และ 6) เงื่อนไขสำคัญในการนำรูปแบบการสอนไปใช้ให้ประสบผลสำเร็จ

2. ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง พบว่า ผลประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฉบับร่างในภาพรวมสอดคล้องและความเหมาะสมมาก มีค่า (μ = 4.08) ค่า (σ = 0.62)

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่อง การอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกร่วมกับกระบวนการโค้ช และระบบพี่เลี้ยง สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง โดยได้จากการเก็บข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ได้แก่การวิเคราะห์เอกสาร สำรวจ สัมภาษณ์ และสนทนากลุ่ม พบว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1 กำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ 2 วางแผนการเรียนรู้ 3 กระบวนการเรียนรู้การรู้เรื่องการอ่าน 3.1 การเข้าถึงและค้นคืนสาระ 3.2 การบูรณาการและตีความ 3.3 การสะท้อนและประเมิน 4 ทบทวนการเรียนรู้ที่ได้ 5 ประยุกต์ใช้ความรู้/สังเคราะห์นำไปใช้ประโยชน์ และ6 ประเมินผลการเรียนรู้ 4) สื่อและแหล่งเรียนรู้ 5) การวัดและประเมินผล และ 6) เงื่อนไขสำคัญในการนำรูปแบบการสอนไปใช้ให้ประสบผลสำเร็จ เพื่อให้ครูภาษาไทยมีความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ ซึ่งวิชัย วงษ์ใหญ่ (2537) ทิศนา แขมมณี (2551) และ Joyce, Weil, & Calhoun (2009) ซึ่งกล่าวไปในทิศทางเดียวกันเกี่ยวกับการออกแบบการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้คือ 1) หลักการของรูปแบบ เป็นความเชื่อ แนวคิดพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอน 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ

เป็นเป้าหมายเฉพาะเจาะจงที่ต้องการพัฒนาให้นักเรียนมีคุณลักษณะอย่างไร 3) กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ อธิบายถึงการจัดการรูปแบบที่เป็นขั้นเป็นตอนและรายละเอียดของกิจกรรมการเรียนการสอน 4) การวัดและการประเมินผลรูปแบบเป็นแนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่บ่งบอกถึงประสิทธิภาพของรูปแบบหรือการบรรลุวัตถุประสงค์ของรูปแบบ 5) ปัจจัยที่เอื้อต่อการจัดการเรียนรู้ เป็นการระบุถึงสิ่งที่ช่วยให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น สอดคล้องกับจิตรลดา คันธะวงค์ (2559); กุสุมา แสงมามาศ (2555); จุฬาภร เมืองโคตร (2555); ธัญญรัตน์ ธนูรัตน์ (2554) ซึ่งกล่าวถึงบทบาทของครูว่า 1) วิเคราะห์และจัดโครงสร้างของเนื้อหาก่อนออกแบบการเรียนการสอน 2) ตรวจสอบประสบการณ์และความรู้เดิมของนักเรียนในเรื่องที่จะสอน 3) กำหนดเนื้อหาของการสอนในแต่ละครั้ง 4) ก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ควรตอบสนองความต้องการพื้นฐานของนักเรียนอย่างเพียงพอ 5) จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามลำดับขั้นจากง่ายไปหายาก จากรูปธรรมไปหานามธรรม 6) บอกภาพรวมของเรื่องที่จะสอนก่อน 7) ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกัน 8) เห็นคุณค่า ยอมรับ ชื่นชม ส่งเสริม ในความคิดของนักเรียน การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลวิจัยของดวงหทัย โฮมไชยะวงศ์ (2557) ธัญพร ชื่นกลิ่น (2553) และเตือนใจ แสงไกร (2560) ที่ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านและกระบวนการโค้ชปรากฏว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กระบวนการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับวัชรา เล่าเรียนดี (2556) ที่กล่าวว่า กิจกรรมต่างๆ ที่จัดให้สำหรับครูหรือบุคลากรทางการศึกษาเพื่อให้มีความรู้ มีความสามารถ มีศักยภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อส่งเสริมและพัฒนาครู และบุคลากรให้มีความเจริญก้าวหน้าในอาชีพ และส่งผลถึงพัฒนาการด้านคุณภาพของนักเรียนในที่สุด และสอดคล้องกับ Bredeson (2003) ที่กล่าวว่า การดำเนินการให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาการปฏิบัติงานด้วยการส่งเสริมให้มีการคิดทบทวนการทำงาน และสร้างสรรค์ สิ่งใหม่ๆ เพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวต้องตอบสนองความต้องของครูภาษาไทยที่เข้าอบรมก่อนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งคณะผู้วิจัยได้มีการวิเคราะห์และสังเคราะห์เอกสาร ศึกษาแนวคิดทฤษฎี ผลการวิจัย และสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง และสนทนากลุ่ม เพื่อให้ตรงกับความต้องการของครูภาษาไทยมากที่สุด ซึ่งผลก็เป็นไปในทิศทางเดียวกันว่าครูสอนภาษาไทยให้ความสนใจและเข้าอบรมก่อนการจัดการเรียนรู้ตลอดระยะเวลา

2. ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง พบว่าการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยงมีองค์ประกอบ

ครบถ้วน ผลประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฉบับร่างในภาพรวมสอดคล้องและความเหมาะสมมาก สอดคล้องกับศิวพร คล้ายเจ๊ก (2566, หน้า 1-22) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ 3CPR แบบผสมผสานตามวัฏจักรการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้สื่อสร้างสรรค์ ฐานประสบการณ์แห่งชีวิต ผลวิจัยพบว่าความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการการเรียนรู้ 3CPR แบบผสมผสานตามวัฏจักรการเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้สื่อสร้างสรรค์ ฐานประสบการณ์แห่งชีวิต อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้คณะผู้วิจัยได้คำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ เป็นอย่างดี เพราะว่าองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้เปรียบเสมือนส่วนสำคัญที่ทำให้ครูภาษาไทยที่เข้าอบรมมีความรู้ ความสามารถ ตลอดจนเจตคติที่ดีในการจัดการเรียนรู้ หากขาดองค์ประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งก็จะทำให้การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ของครูเพื่อยกระดับความสามารถรู้เรื่องการอ่านประสบความสำเร็จได้ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปแบบการจัดการเรียนรู้เปรียบเสมือนขอบเขตจะต้องกำหนดไว้ตอบสนองครูผู้นำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง คณะผู้วิจัยได้ออกแบบและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ก่อนนำไปใช้จริงซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1 กำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ 2 วางแผนการเรียนรู้ 3 กระบวนการเรียนรู้การรู้เรื่องการอ่าน 3.1 การเข้าถึงและค้นคืนสาระ 3.2 การบูรณาการและตีความ 3.3 การสะท้อนและประเมิน 4 ทบทวนการเรียนรู้ที่ได้ 5 ประยุกต์ใช้ความรู้/สังเคราะห์นำไปใช้ประโยชน์ และ6 ประเมินผลการเรียนรู้ สอดคล้องกับ และสอดคล้องกับจิตรลดา คันธะวงค์ (2559); กุสุมา แสงมามาศ (2555); จุฬาภร เมืองโคตร (2555); ธัญญรัตน์ ธนูรัตน์ (2554) ซึ่งกล่าวถึงบทบาทของครูว่า 1) วิเคราะห์และจัดโครงสร้างของเนื้อหาก่อนออกแบบการเรียนการสอน 2) ตรวจสอบประสบการณ์และความรู้เดิมของนักเรียนในเรื่องที่จะสอน 3) กำหนดเนื้อหาของการสอนในแต่ละครั้ง 4) ก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ควรตอบสนองความต้องการพื้นฐานของนักเรียนอย่างเพียงพอ 5) จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามลำดับขั้นจากง่ายไปหายากจากรูปธรรมไปหานามธรรม 6) บอกภาพรวมของเรื่องที่จะสอนก่อน 7) ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกัน 8) เห็นคุณค่า ยอมรับ ชื่นชม ส่งเสริม ในความคิดของนักเรียน การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลวิจัยของดวงหทัย โฮมไชยะวงศ์ (2557) ธัญญรัตน์ ธนูรัตน์ (2553); เตือนใจ แสงไกร (2560) ที่ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านและกระบวนการโค้ชปรากฏว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กระบวนการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นรูปแบบที่ตอบสนองความต้องการของครูภาษาไทย โดยครูภาษาไทยได้แสดงความว่าเป็นรูปแบบที่นำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับรู้เรื่องการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นเมื่อจะพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ใดๆ ผู้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างรอบด้าน ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาเอกสาร การสอบถาม สัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่ม ทั้งนี้เพื่อให้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตอบสนองความต้องการของครูผู้สอน ซึ่งจะส่งผลให้ครูผู้สอนนำความรู้ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้

1.2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง พบว่าการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยงมีองค์ประกอบครบถ้วน ดังนั้นเมื่อนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้ต้องศึกษาองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้และกระบวนการของรูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เนื่องจากหากผู้จัดการเรียนรู้ไม่มีความรู้ความเข้าใจในส่วนใดของรูปแบบการจัดการเรียนรู้อาจทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการจัดการเรียนรู้

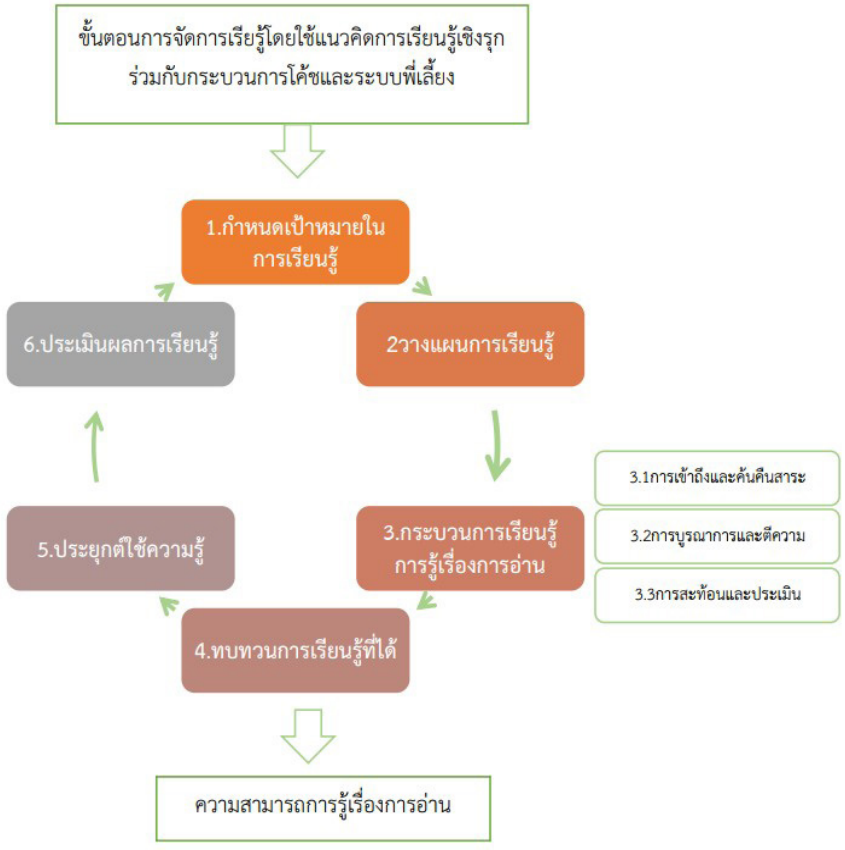
2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง สามารถยกระดับความสามารถรู้เรื่องการอ่านของนักเรียนได้ ดังนั้นควรนำแนวคิดนี้ไปใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านทางภาษาไทยกับทักษะอื่นๆ ควบคู่กันไป

2.2 ควรมีการประยุกต์ใช้ แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก ร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยงร่วมกับแนวคิดอื่นๆ

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

องค์ความรู้ที่ได้รับจากกระบวนการศึกษาบริบท สภาพปัจจุบัน และความต้องการจำเป็นในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยเพื่อยกระดับความสามารถการรู้เรื่องการอ่าน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกร่วมกับกระบวนการโค้ชและระบบพี่เลี้ยง ทำให้ได้ขั้นตอนของรูปแบบฯ ที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ยกระดับความสามารถเรื่องการอ่าน ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545*. กรุงเทพฯ: คุรุสภา.

_____. (2553). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

กุสุมา แสงมาศ. (2555). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง บทประยุกต์ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานกับการเรียนการสอนตามปกติ*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

จิตรลดา คันธะวงค์. (2559). *การจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ เรื่อง จำนวนเชิงซ้อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จุฬาภร เมืองโคตร. (2555). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเรื่อง บทประยุกต์ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคำแฮดประชาสรรค์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามุกดาหาร.* (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ดวงหทัย โฮมไชยะวงศ์. (2557). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการโค้ชและการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อส่งเสริมสมรรถนะครูประถมศึกษาของนักศึกษาวิชาชีพครู*. (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เตือนใจ แสงไกร. (2559). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยนิพนธ์ครุศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ทิศนา แขมมณี. (2551). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธัญญรัตน์ ธนูรัตน์. (2554). *การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องรูปสี่เหลี่ยมชั้นประถมศึกษาปีที 5.* (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ธัญพร ชื่นกลิ่น. (2553). *การพัฒนารูปแบบการโค้ช เพื่อพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ของอาจารย์พยาบาล ที่ส่งเสริมทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษาพยาบาลในสังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วัชรา เล่าเรียนดี. (2556). *ศาสตร์การนิเทศการสอนและการโค้ช การพัฒนาวิชาชีพ: ทฤษฎี กลยุทธ์สู่การปฏิบัติ.* (พิมพ์ครั้งที่ 12). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2537). *กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน.* กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ศิวพร คล้ายเจ๊ก. (2566). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ 3CPR แบบผสมผสานตามวัฏจักรการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้สื่อสร้างสรรค์ ฐานประสบการณ์แห่งชีวิต. *วารสารวิชาการและวิจัย มทร.พระนคร สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์,* 8(1), 1-22.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2560). *คู่มือการประเมินคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา.* กรุงเทพฯ: สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ.

สุนีติ์ ภู่จิรฐาพันธุ์. (2554). *การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.

Bredeson, P. V. (2003). *Designs for learning.* Thousand Oaks: Corwin Press.

Joyce, B., Weil, M., & Calhoun, E. (2009). *Models of teaching*. (8th ed.). Pearson: Allyn and Bacon.

การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์และสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย*

The Development of Creative Writing Ability and Creative Thinking Competence for Grade 6 Students Using Creativity-Based Learning and Multimedia

ประสิตา มานิมนต์ และดนิตา ดวงวิไล
Prasita Manimon and Dhanita Duangwilai
มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ประเทศไทย
Khon Kaen University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: prasita_m@kkumail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย และ 2) พัฒนาสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ฝ่ายประถมศึกษา (มอดินแดง) ปีการศึกษา 2567 จำนวน 36 คน ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองปฏิบัติการคือ แผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 4.63 4.77 และ 4.83 อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด 2) เครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผลปฏิบัติการ ได้แก่ (1) แบบบันทึกผลการจัดการเรียนรู้ (2) แบบสังเกตชั้นเรียนและพฤติกรรมการเรียนรู้ (3) แบบทดสอบท้ายวงจรการเขียนเชิงสร้างสรรค์ วงจรปฏิบัติการที่ 1-3 มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.50-1.00 ค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.50-0.78 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.26-0.45 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82 (4) แบบประเมินสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ท้ายวงจรปฏิบัติการมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.50-1.00 3) เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการวิจัยคือ แบบวัด

*ได้รับบทความ: 7 ตุลาคม 2567; แก้ไขบทความ: 27 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 31 ธันวาคม 2567
Received: October 7, 2024; Revised: December 27, 2024; Accepted: December 31, 2024

ความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์แบบอัตนัย มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.87 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้ค่าสถิติพื้นฐานคือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละ ผู้วิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาค้นหาปัญหาด้วยตนเองจากการลงมือปฏิบัติจริง โดยใช้กระบวนการกลุ่มในการระดมความคิดร่วมกับการใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียน

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนร้อยละ 83.33 มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์คิดเป็นร้อยละ 81.53 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. นักเรียนร้อยละ 100 มีสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ในระดับสามารถ คิดเป็นร้อยละ 88.10 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

คำสำคัญ: ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์; สมรรถนะการคิดสร้างสรรค์; การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน; สื่อมัลติมีเดีย

Abstract

The purpose of this research was: 1) to develop creative writing skills through creative-based learning combined with multimedia, and 2) to develop creative thinking competencies through creative-based learning with multimedia. The target group consisted of 36 students from Grade 6/4 at the Demonstration School of Khon Kaen University (Modindaeng) during the 2023-2024 academic year. A purposive sampling method was used, and the research employed an action research design in the classroom. The research tools were categorized into three types: 1) Tools for the experimental proces: These included the lesson plans, which had consistency index values of 4.63, 4.77, and 4.83, indicating they were highly appropriate. 2) Tools for reflecting on the process: These included: (1) Learning process record (2) Classroom observation and learning behavior checklist (3) Creative writing post-test at the end of each action cycle (Cycles 1-3) with consistency indices ranging from 0.50 to 1.00, difficulty index between 0.50 and 0.78, discriminating power between 0.26 and 0.45, and reliability of 0.82 (4) Creative thinking competence assessment form at the end of each action cycle, with consistency indices ranging from 0.50 to 1.00. 3) Evaluation tools for the research outcomes: These

included the creative writing ability assessment form (essay-type), which had a consistency index of 0.87. Data analysis was conducted using basic statistical methods, including mean, standard deviation, and percentage. The researcher found that using creative-based learning combined with multimedia aimed to stimulate students' enthusiasm and provided opportunities for them to explore problems independently through hands-on experience. The process involved group brainstorming alongside the use of multimedia to enhance learning.

The results revealed that:

1. Creative Writing Ability 83.33% of students demonstrated creative writing skills, with an average score of 81.53%, meeting the established criteria.

2. Creative Thinking Competence 100% of students showed the ability to think creatively, with an average score of 88.10%, which met the set criteria.

Keywords: Creative writing ability; Creative thinking competence; The creativity-based learning; Multimedia

1. บทนำ

การศึกษาเป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้สอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศให้ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกในยุคปัจจุบัน ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนากำลังคนให้เป็นมาตรฐานเทียบเท่ากับประเทศอื่นๆ รวมทั้งการเตรียมความพร้อมให้คนไทยมีสมรรถนะสำคัญเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 (ลิขิต ธีรเวคิน, 2556; อารีย์ นัยพินิจ, ภัทรพงษ์ เกริกสกุล และธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร, 2557, หน้า 1-11)

ในปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้ให้ความสำคัญกับสมรรถนะหลัก (Core Competency) ซึ่งมี 6 ประการ ได้แก่ สมรรถนะการจัดการตนเอง สมรรถนะการสื่อสาร สมรรถนะการรวมพลังทำงานเป็นทีม สมรรถนะการคิดขั้นสูง สมรรถนะการเป็นพลเมืองที่เข้มแข็งและการอยู่ร่วมกับธรรมชาติและวิทยาการอย่างยั่งยืน เพื่อเป็นเป้าหมายในการพัฒนาความสามารถที่จำเป็นของผู้เรียนต่อการใช้ชีวิตในปัจจุบันและอนาคต ในขณะเดียวกันทักษะการใช้ภาษาไทยเป็นหนึ่งในสมรรถนะที่ต้องได้รับการฝึกฝนและพัฒนาให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารในบริบทต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถูกต้องตามกาลเทศะ และมีมารยาท รวมทั้งสามารถนำทักษะภาษาไทยที่ได้จากการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้ทั้งในและนอกโรงเรียน (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2563)

สถาบันการศึกษาได้จัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หลักสูตรได้กำหนดให้ภาษาไทยเป็นรายวิชาที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง โดยผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ทั้งในด้านการอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด หลักการใช้ภาษาไทย และวรรณคดีและวรรณกรรม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ดังนั้น การเขียนจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ดังที่ สุทธิวรรณ อินทะกนก (2559) ได้กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะการสื่อสารที่มีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าทักษะการฟัง การพูด หรือการอ่าน การเขียนเป็นกระบวนการถ่ายทอดสารหรือเรื่องราวต่างๆ อาทิ ข้อมูล ข้อเท็จจริง ความรู้ สาระ ความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนประสบการณ์ของผู้เขียนหรือผู้ส่งสารไปยังผู้อ่านหรือผู้รับสาร จึงสอดคล้องกับการุณันทน์ รัตนแสนวงษ์ (2548) ที่กล่าวว่า การเขียนมีความสำคัญเพราะการเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมรดกทางด้านสติปัญญาของมนุษย์ช่วยแพร่กระจายความรู้ความคิดให้กว้างไกลและรวดเร็ว นอกจากนี้ ยังเป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ความคิด และความเพลิดเพลินแก่คนทุกเพศทุกวัยอีกด้วย ผลงานด้านการเขียนในแง่มุมต่างๆ ของนักเขียนหรือวรรณกรรมต่างๆ ที่มุ่งเสนอให้ความรู้ ข้อคิดหรือจรรโลงใจให้ผู้อ่านได้เกิดองค์ความรู้หรือสร้างความบันเทิงนั้น ล้วนแล้วแต่เกิดจากพลังของภาษาในด้านการเขียน โดยเฉพาะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญอีกหนึ่งประการที่กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นความสำคัญให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกฝนให้เกิดทักษะ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยว่า นักเรียนต้องมีทักษะการเขียนสะกดคำตามอักขรวิธี การเขียน สื่อความ โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่างๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ย่อความ รายงานชนิดต่างๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ซึ่งการที่ผู้เรียนจะสามารถเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้นั้น ครูผู้สอนต้องทำหน้าที่ในการกระตุ้นความคิด ปัญหา สถานการณ์ต่างๆ รอบตัวนำไปสู่ความคิดในเชิงสร้างสรรค์ได้ โดยการคิดสร้างสรรค์นั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับมนุษย์ ปัจจุบันจึงมีการศึกษาความคิดสร้างสรรค์กันอย่างกว้างขวางเพื่อเสริมสร้างและฝึกฝนให้เป็นผู้มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มพูนมากขึ้นจนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตจริง สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสมในบริบทที่แตกต่างกัน ดังนั้นการที่ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์จะเป็นส่วนสำคัญให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพื่อการดำเนินชีวิตและสร้างคุณค่าในชีวิตได้ดียิ่งขึ้น (ปัญจนาฏ วรวัฒนชัย, 2565, หน้า 14-31)

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษา สังเกตพฤติกรรมและผลการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ฝ่ายประถมศึกษา (มอดินแดง) ปีการศึกษา 2566 ที่ผ่านมา พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการท่องจำและอ่านเขียนได้ และเมื่อตอบคำถามสามารถตอบในส่วนที่เป็นเนื้อหาได้ดีแต่ไม่สามารถตอบคำถามที่ต้องการต่อยอดความรู้เดิมเพื่อแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการใหม่ๆ

แสดงให้เห็นว่านักเรียนยังขาดทักษะความคิดสร้างสรรค์ อีกทั้งวิสัยทัศน์ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ต้องการมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ในยุคดิจิทัล และจากผลการประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมกระบวนการคิด การแก้ปัญหาให้กับนักเรียน ในประเด็นการจัดการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการคิดของนักเรียนในศตวรรษที่ 21 การคิดวิเคราะห์ การสื่อสาร การร่วมมือและความคิดสร้างสรรค์ ทักษะชีวิตและอาชีพ ทักษะด้านสารสนเทศสื่อและเทคโนโลยีและการบริหารจัดการตนเองอยู่ในระดับที่ต้องพัฒนาพร้อมทั้งผลงานเชิงสร้างสรรค์โดยนวัตกรน้อยสาธิตมอดินแดงในปี 2566 ไม่ปรากฏผลงานเชิงสร้างสรรค์ในรายวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความคิดสร้างสรรค์โดยใช้ทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญประการหนึ่งของรายวิชาภาษาไทย

อีกทั้งในปัจจุบันครูใช้นวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสมรรถนะของนักเรียนได้อย่างหลากหลายวิธีและทันสมัย ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (Creativity-based learning) เป็นหนึ่งในรูปแบบการสอนแนว Active learning ที่วิจัยกับเด็กไทยเพื่อออกแบบการสอนให้ผู้เรียนได้ครบสองด้านคือ ได้ทั้งด้านเนื้อหาวิชาและทักษะในศตวรรษที่ 21 จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนรูปแบบนี้จะทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการคิดสร้างสรรค์ได้อย่างเป็นรูปธรรม โดยนักการศึกษาได้มีการนำไปใช้และได้ผลดีคือเป็นการสอนที่ทำให้ผู้เรียน คิดวิเคราะห์และคิดสร้างสรรค์ ต่างจากการสอนแบบดั้งเดิม โดยมีขั้นตอนดังนี้ 1) กระตุ้นความสนใจ 2) ตั้งปัญหาและแบ่งกลุ่มตามความสนใจ 3) ค้นคว้าและคิด 4) นำเสนอ 5) ประเมินผล (วิริยะ ฤๅชัยพาณิชย์ และกิจวัตน์ จันทร์ดี, 2559) ดังนั้นการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (Creativity-based learning) จึงเป็นนวัตกรรมหนึ่งที่สามารถพัฒนาการจัดการเรียนรู้ของครูได้ อีกทั้งผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของการนำสื่อมัลติมีเดียเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกระบวนการเรียนการสอน เนื่องจากเทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาททั้งในการดำเนินชีวิตและกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งในด้านการศึกษา ล้วนแล้วแต่มีการนำสื่อมัลติมีเดียมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสารและการนำเสนอข้อมูล โดยมีการผสมผสานสื่อหลายชนิด เช่น ข้อความ กราฟิก (Graphic) ภาพเคลื่อนไหว (Animation) เสียง (Sound) วีดิทัศน์ (Video) และสื่อมัลติมีเดียปฏิสัมพันธ์ (Interactive multimedia)

จากเหตุผลและความสำคัญข้างต้น ผู้วิจัยได้เห็นความสำคัญของการจัดกระบวนการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยในด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยการนำนวัตกรรมการศึกษาเข้ามาพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์และสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์และสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และเพื่อพัฒนาสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย อันจะเกิดประโยชน์กับผู้เรียน สร้างเจตคติที่ดี พร้อมทั้งพัฒนาผลสัมฤทธิ์และพัฒนาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย
2. เพื่อพัฒนาสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Classroom Action Research) ตามแนวคิดของ Kemmis & Mctaggart (1988) โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามวงจรปฏิบัติการ PAOR ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นวางแผน (Planning) 2) ขั้นปฏิบัติการ (Action) 3) ขั้นสังเกตการณ์ (Observation) และ 4) ขั้นสะท้อนผลการปฏิบัติ (Reflection) กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ฝ่ายประถมศึกษา (มอดินแดง) ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 36 คน โดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัย ประกอบด้วย 1) ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย 2) ตัวแปรตาม คือ ความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองปฏิบัติการ เครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผลการปฏิบัติการ และเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองปฏิบัติการ ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย จำนวน 3 วงจรปฏิบัติการ วงจรปฏิบัติการละ 4 แผนการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง ซึ่งผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ในวงจรปฏิบัติการที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 4.63 อยู่ในระดับ เหมาะสมมาก วงจรปฏิบัติการที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 4.77 อยู่ในระดับ เหมาะสมมาก วงจรปฏิบัติการที่ 3 มีค่าเฉลี่ย 4.83 อยู่ในระดับ เหมาะสมมากที่สุด 2) เครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผลการปฏิบัติการ ได้แก่ (1) แบบบันทึกผลการจัดการเรียนรู้ เป็นแบบบันทึกเหตุการณ์ที่มีลักษณะปลายเปิดที่บันทึกเหตุการณ์ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นจริง โดยมุ่งเน้นสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนในแต่ละขั้นตอน ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย (2) แบบสังเกตชั้นเรียนและพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน

ซึ่งเป็นแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนในขณะที่ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ (3) แบบทดสอบท้ายวงจรการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 10 ข้อ ได้จากการเรียนการสอนในแต่ละวงจรปฏิบัติการเสร็จสิ้น ซึ่งผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญพบว่า แบบทดสอบท้ายวงจรการเขียนเชิงสร้างสรรค์ท้ายวงจรปฏิบัติการที่ 1-3 มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.50-1.00 ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.50-0.78 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.26-0.45 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82 (3) แบบประเมินสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ท้ายวงจรปฏิบัติการ ซึ่งผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญพบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.50-1.00 3) เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการวิจัย ได้แก่ แบบวัดความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์แบบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ ซึ่งใช้วัดความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังจากจัดกระบวนการเรียนการสอนเสร็จสิ้นครบ 3 วงจรปฏิบัติการ โดยให้นักเรียนเขียนเชิงสร้างสรรค์ในประเด็นเที่ยวเมืองขอนแก่น ตั้งชื่อเรื่องพร้อมวาดภาพประกอบ โดยมีประเด็นในการประเมิน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาและความคิดสร้างสรรค์ 2) ด้านการใช้ภาษา และ 3) ด้านคุณค่าของงานเขียน (กิ่งกาญจน์ บูรณสินวัฒนกูล, 2559) เมื่อพิจารณาความเหมาะสมในการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) Rovinelli, & Hambleton (1977, pp. 49-60) เท่ากับ 0.87 ข้อสอบอยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ 1) ดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย จำนวน 12 แผนการจัดการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 3 วงจรปฏิบัติการ วงจรละ 4 ชั่วโมง 2) ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากทุกแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเครื่องมือที่สร้างขึ้น จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ดำเนินการวิจัยในวงจรปฏิบัติการต่อไป 3) หลังดำเนินการเสร็จสิ้นในแต่ละวงจรปฏิบัติการ ผู้วิจัยจะดำเนินการบันทึกผลการเรียนรู้ สังเกตชั้นเรียนและพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ประเมินแบบทดสอบท้ายวงจรการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ประเมินสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ท้ายวงจรปฏิบัติการ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และแปลผลเพื่อพัฒนาการจัดกระบวนการเรียนรู้ในวงจรปฏิบัติการต่อไป และ 4) เมื่อดำเนินการจัดกระบวนการเรียนรู้ครบทั้ง 3 วงจรปฏิบัติการ 12 แผนการจัดการเรียนรู้ 12 ชั่วโมง ผู้วิจัยมีการใช้แบบวัดความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์แบบอัตนัย จากนั้นนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์และอภิปรายผลในขั้นตอนต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย 1) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ (1) ความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดียมัลติมีเดีย โดยนักเรียนร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ขึ้นไป วิเคราะห์โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ (2) สมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดียมัลติมีเดีย

โดยนักเรียนร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์ระดับสามารถขึ้นไป วิเคราะห์โดยใช้สถิติ เพื่อหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ 2) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการนำข้อมูลที่ได้จากการจัดกระบวนการเรียนรู้ จากการบันทึกผลการเรียนรู้ สังเกตชั้นเรียนและพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน มาวิเคราะห์ โดยผู้วิจัยพบว่า การจัดกระบวนการเรียนรู้เรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาค้นหาปัญหาด้วยตนเอง จากการลงมือปฏิบัติจริง โดยใช้กระบวนการกลุ่มในการระดมความคิดร่วมกับการใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนพร้อมทั้งหาวิธีการแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาต่อไป ตามกระบวนการของการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom Action Research) เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์และสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย วงจรปฏิบัติการที่ 1-3 พบว่า คะแนนของนักเรียนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตามลำดับ โดยภาพรวมนักเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.77 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.31 คิดเป็นร้อยละ 87.96 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และผลการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังจากจัดกระบวนการเรียนรู้เสร็จสิ้นครบ 3 วงจรปฏิบัติการ พบว่า มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 81.53 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์แบบวัดความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังสิ้นสุดกิจกรรม

นักเรียนทั้งหมด (คน)	คะแนนที่ได้			การผ่านเกณฑ์		การผ่านเกณฑ์	
	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
36	8.15	1.23	81.53	30	83.33	6	16.67

2. ผลการพัฒนาสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย หลังจากผู้วิจัยดำเนินการจัดกระบวนการเรียนการสอน วงจรปฏิบัติการที่ 1-3 ผู้วิจัยมีการประเมินสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ โดยมีองค์ประกอบในการประเมิน ได้แก่ ด้านการคิดสร้างสรรค์

และด้านการพัฒนานวัตกรรม โดยนักเรียนร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์ระดับสามารถขึ้นไป มีการกำหนดพฤติกรรมการประเมิน จำนวน 7 ประเด็น กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน 3 ระดับ คะแนนเต็ม 21 คะแนน สามารถสรุปคะแนนการประเมินสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการประเมินสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์

กลุ่มที่	พฤติกรรมบ่งชี้ด้านการคิดสร้างสรรค์และด้านการพัฒนานวัตกรรม (คะแนนเต็ม 21 คะแนน)	ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$)	S.D.	ร้อยละ	จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์	ร้อยละ
1	20	18.5	1.87	95.24	36	100
2	18			85.71		
3	17			80.95		
4	16			76.20		
5	19			90.48		
6	21			100		
ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) เท่ากับ 18.5 ค่า S.D. เท่ากับ 1.87 คิดเป็นร้อยละ 88.10						

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการประเมินสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย มีผลการประเมินสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ ค่าเฉลี่ยเท่ากับค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ จากคะแนนเต็ม 21 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 88.10 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 100 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีคะแนนการประเมินสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์และสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย สามารถอภิปรายตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. ผลการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย โดยภาพรวม นักเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.77 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 87.96 เมื่อพิจารณาแต่ละวงจรปฏิบัติการพบว่า วงจร

ปฏิบัติการที่ 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.50 มี คิดเป็นร้อยละ 85 วงจรปฏิบัติการที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.70 คิดเป็นร้อยละ 87 และวงจรปฏิบัติการที่ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.11 คิดเป็นร้อยละ 91.11 และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ในแต่ละวงจร ดังนี้ วงจรปฏิบัติการที่ 1 จำนวนนักเรียนที่ผ่าน 29 คน คิดเป็นร้อยละ80.56 วงจรปฏิบัติการที่ 2 จำนวนนักเรียนที่ผ่าน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 88.89 และ วงจรปฏิบัติการที่ 3 จำนวนนักเรียนที่ผ่าน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 94.44 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ นักเรียนร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ขึ้นไป นักเรียนเกิดกระบวนการคิดอย่างสร้างสรรค์ผ่านการตั้งคำถาม ค้นคว้าหาความรู้ด้วยกระบวนการกลุ่ม แสดงความคิดเห็นและสามารถเปรียบเทียบความเหมือนความแตกต่างของผลงาน พร้อมทั้งร่วมกันสร้างสรรค์ผลงานด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในประเด็นที่กำหนดให้ได้อย่างหลากหลายและน่าสนใจ สอดคล้องกับวิริยะ ฤๅชัยพาณิชย์ (2562) ได้กล่าวถึงแนวคิดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานว่า การสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานจะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 พร้อมทั้งสร้างแรงบันดาลใจ กระตุ้นความอยากรู้ เปิดโอกาสให้ค้นหารวบรวมข้อมูลและนำมาสร้างองค์ความรู้สอนเมื่อมีการถามเปิดโอกาสและให้เวลานักเรียน หาทางแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ใช้เกมเป็นตัวช่วย แบ่งกลุ่มทำโครงงาน และนำเสนอผลงานด้วย วิธีการต่างๆ ที่หลากหลาย อีกทั้งผลการวิจัยพบว่าสอดคล้องกับชุติลัค ชุ่มเย็น (2565) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน ที่มีผลการวิจัยคือ การเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานสามารถใช้สำหรับพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน และนักเรียนมีความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานอยู่ในระดับดี

2. สมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ท้ายวงจรปฏิบัติการที่ 1-3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย วงจรปฏิบัติการที่ 1-3 มีการพัฒนาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นวงจรปฏิบัติการแต่ละวงจร พบว่า วงจรปฏิบัติการที่ 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17 คิดเป็นร้อยละ 81 มีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ 30 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 วงจรปฏิบัติการที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.17 คิดเป็นร้อยละ 81.75 มีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ 32 คน คิดเป็นร้อยละ 88.89 และวงจรปฏิบัติการที่ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.67 คิดเป็นร้อยละ 84.13 มีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ 36 คน คิดเป็นร้อยละ 100 สรุปได้ว่าคะแนนสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ท้ายวงจรปฏิบัติการโดยภาพรวมนักเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.28 คิดเป็นร้อยละ 82.30 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่านักเรียนสามารถตั้งคำถาม แสดงความคิด วางแผนในการทำงาน สามารถออกแบบชิ้นงานได้น่าสนใจ พร้อมทั้งสามารถระบุแนวคิดในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ดี แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย เป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ฝึกฝนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การคิดอย่างสร้างสรรค์ ผ่านกระบวนการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการตั้งคำถาม การสังเกตสิ่งต่างๆ จากสถานการณ์หรือเหตุการณ์ในชีวิต

ประจำวัน การเสนอความคิด การวางแผนในการสืบค้นข้อมูล การเปรียบเทียบข้อมูลของตนเองและกลุ่มอื่นๆ จนสามารถพัฒนาออกมาในรูปแบบผลงานการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Shabalina et al. (2015, pp. 720-733) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Creativity-Based Learning versus Game-Based Learning พบว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นทักษะที่ควรเข้าสู่ระบบการศึกษา การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานและการเรียนรู้ที่ใช้เกมดิจิทัลเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ดิจิทัล การใช้เทคโนโลยีเกมดิจิทัลเพื่อการสอนและการเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ ทั้งสองรูปแบบนี้มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ให้มีความคิดสร้างสรรค์ ส่งผลให้สามารถแสดงวิธีแก้ไขปัญหาการเรียนรู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์และการสอนที่มีความคิดสร้างสรรค์ได้ อีกทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sun (2022, pp. 50-57) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Coordinated Development of Children's Art Skills and Creativity Based on Human-Computer Interaction Technology พบว่า การเรียนรู้โดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ก็เป็นบทบาทที่สำคัญและเทคโนโลยีมีความสำคัญในกระบวนการศึกษาของนักเรียน อีกทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของบงกช ทองเอี่ยม และคณะ (2565, หน้า 158-169) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาตัวชี้วัดสมรรถนะความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาสาขาวิชาการปฐมวัย พบว่า องค์ประกอบและตัวชี้วัดด้านความคิดสร้างสรรค์มี 3 องค์ประกอบทั้งหมด 20 ตัวชี้วัด ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 “ด้านการคิดลื่นไหล” องค์ประกอบที่ 2 “ด้านการคิดหลายแง่มุม” องค์ประกอบ ที่ 3 “ด้านการคิดสิ่งใหม่ๆ” ทุกองค์ประกอบเป็นไปตามแนวคิดทางทฤษฎี หากพัฒนาพฤติกรรมตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดของความคิดสร้างสรรค์ซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญที่ควรได้รับการส่งเสริมและปลูกฝัง เพื่อให้ได้พัฒนาศักยภาพของตนเองในการคิด การแก้ปัญหาและแสวงหาคำตอบของสิ่งที่อยู่รอบตัว พร้อมทั้งสามารถสร้างคุณประโยชน์ต่อตนเองและต่อสังคมที่ตนอาศัยอยู่ต่อไป

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย ในขั้นตั้งปัญหานั้น ครูผู้สอนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกกระบวนการตั้งปัญหา คิดหลากหลายแง่มุม โดยยกตัวอย่างสถานการณ์ ประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันหรือในชีวิตประจำวันมาให้นักเรียนได้วิเคราะห์เพื่อกระตุ้นความคิดในการเกิดคำถามหรือปัญหาเพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

1.2 ควรเพิ่มกิจกรรมที่น่าสนใจในการจัดกระบวนการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพิ่มเติมเพื่อกระตุ้นและดึงดูดความสนใจของผู้เรียน เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การร้องเพลง ฯลฯ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้มากขึ้น

1.3 อาจปรับเปลี่ยนกิจกรรมการเรียนรู้จากกิจกรรมกลุ่มเป็นรายบุคคลเพื่อช่วย พัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนให้สูงขึ้นตามศักยภาพของนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อพัฒนาความสามารถในด้านอื่นๆ นอกจากการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เช่น การพูด การเขียนนิทาน ฯลฯ เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

2.2 ควรเพิ่มตัวแปรที่จะศึกษาในด้านอื่นๆ เช่น แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์และสมรรถนะการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสื่อมัลติมีเดียผู้วิจัยได้องค์ความรู้ในการพัฒนาการจัดการศึกษาในรายวิชาภาษาไทยให้เกิดประโยชน์ ดังนี้ ครูได้เรียนรู้ถึงการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านการต่อยอดความรู้เดิมเพื่อแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการใหม่ๆ และหลากหลาย โดยครูต้องเชื่อมโยงสถานการณ์ปัจจุบันเข้าสู่การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในตัวของผู้เรียนผ่านกระบวนการคิด การกระตุ้นปัญหา เพื่อสร้างแนวคิดที่หลากหลายและสร้างสรรค์ นอกจากนี้ครูต้องเป็นผู้ให้คำปรึกษา และสนับสนุนความคิดเห็นของนักเรียนเพื่อนำไปสู่การประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ครูได้เรียนรู้กระบวนการทางภาษาของผู้เรียนผ่านงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

การุณันทน์ รัตนแสนวงษ์. (2548). *ทักษะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา ฝ่ายเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยศรีประทุม.

ชุติลัค ชุ่มเย็น. (2565). *การพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่:มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

บงกช ทองเอี่ยม, ฐิตินันท์ ธีรเวชเจริญชัย, สิริมงคล สุวรรณผา และอโนชา ถิรธำรง. (2565). การพัฒนาตัวชี้วัดสมรรถนะความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย. *วารสารมนุษยสังคมปริทัศน์ (มสป.)*, 24(1), 158-169. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/hspbruacthjournal/article/view/259464/174527

ปัญจนาฏ วรวัฒนชัย. (2565). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์. *ครุศาสตร์สาร*, 16(1), 14-31. https://edujournal.bsru.ac.th/publishes/20/articles/381

ลิขิต ธีรเวคิน. (2556). *ความถูกต้องตามกฎหมาย ความชอบธรรมทางการเมือง และธรรมแห่งอำนาจ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิริยะ ฤๅชัยพาณิชย์ และกิจวัฒน์ จันทร์ดี. (2559). *คู่มือออกแบบการสอนในศตวรรษที่ 21*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

วิริยะ ฤๅชัยพาณิชย์. (2562). *สอนสร้างสรรค์เรียนสนุกยุค 4.0*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชัน.

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2563). *การพัฒนาทักษะชีวิตในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: คุรุสภา.

สุทธิวรรณ อินทะกนก. (2559). *การเขียนเชิงสร้างสรรค์*. อุดรธานี: พิมพลักษณ์.

อารีย์ นัยพินิจ, ภัทรพงษ์ เกริกสกุล และธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร. (2557). การปรับตัวภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์. *วารสารวิชาการราชภัฏสงขลา*, 7(1), 1-11.

Kemmis, S., & McTaggart, R. (1988). *The action research planner*. (3rd ed.). Geelong: Deakin University Press.

Rovinelli, R. J., & Hambleton, R. K. (1977). On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity. *Tijdschrift voor Onderwijsresearch,* 2(2), 49-60.

Shabalina, O., Mozelius, P., Malliarakis, C., & Tomos, F. (2015). Creativity-based learning versus game-based learning. *Creativity in intelligent technologies and data science*, 535, 720-733. https://doi.org/10.1007/978-3-319-23766-6_53

Sun, Y. (2022). Coordinated development of children's art skills and creativity based on human-computer interaction technology. *Forthcoming Networks and Sustainability in the IoT Era*, 129, 50-57. https://doi.org/10.1007/978-3-030-93413-2_14

รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี*

High-Performance School Administration Model based on Sappurisdhamma of the Administrators of Schools Affiliated with Pattaya City, Chonburi Province

ภัทรวดี เข้มแข็ง, ระวิง เรืองสังข์ และลำพอง กลมกูล
Phattharawadee Khemkheang, Rawing Ruangsanka and Lampong Klomkul
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ประเทศไทย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: phattharawadee.khem@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี 2) พัฒนารูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี และ 3) ประเมินรูปแบบ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยแบบผสานวิธี มี 3 ขั้นตอน คือขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูง โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักการศึกษา ผู้บริหาร พนักงานครู คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี จำนวน 260 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติคือ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบ โดยการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 10 คน ใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 10 คน ใช้เอกสารการสนทนากลุ่ม คัดเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญและผู้ทรงคุณวุฒิโดยวิธีเจาะจง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา ขั้นตอนที่ 3 ประเมินรูปแบบ โดยใช้แบบประเมินกับผู้บริหาร พนักงานครู คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยาจังหวัดชลบุรี จำนวน 260 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติคือ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

---

*ได้รับบทความ: 19 เมษายน 2567; แก้ไขบทความ: 10 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 27 ธันวาคม 2567
Received: April 19, 2024; Revised: December 10, 2024; Accepted: December 27, 2024

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 4.26) ได้แก่ ด้านการมีวัฒนธรรมองค์กร ($\overline{X}$ = 4.29) ด้านการสร้างองค์กรเครือข่าย ($\overline{X}$ = 4.28) ด้านการบริหารเชิงกลยุทธ์ ($\overline{X}$ = 4.28) ด้านการมีหลักการบริหารที่ดีและถูกต้อง ($\overline{X}$ = 4.24) และด้านการมีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ($\overline{X}$ = 4.22) ตามลำดับ

2. การพัฒนารูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ประกอบด้วย 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการพัฒนา และ 4) เงื่อนไขความสำเร็จ

3. การประเมินรูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 4.42) ได้แก่ ความเป็นประโยชน์ ($\overline{X}$ = 4.47) ความถูกต้อง ($\overline{X}$ = 4.43) ความเหมาะสม ($\overline{X}$ = 4.42) และความเป็นไปได้ ($\overline{X}$ = 4.38) ตามลำดับ

คำสำคัญ: การบริหารสถานศึกษา; สมรรถนะสูง; หลักสัปปุริสธรรม

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study the management conditions of high-performance school administration in schools affiliated with Pattaya City, Chonburi Province; 2) to develop a high-performance school administration model based on Sappurisdhamma for the administration of schools affiliated with Pattaya City, Chonburi Province; and 3) to evaluate the model. Mixed methods research was used with three steps1: Study the management conditions using questionnaires with 260 educators, administrators, teaching staff, and the Basic Education Commission of schools under Pattaya City, Chonburi Province. Data were analyzed using statistics, mean, and standard deviation. Step 2: Develop the model by interviewing 10 key informants using a semi-structured interview form, and conducting a group discussion with 10 experts using question guidelines in the group discussion. Key informants and experts were selected through specific methods. Data were analyzed using content analysis. Step 3: Evaluate the model using the evaluation form with 260 administrators, teachers, and members of the Basic Education Commission of schools under Pattaya City, Chonburi Province. Data were analyzed using statistics, mean, and standard deviation.

The results revealed that:

1. The results revealed that the conditions of high-performance school administration in schools affiliated with Pattaya City, Chonburi Province were at a high level ($\overline{X}$ = 4.26). This included the aspect of corporate culture ($\overline{X}$ = 4.29), the aspect of network organization ($\overline{X}$ = 4.28), the aspect of strategy management ($\overline{X}$ = 4.28), the aspect of good governance ($\overline{X}$ = 4.24), and the aspect of information technology ($\overline{X}$ = 4.22), respectively.

2. A high-performance school administration model based on Sappurisdhamma for the administrators of schools affiliated with Pattaya City, Chonburi Province was developed, which included: 1) principles, 2) objectives, 3) development processes, and 4) conditions for success.

3. Evaluate the model all over at a high level included useful ($\overline{X}$ = 4.47), correct ($\overline{X}$ = 4.43), appropriate ($\overline{X}$ = 4.42), and possible ($\overline{X}$ = 4.38) respectively.

Keywords: School Administration; High-Performance; Sappurisdhamma

1. บทนำ

การศึกษาเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะสร้างทรัพยากรมนุษย์ของชาติให้มีคุณภาพ ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ ความสำคัญของการศึกษาถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของเราที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการประกอบอาชีพเพื่อดำรงชีวิตท่ามกลางกระแสการพัฒนาตามโลกาภิวัฒน์ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวด 14 กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้สามารถจัดการตนเอง เป็นไปตามหลักแห่งการปกครองตนเอง มีความโปร่งใส่ และเป็นไปตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น ในมาตรา 250 บัญญัติว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่และอำนาจดูแลและจัดทำบริการสาธารณะและกิจกรรมสาธารณะ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2562) และในหมวด 16 การปฏิรูปประเทศ มาตรา 257จ. ด้านการศึกษา (4) ได้บัญญัติไว้ว่า รัฐต้องปฏิรูปการจัดการเรียนการสอนทุกระดับและปรับปรุงโครงสร้างของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าวโดยให้สอดคล้องกับทั้งระดับชาติและระดับพื้นที่ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ 2562 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

องค์กรสมรรถนะสูง (High Performance Organization: HPO) หมายถึง องค์กรที่มีการออกแบบกระบวนการทำงานที่มีประสิทธิภาพ เป็นองค์กรปรับตัวได้ง่าย มีความยืดหยุ่นสูงทันต่อการเปลี่ยนแปลง

การออกแบบองค์กรมีลำดับชั้นน้อย และให้ความสำคัญกับทีมงาน ใช้ระบบการทำงานเป็นทีมการตัดสินใจโดยทีม สร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในทีม เน้นการแก้ไขปัญหาที่กระบวนการ ทำให้เกิดความรู้สึกถึงความรับผิดชอบร่วมกัน ทำให้พนักงานต้องมีการพัฒนาความรู้ในการทำงานของตนอยู่เสมอ (Miller, 2009) มีการส่งเสริมกระตุ้นให้บุคลากรในองค์กรสร้างวัฒนธรรมองค์กร และพัฒนาระบบการบริหารจัดการทรัพยากรบุคคลภายในองค์กรด้วย (Holbeche, 2005) ในยุคของโลกปัจจุบันที่มีการแข่งขันเพิ่มขึ้น เทคโนโลยีใหม่ๆ การเปลี่ยนแปลงทางประชากร และการเปลี่ยนแปลงทางสังคม การเผชิญกับการตอบสนองต่อแรงกดดันเช่นนี้ มีความจำเป็นเร่งด่วนที่องค์กรจะต้องปรับตัวเพื่อความอยู่รอด องค์กรที่มีสมรรถนะสูงในการทำงาน (High Performance Organization: HPO) เป็นองค์กรที่ถูกออกแบบขึ้นเพื่อนำเอาสิ่งที่ดีที่สุดของบุคลากร ความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนศักยภาพขององค์กรในการรักษาไว้ซึ่งผลประกอบการที่สูงอย่างยั่งยืน โดยมีองค์ประกอบ 5 ประการ คือ 1) ความเกี่ยวข้องกันระหว่างบุคลากร (Employee Involvement) เป็นการมอบหมายการตัดสินใจให้กับบุคลากรในทุกระดับ มีการสื่อสารกันเพื่อหาวิธีการปรับปรุงการดำเนินงานให้เกิดคุณภาพอย่างต่อเนื่อง 2) ทีมงานบริหารตนเอง (Self-Direction Work Teams) เป็นทีมงานที่ได้รับการมอบอำนาจให้ตัดสินใจในการวางแผน (Planning) การปฏิบัติงาน (Doing) และการประเมินผล (Evaluating) การปฏิบัติงานของตน เรียกว่าทีมงานบริหารตนเอง (Self- Directing Work Teams) บางครั้งอาจเรียกว่า Self-Mana Teams 3) เทคโนโลยีการผลิตแบบประสมประสาน (Integrated Production Technologies) องค์กรจะมุ่งเน้นที่ความยืดหยุ่นในการผลิต การให้บริการ การออกแบบงาน และระบบข้อมูลสารสนเทศ โดยมุ่งที่การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อช่วยในการทำงาน 4) การเรียนรู้ขององค์กร (Organizational Learning) มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศระหว่างหน้าที่ต่างๆ เพื่อที่จะปรับปรุงความสามารถและใช้ในสถานการณ์ใหม่ๆ ตามความต้องการ 5) การบริหารคุณภาพโดยรวม (Total Quality Management) เป็นกระบวนการบริหารองค์กรทั้งหมด เพื่อให้ได้มาซึ่งผลิตภัณฑ์และบริการที่มีคุณภาพขององค์กร (Schemerhorn, Hunt, & Osborn, 2003) สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2556) ได้เห็นความสำคัญ และตระหนักถึงการเป็นองค์กรที่มีขีดสมรรถนะสูง โดยให้นำแนวคิดนี้มาใช้เป็นเครื่องมือในการยกระดับการทำงาน และการบริหารงานของหน่วยงานราชการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น พัฒนาให้ก้าวไปสู่การเป็นองค์กรที่มีสมรรถนะสูง และได้ตั้งเป้าไว้อย่างชัดเจนที่จะผลักดันองค์กรให้หน่วยงานของรัฐเป็นองค์กรที่มีสมรรถนะสูงและเกิดความยั่งยืนในการทำงานในระยะยาว รวมถึงการบริหารสถานศึกษาของภาครัฐ

สถานศึกษาในสังกัดเมืองพัทยา ได้จัดการศึกษาโดยมีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงยึดแนวทางตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มีความมุ่งมั่นที่จะบริหารจัดการศึกษาของเมืองพัทยาให้พัฒนาไปสู่การเป็นองค์กรสมรรถนะสูง โดยผลงานจัดการด้านการศึกษาต้องเป็นที่ยอมรับ สามารถวัดได้จากผลการทดสอบทางการศึกษาในระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ซึ่งในปี 2562 ผลการทดสอบของระดับชั้นประถม

ศึกษาปีที่ 6 เฉลี่ย 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ได้แก่ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ และกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ พบว่า มีผลคะแนนระดับประเทศเท่ากับ 37.99 คะแนน ระดับสังกัดเมืองพัทยาเท่ากับ 35.28 คะแนน ต่ำกว่าระดับประเทศ 2.71 เมื่อเปรียบเทียบกับปีการศึกษา 2561 พบว่า ทั้ง 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้มีคะแนนลดลง (สำนักการศึกษาเมืองพัทยา, 2563) ชี้ให้เห็นว่าผลการจัดการศึกษายังไม่บรรลุตามเป้าประสงค์ที่ต้องการพัฒนาเมืองพัทยาไปสู่การเป็นองค์การสมรรถนะสูง

จากเหตุผลดังกล่าว เพื่อขับเคลื่อนการจัดการศึกษาของเมืองพัทยาให้พัฒนาไปสู่เป็นองค์กรที่มีสมรรถนะสูง ปรับแต่งในส่วนต่างๆ ให้มีความเหมาะสมสอดคล้องเชื่อมโยงไปในทิศทางเดียวกันทั้งองค์กร ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษารูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูง ของโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม 7 อันเป็นธรรมอันประเสริฐเป็นทรัพย์สมบัติของสัตบุรุษ คำว่าสัตบุรุษ ก็คือนักปราชญ์ผู้มีความเฉลียวฉลาด มีสติปัญญาว่องไวรู้เท่าทันเหตุการณ์ทั้งในปัจจุบันเกิดขึ้น เมื่ออะไรเกิดขึ้นก็จะเข้าใจ และเมื่ออะไรเปลี่ยนแปลงก็มีวิธีแก้ไขด้วยสติปัญญาความเฉลียวฉลาดนั่นเอง พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่า สัปปุริสธรรมอันเป็นสมบัติของสัตบุรุษผู้เป็นนักปราชญ์ผู้มีสติปัญญาดี (พระเปลี่ยน ปญฺญาปทีโป, 2552) ซึ่งประกอบด้วย ธัมมัญญุตา คือ ความรู้หลักธรรมหรือรู้จักเหตุ อัตถัญญุตา คือ รู้ความมุ่งหมายรู้จักผล อัตตัญญุตา คือ ความรู้จักตัวตนที่แท้จริง มัตตัญญุตา คือ รู้จักประมาณ กาลัญญุตา คือ ความรู้จักการรู้เวลาที่เหมาะสม ปริสัญญุตา คือ รู้จักชุมชนและรู้จักที่ประชุม และบุคคลัญญุตา คือ รู้จักเลือกคบหาบุคคล (พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต), 2546) และมีปรากฏในงานวิจัยของนันทวรรณ อิสรานุวัฒน์ชัย (2550) ที่กล่าวว่า หลักสัปปุริสธรรม 7 สามารถนำไปประยุกต์ในสถานศึกษา เนื่องจากเป็นหลักธรรมที่สำคัญของผู้บริหารสถานศึกษาที่มีคุณสมบัติครบในการเป็นผู้บริหารที่ดีสมบูรณ์แบบทั้งด้านคุณภาพทางจิตใจและด้านคุณภาพทางความสามารถ ซึ่งรูปแบบที่ได้จากการศึกษาวิจัยนี้สามารถนำไปใช้พัฒนาเพิ่มขีดความสามารถของสถานศึกษาให้เติบโตอย่างมั่นคงและยั่งยืน มีความสามารถที่จะรับและเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกที่จะเกิดขึ้นในอนาคตและในทุกสถานการณ์ รวมถึงมีศักยภาพความพร้อมในการแข่งขันต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี
3. เพื่อประเมินรูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหาร

โรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสานวิธี (Mixed Method) คือ การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) มี 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักการศึกษา ผู้บริหาร พนักงานครู คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี จำนวน 11 โรงเรียน รวมทั้งหมด จำนวน 796 คน โดยใช้วิธีการเปิดตารางของ Krejcie & Morgan (1970, pp. 607-610) กำหนดให้สัดส่วนของลักษณะที่สนใจในประชากร เท่ากับ 0.5 ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 5% และระดับความเชื่อมั่น 95% ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 260 คน เครื่องมือที่ใช้การวิจัยคือ แบบสอบถามสภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูง มี 2 ตอน 1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ สถานะ สังกัดโรงเรียน ระดับการศึกษา อายุ และ 2) คำถามเกี่ยวกับสภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ลักษณะแปรค่า 5 ระดับ ประกอบด้วยคำถาม 5 ด้าน ได้แก่ การบริหารเชิงกลยุทธ์ การมีหลักการบริหารที่ดีและถูกต้อง การสร้างองค์กรเครือข่าย การมีวัฒนธรรมองค์กร และการมีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ผู้วิจัยตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยโดยใช้สูตรในการคำนวณดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ได้ค่า IOC รายข้อคำถามแต่ละข้อคะแนนคือ 0.50-1.00 คะแนน และรายฉบับที่ 1.00 จากนั้นนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 30 ชุด เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach’s alpha coefficient) ซึ่งได้ค่าสัมประสิทธิสหสัมพันธ์ 0.987 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยสร้างแบบฟอร์มออนไลน์ (Google Forms) ใช้วิธีการส่งแบบสอบถามผ่านโปรแกรมประยุกต์ (Application line) เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืน ผู้วิจัยบันทึกรหัสคำตอบในแต่ละข้อเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติคือ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการสัมภาษณ์ จำนวน 10 คน ด้วยการเลือกแบบเจาะจง ได้แก่ (1) ผู้บริหารสถานศึกษามีวิทยฐานะเชี่ยวชาญและจบการศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิต สถานศึกษามีผลการสอนโอเนตผ่านระดับประเทศ 3 กลุ่มสาระขึ้นไป (2) ผู้บริหารเมืองพัทยาที่เป็นกรรมมาธิการการศึกษามี

ประสบการณ์ด้านบริหารการศึกษา (3) ประธานคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่ดำรงตำแหน่ง 2 สมัยขึ้นไป และกลุ่มที่ 2 ผู้ทรงคุณวุฒิในการสนทนากลุ่ม จำนวน 10 คน ด้วยการเลือกแบบเจาะจง ได้แก่ (1) ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารสถานศึกษาในสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นมีประสบการณ์บริหารสถานศึกษา 20 ปีขึ้นไป (2) เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก (3) มีความเชี่ยวชาญในการประยุกต์ใช้หลักธรรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำแนกเป็น 2 แบบ คือ 1) แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) โดยผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์จากขั้นตอนที่ 1 ที่มีน้ำหนัก 3 ลำดับแรก มาใช้เป็นกรอบในการสร้างแบบสัมภาษณ์ ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับแนวทางและความเหมาะสมในการนำสภาพการบริหารสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ไปใช้ และส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการนำสภาพการบริหารสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ไปใช้กับโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยาจังหวัดชลบุรี 2) เอกสารการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนผลจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการกำหนดประเด็นคำถาม การเก็บรวบรวมข้อมูล จำแนกเป็น 1) การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยทำหนังสือแจ้งและกำหนดวันเวลาสถานที่กับผู้ให้ข้อมูลด้วยตนเอง ใช้การจดบันทึก ภาพนิ่ง และเครื่องบันทึกเสียง และสร้างเป็นรูปแบบ (ฉบับร่าง) 2) การสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยทำหนังสือแจ้งและกำหนดวันเวลาสถานที่ในการดำเนินการจัดสนทนากลุ่มกับผู้ทรงคุณวุฒิด้วยตนเอง ใช้การจดบันทึก ภาพนิ่ง และเครื่องบันทึกเสียง เมื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบ (ฉบับร่าง) ผู้วิจัยทำการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำได้เป็นรูปแบบ (ฉบับสมบูรณ์) การวิเคราะห์ข้อมูล จำแนกเป็น 1) การสัมภาษณ์ ใช้การวิเคราะห์เนื้อหาสรุปประเด็น เพื่อนำมาสร้างเป็นรูปแบบ (ฉบับร่าง) 2) การสนทนากลุ่ม ใช้การวิเคราะห์เนื้อหาสรุปประเด็นความคิดเห็น ทำการแก้ไขและปรับปรุงเป็นรูปแบบฯ (ฉบับสมบูรณ์)

ขั้นตอนที่ 3 ประเมินรูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ประชากรที่ใช้ในการประเมินรูปแบบ ได้แก่ ผู้บริหาร พนักงานครู คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยาจังหวัดชลบุรี จำนวน 823 คน โดยการเปิดตารางของ Krejcie & Morgan (1970, pp. 607-610) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 260 คน เครื่องมือที่ใช้การวิจัย คือแบบประเมิน เป็นแบบประเมินตามมาตรฐานการประเมิน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความเป็นประโยชน์ ด้านความเป็นไปได้ ด้านความเหมาะสม และด้านความถูกต้อง (McMillan, & Schumacher, 2001) การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยสร้างแบบฟอร์มออนไลน์ (Google Forms) ใช้วิธีการส่งแบบประเมินพร้อมรูปแบบ (ฉบับสมบูรณ์) ผ่านโปรแกรมประยุกต์ (Application line) เมื่อได้รับแบบประเมินกลับคืน ผู้วิจัยบันทึกรหัสคำตอบในแต่ละข้อเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ คือ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาสภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี สรุปผลดังในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรีในภาพรวม

องค์ประกอบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี	ระดับความคิดเห็น			
	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. การบริหารเชิงกลยุทธ์	4.28	0.75	มาก	3
2. การหลักการบริหารที่ดีและถูกต้อง	4.24	0.74	มาก	4
3. การสร้างองค์กรเครือข่าย	4.28	0.69	มาก	2
4. การมีวัฒนธรรมองค์กร	4.29	0.68	มาก	1
5. การมีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	4.22	0.75	มาก	5
รวม	**4.26**	**0.78**	**มาก**	

จากตารางที่ 1 พบว่า ผู้บริหาร พนักงานครู กรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และบุคลากรทางการศึกษา สังกัดเมืองพัทยา มีความคิดเห็นต่อสภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 4.26, S.D. = 0.78) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับจากมากไปน้อย อันดับที่ 1คือการมีวัฒนธรรมองค์กร ($\overline{X}$ = 4.29, S.D. = 0.68) อันดับที่ 2การสร้างองค์กรเครือข่าย ($\overline{X}$ = 4.28, S.D. = 0.69) อันดับที่ 3 การบริหารเชิงกลยุทธ์ ($\overline{X}$ = 4.28, S.D. = 0.75) อันดับที่ 4การมีหลักการบริหารที่ดีและถูกต้อง ($\overline{X}$ = 4.24, S.D. = 0.74) และอันดับที่ 5 การมีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ($\overline{X}$ = 4.22, S.D. = 0.75) ตามลำดับ

2. ผลการพัฒนารูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ประกอบด้วย 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการพัฒนา และ 4) เงื่อนไขความสำเร็จ

2.1 หลักการ คือ การบริหารสถานศึกษาไปสู่องค์กรสมรรถนะสูง โดยการบริหารจัดการที่มีแผนการรองรับกับการเผชิญกับสภาวะต่างๆ อย่างชัดเจน มีวิสัยทัศน์และมุมมองที่สามารถปฏิบัติงานได้บรรลุวัตถุประสงค์ สามารถนำไปเป็นแนวทางกำหนดทิศทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในเมืองพัทยาและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นๆ โดยบูรณาการตามหลักสัปปุริสธรรม 7

2.2 วัตถุประสงค์ ได้แก่ 1) เพื่อเป็นแนวทางการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูง บูรณาการตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา 2) เพื่อให้ผู้บริหารสถานศึกษาใช้เป็นแนวทางในการยกระดับมาตรฐานการบริหารจัดการในสถานศึกษาและคุณภาพของนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น 3) เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการให้มากขึ้น มีการให้บริการที่ดีแก่ ผู้เรียน ผู้ปกครอง ชุมชนและ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับบุคลากรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการพัฒนาการศึกษาของเมืองพัทยา

2.3 กระบวนการพัฒนา บูรณาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ประกอบด้วย 1) ธัมมัญญุตา รู้หลักหรือรู้จักเหตุ 2) อัตถัญญุตา รู้ความมุ่งหมายหรือรู้เหตุผล 3) อัตตัญญุตา รู้จักตน 4) มัตตัญญุตา รู้จักประมาณ 5) กาลัญญุตา รู้จักกาลเวลา 6) ปริสัญญุตารู้จักชุมชนสังคม 7) ปุคคลัญญุตา รู้จักบุคคล โดยมีแนวทางดังนี้ (1) แนวทางการบริหารเชิงกลยุทธ์ มีการกำหนดหลักการ เป้าหมาย วิสัยทัศน์ที่ชัดเจน เพื่อให้องค์กรนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ตั้งไว้ มีการมุ่งเน้นยุทธศาสตร์ และจัดแนวทางพัฒนางานไปในทิศทางเดียวกันใช้องค์ความรู้ประกอบกับเหตุผลในการตัดสินใจในการบริหารสถานศึกษา (2) แนวทางหลักการบริหารที่ดีและถูกต้อง มีการวางแนวทางการบริหารงานแบบเชิงรุกสู่การปฏิบัติตามหลักนิติธรรมมีการวางระบบการควบคุมภายใน และการบริหารความเสี่ยงที่ดีมุ่งใช้ประโยชน์จากสมรรถนะหลักเพื่อให้งานบรรลุผลสำเร็จ (3) แนวทางการสร้างองค์กรเครือข่าย สร้างองค์กรให้มีโครงสร้างบริหารงานที่ชัดเจน ยืดหยุ่นปรับเปลี่ยนเพื่อตอบสนองได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างเหมาะสมรักษาความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีความสัมพันธ์ที่ดีกับสังคม ชุมชนและสิ่งแวดล้อมภายในภายนอก นำไปสู่การเป็นองค์กรเรียนรู้ มีการวิเคราะห์ และการจัดการความรู้การสร้างและสะสมองค์ความรู้ใหม่ (4) แนวทางการสร้างวัฒนธรรมองค์กร ส่งเสริมให้บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจร่วมกันในสิ่งที่สถานศึกษาคาดหวังมีการสร้างทีมด้วยค่านิยมร่วมกันของบุคลากรทั้งในและนอกองค์กรรู้จักวัฒนธรรมองค์กรและสร้างอัตลักษณ์ที่ใช้ร่วมกันและความรู้สึกที่เป็นหนึ่งเดียวของชุมชนการสร้างค่านิยมความผูกพันในองค์กร เพื่อให้เกิดขวัญกำลังใจในการทำงานที่มีคุณภาพอย่างต่อเนื่อง และ (5) แนวทางการมีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร พัฒนาระบบสารสนเทศและนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อการบูรณาการการใช้ทรัพยากรในการบริหารจัดการความรู้ในสถานศึกษาเพื่อสร้างประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานสถานศึกษามีนวัตกรรมและแนวปฏิบัติที่ดีเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ

2.4 เงื่อนไขความสำเร็จ ประกอบด้วยขนาดของสถานศึกษาและนโยบายของหน่วยงานต้นสังกัด โดยคน เครื่องมือและกระบวนการ จะต้องได้รับการจัดการอย่างเหมาะสมกับบริบทและเป้าหมาย ซึ่งมีปัจจัยเงื่อนไขที่คอยสนับสนุนการยกระดับคุณภาพการศึกษาให้ประสบผลสำเร็จคือ “เปลี่ยนร่วมกันและต่อเนื่อง”

3. ผลการประเมินรูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรีโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 4.42) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ความเป็นประโยชน์ ($\overline{X}$ = 4.47) ความถูกต้อง ($\overline{X}$ = 4.43) ความเหมาะสม ($\overline{X}$ = 4.42) และความเป็นไปได้ ($\overline{X}$ = 4.38) ตามลำดับ

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยพบประเด็นที่สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาสภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี พบว่า ผู้บริหาร พนักงานครู กรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และบุคลากรทางการศึกษาสังกัดเมืองพัทยา มีความคิดเห็นต่อสภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูง ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก รายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ การมีวัฒนธรรมองค์กร การสร้างองค์กรเครือข่าย การบริหารเชิงกลยุทธ์ การมีหลักการบริหารที่ดีและถูกต้อง และการมีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา มีการบริหารโรงเรียนตามวัฒนธรรมองค์กรอย่างเข้มแข็ง เนื่องจากนโยบายของนักการเมืองท้องถิ่นเมืองพัทยาเป็นการบริหารในรูปแบบพิเศษ มีข้อบัญญัติในการบริหารเป็นของตนเอง การจัดเก็บรายได้นำมาพัฒนาท้องถิ่นเมืองพัทยาได้อย่างเป็นรูปธรรม ดังนั้นจึงมีวัฒนธรรมองค์กรในการขับเคลื่อนการบริหารสถานศึกษาได้เป็นอย่างดี และหลักของการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงมีผลการประเมินสภาพการบริหารอยู่ในระดับมากทั้ง 5 ด้าน ส่งผลให้การบริหารสถานศึกษามีประสิทธิภาพ ทำให้องค์กรสมรรถนะสูงหรือองค์กรแห่งความเป็นเลิศว่าเป็นองค์กรที่มีระบบการทำงานและเป็นงาน ที่มีประสิทธิภาพมีวิธีปฏิบัติของการมุ่งสู่องค์กรแห่งความเป็นเลิศโดยมีคุณลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไป

2. การพัฒนารูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรีเป็นการพัฒนารูปแบบโดย นำผลจากวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 และผลการสัมภาษณ์ มาสร้างเป็นรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) จากนั้นจัดสนทนากลุ่ม เพื่อตรวจสอบและยืนยันความเหมาะสม ได้เป็นรูปแบบฯ (ฉบับสมบูรณ์) ประกอบด้วย 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการ

พัฒนา และ 4) เงื่อนไขความสำเร็จ

2.1 หลักการ เป็นการบริหารสถานศึกษาไปสู่องค์กรสมรรถนะสูง โดยการบริหารจัดการที่มีแผนการรองรับกับการเผชิญกับสภาวะต่างๆ อย่างชัดเจน มีวิสัยทัศน์ และมุมมองที่สามารถปฏิบัติงานได้บรรลุวัตถุประสงค์ทุกด้าน ได้แก่ ด้านการบริหารเชิงกลยุทธ์ ด้านการมีหลักการบริหารที่ดีและถูกต้อง ด้านการสร้างองค์กรเครือข่าย ด้านการมีวัฒนธรรมองค์กร และด้านการมีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สามารถนำไปเป็นแนวทางกำหนดทิศทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนโดยบูรณาการตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การบริหารสถานศึกษาไปสู่องค์กรสมรรถนะสูง เป็นแนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี แบบองค์รวม โดยสถานศึกษาเป็นแหล่งเรียนรู้สำคัญของผู้เรียนที่จะเติบโตเป็นกำลังของประเทศชาติ สอดคล้องกับ Schemerhorn, Hunt, & Osborn (2003) ที่กล่าวว่าองค์กรที่มีสมรรถนะสูงในการทำงาน (High Performance Organization: HPO) เป็นองค์กรที่ถูกออกแบบขึ้น เพื่อนำเอาสิ่งที่ดีที่สุดของบุคลากร ความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนศักยภาพขององค์กรในการรักษาไว้ซึ่งผลประกอบการที่สูงอย่างยั่งยืน มีองค์ประกอบ คือ 1) ความเกี่ยวข้องกันระหว่างบุคลากร เป็นการมอบหมายการตัดสินใจให้กับบุคลากรในทุกระดับ มีการสื่อสารกันเพื่อหาวิธีการปรับปรุงการดำเนินงานให้เกิดคุณภาพอย่างต่อเนื่อง 2) ทีมงานบริหารตนเอง เป็นทีมงานที่ได้รับการมอบอำนาจให้ตัดสินใจในการวางแผน การปฏิบัติงาน และการประเมินผลการปฏิบัติงานของตน 3) เทคโนโลยีการผลิตแบบประสมประสาน มุ่งเน้นที่ความยืดหยุ่นในการผลิต การให้บริการ การออกแบบงาน และระบบข้อมูลสารสนเทศ ใช้คอมพิวเตอร์เพื่อช่วยในการทำงาน 4) การเรียนรู้ขององค์กร มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศระหว่างหน้าที่ต่างๆ เพื่อที่จะปรับปรุงความสามารถและใช้ในสถานการณ์ใหม่ๆ ตามความต้องการ 5) การบริหารคุณภาพโดยรวม เป็นกระบวนการบริหารองค์กรทั้งหมดเพื่อให้ได้มาซึ่งผลิตภัณฑ์และบริการที่มีคุณภาพขององค์กร

2.2 วัตถุประสงค์ เป็นแนวทางการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูง บูรณาการตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ยกระดับมาตรฐานการบริหารจัดการในสถานศึกษาและคุณภาพของนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น ตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงบูรณาการกับหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา เป็นการพัฒนาความรู้และปัญญาไปพร้อมกัน สร้างมาตรฐานการทำงานที่เป็นเลิศบุคลากรมีความรู้ ความสามารถ ทักษะที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน สามารถปฏิบัติภารกิจบรรลุตามวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพตรงต่อเวลา และมีคุณภาพผลงานที่ดีเยี่ยมเป็นที่ยอมรับ องค์กรสมรรถนะสูง (High Performance Organization: HPO) เป็นองค์กรที่มีการออกแบบกระบวนการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ยืดหยุ่น ลำดับชั้นน้อย ใช้ระบบการทำงานเป็นทีม เน้นการแก้ไขปัญหาที่กระบวนการ ทำให้เกิดความรู้สึกถึงความ รับผิดชอบร่วมกัน ทำให้พนักงานต้องมีการพัฒนาความรู้ในการทำงานของตนอยู่เสมอ และสอดคล้องกับพระเปลี่ยน ปญฺญาปทีโป (2552) ที่กล่าวว่า หลักสัปปุริสธรรม

7 คือ ธรรมอันประเสริฐเป็นทรัพย์สมบัติของสัตบุรุษ คำว่าสัตบุรุษ ก็คือนักปราชญ์ผู้มีความเฉลียวฉลาด มีสติปัญญาว่องไวรู้เท่าทันเหตุการณ์ทั้งในปัจจุบันเกิดขึ้น เมื่ออะไรเกิดขึ้นก็จะเข้าใจ และเมื่ออะไรเปลี่ยนแปลงก็มีวิธีแก้ไขด้วยสติปัญญาความเฉลียวฉลาด

2.3 กระบวนการพัฒนา ประกอบด้วย 1) แนวทางการบริหารเชิงกลยุทธ์ 2) แนวทางหลักการบริหารที่ดีและถูกต้อง 3) แนวทางการสร้างองค์กรเครือข่าย 4) แนวทางการสร้างวัฒนธรรมองค์กร 5) แนวทางการมีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร นำมาบูรณาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 สอดคล้องการวิจัยของนันทวรรณ อิสรานุวัฒน์ชัย (2550) ที่ผลการวิจัยพบว่า หลักธรรมสัปปุริสธรรม 7 มีส่วนให้การดำเนินกิจกรรมต่างๆ มีความเหมาะสมกับความเป็นผู้บริหารสถานศึกษา ได้แก่ 1) การกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์กร 2) การวางนโยบายควบคุมสั่งการงานต่างๆ ให้บรรลุเป้าหมาย 3) มุ่งพัฒนาองค์กรให้มีคุณภาพ 4) รู้ความหมาย และความมุ่งหมายของหลักการที่ตนปฏิบัติ 5) เข้าใจวัตถุประสงค์ของกิจการที่ตนกระทำ 6) รู้ว่าผลที่เกิดจากเหตุ 7) มีความสามารถในการสื่อสารและมีมนุษย์สัมพันธ์ 8) มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ถูกต้องตามสถานการณ์อย่างเหมาะสม 9) รู้กาลเวลาในการประกอบกิจหน้าที่การงาน 10) สามารถบริหารเวลาได้เหมาะสม 11) วางแผนกำหนดเป้าหมาย 12) ตรวจสอบและประเมินผล 13) รู้กาลอันควรประพฤติปฏิบัติในถิ่นที่ชุมชน 14) มีความรอบรู้ในสถานการณ์โลกอย่างดี 15) รู้จักและเข้าใจความแตกต่างแห่งบุคคลเป็นผู้มีความสามารถในการสื่อสารประสานงานทุกอย่างในองค์กร 16) มอบหมายภาระงานได้อย่างถูกต้องเหมาะสมมีการพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอให้ทำงานเป็นทีม

2.4 เงื่อนไขความสำเร็จ ประกอบด้วย ขนาดของสถานศึกษา และนโยบายของหน่วยงานต้นสังกัด โดยคน เครื่องมือ และกระบวนการ จะต้องได้รับการจัดการอย่างเหมาะสมกับบริบทและเป้าหมาย ซึ่งมีปัจจัยเงื่อนไขที่คอยสนับสนุนการยกระดับคุณภาพการศึกษาให้ประสบผลสำเร็จคือ “เปลี่ยนร่วมกัน และต่อเนื่อง” สอดคล้องกับงานวิจัยของพิเชฐ โพธิ์ภักดี (2553) ที่ผลการวิจัยพบว่า การนำสู่การปฏิบัติและเงื่อนไขสู่ความสำเร็จ จุดเด่นของรูปแบบที่ 1 โรงเรียนจะมีความเป็นอิสระและคล่องตัวในการบริหารงานทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านวิชาการ งบประมาณ การบริหารงานบุคคล และการบริหารงานทั่วไป ภายใต้กฎระเบียบที่กระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกำหนดและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสุธีรัตน์ อริเดช และพูนชัย ยาวิราช (2557, หน้า 31-37) ที่ผลการวิจัยพบว่า เงื่อนไขและปัจจัยความสำเร็จในการพัฒนาวัฒนธรรมคุณภาพของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานของรัฐ ประกอบด้วย เงื่อนไขและปัจจัยความสำเร็จจากปัจจัยภายนอก ได้แก่ การเมืองและกฎหมาย เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และเทคโนโลยี ซึ่งมีผลกระทบโดยอ้อมต่อทุกๆ องค์ประกอบวัฒนธรรมคุณภาพ ส่วนเงื่อนไขและปัจจัยความสำเร็จจากปัจจัยภายใน ได้แก่ กลยุทธ์ โครงสร้าง ระบบ บุคลากร ทักษะ รูปแบบ ค่านิยมร่วม

ความตระหนักเรื่องคุณภาพ และการมีส่วนร่วม มีความสอดคล้องกับองค์ประกอบวัฒนธรรมคุณภาพแต่ละองค์ประกอบซึ่งมีรายละเอียดแตกต่างกัน

3. การประเมินรูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ผลการประเมินอยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ความเป็นประโยชน์ ความถูกต้อง ความเหมาะสม และความเป็นไปได้ ตามลำดับ ทั้งนี้เป็นเพราะว่า การวิจัยครั้งนี้มีการดำเนินการวิจัยที่ ประกอบด้วย 1) ศึกษาสภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 260 คน 2) พัฒนารูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และตรวจสอบยืนยันความเหมาะสมจากการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ 3) ประเมินรูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบประเมินกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 260 คน ตามมาตรฐานการประเมิน 4 ด้าน สอดคล้องกับการวิจัยของสมาพร ลี้ภัยรัตน์ (2560) ที่ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการบริหารคุณภาพโรงเรียนมาตรฐานสากล ระดับประถมศึกษา ที่ผ่านกระบวนการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง การศึกษาแนวคิด หลักการจากทฤษฎีของนักวิชาการ ทำให้รูปแบบการบริหารคุณภาพโรงเรียนมาตรฐานสากล ระดับประถมศึกษามีความถูกต้อง เหมาะสม เป็นไปได้ และเป็นประโยชน์ต่อการบริหารคุณภาพของโรงเรียน

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการศึกษาสภาพการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรีพบด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ การมีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ดังนั้น ผู้บริหารควรพัฒนาระบบสารสนเทศและนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อการบูรณาการการใช้ทรัพยากรในการบริหารจัดการความรู้ในสถานศึกษาพัฒนาบุคลากรในเรื่องของการใช้เทคโนโลยี และกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างนวัตกรรมทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง

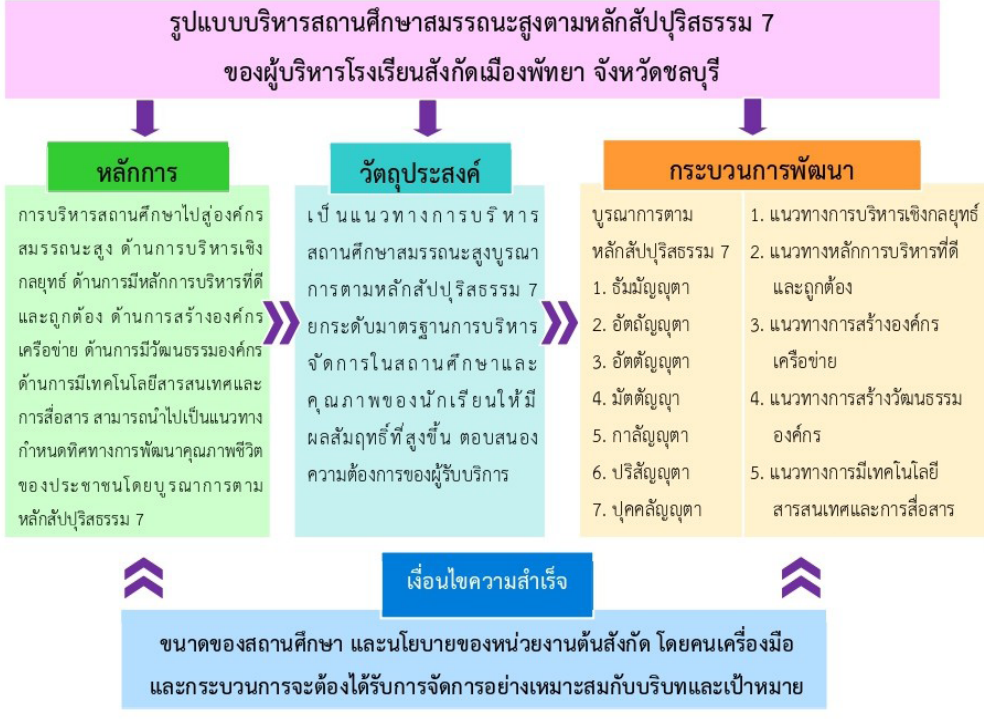
2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรในการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงเพื่อเป็นสารสนเทศในการพัฒนาให้เป็นสถานศึกษาสมรรถนะสูงต่อไป

2.2 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักพุทธธรรมข้ออื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

องค์ความรู้ที่ได้รับ คือ รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสมรรถนะสูงตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ประกอบด้วย 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการพัฒนา และ 4) เงื่อนไขความสำเร็จ เป็นการบริหารสถานศึกษาไปสู่องค์กรสมรรถนะสูง 5 ด้าน ได้แก่ 1) การบริหารเชิงกลยุทธ์ 2) การมีหลักการบริหารที่ดีและถูกต้อง 3) การสร้างองค์กรเครือข่าย 4) การมีวัฒนธรรมองค์กร 5) การมีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร นำมาบูรณาการกับหลักสัปปุริสธรรม 7 ประกอบด้วย 1) ธัมมัญญุตา รู้หลักหรือรู้จักเหตุ 2) อัตถัญญุตา รู้ความมุ่งหมายหรือรู้เหตุผล 3) อัตตัญญุตา รู้จักตน 4) มัตตัญญุา รู้จักประมาณ 5) กาลัญญุตา รู้จักกาลเวลา 6) ปริสัญญุตารู้จักชุมชน สังคม 7) ปุคคลัญญุตา รู้จักบุคคลซึ่งหลักธรรม แสดงได้ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.* กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

นันทวรรณ อิสรานุวัฒน์ชัย. (2550). *ภาวะผู้นำที่พึงประสงค์ในยุคโลกาภิวัตน์: ศึกษาจากหลักพุทธธรรม.* (วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระเปลี่ยน ปญฺญาปทีโป. (2552). *สัปปุริสธรรม 7 อย่าง.* กรุงเทพฯ: สุภา.

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต). (2546). *สู่การศึกษาแนวพุทธ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

พิเชษฐ์ โพธิ์ภักดี. (2553). *การพัฒนารูปแบบการบริหารโรงเรียนนิติบุคคล สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักการศึกษาเมืองพัทยา. (2563). *บทสรุปสำหรับผู้บริหาร ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ปีการศึกษา 2562*. (เอกสารประกอบการประชุม). ชลบุรี: เมืองพัทยา.

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2562). *ความมุ่งหมายและคำอธิบายประกอบรายมาตราของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. (2556). *แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการไทย (พ.ศ. 2556-พ.ศ. 2561)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.).

สุธีรัตน์ อริเดช และพูนชัย ยาวิราช. (2557). ยุทธสาสตร์การพัฒนาวัฒนธรรมคุณภาพของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานของรัฐ. *วารสารราชพฤกษ์*, 12(2), 31-37.

Holbeche, L. (2005). *The high-performance organization: Creating dynamic stability and sustainable success*. Oxford, UK: Elsevier/Butterworth-Heinemann.

Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30, 607-610. https://doi.org/10.1177/001316447003000308.

McMillan, J. H., & Schumacher, S. (2001). *Research in Education*. (5th ed.). New York: Addison Wesley Longman, Inc.

Mille, L. M. (2009). *The High-performance Organization an Assessment of Virtues and Values PreparedforEuropean*. Retrieved from http//www. opdc.go.th./oldweb/thai/High-performance/HPO

Schemerhorn, J. R., Hunt, J. G., & Osborn, R. N. (2003). *Organizational behavior*. (8th ed.). USA: John Wiley & Sons, Inc.

การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน: การวิเคราะห์กลุ่มพหุตามช่วงวัยของครู*

Development of a Structural Equation model of Factors Affecting the Performance Effectiveness of Teachers under The Basic Education Commission: Multiple Group Analysis according to Teacher's Generations

ยุวดี พันธ์สุจริต และจันทรัศม์ ภูติอริยวัฒน์
Yuwadee Pansutcharit and Jantarat Phutiariyawat
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ประเทศไทย
Srinakharinwirot University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: Yuwadee.pansutcharit@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูตามช่วงวัย สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2) ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูตามช่วงวัย สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ข้าราชการครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 931 คน (ครูเจเนอร์เรชั่น X จำนวน 462 คน และครูเจเนอร์เรชั่น Y จำนวน 469 คน) และใช้การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติพื้นฐาน การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และการวิเคราะห์สมการโครงสร้าง

---

*ได้รับบทความ: 28 ตุลาคม 2567; แก้ไขบทความ: 14 ธันวาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 23 ธันวาคม 2567
Received: October 28, 2024; Revised: December 14, 2024; Accepted: December 23, 2024

ผลการวิจัยพบว่า

1. โมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปัจจัยประกอบด้วยตัวแปรภาวะผู้นำของผู้บริหาร ความผูกพันต่อองค์กร บรรยากาศองค์การ และแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน

2. ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู กลุ่มตัวอย่างครูเจอเนอเรชั่น X สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าสถิติ Chi-Square = 1452.98, df = 128, P-value = 0.050 RMSEA = 0.050, RMR = 0.044, SRMR = 0.044, NFI = 0.95 และ CFI = 0.95, GFI = 0.96, AGFI = 0.95 และผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู กลุ่มตัวอย่างครูเจอเนอเรชั่น Y สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าสถิติ Chi-Square = 933.58, df = 128, P-value = 0.061, RMSEA = 0.016, RMR = 0.048, SRMR = 0.048, NFI = 0.97 และ CFI = 0.97, GFI = 0.97, AGFI = 0.96

คำสำคัญ: ประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู; พหุช่วงวัย; เจนเนอเรชั่นของครู; โมเดลความสัมพันธ์โครงสร้าง

Abstract

The purposes of this research were: 1) develop a structural equation model (SEM) of factors affecting teacher performance effectiveness based on multiple generation, and 2) verify the model's alignment with empirical data. The sample group in this research consists of 931 teachers under the Office of the Basic Education Commission (462 Generation X teachers and 469 Generation Y teachers) and was selected through multistage random sampling. The data collection tool was a 5-point Likert scale questionnaire. The statistics used for data analysis included basic statistics, confirmatory factor analysis, and structural equation modeling.

The results revealed that:

1. The structural equation model of factors influencing the work effectiveness of teachers under the office of the basic education commission includes variables of executive leadership, organizational commitment, organizational climate, and work motivation.

2. The analysis of the structural equation model of factors affecting the work effectiveness of Generation X teachers was found to align well with empirical data, with

Chi-Square = 1452.98, df = 128, P-value = 0.050, RMSEA = 0.050, RMR = 0.044, SRMR = 0.044, NFI = 0.95, CFI = 0.95, GFI = 0.96, and AGFI = 0.95. Similarly, the analysis of the model for Generation Y teachers was found to align well with empirical data, with Chi-Square = 933.58, df = 128, P-value = 0.061, RMSEA = 0.016, RMR = 0.048, SRMR = 0.048, NFI = 0.97, CFI = 0.97, GFI = 0.97, and AGFI = 0.96.

Keywords: Teacher performance effectiveness; multiple Group Analysis; teachers' generations; Structural Equation model

1. บทนำ

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรที่เห็นได้ชัดคือ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอายุ (age structure) ซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนแปลงสัดส่วนของประชากรในกลุ่มอายุต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกประเทศกำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบันเป็นกระบวนการเปลี่ยนผ่านทางประชากร (demographic transition) (ศุภเจตน์ จันทร์สาส์น และสมภูมิ แสวงกุล, 2555, หน้า 3-11) ซึ่งถือเป็นความท้าทายในการบริหารองค์กรให้สามารถขับเคลื่อนไปอย่างมีคุณภาพท่ามกลางสภาวการณ์ความหลากหลายทางช่วงอายุ ในปัจจุบันบุคลากรที่ทำงานในบริษัทหรือในองค์กรมีอายุตั้งแต่ 18 ถึง 60 ปี ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 4 เจเนอเรชั่น ได้แก่ Generation Z อายุ 10-25 ปี (เกิดพ.ศ. 2540-2555), Generation Y หรือ Millennials อายุ 26-41 ปี (เกิดพ.ศ. 2524-2539), Generation X อายุ 42-57 ปี (เกิด พ.ศ. 2508-2523) และ Baby Boomers Generation อายุ 58-76 ปี (เกิดพ.ศ. 2489-2507) ความหลากหลายของอายุยังสะท้อนถึงคุณลักษณะต่างๆ รวมถึงความรอบคอบและประสบการณ์ในการทำงานอีกด้วย ความหลากหลายรุ่นเหล่านี้ นำไปสู่ความแตกต่าง และหากไม่ได้รับการจัดการความแตกต่างเหล่านี้อย่างเหมาะสมอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานในองค์กรในระยะยาว อย่างไรก็ตาม แต่ละเจเนอเรชั่นมีคุณสมบัติในการทำงานที่แตกต่างกัน เช่น เด็กรุ่นใหม่อาจได้เปรียบที่เก่งและเชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี รู้จักใช้ประโยชน์จากงานของตนและสามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมหรือสังคมได้ ในทางกลับกัน ผู้สูงวัยอาจมี ประสบการณ์ กลวิธีในการทำงาน ความเข้าใจ และเกิดความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในการแก้ปัญหา หากผู้อำนวยการโรงเรียนสามารถ ดึงวัยต่างๆ มาทำงานร่วมกัน นำศักยภาพแต่ละวัยมาใช้ในการทำงานองค์กรก็จะประสบความสำเร็จสูงสุดเช่นกัน (พงศ์พิษณุ ตางจงราช และดาวรุวรรณ ถวิลการ, 2564, หน้า 140-159)

โรงเรียนเป็นองค์กรหนึ่งที่ประกอบด้วยบุคลากรที่หลากหลายเนื่องจากองค์กรต้องเปิดรับความแตกต่างและหลากหลายควบคู่กับการสร้างความสามัคคี ความร่วมมือขององค์กรเป็นกุญแจสู่ความสำเร็จและการทำงานเป็นทีมเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนไปสู่เป้าหมายส่งเสริมความสามัคคีในการทำงานให้เกิดการทำงานเป็นทีมเพื่อให้ผลผลิตของนักเรียนตอบสนองกับต้องการของตลาดแรงงานทั้งใน

และต่างประเทศ (สำนักการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย, 2560) Polat, Çelik, & Okçu (2019, 1-12) ได้ศึกษาวิจัย วิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภัยคุกคาม ของครูรุ่น Generation X และ ครูรุ่น Generation Y พบว่า จุดแข็งของครู Generation X คือ มีประสบการณ์ในการเปลี่ยนผ่านของช่วงเวลา มีประสิทธิผลในการทำงาน เป็นมืออาชีพที่เป็นประโยชน์แก่นักเรียน และจุดแข็งของครู Generation Y คือ การใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ เปิดกว้างรับเปลี่ยนแปลง มีความสัมพันธ์อันดีและแน่นแฟ้นกับลูกศิษย์อยู่เสมอ มีความรู้ความสามารถในการทำงานที่รวดเร็ว ในขณะที่ จุดอ่อนของครู Generation X คือ การปิดการเรียนรู้ มีอัตตาที่รู้ทุกอย่าง มีความรู้ทางเทคโนโลยีไม่เพียงพอตามไม่ทันคนรุ่นหลัง และจุดอ่อนของครู Generation Y คือ การขาดประสบการณ์เนื่องจากเป็นครูในระยะเริ่มต้น ขาดความรู้สึกเป็นเจ้าขององค์กร ขาดระเบียบแบบแผน ประสบปัญหาในการควบคุมนักเรียน จะเห็นได้ครูในแต่ละเจนเนอเรชั่น มีจุดอ่อน จุดแข็งที่แตกต่างกันภายใต้ประสบการณ์ที่แตกต่างกัน การบริหารจัดการครูพหุช่วงวัย จึงเป็นอีกเรื่องที่ผู้บริหารโรงเรียน ต้องศึกษา ทำความเข้าใจความคาดหวังในการปฏิบัติงาน และปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของครูพหุช่วงวัย เพื่อพัฒนาการบริหารจัดการกับครูพหุช่วงวัยให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลสูงสุด

ประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูในฐานะมืออาชีพเป็นสิ่งสำคัญต่อความสำเร็จของนักเรียน ความสามารถของครูไม่ว่าจะเป็น มีความมั่นใจ สร้างบรรยากาศ ที่สะดวกสบายสำหรับนักเรียน รักษาปฏิสัมพันธ์และรักษาการติดต่อกับนักเรียนสามารถเพิ่มการมีส่วนร่วมของนักเรียนในการเรียนรู้ คุณภาพการสอนของครู เช่น ห้องเรียนการจัดการและการกระตุ้นการรับรู้ยังส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนด้วย (IBurić, & Kim, 2020) ประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในฐานะที่ครูเป็นผู้สร้างและพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญของสังคมและประเทศชาติ ครูที่มีประสิทธิผลจะสามารถส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ สร้างแรงบันดาลใจ และพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะความรู้ที่เหมาะสมกับความต้องการของโลกในยุคปัจจุบัน ความสำเร็จของระบบการศึกษาในภาพรวมจึงขึ้นอยู่กับการทำงานของครูที่มีประสิทธิภาพและมาตรฐานในวิชาชีพของตน ดังนั้น ครูที่มีความเป็นมืออาชีพสามารถสร้างนักเรียนที่มีคุณภาพ ซึ่งจะกลายเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาสังคมและประเทศ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2564)

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาปัจจัยด้านภาวะผู้นำของผู้บริหาร บรรยากาศองค์การ แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน และความผูกพันต่อองค์กร ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของครู เจนเนอเรชั่น X และครูเจนเนอเรชั่น Y สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งทั้งสองเจนเนอเรชันเป็นบุคลากรหลักที่ปฏิบัติหน้าที่ในระบบการศึกษาของไทยในปัจจุบัน การวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์กลุ่มพหุ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้นของประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู สำหรับกลุ่มตัวอย่างครูเจนเนอเรชั่น X และครูเจนเนอเรชั่น Y แยกเป็น 2 โมเดล ซึ่งจะทำให้ได้ผลการวิจัยที่มี

สารสนเทศที่ลึกซึ้งกว่างานวิจัยโดยทั่วไป เพราะจะให้สารสนเทศที่เฉพาะเจาะจงถึงปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูแต่ละเจนเนอเรชั่น ทำให้ผู้บริหารและบุคลากรที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ เป็นแนวทางการบริหารและพัฒนาครูในแต่ละเจนเนอเรชั่นให้มีประสิทธิผลในการปฏิบัติงานที่สูงขึ้นอันก่อให้เกิดคุณภาพของผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูตามช่วงวัย สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูตามช่วงวัย สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) แบ่งขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้ 1) องค์ประกอบประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้ององค์ประกอบประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยได้เลือกใช้แนวคิดของสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา, 2564) เนื่องจากแนวคิดดังกล่าวใช้เป็นกรอบในการประเมินประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูในการเลื่อนเงินเดือนและยังใช้เป็นกรอบในการประเมินในการขอมีและขอเลื่อนวิทยฐานะของครู แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ ดังนี้ องค์ประกอบที่ 1 การจัดการเรียนรู้ องค์ประกอบที่ 2 การส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการเรียนรู้ และองค์ประกอบที่ 3 การพัฒนาตนเองและวิชาชีพ 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยจึงได้รวบรวม วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ เพื่อกำหนดทิศทางความสัมพันธ์ ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู ได้แก่ แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ความผูกพันต่อองค์กร บรรยากาศองค์การและภาวะผู้นำของผู้บริหาร พัฒนาเป็นกรอบแนวคิด โมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู

ขั้นตอนที่ 2 การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์

การสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยวางแผนที่จะดำเนินการสร้างเครื่องมือที่เป็นแบบสอบถาม เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลการวิจัย โดยมีขั้นตอนดังนี้ 1) ศึกษาเอกสาร หลักการ แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ความผูกพันต่อองค์กร บรรยากาศองค์การและภาวะผู้นำของผู้บริหารจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นกรอบในการสร้างแบบสอบถาม 2) สร้างแบบสอบถามตามขอบเขตของเนื้อหา และนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) และสำนวนการใช้ภาษาในแบบสอบถาม โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน แล้วนำมาหาค่าความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ 0.80-1.00 3) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (try out) ในกลุ่มครูผู้สอนโรงเรียน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน 4) นำแบบสอบถามที่ได้คืนมาคำนวณหาความเชื่อมั่น (reliability) รวมทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.978 5) นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างคือ ข้าราชการครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 455,019 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 10 เท่าของจำนวนตัวแปรสังเกตได้ ความคลาดเคลื่อนของการวัดตัวแปรแฝงและความคลาดเคลื่อนของการวัดตัวแปรสังเกตได้ (Syamsuddin, Ringgasa, & Badarwan, 2017, pp. 2460-2280; Adewale, Ghavifekr, & Daud, 2018) ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้ในแต่ละโมเดลจะต้องใช้กลุ่มตัวอย่างไม่น้อยกว่า 430 คน (ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลครูเจเนอร์เรชั่น X จำนวน 500 คน และครูเจเนอร์เรชั่น Y จำนวน 500 คน) และใช้การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling)

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง กำหนดให้ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นข้าราชการครู โดยผู้วิจัยดำเนินการดังนี้ 1) ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยขอหนังสือขอความร่วมมือ ในการเก็บข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม 2) ผู้วิจัยส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม พร้อมส่งแบบสอบถามถึงโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยทางไปรษณีย์ พร้อมทั้งแนบซองติดแสตมป์เพื่อให้ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทางไปรษณีย์ หรือประสานโรงเรียนในการส่งลิ้งค์แบบสอบถามเก็บข้อมูลผ่านกูเกิ้ลฟอร์ม 3) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจากกลุ่มตัวอย่าง ได้รับตอบกลับมาจาก ครูเจเนอร์เรชั่น X จำนวน 462 คน และครูเจเนอร์เรชั่น Y 469 คน ซึ่งเพียงพอต่อการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง จากโปรแกรม LISREL for window เพื่อประเมินผลความถูกต้องของโมเดล และเป็นการตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนระหว่างโมเดลการวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์

การวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สถิติเพื่อหาค่าความถี่และค่าร้อยละและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย มีรายละเอียดดังนี้ 1) วิเคราะห์องค์ประกอบของประสิทธิผล

การปฏิบัติงานของครู แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ความผูกพันต่อองค์กร บรรยากาศองค์การและภาวะผู้นำของผู้บริหาร โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) 2) ตรวจความสอดคล้องกลมกลืนระหว่างโมเดลการวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยการวิเคราะห์ตัวแบบสมการโครงสร้าง (Structural Equation Model: SEM)

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน: การวิเคราะห์กลุ่มพหุตามช่วงวัยของครู ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. ผลการพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูตามช่วงวัย สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 4 ปัจจัย ได้แก่ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร ความผูกพันต่อองค์กร บรรยากาศองค์การ และแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน โดยภาวะผู้นำของผู้บริหารส่งผ่านความผูกพันต่อองค์กร และบรรยากาศองค์การไปยังประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู บรรยากาศองค์การส่งผ่านความผูกพันต่องค์กรและแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของครูไปยังประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู นอกจากนี้บรรยากาศองค์การ ความผูกพันต่อองค์กรและแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน มีอิทธิผลทางตรงต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู

2. ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูตามช่วงวัย สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แบ่งเป็น โมเดลของครูเจนเนอเรชั่น X และครูเจนเนอเรชั่น Y มีรายละเอียด ดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นขของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู กลุ่มตัวอย่างครูเจนเนอเรชั่น X มีค่า Chi-Square = 1452.98, df = 128, P-value = 0.050, ดัชนีรากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) = 0.050 ดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษเหลือ (RMR) เท่ากับ 0.044 ดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษเหลือมาตรฐาน (SRMR) เท่ากับ 0.044 ดัชนี NFI เท่ากับ 0.95 และ ดัชนี CFI เท่ากับ 0.95 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) เท่ากับ 0.96 ดัชนีวัดความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.95 ทุกค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด จึงสรุปได้ว่าโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นตามสมมติฐานมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรความผูกพันต่อองค์กรมีอิทธิพลทางตรงสูงสุดต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูเจนเนอเรชั่น X

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์มาตรฐานของอิทธิพลของตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู กลุ่มเจอเนอเรชั่น X

ตัวแปรตาม / ตัวแปรต้น	บรรยากาศองค์การ			แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน			ความผูกพันต่อองค์กร			ประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู		
ภาวะผู้นำของผู้บริหาร	0.71*	-	0.71*	-	-	-	0.02	0.69*	0.70*	-	-	-
บรรยากาศองค์การ	-	-	-	1.09	-	1.09	0.94*	-	0.94*	-0.37	0.34*	0.36*
แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0.20*	-	0.20*
ความผูกพันต่อองค์กร	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0.26*	-	0.26*
R^2	0.62			0.92			0.75			0.78		

หมายเหตุ: * หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 DE = ส่งผลทางตรง IE = ส่งผลทางอ้อม TE = ส่งผลโดยรวม

อิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผล ประกอบด้วยภาวะผู้นำของผู้บริหารมีอิทธิพลทางตรงต่อบรรยากาศองค์การ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลคือ 0.71 และภาวะผู้นำของผู้บริหารมีอิทธิพลทางตรงต่อความผูกพันต่อองค์กร อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลคือ 0.02 แต่มีอิทธิพลรวมต่อความผูกพันต่อองค์กร ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพล คือ 0.70

ตัวแปรเชิงสาเหตุบรรยากาศองค์การ มีอิทธิพลทางตรงต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ และบรรยากาศองค์การมีอิทธิพลทางตรงต่อความผูกพันต่อองค์กร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลคือ 0.94 และเมื่อพิจารณาตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางอ้อม พบว่า ภาวะผู้นำของผู้บริหารมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความผูกพันต่อองค์กร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพล คือ 0.69

ประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู พบว่า ตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลรวมต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ บรรยากาศองค์การ (0.36) เมื่อพิจารณาตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู อย่างไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ คือ บรรยากาศองค์การ (-0.37) แต่แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน (0.20) และความผูกพันต่อองค์กร (0.26) มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และเมื่อพิจารณาตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางอ้อม ต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลคือ บรรยากาศองค์การ (0.34)

2.2 ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู กลุ่มตัวอย่างครู เจนเนอเรชั่น Y มีค่า Chi-Square = 933.58, df = 128, P-value = 0.061, ดัชนีรากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) = 0.016 ดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษเหลือ (RMR) เท่ากับ 0.048 ดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษเหลือมาตรฐาน (SRMR) เท่ากับ 0.048 ดัชนี NFI เท่ากับ 0.97 และดัชนี CFI เท่ากับ 0.97 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) เท่ากับ 0.97 ดัชนีวัดความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.96 ทุกค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด จึงสรุปได้ว่าโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นตามสมมติฐานมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรแรงจูงใจในการปฏิบัติงานมีอิทธิพลทางตรงสูงสุดต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูเจเนอเรชัน Y

ตารางที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์มาตรฐานของอิทธิพลของตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู กลุ่มเจอเนอเรชั่น Y

ตัวแปรตาม / ตัวแปรต้น	บรรยากาศองค์การ			แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน			ความผูกพันต่อองค์กร			ประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู		
ภาวะผู้นำของผู้บริหาร	0.58*	-	0.58*	-	-	-	0.78*	0.18*	0.96*	-	-	-
บรรยากาศองค์การ	-	-	-		-	0.82*	0.42*	-	0.42*	0.00	0.40*	0.42*
แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0.28*	-	0.28*
ความผูกพันต่อองค์กร	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0.20*	-	0.20*
R^2	0.68			0.93			0.74			0.82		

หมายเหตุ : * หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 DE = ส่งผลทางตรง IE = ส่งผลทางอ้อม TE = ส่งผลโดยรวม

อิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผล ประกอบด้วย ภาวะผู้นำของผู้บริหาร มีอิทธิพลทางตรงต่อบรรยากาศองค์การอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพล คือ 0.58 บรรยากาศองค์การอิทธิพลทางตรงต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพล คือ 0.82 ภาวะผู้นำของผู้บริหาร มีอิทธิพลรวมต่อความผูกพันต่อองค์กร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลคือ 0.96 และภาวะผู้นำของผู้บริหารมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความผูกพันต่อองค์กร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพล 0.18

ประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู พบว่า ตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลรวมต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ บรรยากาศองค์การ (0.42) เมื่อพิจารณาตัวแปรเชิงสาเหตุ

ที่มีอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู อย่างไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ คือ บรรยากาศองค์การ (0.00) แต่แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน (0.28) และความผูกพันต่อองค์กร (0.20) มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และ บรรยากาศองค์การมีอิทธิพลทางอ้อมต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลคือ 0.40

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน: การวิเคราะห์กลุ่มพหุตามช่วงวัยของครู สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. โมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูเจนเนอเรชั่น X ภาวะผู้นำของผู้บริหารมีอิทธิพลทางตรงต่อความผูกพันต่อองค์กร ด้วยค่าอิทธิพล -0.02 ส่วนในโมเดลครูเจนเนอเรชั่น Y มีค่าอิทธิพล 0.78 สอดคล้องกับ Kanya, Fathoni, & Ramdani (2021, pp. 1462-1468) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของครู พบว่า อิทธิพลของภาวะผู้นำของผู้อำนวยการโรงเรียน ส่งผลต่อประสิทธิภาพของครู สอดคล้องตามทฤษฎีที่ Cohen (1990) ศึกษาภาวะผู้นำมีอิทธิพลต่อครู ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความแตกต่างของครูทั้ง 2 เจนเนอเรชั่น กล่าวคือภาวะผู้นำของผู้บริหารมีส่วนสำคัญและมีความสำคัญในการสร้างให้เกิดความผูกพันต่อองค์กรของครูเจนเนอเรชั่น Y แต่มีอิทธิพลทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยค่าอิทธิพล -.0.02 หรืออาจกล่าวได้ว่า ภาวะผู้นำของผู้บริหารไม่มีผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของครูเจนเนอเรชั่น X อาจเป็นเพราะครูเจนเนอเรชั่น X มีระยะเวลาในการทำงานในองค์กรมานานอาจจะมีความผูกพันต่อองค์กรด้วยตนเองซึ่งอาจจะมีการเปลี่ยนผ่านผู้บริหารมาโดยตลอด จึงทำให้ภาวะผู้นำของผู้บริหารไม่มีผลโดยตรงต่อความผูกพันต่อองค์กรของครูเจนเนอเรชั่น X นี้ ดังนั้นผู้บริหารควรให้ความสำคัญในการใช้ภาวะผู้นำในการสร้างความผูกพันต่อองค์กรของครูเจนเนอเรชั่น Y มากกว่าครูเจนเนอเรชั่น X ซึ่งจะทำให้ครูเจนเนอเรชั่น Y มีความผูกพันต่อองค์กรที่สูงขึ้นอันจะส่งผลให้ประสิทธิผลการปฏิบัติงานสูงขึ้นด้วย

2. จากผลการวิจัยพบว่าแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ส่งอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูเจนเนอเรชั่น X และครูเจนเนอเรชั่น Y สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีค่าอิทธิพลทางบวก นั่นแสดงให้เห็นว่า ถ้าหากครูมีแรงจูงใจในการปฏิบัติงานที่มากขึ้นแล้ว ประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูก็จะเพิ่มสูงขึ้นด้วย เป็นไปตามทฤษฎีสองปัจจัยตามแนวคิดของ Herzberg ที่กล่าวว่าความพึงพอใจในงานสามารถทำให้บุคคลทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุดคนึง ปกปิด (2562, หน้า 139-157) ที่พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลรวมสูงสุดต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน และ

Kanya, Fathoni, & Ramdani (2021, pp. 1462-1468) ที่พบว่า แรงจูงใจในการทำงานมีผลเชิงบวกโดยตรงต่อประสิทธิภาพของครู

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยโมเดลประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูเจนเนอเรชั่น X พบว่า ความผูกพันต่อองค์กรส่งอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูโดยมีค่าขนาดอิทธิพลสูงที่สุด ดังนั้นในการพัฒนาครูให้มีประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน ผู้บริหารในระดับโรงเรียนควรให้ความสำคัญกับการสร้างความผูกพันต่อองค์กร โดยเฉพาะความผูกพันด้านความรู้สึกที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงที่สุด เช่น การสร้างโปรแกรมหรือกลยุทธ์การพัฒนาความผูกพันต่อองค์กรของครูเจนเนอเรชั่น X อันจะส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์และคุณภาพของผู้เรียนต่อไป

1.2 ผลการวิจัยโมเดลประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูเจนเนอเรชั่น Y พบว่า แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของครูส่งอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูโดยมีค่าขนาดอิทธิพลสูงที่สุด ดังนั้นในการพัฒนาครูให้มีประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน ผู้บริหารในระดับโรงเรียนควรให้ความสำคัญกับการสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของครูเจนเนอเรชั่น Y โดยเฉพาะแรงจูงใจในการปฏิบัติงานด้านการระบุลักษณะงานและการกำหนดความรับผิดชอบที่ชัดเจน ซึ่งเป็นด้านที่มีน้ำหนักองค์ประกอบสูงที่สุด อันจะส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์และคุณภาพของผู้เรียนต่อไป

2. ข้อเสนอแนะการทำการวิจัยครั้งต่อไป

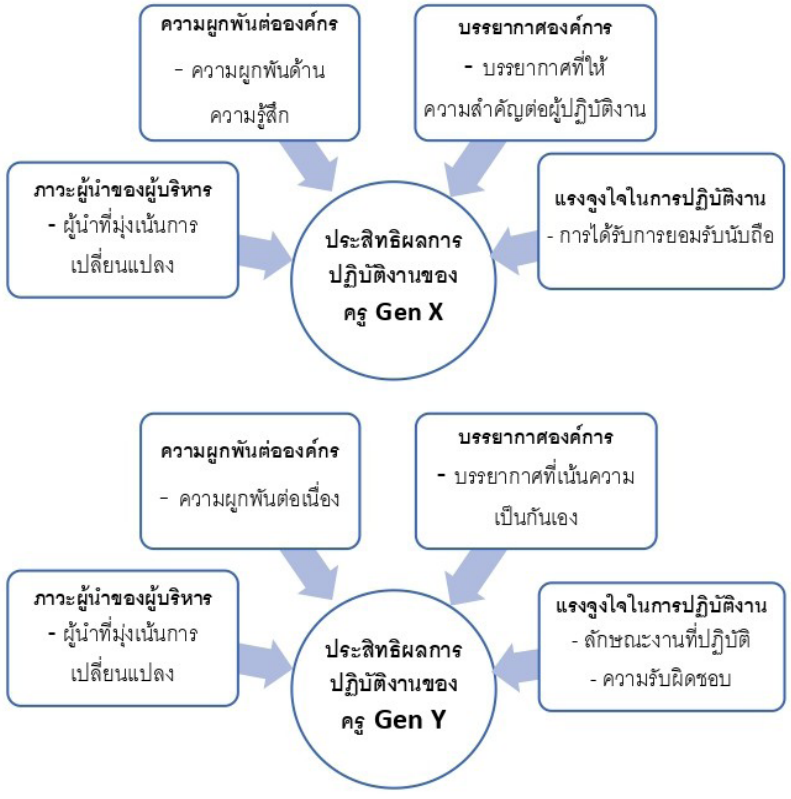
2.1 การศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่า ความผูกพันต่อองค์กรของครูเจนเนอเรชั่น X ส่งอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู จึงควรมีการศึกษาวิจัย กลยุทธ์ในการสร้างความผูกพันต่อองค์กรที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู หรือสร้างโปรแกรมการพัฒนาความผูกพันต่อองค์กรผ่านกิจกรรมที่เหมาะสมกับครูเจนเนอเรชั่น X

2.2 การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครู สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเฉพาะ ครูเจนเนอเรชั่น X และ เจนเนอเรชั่น Y ซึ่งในอนาคตจะมีครูในเจนเนอเรชั่น Z เข้ามาในระบบด้วย ควรมีการศึกษาพิจารณาลักษณะการเรียนรู้และการทำงานที่แตกต่างกันจากเจนเนอเรชั่นก่อนหน้าเพิ่มเติมให้ครอบคลุมบุคลากรทั้งระบบ เพื่อทำให้ได้ข้อเสนอแนะครอบคลุมและเป็นประโยชน์

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

องค์ความรู้ที่ได้รับ ผลจากการวิจัยพบว่า โมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของครูเจนเนอเรชั่น X และเจนเนอเรชั่น Y มีค่าขนาดอิทธิพลแตกต่างกัน

บางค่า แต่ที่เป็นข้อสังเกตคือค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแต่ละตัวแปรปัจจัยที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นองค์ความรู้ใหม่สำหรับการต่อยอดศึกษาวิจัยต่อไป ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ใหม่จากโมเดลครูเจนเนอเรชัน X และโมเดลครูเจนเนอเรชัน Y

เอกสารอ้างอิง

พงศ์พิษณุ ตางจงราช และดาวรุวรรณ ถวิลการ. (2564). รูปแบบการบริหารจัดการความหลากหลายทางเจนเนอเรชันของบุคลากรในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 2. *วารสารวิจัยราชภัฏพระนคร สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 16(1), 140-159. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/PNRU_JHSS/article/view/251007/170866

ศุภเจตน์ จันทร์สาส์น และสมภูมิ แสวงกุล. (2555). การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรและความท้าทายในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย. *วารสารนักบริหาร*, 32(3), 3-11.

สำนักการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย. (2560). *มาตรฐานการปฏิบัติงานโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2552 (ปรับปรุง พ.ศ. 2560).* เข้าถึงได้จาก https://www.maetha.ac.th/home/wp-content/uploads /2018/07/มาตรฐาน โรงเรียนมัธยม-ฉบับปรับปรุง2560.pdf

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2564). *มาตรฐานวิชาชีพครู.* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา. (2564). *คู่มือการดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินตำแหน่งและวิทยฐานะข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครู.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา.

สุดคนึง ปกปิด. (2562). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำปาง เขต 1 เขต 2 และเขต 3. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง,* 8(1), 139-157. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/JLPRU/article/view/164560

Adewale, S. A., Ghavifekr, S., & Daud, M. B. K. A. (2018). *Predictors of Organizational Citizenship Behavior in Higher Education Institutions: Implication for Effective Leadershi*p. Retrieved From https://ejournal.um.edu.my/index.php/PEMIMPIN/article/.../7767/

Burić, I., & Kim, L. E. (2020). Teacher self-efficacy, instructional quality, and student motivational beliefs: An analysis using multilevel structural equation modeling. *Learning and Instruction*, 66, 101302. https://doi.org/10.1016/j.learninstruc.2019.101302

Cohen, W. A. (1990). *The art of leadership*. Englewood Cliffs. Prentice-Hall.

Haryaka, U., & Sjamsir, H. (2021). Factors Influencing Teachers' performancein Junior High School. *Turkish Journal of Computer and Mathematics Education*, 12(6), 2058-2071.

Kanya, N., Fathoni, A. B., & Ramdani, Z. (2021). Factors affecting teacher performance. *International Journal of Evaluation and Research in Education (IJERE)*, 10(4), 1462-1468. https://doi.org/10.11591/ijere.v10i4.11525

Polat, S., Çelik, Ç. I., & Okçu, Y. (2019). School administrators' perspectives on teachers from different generations: SWOT analysis. *SAGE Open*, 9(2), 1-12. https://doi.org/10.1177/2158244019843423

Syamsuddin, S., Ringgasa, L., & Badarwan, B. (2017). The effect of self-efficacy on organizational citizenship behavior (OCB) employees of Institut Agama Islam Negeri Kendari. *Langkawi*, 3(2), 2460-2280. https://ejournal.iainkendari.ac.id/langkawi/article/view/543/529

การหลอกลวงทางดิจิทัล: การสำรวจช่องโหว่ทางสังคม ต่อการถูกหลอกลวงและการฉ้อโกงออนไลน์*

Digital Deception: Exploring the Societal Vulnerabilities to Online Scams and Fraud

สัณฐาน ชยนนท์[1], ตฤณห์ โพธิ์รักษา[2] และสิริพร ฑิตะลำพูน[3]
Sunthan Chayanon, Trynh Phoraksa and Siriporn Thitalampoon
วิทยาลัยการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, ประเทศไทย[1]
มหาวิทยาลัยมหิดล, ประเทศไทย[2]
มหาวิทยาลัยศิลปากร, ประเทศไทย[3]
College of Politics and Government, Suan Sunandha Rajabhat University, Thailand
Mahidol University, Thailand
Silpakorn University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: sunthan.ch@ssru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการหลอกลวงทางดิจิทัล: การสำรวจช่องโหว่ทางสังคมต่อการถูกหลอกลวงและการฉ้อโกงออนไลน์ และ 2) นำเสนอรูปแบบการแก้ปัญหาการถูกหลอกลวงทางดิจิทัลและการฉ้อโกงออนไลน์ โดยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 17 คน และการสนทนากลุ่ม จำนวน 7 คน พร้อมทั้งวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา และตรวจสอบข้อมูลด้วยวิธีสามเส้า

ผลการวิจัยพบว่า

1. การหลอกลวงทางดิจิทัล: การสำรวจช่องโหว่ทางสังคมต่อการถูกหลอกลวงและการฉ้อโกงออนไลน์ มี 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ความรู้ด้านดิจิทัล การตระหนักรู้ ความเชื่อมั่น ความวิตกกังวลและปฏิกิริยาตอบกลับทางดิจิทัล การถูกหลอกลวงทางดิจิทัล อิทธิพลจากเพื่อนหรือคนรอบข้าง ช่องโหว่ทางสังคม พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เห็นว่าด้านความรู้ด้านดิจิทัล การตระหนักรู้ และความรู้ไม่เท่าทัน ทำให้คนมีโอกาสถูกหลอกลวงทางออนไลน์มากขึ้น และเห็นว่ากลุ่มผู้มีความรู้ไม่เท่าทันกระบวนการ ขาดสติ

*ได้รับบทความ: 6 กุมภาพันธ์ 2568; แก้ไขบทความ: 23 มีนาคม 2568; ตอบรับตีพิมพ์: 26 มีนาคม 2568
Received: February 6, 2025; Revised: March 23, 2025; Accepted: March 26, 2025

หรือมีความรู้ทางดิจิทัลและเทคโนโลยีน้อยมีความเสี่ยงสูงต่อการถูกหลอกลวงทางออนไลน์ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะช่องโหว่ทางสังคม การขาดความตระหนักรู้ และขาดความรู้ทางด้านดิจิทัลเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการหลอกลวงทางดิจิทัล

2. รูปแบบการแก้ปัญหาการถูกหลอกลวงทางดิจิทัลและการฉ้อโกงออนไลน์ คือ “ศ.ร.ป.พ.ก.ส.” ซึ่งเป็นแนวทางแก้ไขปัญหาการฉ้อโกงออนไลน์อย่างเป็นระบบ โดยประกอบด้วย ศ. (ศูนย์รับเรื่องร้องเรียนจากประชาชน) เพื่อให้สามารถแจ้งเหตุได้สะดวกและรวดเร็ว ร. (เร่งดำเนินการติดตามเงินและจับกุมผู้กระทำผิด) อย่างเด็ดขาด ป. (ปิดกั้นช่องทางเข้าออกตามแนวชายแดนกัมพูชาและเมียนมา) เพื่อลดการหลบหนีของกลุ่มมิจฉาชีพ พ. (พัฒนาระบบความปลอดภัยของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์และธนาคาร) เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชน ก. (การออกกฎหมายที่ให้ธนาคารและผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์รับผิดชอบร่วมกับเหยื่อ) โดยใช้มาตรการที่มีประสิทธิภาพเช่นเดียวกับประเทศสิงคโปร์ และ ส. (สร้างการตระหนักรู้และมาตรการป้องกัน) ผ่านการเผยแพร่ข้อมูลและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในครอบครัวและชุมชน การศึกษานี้สามารถเป็นแนวทางสำคัญในการกำหนดนโยบายของภาครัฐและการพัฒนาแนวทางป้องกันของภาคเอกชน โดยเฉพาะผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์และสถาบันการเงิน เพื่อสร้างเกราะป้องกันการฉ้อโกงออนไลน์ได้อย่างเป็นรูปธรรมและยั่งยืน

คำสำคัญ: การถูกหลอกลวงทางดิจิทัล; การฉ้อโกงออนไลน์; ช่องโหว่ทางสังคม

Abstract

The purposes of this research were: 1) study the digital deception, exploring the social vulnerabilities towards online scams and fraud, and 2) propose a model to solve digital deception and fraud. This is a qualitative study in which an in-depth interview was conducted through 17 key- informants together with a focus group of 7 participants. The obtained data were systematically analyzed by using a content analysis and verified by a triangulation method.

The results revealed that:

1. Digital deception and online fraud comprises of digital knowledge, digital awareness, trust, anxiety and digital reaction, digital deception, peer influence, and social vulnerabilities. The inequality of knowledge and hare-brained were believed to increase the risk of online scam.

2. The model to solve the digital deception and online fraud is CTCDLC where C stands for complaint center, T means tracking the money and arresting the culprit, C

means closing the border, D means the development of security system, L means legislation concerning collective responsibility among bank, telecommunication service providers and the victim, and C means creating awareness and preventive measures through public relations and exchanging experiences. This particular study is important guidelines upon the designation of governmental policy as well as the development of preventive measures by the private sector, especially those who provide telephone network services and financial institutions to create a protective shield against online deception concretely and sustainably.

Keywords: Digital Deception; Online Fraud; Societal Vulnerabilities

1. บทนำ

ในยุคดิจิทัลสมัยใหม่ชีวิตของมนุษย์เกือบทั้งหมดเข้าไปเกี่ยวพันกับการใช้งานเทคโนโลยีและแพลตฟอร์มออนไลน์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ รวมถึงความท้าทายและช่องโหว่ที่ผู้ใช้งานต้องเผชิญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านของการถูกหลอกลวงทางดิจิทัลในรูปแบบต่างๆ เช่น การฟิชชิ่ง (Phishing) การถูกหลอกให้โอนเงินจากกลุ่มคอลเซ็นเตอร์ การล่อลวงให้เล่นพนันออนไลน์ และการฉ้อโกงออนไลน์ในรูปแบบอื่นๆ (Chen et al, 2023, pp. 1-10) จากข้อมูลของ Federal Trade Commission จากแนวโน้มของตัวเลขความเสียหายนี้พบว่ามีประชาชนราว 2.8 ล้านคนยื่นเรื่องร้องเรียนเรื่องการถูกฉ้อโกงเป็นจำนวนสูงที่สุดนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 เพิ่มขึ้นโดยประมาณ ร้อยละ 25 เหตุการณ์เหล่านี้ส่งผลให้เกิดการสูญเสียทางการเงินเฉลี่ยโดยประมาณ 500 ดอลลาร์สหรัฐต่อคน นอกจากนี้ ชาวอเมริกันมากกว่า 1.4 ล้านคนตกเป็นเหยื่อของการโจรกรรมข้อมูลส่วนตัว และ 1.5 ล้านคนได้ยื่นเรื่องร้องเรียนการถูกหลอกลวงในรูปแบบอื่นๆ รวมถึงปัญหาการรายงานเครดิตและการติดตามทวงถามหนี้ โดยตัวเลขที่แท้จริงอาจสูงกว่าที่รายงานเนื่องจากอาจมีการรายงานต่ำกว่าความเป็นจริง เนื่องจากผู้เสียหายบางรายไม่ยินยอมเปิดเผยข้อมูล โดยที่การฉ้อโกงมีจำนวนเพิ่มขึ้นสูงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแอบอ้างและการหลอกลวงด้านการลงทุนนับวันยิ่งทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น และจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 เปิดโอกาสให้มิจฉาชีพมีช่องทางในการก่ออาชญากรรมได้มากขึ้นเนื่องจากผู้คนส่วนใหญ่ต้องอยู่กับบ้านและใช้งานอินเทอร์เน็ต หรือสื่อโซเชียลต่างๆ ได้ส่งผลกระทบต่อผู้บริโภคทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะประชาชนที่อายุน้อยและผู้สูงอายุ เนื่องจากสามารถถูกโน้มน้าวใจได้ง่าย มีการรวบรวมความเสียหายจากอาชญากรรมทางไซเบอร์โดยคาดว่าจะสร้างความเสียหายให้กับเศรษฐกิจโลกมากกว่าถึง 1 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ ในปี พ.ศ. 2563 ซึ่งเพิ่มขึ้นมากกว่า 50% ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2561 โดยค่าเฉลี่ยการเคลมประกันทางไซเบอร์จากความเสียหายเพิ่มขึ้นจาก 145,000 เหรียญสหรัฐ ในปี พ.ศ. 2562 เป็น 359,000 เหรียญสหรัฐในปี พ.ศ. 2563 (Cremer et al., 2022, pp.

698-736) ผลจากงานวิจัยของหน่วยงาน Cybersecurity Ventures คาดการณ์ว่าอาชญากรรมทางไซเบอร์จะเพิ่มขึ้น ร้อยละ 15 ต่อปีในช่วง 5 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2566-2571) และจะมีมูลค่าความเสียหายสูงถึง 10.5 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปีภายในปีพ.ศ. 2568 เพิ่มขึ้นจาก 3 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐในปี พ.ศ. 2558 ซึ่งจัดว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ที่มีมูลค่ามากกว่าความเสียหายที่เกิดจากภัยธรรมชาติในหนึ่งปีเป็นทวีคูณ (ปฏิพล วงศ์ศรีกุล, 2565) ไม่เพียงแต่ผู้บริโภคที่ตกเป็นเหยื่อการก่ออาชญากรรมทางไซเบอร์เท่านั้น จากรายงานของสหประชาชาติฉบับใหม่เผยให้เห็นแนวโน้มที่น่ากังวลของการค้ามนุษย์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งบุคคลหลายแสนคนถูกบังคับให้ทำการหลอกลวงทางออนไลน์ มีผู้ตกเป็นเหยื่อหลงเชื่อและถูกหลอกลวงไปทำงาน อย่างน้อย 220,000 ราย ในเมียนมาร์และกัมพูชา ซึ่งเหยื่อส่วนใหญ่เป็นเพศชาย และส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาในเขตภูมิภาคเอเชีย และบางส่วนจากแอฟริกาและละตินอเมริกา โดยเหยื่อเหล่านั้นจะถูกหลอกโดยให้คำสัญญาว่าจะให้โอกาสที่ร่ำรวยได้รับรายได้เป็นจำนวนมาก แต่กลับถูกไปกักขังและบังคับให้ก่ออาชญากรรมทางไซเบอร์ เช่น กลุ่มคอลเซ็นเตอร์ กลุ่มพนันออนไลน์ เป็นต้น (UN. Office of the High Commissioner for Human Rights, 2023)

สำหรับประเทศไทย ข้อมูลจากสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2565 พบว่า ชาวไทยกว่า 50% เคยมีประสบการณ์ถูกหลอกลวงทางออนไลน์ระหว่างช่วง 1 ปีที่ผ่านมา โดย 2 ใน 5 คน หลงเชื่อและตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมทางไซเบอร์ โดยเกิดความเสียหายเฉลี่ยประมาณ 2,400 บาทต่อคน (Bangkok Bank InnoHub, 2565) ตำรวจสอบสวนกลางได้มีเว็บไซต์เพื่อเตือนภัยออนไลน์ชื่อ เตือนภัยออนไลน์.com (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2566) พร้อมทั้งเปิดสายด่วน เบอร์ 1441 ให้บริการประชาชนที่ตกเป็นเหยื่อ โดยมีการเน้นย้ำ “ไม่เชื่อ ไม่รีบ ไม่โอน” พร้อมเผยข้อมูล 5 อันดับสูงสุด อาชญากรรมบนโลกออนไลน์ที่คนไทยมักตกเป็นเหยื่อมากที่สุดคือ (สำนักข่าวทูเดย์, 2566) และจากข้อมูลของศูนย์ปฏิบัติการแก้ปัญหาอาชญากรรมออนไลน์หรือ AOC 1441 ของกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ตั้งแต่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2566 ถึง 31 ตุลาคม พ.ศ. 2567 พบว่า สถิติการแจ้งของพี่น้องประชาชนที่รับความเดือดร้อนโทรเข้า 1,176,512 สาย โดยมีมูลค่าความเสียหายประมาณ 19,000 ล้านบาท และตั้งแต่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2565 จนถึง 30 มิถุนายน พ.ศ. 2567 มีข้อมูล 575,507 คดี ซึ่งรับแจ้งความทางออนไลน์ สามารถอายัดบัญชีได้ 401,900 กว่าบัญชี คิดเป็นเงิน 26,000,216 ล้านบาท แต่สามารถอายัดได้เพียง 7,000 กว่าล้านบาทเท่านั้น ดังนั้น เงินหายไปเข้าสู่ระบบดิจิตอล แล้วเข้าสู่ระบบ Cryptocurrency ประมาณ 19,000 กว่าล้านบาท สำนักงานตำรวจแห่งชาติเผยสถิติแจ้งความออนไลน์ ตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2565-31 กรกฎาคม พ.ศ. 2567 พบยอดแจ้งความสะสมมากถึง 612,603 เรื่อง โดยใน 14 ประเภทคดีออนไลน์พบว่าการหลอกลวงซื้อขายสินค้าหรือบริการ การหลอกให้โอนเงินเพื่อสมัครงาน และการหลอกให้ลงทุนผ่านระบบคอมพิวเตอร์เป็นอันดับต้นๆ

จากมูลค่าความเสียหายจำนวนมหาศาลที่เกิดจากการหลอกลวงทางออนไลน์ของกลุ่มอาชญากรที่มีการวางแผนเป็นกระบวนการ ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจทั้งในระดับประเทศและระดับโลก ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการวิจัยในเรื่องนี้เพื่อให้ได้รูปแบบการแก้ปัญหาการถูกหลอกลวงทางดิจิทัลและการฉ้อโกงออนไลน์ และสามารถนำไปใช้ในการวางนโยบายของภาครัฐและผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์และธนาคาร เพื่อเป็นการป้องกันการหลอกลวงทางดิจิทัลได้อย่างเป็นรูปธรรม

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการหลอกลวงทางดิจิทัล: การสำรวจช่องโหว่ทางสังคมต่อการถูกหลอกลวงและการฉ้อโกงออนไลน์
2. เพื่อนำเสนอรูปแบบการแก้ปัญหาการถูกหลอกลวงทางดิจิทัลและการฉ้อโกงออนไลน์

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. ขอบเขตของการวิจัย ดังนี้ 1) ขอบเขตด้านเนื้อหา ประกอบด้วย ความรู้ด้านดิจิทัล (Digital Literacy) การตระหนัก (Awareness Level) ความเชื่อถือ (Trust Level) มาตรการรักษาความปลอดภัยทางไซเบอร์ (Cybersecurity Measure Adopt) ความวิตกกังวลและปฏิกิริยาตอบกลับทางดิจิทัล (Anxiety Level and Digital Interactions) อิทธิพลจากเครือข่ายคนใกล้ชิด (Peer/Network Influence) และการถูกหลอกลวงทางดิจิทัล (Incidence of Digital Deception) 2) ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) จำนวน 17 คน ที่ได้คัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จากผู้ที่มีความรอบรู้และมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษาเป็นอย่างดีประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 6 นาย ประชาชนทั่วไป จำนวน 6 คน ประชาชนที่ตกเป็นเหยื่อการถูกหลอกลวงทางดิจิทัล จำนวน 2 คน สมาชิกวุฒิสภา จำนวน 1 คนสื่อมวลชน จำนวน 1 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการรักษาความมั่นคง ปลอดภัยไซเบอร์ จำนวน 1 คน และสนทนากลุ่ม (Focus group) จำนวน 7 คน ประกอบด้วย กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้านการรักษาความมั่นคง ปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ (กมช.) จำนวน 1 คน อดีตเจ้าหน้าที่ตำรวจ ยศพันตำรวจเอก จำนวน 1 คน อดีตผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 1 นาย นักข่าว รองประธานมูลนิธิรณรงค์ทวงคืนความยุติธรรมในสังคม จำนวน 1 คน สมาชิกวุฒิสภา รองประธานคณะกรรมาธิการการคมนาคม วุฒิสภา และประธานที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการกฎหมายและการยุติธรรม วุฒิสภา จำนวน 1 คนเจ้าหน้าที่ตำรวจ ยศพันตำรวจเอก ผู้กำกับการสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง จำนวน 1 นาย และประชาชนที่ตกเป็นเหยื่อการถูกหลอกลวงทางดิจิทัล จำนวน 1 คน และ 3) ขอบเขตด้านพื้นที่และระยะเวลา งานวิจัยนี้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกำหนด

เวลาในการศึกษาไว้ตั้งแต่เดือน มกราคม 2567-มีนาคม 2567

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ โดยมีการออกแบบโครงสร้างของข้อคำถามให้ครอบคลุมกับประเด็นการศึกษา กำหนดแนวข้อคำถามแบบเปิดกว้างหรือเป็นการใช้แบบสัมภาษณ์ปลายเปิด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการขอความร่วมมือจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัย เพื่อขอสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการ ในการสัมภาษณ์นั้นทางผู้วิจัยได้ทำการบันทึกข้อมูลโดยวิธีการจดบันทึกข้อมูลและการบันทึกเสียง (Taping) ของผู้ให้สัมภาษณ์ โดยการขออนุญาตจากผู้ให้สัมภาษณ์ก่อนทำการบันทึกเสียงเพื่อนำมาใช้ในกระบวนการตรวจสอบและตรวจทานความถูกต้องย้อนกลับในภายหลังได้

4. การตรวจสอบข้อมูลคุณภาพเป็นการยืนยันความน่าเชื่อถือและความเที่ยงตรงของข้อมูล ซึ่งเป็นขั้นตอนที่สำคัญก่อนที่จะทำการวิเคราะห์ข้อมูล การตรวจสอบข้อมูลที่ใช้กันมากในการวิจัยเชิงคุณภาพคือ การตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) โดยตรวจสอบแหล่งที่มาของข้อมูล 3 แหล่ง ได้แก่ 1) การตรวจแหล่งเวลา เป็นการตรวจสอบว่าข้อมูลหรือตัวแปรอยู่ในช่วงเวลาต่างกันหรือเหมือนกัน ถ้าเหมือนกันควรตรวจสอบในช่วงเวลาที่ต่างกันด้วย 2) การตรวจสอบสถานที่ เป็นการตรวจสอบตัวแปรในสถานที่เดียวกันหรือไม่ หากข้อมูลมาจากสถานที่เดียวกันมีผลออกมาเหมือนกัน จะมีการตรวจสอบข้อมูลในแหล่งสถานที่ที่แตกต่างกันด้วย และ 3) การตรวจสอบบุคคล เป็นการตรวจสอบว่าถ้าบุคคลผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนไปข้อมูลนั้นจะเหมือนเดิมหรือไม่

5. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อเก็บข้อมูลภาคสนามเสร็จสิ้น โดยนำข้อมูลหลักที่ได้จากการสัมภาษณ์ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมนวัตกรรมภาครัฐ นำมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ของข้อมูลที่ได้มาโดยนำข้อมูลที่ได้มาจัดหมวดหมู่และวิเคราะห์ไว้ในตอนต้นมาจัดเรียงลำดับให้มีการขยายความเปรียบเทียบ

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การหลอกลวงทางดิจิทัล: การสำรวจช่องโหว่ทางสังคมต่อการถูกหลอกลวงและการฉ้อโกงออนไลน์ สามารถสรุปผลตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ที่ 1 การหลอกลวงทางดิจิทัล: การสำรวจช่องโหว่ทางสังคมต่อการถูกหลอกลวงและการฉ้อโกงออนไลน์ พบว่า 1) ความรู้ด้านดิจิทัล (Digital Literacy) ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่สามารถใช้และแก้ไขอุปกรณ์ดิจิทัลเทคนิคพื้นฐานได้บ้าง สามารถใช้และแก้ไขอุปกรณ์ดิจิทัลเทคนิคพื้นฐานได้ดี สามารถใช้และแก้ไขอุปกรณ์ดิจิทัลเทคนิคพื้นฐานได้ มีความรู้เท่าทันและความเข้าใจในความปลอดภัยโลกดิจิทัล มีความรู้เท่าทันและความเข้าใจในโลกดิจิทัล รวมถึงสามารถประเมินข้อมูลข่าวสาร แยกแยะแหล่ง

ข้อมูลที่เชื่อถือและไม่น่าเชื่อถือทางออนไลน์ได้ 2) การตระหนักรู้ (Awareness Level) ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เคยถูกหลอกลวงทางดิจิทัลในชีวิตประจำวัน แต่ตระหนักรู้ ไม่หลงเชื่อ ก่อนหลงเชื่อที่จะตัดสินใจทำธุรกรรมทางดิจิทัล มีสติและไม่หลงเชื่อ ไม่สนใจและตัดสายการติดต่อ นอกจากนี้ส่วนใหญ่เห็นว่าคนทั่วไปไม่มีความรู้เพียงพอที่จะป้องกันตนเองจากการหลอกลวงทางออนไลน์ บางส่วนเห็นว่ากลุ่มผู้สูงอายุมีความรู้ไม่เพียงพอที่จะป้องกันตนเองจากการหลอกลวทางออนไลน์ และบางส่วนเห็นว่าคนทั่วไปมีความรู้เพียงพอ แต่เพราะมีความโลภ หรือจิตตก ขาดสติจึงถูกหลอกลวงทางออนไลน์ 3) ความเชื่อมั่น (Trust Level) ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเชื่อมั่นในการใช้บริการดิจิทัลบนแพลตฟอร์มที่ไว้วางใจ มีความเชื่อมั่น แต่ยังต้องตรวจสอบข้อมูลก่อน ไม่มีความสบายใจที่จะแบ่งปันข้อมูลส่วนบุคคลบนแพลตฟอร์มที่ไว้วางใจ และต้องตรวจสอบก่อน มักจะหลีกเลี่ยงการตอบโต้กิจกรรมที่ไม่คุ้นเคย เนื่องจากมีความกังวลที่จะถูกหลอก ไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับ และไม่สนใจหรือตอบสนองต่อข้อความ ลิงก์ หรืออีเมลที่น่าสงสัย รวมถึงส่งผลกระทบต่อการใช้งานแพลตฟอร์ม ต้องระมัดระวังการใช้งาน มีสติในการใช้งานแพลตฟอร์มดิจิทัลมากขึ้น และไม่ส่งผลกระทบต่อการใช้งานแพลตฟอร์มดิจิทัลในจำนวนใกล้เคียงกัน 4) ความวิตกกังวลและปฏิกิริยาตอบกลับทางดิจิทัล (Anxiety Level Digital Interactions) ความวิตกกังวลและปฏิกิริยาตอบกลับทางดิจิทัล มีอิทธิพลต่อการถูกหลอกลวงทางดิจิทัล เนื่องจากหากผู้ใช้เกิดความวิตกกังวลมากขึ้นก็จะส่งผลให้ประสิทธิภาพการใช้งานนั้นลดลง แต่เมื่อประกอบกับความตระหนักรู้ สิ่งเหล่านี้จะกลายเป็นการป้องกันภัยที่จะก่อให้เกิดการถูกหลอกลวงให้กระทำการ หรือตกเป็นเหยื่อได้ดียิ่งขึ้น การตระหนักหรือความกลัวจนในบางครั้งส่งผลให้ไม่ยอมรับสายที่เป็นเบอร์แปลก หรือเบอร์ที่ไม่ได้บันทึกไว้ในโทรศัพท์ ซึ่งในบางครั้งอาจจะทำให้เกิดการพลาดในการติดต่อที่สำคัญ 5) การถูกหลอกลวงทางดิจิทัล (Incidence of Digital Deception) ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เคยจะถูกหลอกลวงทางออนไลน์ แต่ตระหนักรู้ และยังไม่ได้รับความเสียหาย มีส่วนน้อยตกเป็นเหยื่อ และส่วนใหญ่เกิดความรำคาญ รู้สึกเสียเวลา วิตกกังวลว่าจะมีผู้หลงเชื่อ และถูกหลอกลวง รวมถึงส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการแจ้งเตือนเกี่ยวกับกิจกรรมที่น่าสงสัยเกี่ยวข้องกับบัญชีของตน และทราบหรือรู้เกี่ยวกับการหลอกลวงทางออนไลน์จากสื่อมวลชน รองลงมาทราบหรือรู้จากการปฏิบัติงานและจากเหยื่อ 6) อิทธิพลจากเพื่อนหรือคนรอบข้าง (Peer/Network Influence) ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ไม่กล้าทำตามคำแนะนำ หรือทดลองตามคำแนะนำของเพื่อนหรือคนรอบข้าง ซึ่งส่วนใหญ่ไม่เคยเป็นเหยื่อ โดยส่วนใหญ่เคยปรึกษา และได้รับการแจ้งเตือนจากเพื่อนหรือคนรอบข้าง 7) ช่องโหว่ทางสังคม (Social Vulnerabilities) ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เห็นว่าปัจจัยด้านความรู้ การตระหนักรู้ และความรู้ไม่เท่าทัน ทำให้คนมีโอกาสถูกหลอกลวงทางออนไลน์มากขึ้น และเห็นว่ากลุ่มผู้มีความรู้ไม่เท่าทันกระบวนการ ขาดสติ หรือมีความรู้ทางดิจิทัลและเทคโนโลยีน้อยมีความเสี่ยงสูงต่อการถูกหลอกลวงทางออนไลน์ รวมถึงรัฐควรจัดตั้งศูนย์รับเรื่องร้องเรียนของประชาชนที่จัดการได้อย่างรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และจับกุมดำเนินคดีทางกฎหมายอย่างเด็ดขาดเป็นมาตรการป้องกันการหลอกลวงทางออนไลน์ ควรพัฒนาระบบความ

ปลอดภัยของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์ และธนาคารให้มีประสิทธิภาพรัดกุม คอยสอดส่องดูแล และมีมาตรการ การให้ความรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมทางไซเบอร์เพื่อไม่ให้ประชาชนตกเป็นเหยื่อ

2. วัตถุประสงค์ที่ 2 รูปแบบการแก้ปัญหาการถูกหลอกลวงดิจิทัลและการฉ้อโกงออนไลน์ พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ได้แนวทางการแก้ปัญหาการถูกหลอกลวงทางดิจิทัล และการฉ้อโกงออนไลน์ สรุปได้ดังนี้ 1) มาตรการดีที่สุดในการป้องกันการหลอกลวงทางดิจิทัลนั้นคือ มีสติในการทำธุรกรรม การแบ่งปันประสบการณ์ซึ่งกันและกันจากครอบครัว และคนใกล้ชิด กับความน่าเชื่อถือ ของระบบความปลอดภัยของผู้ให้บริการ เครือข่ายโทรศัพท์และธนาคาร รองลงมาคือ ภาครัฐต้องประชาสัมพันธ์กลวิธีป้องกันการหลอกลวงทางดิจิทัล และสร้างความเชื่อมั่นในระบบความปลอดภัยให้กับประชาชน 2) ผู้กำหนดนโยบายหรือรัฐบาลช่วยเหลือประชาชนในการป้องกันการหลอกลวงทางดิจิทัล ควรปรับแก้ไขกฎหมาย และดำเนินการอย่างจริงจังเด็ดขาดทางกฎหมายกับผู้ก่ออาชญากรรมทางไซเบอร์โดยไม่ละเว้น และควรพัฒนาระบบความปลอดภัยของผู้ให้บริการ เครือข่ายโทรศัพท์ และธนาคาร และ 3) คำแนะนำสำหรับประชาชนผู้ใช้ดิจิทัล เพื่อป้องกันการถูกหลอกลวงท่านดิจิทัล มีคำแนะนำให้มีสติ ตระหนักรู้ก่อนการทำธุรกรรม

จากการจัดสนทนากลุ่ม ได้รูปแบบการแก้ปัญหาการถูกหลอกลวงดิจิทัลและการฉ้อโกงออนไลน์ พบว่า ในระยะสั้น รัฐควรจัดตั้งศูนย์รับเรื่องร้องเรียนจากประชาชนที่ตกเป็นเหยื่อ และดำเนินการได้อย่างรวดเร็วทันท่วงทีในการติดตามเงิน และจับกุมกลุ่มคนร้ายอย่างเด็ดขาด ควรมีการตรวจสอบ และปิดกั้นช่องทางเข้าออกตามแนวชายแดนประเทศกัมพูชาและพม่าสำหรับคนไทยผ่านเข้าออกเป็นประจำว่าเข้าไปอะไร หรือมีกิจการใดในประเทศดังกล่าว ซึ่งน่าจะเป็นกลุ่มแก๊งค์คอลเซ็นเตอร์ทำการหลอกลวงทางออนไลน์ แล้วทำการสืบสวนสอบสวนเพื่อดำเนินคดี จะทำให้กลุ่มอาชญากรลดหรือไม่กล้าเดินทางเข้าออกประเทศดังกล่าว สำหรับในระยะยาว รัฐควรพัฒนาระบบความปลอดภัยของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์และธนาคารให้มีประสิทธิภาพเป็นที่น่าเชื่อถือของประชาชน และที่สำคัญรัฐควรออกกฎหมายใช้มาตรการเดียวกับประเทศสิงคโปร์ที่ให้ธนาคาร และเครือข่ายผู้ให้บริการทางโทรศัพท์รับผิดชอบต่อความเสียหายของเหยื่อร่วมกัน ดังนั้น รูปแบบคือ “ศ.ร.ป.พ.ก.ส.”

ศ. = ศูนย์รับเรื่องร้องเรียนจากประชาชน

ร. = ดำเนินการอย่างรวดเร็วในการติดตามเงิน และจับกุมกลุ่มคนร้ายอย่างเด็ดขาด

ป. = ปิดกั้นช่องทางเข้าออกตามแนวชายแดนประเทศกัมพูชาและพม่า

พ. = พัฒนาระบบความปลอดภัยของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์ และธนาคารให้มีประสิทธิภาพเป็นที่น่าเชื่อถือของประชาชน

ก. = ออกกฎหมายใช้มาตรการเดียวกับประเทศสิงคโปร์ที่ให้ธนาคาร และเครือข่ายผู้ให้บริการทางโทรศัพท์รับผิดชอบต่อความเสียหายของเหยื่อร่วมกัน

ส. = ประชาสัมพันธ์และวางมาตรการดีที่สุดในการป้องกันการหลอกลวงทางดิจิทัลคือการตระหนักรู้และมีสติในการทำธุรกรรม การแบ่งปันประสบการณ์ซึ่งกันและกันจากครอบครัวและคนใกล้ชิด

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง การหลอกลวงทางดิจิทัล: การสำรวจช่องโหว่ทางสังคมต่อการถูกหลอกลวงและการฉ้อโกงออนไลน์ พบว่า การหลอกลวงทางดิจิทัล: การสำรวจช่องโหว่ทางสังคมต่อการถูกหลอกลวงและการฉ้อโกงออนไลน์ มี 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ความรู้ด้านดิจิทัล การตระหนักรู้ ความเชื่อมั่น ความวิตกกังวลและปฏิกิริยาตอบกลับทางดิจิทัล การถูกหลอกลวงทางดิจิทัล อิทธิพลจากเพื่อนหรือคนรอบข้าง ช่องโหว่ทางสังคม การตระหนักรู้ ความเชื่อมั่น การถูกหลอกลวงทางดิจิทัล และช่องโหว่ทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ifenthaler et al. (2023, p. 50) ที่กล่าวว่าในปัจจุบันมีภัยคุกความเป็นจำนวนมาก หนึ่งในนั้นคือภัยทางดิจิทัล ซึ่งประชาชนควรมีการตระหนักรู้เป็นพื้นฐาน โดยการตระหนักรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องมาจากสภาพแวดล้อมภายในและภายนอก ภายในคือสภาพทางครอบครัวที่ควรมีการแบ่งปันประสบการณ์ซึ่งกันและกันเพื่อเป็นเกราะป้องกันให้กับตนเอง ภายนอกหมายถึงการศึกษาที่ได้รับการประชาสัมพันธ์จากภาครัฐหรือภาคเอกชนให้ประชาชนมีการตระหนักรู้ถึงภัยต่างๆ ที่อาจจะเข้ามาสร้างความเสียหายได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของชรินทร์ทิพย์ ปั้นสุวรรณ และสุมนทิพย์ จิตสว่าง (2566) ที่พบว่า 1) ปัญหาภัยคุกคามทางไซเบอร์หน่วยงานโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญทางสารสนเทศทั้งในประเทศและต่างประเทศ ที่กำลังทวีความรุนแรงมากขึ้น ได้แก่ โรงพยาบาล การไฟฟ้า และการประปา ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยและการให้บริการด้านสาธารณสุขและสาธารณูปโภคที่สำคัญของประเทศ 2) หลายประเทศมีความตระหนักรู้ในการริเริ่มจัดทำนโยบาย แนวทางปฏิบัติและจัดลำดับความสำคัญในการบริหารจัดการความเสี่ยง รวมถึงการประเมินความเสี่ยงให้อยู่ในระดับที่องค์กรยอมรับได้ และ 3) หน่วยงานภาครัฐมีแนวทางที่เหมาะสมในการดำเนินงาน เพื่อให้องค์กรลดแรงเสียดทานและความเสี่ยงต่างๆ ให้น้อยที่สุด รวมทั้งมีมาตรการทางกฎหมายที่อาจไม่ใช่แค่เพื่อแก้ปัญหาด้านความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์เท่านั้น แต่ยังเสริมสร้างความตระหนักรู้และพัฒนาสิทธิรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ในกระบวนการธรรมรัฐไทย ที่เป็นเช่นนั้นเพราะช่องโหว่ทางสังคม การที่ขาดความตระหนักรู้ และขาดความรู้ทางด้านดิจิทัลเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการหลอกลวงทางดิจิทัล

รูปแบบการแก้ปัญหาการถูกหลอกลวงทางดิจิทัลและการฉ้อโกงออนไลน์ คือ “ศ.ร.ป.พ.ก.ส.” ประกอบด้วย ศ. คือ ศูนย์รับเรื่องร้องเรียนจากประชาชน ร. คือ ดำเนินการอย่างรวดเร็วในการติดตามเงินและจับกุมกลุ่มคนร้ายอย่างเด็ดขาด ป. คือ ปิดกั้นช่องทางเข้าออกตามแนวชายแดนประเทศกัมพูชาและเมียนมา พ. คือ พัฒนาระบบความปลอดภัยของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์ และธนาคารให้มี

ประสิทธิภาพ เป็นที่น่าเชื่อถือของประชาชน ก. คือ ออกกฎหมายใช้มาตรการเดียวกับประเทศสิงคโปร์ที่ให้ธนาคาร และเครือข่ายผู้ให้บริการทางโทรศัพท์รับผิดชอบต่อความเสียหายของเหยื่อร่วมกัน และ ส. คือ ประชาสัมพันธ์และวางมาตรการดีที่สุดในการป้องกันการหลอกลวงทางดิจิทัลคือ การตระหนักรู้และมีสติในการทำธุรกรรม การแบ่งปันประสบการณ์ซึ่งกันและกันจากครอบครัวและคนใกล้ชิด สอดคล้องกับงานวิจัยของฉัตรชัย ศรีเมืองกาญจนา (2562) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านความมั่นคงพื้นที่ชายแดนของประเทศไทย ที่พบว่าการจัดระเบียบพื้นที่ที่มีเงื่อนไขของปัญหาความมั่นคงหรือควบคุมการใช้พื้นที่ที่มีปัญหาเส้นเขตแดนทับซ้อน เพื่อลดการเผชิญหน้าหรือการกระทบกระทั่งกับประเทศคู่กรณีตลอดจนปรับปรุงระบบเฝ้าระวัง เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงในพื้นที่ สำหรับในระยะยาวรัฐควรพัฒนาระบบความปลอดภัยของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์ และธนาคารให้มีประสิทธิภาพเป็นที่น่าเชื่อถือของประชาชน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Pink, Lanzeni, & Horst (2018, pp. 1-14) ที่ทำการศึกษาความวิตกกังวลเกี่ยวกับข้อมูล: การค้นหาความไว้วางใจในความยุ่งวุ่นวายทางดิจิทัลในแต่ละวัน และความหวังและความไว้วางใจรูปแบบใดที่ช่วยให้คุณค่านี้พัฒนาต่อไปได้ ความกังวลต่างๆ เหล่านี้จะแก้ไขได้ด้วยการที่ผู้ให้บริการพัฒนาระบบการใช้งานที่ง่ายและมีความเสี่ยงต่ำที่จะเกิดการถูกจารกรรมข้อมูลออกไป และที่สำคัญรัฐควรออกกฎหมายใช้มาตรการเดียวกับประเทศสิงคโปร์ที่ให้ธนาคาร และเครือข่ายผู้ให้บริการทางโทรศัพท์รับผิดชอบต่อความเสียหายของเหยื่อร่วมกัน สอดคล้องกับแนวคิดของนายประเสริฐ จันทรรวงทอง รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมกล่าวถึงการปราบปรามอาชญากรรมทางอินเทอร์เน็ต และการช่วยเหลือเหยื่อที่ถูกหลอกจากแก๊งคอลเซ็นเตอร์ ภายหลังประเทศสิงคโปร์เตรียมบังคับใช้กฎหมายให้ธนาคารและค่ายโทรศัพท์มือถือร่วมรับผิดชอบหากลูกค้าถูกหลอกว่าในไทยมีการดำเนินการในเรื่องนี้เช่นเดียวกัน โดยเป็นการแก้ไขพระราชกำหนด ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมด้านไซเบอร์ และขณะนี้อยู่ระหว่างการนำเสนอเข้าสู่การพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สุดท้ายคือประชาสัมพันธ์และวางมาตรการดีที่สุดในการป้องกันการหลอกลวงทางดิจิทัลคือ การตระหนักรู้และมีสติในการทำธุรกรรม การแบ่งปันประสบการณ์ซึ่งกันและกันจากครอบครัวและคนใกล้ชิด สอดล้องกับงานวิจัยของธน หาพิพัฒน์ (2567) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาสถานการณ์การถูกหลอกลวงผ่านช่องทางออนไลน์กรณีศึกษาประชาชนอายุ 15-79 ปีไปทั่วทุกภูมภาคของประเทศ ที่พบว่า ควรเน้นกฎหมายที่เข้มงวด การตรวจสอบจับกุมที่จริงจัง เพิ่มระบบการป้องกันที่มีประสิทธิภาพ และมีการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบการหลอกลวง รวมถึงแนวทางในการป้องกันผ่านช่องทางที่หลากหลาย

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 รัฐบาลควรปรับปรุงกฎหมายเพื่อจัดการกับการหลอกลวงและการฉ้อโกงทางออนไลน์ รวมถึงการกำหนดกฎหมายสำหรับอาชญากรรมทางไซเบอร์

1.2 ผู้กำหนดนโยบายควรรณรงค์สร้างความตระหนักรู้ของประชาชนและให้ความรู้แก่ประชาชนถึงความเสี่ยงของการหลอกลวงและการฉ้อโกงทางออนไลน์ ส่งเสริมความรู้ด้านดิจิทัลในกลุ่มประชากรต่างๆ

1.3 รัฐบาลควรทำงานร่วมกับบริษัทเทคโนโลยีและผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในการพัฒนาและนำเครื่องมืออุปกรณ์ที่สามารถตรวจจับและป้องกันการหลอกลวงทางออนไลน์

1.4 ควรจัดตั้งระบบสนับสนุนสำหรับผู้ตกเป็นเหยื่อของการฉ้อโกงทางออนไลน์โดยให้ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ การจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะกิจภายในหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายเพื่อช่วยเหลือเหยื่อให้คำปรึกษาและให้แนวทางสำหรับการเยียวยา

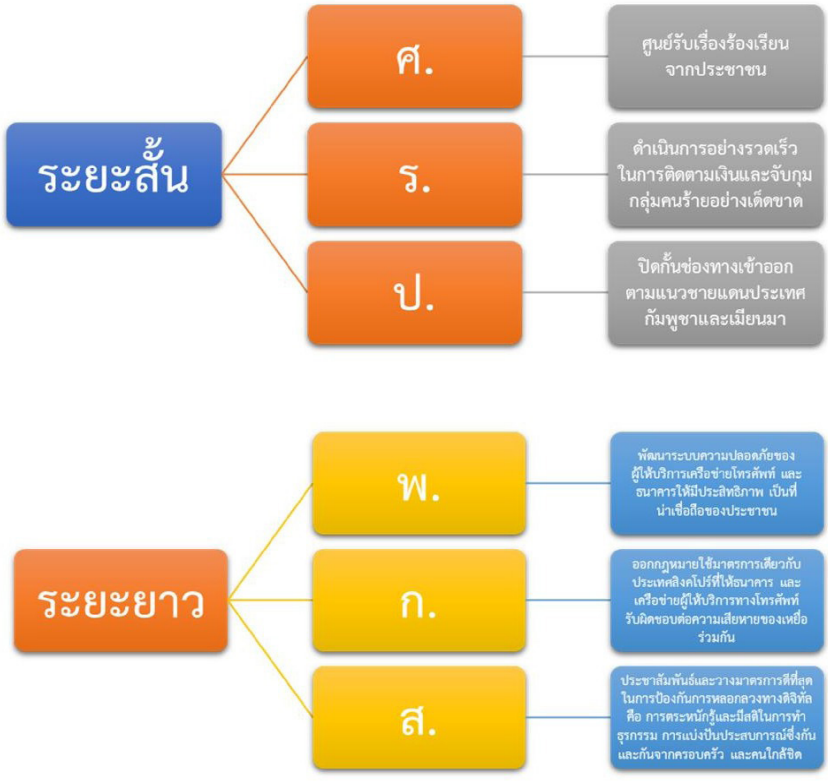
1.5 การหลอกลวงทางออนไลน์เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดที่มาจากประเทศต่างๆ และมีศูนย์บัญชาการหลอกลวงอยู่นอกประเทศ ดังนั้น รัฐบาลควรทำงานร่วมกันในการป้องกันปราบปรามกลุ่มอาชญากรทั้งในและนอกประเทศ

1.6 ติดตาม ไล่ล่าจับกุมบัญชีม้าอย่างเด็ดขาด โดยร่วมมือระหว่างธนาคารหรือสถาบันการเงินกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ปปง. ปปช. กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม มีมาตรการตรวจสอบ และปิดบัญชีม้าหรือน่าเชื่อว่าเป็นบัญชีม้า โดยเฉพาะในกรณีบัญชีที่เปิดในนามของคนต่างชาติ และนิติบุคคล

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

จากการวิจัยได้องค์ความรู้รูปแบบการแก้ปัญหาการถูกหลอกลวงทางดิจิทัลและการฉ้อโกงออนไลน์ อธิบายได้ว่าในระยะสั้นรัฐควรจัดตั้งศูนย์รับเรื่องร้องเรียนจากประชาชนที่ตกเป็นเหยื่อ และดำเนินการได้อย่างรวดเร็วทันท่วงทีในการติดตามเงิน และจับกุมกลุ่มคนร้ายอย่างเด็ดขาด ควรมีการตรวจสอบ และปิดกั้นช่องทางเข้าออกตามแนวชายแดนประเทศกัมพูชาและพม่าสำหรับคนไทยผ่านเข้าออกเป็นประจำว่าเข้าไปอะไร หรือมีกิจการใดในประเทศดังกล่าว ซึ่งน่าจะเป็นกลุ่มแก๊งค์คอลเซ็นเตอร์ทำการหลอกลวงทางออนไลน์ แล้วทำการสืบสวนสอบสวนเพื่อดำเนินคดี จะทำให้กลุ่มอาชญากรลดหรือไม่กล้าเดินทางเข้าออกประเทศดังกล่าว สำหรับในระยะยาวรัฐควรพัฒนาระบบความปลอดภัยของผู้ให้บริการ

เครือข่ายโทรศัพท์ และธนาคารให้มีประสิทธิภาพเป็นที่น่าเชื่อถือของประชาชน และที่สำคัญรัฐควรออกกฎหมายใช้มาตรการเดียวกับประเทศสิงคโปร์ที่ให้ธนาคาร และเครือข่ายผู้ให้บริการทางโทรศัพท์รับผิดชอบต่อความเสียหายของเหยื่อร่วมกันรูปแบบการแก้ปัญหาการถูกหลอกลวงทางดิจิทัลและการฉ้อโกงออนไลน์ แสดงได้ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 รูปแบบการแก้ปัญหาการถูกหลอกลวงทางดิจิทัลและการฉ้อโกงออนไลน์

เอกสารอ้างอิง

ฉัตรชัย ศรีเมืองกาญจนา. (2562). *การบริหารจัดการด้านความมั่นคงพื้นที่ชายแดนของประเทศไทย.* กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.

ชรินทร์ทิพย์ ปั้นสุวรรณ และสุมนทิพย์ จิตสว่าง. (2566). *แนวทางการกำกับดูแลการรับมือภัยคุกคามความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ขององค์กรในยุคดิจิทัล.* กรุงเทพฯ: คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธน หาพิพัฒน์. (2567). *สถานการณ์การถูกหลอกลวงผ่านช่องทางออนไลน์: กรณีศึกษาประชาชนอายุ 15-79 ปีไปทั่วทุกภูมภาคของประเทศ.* กรุงเทพฯ: คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปฏิพล วงศ์ศรีกุล. (2565). *อาชญากรรมทางไซเบอร์ในประเทศไทย*. เข้าถึงได้จาก https://www.inter-riskthai.co.th/th/cybercrime-in-thailand/

สำนักข่าวทูเดย์. (2566). *"อาชญากรรมทางไซเบอร์" ที่คนไทยตกเป็นเหยื่อมากที่สุด*. เข้าถึงได้จาก https://workpointtoday.com/news-182/

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2566). *เตือนภัยออนไลน์.com*. เข้าถึงได้จาก https://pctpr.police.go.th/home.php

Bangkok Bank InnoHub. (2565). *อาชญากรรมทางไซเบอร์ (Cyber Crime) ภัยคุกคามตัวร้ายในโลกยุคดิจิทัล*. เข้าถึงได้จาก https://www.bangkokbankinnohub.com/th/what-is-cyber-crime/

Chen, S., Hao, M., Ding, F., Jiang, D., Dong, J., Zhang, S., & Gao, C. (2023). Exploring the global geography of cybercrime and its driving forces. *International Journal of Engineering Research and Applications (IJERA)*, 10(71), 1-10. https://doi.org/10.1057/s41599-023-01560-x

Cremer, F., Sheehan, B., Fortman, M., Kia, A. N., Mullins, M., Murphy, F., & Materne, S. (2022). Cyber risk and cybersecurity: a systematic review of data availability. *The Geneva Papers on Risk and Insurance - Issues and Practice*, 47(3), 698-736. https://doi.org/10.1057/s41288-022-00266-6

Ifenthaler, D., Cooper, M., Daniela, L., Sahin, M. (2023). Social anxiety in digital learning environments: an international perspective and call to action. *Int J Educ Technol High Educ,* 20, 50. https://doi.org/10.1186/s41239-023-00419-0

Pink, S., Lanzeni, D., & Horst, H. (2018). Data anxieties: Finding trust in everyday digital mess. *Big Data & Society*, 5(1), 1-14. https://doi.org/10.1177/2053951718756685

UN. Office of the High Commissioner for Human Rights. (2023). *Online Scam Operations and Trafficking into Forced Criminality in Southeast Asia: Recommendations for a Human Rights Response*. Bangkok: United Nations.

รูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทยเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน*

Corporate Social Responsibility Activities Management Model of Thai Bank for Sustainable Development

ประมุข จารีประสิทธิ์
Pramuk Jareeprasit
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, ประเทศไทย
Mahamakut Buddhist University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: aboutpoh@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการดำเนินงานกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย 2) สร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทยเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน และ 3) ประเมินรูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทยเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นการวิจัยโดยใช้เทคนิคการวิจัยแบบ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) มีกระบวนการ 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการกำหนดผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งประกอบด้วย ผู้บริหารและพนักงานของธนาคารจำนวน 17 คน ขั้นตอนการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ (EDFR รอบที่ 1) ที่ใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง ขั้นตอนการสอบถามความเห็นผู้เชี่ยวชาญ (EDFR รอบที่ 2) ที่ใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ และขั้นตอนสุดท้าย คือการเขียนรายงานผล โดยมีข้อค้นพบปรากฏตามผลวิจัยด้านล่าง

ผลการวิจัยพบว่า

1. การดำเนินงานกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย มี 7 ด้าน ประกอบด้วย 1) กิจกรรมด้านการศึกษา 2) กิจกรรมด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ 3) กิจกรรมด้านศาสนา กีฬา และศิลปวัฒนธรรม 4) กิจกรรมด้านสวัสดิการสังคม 5) กิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม 6) กิจกรรมด้านสาธารณสุข 7) กิจกรรมด้านการบรรเทาสาธารณภัย

---

*ได้รับบทความ: 11 ธันวาคม 2567; แก้ไขบทความ: 22 มกราคม 2568; ตอบรับตีพิมพ์: 29 มกราคม 2568
Received: December 11, 2024; Revised: January 29, 2025; Accepted: January 29, 2025

2. รูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของ ธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ได้แก่ 1) ชื่อรูปแบบ 2) หลักการแนวคิดของรูปแบบ 3) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ 4) องค์ประกอบของรูปแบบ ได้แก่ (1) แนวทางการดำเนินงาน (2) การกำหนดนโยบายองค์การ (3) การกำหนดกลยุทธ์ (4) การขับเคลื่อนกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมสู่การปฏิบัติ (5) การเปิดเผยข้อมูล และ 5) เงื่อนไขความสำเร็จ

3. ผลการประเมินรูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินงานกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยมีผู้เชี่ยวชาญประเมินพบว่า รูปแบบมีความเป็นไปได้ มีความเหมาะสม มีความถูกต้อง และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง

คำสำคัญ: รูปแบบการบริหารจัดการ; กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม; ธนาคารไทย; การพัฒนาอย่างยั่งยืน

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study the implementation of corporate social responsibility (CSR) activities of Thai banks, 2) to create and develop a management model for the implementation of CSR activities by Thai banks aimed at sustainable development, and (3) to evaluate the management model for the implementation of CSR activities by Thai banks for sustainable development using the Ethnographic Delphi Future Research (EDFR) technique, and the process consists of four steps: 1) Expert Selection Step: This involves 17 experts, including bank executives and employees. 2) Expert Interview Step (EDFR Round 1): Using semi-structured interview guides as the research instrument. 3) Expert Opinion Survey Step (EDFR Round 2): Using structured interviews as the research instrument. 4) Final Step: Writing the report on the results. The findings appear according to the research results below.

The results revealed that:

1. The implementation of corporate social responsibility (CSR) activities by Thai banks, including: 1) Educational activities. 2) Economic development activities. 3) Religious, sports, and cultural activities. 4) Social welfare activities. 5) Environmental activities. 6) Public health activities. 7) Disaster relief activities.

2. The management model for implementing corporate social responsibility (CSR) activities by Thai banks for sustainable development includes: 1) Model name. 2) Principles

and concept of the model. 3) Objectives of the model. 4) Factors of the model: 1. Operational guidelines. 2. Organizational policy formulation. 3. Strategy formulation. 4. Implementation of CSR activities. 5. Information disclosure. 5) Conditions for success.

3. The results of the evaluation of the management model for implementing corporate social responsibility (CSR) activities by Thai banks for sustainable development, developed by the researcher, indicate that experts found the model to be feasible, appropriate, accurate, and practically applicable.

Keywords: Management Model; Corporate Social Responsibility Activities; Thai Banks; Sustainable Development

1. บทนำ

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 ในการประชุมสุดยอดระดับโลกด้านสิ่งแวดล้อม (Earth Summit) ได้เสนอให้ปรับทิศทางการพัฒนาประเทศที่ขาดความสมดุลเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) โดยสร้างความสมดุล 3 ด้าน คือ ด้านความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ ควบคู่กับการสร้างสังคมให้เข้มแข็ง และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และในปี พ.ศ. 2542 จากการประชุมเวทีเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum: WEF) นายโคฟี อันนัน (Kofi Annan) เลขาธิการองค์การสหประชาชาติในขณะนั้น ได้เรียกร้องให้องค์กรทุกประเทศแสดงความเป็นพลเมืองที่ดีของโลก (Good Global Citizenship) โดยนอกจากจะดำเนินธุรกิจเพื่อมุ่งหวังกำไรสูงสุด และเน้นการเจริญเติบโตขององค์กรแล้ว องค์กรควรแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม โดยยึดหลักการดำเนินธุรกิจอย่างโปร่งใส ไม่เอาเปรียบผู้บริโภค และเอาใจใส่ดูแลสังคมส่วนรวม ทำให้แนวคิดความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจหรือที่เรียกว่า CSR (Corporate Social Responsibility) เป็นที่พูดถึงมากยิ่งขึ้นตามลำดับ (นิภา วิริยะพัฒน์, 2552, หน้า 193-205)

สภาธุรกิจโลกเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน (World Business Council for Sustainable Development) ได้นิยามความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร คือ ความมุ่งมั่นหรือพันธสัญญาที่ธุรกิจมีอยู่อย่างต่อเนื่องในการที่จะประพฤติปฏิบัติอย่างมีจริยธรรม และมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจ ให้ความช่วยเหลือด้วยการปรับปรุงคุณภาพชีวิต ตลอดจนมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจในการพัฒนาชุมชนท้องถิ่นและสังคมในวงกว้าง อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันแนวทางในการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบไปจากเดิมที่แสดงความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการให้ความช่วยเหลือต่างๆ หรือการบริจาค มาเป็นรูปแบบการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการดำเนินกิจกรรมที่ตอบโจทย์ผู้มีส่วนได้เสียมากขึ้น หรือบางแห่งดำเนินกิจกรรมโดยใช้ตามมาตรฐานระหว่างประเทศ (ISO) ว่าด้วยความ

รับผิดชอบต่อสังคม ที่เรียกว่ามาตรฐาน ISO 26000 (ISO 26000 Social Responsibility) ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ได้พัฒนาขึ้นโดยองค์กรระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน (The International Organization for Standardization: ISO) โดยมาตรฐาน ISO 26000 นี้ ได้กำหนดให้องค์กรที่ผ่านมาตรฐาน จะต้องแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมที่ตอบสนองต่อความต้องการของภาคส่วนต่างๆ ในสังคม เช่น แสดงความรับผิดชอบต่อผลกระทบจากองค์กรที่มีต่อสังคมเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม การเคารพสิทธิมนุษยชน การเคารพต่อผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้เสีย เป็นต้น (องค์การตลาด กระทรวงมหาดไทย, 2564)

ปัจจุบันกระแสของการแสดงความรับผิดชอบต่อโลกขององค์กรทางธุรกิจ กำลังทวีความสำคัญและกลายเป็นแนวคิดและวิธีการบริหารจัดการธุรกิจที่ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกลุ่มต่างๆ (สถาบันธุรกิจเพื่อสังคม, 2556; Luo, & Bhattacharya, 2006, pp 1-18; Adeyemo, Oyebamiji, & Alimi, 2013, pp. 54-63) และกำลังเป็นที่นิยมในกลุ่มประชาชนทั่วไป ซึ่งคาดหวังว่าองค์กรทางธุรกิจจะต้องดำเนินกิจการอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของโลก และต้องแสดงให้เห็นว่าองค์กรมิได้มุ่งหวัง แต่เพียงกำไรแต่ยังกระจายกำไรนั้นไปยังสังคมทั่วไป ซึ่งหากองค์กรสามารถปฏิบัติได้ จะส่งผลให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดี ลูกค้าเกิดความประทับใจ ให้ความสนใจต่อตราสินค้า เกิดความรู้สึกอยากจะใช้สินค้าและบริการ รวมถึงนำไปสู่การเป็นลูกค้าที่มีความจงรักภักดีต่อตราสินค้าในอนาคต (Matten & Crane, 2005, pp. 166-179) นอกจากนี้ งานวิจัยของ McWilliams & Siegel (2001, pp. 117-127) ได้ยืนยันว่าธุรกิจที่ได้แสดงความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างต่อเนื่อง และเป็นที่ยอมรับของประชาชนโดยทั่วไป จะสามารถประหยัดงบประมาณด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์ลงได้อย่างต่อเนื่อง มากไปกว่านั้นการทำกิจกรรมเพื่อสังคมไม่ได้เกิดประโยชน์ต่อการสร้างภาพลักษณ์ขององค์กรเพียงเท่านั้น แต่ยังเป็นการส่งเสริมให้เกิดการสื่อสารสองทาง (Two way Communication) ระหว่างลูกค้าและองค์การทางธุรกิจ ซึ่งจะทำให้องค์กรธุรกิจสามารถทราบได้ว่าทิศทางการบริโภคของลูกค้าเป็นอย่างไร จากการที่ได้ร่วมทำกิจกรรมด้วยกัน โดยเฉพาะในกิจกรรมทางธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการ (สุรมน ไทยเกษม, 2560, หน้า 242-251) โดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น อังกฤษ และประเทศออสเตรเลีย มีงานวิจัยรองรับว่า การดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมสามารถทำให้เกิดลูกค้ารายใหม่เพิ่มขึ้นมา โดยเฉพาะจากกลุ่มลูกค้าเก่าที่มีความรู้สึกดีต่อภาพลักษณ์ขององค์การและบอกต่อลูกค้าใหม่ จึงนับได้ว่าการใช้กลยุทธ์สร้างภาพลักษณ์ของการเป็นองค์การที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม สามารถเพิ่มความสำเร็จในการดำเนินกิจการได้ (Lichtenstein, Drumwright, & Braig, 2004, pp. 16-32; Stanwick & Stanwick, 1998, pp. 195-204; Godfrey, 2005, pp. 777-798; Chapple & Moon, 2005, pp. 415-441; Owen & Scherer, 1993, pp. 11-16)

สำหรับประเทศไทย จากการสำรวจความพร้อมขององค์กรและหน่วยงานในประเทศไทยเพื่อรองรับการปฏิบัติตามมาตรฐานสากลว่าด้วยความรับผิดชอบต่อสังคม (ISO 26000) โดยสำรวจองค์กรภาครัฐ ภาคธุรกิจ องค์กรพัฒนาเอกชน และอื่นๆ พบประเด็นสำคัญที่น่าสนใจคือ องค์กรมีความรู้และ

ความเข้าใจไม่ตรงกันต่อประเด็นความรับผิดชอบต่อสังคม องค์กรบางแห่งยังไม่มีทิศทางและนโยบายการดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมที่ชัดเจน การออกแบบและพัฒนากิจกรรมเพื่อสังคมของหน่วยงานต่างๆ ในองค์กรยังเป็นลักษณะต่างคนต่างทำ โดยไม่คำนึงถึงความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย นอกจากนั้นองค์กรยังไม่เข้าใจในบริบทของคำว่าความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างถ่องแท้ แต่ละองค์กรมีความเข้าใจและมีแนวปฏิบัติไม่ตรงกัน และเมื่อดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมภายใต้ความเข้าใจนั้น ส่งผลให้ในภาพรวมองค์กรธุรกิจและประเทศไทยยังไม่ได้รับประโยชน์ระยะยาวจากกิจกรรมที่ทำ

ในส่วนของภาคการเงินการธนาคารในประเทศไทย ได้มีการให้ความสำคัญและกล่าวถึงความรับผิดชอบต่อสังคมมาโดยตลอดเช่นเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากในงาน Bangkok Sustainable Banking Forum 2019 ที่จัดขึ้นเพื่อสร้างความตระหนักรู้และขับเคลื่อนหลักคิดการธนาคารเพื่อความยั่งยืน หนึ่งในคำถามที่ถูกถามกันมากที่สุด คือ “การธนาคารเพื่อความยั่งยืน” หรือ Sustainable Banking คือเรื่องเดียวกับความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันการเงินใช่หรือไม่ และเรื่องนี้มีความสำคัญอย่างไร มีความคืบหน้าเพียงใด และสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาเพื่อความยั่งยืนที่สหประชาชาติประกาศใช่หรือไม่ ทั้งนี้ ไม่เพียงแต่เสียงเรียกร้อง หรือการตั้งคำถามที่เกิดขึ้นในประเทศ การดำเนินกิจกรรม หรือการมีความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย ยังถูกกดดันจากนักลงทุนสถาบันที่ให้ความสำคัญกับความยั่งยืน โดยนักลงทุนสถาบันมักจะกำหนดนโยบายลงทุนเฉพาะสถาบันการเงินที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม มีงานศึกษาหลายชิ้นชี้ว่า นักลงทุนมักจะชอบบริษัทที่คำนึงถึง Sustainability เพราะเท่ากับบริษัทได้ป้องกันความเสี่ยงสำคัญระดับหนึ่งแล้ว กล่าวคือ บริษัทที่คำนึงถึงความยั่งยืนจะได้รับความไว้ใจจากสังคม หรือมี “License to operate” และที่สำคัญบริษัทที่คำนึงถึงความยั่งยืน มีแนวโน้มที่จะเติบโตหรือมี “License to grow”

ดังนั้น จึงมีความเชื่อว่าหากธนาคารหรือสถาบันการเงิน สามารถพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนขึ้นมาได้ จะทำให้ธนาคารไทยเป็นองค์กรที่มีประสิทธิภาพสูง มีความรับผิดชอบ มีจรรยาบรรณ คำนึงถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่ม สามารถสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ว่าการดำเนินงานกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทยเป็นไปโดยยึดประโยชน์ของประชาชนและสังคมเป็นหลักบนพื้นฐานที่มุ่งเน้นการปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ด้วยจิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อภารกิจและหน้าที่ด้วยความเสมอภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งการคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ตามแนวทางและเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของประชาคมโลก และยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561-2580) เพื่อการพัฒนาประเทศแบบบูรณาการที่ส่งเสริมการใช้ทรัพยากรอย่างรู้คุณค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงและยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ประเทศไทย ที่กล่าวว่า “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการดำเนินงานกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย
2. เพื่อสร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินงานกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทยเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
3. เพื่อประเมินรูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทยเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย ที่ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกผู้ให้ข้อมูลอย่างเจาะจง คือ สรรหาผู้ให้ข้อมูลที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับกิจกรรมเพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารในเมืองไทย เช่น เป็นผู้ที่รับผิดชอบในกิจกรรมเพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายหรือเป็นผู้ที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมการรับผิดชอบต่อสังคม โดยเลือกผู้ให้ข้อมูลที่สามารถให้ข้อมูลได้หลากหลาย เพียงพอ และเอื้อต่อการวิเคราะห์ และนำไปสู่ความเข้าใจประเด็นที่ศึกษาได้แก่ ผู้บริหาร ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคาร หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย โดยแบ่งกลุ่มเป้าหมายออกเป็น 2 กลุ่ม จำนวน 17 คน ดังนี้

1. กลุ่มผู้บริหารของธนาคาร จำนวน 10 คน โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้ 1) เป็นผู้บริหารระดับสูงของกลุ่มธนาคารเอกชน กลุ่มธนาคารรัฐบาล หรือกลุ่มธนาคารที่ร่วมทุนกับต่างประเทศแห่งใดแห่งหนึ่งที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในสายงาน หรือฝ่ายงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารกิจกรรมเพื่อสังคมของธนาคารนั้นๆ และหรือ 2) เป็นผู้บริหารระดับสูงของกลุ่มธนาคารเอกชน กลุ่มธนาคารรัฐบาล หรือกลุ่มธนาคารที่ร่วมทุนกับต่างประเทศแห่งใดแห่งหนึ่ง ที่มีความรู้ความเข้าใจในบริบทด้านการจัดกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคาร หรือมีส่วนเกี่ยวข้องด้านใดด้านหนึ่งในการผลักดันกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารนั้นๆ ให้ประสบความสำเร็จ 3) มีตำแหน่งในองค์กรในระดับผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายขึ้นไป และทำงานมาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ปี

2. กลุ่มพนักงานระดับปฏิบัติการของธนาคาร จำนวน 7 คน โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้ 1) เป็นพนักงานระดับปฏิบัติการของกลุ่มธนาคารเอกชน กลุ่มธนาคารรัฐบาล หรือกลุ่มธนาคารที่ร่วมทุนกับต่างประเทศแห่งใดแห่งหนึ่งที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในสายงาน หรือฝ่ายงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารกิจกรรมเพื่อสังคมของธนาคารนั้นๆ และหรือ 2) เป็นพนักงานระดับปฏิบัติการของกลุ่มธนาคารเอกชน กลุ่มธนาคารรัฐบาล หรือกลุ่มธนาคารที่ร่วมทุนกับต่างประเทศแห่งใดแห่งหนึ่ง ที่มีความรู้ความเข้าใจในบริบทด้านการจัดกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคาร หรือมีส่วนเกี่ยวข้องด้านใดด้านหนึ่งในการผลักดัน

กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารนั้นๆ ให้ประสบความสำเร็จ หรือเคยมีประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อสังคมของธนาคารอย่างเป็นประจำ 3) มีตำแหน่งในองค์กรในระดับไม่เกินหัวหน้าส่วนงาน

เมื่อผู้วิจัยกำหนดกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้แล้ว ได้ดำเนินการทำความรู้จักกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญโดยศึกษาจากเอกสาร สนทนากับผู้รู้ ติดต่อหาข้อมูลเบื้องต้น โดยผู้วิจัยต้องใช้ความรู้ และวิจารณญาณของตนเองในการตัดสินใจ คำนึงถึงการกระจาย ความครอบคลุม และความหลากหลายของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญโดยมุ่งหวังความเป็นตัวแทนที่ดี และความหลากหลายของผู้ให้ข้อมูลด้วย ทั้งนี้ วิธีที่ใช้วิเคราะห์แนวทางการบริหารจัดการ และรูปแบบของกิจกรรมที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อให้ได้รูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมที่เหมาะสมมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคการวิจัยแบบ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) ในการสร้างและพัฒนารูปแบบ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ ที่ผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Objective Congruence: IOC) ระหว่างข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์กับวัตถุประสงค์การวิจัยที่กำหนด ในระดับค่าที่ 0.96 โดยผู้ให้สัมภาษณ์จะได้รับการบันทึกเสียงจากการสนทนา ในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และอนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บบันทึกและใช้ข้อมูลตามกฎหมาย PDPA (Personal Data Protection Act) เป็นระยะเวลา 10 ปี ทั้งนี้ งานวิจัยมีขอบเขตด้านเวลาอยู่ที่ระยะเวลา 1 ปี

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การศึกษาเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาการดำเนินงานกิจกรรม ความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารของธนาคาร และผู้เกี่ยวข้องกับกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย และจากการศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้อง รายงานประจำปีและเว็บไซต์ของธนาคาร พบว่าการดำเนินงานกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทยมี 7 ด้าน ประกอบด้วย 1) กิจกรรมด้านการศึกษา 2) กิจกรรมด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ 3) กิจกรรมด้านศาสนา กีฬา และศิลปวัฒนธรรม 4) กิจกรรมด้านสวัสดิการสังคม 5) กิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม 6) กิจกรรมด้านสาธารณสุข 7) กิจกรรมด้านการบรรเทาสาธารณภัย

2. การสร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินงานกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ด้วยกระบวนการ EDFR จากการสอบถามผู้เชี่ยวชาญได้ทำการสรุปผล รูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ได้แก่ ชื่อรูปแบบ หลักการแนวคิดของรูปแบบ วัตถุประสงค์ของรูปแบบ

องค์ประกอบของรูปแบบ และเงื่อนไขความสำเร็จ โดยในส่วนขององค์ประกอบของรูปแบบ ประกอบด้วย 1) องค์ประกอบที่ 1 แนวทางการดำเนินงาน (Approach) ได้แก่ การพิจารณาใช้มาตรฐานการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR Standard) การศึกษาและทำความเข้าใจบริบทขององค์กร (Context Analysis) การเชื่อมโยงผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholder Engagement) และการกำหนดประเด็นสาระสำคัญ (Materialities Assessment) 2) องค์ประกอบที่ 2 การกำหนดนโยบายองค์การ (Policy) ได้แก่ การกำหนดนโยบายองค์การ (Policy Formulating) การประกาศใช้นโยบายองค์การ (Policy Promulgating) และ การกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จภาพรวม (Policy Indicators Defining) 3) องค์ประกอบที่ 3 การกำหนดกลยุทธ์ (Strategy) ได้แก่ การกำหนดกรอบกลยุทธ์การดำเนินงาน (Strategy Formulating) การกำหนดแผนปฏิบัติการ (Action Plans Setting) และการกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จกลยุทธ์ (Strategic Indicators Defining) 4) องค์ประกอบที่ 4 การขับเคลื่อนกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมสู่การปฏิบัติ (Implementation) ได้แก่ การกำหนดผู้รับผิดชอบ (Responsible Person Assignment) การดำเนินการตามแผน (Plan Implementation) และ การสรุปผลการดำเนินงาน (Results Summary) และ 5) องค์ประกอบที่ 5 การเปิดเผยข้อมูล (Disclosure) ได้แก่ การรวบรวมและวางระบบจัดเก็บข้อมูล (Data Collection) การตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล (Data Verification) การวิเคราะห์และประเมินผลการดำเนินงาน (Data Evaluation) การเปิดเผยและสื่อสารผลการดำเนินงานต่อผู้มีส่วนได้เสีย (Data Disclosure) และ การทบทวนประเด็นที่ต้องการพัฒนาหรือปรับปรุง (Materialities Reviewing)

3. การประเมินรูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทยเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ด้วยกระบวนการ EDFR ผลการประเมินรูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินงานกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยมีผู้เชี่ยวชาญประเมินพบว่า รูปแบบมีความเป็นไปได้ มีความเหมาะสม มีความถูกต้อง และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน สามารถนำมาอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย สามารถเป็นไปในรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการหลักในธุรกิจธนาคาร หรือเป็นรูปแบบของโครงการและกิจกรรมต่างๆ ดังเช่นงานวิจัยของสุรมน ไทยเกษม (2560, หน้า 242-251) เพ็ญประภา วงศ์ทอง และศศิพรรณ บิลมาโนชญ์ (2560, หน้า 107-120) จำแนกกิจกรรมเพื่อสังคม ออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านพัฒนาเยาวชนและส่ง

เสริมการเรียนรู้ 2) ด้านคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อม และ 3) ด้านการสร้างเครือข่ายจิตอาสา สอดคล้องกับสุมินทร เบ้าธรรม และคณะ (2563, หน้า 55-66) ที่ศึกษาวิจัยและเปิดเผยข้อมูลกิจกรรมเพื่อสังคมในกลุ่มธุรกิจการเงิน ได้ดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นด้านคุณภาพชีวิตและสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านการศึกษา สอดคล้องกับแนวคิดของ Kotler, & Lee (2005) ได้กำหนดรูปแบบการดำเนินกิจกรรมทางสังคมมากถึง 7 รูปแบบ ได้แก่ 1) การส่งเสริมรับรู้ประเด็นทางสังคมในวงกว้าง 2) การตลาดเกี่ยวเนื่องกับประเด็นสังคม 3) การตลาดเพื่อสังคม 4) การบริจาค 5) การอาสาช่วยเหลือชุมชน 6) การประกอบธุรกิจด้วยความรับผิดชอบต่อสังคม และ 7) การพัฒนาและส่งมอบผลิตภัณฑ์และบริการ ซึ่งอนันตชัย ยูรประถม (2550) เห็นว่า นอกจากการจำแนกกิจกรรมเพื่อสังคมออกเป็นประเภทแล้ว ควรมองในบริบทของธุรกิจขององค์กรประกอบด้วย เพราะการทำกิจกรรมเพื่อสังคมในองค์กรแต่ละประเภท มีกระบวนการคิด วัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ มนตรี ไทรโรจน์รุ่ง (2565, หน้า 78-90) ศึกษาวิจัยเรื่อง โมเดลความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพทางการเงินของธนาคารพานิชย์ในประเทศไทย พบว่า ธนาคารพาณิชย์มีการดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมในหลายด้าน โดยเฉพาะด้านชุมชนที่มีธนาคารพาณิชย์หลายแห่งให้การบริจาคเพื่อการกุศล เช่น เข้าช่วยเหลือเมื่อประสบภัยทางธรรมชาติ มีการบริจาคเงินหรือสิ่งของเพื่อสาธารณะหรือการกุศล ซึ่งเป็นแนวทางที่ปฏิบัติในรูปแบบดั้งเดิม (Traditional Approach) อย่างไรก็ตาม แนวคิดแบบใหม่ (A New Strategic Approach) ที่ยึดหลักการที่ว่า การทำกิจกรรมเพื่อสังคมจะต้องมุ่งเน้นไปที่เรื่องที่สอดคล้องกับค่านิยมขององค์กร และเป้าหมายขององค์กร (Iamandi, 2007, pp. 3-18) กำลังเกิดขึ้นอย่างจริงจังในปัจจุบัน เนื่องจากผู้บริหารธนาคารพานิชย์ ได้เล็งเห็นความสำคัญ และมีความพยายามปรับเปลี่ยนแนวทางการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมที่คุ้มค่าต่อการลงทุน และตอบโจทย์ประสิทธิภาพทางการเงินขององค์กรสูงสุด ในประการสำคัญ จะต้องสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีให้กับผู้มีส่วนได้เสียขององค์กรด้วย สอดคล้องกับแนวคิดการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม Carroll (1999, pp. 268-295); Maignan, Ferrell, & Hult (1999, pp. 455-469); Salmones, Crespo, & Bosque (2005, pp. 369-385) ที่อธิบายคล้ายกันว่า การแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมควรให้ความสำคัญกับทุกมิติทั้งภายในและภายนอกองค์กร เพราะมีส่วนเกี่ยวโยงกับความสัมพันธ์ของผู้มีส่วนได้เสีย นอกจากนั้น งานวิจัยของ McWilliams & Siegel (2001, pp. 117-127) ได้ยืนยันว่าธุรกิจที่ได้แสดงความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างต่อเนื่อง จะเป็นที่ยอมรับของสังคม สร้างความสัมพันธ์ที่ดีของผู้มีส่วนได้เสียกับองค์กร และสามารถช่วยองค์กรประหยัดงบประมาณด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์เรื่องต่างๆ ได้อีกด้วย

ผู้วิจัยเห็นว่า ธนาคารพาณิชย์ทุกธนาคารในประเทศไทย ควรริเริ่มบูรณาการความรับผิดชอบต่อสังคมเข้ากับกระบวนการหลักในธุรกิจของธนาคารตามเกณฑ์มาตรฐานระดับสากลเช่นเดียวกับในธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศ เช่น ในการนำเสนอผลิตภัณฑ์ทางการเงิน ควรควบคู่กับการให้ความรู้ความเข้าใจ

แจ้งถึงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการลงทุนให้ชัดเจน หรือการแจ้งเตือนภัยทางการเงิน ที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้บริการทางออนไลน์ เป็นต้น รวมทั้ง ปรับเปลี่ยนการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคม จากรายโครงการหรือกิจกรรมรายครั้งมาเป็นกระบวนการในธุรกิจที่สืบเนื่องต่อเนื่องไปไม่มีสิ้นสุด จึงจะส่งผลต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ทั้งนี้ จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า ประเด็นด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ที่ธนาคารพาณิชย์ไทยสามารถดำเนินงานได้ซึ่งจะสามารถตอบโจทย์ผู้มีส่วนได้เสียทั้งภายในและภายนอกองค์กร ประกอบไปด้วยทั้งหมด 7 ด้าน ได้แก่ 1) กิจกรรมด้านการศึกษา 2) กิจกรรมด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ 3) กิจกรรมด้านศาสนา กีฬา และศิลปวัฒนธรรม 4) กิจกรรมด้านสวัสดิการสังคม 5) กิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม 6) กิจกรรมด้านสาธารณสุข 7) กิจกรรมด้านการบรรเทาสาธารณภัย

2. การสร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทยเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญโดยใช้เทคนิคการวิจัยแบบ EDFR (Ethnographic Delphi Futures Research) ของจุมพล พูลภัทรชีวิน (2548 อ้างถึงใน วิโรจน์ สารรัตนะ, 2554) จะเห็นได้ว่า การบริหารจัดการโดยนำหลักการ แนวคิด แนวทาง หลักเกณฑ์ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อสังคมมาสร้างให้เป็นกลยุทธ์ขององค์กร สามารถกำหนดแนวทางการบริหารจัดการกิจกรรมเพื่อสังคมได้อย่างเป็นระบบ มีกระบวนการอย่างต่อเนื่อง ช่วยให้องค์กรสามารถขับเคลื่อนนโยบายการดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมอย่างมีกลยุทธ์ สอดคล้องกับบรินดา สัณหฉวี (2559, หน้า 142-143) ได้ทำวิจัยเรื่อง การรับมือกับมาตรการทางการค้าของสหภาพยุโรปโดยใช้ความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรมาตรฐานสากลสำหรับธุรกิจมี 7 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การกำหนดผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ปัญหาและความเสี่ยงขององค์กร 2) การศึกษากฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ของสหภาพยุโรป แนวปฏิบัติด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ขององค์กรตามมาตรฐาน ข้อตกลงโลกแห่งสหประชาชาติ มาตรฐานขององค์กรเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา มาตรฐานขององค์กรระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคม รวมทั้งความต้องการ ความคาดหวังของลูกค้าสหภาพยุโรป 3) การประเมินความพร้อมขององค์กร และความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ 4) การกำหนดนโยบายและแนวปฏิบัติด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร 5) การสื่อสารนโยบายความรับผิดชอบต่อสังคมแก่ผู้เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกองค์กร 6) การกำหนดดัชนีชี้วัดความสำเร็จของงาน 7) การประเมินผล การรายงานผล และการปรับปรุงการปฏิบัติงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นสิ่งสำคัญที่จำเป็นสำหรับบทบาทความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับอนันตชัย ยูรประถม (2550); สานิตย์ หนูนิล, วิโรจน์ เจษฎาลักษณ์ และจันทนา แสนสุข (2560, หน้า 59-84); อุไรรัตน์ อภิวัฒนกุล และจินตวีร์ เกษมศุข (2565, หน้า 293-306) ที่เห็นว่ากิจกรรมเพื่อสังคม จะต้องให้ความสำคัญกับผู้มีส่วนได้เสียทุกกลุ่ม ทั้งภายในและภายนอกให้ครบถ้วน มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็นและบริหารความสัมพันธ์เพื่อตอบสนองความคาดหวังและความต้องการจำเป็น พร้อมคำนึงถึงรูปแบบ วัตถุประสงค์

และองค์ประกอบที่จำเป็น และปัจจัยแห่งความสำเร็จต่างๆ จะเห็นได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคมที่เกิดขึ้นใหม่ จึงไม่ใช่เพียงว่าทำอย่างไรสังคมจะดีขึ้นเท่านั้น แต่ต้องพิจารณาถึงแนวคิดเชิงกลยุทธ์ในการดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมให้มีทิศทางที่เป็นระบบ มีความสอดคล้องกลมกลืนไปกับภารกิจขององค์การ สอดรับไปกับวัฒนธรรมองค์การสิ่งแวดล้อม ความเสี่ยงทางธุรกิจ รวมไปถึงเงื่อนไขการดำเนินงานขององค์การ (Freeman, Parmar, & Harrison, 2010; Porter and Kramer, 2006, pp. 1-5)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น การกำหนดแนวทางการบริหารจัดการกิจกรรมเพื่อสังคมได้อย่างเป็นระบบจึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญ และเป็นเหตุผลที่ผู้วิจัยจึงได้สร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเห็นว่ารูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย ที่มีประสิทธิภาพสามารถใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานเพื่อความยั่งยืนขององค์กรต้องประกอบด้วย 1) ชื่อรูปแบบ 2) หลักการแนวคิดของรูปแบบ 3) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ 4) องค์ประกอบของรูปแบบ และ 5) เงื่อนไขความสำเร็จ

3. ผลการยอมรับรูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น พบว่ารูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนมีความเหมาะสม เป็นไปได้และมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ ตามมาตรฐานของ Stufflebeam (2001) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบที่พัฒนาขึ้นจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญโดยใช้เทคนิคการวิจัยแบบ EDFR (Ethnographic Delphi Futures Research) เปิดโอกาสให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ความเชี่ยวชาญระหว่างกัน การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ การศึกษาหลักการแนวคิดและทฤษฎีเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิและผู้ใช้รูปแบบซึ่งเห็นว่า รูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนมีมาตรฐานความถูกต้อง (Accuracy standards) ความเหมาะสม (Propriety standards) ความเป็นไปได้ (Feasibility standards) และความเป็นประโยน์ (Utility standards) อยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากรูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับบริบท หลักการ วัตถุประสงค์ โครงสร้าง และแนวปฏิบัติในการดำเนินการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเห็นว่าการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมนั้นเมื่อเวลาผ่านไปบริบทองค์กรสามารถปรับเปลี่ยนไปตามสภาพสังคมและประเด็นความท้าทายของธุรกิจ ความเหมาะสมในเวลานี้จึงไม่ใช่ความเหมาะสมในอนาคต ดังนั้นองค์กรจำเป็นต้องพัฒนาและเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

รูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทยเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน จะสามารถทำให้เกิดความยั่งยืนในองค์กรได้ ถ้าธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยดำเนินกิจกรรมการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมหลากหลายในทุกมิติ ทั้งภายในและภายนอกองค์กร โดยจุดเน้นในการดำเนินกิจกรรมต้องครอบคลุมในมิติของเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม และควรริเริ่มบูรณาการความรับผิดชอบต่อสังคมเข้ากับกระบวนการหลักในธุรกิจของธนาคารตามเกณฑ์มาตรฐานระดับสากลเช่นเดียวกับในธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศ นอกจากนั้น ควรส่งเสริมกิจกรรมการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการสร้างกลไกการบริหารจัดการภายในองค์กรอย่างโปร่งใส เป็นธรรม ตรวจสอบได้ เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องยั่งยืน และในกรณีที่พบอุปสรรคในการดำเนินงาน ควรแจ้งธนาคารแห่งประเทศไทย ที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถาบันการเงินในการให้ความช่วยเหลือ โดยเฉพาะการสนับสนุนในระดับนโยบาย

2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำวิจัยครั้งต่อไป

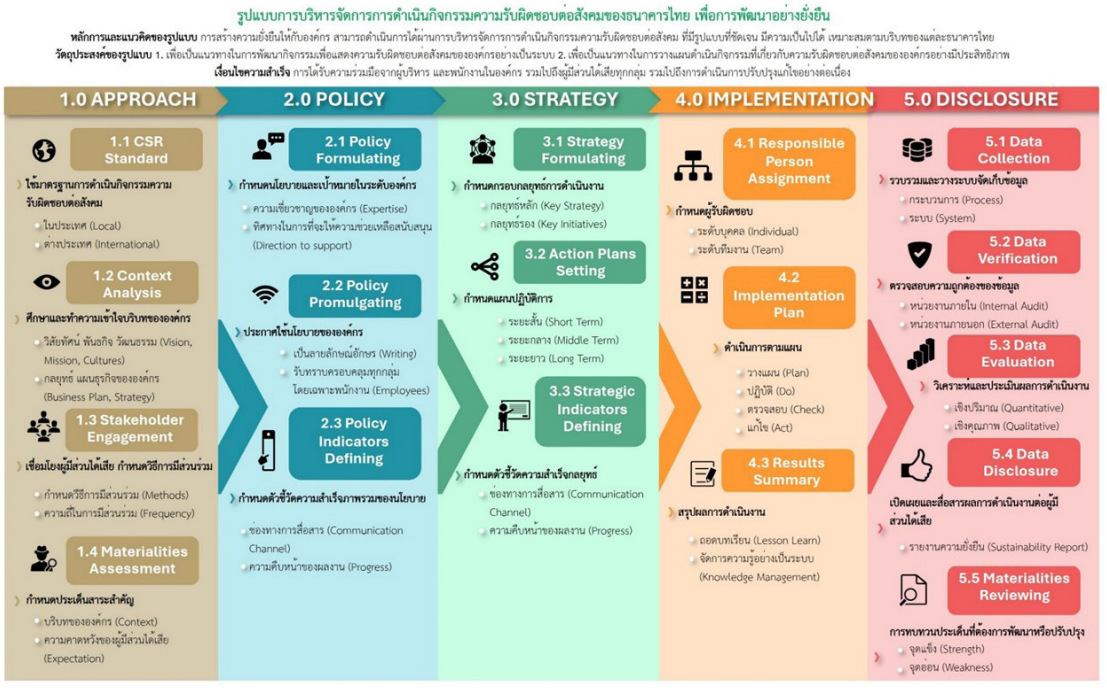
2.1 ควรศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จด้านการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อเป็นข้อมูลสำคัญในการขับเคลื่อนผลักดันและส่งเสริมธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันทางการเงินอื่นๆ เช่น ระเบียบวิจัยแบบใช้สถิติขั้นสูง

2.2 ควรศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ในการบริหารจัดการการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย หรือหน่วยงานอื่นต่อไป เช่น ระเบียบวิจัยแบบ PAR เป็นต้น

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

รูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ถูกสร้างขึ้นด้วยหลักการและแนวคิดในการสร้างความยั่งยืนให้กับองค์กร ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ผ่านการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม ที่มีรูปแบบชัดเจน มีความเป็นไปได้ และเหมาะสมกับบริบทของแต่ละธนาคารไทย โดยองค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นจากงานวิจัยพบว่าองค์ประกอบสำคัญในการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทยให้สำเร็จ เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย 1) แนวทางการดำเนินงาน (Approach) ได้แก่ การพิจารณาใช้มาตรฐานการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR Standard) การศึกษาและทำความเข้าใจบริบทขององค์กร (Context Analysis) การเชื่อมโยงผู้มีส่วนได้เสีย(Stakeholder Engagement) และการกำหนดประเด็นสาระสำคัญ (Materialities Assessment) 2) การกำหนดนโยบายองค์การ (Policy)

ได้แก่ การกำหนดนโยบายองค์การ (Policy Formulating) การประกาศใช้นโยบายองค์การ (Policy Promulgating) และการกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จภาพรวม (Policy Indicators Defining) 3) การกำหนดกลยุทธ์ (Strategy) ได้แก่ การกำหนดกรอบกลยุทธ์การดำเนินงาน (Strategy Formulating) การกำหนดแผนปฏิบัติการ (Action Plans Setting) และ การกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จกลยุทธ์ (Strategic Indicators Defining) 4) การขับเคลื่อนกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมสู่การปฏิบัติ (Implementation) ได้แก่ การกำหนดผู้รับผิดชอบ (Responsible Person Assignment) การดำเนินการตามแผน (Plan Implementation) และ การสรุปผลการดำเนินงาน (Results Summary) และ 5) การเปิดเผยข้อมูล (Disclosure) ได้แก่ การรวบรวมและวางระบบจัดเก็บข้อมูล (Data Collection) การตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล (Data Verification) การวิเคราะห์และประเมินผลการดำเนินงาน (Data Evaluation) การเปิดเผยและสื่อสารผลการดำเนินงานต่อผู้มีส่วนได้เสีย (Data Disclosure) และการทบทวนประเด็นที่ต้องการพัฒนาหรือปรับปรุง (Materialities Reviewing) ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปเป็นภาพองค์ความรู้ที่ได้รับจากการวิจัยรูปแบบการบริหารจัดการการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารไทย เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

นิภา วิริยะพัฒน์. (2552). ก้าวทันกระแส CSR: ความพร้อมสู่มาตรฐาน ISO26000. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย*, 29(3), 193-205.

บรินดา สัณหฉวี. (2559). ความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรในอุตสาหกรรมส่งออกอาหารไทยไปตลาดสหภาพยุโรป. *วารสารเซนต์จอห์น*, 19(24), 142-143.

เพ็ญประภา วงศ์ทอง และศศิพรรณ บิลมาโนชญ์. (2560). การรับรู้ข่าวสารและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมองค์กรเพื่อสังคม (CSR) ของพนักงานธนาคารไทยพาณิชย์จำกัด (มหาชน). *วารสารนิเทศสยามปริทัศน์*, 15(18), 107-120.

มนตรี ไทรโรจน์รุ่ง. (2565). โมเดลความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพทางการเงินของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย. *วารสารสวนสุนันทาวิชาการและวิจัย*, 16(2), 78-90. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/ssajournal/article/view/258118

วิโรจน์ สารรัตนะ. (2555). *แนวคิด ทฤษฎี และประเด็นเพื่อการบริหารทางการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: ทิพยวิสุทธิ์.

สถาบันธุรกิจเพื่อสังคม. (2556). *ความรับผิดชอบต่อสังคมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน*. กรุงเทพฯ: สถาบันธุรกิจเพื่อสังคมตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย.

สานิตย์ หนูนิล, วิโรจน์ เจษฎาลักษณ์ และจันทนา แสนสุข. (2560). ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลลัพธ์ของความรับผิดชอบต่อสังคมเชิงกลยุทธ์: การศึกษาเชิงประจักษ์ธุรกิจโรงแรมในประเทสไทย. *จุฬาลงกรณ์ธุรกิจปริทัศน์*, 39(153), 59-84. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/CBSReview/article/view/108118/85568

สุมินทร เบ้าธรรม, โสภิดา สัมปัตติกร, ฐานิตย์ เกษร, ชนันทร สวนดอกไม้, ธนพิมพ์ ชุมกาแสง และรุ่งทิวา เหระวัน. (2563). กิจกรรมเพื่อสังคมของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. *วารสารวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*, 2(3), 55-66. https://so08.tci-thaijo.org/index.php/MSJournal/article/view/3544/2577

สุรมน ไทยเกษม. (2560). องค์ประกอบของการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย. *วารสารสมาคมนักวิจัย,* 22(2), 242-251. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/jar/article/view/243064/165127

องค์การตลาด กระทรวงมหาดไทย. (2564). *แผนแม่บทความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2564-2568)*. กรุงเทพฯ: กระทรวงมหาดไทย.

อนันตชัย ยูรประถม. (2550). *CSR จากแนวคิดสู่วิธีการปฏิบัติ*. เข้าถึงได้จาก http://www.tpconsult.co.th/news/CSR.pdf

อุไรรัตน์ อภิวัฒนกุล และจินตวีร์ เกษมศุข. (2565). รูปแบบกิจกรรมความรับผิดชอบสังคมกับความยั่งยืนของธุรกิจกรณีศึกษา บมจ. ทรู คอร์ปอเรชั่น. *วารสารปัญญาภิวัฒน์*, 14(3), 293-306. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/pimjournal/article/view/260829/176655

Adeyemo, S. A., Oyebamiji, F. F., & Alimi, K. O. (2013). An Evaluation of factors Influencing Corporate Social Responsibility in Nigerian Manufacturing Companies. *International Journal of Academic Research in Economics and Management Sciences,* 2(6), 54-63. http://dx.doi.org/10.6007/IJAREMS/v2-i6/441

Carroll, A. B. (1999). Corporate social responsibility: Evolution of a definitional construct. *Business and Society*, 38(3), 268-295. https://doi.org/10.1177/000765039903800303

Chapple, W., & Moon, J. (2005). Corporate Social Responsibility (CSR) in Asia: A Seven-Country Study of SCR Web Site Reporting. *Business & Society*, 44, 415-441. https://doi.org/10.1177/0007650305281658

Freeman, R. E., Parmar, B. L., & Harrison, J. S. (2010). *Stakeholder theory: The state of the art. The Academy of Management Annals*. Retrieved from https://scholarship.richmond.edu/management-faculty-publications/99/

Godfrey, P. C. (2005). The Relationship between Corporate Philanthropy and Shareholder Wealth: A Risk Management Perspective. *Academy of Management Review*, 30, 777-798. https://doi.org/10.5465/amr.2005.18378878

Iamandi, I. (2007). Corporate Social Responsibility and Social Responsiveness in a Global Business Environment a Comparative Theoretical Approach. *Romanian Economic Journal*, 10(23), 3-18.

Kotler, P., & Lee, N. (2005). *Corporate Social Responsibility: Doing the Most Good for Your Company and your Cause.* New Jersey: John Wiley & Sons.

Lichtenstein, D. R., Drumwright, M. E., & Braig, B. M. (2004). The effects of corporate social responsibility on customer donations to corporate-supported nonprofits. *Journal of Marketing*, 68, 16-32. https://doi.org/10.1509/jmkg.68.4.16.42726

Luo, X., & Bhattacharya, C. B. (2006). Corporate Social Responsibility, Customer Satisfaction, and Market Value. *Journal of Marketing*, 70(4), 1-18. https://doi.org/10.1509/jmkg.70.4.1

Maignan, I. S. J., Ferrell, O. C., & Hult, G. T. M. (1999). Corporate citizenship: Cultural antecedents and business benefits. *Journal of the Academy of Marketing Science,* 27(4), 455-469. https://doi.org/10.1177/0092070399274005

Matten, D., & Crane, A. (2005). Corporate Citizenship: Toward an Extended Theoretical Conceptualization. *The Academy of Management Review,* 30(1), 166-179. https://doi.org/10.5465/amr.2005.15281448

McWilliams, A., & Siegel, D. (2001). Corporate social responsibility: A theory of the firm perspective. *Academy of Management Review*, 26(1), 117-127. https://doi.org/10.2307/259398

Owen, C. L., & Scherer, R. F. (1993). Social responsibility and market share. *Review of Business,* 15(1), 11-16.

Porter, M. E. and Kramer, M. R. (2006). Strategy and Society: The Link between Competitive Advantage and Corporate Social Responsibility. *Harvard Business Review,* 84(12), 1-15.

Salmones, M. d. M. G. d. l., Crespo, A. H. & Bosque, I. R. d. (2005). Influence of Corporate Social Responsibility on Loyalty and Valuation of Services. *Journal of Business Ethics*, 61, 369-385. https://doi.org/10.1007/s10551-005-5841-2

Stanwick, P. A., & Stanwick, S. D. (1998). The Relationship between Corporate Social Performance, and Organizational Size, Financial Performance, and Environmental Performance: An Empirical Examination. *Journal of Business Ethics,* 17, 195-204. https://doi.org/10.1023/A:1005784421547

Stufflebeam, D. L. (2001). *Evaluation models.* San Francisco, CA: Jossey-Bass.

The Efficiency of Public Employment Services in Chongqing Public Transport Vocational College, Chongqing, China*

Li Yuan, Winit Pharcharuen, Non Napratansuk and Jariya Koment
School of Administrative Studies, Maejo University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: winit.phacharuen@gmail.com

Abstract

The purpose of this paper is to explore the efficiency of the public employment service of Chongqing Public Transportation Vocational College and analyze its impact on students' employment and career development. Through an in-depth study of the college's public employment services, this paper attempts to reveal its strengths and weaknesses in actual operation and puts forward corresponding suggestions for improvement. This paper aims to evaluate the efficiency of the college's public employment services, assessing their impact on student career success and identifying opportunities for improvement. The study focuses on three key objectives: 1) examining the current state of public employment services at Chongqing Public Transport Vocational College, 2) identifying factors influencing these services, and 3) proposing strategies to enhance their effectiveness. A quantitative research design was employed, involving the distribution of 220 electronic questionnaires to teachers with over one year of experience at the college. The research utilized a Likert scale for data collection, supplemented by demographic information, annual reports, and employment-related statistics. A calculated sample size of 196 was used to ensure robust analysis. Three theoretical frameworks guided this study: Quality Management Theory as the primary lens, supported by Human Capital Theory and Employment Service Chain Theory.

The results revealed that: 1) The current challenges in public employment services, including job instability, employment difficulties, and a shortage of qualified

*ได้รับบทความ: 8 มกราคม 2568; แก้ไขบทความ: 25 มีนาคม 2568; ตอบรับตีพิมพ์: 30 มีนาคม 2568
Received: January 8, 2025; Revised: March 30, 2025; Accepted: March 30, 2025

teachers, 2) critical factors affecting employment quality, security, environment, and information, and 3) recommendations for policy enhancements, such as prioritizing employment policies, optimizing support systems, strengthening vocational training, and improving teacher quality. This research underscores the importance of refining public employment services to better support students' career aspirations, ultimately contributing to the college's mission of fostering a skilled and resilient workforce in the transportation industry.

Keywords: Service efficiency; employment quality; Public employment; Vocational colleges

1. Introduction

With the continuous development of China's economy and the optimization of its industrial structure, the employment market is facing an increasingly complex and volatile environment. In this context, the efficiency and quality of public employment services of higher vocational colleges and universities, as an important base for cultivating high-quality skilled talents, play a crucial role in promoting the smooth employment and career development of students.

Over the past decade, the proliferation of higher education institutions and the burgeoning number of graduates have reshaped the employment dynamics, culminating in a record high of 11 million graduates in 2021. This unprecedented influx has intensified the employment crisis, casting a spotlight on the pressing need for effective public employment services tailored to the unique challenges faced by college graduates.

As a bridge connecting students and the job market, the efficiency of public employment services not only concerns the immediate interests of students, but also directly affects the reputation and long-term development of the college. However, in practice, public employment services often face many challenges, such as information asymmetry, cumbersome service processes, and uneven service quality. These problems not only affect students' employment experience, but also constrain the improvement of the efficiency of public employment services.

Chongqing Public Transportation Vocational College stands as a case in point, where the disparity between graduate output and employment quality is starkly evident.

The college, which plays a pivotal role in supplying skilled labor to the public transportation sector, faces mounting pressure to enhance its employment outcomes. The graduates' struggle to secure meaningful employment that aligns with their training underscores a broader systemic issue that necessitates a strategic overhaul of public employment services.

This study delves into the core issue of employment quality at Chongqing Public Transportation Vocational College, aiming to unearth the underlying factors contributing to this predicament and proposing actionable solutions to bridge the gap between education and employment. By examining the efficacy of current public employment services and identifying areas for improvement, this research endeavors to provide a roadmap for fostering better employment outcomes, thereby alleviating the employment pressures faced by the institution and its graduates.

The significance of this study extends beyond the confines of a single institution, offering insights that could inform broader policy initiatives and service enhancements across the higher education sector. Addressing the employment quality dilemma is not merely a matter of improving individual career prospects; it is a societal imperative that holds the potential to bolster economic stability, drive innovation, and enhance the overall quality of life.

In the chapters that follow, this study will explore the multifaceted nature of graduate employment, assess the current state of public employment services, and present a comprehensive strategy for elevating the employment quality of graduates from Chongqing Public Transportation Vocational College. Through this endeavor, the research aims to contribute to the ongoing discourse on education and employment, ultimately striving to create a more equitable and effective pathway from education to meaningful employment.

2. Research Objectives

1. Understand the current situation of public employment service quality of Chongqing Public Transport Vocational College.

2. Investigate the main factors of public employment service quality in Chongqing Public Transport Vocational College.

3. Seek solutions to improve the quality of public employment services of Chongqing Public Transport Vocational College.

3. Methods

This study used random sampling method to conduct the questionnaire survey. In order to determine the actual sample size of the respondents, the total number of people related to employment in Chongqing Public Transportation Vocational College is 220, and the total number of questionnaires for this study is 220.

This study adopts a quantitative design, 220 electronic questionnaires were distributed to the teachers of Chongqing Public Transportation Vocational College who have more than one year, the quantitative research methods used mainly include the location of this study is Chongqing Public Transportation Vocational College, the questionnaires include the basic demographic information and descriptive questions, the design of Likert scale was used, the source of the data is mainly from three aspects, the first Internet. Secondly from annual reports and employment related statistics; thirdly data collected through questionnaires, this study calculated the sample size is 196 through the use of statistical formulas, this time using questionnaires and descriptive analyses.

According to the report, teachers from Chongqing Public Transport Vocational College who have been in the field for more than one year answered questions. Then the total sample will be at least 220 samples. Therefore, in order to estimate the sample size of the dominant person, the method is applied. To determine the sample size of the primary participant, the investigators designed a sufficient sample to generate a 95% confidence interval that predicted the proportion of repeat principal participants in the plus or minus 5% range.

4. Results

The main finding of the study is the current situation of Chongqing Public Transportation Vocational College, which stems from the answer to question 1: the unstable employment of students and the insufficient degree of re-testing of teachers in the college have led to difficulties in the employment of students.

Table 1 The Current Status of the Efficiency of Public Employment Services

No	Name	Mean	Standard deviation	Opinion
1	Insufficient attention by faculty members	3.88	1.50	Strongly agree
2	Difficulty in choosing a job	2.82	0.91	Strongly agree
Total		**3.35**	**1.21**	**Strongly agree**

Table 2 Factors Affecting the Efficiency of Public Employment Services

No	Name	Mean	Standard deviation	Opinion
1	Do you think the job security is high	2.82	0.84	Strongly agree
2	Do you think the employ-ment environment is good	3.10	2.38	Strongly agree
3	Schools provide a lot of employment information	2.59	0.70	Strongly agree
4	The school provides many job opportunities and holds job fairs	2.70	0.68	Strongly agree
5	I believe we have confidence to get good Efficiency of Public Employment Services in our school	3.43	0.10	Strongly agree
6	I believe we have the ability to provide good Efficiency of Public Employment Services in our school.	3.01	0.72	Strongly agree

No	Name	Mean	Standard deviation	Opinion
7	Compared to other school, our school have enough ability to provide good Efficiency of Public Employment Services in our school.	2.62	0.76	Strongly agree
8	The supervisor will provide support to us to provide good Efficiency of Public Employment Services in our school.	2.90	0.84	Strongly agree
9	The supervisor will give us suggestion for provide good Efficiency of Public Employment Services in our school.	2.55	0.68	Strongly agree
10	My supervisor often recommends me to provide good Efficiency of Public Employment Services in our school.	2.68	0.75	Strongly agree
Total		**2.84**	**0.85**	**Strongly agree**

Table 3 Solution Measures to Improve the Efficiency of Public Employment Services

No	Name	Mean	Standard deviation	Opinion
1	Need to Optimising and improving the employment support system	4.00	1.97	Strongly agree
2	Enhancing Teacher Team Building	3.60	1.77	Strongly agree

No	Name	Mean	Standard deviation	Opinion
3	Need to Strengthening vocational training	3.51	1.62	Strongly agree
Total		**3.56**	**1.70**	**Strongly agree**

The second question is answered in Table 2, where the main factors affecting the quality of education are: job security, employment environment, quality of education and information on employment.

Table 3 answers the third question. The conclusions drawn from the survey and research are: strengthening the policy of giving priority to employment, optimising and improving the employment support system, strengthening vocational training and upgrading the level of teachers.

The results of the study are as follows:

1. The main findings of this study yielded problems Job instability, employment difficulties, insufficient teacher guidance, the degree of the survey shows that in terms of reliability, the proportion of respondents who chose "dissatisfied" and "very dissatisfied" are more than 50 percent.

2. The questionnaire survey shows that employment security, employment environment. Employment information, through from the choice of “unsatisfactory” and “very unsatisfactory” proportion of respondents are more than 50 percent.

3. The questionnaire survey shows that in terms of reliability, the proportion of respondents who chose "satisfied" and "very satisfied" both exceeded 50 percent.

5. Discussion

In the research process of this paper, we deeply analyzed the current situation of the public employment service of Chongqing Public Transportation Vocational College, explored the influencing factors of its service efficiency, and put forward corresponding suggestions for improvement. Through this study, we found that the public employment service of the college exists in several aspects that are worth discussing and improving.

First of all, the college's public employment service shows high efficiency in the release of employment information. Through various channels, such as school-enterprise cooperation, career guidance center, and online recruitment platform, the college timely releases enterprise recruitment information and industry news to help students understand the market demand and employment situation. This diversified information release not only improves the coverage and timeliness of information, but also provides students with more employment options and opportunities.

The research also resonates with Nilkaw, Panyaweeratat, & Munmee (2023, pp. 70-84), who examined the management of elderly welfare, noting how various sectors contribute to the development and satisfaction of individuals. In the context of employment, the concept of efficiency, satisfaction, and adaptability—similar to the elderly welfare framework—can be applied to evaluate how well employment services function. In this study, the findings point to a significant dissatisfaction among respondents, particularly in terms of the guidance offered by faculty members and the employment instability experienced by graduates. Over 50% of the respondents expressed dissatisfaction, emphasizing the need for better guidance and support for students during their transition into the job market. This dissatisfaction aligns with Stewart's (2013, pp. 4-6) research, which highlighted the importance of a multi-stakeholder approach to employment services. Stewart argues that successful job placement is not just about individual efforts but a collaborative service chain involving job seekers, employers, educational institutions, and government agencies.

One of the most striking points from the study is the emphasis on the quality of employment over the sheer quantity of job placements. Ma Qingfa (2004) notes that vocational education research should shift its focus from the "employment rate" to "employment quality." This perspective highlights that the quality of a graduate's employment reflects various socio-economic factors, including social status, professional prestige, salary levels, and opportunities for career development. By shifting the focus to the quality of employment, educational institutions and policymakers can better assess the long-term success of graduates in the labor market, rather than simply measuring the number of graduates who find jobs.

Given the findings of this research, it is clear that addressing the challenges faced by graduates requires a systemic approach that incorporates improvements in vocational education, employment service systems, and faculty support. By focusing on both the quantity and quality of employment, educational institutions can contribute to reducing unemployment rates while simultaneously enhancing the professional and socio-economic outcomes for graduates. The study's findings have significant implications for both policy and practice. First, policymakers should consider integrating a more holistic approach to employment services, as recommended by Stewart (2013). This includes the collaboration of various stakeholders such as educational institutions, government bodies, employers, and training organizations to form an employment service chain that supports students at every stage of their job search.

Furthermore, educational institutions should prioritize enhancing vocational training programs, focusing not just on technical skills but also on soft skills like communication and critical thinking, which are highly valued by employers. Teacher development should also be a key area of focus, as the study reveals that many faculty members are not sufficiently equipped to provide the necessary guidance to students regarding employment opportunities and career planning. In terms of employment quality, it is crucial that institutions and policymakers alike recognize the value of professional development opportunities and work placements that offer graduates exposure to diverse industries and career paths. This approach not only prepares students for the demands of the job market but also ensures that they are equipped to pursue meaningful, long-term careers. Overall, the research calls for a more integrated and proactive approach to improving student employment outcomes. By addressing the systemic issues related to human capital signals, faculty support, and the employment service chain, educational institutions can play a crucial role in enhancing the employability of their graduates and the overall quality of employment they secure.

6. Suggestions

To tackle the challenges related to student employment and the quality of education at Chongqing Public Transportation Vocational College, a comprehensive,

strategic approach is required. The government and the institution must collaborate to create a robust employment framework and improve educational outcomes. The issues of unstable employment and insufficient re-testing by instructors call for targeted actions that address both employment and academic quality.

1. Strengthening Government Oversight and Support: The government is a critical player in shaping the employment landscape for vocational college students. Strengthening supervision and providing clearer guidance on employment initiatives will ensure that colleges meet their obligations to prepare students for the workforce. A more effective regulatory framework, coupled with better incentives for colleges, will encourage institutions to prioritize employment readiness.

2. Optimizing Employment Priority Policies: Vocational colleges should enhance their policies to prioritize employment outcomes. This includes directly linking academic curricula with job opportunities by integrating industry demands into the curriculum. Stronger partnerships with local businesses can provide students with valuable hands-on experience, aligning their skills with current job market needs. By establishing dedicated job placement services and maintaining close relationships with employers, colleges can significantly improve student employability.

3. Improving Employment Support Systems: To better assist students, the college should refine its employment support system, offering personalized and comprehensive services. Career counseling, job fairs, internships, and work-study programs should be established to connect students with potential employers. A data-driven approach to tracking employment trends will allow the college to continuously adapt its support services. Additionally, career development workshops can help students enhance their job search skills, including resume building and interview preparation.

4. Addressing Unstable Employment: Unstable employment among graduates is a significant concern, often due to a mismatch between the skills students acquire and the needs of the labor market. To address this, the college should forge ongoing partnerships with industry leaders to ensure its curriculum remains aligned with evolving market demands. Post-graduation follow-up programs and re-testing by instructors can track career progress and identify areas for improvement, providing continuous support as

students transition to the workforce.

5. Enhancing Vocational Training and Teacher Development: Upgrading vocational training is essential to ensuring that students graduate with competitive, marketable skills. The college should incorporate the latest technological advancements and industry standards into its training programs. Equally important is the professional development of teaching staff. Regular training and collaboration with industry professionals will ensure instructors are equipped with the latest knowledge, enhancing the relevance and quality of education provided.

6. Creating a Robust Employment Ecosystem: The quality of education should not only be measured by academic standards but also by the employment outcomes it generates. A strong employment ecosystem requires collaboration among government bodies, industries, employers, and educational institutions. The development of career pathways, mentorship programs, and entrepreneurial initiatives will create a supportive environment for students, equipping them with the skills and tools needed for career success.

Chongqing Public Transportation Vocational College must adopt a proactive approach to enhancing employment support systems, refining training programs, and improving faculty qualifications. By aligning academic offerings with industry needs and ensuring students are well-prepared for the workforce, the college can increase employment stability for graduates, elevate educational quality, and make a positive impact on the local economy. The collaboration between government and educational institutions is essential in creating a sustainable employment ecosystem that benefits both students and employers, ensuring long-term success.

7. Knowledge Assets

This study delves into the employment dynamics of college students, with a distinct focus on the factors influencing the quality of their employment. Unlike previous research that primarily examined employment rates, this paper introduces a fresh perspective by aligning with the evolving demands of the new era. By identifying additional influencing factors, it aims to provide a more comprehensive and precise evaluation of employment outcomes.

Specifically, the research explores the efficiency of public employment services at Chongqing Public Transport Vocational College. It investigates how these services impact students' employment prospects, enhance the college's reputation, and foster school-enterprise cooperation. The college has demonstrated exceptional performance in this area, offering robust support for students through a well-developed employment service system. This includes expanding job opportunities, disseminating employment information, implementing targeted assistance measures, and improving overall service efficiency.

The study also looks ahead to the potential future advancements and successes of Chongqing Public Transport Vocational College in further enhancing the efficiency of its public employment services.

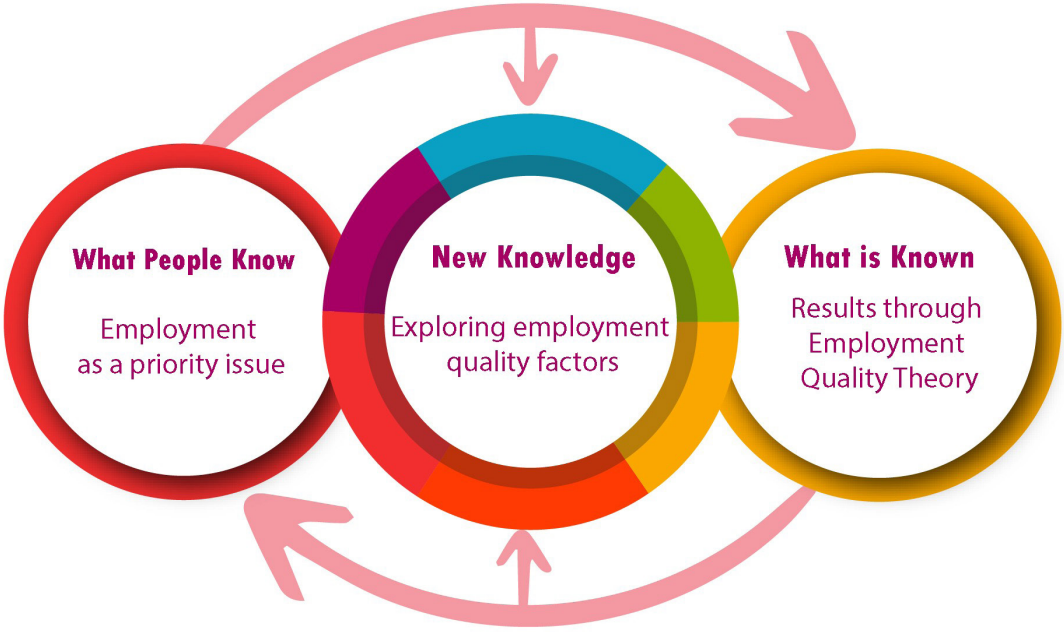

Figure 1 New knowledge

References

Ma, Q. (2004). Enhancing employment quality: A new perspective on the development of vocational education. *Education and Occupation*, (12), 6-8.

Nilkaw, D., Panyaweeratat, N., & Munmee, T. (2023). Effectiveness of elderly welfare management of Pa Daet Subdistrict Municipality, Mueang Chiang Mai District, Chiang Mai Province. *Journal of Social Sciences and Modern Integrated Sciences*, 4(2), 70-84. https://so09.tci-thaijo.org/index.php/JSMIS/article/view/1785/1978

Stewart. (2013). China College Student Employment Report, [M] Beijing. *Social Science Literature Publishing House,* (09), 4-6.

การพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง*

Utility Development of Public Utilities in Pak Nam Tha Ruea Subdistrict Municipality, Mueang Ranong District, Ranong Province

จักรวาล สุขไมตรี, กีรติวรรณ กัลยาณมิตร, ณธสร เอื้อการณ์ และชุมพล รอดแจ่ม
Jagraval Sukmaitree, Keratiwan Kalayanamitra, Natasorn Auekarn and Chumpon Rodjam
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, ประเทศไทย
Suan Sunandha Rajabhat University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: Jagraval.su@ssru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สภาพปัญหาในการพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง และ 2) นำเสนอแนวทางการพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมืองจังหวัดระนอง ซึ่งมีอยู่ 3 ด้าน คือ ด้านเส้นทางการคมนาคม ด้านไฟฟ้าแสงสว่าง และด้านแหล่งน้ำ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึก จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญเป็นแบบเจาะจง ประกอบด้วย ข้าราชการการเมือง ข้าราชการหรือพนักงานราชการ สังกัดเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง และผู้นำองค์กร นักธุรกิจ ที่อยู่ในเขตเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง จำนวน 17 คน การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาและนำเสนอผลการวิจัยโดยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า

1. การพัฒนาสาธารณูปโภคในเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง เผชิญปัญหาสำคัญในหลายด้าน เส้นทางการคมนาคมชำรุด ลื่น และต้องได้รับอนุญาตก่อนพัฒนา ไฟฟ้าแสงสว่างไม่เพียงพอและชำรุดบ่อย เพิ่มความเสี่ยงด้านความปลอดภัย ขณะที่ระบบประปามีท่อรั่วซึม น้ำไหลอ่อน และขาดแคลนในฤดูแล้ง ปัญหาเหล่านี้สะท้อนถึงความจำเป็นในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนอย่างยั่งยืน

*ได้รับบทความ: 4 กุมภาพันธ์ 2568; แก้ไขบทความ: 12 มีนาคม 2568; ตอบรับตีพิมพ์: 30 มีนาคม 2568
Received: February 4, 2025; Revised: March 12, 2025; Accepted: March 30, 2025

2. แนวทางพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง โดยมุ่งเน้นด้านคมนาคม ไฟฟ้าแสงสว่าง และแหล่งน้ำ ผลการศึกษา พบว่า ด้านคมนาคมควรประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขออนุญาตใช้พื้นที่ และปรับปรุงเส้นทางให้เหมาะสม ด้านไฟฟ้าแสงสว่าง ควรเพิ่มกำลังวัตต์ของหลอดไฟและขยายเขตเสาไฟให้ครอบคลุม ด้านแหล่งน้ำ ควรจัดบริการรถน้ำช่วยเหลือชั่วคราว และเร่งขยายระบบประปาเพื่อแก้ปัญหาระยะยาว แนวทางเหล่านี้จะช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่

คำสำคัญ: การพัฒนา; สาธารณะประโยชน์; เทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study the problems in the development of public utilities in Paknam Tha Ruea Subdistrict Municipality, Mueang District, Ranong Province; and 2) to propose development guidelines for public utilities in the areas of transportation routes, street lighting, and water sources. This research used a qualitative approach, in-depth interviews with 17 key informants selected purposively. These informants included political officials, government officers or employees at the Paknam Tha Ruea Subdistrict Municipality, as well as organizational leaders and businesspersons in this area. Data analysis was conducted using content analysis, and findings were presented through the descriptive analysis.

The results revealed that:

1. The development of public infrastructure in Pak Nam Tha Ruea Subdistrict Municipality, Mueang District, Ranong Province, faces several major challenges, including transportation routes that are damaged, slippery, and require official approval before improvements can be implemented, insufficient and frequently malfunctioning street lighting that increases safety risks, and a water supply system plagued by leaking pipes, low water pressure, and shortages during the dry season; collectively, these issues highlight the urgent need for infrastructure development to sustainably improve the quality of life for residents.

2. The development guidelines for public infrastructure in Pak Nam Tha Ruea Subdistrict Municipality, Mueang District, Ranong Province, emphasize improvements in

transportation, street lighting, and water resources. The study suggests that for transportation, coordination with relevant agencies is essential to secure permits and upgrade routes appropriately; for street lighting, increasing wattage and extending lighting coverage through additional electric poles are recommended; and regarding water resources, temporary water truck services should be provided alongside expedited expansion of the water supply system to address long-term needs. These initiatives will significantly enhance the quality of life and living conditions for local residents.

Keywords: Development; Public Utilities; Pak Nam Tha Ruea

1. บทนำ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570) มีสถานะเป็นแผนที่สำคัญในการแปลงยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ เริ่มต้น วันที่ 1 ตุลาคม 2565 ครอบคลุมปีงบประมาณ พ.ศ. 2566-2570 ซึ่งได้กำหนดหมุดหมายการพัฒนาไว้ 13 หมุดหมาย ได้แก่ หมุดหมายที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง หมุดหมายที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน หมุดหมายที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก หมุดหมายที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง หมุดหมายที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค หมุดหมายที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน หมุดหมายที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้ หมุดหมายที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน หมุดหมายที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอเหมาะสม หมุดหมายที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ หมุดหมายที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ หมุดหมายที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต และหมุดหมายที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2560-2570), 2565, หน้า 20-23)

องค์การบริหารส่วนตำบลปากน้ำ ถือได้ว่าเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ ตั้งแต่วันที่ 25 กรกฎาคม 2551 เป็นต้นมา มีที่ตั้งอยู่เลขที่ 9 หมู่ที่ 5 ตำบลปากน้ำ อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง นอกจากนี้ เทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาไว้ 6 ยุทธศาสตร์ คือ ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ยุทธศาสตร์ที่ 2 การวางแผน การส่งเสริมการลงทุน พานิชยกรรมและการท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาคุณภาพ

ชีวิต ยุทธศาสตร์ที่ 4 การจัดระเบียบชุมชน/สังคมและการรักษาความสงบเรียบร้อย ยุทธศาสตร์ที่ 5 การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และยุทธศาสตร์ที่ 6 การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี ศาสนา และภูมิปัญญาท้องถิ่น (สำนักปลัด งานวิเคราะห์นโยบายและแผน, 2564) อย่างไรก็ตาม จากการดำเนินงานตามแผนพัฒนาท้องถิ่น ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง พบว่า พื้นที่ในเขตการปกครองของเทศบาล มีความหลากหลาย มีทั้งภูเขา ลำคลองกั้นกลางพื้นที่เกาะแก่ง ทำให้ยากต่อการพัฒนาและการติดต่อประสานงาน กฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ มีการปรับปรุงแก้ไขตลอดเวลาทำให้ศึกษาไม่ทัน ขาดความชัดเจนในการดำเนินงาน นโยบายการจัดสรรรายได้ของรัฐบาลไม่เหมาะสมและเพียงพอกับนโยบายการกระจายอำนาจและถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการวางแผน และพิจารณาแก้ไขปัญหา ขาดการประสานงานและบูรณาการที่ดีกับส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาจังหวัดระนอง (พ.ศ. 2566-2570) พบว่า สิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอ ถนนที่เชื่อมต่อแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งชำรุดหรือยังไม่ได้รับการพัฒนา สภาพภูมิประเทศเป็นภูเขาลาดชัน น้ำไหลเร็ว ขาดพื้นที่สำหรับกักเก็บน้ำไว้ใช้ในช่วยฤดูแล้ง และอิทธิพลจากน้ำขึ้นน้ำลง ทำให้เกิดอุทกภัยในช่วงที่ฝนตกหนัก น้ำระบายไม่ทัน ไม่มีระบบบำบัดน้ำเสียชุมชนเพื่อรองรับการขยายตัวของเมืองในปัจจุบัน ซึ่งมีผลกระทบต่อการยกระดับคุณภาพชีวิตและการดำรงชีวิตประจำวันของประชาชนในพื้นที่เป็นอย่างมาก

ดังนั้น จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง เพื่อศึกษาสภาพปัญหา และนำเสนอแนวทางการพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง เพื่อนำผลการวิจัยไปพัฒนาท้องถิ่นให้เกิดความยั่งยืนต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาในการพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง
2. เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมืองจังหวัดระนอง

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) จากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่ หนังสือ เอกสาร วิทยานิพนธ์ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสาธารณประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหามีอยู่ 3 ด้าน คือ (1) ด้านเส้นทางการคมนาคม (2) ด้านไฟฟ้าแสงสว่าง และ (3) ด้านแหล่งน้ำ 2) ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) โดยเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) จำนวน 17 คน (Lincoln, & Guba, (1985 อ้างถึงใน วรรณดี สุทธินรากร, 2556 หน้า 60) กล่าวว่า โดยทั่วไปข้อมูลจะถึงจุดอิ่มตัวเมื่อได้กลุ่มตัวอย่างไม่น้อยกว่า 12 คน หรือมากที่สุดไม่เกิน 20 คน ซึ่งผู้ให้ข้อมูลสำคัญจะมีคุณสมบัติคือ เป็นข้าราชการการเมือง ข้าราชการประจำ พนักงานราชการ ที่สังกัดเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง หรือเป็นผู้นำองค์กร นักธุรกิจที่อยู่ในเขตเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมืองจังหวัดระนอง และมีระดับการศึกษาตั้งแต่ประถมศึกษา ขึ้นไป ดังนั้น ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จึงประกอบด้วย ข้าราชการการเมือง ข้าราชการหรือพนักงานราชการสังกัดเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง และผู้นำองค์กร นักธุรกิจ ที่อยู่ในเขตเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง 3) ขอบเขตด้านพื้นที่ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านพื้นที่ในการศึกษาวิจัย คือ พื้นที่ในเขตเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง และ 4) ขอบเขตด้านระยะเวลาเริ่มตั้งแต่เดือนตุลาคม 2566 ถึง กรกฎาคม 2567 รวมระยะเวลา 10 เดือน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เพื่อศึกษาสภาพปัญหา และนำเสนอแนวทางการพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง โดยเครื่องมือสำหรับการวิจัย เป็นการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) ลักษณะของแบบสัมภาษณ์เป็นแบบปลายเปิด (Open End) ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์ ตอนที่ 2 สภาพปัญหาการพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมืองจังหวัดระนอง ตอนที่ 3 แนวทางการพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง และตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยยึดตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยทั้ง 2 วัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) ส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเข้าสัมภาษณ์ พร้อมชี้แจงวันนัดหมาย และสถานที่ในการเข้าสัมภาษณ์ถึงกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญด้วยตนเอง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและครบถ้วน โดยอาศัยการจดบันทึก การบันทึกเสียงในการสัมภาษณ์ และบันทึกภาพร่วมกับผู้ให้สัมภาษณ์ 2) เก็บรวบรวมข้อมูลจากการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวนทั้งสิ้น 17 คน โดยเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) และ 3) นำผลการสัมภาษณ์เชิงลึกที่ได้รับมาสรุปให้ครบถ้วน ถูกต้องตามประเด็นต่างๆ ที่ได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้ รวมทั้ง ข้อเสนอแนะ ความคิดเห็นต่างๆ ที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อตรวจสอบประเด็นต่างๆ ที่ตั้งไว้ หากพบว่าการสัมภาษณ์ยังขาดประเด็นหรือยังมีความไม่ชัดเจนในประเด็นไหน ผู้วิจัยจะต้องลงพื้นที่เพื่อสัมภาษณ์อีกจนกว่าจะได้ประเด็นและผลการศึกษาที่ครอบคลุมและมีเนื้อหาครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

4. การตรวจสอบข้อมูลได้บูรณาการจากแนวคิดหรือทฤษฎีของสุภางค์ จันทวานิช (2553, หน้า 128-130) เห็นว่า การตรวจสอบข้อมูลที่ใช้กันมากในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ การตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (triangulation) มีวิธีการตรวจสอบ 4 วิธี คือ 1) การตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (data triangulation) คือ การพิสูจน์ว่าข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มานั้นถูกต้องหรือไม่ วิธีการตรวจสอบ คือ การตรวจสอบแหล่งของข้อมูล แหล่งที่จะพิจารณาในการตรวจสอบ ได้แก่ (1) แหล่งเวลา หมายถึง ถ้าข้อมูลต่างเวลากันจะเหมือนกันหรือไม่ (2) แหล่งสถานที่ หมายถึง ถ้าข้อมูลต่างสถานที่กันจะเหมือนกันหรือไม่ และ (3) แหล่งบุคคล หมายถึง ถ้าบุคคลผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนไป ข้อมูลจะเหมือนเดิมหรือไม่ 2) การตรวจสอบสามเส้าด้านผู้วิจัย (investigator triangulation) คือตรวจสอบว่าผู้วิจัยแต่ละคนจะได้ข้อมูลแตกต่างกันอย่างไร โดยเปลี่ยนตัวผู้สังเกต แทนที่จะใช้ผู้วิจัยคนเดียวกันสังเกตโดยตลอด ในกรณีที่ไม่แน่ใจในคุณภาพของผู้รวบรวมข้อมูลภาคสนาม ควรเปลี่ยนให้มีผู้วิจัยหลายคน 3) การตรวจสอบสามเส้าด้านทฤษฎี (theory triangulation) คือ การตรวจสอบว่าถ้าผู้วิจัยใช้แนวคิดทฤษฎีที่ต่างไปจากเดิมจะทำให้การตีความข้อมูลแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด อาจทำได้ง่ายกว่าในระดับสมมติฐานชั่วคราว (working hypothesis) และแนวคิดขณะที่ลงมือตีความสร้างข้อสรุปเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์ ปกตินักวิจัยจะตรวจสอบสามเส้าด้านทฤษฎีได้ยากกว่าตรวจสอบด้านอื่น และ 4) การตรวจสอบสามเส้าด้านวิธีรวบรวมข้อมูล (Methodological triangulation) คือ การใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆกันเพื่อรวบรวมข้อมูลเรื่องเดียวกัน เช่น ใช้วิธีการสังเกตควบคู่กับการซักถามพร้อมกันนั้นก็ศึกษาข้อมูลจากแหล่งเอกสารประกอบด้วย

5. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ ดังนี้ 1) วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสาร การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยเริ่มต้นจากการเก็บข้อมูล แสดงข้อมูล ลดทอนข้อมูล ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล สู่การวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลและยืนยันข้อมูล (วรรณดี สุทธินรากร, 2556, หน้า 133) และ 2) นำเสนอผลการวิจัยโดยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง แบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. สภาพปัญหาในการพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง พบว่า 1) ด้านเส้นทางการคมนาคม/ขนส่ง พบว่า พื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ป่า และถนนชำรุดบ่อย พื้นถนนลื่น ซึ่งต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของพื้นที่จึงสามารถสร้างใหม่และพัฒนาปรับปรุงให้ดีขึ้น ทำให้มีข้อจำกัดในการพัฒนา ทำให้การพัฒนามีความล่าช้า 2) ด้านไฟฟ้าแสงสว่าง พบว่า ไฟฟ้าให้แสงสว่างไม่เพียงพอ และชำรุดบ่อย ทำให้ไม่ปลอดภัย อีกทั้งพื้นที่ส่วนมากอยู่ในเขตป่า ทำให้พัฒนาได้ไม่

ทุกพื้นที่ จะต้องขออนุญาตเจ้าของพื้นที่และงบประมาณมีจำกัด จึงทำให้มีความล่าช้าในการแก้ไขปัญหา และ 3) ด้านแหล่งน้ำ พบว่า น้ำไม่เพียงพอต่อการให้บริการประชาชนและท่อประปาชำรุดบ่อยและน้ำไหลไม่แรง อีกทั้งไม่มีการวางแผนรองรับการขยายตัวของเมืองที่เจริญขึ้น ไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ น้ำไม่เพียงพอในฤดูแล้งซึ่งจะทำฝายกั้นน้ำเพื่อกักเก็บน้ำไว้ใช้ ไม่สามารถทำได้ทันทีต้องขออนุญาตเจ้าของพื้นที่ก่อน จึงทำให้การพัฒนาเป็นไปได้ช้ามาก ทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อน

2. แนวทางการพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง ดังนี้ 1) ด้านเส้นทางการคมนาคม/ขนส่ง เพื่อให้ผู้สัญจรไปมาได้รับความสะดวกรวดเร็ว เทศบาลฯ ได้ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขออนุญาตใช้พื้นที่จากเจ้าของพื้นที่ เพื่อการพัฒนาที่รวดเร็วและเร่งบรรเทาความเดือดร้อนให้ประชาชน เพื่อได้รับความปลอดภัยในการสัญจรไปมา 2) ด้านไฟฟ้าแสงสว่าง ประสานหน่วยงานที่รับผิดชอบเพื่อให้เพิ่มกำลังวัตต์ของหลอดไฟฟ้าให้สว่างมากขึ้น และเร่งขยายเขตเสาไฟฟ้าให้ทั่วถึงครอบคลุมทุกพื้นที่ เพื่อความปลอดภัยของประชาชนและผู้สัญจรไปมา และ 3) ด้านแหล่งน้ำ เพื่อให้บรรเทาความเดือดร้อนของประชานได้ทันท่วงที กรณีที่น้ำประปาไม่ไหลหรือขาดแคลนน้ำในฤดูแล้ง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้นำรถน้ำบริการประชาชน เพื่อแก้ปัญหาเบื้องต้นให้ประชาชน และรณรงค์การปลูกป่าเพื่อดูแลรักษาป่าไม้ และลำธารให้คงอยู่สมบูรณ์ เพราะจะช่วยให้กักเก็บน้ำไว้ใช้ได้ตลอดทั้งปี และประสานหน่วยงานที่รับผิดชอบเพื่อเสนอแนะให้มีการขยายท่อประปาให้ใหญ่ขึ้น เพื่อน้ำประปาได้ไหลแรงขึ้น

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง แบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ ซึ่งสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. สภาพปัญหาในการพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง ดังนี้ 1) ด้านเส้นทางการคมนาคม/ขนส่ง พบว่า พื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ป่า ทำให้มีข้อจำกัดในการพัฒนา ซึ่งต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของพื้นที่ จึงสามารถสร้างใหม่และพัฒนาปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ ซึ่งต้องมีขั้นตอนการขออนุญาตที่ล่าช้า ทำให้การพัฒนามีความล่าช้า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของภิรมย์พร ไชยยนต์ (2557, หน้า 41) ที่พบว่า การปกครองท้องถิ่นไทยมีปัญหาด้านโครงสร้างที่ทับซ้อนกัน ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ของท้องถิ่นที่ยังไม่ชัดเจน ปัญหาด้านการกำกับดูแลที่ราชการส่วนภูมิภาคกำกับดูแลท้องถิ่นจนขาดอิสระ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของนิภาพร รัตนปริยานุช (2556, หน้า 72-85) ที่พบว่า ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ต้องการให้พัฒนา บำรุงรักษาระบบจราจร เส้นทางคมนาคม 2) ด้านไฟฟ้าแสงสว่าง พบว่า ไฟฟ้าให้แสงสว่างไม่เพียงพอ และชำรุดบ่อย ทำให้ไม่ปลอดภัย อีกทั้งพื้นที่ส่วนมากอยู่ในเขตป่า ทำให้พัฒนาได้ไม่ทุกพื้นที่ จะต้องขออนุญาตเจ้าของพื้นที่ จึงทำให้มีความล่าช้าในการ

แก้ไขปัญหา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เจษฎาภรณ์ แย้มสำราญ (2559, หน้า 99-110) ที่พบว่า การบำรุงรักษาซ่อมแซมไฟฟ้าแสงสว่างสาธารณะยังไม่สม่ำเสมอ และ 3) ด้านแหล่งน้ำ พบว่า น้ำไม่เพียงพอต่อการให้บริการประชาชนและท่อประปาชำรุดบ่อยมีการแก้ไขบ่อยแต่ไม่ดีขึ้น น้ำประปาไหลไม่แรงและไม่มีการวางแผนรองรับการขยายตัวของเมืองที่เจริญขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชุติมา เมฆวัน (2555, หน้า 57-61) ที่พบว่า ด้านสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม ควรมีมาตรการในเรื่องฝุ่นละอองที่ปัจจุบันเกิดเป็นมลภาวะทางอากาศ รวมถึงมลพิษทางเสียงที่ปัจจุบันกำลังสร้างปัญหากับชุมชนเป็นอย่างมาก และการแก้ปัญหาเรื่องน้ำท่วม นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของนิภาพร รัตนปริยานุช (2556, หน้า 72-85) ที่พบว่า ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ต้องการให้พัฒนา ปรับปรุงรักษาท่อระบายน้ำ

3. แนวทางการพัฒนาสาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ จังหวัดระนอง ดังนี้ 1) ด้านเส้นทางการคมนาคม/ขนส่ง พบว่า ควรมีการปรับปรุงถนนเส้นทางคมนาคมขนส่งและล้างทำความสะอาดถนน สม่ำเสมอและมีป้ายบอกทางที่ถูกต้องชัดเจน เพื่อให้ผู้สัญจรไปมาได้รับความสะดวกรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุวัตถิ์ ไกรสกุล และจุฑาภรณ์ คงรักษ์วิน (2558, หน้า 58-69) ที่พบว่า องค์การบริหารส่วนตำบล ได้จัดทำโครงการ/กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน ไฟฟ้าให้กับประชาชนในท้องถิ่น และสอดคล้องกับงานวิจัยของวทัญญู ชูภักตร์ และวิศวะ อุนยะวงษ์ (2562, หน้า 126-131) ที่พบว่า ควรพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน คือ ถนนที่เชื่อมกับชุมชนหรืออำเภอใกล้เคียงให้สามารถเข้าถึงได้ง่ายและสะดวกสบายมากขึ้น 2) ด้านไฟฟ้าแสงสว่าง พบว่า ควรขยายเขตเสาไฟฟ้าให้ทั่วถึงครอบคลุมทุกพื้นที่ และเพิ่มกำลังวัตต์ของหลอดไฟฟ้าให้สว่างมากขึ้น เพื่อความปลอดภัยของประชาชนและผู้สัญจรไปมาและเร่งดำเนินการทำหนังสือขออนุญาตใช้พื้นที่จากเจ้าของพื้นที่โดยเร่งด่วน เพื่อจะได้มีการพัฒนาความสว่างได้ทุกพื้นที่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมยศ สีจ๊ะแปง (2558, หน้า 103-108) ที่พบว่า ด้านไฟฟ้าแสงสว่าง ควรดำเนินการเพิ่มความสามารถรวดเร็วในการซ่อมแซมไฟฟ้าแสงสว่างเมื่อเกิดความชำรุด และควรมีศูนย์การแจ้งเหตุไฟฟ้าแสงสว่างขัดข้องเพื่อที่เวลาไฟฟ้าดับกะทันหัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุพมิตร กอบัวกลาง (2553, หน้า 47-51) ที่พบว่า การซ่อมแซมแก้ไขไฟฟ้าแสงสว่าง และการให้บริการงานไฟฟ้าแสงสว่างสาธารณะ มีการติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่างมีความพอเพียงทุกทางแยก และ 3) ด้านแหล่งน้ำ พบว่า ควรหาแหล่งน้ำเพิ่มขึ้น และบรรเทาความเดือดร้อนของประชานได้ทันท่วงที และมีการขยายท่อประปาให้ใหญ่ขึ้น เพื่อให้น้ำได้ไหลแรงขึ้น พร้อมทั้งประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทราบอย่างทั่วถึงเมื่อน้ำประปาหยุดไหล และนำรถน้ำมาบริการประชาชน เป็นการบรรเทาความเดือดร้อนให้ประชาชนในเบื้องต้น จะต้องช่วยกันดูแลรักษาป่าไม้ ลำธารให้คงอยู่สมบูรณ์ เพราะจะช่วยให้กักเก็บน้ำไว้ใช้ได้ตลอดทั้งปี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชุมพล รอดแจ่ม (2553, หน้า 72-77) ที่พบว่า การย้ายถิ่น

ของแรงงานจากชนบทขึ้นอยู่กับสภาพภูมิอากาศ และปริมาณน้ำฝนที่ตก โดยเฉพาะระบบน้ำชลประทานที่สนับสนุนกิจกรรมการผลิตในสาขาเกษตร และสอดคล้องกับงานวิจัยของสมยศ สีจ๊ะแปง (2558, หน้า 103-108) ที่พบว่า ควรดำเนินการจัดหาแหล่งน้ำเพื่ออุปโภคบริโภคให้มีความเพียงพอ เนื่องจากน้ำเป็นสิ่งสำคัญต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน และไม่ให้ประชาชนต้องประสบกับปัญหาการขาดแคลนน้ำเพื่ออุปโภค

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ด้านการคมนาคม/ขนส่ง ควรมีนโยบายในก่อสร้าง พัฒนา ปรับปรุง แก้ไข ซ่อมแซมเส้นทางการคมนาคม/ขนส่ง ตามความต้องการของประชาชน รวมถึง ตีเส้นจราจรเพื่อให้ประชาชนที่สัญจรไปมาปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ กฎหมายจราจร ลดการเกิดอุบัติเหตุบนถนน รวมถึง ด้านไฟฟ้าแสงสว่าง ควรมีนโยบายในการขยายพื้นที่ให้มีไฟฟ้าส่องสว่างทุกซอยในชุมชน มีไฟฟ้าแสงสว่างเพียงพอ ตลอดจนด้านแหล่งน้ำ ควรมีนโยบายในการปรับปรุง ซ่อมแซม บำรุงรักษาระบบน้ำประปาที่มีความรวดเร็ว ปรับปรุงท่อส่งน้ำ เพิ่มถังเก็บน้ำ ที่เก็บน้ำขนาดใหญ่ มีระบบข้อมูลของน้ำ ปรับปรุงคุณภาพน้ำให้ใสสะอาด

2. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

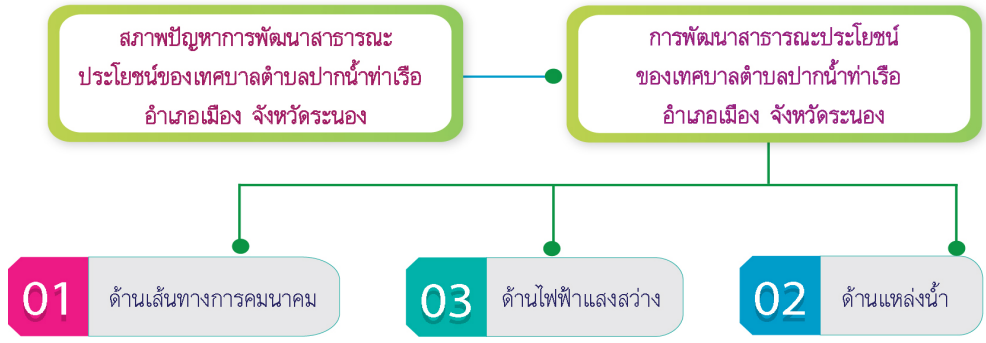
2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการจัดทำยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ในการบริหารจัดการการคมนาคม/ขนส่งภาคสาธารณะ

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การมีส่วนร่วมของชุมชนในการบริหารจัดการไฟฟ้าแสงสว่างเพื่อการบริการสาธารณะ

2.3 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการบริหารจัดการน้ำเพื่อใช้ในการอุปโภคบริโภคตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาธารณะประโยชน์ของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง พบว่า องค์ความรู้ที่ได้รับในการพัฒนาธารณะประโยชน์ อันประกอบด้วย ด้านเส้นทางการคมนาคม/ขนส่ง ด้านไฟฟ้าแสงสว่าง และด้านแหล่งน้ำ นั้น เนื่องจากในแต่ละภูมิภาค จังหวัด อำเภอ ตำบล หมู่บ้าน มีคุณลักษณะทางกายภาพ และวิถีการดำเนินชีวิตของกลุ่มสังคมมีความแตกต่างกัน สภาพปัญหาที่เกิดขึ้น และแนวทางแก้ไขจึงเป็นไปตามบริบทของแต่ละท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม ก็สามารถแสดงเป็นภาพองค์ความรู้ที่ได้รับ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

เจษฎาภรณ์ แย้มสำราญ. (2559). *การบริหารงานด้านโครงสร้างพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม*. (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.

ชุติมา เมฆวัน. (2555). *การศึกษาแนวทางการพัฒนาชุมชนรอบมหาวิทยาลัยอย่างยั่งยืน*. (รายงานการวิจัย). ศรีสะเกษ: คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ.

ชุมพล รอดแจ่ม. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการอพยพย้ายถิ่นของแรงงานจากชนบทสู่กรุงเทพมหานคร. *วารสารวิจัยชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา*, 6(1), 72-77. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/NRRU

นิภาพร รัตนปริยานุช. (2556). *ความต้องการในการพัฒนาชุมชนของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลเสม็ดอำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี*. (วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). ชลบุรี: วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2560-2570). (2565, 1 พฤศจิกายน). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 139 ตอนพิเศษ 258 ง, หน้า 20-23.

ภิรมย์พร ไชยยนต์. (2557). *การกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่น: ศึกษากรณีการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในระดับจังหวัด*. (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

วทัญญู ชูภักตร์ และวิศวะ อุนยะวงษ์. (2562). การจัดการซัพพลายเชนและการให้บริการของการท่องเที่ยวตลาดน้ำลำพญา อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*, 11(1), 126-131. https://doi.org/10.53848/irdssru.v11i1.158624

วรรณดี สุทธินรากร. (2556). *การวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยในกระบวนทัศน์ทางเลือก*. กรุงเทพฯ: สยามปริทัศน์.

สมยศ สีจ๊ะแปง. (2558). *บทบาทในการให้บริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจขององค์การบริหารส่วนตำบลวังตะเคียน อำเภอเขาสมิง จังหวัดตราด*. (วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.

สำนักปลัด งานวิเคราะห์นโยบายและแผน. (2564). *แผนพัฒนาท้องถิ่น 2566-2570 เทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง*. ระนอง: เทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ.

สุพมิตร กอบัวกลาง. (2553). *ความพึงพอใจต่องานไฟฟ้าแสงสว่างสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวฝาย อำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์*. (วิทยาพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต). นครราชสีมา: สำนักวิชาวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.

สุภางค์ จันทวานิช. (2553). *วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 18). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวัตถิ์ ไกรสกุล และจุฑาภรณ์ คงรักษ์วิน. (2558). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลบางไผ่ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี*. (รายงานการวิจัย). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์.

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์*

Developing Reading Comprehension Achievement of Grade 4 Students Using SQ4R with E-Books

พิชชาภา สุพรรณสาร และพิบูลย์ ตัญญบุตร
Pitchapa Suphansan and Phibun Tanyabut
วิทยาลัยครูสุริยเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต, ประเทศไทย
Suryadhep Teachers College, Rangsit University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: phibun.t@rsu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว ผู้วิจัยใช้การวิจัยเชิงปริมาณแบบหนึ่งกลุ่ม สอบก่อนและสอบหลัง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ และแบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบที

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการอ่านจับใจความของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 2.83, S.D. = 0.38)

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน; การอ่านจับใจความ; SQ4R; หนังสืออิเล็กทรอนิกส์

*ได้รับบทความ: 16 กรกฎาคม 2567; แก้ไขบทความ: 27 มีนาคม 2568; ตอบรับตีพิมพ์: 30 มีนาคม 2568
Received: July 16, 2024; Revised: March 27, 2025; Accepted: March 30, 2025

Abstract

The purposes of this research were: 1) compare the reading comprehension achievement of Grade 4 students before and after learning with the SQ4R method and e-books, and 2) study student satisfaction with the learning approach. The research employed a quantitative one-group pretest-posttest design. The sample consisted of 29 students from class 4/2. The research instruments included lesson plans, e-books, a reading comprehension test, and a satisfaction questionnaire. Data analysis involved mean, standard deviation, and t-test.

The results revealed that:

1. The reading comprehension achievement of students significantly improved after the intervention at the .05 level.

2. The overall student satisfaction with the learning process was at the highest level ($\bar{X}$ = 2.83, S.D. = 0.38).

Keywords: Learning achievement; Reading comprehension; SQ4R; E-books

1. บทนำ

การอ่านจับใจความถือเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งในการเรียนรู้และการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน การอ่านไม่เพียงแต่ช่วยให้เข้าใจเนื้อหาและรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างๆ แต่ยังส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ บุคลิกภาพ และวิสัยทัศน์ของผู้เรียนอีกด้วย (Escar, 2023) ดังนั้น การพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความจึงเป็นเป้าหมายสำคัญของการศึกษาไทย ดังจะเห็นได้จากการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยที่มุ่งเน้นการสร้างทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551)

ทักษะการอ่านจับใจความเป็นความสามารถในการทำความเข้าใจและตีความเนื้อหาที่อ่านอย่างลึกซึ้ง ผู้เรียนที่มีทักษะนี้สามารถระบุประเด็นสำคัญ สรุปใจความ ตีความ วิเคราะห์ และประเมินค่าข้อมูลที่ได้รับจากการอ่าน ซึ่งทักษะเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ในทุกระดับชั้นและทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ เนื่องจากผู้เรียนต้องอาศัยการอ่านเพื่อทำความเข้าใจตำราเรียน บทความวิชาการ และสื่อการเรียนรู้อื่นๆ นอกจากนี้ ทักษะการอ่านจับใจความยังเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาตนเองและแสวงหาความรู้ตลอดชีวิต

อย่างไรก็ตาม ผลการประเมินระดับชาติ (National Test: NT) ในปีการศึกษา 2565 แสดงให้เห็นว่านักเรียนไทยยังคงประสบปัญหาในการอ่านจับใจความ โดยเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมี

คะแนนเฉลี่ยในด้านภาษาไทยเพียงร้อยละ 53.18 (กุลวดี เผือกผุด, 2565) สะท้อนถึงความจำเป็นในการพัฒนาและปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านจับใจความของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ปัญหาในการอ่านจับใจความอาจส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ในวิชาอื่นๆ และส่งผลต่อการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในระยะยาว.

หนึ่งในแนวทางที่น่าสนใจคือการนำเทคนิค SQ4R มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ร่วมกับสื่อการเรียนรู้ที่ทันสมัยอย่างหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-books) เทคนิค SQ4R เป็นวิธีการอ่านที่มีขั้นตอนชัดเจน ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจ จดจำ และวิเคราะห์เนื้อหาได้อย่างเป็นระบบ ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ Survey คืออ่านคร่าวๆ เพื่อให้เห็นภาพรวมของเนื้อหา Question คือตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่กำลังจะอ่าน เพื่อกระตุ้นความสนใจและสร้างจุดมุ่งหมายในการอ่าน Read คืออ่านเนื้อหาอย่างละเอียดและพยายามตอบคำถามที่ตั้งไว้ Record คือจดบันทึกข้อมูลสำคัญจากการอ่าน Recite คือทบทวนเนื้อหาที่อ่านโดยการพูดหรือเขียนสรุปด้วยภาษาของตนเอง และ Reflect คือคิดวิเคราะห์และเชื่อมโยงเนื้อหากับความรู้เดิม

ในขณะที่หนังสืออิเล็กทรอนิกส์มีความน่าสนใจ การบูรณาการเทคนิค SQ4R และหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เป็นแนวทางที่มีศักยภาพสูงในการส่งเสริมทักษะการอ่านจับใจความของผู้เรียนในยุคดิจิทัล ด้วยคุณสมบัติของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถนำเสนอเนื้อหาในรูปแบบที่หลากหลาย อาทิ ข้อความ ภาพ เสียง วิดีโอ และสื่อประสมอื่นๆ ทำให้สามารถตอบสนองความต้องการและรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของผู้เรียนแต่ละบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Kitaboo, 2024) นอกจากนี้ ความสะดวกในการเข้าถึงและพกพาของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถศึกษาได้ทุกที่ทุกเวลา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

ในขณะเดียวกัน เทคนิค SQ4R เป็นกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการอ่านอย่างแข็งขันและพัฒนาความเข้าใจในเนื้อหาอย่างลึกซึ้ง (Khusniah, 2017, pp. 202-211) การนำเทคนิค SQ4R มาประยุกต์ใช้ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ เนื่องจากหนังสืออิเล็กทรอนิกส์มีฟังก์ชันที่เอื้อต่อการเรียนรู้ตามเทคนิค SQ4R เช่น การทำโน้ต การค้นหาคำ และการปรับแต่งการอ่านให้เหมาะสมกับความต้องการและความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน

การวิจัยครั้งนี้ จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และสำรวจความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

2. เพื่อศึกษาพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One-Group Pretest-Posttest Design) มีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 29 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R เรื่องการอ่านจับใจความร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 8 ชุด โดยการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เริ่มจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามวิธี SQ4R ที่ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ Survey, Question, Read, Record, Recite และ Reflect โดยใช้เนื้อหาเรื่องการอ่านจับใจความจากข่าวและเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน สารคดี บันเทิงคดี เรื่องสั้น นิทาน และบทความ การตรวจสอบคุณภาพโดยนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ประกอบด้วย ด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 2 คน ด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน ประเมินความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดประสงค์ (IOC) และนำไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนกลุ่มเล็ก เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 80/80 โดยมีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 80.10/84.17

2. หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เรื่องการอ่านจับใจความ จำนวน 8 เล่ม โดยการสร้างหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เริ่มจากการศึกษาวิธีการอ่านจับใจความแบบ SQ4R และกำหนดขอบเขตของเนื้อหา จากนั้นจัดทำ Storyboard และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ประกอบด้วย ด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 2 คน ด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม แล้วจึงสร้างหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรม Canva โดยมีเนื้อหาสอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ การตรวจสอบคุณภาพโดยนำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ประกอบด้วย ด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 2 คน ด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน ประเมินคุณภาพตามเกณฑ์ของ Best (1977) โดยมีผลการประเมินคุณภาพระดับดีมาก

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยการสร้างแบบทดสอบ เริ่มจากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และศึกษาแนวทางการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากนั้นสร้างแบบทดสอบจำนวน 40 ข้อ ให้ครอบคลุมเนื้อหาตามตัวชี้วัด การตรวจสอบคุณภาพโดยนำ

แบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ประกอบด้วย ด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 2 คน ด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน ประเมินความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดประสงค์ (IOC) และนำไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบจำนวน 40 ข้อ พบว่า ข้อสอบที่สามารถใช้ได้มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.30-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.17-0.84 และมีค่าความเที่ยง (Reliability) เท่ากับ 0.92

4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 3 ระดับ จำนวน 5 ข้อ โดยการสร้างแบบสอบถาม เริ่มจากการศึกษาทฤษฎีและแนวทางการสร้างแบบสอบถาม จากนั้นสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุม 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ การตรวจสอบคุณภาพโดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ประกอบด้วย ด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 2 คน ด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน ประเมินความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดประสงค์ (IOC) และนำไปหาความเชื่อมั่น ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามทุกข้อ พบว่ามีค่า (IOC) 1.00 และมีค่าความเชื่อมั่น 0.80

การดำเนินการวิจัยเริ่มจากการให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความก่อนการจัดการเรียนรู้ (Pretest) จากนั้นดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 8 แผน ใช้เวลาแผนละ 1 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง โดยให้นักเรียนได้เรียนรู้ ตามขั้นตอนของวิธีการ SQ4R หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความหลังการจัดการเรียนรู้ (Posttest) และให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ในขั้นตอนสุดท้าย โดยการวิจัยครั้งนี้ได้รับการพิจารณาและรับรองตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์โดยคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน สำนักงานจริยธรรมการวิจัย (Research Ethics Office) มหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานการดำเนินงานของคณะกรรมการฯ โดยได้รับการอนุมัติให้ดำเนินการวิจัยได้ภายใต้เลขที่รับรอง COA. No. RSUERB2024-059 หลังจากที่โครงร่างวิทยานิพนธ์ได้รับการอนุมัติแล้ว การได้รับการรับรองนี้แสดงให้เห็นว่าการวิจัยครั้งนี้ได้คำนึงถึงสิทธิ สวัสดิภาพ และความเป็นส่วนตัวของผู้เข้าร่วมวิจัยตามหลักจริยธรรมที่เป็นสากล และได้รับการตรวจสอบอย่างละเอียดโดยผู้เชี่ยวชาญด้านจริยธรรมการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วยการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับจุดประสงค์ (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความและแบบสอบถามความพึงพอใจ การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 80/80 การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ

การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน และการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ t-test (Dependent) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ โดยนำคะแนนความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการศึกษามาเปรียบเทียบโดยใช้ t-test dependent ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

การทดสอบ	Mean (N = 23)	S.D. (N = 23)	df	t
ก่อนเรียน	7.66	2.90	**28**	**23.44**
หลังเรียน	17.38	2.00		

*p > .05

จากตารางที่ 1 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 7.66) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 2.90) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 17.38) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 2) เมื่อตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้สถิติทดสอบค่า (t-test) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ นำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 3 ระดับ คือ ระดับ 3 หมายถึง ความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ระดับ 2 หมายถึง ความพึงพอใจในระดับปานกลาง และระดับ 1 หมายถึง ความพึงพอใจในระดับน้อย มาคำนวณหาคะแนนเฉลี่ยและนำค่าเฉลี่ยไปเทียบกับเกณฑ์การประเมินผลความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประเมินค่า 3 ระดับ คือ คะแนน 2.50-3.00 หมายถึงพึงพอใจมากที่สุด คะแนน 1.50-2.49 หมายถึงพึงพอใจปานกลาง และคะแนน 1.00-1.49

หมายถึงพึงพอใจน้อย ผลการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 29 คน มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ข้อคำถาม	Mean	S.D.	ระดับ
1. นักเรียนพอใจกับการใช้เทคนิค SQ4R ในการอ่านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ในระดับใด	2.72	0.45	มากที่สุด
2. เทคนิค SQ4R ช่วยให้นักเรียนจดจำเนื้อหาในหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ได้ดีขึ้นในระดับใด	2.69	0.47	มากที่สุด
3. เทคนิค SQ4R ช่วยให้นักเรียนมีสมาธิในการอ่านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์มากขึ้นระดับใด	2.76	0.44	มากที่สุด
4. การใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ประกอบกับเทคนิค SQ4R นั้นสะดวกสำหรับนักเรียนในระดับใด	2.83	0.38	มากที่สุด
5. โดยรวมแล้ว นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้เทคนิค SQ4R ในการอ่านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์มากน้อยเพียงใด	2.79	0.41	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย	**2.76**	**0.03**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 2 พบว่า ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ โดยภาพรวมมีความพึงพอใจมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 2.83) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 0.38) เมื่อพิจารณาความพึงพอใจรายข้อคำถาม พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ประกอบกับเทคนิค SQ4R มากที่สุด ($\bar{X}$ = 2.83, S.D. = 0.38)

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ พบว่า วิธีการจัดการเรียนรู้นี้ช่วยให้ผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกาญจนา แก้วมณี, นงนุช อนันตกาล และมยุรี สิทธิกัน (2552); สุภาวดี พุทธศรี, พิทักษ์ นิลนพคุณ

และชาตรี เกิดธรรม (2559); จินตนา ไชยฤกษ์, ประกอบ ใจมั่น และกรวรรณ สืบสม (2562, หน้า 117-126); พิบูลย์ ตัญญบุตร และมีชัย เอี่ยมจินดา (2559, หน้า 312-327); ฉัตรลัดดา เกิดสุภาพ (2560, หน้า 157-170); วราวรรณ นันสถิตย์ (2560, หน้า 121-136); ปาริชาติ นามน้าวแสง, ประสพสุข ฤทธิเดช และชัยวัฒน์ สุภัควรกุล. (2563, หน้า 121-129) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R และการใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ในการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความ และพบว่าวิธีการเหล่านี้มีประสิทธิภาพในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจของผู้เรียน

เหตุผลที่ค่าความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการอ่านจับใจความด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เป็น “มากที่สุด” ทั้งหมด อาจอธิบายได้ด้วยปัจจัยหลายประการ ได้แก่ 1) การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและเป็นขั้นตอน โดยเทคนิค SQ4R ส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเนื้อหาตั้งแต่เริ่มต้นจนจบกระบวนการ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นเจ้าของการเรียนรู้และมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น 2) การใช้สื่อที่น่าสนใจ โดยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์มีองค์ประกอบที่หลากหลาย เช่น ภาพเคลื่อนไหว เสียงประกอบ และวิดีโอ ซึ่งดึงดูดความสนใจของผู้เรียนและทำให้การเรียนรู้เป็นเรื่องสนุก 3) การตอบสนองความต้องการของผู้เรียน โดยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์สามารถปรับแต่งรูปแบบการนำเสนอ เช่น ขนาดตัวอักษร และสีพื้นหลัง เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน และ 4) ความสะดวกในการเข้าถึง โดยนักเรียนสามารถเข้าถึงหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ได้ทุกที่ทุกเวลา ตราบเท่าที่มีอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์และการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต การผสานรวมระหว่างเทคนิคการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพอย่าง SQ4R และสื่อการเรียนรู้ที่ทันสมัยอย่างหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมประสบการณ์การเรียนรู้เชิงบวก และนำไปสู่ความพึงพอใจในระดับสูงสุดของนักเรียน การจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R เป็นวิธีการสอนที่มีขั้นตอนชัดเจน 6 ขั้นตอน ได้แก่ Survey, Question, Read, Record, Recite และ Reflect ซึ่งแต่ละขั้นตอนมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียน ดังนี้

Survey ขั้นตอนนี้ ช่วยให้นักเรียนเห็นภาพรวมของเนื้อหาที่จะเรียน ทำให้เกิดความสนใจและอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเนื้อหา ซึ่งเป็นการกระตุ้นแรงจูงใจในการอ่าน (Simbolon, Marbun, & Simanjuntak, 2020, pp. 511-523) พบว่า หลังจากที่นักเรียนได้อ่านสำรวจเนื้อหาของเรื่องแล้ว นักเรียนเกิดความสนใจ ใฝ่รู้ และอยากติดตามเรื่องที่อ่านมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับหลักการอ่านจับใจความสำคัญของ Robinson (1961) ที่ว่าก่อนอ่านจับใจความควรอ่านโดยสำรวจส่วนประกอบต่างๆ ของหนังสืออย่างรวดเร็วก่อน นอกจากนี้ Herlina (2016) ได้อธิบายพื้นฐานที่มีผลต่อการอ่านจับใจความว่า การสำรวจส่วนประกอบของหนังสืออย่างคร่าวๆ จะช่วยให้นักเรียนมีความสนใจใคร่รู้ในเรื่องที่อ่าน ถือเป็นการจูงใจอย่างหนึ่ง และแววมยุรา เหมือนนิล (2538) ได้อธิบายพื้นฐานที่มีผลต่อการอ่านจับใจความว่า การสำรวจส่วนประกอบของหนังสืออย่างคร่าวๆ จะช่วยให้นักเรียนมีความสนใจใคร่รู้ในเรื่องที่อ่าน ถือเป็นการจูงใจอย่าง

หนึ่ง ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนสามารถอ่านสำรวจข้อมูลของเรื่อง เพื่อสร้างแรงจูงใจในเนื้อเรื่องที่อ่านเพิ่มมากขึ้น แต่มีนักเรียนบางคนที่อ่านหนังสือได้ช้ากว่าปกติ ผู้วิจัยจึงแก้ไขปัญหาโดยการเพิ่มเวลาในการอ่านสำรวจข้อมูลในเนื้อหาให้มีความเหมาะสม อย่างไรก็ตาม จากการทดลอง พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่สามารถอ่านสำรวจข้อมูลของเรื่อง เพื่อสร้างแรงจูงใจในเนื้อเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี ซึ่งแสดงให้เห็นว่าขั้นตอน Survey ในการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R มีส่วนช่วยในการกระตุ้นแรงจูงใจในการอ่านของนักเรียนได้

Question การตั้งคำถามก่อนอ่านทำให้นักเรียนอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมายและสามารถจับประเด็นสำคัญได้ถูกต้อง ไม่หลงประเด็น จากผลการวิจัยพบว่า หลังจากที่นักเรียนได้ตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านจับใจความ แล้วกลับมาอ่านทบทวนซ้ำอีกครั้ง ทำให้นักเรียนเข้าใจประเด็นสำคัญของเนื้อเรื่องและสามารถอ่านจับใจความจากเนื้อหา พร้อมทั้งตอบคำถามในหัวข้อต่างๆ ที่กำหนดให้ได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับหลักการอ่านจับใจความสำคัญของศิริพร ลิมตระการ (2542) ที่กล่าวไว้ว่า การอ่านควรตั้งคำถามว่า ย่อหน้านี้กล่าวถึงใครหรืออะไร กล่าวถึงบุคคลนั้นหรือสิ่งนั้นว่าอย่างไรและสามารถหารายละเอียดจากเรื่องที่อ่านโดยการตั้งคำถาม ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม นอกจากนี้การตั้งคำถามยังสนับสนุนหลักและวิธีการอ่านจับใจความสำคัญของแววมยุรา เหมือนนิล (2538) ที่ว่า การอ่านจับใจความสำคัญให้เข้าใจได้ง่ายและรวดเร็วจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านให้ชัดเจนว่าจะอ่านเพื่ออะไร สำหรับการทดลองในครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่านักเรียนสามารถตั้งคำถามก่อนการอ่านจับใจความได้เป็นอย่างดี มีการตั้งจุดมุ่งหมายและข้อสังเกตในระหว่างการอ่าน เมื่ออ่านจบแล้ว ผู้อ่านสามารถตอบคำถามที่กำหนดไว้ในแต่ละข้อได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม จากการทดลอง พบว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถตั้งคำถามก่อนการอ่านจับใจความได้เป็นอย่างดี มีการตั้งจุดมุ่งหมายและข้อสังเกตในระหว่างการอ่าน เมื่ออ่านจบแล้ว ผู้อ่านสามารถตอบคำถามที่กำหนดไว้ในแต่ละข้อได้เป็นอย่างดี ซึ่งแสดงให้เห็นว่าขั้นตอน Question ในการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R มีส่วนช่วยในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น เพิ่มความสนใจในการอ่านมากยิ่งขึ้น ทำให้การอ่านมีจุดมุ่งหมาย อ่านอยู่ในขอบเขตที่ตั้งไว้ ไม่หลงทิศทาง และสามารถจับใจความสำคัญจากการอ่านได้ในที่สุด

Read ขั้นตอนนี้เป็นการอ่านเพื่อจับใจความและประเด็นสำคัญของเรื่อง โดยนักเรียนจะต้องอ่านอย่างละเอียดและพยายามตอบคำถามที่ตัวเองตั้งไว้ จากผลการวิจัยพบว่า หลังจากที่นักเรียนได้ตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านจับใจความ แล้วกลับมาอ่านทบทวนซ้ำอีกครั้ง ทำให้นักเรียนเข้าใจประเด็นสำคัญของเนื้อเรื่องและสามารถอ่านจับใจความจากเนื้อหา พร้อมทั้งตอบคำถามในหัวข้อต่างๆ ที่กำหนดให้ได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537) ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าทักษะพิเศษที่ควรฝึกในการอ่านจับใจความของนักเรียนเกี่ยวกับ การค้นหาใจความสำคัญที่มีอยู่ในข้อความแต่ละตอนของเรื่องที่อ่านและการค้นหาส่วนปลีกย่อยที่ให้ความรู้จะช่วยให้นักเรียนสามารถมองเห็นใจความสำคัญได้ชัดเจนยิ่งขึ้น จากการทดลองนี้ พบว่าหลังจากที่นักเรียนได้ตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านจับใจความ แล้วกลับมาอ่านทบทวนซ้ำอีกครั้ง ทำให้นักเรียนเข้าใจประเด็นสำคัญของเนื้อเรื่องและสามารถอ่านจับใจความจากเนื้อหา พร้อม

ทั้งตอบคำถามในหัวข้อต่างๆที่กำหนดให้ได้ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม จากการทดลอง พบว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถอ่านจับใจความจากเนื้อหาที่ได้อ่านอย่างละเอียดก่อนได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าขั้นตอน Read (อ่านละเอียด) ในการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R มีส่วนช่วยในการทำให้นักเรียนเข้าใจประเด็นสำคัญของเนื้อเรื่องและสามารถอ่านจับใจความจากเนื้อหา พร้อมทั้งตอบคำถามในหัวข้อต่างๆ ที่กำหนดให้ได้ดีขึ้น

Record การจดบันทึก ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจและจดจำเรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น และยังเป็นการฝึกทักษะการสรุปใจความสำคัญอีกด้วย จากผลการวิจัยพบว่า หลังจากที่นักเรียนได้อ่านจับใจความจากเนื้อหาแล้ว นักเรียนสามารถจดบันทึกข้อมูลสาระสำคัญต่างๆ ที่ได้จากการอ่านเนื้อหาได้ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการอ่านจับใจความสำคัญของ Slotte & Lonka (1999, pp. 1-20) ที่กล่าวไว้ว่า การอ่านทุกครั้งควรจดบันทึกหัวข้อย่อยหรืออาจทำสัญลักษณ์ ส่วนที่เป็นความสำคัญ เช่น ขีดเส้นใต้ ขีดเส้นทึบ หรือทำเครื่องหมายดอกจัน จะช่วยให้นักเรียนจดจำข้อความและจับใจความสำคัญของเรื่องได้

Recite การสรุปใจความสำคัญด้วยภาษาของตนเองช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาอย่างถ่องแท้ และเป็นการฝึกทักษะการเรียบเรียงความคิดและการนำเสนอ จากผลการวิจัยพบว่า หลังจากที่นักเรียนได้จดบันทึกข้อมูลสาระสำคัญต่างๆ ที่ได้จากการอ่านเนื้อหาแล้ว นักเรียนสามารถนำข้อความที่จดบันทึกไว้มาอ่านและเขียนสรุปใจความสำคัญให้เข้าใจง่ายโดยใช้ภาษาของตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับสวนิต ยมาภัย (2546) ที่กล่าวว่าการให้นักเรียนจดบันทึกย่อด้วยสำนวนภาษาของตนเองจะช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านดียิ่งขึ้นและเป็นการฝึกความคิดของผู้อ่านในการเรียบเรียงเนื้อเรื่องเป็นสำนวนใหม่อีกด้วย

Reflect ขั้นตอนนี้ช่วยให้นักเรียนได้วิเคราะห์ วิจารณ์ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ซึ่งเป็นการฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และการแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล จากผลการวิจัยพบว่าหลังจากที่นักเรียนได้สรุปใจความสำคัญจากเนื้อหาที่อ่านด้วยลักษณะภาษาของตนเองแล้ว นักเรียนแต่ละคนสามารถร่วมกันทบทวนและวิเคราะห์เนื้อหาที่ได้อ่าน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นของตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike (1913) ที่กล่าวไว้ว่า ผู้ที่มีสติปัญญาดีจะสามารถรับรู้ได้ในเวลาอันรวดเร็ว

การใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ช่วยเพิ่มความน่าสนใจและความหลากหลายในการเรียนรู้ได้จริง เนื่องจากหนังสืออิเล็กทรอนิกส์สามารถนำเสนอเนื้อหาได้หลากหลายรูปแบบ ทั้งข้อความ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว และเสียง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jackson (2004) ที่ให้ความหมายของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ว่า เป็นหนังสือที่ค้นหาได้ในระบบออนไลน์หรือเก็บไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยส่วนมากอยู่ในรูปแบบของดิจิทัล สามารถบรรจุตัวอักษรกราฟิกเสียง เชื่อมโยงไปยังเล่มอื่นๆ และส่วนประกอบอื่นด้วยสื่อประสม นอกจากนี้ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ยังสามารถปรับแต่งขนาดตัวอักษร รูปแบบตัวอักษร และสีของพื้นหลังได้ ทำให้นักเรียนสามารถปรับแต่งให้เหมาะสมกับความต้องการของตนเองได้ ซึ่งจะช่วยลดความเมื่อยล้าในการอ่าน และทำให้นักเรียนสามารถอ่านได้นานขึ้น จากการ

ศึกษาของสุรีย์ กลัดบุบผา (2554) พบว่า หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เป็นรูปแบบการนำเสนอข้อมูลผ่านสื่อที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐานการติดต่อสื่อสาร ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต หรือข้อมูลในลักษณะ E-Content เป็นสื่อการถ่ายทอดที่เปิดโลกการเรียนรู้แบบใหม่ที่ สามารถนำเสนอข้อมูลตัวอักษรจากการคลิกเปิดเอกสารในรูปแบบข้อความหลายมิติ และข้อมูลภาพนิ่ง เสียงและรวมถึงภาพเคลื่อนไหว เรียกว่าสื่อหลายมิติ ดังนั้น การใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R จึงเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียน และยังช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจ ใฝ่รู้ และกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ครูผู้สอนควรนำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียน เนื่องจากวิธีการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R เป็นวิธีการสอนที่มีขั้นตอนชัดเจน นักเรียนสามารถเข้าใจและปฏิบัติตามได้ง่าย ประกอบกับการใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่มีเนื้อหา ภาพ และเสียง ทำให้การเรียนรู้มีความน่าสนใจและเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น

1.2 ในการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ขั้นตอนที่ 1 Survey (S) ให้นักเรียนอ่านสำรวจเนื้อหา ผู้วิจัยพบว่ามีนักเรียนบางส่วนที่อ่านหนังสือได้ช้า ครูผู้สอนจึงควรเพิ่มเวลาในการอ่านสำรวจเนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับนักเรียนมากขึ้น

1.3 ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการอ่านจับใจความจากสื่อประเภทต่างๆ มากขึ้น เช่น การอ่านจับใจความจากบทเพลง นิทาน หรือการ์ตูน เป็นต้น

1.4 ครูผู้สอนควรจัดหาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่มีเนื้อหาหลากหลาย และน่าสนใจ เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสฝึกอ่านจับใจความจากหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ในหลายๆ รูปแบบ

1.5 ครูผู้สอนควรประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง เพื่อติดตามความก้าวหน้าในการอ่านจับใจความของนักเรียน และนำผลการประเมินมาปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน

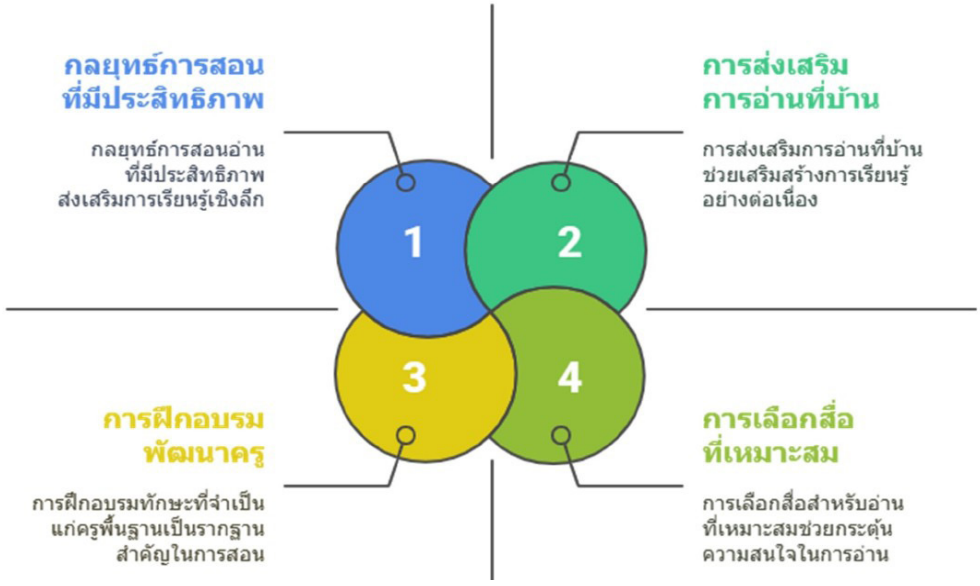
7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

จากการวิจัยพบว่าการบูรณาการการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R (Survey, Question, Read, Record, Recite, Reflect) กับการใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้น ป.4 ได้อย่างมีนัยสำคัญ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนในระดับสูง องค์ความรู้นี้สามารถ

นำไปปรับใช้ได้ทุกระดับชั้น

ประโยชน์ของ SQ4R คือช่วยพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความ ทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ลึกซึ้งและจดจำได้นานขึ้น ส่งเสริมความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนรู้ รวมถึงทักษะการคิดวิเคราะห์ สำหรับผู้สอน องค์ความรู้นี้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยหรือกลุ่มสาระอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ครูสามารถนำ SQ4R และหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้หลากหลายรูปแบบ นักเรียนสามารถใช้ในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ผู้ปกครองสามารถจัดหาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่เหมาะสมและส่งเสริมให้บุตรหลานฝึกฝน และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ควรมีการฝึกทักษะการอ่านจับใจความอย่างต่อเนื่อง คัดสรรหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่น่าสนใจ และมีการประเมินผลการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ รายละเอียดดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กาญจนา แก้วมณี, นงนุช อนันตกาล และมยุรี สิทธิกัน. (2552). *การพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชุดท้องถิ่นเราชาวพิษณุโลก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (การค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.

กุลวดี เผือกผุด. (2565). *การพัฒนาการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านจับใจความ*. เข้าถึงได้จาก http://www.pkk.ac.th/_files_school/77100918/ data/77100918_1_20230707-053603.pdf

จินตนา ไชยฤกษ์, ประกอบ ใจมั่น และกรวรรณ สืบสม. (2562). การพัฒนาหนังสืออินิทานอิเล็กทรอนิกส์เสริมทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารนาคบุตรปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช*, 11(1), 117-126. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/nakboot/article/view/184270/129839

ฉัตรลัดดา เกิดสุภาพ. (2560). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้จากการสอนอ่านด้วยเทคนิค PQ4R. *วารสาร มจร พุทธปัญญาปริทรรศน์*, 3(2), 157-170. https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jmbr/article/view/135864

ปาริชาติ นามน้าวแสง, ประสพสุข ฤทธิเดช และชัยวัฒน์ สุภัควรกุล. (2563). การพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิค SQ4R. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 14(2), 121-129. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/rmuj/article/view/246635/167868

พิบูลย์ ตัญญบุตร และมีชัย เอี่ยมจินดา. (2559). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดสุพรรณบุรี. *วารสารศิลปากรศึกษาศาสตร์วิจัย*, 8(1), 312-327. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/suedureasearchjournal/article/view/38109/48593

วราวรรณ นันสถิตย์. (2560). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยโมเดลการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค PQ4R. *วารสารวิจัยและพัฒนาทางการศึกษา,* 12(1), 121-136.

แววมยุรา เหมือนนิล. (2538). *การอ่านจับใจความ.* กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ศิริพร ลิมตระการ. (2542). *การอ่านภาษาไทย หน่วยที่ 1-7*. (เอกสารการสอน). (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สวนิต ยมาภัย. (2546). การสื่อสารและการใช้ภาษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. เข้าถึงได้จาก http://academic.obec.go.th/images/document/1525235513_d_1.pdf

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2537). *หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย.* กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุภาวดี พุทธศรี, พิทักษ์ นิลนพคุณ และชาตรี เกิดธรรม. (2559). การพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภูมิศาสตร์ภาคกลาง. ใน วิภาส ทองสุทธิ์ (บ.ก.), *การประชุมวิชาการและเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ครั้งที่ 3 ก้าวสู่ทศวรรษที่ 2: บูรณาการงานวิจัย ใช้องค์ความรู้สู่ความยั่งยืน, 17 มิถุนายน 2559* (หน้า 816-821). นครราชสีมา: วิทยาลัยนครราชสีมา.

สุรีย์ กลัดบุบผา. (2554). *หนังสืออิเล็กทรอนิกส์คืออะไร*. เข้าถึงได้จาก https://cms.dru.ac.th/jspui/bitstream/123456789/903/11/Bib.pdf

Best, J. W. (1977). *Research in Education*. New Jersey: Prentice hall Inc.

Escar, E. (2023). *The impact of reading comprehension on learning*. Retrieved from https://online.ewu.edu/degrees/education/med/reading-literacy/reading-comprehension-on-learning/

Herlina. (2016). *Improve Reading Ability Understanding English Through SQ4R Method.* Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/342083258

Jackson, P. (2004). The future of e-books: A study of the impact of e-books on the publishing industry. *Journal of Electronic Publishing*, 7(2). https://doi.org/10.3998/3336451.0007.202

Khusniah, N. L. (2017). Improving english reading comprehension ability through survey, questions, read, record, recite, review strategy (SQ4R). *English Language Teaching,* 10(12), 202-211. https://eric.ed.gov/?id=EJ1161897

Kitaboo. (2024). *Importance of eBooks in Online Education in 2024*. Retrieved from https://kitaboo.com/importance-of-ebooks-in-education/

Robinson, F. P. (1961). *Effective Study*. New York: Harper & Row.

Simbolon, N., Marbun, I., & Simanjuntak, E. B. (2020). Evaluating Reading Comprehension Ability Through the SQ4R Model. *Utopía y Praxis Latinoamericana*, 25(6), 511-523, https://doi.org/10.5281/zenodo.3987673

Slotte, V., & Lonka, K. (1999). Review and process effects of spontaneous note-taking on text comprehension. *Contemporary Educational Psychology*, 24(1), 1-20. https://doi.org/10.1006/ceps.1998.0980

Thorndike, E. L. (1913). *Educational psychology*. New York: Teachers College, Columbia University.

การศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน จังหวัดสระแก้ว*

A Study on the Needs for Developing Comic Books to Enhance Reading Comprehension Skills for Grade 4 Students at Border Patrol Police School, Sa Kaeo Province

อนันต์ ลากุล
Anan Lakul
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี, ประเทศไทย
Rajabhat University ValayaAlongkorn under Royal Patronage Pathumthani Province, Thailand
Corresponding Author, E-mail: anan.l@vru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูนเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน จังหวัดสระแก้ว เป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างผู้ให้ข้อมูล คือ 1) ครูระดับประถมศึกษาโรงเรียน ตำรวจตระเวนชายแดน จำนวน 3 คน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 2 คน ส่วนการวิจัยเชิงปริมาณเป็นการศึกษาข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามความต้องการจำเป็น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบประเมินความเหมาะสมของหนังสือภาพการ์ตูน แบบประเมิน Storyboard และแบบประเมินความต้องการจำเป็น สถิติการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) พบว่า ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.64 โดยสามารถจัดลำดับความต้องการจำเป็นใน 3 ลำดับแรกคือ (1) การจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านจับใจความมีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ มีค่า

*ได้รับบทความ: 22 มีนาคม 2567; แก้ไขบทความ: 30 มีนาคม 2568; ตอบรับตีพิมพ์: 31 มีนาคม 2568
Received: March 22, 2024; Revised: March 30, 2025; Accepted: March 31, 2025

ดัชนีที่แสดงว่าสภาพที่เป็นจริงเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพน้อยกว่าสภาพที่คาดหวัง (2) ผู้เรียนสามารถอ่านได้อย่างเข้าใจมีค่าดัชนีที่แสดงว่าสภาพที่เป็นจริงทางความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยได้อย่างเข้าใจ มีประสิทธิภาพน้อยกว่าสภาพที่คาดหวัง และ (3) ผู้เรียนสามารถอ่านจับใจความได้การใช้สื่อกระตุ้น มีค่าดัชนีที่แสดงว่าอ่านได้อย่างเข้าใจและอ่านจับใจความได้ ตามลำดับ 2) การประเมินความเหมาะสม พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.64, S.D. = 0.30) เมื่อจำแนกตามรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการออกแบบรูปภาพ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.76, S.D. = 0.22) รองลงมา คือ ด้านการออกแบบเนื้อหาอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.73, S.D. = 0.24) ด้านการออกแบบภาพรวม และด้านการใช้ภาษา อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.66, S.D. = 0.40) และ ($\bar{X}$ = 4.63, S.D. = 0.24) ตามลำดับ และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ ด้านการออกแบบ โครงเรื่อง อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.88, S.D. = 0.78)

คำสำคัญ: หนังสือภาพการ์ตูน; การอ่านจับใจความ; ประถมศึกษาปีที่ 4

Abstract

The purposes of this research were to study the needs for developing comic books to enhance reading comprehension skills for grade 4 students at Border Patrol Police School, Sa Kaeo Province. It is survey-based research utilizing qualitative methods through structured interviews. The participants include: 1. Three primary school teachers from Border Patrol Police Schools. 2. Two experts in Thai language instruction. The quantitative research component involves data collection through a needs assessment questionnaire. The research utilized tools such as a suitability assessment form, a storyboard assessment form, and a needs assessment form for data analysis, which included mean ($\bar{X}$) and standard deviation (S.D.).

The results revealed that: 1. The modified Necessary Index ($PNI_{modified}$) revealed an overall average of 0.64. The researcher has prioritized the top three needs as follows: using stimulating media, reading with comprehension, and reading for main ideas, respectively. 2. The assessment of suitability found that it was at the highest level ($\bar{X}$ = 4.64, S.D. = 0.30). When classified by aspect, the aspect with the highest average was image design, at the highest level ($\bar{X}$ = 4.76, S.D. = 0.22), followed by content design at the highest level ($\bar{X}$ = 4.73, S.D. = 0.24). Overall design and language use were also at the highest

level ($\bar{X}$ = 4.66, S.D. = 0.40) and ($\bar{X}$ = 4.63, S.D. = 0.24), respectively. The aspect with the lowest average was plot design, at a high level ($\bar{X}$ = 4.88, S.D. = 0.78).

Keywords: Cartoon books; Reading comprehension; Grade 4

1. บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความสำคัญสำหรับคนไทย ภาษาประจำชาติ เป็นเอกลักษณ์ความมั่นคงของชาติและเป็นมรดกอันล้ำค่าที่บรรพบุรุษสร้างไว้เพื่อเป็นเครื่องแสดงว่าชาติไทยเป็นชาติที่ยิ่งใหญ่มีวัฒนธรรม มาตั้งแต่โบราณกาล การเรียนรู้ภาษาไทย ให้สื่อสารได้ถูกต้องจึงมีความสำคัญยิ่ง กระทรวงศึกษาธิการ (2559, หน้า 17) กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง การอ่านออกเสียง การอ่านจับใจความ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจและการคิดวิเคราะห์สังเคราะห์ความรู้ จากสิ่งที่อ่านนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งยังต้องอาศัยความรู้และทักษะด้านต่างๆ ในการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

การอ่านและการเขียน เป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญและจำเป็นนอย่างมากใน การดำรงชีวิตของคน เพราะในชีวิตของคนเราการอ่านเป็นส่วนสำคัญในการสื่อสารความหมายถึงกันได้ถูกต้อง จึงจำเป็นต้องพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน กล่าวคือ ต้องอ่านเขียนได้ถูกต้อง รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ จึงถือได้ว่าการอ่านสำคัญที่สุด ครูจึงจำเป็นต้องแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนของนักเรียนตั้งแต่ต้นในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การจัดกระบวนการการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนต้องอาศัยการเรียนรู้ที่หลากหลาย เป็นเครื่องมือที่จะนำตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน เช่น กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ กระบวนการสร้างความรู้ กระบวนการการคิด กระบวนการทางสังคม กระบวนการเผชิญหน้าการแก้สถานการณ์และแก้ปัญหา กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง กระบวนการปฏิบัติลงมือทำจริง กระบวนการจัดการ กระบวนการวิจัย กระบวนการเรียนรู้ของตนเอง กระบวนการพัฒนาลักษณะนิสัย ดังนั้นเด็กไทยทุกคนควรเรียนรู้และใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องทุกโอกาส ซึ่งการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การอ่านและการฟังเป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราว ความรู้ ประสบการณ์ ส่วนการพูดและการเขียนเป็นทักษะของการแสดงออกด้วยการแสดงความคิดเห็น ความรู้และประสบการณ์ การเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนเพื่อการสื่อสารให้สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้อย่างพินิจพิเคราะห์ สามารถนำความรู้ ความคิดมาเลือกใช้เรียบเรียงคำมาใช้ตามหลักภาษาได้ถูกต้องตรงตามความหมาย กาลเทศะและใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2549, หน้า 80) โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการอ่านจับใจความ ในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน สังกัดกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน จังหวัดสระแก้ว ซึ่งประสบปัญหาด้านการเรียนการสอน สื่อการสอนและอื่นๆ จำนวนมาก

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน สังกัดกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน จังหวัดสระแก้ว ประสบกับข้อจำกัดหลายด้านที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนเนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ทุรกันดาร ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร โดยมากเป็นนักเรียนชาติพันธุ์หรือจากประเทศเพื่อนบ้านที่นิยมใช้ภาษาถิ่น จึงพบปัญหาเกี่ยวกับการอ่าน โดยเฉพาะการอ่านจับใจความในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำให้มีข้อบกพร่องในการจับใจความ โดยพบว่าผลการประเมินคุณภาพผู้เรียน (NT) นักเรียนในสังกัดโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนมีผลคะแนนเฉลี่ยด้านภาษาไทยต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ประกอบกับครูผู้สอนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนส่วนใหญ่ไม่มีวุฒิทางการศึกษาหรือสำเร็จการศึกษาไม่ตรงตามสาขาวิชาที่สอน ส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้ ซึ่งโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนส่วนใหญ่มีความต้องการในการเพิ่มทักษะด้านวิชาการ ด้านเทคนิคการสอน สื่อและอุปกรณ์ทางการศึกษาเพื่อให้ครูนำไปพัฒนาวิชาชีพและเป็นได้สร้างโอกาสทางการศึกษาสำหรับนักเรียนให้ได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ (นิดาริน จุลวรรณ, หน้า 2562) โดยเฉพาะการใช้สื่อประเภทการ์ตูนภาพหรือนิทานในการจัดการเรียนการสอน

สรรชัย ศรีสุข (2530, หน้า 3) กล่าวว่า การสร้างหนังสือภาพการ์ตูนนิทาน มาสอดแทรกในการเรียนการสอนเป็นสิ่งที่มีมานานแล้ว เนื่องจากนิทานเป็นสิ่งที่ทุกคนชื่นชอบ การนำนิทานมาเป็นส่วนหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะช่วยให้นักเรียน มีความสามารถในการเขียนและอ่านได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับเมตตา บุญยะศรี (2552, หน้า 3) และฤทัยรัตน์ อยู่จันทร์ (2554, หน้า 5) กล่าวไว้ว่า หนังสือนิทานเป็นนวัตกรรม ที่จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพของเด็กเป็นเครื่องมืออันทรงประสิทธิภาพ ในการอบรมสั่งสอนถ่ายทอดความรู้ให้แก่เด็ก และหนังสือเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ครูใช้ในการจัดการเรียนการสอนมากที่สุด ซึ่งมีหลากหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นหนังสือเรียน ตำราวิชาการ หนังสือนิทาน หนังสือการ์ตูน การนำหนังสือนิทานมาใช้ในโรงเรียนจะช่วย ขยายความรู้และสนองความต้องการของผู้เรียนได้ เนื่องจากแบบเรียนไม่สามารถบรรจุความรู้ทางวิชาการต่างๆ ได้หมด หนังสือนิทานจึงเป็นหนังสือประเภทหนึ่งที่ให้ความรู้เสริมจากบทเรียน สามารถอ่านได้ทั้งในและนอกเวลาเรียนโดยมุ่งให้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองตามความเหมาะสมกับวัยและความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล และดึงดูดความสนใจในการอ่าน เนื่องจากมีการนำเสนอในรูปแบบที่หลากหลาย ทำให้เกิดความสนุกสนานในขณะที่อ่าน การสร้างหนังสือภาพการ์ตูนนิทานจึงเป็นสื่อที่สามารถการพัฒนาการอ่านได้ดี โดยเฉพาะยิ่งการอ่านจับใจความของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเครือข่ายโครงการบริการวิชาการ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดสระแก้ว

จากความสำคัญและสภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้การสอนให้สอดคล้องกับบริบท สังคม และวัฒนธรรมรอบตัวผู้เรียน ที่ทำให้ผู้เรียนเห็นตัวอย่างหรือเห็นภาพชัดเจน สามารถบูรณาการความรู้ และ

ประวัติศาสตร์และเชื่อมโยงกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ส่งผลต่อการรับรู้และการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างยิ่ง ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการจำเป็นในการพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูนเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่าน จับใจความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน จังหวัดสระแก้ว

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูนเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน จังหวัดสระแก้ว

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ โดยมีรูปแบบการศึกษาเป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้วิธีการวิจัย เชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ผู้ให้ข้อมูลคือ 1) ครูระดับประถมศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน โรงเรียนเครือข่ายโครงการบริการวิชาการ จำนวน 3 ท่าน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 2 ท่าน โดยมีคุณสมบัติ ได้แก่ 1) ดำรงตำแหน่งทางวิชาการระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป และ 2) เป็นอาจารย์ผู้สอนในระดับอุดมศึกษาอย่างน้อย 5 ปี

การพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน จังหวัดสระแก้ว เป็นลักษณะของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) และการวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ การวิเคราะห์และสังเคราะห์เอกสาร (Documentary analysis and documentary synthesis) โดยแบ่งขั้นตอนการดำเนินงานเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ โดยแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียด ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (R1) เป็นขั้นตอนที่ดำเนินการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญ รวมทั้งความต้องการจำเป็นสำหรับการพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ เพื่อนำผลการศึกษามาเป็นฐานข้อมูลสำหรับพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ ด้วยวิธีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถ ด้านการอ่านจับใจความ (D1) ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน จังหวัดสระแก้ว โดยจากข้อมูลการศึกษาวิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานในขั้นตอนที่ 1 รวมทั้งมีดำเนินการประเมิน Storyboard

และประเมินความเหมาะสมของหนังสือภาพการ์ตูนเพื่อส่งเสริมความสามารถด้าน การอ่านจับใจความสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ มีรายละเอียดดังนี้

การพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน (หนูน้อยมะลิแห่งเขาฉกรรจ์) เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตำรวจ ตระเวนชายแดน จังหวัดสระแก้ว ประกอบด้วยหนังสือภาพการ์ตูน 3 เล่ม ได้แก่ 1) มะลิน้อยตะลุยน้ำตกปางสีดา 2) หนูน้อยมะลิแห่งเขาฉกรรจ์ 3) มะลิท่องโลก ปราสาทสดกก๊อกธม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล มีจำนวนทั้งสิ้น 3 เครื่องมือประกอบด้วย 1) แบบประเมินความต้องการจำเป็นต่อการพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ 2) แบบประเมิน Storyboard ของหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ และ 3) แบบประเมินความเหมาะสมของหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบประเมินความต้องการจำเป็นต่อการพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ จำนวนทั้งสิ้น 7 ข้อ โดยเป็นการประเมิน “สภาพที่เป็นจริง (D)” กับ “สภาพที่คาดหวัง (I)” ที่มีต่อการพัฒนาชุดหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยใช้แบบประเมินมาตรส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประกอบด้วย ด้านการสอนภาษาไทย 1 คน ด้านหลักสูตรและการสอน 1 ท่าน และด้านการวัดและประเมินผล 1 คน ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือ พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.80, S.D. = 0.20)

2. แบบประเมิน Storyboard ของหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ มีลักษณะเป็นแบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวนทั้งสิ้น 10 ข้อ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของ Storyboard หนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยใช้แบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประกอบด้วย ด้านการสอนภาษาไทย 1 คน ด้านหลักสูตรและการสอน 1 คน และด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือ พบว่า ในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.83, S.D. = 0.18)

3. แบบประเมินความเหมาะสมของหนังสือภาพการ์ตูนเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ มีลักษณะเป็นแบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวนทั้งสิ้น 30 ข้อ แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการออกแบบภาพรวม 2) ด้านการออกแบบเนื้อหา 3) ด้านการ

ออกแบบโครงเรื่อง 4) ด้านการออกแบบรูปภาพ และ 5) ด้านการใช้ภาษา เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยใช้แบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประกอบด้วย ด้านการสอนภาษาไทย 1 ท่าน ด้านหลักสูตรและการสอน 1 ท่าน และด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือ พบว่า ในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.73, S.D. = 0.17)

การวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ 1) ข้อมูลความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความของ “สภาพที่เป็นจริง (D)” กับ “สภาพที่คาดหวัง (I)” วิเคราะห์ด้วยสถิติบรรยาย (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และได้กำหนดเกณฑ์การแปลผล โดยใช้เกณฑ์และแนวทางการหาช่วงความกว้างของอันตรภาคชั้นของเบสท์ (Best, 1986, p. 195) ที่แบ่งระดับการแปลผลมาตราส่วนประมาณค่าออกเป็น 5 ระดับ หลังจากนั้นนำไปคำนวณหาดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น ด้วยสูตรคำนวณเทคนิค Modified Priority Need Index (PNI modified) ของนงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวาณิช (2541) ดังนี้ PNI modified = (I – D) / D โดย I (Important) หมายถึง สภาพที่คาดหวัง และ D (Degree of Success) หมายถึง สภาพที่เป็นจริง จากนั้นนำข้อมูลแต่ละรายการมาจัดลำดับความสำคัญ และนำข้อมูลมาสรุป พร้อมนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) 2) ข้อมูลความเหมาะสมของ Storyboard หนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ วิเคราะห์โดยใช้สถิติบรรยาย (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และ 3) ข้อมูลความเหมาะสมของหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ วิเคราะห์โดยใช้สถิติบรรยาย (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถ ด้านการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน จังหวัดสระแก้ว สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการจำเป็น ใน 2 ประเด็น ได้แก่ 1) การระบุความต้องการจำเป็น (Needs Identification) สำรวจความต้องการจำเป็นที่เกิดขึ้นทั้งหมด 2) การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น (Needs Analysis) วิเคราะห์สาเหตุที่นำไปสู่ความต้องการจำเป็นนั้นๆ มีรายละเอียดตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อการพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ

รายการประเมิน	สภาพที่เป็นจริง (D)			สภาพที่คาดหวัง (I)			ความต้องการจำเป็น	
	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล	$PNI_{modified}$	S.D.
1. การสอนด้านการอ่านควรส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ	2.88	0.44	ปานกลาง	4.40	0.54	มาก	0.52	4
2. ผู้เรียนสามารถอ่านได้อย่างเข้าใจ	2.40	0.54	น้อย	4.60	0.54	มากที่สุด	0.91	2
3. ผู้เรียนสามารถอ่านจับใจความได้	2.20	0.44	น้อย	4.00	0.70	มาก	0.81	3
4. ผู้เรียนมีความรู้และเข้าใจในเรื่องราวท้องถิ่น	3.80	0.44	มาก	5.00	0.00	มากที่สุด	0.31	6
5. การจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านมีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ	3.60	0.54	มาก	5.00	0.00	มากที่สุด	0.38	5
6. การจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านจับใจความมีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ	2.00	0.70	น้อย	4.20	0.83	มาก	1.1	1
7. ชุดหนังสือภาพการ์ตูนฯ สามารถช่วยพัฒนาความสามารถ ด้านการอ่านจับใจความ	4.00	0.70	มาก	4.80	0.44	มากที่สุด	0.2	7
รวมเฉลี่ย	**2.97**	**0.55**	**ปานกลาง**	**4.57**	**0.44**	**มากที่สุด**	**0.64**	

จากตารางที่ 1 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อการพัฒนาหนังสือ ภาพการ์ตูนเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1.1 สภาพที่เป็นจริง พบว่า ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ = 2.97, S.D. = 0.55) เมื่อจำแนกตามรายการ พบว่า รายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ หนังสือภาพการ์ตูนฯ สามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.00, S.D. = 0.70) รองลงมาคือ ผู้เรียนมีความรู้และเข้าใจในเรื่องราวท้องถิ่น และการจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านมีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.80, S.D. = 0.44) และ ($\overline{X}$ = 3.60, S.D. = 0.54) ตามลำดับ และรายการที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ การจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านจับใจความมีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อยู่ในระดับน้อย ($\overline{X}$ = 2.00, S.D. = 0.70)

1.2 สภาพที่คาดหวัง พบว่า ในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.57, S.D. = 0.44) เมื่อจำแนกตามรายการ พบว่า รายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้เรียนมีความรู้และเข้าใจ ในเรื่องราวท้องถิ่น และการจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านมีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้น ให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 5.00, S.D. = 0.00) รองลงมา คือ หนังสือภาพการ์ตูนฯ สามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความ อยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 4.80, S.D. = 0.44) และรายการที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดคือ ผู้เรียนสามารถ อ่านจับใจความได้ อยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 4.00, S.D. = 0.70)

1.3 ค่าดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) พบว่า ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.64 ซึ่งทางผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดลำดับความ ต้องการจำเป็น ใน 3 ลำดับแรก ดังรายละเอียดตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 สรุปผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อการพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ ใน 3 อันดับแรก

รายการประเมิน	สภาพที่เป็นจริง (D)			สภาพที่คาดหวัง (I)			ความต้องการจำเป็น	
	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล	$PNI_{modified}$	S.D.
1. การจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านจับใจความมีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ	2.00	0.70	น้อย	4.20	0.83	มาก	1.1	1
2. ผู้เรียนสามารถอ่านได้อย่างเข้าใจ	2.40	0.54	น้อย	4.60	0.54	มากที่สุด	0.91	2
3. ผู้เรียนสามารถอ่านจับใจความได้	2.20	0.44	น้อย	4.00	0.70	มาก	0.81	3

จากตารางที่ 2 ความต้องการจำเป็นของกลุ่มเป้าหมายต่อการพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ พบว่า รายการที่มีค่าดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น (PNI modified) สูงที่สุดใน 3 อันดับแรก คือ 1) การจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านจับใจความมีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียน เกิดความสนใจ มีค่าดัชนี PNI modified เท่ากับ 1.1 หรือร้อยละ 110 แสดงว่า สภาพที่เป็นจริงเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพน้อยกว่าสภาพที่คาดหวัง 2) ผู้เรียนสามารถอ่านได้อย่างเข้าใจ มีค่าดัชนี $PNI_{modified}$ เท่ากับ 0.91 หรือร้อยละ 91 แสดงว่า สภาพที่เป็นจริงทางความสามารถ ด้านการอ่านภาษาไทยได้อย่างเข้าใจมีประสิทธิภาพน้อยกว่าสภาพที่คาดหวัง 3) ผู้เรียนสามารถอ่านจับใจความได้ มีค่าดัชนี $PNI_{modified}$ เท่ากับ 0.81 หรือร้อยละ 81 แสดงว่า สภาพที่เป็นจริงทางความสามารถด้านการอ่านจับใจความมีประสิทธิภาพน้อยกว่าสภาพที่คาดหวัง จากค่าดัชนี $PNI_{modified}$ ใน 3 อันดับแรก สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มเป้าหมายมีความต้องการจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ชุดหนังสือภาพการ์ตูนเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ

2. การวิเคราะห์ผลการประเมินความเหมาะสมของ Storyboard หนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ

ตารางที่ 3 ผลการประเมินความเหมาะสมของ Storyboard หนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของเชี่ยวชาญ					$\overline{X}$	S.D.	การแปลความหมาย
	1	2	3	4	5			
1. การออกแบบเนื้อหามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย	4	5	4	5	5	4.60	0.48	มากที่สุด
2. การออกแบบเนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน	3	5	3	5	5	4.20	0.97	มาก
3. การออกแบบเนื้อหามีกรอบโครงเรื่องอย่างชัดเจน	5	5	4	5	5	4.80	0.40	มากที่สุด
4. การออกแบบเนื้อหามีการอธิบายเนื้อเรื่องอย่างชัดเจน	4	5	5	5	5	4.80	0.40	มากที่สุด
5. การออกแบบเนื้อหามีการจัดลำดับเนื้อเรื่องที่เหมาะสม	3	5	3	5	5	4.20	0.97	มาก

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของเชี่ยวชาญ					$\overline{X}$	S.D.	การแปลความหมาย
	1	2	3	4	5			
6. การออกแบบเนื้อหาในแต่ละตอนมีปริมาณที่เหมาะสม	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7. การออกแบบเนื้อหามีความสอดคล้องกับบริบทเชิงพื้นที่	4	5	5	5	5	4.80	0.40	มากที่สุด
8. การออกแบบรูปภาพมีความเหมาะสม	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9. การใช้ภาษาในเนื้อเรื่องมีความเหมาะสม	4	5	3	5	5	4.40	0.80	มาก
10. ความพึงพอใจในภาพรวมที่มีต่อ Storyboard ชุดหนังสือภาพการ์ตูนฯ	5	5	4	5	5	4.80	0.40	มากที่สุด
รวมทั้งสิ้น						**4.66**	**0.48**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 3 ผลการประเมินความเหมาะสมของ Storyboard หนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความมีความเหมาะสมในภาพรวมอยู่ใน ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.66, S.D. = 0.48) เมื่อจำแนกตามรายการ พบว่า รายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การออกแบบเนื้อหาในแต่ละตอนมีปริมาณที่เหมาะสม และการออกแบบรูปภาพ มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 5.00, S.D. = 0.00) และรายการที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ การออกแบบเนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน และการออกแบบเนื้อหามีการจัดลำดับเนื้อเรื่องที่เหมาะสม อยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 4.20, S.D. = 0.97)

3. การวิเคราะห์ผลการประเมินความเหมาะสมของหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ

ตารางที่ 4 ผลการประเมินความเหมาะสมของชุดหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของเชี่ยวชาญ					$\overline{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
1. ด้านการออกแบบภาพรวม	4.16	5.00	4.16	5.00	5.00	4.66	0.40	มากที่สุด
2. ด้านการออกแบบเนื้อหา	4.66	5.00	4.33	5.00	4.66	4.73	0.24	มากที่สุด
3. ด้านการออกแบบโครงเรื่อง	4.00	4.66	3.83	4.83	4.67	4.40	0.40	มาก

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของเชี่ยวชาญ					$\overline{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
4. ด้านการออกแบบรูปภาพ	5.00	5.00	4.83	4.50	4.50	4.76	0.22	มากที่สุด
5. ด้านการใช้ภาษา	4.50	5.00	4.33	4.50	4.83	4.63	0.24	มากที่สุด
รวมทั้งสิ้น						**4.64**	**0.30**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4 ผลการประเมินความเหมาะสมของชุดหนังสือภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความมีความเหมาะสมในภาพรวม พบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.64, S.D. = 0.30) เมื่อจำแนกตามรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านการออกแบบรูปภาพ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.76, S.D. = 0.22) รองลงมาคือ ด้านการออกแบบเนื้อหา อยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.73, S.D. = 0.24) ด้านการออกแบบภาพรวม และด้านการใช้ภาษา อยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.66, S.D. = 0.40) และ ($\overline{X}$ = 4.63, S.D. = 0.24) ตามลำดับ และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดคือ ด้านการออกแบบ โครงเรื่อง อยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 4.88, S.D. = 0.78)

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหนังสือภาพการ์ตูนเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน จังหวัดสระแก้ว อภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การศึกษาความต้องการจำเป็น พบว่า 1) สภาพที่เป็นจริง พบว่า ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามรายการ พบว่า รายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ หนังสือภาพการ์ตูนฯ สามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความ อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ผู้เรียนมีความรู้และเข้าใจในเรื่องราวท้องถิ่น และการจัดการเรียนรู้เรื่อง การอ่านมีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อยู่ในระดับมากตามลำดับ และรายการที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดคือ การจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านจับใจความมีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อยู่ในระดับน้อย 2) สภาพที่คาดหวัง พบว่า ในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อจำแนกตามรายการ พบว่า รายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ผู้เรียนมีความรู้และเข้าใจในเรื่องราวท้องถิ่น และการจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านมีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ หนังสือภาพการ์ตูนฯ สามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน จับใจความ อยู่ในระดับมาก และรายการที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ ผู้เรียนสามารถอ่านจับใจความได้ อยู่ในระดับมาก 3) ค่าดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) พบว่า

ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.64 ซึ่งทางผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดลำดับความต้องการจำเป็น ใน 3 ลำดับแรก สอดคล้องกับอภิสรา โชติภาภรณ์ (2557, หน้า 1) ได้ศึกษาการประเมินความต้องการจำเป็นเพื่อส่งเสริมสมรรถนะด้านการเรียนในยุคประชาคมอาเซียนของผู้เรียนโรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร พบว่า การประเมินความต้องการจำเป็นเพื่อส่งเสริมสมรรถนะด้านการเรียนในยุคประชาคมอาเซียนของผู้เรียนโรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร มีสภาพที่เป็นอยู่ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีสภาพที่ควรจะเป็น ในภาพรวม อยู่ในระดับดี มีค่าดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น ($PNI_{Modified}$) ในภาพรวมเท่ากับ 0.26 โดยด้านประชาคมอาเซียน มีค่าดัชนีของความต้องการจำเป็นมากที่สุดเป็นลำดับแรก รองลงมาเป็นด้านการประยุกต์ใช้ตัวเลขและด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และผลการวิเคราะห์เมทริกซ์ในภาพรวม อยู่ในส่วนที่ 3 คือ ผลงานไม่ดีต้องปรับปรุง

2. ผลการประเมินความเหมาะสมของชุดหนังสือภาพการ์ตูนเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านจับใจความ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อจำแนกตามรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านการออกแบบรูปภาพ อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการออกแบบเนื้อหาอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการออกแบบภาพรวม และด้านการใช้ภาษา อยู่ในระดับมากที่สุด ตามลำดับ และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดคือ ด้านการออกแบบโครงเรื่อง อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับสุนทรี คุณา, สนิท สัตโยภาส และโกชัย สาริกบุตร (2558, หน้า 99-113) ได้ศึกษาการสร้างหนังสือการ์ตูนเสริมประสบการณ์ชุดวิถีชีวิตล้านนาสำหรับผู้เรียนภาษาไทยแบบข้ามวัฒนธรรมระดับประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การประเมินคุณภาพของหนังสือในภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ดีมาก แสดงว่า หนังสือมีคุณภาพครบถ้วนตามองค์ประกอบอย่างสมบูรณ์ ถูกต้องเหมาะสมและชัดเจนดีมาก ความเห็นโดยรวมของผู้เรียนในด้านต่างๆ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่าอยู่ในระดับดีมากเกือบทุกระดับ ยกเว้นด้านปริมาณ/ความยาวของเนื้อหามีความเหมาะสมในระดับดี ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับวัยผู้อ่านและภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่ายในระดับดีเช่นกัน โดยมีความเห็นดีมากเกือบทุกประเด็น ยกเว้นปริมาณความยาวของเนื้อหามีความเหมาะสมภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับวัยผู้อ่านและภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่ายอยู่ในระดับดีเช่นกัน โดยรวมของครูผู้สอนภาษาไทยที่มีต่อหนังสือในด้านต่างๆ อยู่ในระดับดีมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความคิดเห็นอยู่ในระดับดี

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำการวิจัยไปใช้

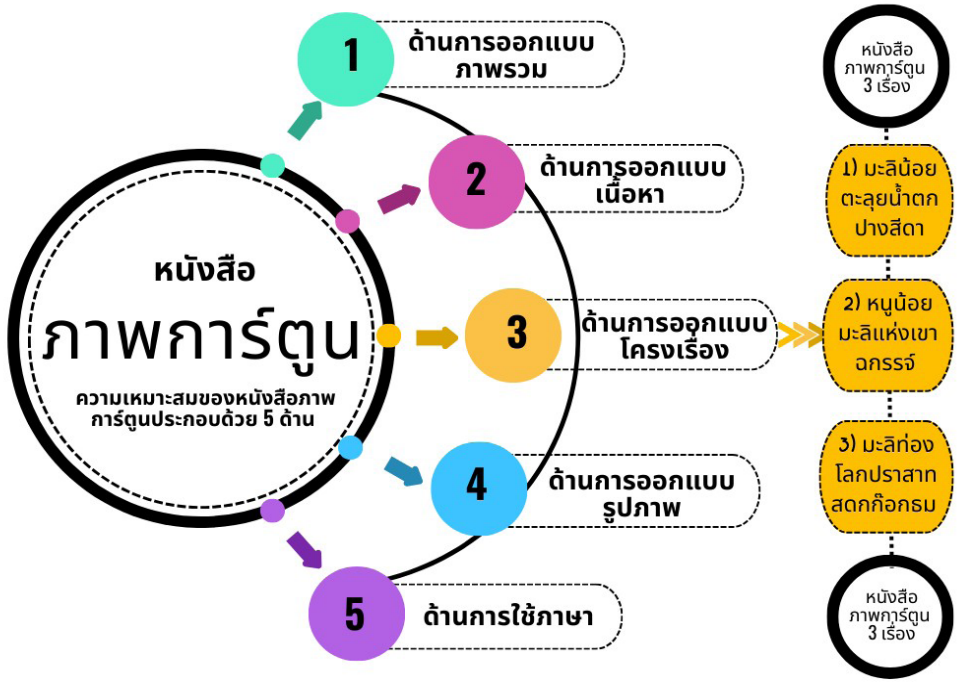
ผู้สอนควรพิจารณาถึงความพร้อมของเครื่องมือของผู้เรียน โรงเรียน และควรจัดสภาพแวดล้อม ให้เอื้ออำนวยในการจัดการกิจกรรมการเรียนโดยใช้หนังสือการ์ตูน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรเพิ่มคุณสมบัติให้มีระบบการบันทึกผลการฝึกของผู้เรียน เพื่อที่ผู้เรียนและผู้ปกครองสามารถติดตามพัฒนาการในการฝึกกิจกรรม

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

หนังสือภาพการ์ตูนทั้ง 3 เล่ม ได้แก่ 1) มะลิน้อยตะลุยน้ำตกปางสีดา 2) หนูน้อยมะลิแห่งเขาฉกรรจ์ 3) มะลิท่องโลกปราสาทสดกก๊อกธม ความเหมาะสมของหนังสือภาพการ์ตูนประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการออกแบบภาพรวม 2) ด้านการออกแบบเนื้อหา 3) ด้านการออกแบบโครงเรื่อง 4) ด้านการออกแบบรูปภาพ และ 5) ด้านการใช้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับความต้องการจำเป็น 3 ลำดับ คือ 1) ด้านการจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านจับใจความมีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ 2) ด้านผู้เรียนสามารถอ่านได้อย่าง และ 3) ด้านผู้เรียนสามารถอ่านจับใจความได้การใช้สื่อกระตุ้นการอ่านได้อย่างเข้าใจและอ่านจับใจความได้ตามลำดับ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). *แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564)*. กรุงเทพฯ: สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ.

นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวาณิช. (2541). *การสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาด้วย การวิเคราะห์อภิมานและการวิเคราะห์เนื้อหา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.

นิดาริน จุลวรรณ. (2562). ปัญหาการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวัน โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนสังกัดกองกำกับการที่ 43 อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา. ใน อมรศักดิ์ สวัสดี, เจษฎา มิ่งฉาย และอภิรักษ์ สงรักษ์ (บ.ก.), *การประชุมวิชาการระดับชาติวิชาการรับใช้สังคม ครั้งที่ 2, 15-16 สิงหาคม 2562* (หน้า 1-13). นครศรีธรรมราช: มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.

เมตตา บุญยะศรี. (2552). *การพัฒนาหนังสือนิทานเพื่อส่งเสริมการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

ฤทัยรัตน์ อยู่จันทร์. (2554). *การพัฒนาหนังสือนิทานพื้นบ้านเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2549). *พัฒนาการเรียนการสอน*. มหาสารคาม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สรรชัย ศรีสุข. (2530). *การเปรียบเทียบองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์โดยใช้กิจกรรมเกม นิทาน และปริศนาคำทายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

สุนทรี คุณา, สนิท สัตโยภาส และโกชัย สาริกบุตร. (2558). ได้ศึกษาการสร้างหนังสือการ์ตูนเสริมประสบการณ์ชุดวิถีชีวิตล้านนาสำหรับผู้เรียนภาษาไทยแบบข้ามวัฒนธรรมระดับประถมศึกษาปีที่ 6. *พิฆเนศวรสาร*, 11(1), 99-113. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/pikanasan/article/view/98139

อภิสรา โชติภาภรณ์. (2557). *การประเมินความต้องการจำเป็นเพื่อส่งเสริมสมรรถนะด้านการเรียนในยุคประชาคมอาเซียนของผู้เรียนโรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

Best, J. W. (1986). *Research in Education*. (5th ed.). New Jersey: Prentice Hall, Inc.

การนำเสนอคุณธรรมผ่านนิทานภาษาไทยสำหรับเด็กปฐมวัย โดยสำนักพิมพ์จากสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน)*

The Presentation of Morals with Thai Stories for Early childhood by a Publisher from the Republic of China (Taiwan)

รัชนี นกเทศ[1] และภัทรวลี นิ่มนวล[2]
Ratchanee Nokthet and Patwalee Nimnuan
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี, ประเทศไทย[1]
มหาวิทยาลัยชินวัตร, ประเทศไทย[2]
Phetchaburi Rajabhat University, Thailand
Shinawatra University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: Kruple.ratchanee@gmail.com

บทคัดย่อ

สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เป็นประเทศมีศาสนาพุทธเป็นศาสนาหลัก และเป็นประเทศที่มีความเป็นเลิศด้านเทคโนโลยี สังคมมีความปลอดภัย มีภาพลักษณ์เมืองแห่งการศึกษา คุณภาพที่ดีของการศึกษาในไต้หวันสะท้อนถึงคุณภาพของการศึกษาระดับปฐมวัย คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา เป็นสำนักพิมพ์จากไต้หวันที่มีโรงเรียนนานาชาติตั้งอยู่ในจีนและไต้หวัน ซึ่งช่วง พ.ศ. 2564-2565 ได้ผลิตสื่อเป็นภาษาไทยซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับปลูกฝังคุณธรรมสำหรับเด็กปฐมวัย บริบทเหล่านี้ ก่อให้เกิดประเด็นศึกษาว่า สำนักพิมพ์จากสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) โดย คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา (ไทยแลนด์) มีการนำเสนอคุณธรรมผ่านนิทานภาษาไทยสำหรับเด็กปฐมวัยอย่างไร ผลการศึกษาพบว่า มีการนำเสนอคุณธรรมผสานเนื้อหาพัฒนาทักษะสมอง (Executive Functions: EF) ใน 2 รูปแบบ คือ หนังสือนิทาน และเพลงประกอบภาพเคลื่อนไหว โดยการนำเสนอในรูปแบบหนังสือนิทานนั้น ใช้หนังสือนิทานคำคล้องจอง 8 เล่ม มีตัวละครเป็นสัตว์ที่ไม่ซ้ำกันในแต่ละเล่ม ใช้โครงเรื่องที่กระตุ้นให้เด็กเกิดการรับรู้คุณธรรมอย่างชัดเจนเล่มละ 1 หัวข้อ ซึ่งหัวข้อคุณธรรมมีความสอดคล้องกับคุณธรรมที่ได้รับการส่งเสริมจากกระทรวงศึกษาธิการของไทย ได้แก่ ความขยัน ความประหยัด ความซื่อสัตย์ ความมีวินัย ความสุภาพ ความสะอาด ความสามัคคี และความมีน้ำใจ ส่วนรูปแบบการนำเสนอเพลงประกอบภาพเคลื่อนไหวนั้น ใช้เนื้อเพลงจากเนื้อเรื่อง

*ได้รับบทความ: 3 สิงหาคม 2567; แก้ไขบทความ: 10 ตุลาคม 2567; ตอบรับตีพิมพ์: 28 มีนาคม 2568
Received: August 3, 2024; Revised: October 10, 2024; Accepted: March 28, 2025

เดียวกัน นำเสนอบนแอปพลิเคชันยูทูป (You Tube) ทั้งนี้ หนังสือในนิทานชุดนี้ ได้รับการคัดเลือกเป็นหนังสือในโครงการหนังสือเล่มแรก Bookstart Thailand จากกระทรวงศึกษาธิการของไทย และนิทานเพลงคุณธรรมพัฒนาทักษะสมองชุดนี้ เกิดจากความร่วมมือระหว่างนักสร้างสรรค์ชาวไทยและสำนักพิมพ์จากสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) นับเป็นการสานสัมพันธ์แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่ดีงามระหว่างประเทศที่มีพุทธศาสนาเป็นศาสนาหลัก ประโยชน์โดยตรงคือเป็นแนวทางส่งเสริมคุณธรรมระดับปฐมวัย และสามารถนำไปสู่การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในมิติการจัดการศึกษาปฐมวัยแนวพุทธระดับนานาชาติ ตลอดจนพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศในการสร้างบุคลากรในการจัดการศึกษาปฐมวัยในอนาคต

คำสำคัญ: คุณธรรม; นิทาน; เพลงเด็กปฐมวัย; ไต้หวัน; การศึกษาปฐมวัย

Abstract

The Republic of China (Taiwan) has Buddhism as the main religion, excellent in technology. It has a secure society and the image of an educational city in Taiwan. The good quality of education in Taiwan reflects the quality of early childhood education as well. Kang Xuan Culture and Education is a publisher from Taiwan, there are international schools of the organization located in China and Taiwan. During 2021-2022, Kang Xuan Culture and Education (Thailand) has produced Thai-language media for early childhood with moral content. This context raises the issue of studying, how publisher from the Republic of China (Taiwan) by Kang Xuan, Culture and Education (Thailand) present morality through Thai stories and songs for early childhood. The results of the study found that, the morality combined with content that helps develop brain skills (Executive Functions: EF), it was presented in 2 formats: picture book and an animated picture with song. The picture book format is 8 rhyming stories with unique animal characters in each book, the storyline that clearly stimulates children's perception of morality, 1 topic per book. The topic of morality is consistent with the morals described by the Ministry of Education of Thailand: diligence, frugality, honesty, discipline, politeness, cleanliness, unity, and kindness. The animated picture with song format is lyrics and the animations from the picture book with the song are shown on YouTube application, 8 songs. However, there is picture book in this series that have been selected as Bookstart Thailand by the Ministry of Education of Thailand. This series is a collaboration of Thai creators and the

publisher from the Republic of China (Taiwan). It is an excellent international relations and cultural exchange, the countries that have Buddhism as their main religion. The direct benefit is a guideline for promoting morality to the early childhood. That will contribute to the exchange of knowledge on the international Buddhism dimensions of early childhood education and also develops cooperation of Thailand and the Republic of China (Taiwan) to create the early childhood education personnel in the future.

Keywords: Moral; Story; Early childhood song; Taiwan; Early childhood education

1. บทนำ

สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) หรือประเทศไต้หวันหรือจีนไทเป เป็นหมู่เกาะในภูมิภาคเอเชียตะวันออกทวีปเอเชีย ใช้ภาษาจีนกลางเป็นภาษาราชการ (กรมเอเชียตะวันออก กระทรวงการต่างประเทศ, 2566) ไต้หวันมีความเป็นเลิศด้านเทคโนโลยี และเป็นประเทศที่มีความปลอดภัย มีการจัดการสาธารณสุขที่ดี ในมิติการศึกษานักเรียนชาวต่างชาติรวมถึงนักเรียนจากประเทศไทยนิยมไปเรียนที่ไต้หวัน ทั้งการเรียนภาษาจีนในระยะสั้นเพื่อพัฒนาทักษะภาษาหรือการเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น เนื่องจากไต้หวันมีค่าครองชีพและค่าเล่าเรียนที่ไม่สูง มีทุนการศึกษาที่ไม่มีข้อผูกมัดหลังจบการศึกษา ไต้หวันกับไทยนั้นมีความร่วมมือทางวิชาการด้วยดี โดยใน พ.ศ. 2556 กระทรวงศึกษาธิการสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ได้จัดตั้งศูนย์แนะแนวการศึกษาไต้หวันที่ประเทศไทย เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษา เช่น ทุนการศึกษา การรับสมัครนักเรียน การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน (Test of Chinese as a Foreign Language: TOCFL) จนถึงปัจจุบันนี้ มีศูนย์แนะแนวการศึกษาไต้หวันประจำประเทศไทย ถึง 4 แห่ง ในจังหวัด กรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ นครราชสีมา และภูเก็ต (Taiwan Education Center, Thailand, 2024) เมื่อกล่าวถึงคุณภาพการศึกษาของเด็กนักเรียนไต้หวัน จากผลการประเมินสมรรถนะนักเรียนมาตรฐานสากล หรืออีกชื่อหนึ่งคือ การประเมิน PISA 2022 พบว่า นักเรียนจากจีนไทเป มีคะแนนการประเมิน “ความฉลาดรู้” ซึ่งเป็นการประเมินใน 3 ด้าน ได้แก่ การอ่าน คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ อยู่ในระดับสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในกลุ่มสมาชิก (ศูนย์ดำเนินงาน PISA แห่งชาติ สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2566) ข้อมูลที่นำเสนอนี้แสดงถึงความมีคุณภาพของการจัดการศึกษาในไต้หวัน ซึ่งคุณภาพการศึกษาที่ดีล้วนมีรากฐานมาจากการศึกษาในระดับปฐมวัย ดังที่ กองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา (กสศ.) (2562) ได้กล่าวว่า ปฐมวัยหัวใจหลักของการศึกษา รากฐานสำคัญช่วงชีวิตในวัยเด็ก เด็กปฐมวัยเป็นช่วงเวลาที่สำคัญสำหรับการวางรากฐานทางการศึกษาอันเป็นประโยชน์ในอนาคต เพราะเด็กปฐมวัยจะเริ่มมีพัฒนาการที่ส่งผลต่อ สติปัญญา อารมณ์ และพฤติกรรม ซึ่งจะส่งผลต่อไปในอนาคต

ศาสนาในสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ได้แก่ ศาสนาพุทธนิกายมหายาน ลัทธิเต๋า และศาสนาคริสต์ (กรมเอเชียตะวันออก กระทรวงการต่างประเทศ, 2566) แนวคิดของศาสนาพุทธ และลัทธิขงจื้อ ลัทธิเต๋า ได้หลอมวิถีชีวิตของผู้คนตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันเข้าด้วยกัน ทั้งในพิธีทางศาสนา งานวรรณกรรม ทัศนศิลป์ตลอดจนศิลปะการแสดง ไต้หวันมีชื่อเสียงในการนำวัฒนธรรมโบราณมาผสานกับวัฒนธรรมสมัยใหม่ ทำให้วัฒนธรรมของไต้หวันนั้นเปี่ยมด้วยชีวิตชีวา ประเทศไทยมีพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่ประชาชนชาวไทยส่วนใหญ่นับถือมาช้านาน (สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, 2567) ซึ่งปัจจุบันสังคมไทยได้รับอิทธิพลของวัฒนธรรมต่างชาติเข้ามาผสมผสานวัฒนธรรมดั้งเดิมหลายด้าน วัฒนธรรมดังกล่าวมีบทบาทต่อวิถีชีวิตของคนไทยมาก สังคมเจริญขึ้นในทางวัตถุแต่เกิดผลกระทบต่อเอกลักษณ์และวัฒนธรรมไทย สิ่งที่คนไทยควรตระหนักคือการรู้จักเลือกรับเอาวัฒนธรรมที่เหมาะสมมาปรับใช้ในสังคมไทย จากคำกล่าวที่ว่า คนมีจิตเป็นนาย กายเป็นบ่าว ซึ่งหมายความว่า ความคิด จิตใจ เป็นตัวควบคุมหรือกำหนดพฤติกรรมทางกาย การพัฒนาบุคคลจึงต้องเริ่มพัฒนาที่จิตใจ เพื่อให้บุคคลเป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจ มีความคิดเห็นที่ถูกต้อง เมื่อมีความคิดเห็นถูกต้องแล้วก็จะทำอะไรถูกต้องไปด้วย เครื่องมือในการพัฒนาจิตใจไม่มีอะไรดีไปกว่าธรรมะในพระพุทธศาสนา การสร้างจิตสำนึกด้านคุณงามความดี ได้แก่ การมีคุณธรรมทางจิตใจ ปราศจากอบายมุข สามารถพึ่งตนเองได้ มีสุขภาพจิตดี สมาชิกที่ดีของสังคมต้องปฏิบัติตามบรรทัดฐาน ศีลธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี มีคุณธรรม จริยธรรม พระพุทธศาสนามีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะพระพุทธศาสนาเน้นธรรมะที่สามารถประยุกต์กับการพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี (ฉวีวรรณ สุวรรณาภา, 2559)

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารความคิด และภาษาเป็นเรื่องของวัฒนธรรม (ชานป์วิชช์ ทัดแก้ว, 2567) ซึ่งวัฒนธรรมเป็นเอกลักษณ์ของความเป็นชาติ เป็นรากฐานของการสร้างสรรค์ความสามัคคีและความมั่นคงของชาติ ภาษาไทยเป็นวัฒนธรรมปรากฏเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นของชาติไทย (กระทรวงวัฒนธรรม, 2565) ขณะที่สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ใช้ภาษาจีนกลางเป็นภาษาราชการ (กรมเอเชียตะวันออก กระทรวงการต่างประเทศ, 2566) การที่สำนักพิมพ์จากสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อสารความคิดสู่เด็กปฐมวัย เพื่อปลูกฝังคุณธรรมผ่านนิทานจึงมีความน่าสนใจอย่างยิ่ง นิทานช่วยให้เด็กฉลาดทั้งทางปัญญา (IQ) และทางอารมณ์ (EQ) นิทานเป็นเรื่องเล่าที่อบรมเด็กด้วยบรรยากาศที่มีความสุขและสนุกสนาน การตั้งใจฟังนิทานเป็นการฝึกสมาธิให้เด็ก ช่วยเสริมสร้างจินตนาการ การอ่านนิทานให้เด็กฟังบ่อยๆ ช่วยส่งเสริมให้เด็กมีนิสัยรักการอ่าน และเด็กจะได้รับการปลูกฝังคุณธรรมจากเนื้อหาในนิทาน (อดิศัย ภัตตาตั้ง, 2563)

เมื่อพิจารณาถึงคุณภาพชีวิตและความมีคุณภาพในการจัดการศึกษาของสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) การที่สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) และประเทศไทยมีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาหลัก ความแตกต่างทางภาษาที่ใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารความคิด และความสำคัญของนิทานกับเด็กปฐมวัย จากข้อมูลที่ได้กล่าวมานี้

ก่อให้เกิดประเด็นที่น่าศึกษาว่า สำนักพิมพ์จากสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) โดย คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา (ไทยแลนด์) มีการนำเสนอคุณธรรมผ่านนิทานภาษาไทยสำหรับเด็กปฐมวัยอย่างไร

2. เนื้อหา

ราชบัณฑิตยสถาน (2556) ให้ความหมายของคำว่า “คุณธรรม” หมายถึง สภาพคุณงามความดี “จริยธรรม” หมายถึง ธรรมที่เป็นข้อประพฤติปฏิบัติ ศีลธรรม กฎศีลธรรม “ศีลธรรม” หมายถึง ความประพฤติที่ดีที่ชอบ ศีลและธรรม ธรรมในระดับศีล จากความหมายตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนดไว้นี้ คำว่า คุณธรรม จริยธรรม และศีลธรรม จึงมีความเกี่ยวข้องกัน

บรรพต พรประเสริฐ (2531) ได้ทำวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบมโนทัศน์ทางจริยธรรมของนักเรียนอนุบาลที่ได้รับการสอนโดยใช้นิทานและเกม พบว่า นักเรียนอนุบาลที่ได้รับการสอนโดยนิทานและเกมมีมโนทัศน์ทางจริยธรรมสูงขึ้น ซึ่งงานวิจัยนี้กล่าวถึงมโนทัศน์ทางจริยธรรมของเด็กปฐมวัย ได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความสามัคคี และความมีเมตตา

Shih (2022, pp. 717-730) ได้กล่าวถึง การสอนคุณธรรมสำหรับเด็กปฐมวัยไต้หวัน สรุปได้ว่า เด็กปฐมวัยเป็นช่วงเวลาที่พฤติกรรมทางคุณธรรมถูกหล่อหลอม ซึ่งแนวปฏิบัติสำหรับการเรียนรู้คุณธรรมของเด็กในโรงเรียนอนุบาลที่ไต้หวัน รวมถึงการสร้างวรรณกรรมเกี่ยวกับการเรียนรู้คุณธรรมสำหรับเด็กปฐมวัยนั้น ควรมีการสอนคุณธรรมในเด็กปฐมวัยที่เริ่มจากรูปธรรมไปสู่นามธรรม ครูปฐมวัยควรใช้เรื่องเล่าเกี่ยวกับคุณธรรม สื่อการสอน หนังสือภาพ การอภิปราย การเรียนรู้จากเพื่อน การเล่าเรื่องทางคุณธรรม การสร้างแบบจำลองพฤติกรรม การรวบรวมประสบการณ์ชีวิตของเด็ก และเชิญผู้ปกครองเข้าร่วมกิจกรรม

ใน พ.ศ. 2561 คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา ซึ่งเป็นองค์กรเอกชนแห่งประเทศไต้หวันที่เผยแพร่นวัตกรรมการศึกษา โดยมุ่งเน้นในระดับปฐมวัย ด้วยการประสานความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญด้านต่างๆ ได้ก่อตั้งขึ้นที่ประเทศไทย ในนาม คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา (ไทยแลนด์) นับเวลาได้ 30 ปี หลังจากการถือกำเนิดขึ้นที่สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เมื่อ พ.ศ. 2531 และได้ขยายไปยังสาธารณรัฐจีนเป็นแห่งที่สองใน พ.ศ. 2545 ปัจจุบัน คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา มีโรงเรียนนานาชาติ 4 โรงเรียน ซึ่งตั้งอยู่ในไต้หวันและจีน (KANG XUAN-Cultural & Education, 2024) ทั้งนี้ ในช่วง พ.ศ. 2564-2565 คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา (ไทยแลนด์) ได้ผลิตนิทานภาษาไทยสำหรับเด็กปฐมวัยซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับคุณธรรม

ด้านหัวข้อคุณธรรม การนำเสนอคุณธรรมผ่านนิทานภาษาไทยสำหรับเด็กปฐมวัย ของสำนักพิมพ์จากสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) คือ คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา (ไทยแลนด์) พบว่า มีการนำเสนอคุณธรรม ได้แก่ ความมีน้ำใจ ความขยัน ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี ความมีวินัย ความสุภาพ ความสะอาด และความประหยัด ผสานเนื้อหาที่ช่วยพัฒนาทักษะสมอง (Executive Functions: EF)

ด้านรูปแบบการนำเสนอ การนำเสนอคุณธรรมผ่านนิทานภาษาไทยสำหรับเด็กปฐมวัย ของสำนักพิมพ์จากสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) คือ คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา (ไทยแลนด์) พบว่า มีการนำเสนอคุณธรรม ใน 2 รูปแบบ คือ หนังสือนิทาน และเพลงประกอบภาพเคลื่อนไหว ซึ่งการนำเสนอในรูปแบบหนังสือนิทานนั้น ใช้ชื่อหนังสือชุดนิทานเพลงคุณธรรมพัฒนาทักษะสมอง มีจำนวน 8 เล่ม ได้แก่

ภาพที่ 1 ภาพปกหนังสือนิทาน เรื่อง สามดวงใจในวันฝนตก
ที่มา: https://kangxuan.co.th/product/three-friends-walk-in-the-rain/

1. สามดวงใจในวันฝนตก นำเสนอคุณธรรมด้านความมีน้ำใจ ผ่านเรื่องราวในวันฝนพรำ เมื่อกวางกำลังวิ่งฝ่าสายฝนกลับบ้านเพราะไม่มีร่ม กระต่ายใจดีได้วิ่งนำร่มมาแบ่งให้กวางเข้ามาหลบฝนด้วยกัน แต่ร่มของกระต่ายคันเล็กทำให้ทั้งคู่เดินไม่สะดวก หมีมีร่มคันใหญ่จึงถือร่มมาช่วยบังฝนให้กวาง กระต่าย และหมี จึงเดินกลับบ้านกันด้วยกันอย่างสบายโดยไม่มีใครเปียกฝน (สุวิมล ปรีชาพงศ์กิจ และทิพย์วรรณ แสวงศรี, 2565) ภาพประกอบโดย วิภาวี จันทรวงศ์ เนื้อเรื่องส่งเสริมทักษะ EF ด้านการยืดหยุ่นความคิด (Shift/Cognitive Flexibility)

ภาพที่ 2 ภาพปกหนังสือนิทาน เรื่อง เสือดาวแสนขยัน
ที่มา: https://kangxuan.co.th/product/very-diligent-leopard/

2. เสือดาวแสนขยัน นำเสนอคุณธรรมด้านความขยัน ผ่านเรื่องราวของ ม้าลาย แรด ไฮยีนา ที่ไม่ตั้งใจเรียน บางตัวมาโรงเรียนสาย แต่สัตว์เหล่านั้นได้เห็นตัวอย่างที่ดีจากเสือดาวที่มาโรงเรียนแต่เช้า เสือดาวตั้งใจเรียนทำให้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่ครูสิงโตสอนได้ดี เพื่อนสัตว์พากันทำตามอย่างเสือดาว สัตว์ต่างๆ ที่มาโรงเรียนจึงได้รับความรู้อย่างมีความสุข (ภัทรวลี นิ่มนวล, 2564) ภาพประกอบโดย สถาพร ริยะสุ เนื้อเรื่องส่งเสริมทักษะ EF ด้านการมุ่งเป้าหมาย (Goal-Directed Persistence)

ภาพที่ 3 ภาพปกหนังสือนิทาน เรื่อง กระรอกซื่อสัตย์
ที่มา: https://kangxuan.co.th/product/honest-squirrel/

3. กระรอกซื่อสัตย์ นำเสนอคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์ ผ่านเรื่องราวของกระรอกน้อย ที่แม่ของเขาใช้ให้เขานำตะกร้าใส่ผลเชอร์รีไปฝากป้า ระหว่างทาง กระรอกพบกับกระแตที่นำผลส้มมาขอแลกกับเชอร์รี กระรอกอยากกินส้มแต่ก็ปฏิเสธกระแต เพราะรู้ดีว่าเชอร์รีนั้นเป็นของป้า ไม่ใช่ของตน แม้ในการเดินทางเขาจะรู้สึกหิวจนอยากกินเชอร์รี แต่เขาก็ไม่ทำเช่นนั้น เพราะเชอร์รีไม่ใช่ของเขา เมื่อเดินทางไปถึงบ้านป้า เขานั่งกินขนมที่ป้านำมาเลี้ยงและเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ป้าฟัง ป้ากระรอกดีใจที่หลานเป็นผู้มีความซื่อสัตย์ จึงกล่าวชมเชยและให้ขนมกับผลไม้อื่นๆ ใส่ตะกร้ากลับมาอีกมากมาย (ภัทรวลี นิ่มนวล, 2565) ภาพประกอบโดย วิภาวี จันทรวงศ์ เนื้อเรื่องส่งเสริมทักษะ EF ด้านการยั้งคิด ไตร่ตรอง (Inhibitory Control)

ภาพที่ 4 ภาพปกหนังสือนิทาน เรื่อง เพนกวินรวมพลัง
ที่มา: https://kangxuan.co.th/product/unity-is-strength/

4. เพนกวินรวมพลัง นำเสนอคุณธรรมด้านความสามัคคี ผ่านเรื่องราวของบรรดาลูกเพนกวินในฝูงเพนกวิน เมื่อพ่อแม่ออกไปหาอาหาร ฝูงลูกเพนกวินจะต้องรวมตัวเพื่อไล่นกสกัวที่จะเข้ามาทำร้ายลูกเพนกวินที่อ่อนแอ พวกเขาช่วยกันเตือนภัยจากแมวน้ำเสือดาว ลูกเพนกวินนั้นสามัคคีกันจึงปลอดภัยจนถึงวันที่พ่อแม่เพนกวินนำอาหารกลับมาให้พวกเขา (ภัทรวลี นิ่มนวล, 2564) ภาพประกอบโดย ณัฐมน ลัดดากลม เนื้อเรื่องส่งเสริมทักษะ EF ด้านการวางแผนและจัดระบบดำเนินการ (Planning and Organizing)

ภาพที่ 5 ภาพปกหนังสือนิทาน เรื่อง พาเหรดแมวเหมียว
ที่มา: https://kangxuan.co.th/product/cats-on-parade/

5. พาเหรดแมวเหมียว นำเสนอคุณธรรมด้านความมีวินัย ผ่านเรื่องราวเกี่ยวกับงานประจำปีของเมืองแมวเหมียว ที่ลูกแมวทั้งหลายต่างตั้งใจฝึกซ้อมในกิจกรรมเดินพาเหรด แต่แมวลายจอมซนไม่สนใจการซ้อมเดินทำให้เสียขบวนในการฝึกซ้อม เมื่อเพื่อนๆ ตักเตือน แมวลายจึงเข้าใจและฝึกเดินเข้าขบวน เมื่อถึงวันงาน ขบวนพาเพรดของลูกแมวจึงพร้อมเพรียงและสวยงามน่าประทับใจ (ภัทรวลี นิ่มนวล, 2565) ภาพประกอบโดย เจลดา ภูพนานุสรณ์ เนื้อเรื่องส่งเสริมทักษะ EF ด้านการจดจ่อ ใส่ใจ (Focus/Attention)

ภาพที่ 6 ภาพปกหนังสือนิทาน เรื่อง ลูกเป็ดเพื่อนรัก
ที่มา: https://kangxuan.co.th/product/little-duckling/

6. ลูกเป็ดเพื่อนรัก นำเสนอคุณธรรมด้านความสุภาพ ผ่านเรื่องราวของลูกเป็ดที่ร้องไห้กับแม่ เพราะความเสียใจที่ถูกเพื่อนๆ ล้อว่าหน้าตาไม่ดี เพื่อนไม่อยากเล่นด้วย แม่เป็ดสอนลูกให้ไม่โกรธเพื่อน ให้ยิ้มแย้มและพูดเพราะ แล้วสิ่งดีๆ จะเกิดขึ้น ลูกเป็ดทำตามที่แม่สอน เพื่อนเห็นว่าลูกเป็ดพูดเพราะ ยิ้มแย้ม สุภาพน่ารัก ในที่สุดลูกเป็ดก็เป็นที่รักของเพื่อนๆ (ภัทรวลี นิ่มนวล, 2564) ภาพประกอบโดย วิภาวี จันทรวงศ์ เนื้อเรื่องส่งเสริมทักษะ EF ด้านการควบคุมอารมณ์ (Emotional Control)

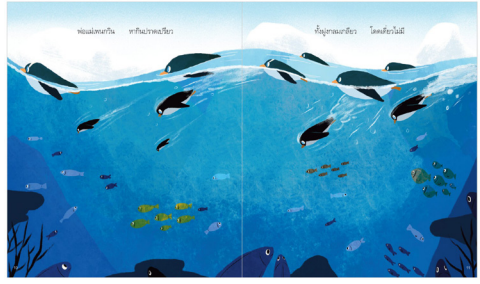
ภาพที่ 7 ภาพปกหนังสือนิทาน เรื่อง แกะแมะไม่อยากอาบน้ำ
ที่มา: https://kangxuan.co.th/product/sheep-dont-want-to-have-a-bath/

7. แกะแมะไม่อยากอาบน้ำ นำเสนอคุณธรรมด้านความสะอาด ผ่านเรื่องราวของแกะตัวหนึ่ง ซึ่งไม่ชอบอาบน้ำ ไม่ชอบแปรงฟัน ขนและฟันจึงสกปรก เพื่อนๆ เตือนอย่างไรก็ไม่สนใจ จนวันหนึ่งที่ฝนตก แกะตัวนี้รีบหลบฝนจึงลื่นตกบ่อโคลน ทำให้เขาจำใจต้องอาบน้ำเพื่อล้างโคลน การอาบน้ำครั้งนี้ทำให้เขา รู้สึกสนุกและสบายตัว เมื่อเขาลองแปรงฟันและตัดเล็บ ก็ทำให้ปากมีกลิ่นหอม ฟันสะอาด เล็บสั้นและ สะอาด ความสะอาดทำให้เขารู้สึกสดชื่นและมีความสุข เมื่อถึงเวลาต้องอาบน้ำ แปรงฟัน และตัดเล็บ เขา จึงไม่เคยปฏิเสธอีกเลย (ชนานันท์ คชชนม์, 2565) ภาพประกอบโดย มนัส หัสดำ เนื้อเรื่องส่งเสริมทักษะ EF ด้านการติดตามประเมินตนเอง (Self-Monitoring)

ภาพที่ 8 ภาพปกหนังสือนิทาน เรื่อง ไอศกรีมของฮิปโป
ที่มา: https://kangxuan.co.th/product/the-thrifty-hippo/

8. ไอศกรีมของฮิปโป นำเสนอคุณธรรมด้านความประหยัด ผ่านเรื่องราวของลูกฮิปโปที่กำลังจะเดินไปซื้อดินสอ แต่เห็นร้านขายไอศกรีมก็อยากได้ไอศกรีม ซึ่งลูกฮิปโปต้องเลือกเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น เพราะเงินมีจำกัด เขาจึงตัดสินใจเลือกซื้อดินสอเพราะจำเป็นต้องใช้ ส่วนไอศกรีมนั้น ลูกฮิปโปนำผลไม้ที่มีอยู่ ไปใส่ช่องแช่แข็งในตู้เย็นเพื่อทำให้เป็นไอศกรีม ลูกฮิปโปจึงได้ทั้งดินสอและได้กินไอศกรีมผลไม้ของเขา (ภัทรวลี นิ่มนวล, 2564) ภาพประกอบโดย ไอริณ อิสริยะเนตร เนื้อเรื่องส่งเสริมทักษะ EF ด้านการริเริ่มและลงมือทำ (Initiating)

ภาพที่ 9 ภาพประกอบในหนังสือนิทาน เรื่อง เพนกวินรวมพลัง วาดโดย ณัฐมน ลัดดากลม
ที่มา: https://kangxuan.co.th/product/unity-is-strength/

เนื้อหาในหนังสือชุด นิทานเพลงคุณธรรมพัฒนาทักษะสมอง นำเสนอเป็นคำคล้องจองง่ายๆ โดยทุกหน้าจะมีภาพประกอบที่มีขนาดใหญ่ มีขนาด 25X25 เซนติเมตร มีจำนวนหน้า 16 หน้า โดย ทิพย์วรรณ แสวงศรี เป็นบรรณาธิการ

ภาพที่ 10 ตัวอย่างปกหลังด้านในของหนังสือนิทาน
ที่มา: https://kangxuan.co.th/product/unity-is-strength/

ปกหลังด้านในของหนังสือนิทานแต่ละเล่ม เสนอเนื้อเพลงจากเนื้อเรื่องโดยเน้นคุณธรรมประจำเรื่อง พร้อมคอร์ดดนตรี ทำนองและเรียบเรียงโดย วิเชษฐ์ สุดใด และที่มุมบนด้านขวาของหน้ากระดาษปรากฏภาพคิวอาร์โค้ด เพื่อให้ผู้อ่านใช้โทรศัพท์สมาร์ตโฟน สแกนภาพเข้าสู่การแสดงภาพเคลื่อนไหวประกอบบทเพลงบนแอปพลิเคชันยูทูป (You Tube) เล่มละ 1 เพลง

ภาพที่ 11 ตัวอย่างการแสดงภาพเคลื่อนไหวประกอบบทเพลงบนแอปพลิเคชันยูทูป
ที่มา: https://www.youtube.comwatch?v=uJAtdMX_p_ s&list=PL9CeDua-TmWkh5g0Tm0H0ff0d9gaQYHNy&index=2

บทเพลงบนแอปพลิเคชันยูทูป (นำเสนอ 1 เพลง ต่อนิทาน 1 เล่ม) ขับร้องโดย วิเชษฐ์ สุดใด ตัดต่อภาพเคลื่อนไหวประกอบบทเพลง โดย มนัส หัสดำ

3. สรุป

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า การนำเสนอคุณธรรมผ่านนิทานภาษาไทยสำหรับเด็กปฐมวัย โดยสำนักพิมพ์ คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา (ไทยแลนด์) ซึ่งเป็นสำนักพิมพ์จากสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) มีการนำเสนอคุณธรรมโดยผสานเนื้อหาที่ช่วยพัฒนาทักษะสมอง (Executive Functions: EF) ใน 2 รูปแบบ คือ หนังสือนิทาน และเพลงประกอบภาพเคลื่อนไหว ซึ่งการนำเสนอในรูปแบบหนังสือนิทานนั้น ใช้ชื่อหนังสือชุดนิทานเพลงคุณธรรมพัฒนาทักษะสมอง มีจำนวน 8 เล่ม เสนอเรื่องราวด้วยคำคล้องจอง โดยใช้ตัวละครเป็นสัตว์ที่ไม่ซ้ำกันในแต่ละเล่ม และปรากฏหัวข้อคุณธรรมอย่างชัดเจน 8 หัวข้อ เล่มละ 1 หัวข้อ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์สถานการณ์สำคัญในโครงเรื่องที่กระตุ้นให้เด็กปฐมวัยเกิดการรับรู้คุณธรรมที่ปรากฏในหนังสือชุดนิทานเพลงคุณธรรมพัฒนาทักษะสมอง

ชื่อนิทาน	หัวข้อคุณธรรมที่ปลูกฝัง	สถานการณ์สำคัญในโครงเรื่อง
1. สามดวงใจในวันฝันตก	ความมีน้ำใจ	กระต่ายช่วยกางร่มกันฝนให้กวางที่ไม่มีร่ม หมีช่วยกางร่มกันฝนให้กระต่ายกับกวาง
2. เสือดาวแสนขยัน	ความขยัน	ม้าลาย แรด ไฮยีนา เห็นผลดีต่างๆ จากความขยันของเสือดาว จึงขยันตามเสือดาว
3. กระรอกซื่อสัตย์	ความซื่อสัตย์	กระรอกข่มใจไม่นำเชอร์รีของป้าไปแลกกับส้มของเพื่อน ไม่กินเชอร์รีของป้าแม้จะหิว
4. เพนกวินรวมพลัง	ความสามัคคี	ฝูงลูกเพนกวินช่วยกันป้องกันภัยจากนกสกัวและแมวน้ำเสือดาวจนปลอยภัย
5. พาเหรดแมวเหมียว	ความมีวินัย	พาเหรดเสียขบวนเพราะแมวลายเดินไม่ดีเมื่อเขาเดินพร้อมเพื่อน พาเหรดจึงสวยงาม
6. ลูกเป็ดเพื่อนรัก	ความสุภาพ	เพื่อนไม่ชอบหน้าตาลูกเป็ด แต่เขายิ้มแย้มพูดเพราะ ลูกเป็ดจึงเป็นที่รักของเพื่อนได้
7. แกะแมะไม่อยากอาบน้ำ	ความสะอาด	เมื่อแกะมอมแมมต้องอาบน้ำเพราะเปื้อนโคลนจึงรู้ว่าความสะอาดทำให้สดชื่นมีความสุข
8. ไอศกรีมของฮิปโป	ความประหยัด	ฮิปโปอยากได้ดินสอกับไอศกรีมพร้อมกัน แต่เงินไม่พอจึงทำไอศกรีมเองและได้ซื้อดินสอ

ผลการศึกษาพบว่าหัวข้อคุณธรรมนั้นมีความสอดคล้องกับคุณธรรมที่ได้รับการส่งเสริมในประเทศไทย ได้แก่ ความขยัน ความประหยัด ความซื่อสัตย์ ความมีวินัย ความสุภาพ ความสะอาด ความสามัคคี ความมีน้ำใจ (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2561) ความสอดคล้องดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับผลวิจัยเกี่ยวกับหนังสือภาพในเอเชียที่พบว่า นักเขียนชาวเอเชียส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในการสร้างสรรค์หนังสือภาพสำหรับเด็กปฐมวัยที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านการคิด ค่านิยมของผู้ปกครอง และแนวคิดของครู (Wu, 2019, pp. 73-95) นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับแนวปฏิบัติสำหรับการเรียนรู้คุณธรรมของเด็กปฐมวัยไต้หวัน (Shih, 2022, pp. 717-730) ส่วนรูปแบบการนำเสนอเพลงประกอบภาพเคลื่อนไหวนั้น (เนื้อเพลงนำมาจากเนื้อเรื่องเดียวกัน) นำเสนอบนแอปพลิเคชันยูทูป (You Tube)

ที่ผู้อ่านสามารถพิมพ์คำค้นหาด้วยชื่อนิทานนั้นในยูทูป หรือใช้โทรศัพท์สมาร์ตโฟนสแกนภาพคิวอาร์โค้ดในเล่มหนังสือนิทาน เพื่อรับฟังบทเพลง พร้อมรับชมภาพเคลื่อนไหวประกอบเพลงในยูทูปได้เช่นกัน นอกจากการนำเสนอด้านคุณธรรมตามเนื้อหาของหนังสือนิทานที่ปรากฏนี้ ในอนาคตอาจมีการนำเสนอในด้านอื่นๆ เช่น ด้านประวัติศาสตร์ ด้านประเพณี ฯลฯ ดังที่ วิเชษฐ์ สุดใด (2566) ได้กล่าวโดยสรุปว่า ควรมีการประพันธ์เพลงจากองค์ความรู้ด้านประวัติศาสตร์ และประเพณีต่างๆ ผสานกับองค์ความรู้ใหม่ด้านการประพันธ์เพลง นอกจากนี้ ศิริรัตน์ มูลอินทร์ และประจิตร มหาหิง (2554, หน้า 43-53) กล่าวว่า กระบวนการเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนปฐมวัย ประกอบด้วย กิจกรรมเสรี กิจกรรมสร้างสรรค์ กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ กิจกรรมเสริมประสบการณ์ กิจกรรมกลางแจ้ง และกิจกรรมเกมการศึกษา จากคำกล่าวนี้ ผู้ใช้หนังสือนิทานเพลงชุดนี้จึงสามารถนำเพลงจากนิทานไปใช้ในกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ ให้เด็กฟังนิทานในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เล่นบทบาทสมมุติจากนิทานในกิจกรรมกลางแจ้ง วาดภาพจากนิทานในกิจกรรมสร้างสรรค์แล้วนำภาพวาดเล่านั้นมาทำเป็นภาพลำดับเหตุการณ์หรือภาพตัดต่อในกิจกรรมเกมการศึกษา อ่านนิทานอย่างอิสระในกิจกรรมเสรี โดยปรับใช้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้ หนังสือนิทานเรื่อง ไอศกรีมของฮิปโป จากหนังสือนิทานชุดนี้ ได้รับการคัดเลือกเป็นหนังสือในโครงการหนังสือเล่มแรก Bookstart Thailand (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2566) แสดงให้เห็นว่าหนังสือในชุดนี้เหมาะสมในการเป็นหนังสือเสริมประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย ซึ่งนิทานเพลงคุณธรรมพัฒนาทักษะสมองชุดนี้ เกิดจากความร่วมมือระหว่างนักสร้างสรรค์ชาวไทยและสำนักพิมพ์จากสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) นับเป็นการสานสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่ดีงามระหว่างประเทศที่มีพุทธศาสนาเป็นศาสนาหลักเช่นเดียวกัน และสามารถนำไปสู่การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในมิติการจัดการศึกษาปฐมวัยแนวพุทธระดับนานาชาติ ตลอดจนพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เพื่อสร้างบุคลากรในการจัดการศึกษาปฐมวัยในอนาคต เช่น หลักสูตรทางการศึกษาที่คุรุสภารับรอง บางหลักสูตรอาจมีการฝึกประสบการณ์หรือการศึกษาดูงานด้านการศึกษาปฐมวัย ในโรงเรียนหรือหน่วยงานในเครือข่ายของคัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา ตลอดจนการการศึกษาดูงานในโครงการพัฒนาหรือเพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับบุคลากรด้านการศึกษาปฐมวัย โดยได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล

4. องค์ความรู้ที่ได้รับ

การนำเสนอคุณธรรมผ่านนิทานภาษาไทยสำหรับเด็กปฐมวัย ของสำนักพิมพ์จากสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เมื่อวิเคราะห์การนำเสนอคุณธรรมผ่านนิทานภาษาไทยสำหรับเด็กปฐมวัย ของสำนักพิมพ์จากสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) คือ คัง ซวน วัฒนธรรม (ไทยแลนด์) ด้วยคุณภาพชีวิตและคุณภาพในการจัดการศึกษาของไต้หวัน วัฒนธรรมทางพุทธศาสนาที่ไทยและไต้หวันมีร่วมกัน โดยมีภาษาที่แตกต่างกัน พบว่ามีหัวข้อคุณธรรมและรูปแบบการนำเสนอหัวข้อคุณธรรมสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการไทย รูปแบบ

การนำเสนอคือหนังสือนิทาน 8 เล่ม พร้อมเพลงประกอบภาพเคลื่อนไหวในแอปพลิเคชันยูทูป องค์ความรู้นี้เป็นประโยชน์เพื่อให้ความรู้ด้านวรรณกรรมเกี่ยวกับคุณธรรมสำหรับเด็กปฐมวัยแก่ผู้ที่สนใจ นอกจากนี้ยังมีคุณค่าต่อความสัมพันธ์ที่ดีของไทย-ไต้หวัน ตลอดจนการต่อยอดองค์ความรู้โดยนำสู่การพัฒนาการจัดศึกษาปฐมวัยและการพัฒนาบุคลากรร่วมกันในอนาคต สามารถสรุปเป็นแผนภาพองค์ความรู้ได้ดังภาพที่ 12

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงการต่างประเทศ กรมเอเชียตะวันออก. (2566). *ไต้หวัน*. เข้าถึงได้จาก https://eastasia.mfa.go.th

กระทรวงวัฒนธรรม. (2565). *วัฒนธรรมเอกลักษณ์ของความเป็นชาติ*. เข้าถึงได้จาก https://www.m-culture.go.th

กองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา (กสศ.). (2562). *ปฐมวัยหัวใจหลักของการศึกษารากฐานสำคัญช่วงชีวิตในวัยเด็ก*. เข้าถึงได้จาก https://www.eef.or.th

ฉวีวรรณ สุวรรณาภา. (2559). *พระพุทธศาสนากับวัฒนธรรมไทย*. เข้าถึงได้จาก. https://www.mcu.ac.th

ชนานันท์ คชชนม์. (2565). *แกะแมะไม่อยากอาบน้ำ*. ม.ป.ท.: คัง ชวน วัฒนธรรมและการศึกษา (ไทยแลนด์).

ชานป์วิชช์ ทัดแก้ว. (2567). *ภาษาและพุทธศาสนา*. เข้าถึงได้จาก https://www.facebook.com/watch/live/?extid=CL-UNK-UNK-UNK-AN_GK0T-GK1C&mibextid=ZbWKwL&ref=watch_permalink&v=797906902276485

บรรพต พรประเสริฐ. (2531). *การเปรียบเทียบมโนทัศน์ทางจริยธรรมของนักเรียนอนุบาลที่ได้รับการสอนโดยใช้นิทานและเกม*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภัทรวลี นิ่มนวล. (2564). *เพนกวินรวมพลัง.* กรุงเทพฯ: คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา.

_____. (2565). *กระรอกซื่อสัตย์.* กรุงเทพฯ: คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา.

_____. (2565). *พาเหรดแมวเหมียว*. กรุงเทพฯ: คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา.

_____. (2565). *ลูกเป็ดเพื่อนรัก*. กรุงเทพฯ: คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา.

_____. (2565). *เสือดาวแสนขยัน.* กรุงเทพฯ: คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา.

_____. (2565). *ไอศกรีมของฮิปโป.* กรุงเทพฯ: คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา.

รจรัตน์ ยนต์สุวรรณ. (2564). *ฮอตฮิตติดดาว RTI Radio Taiwan International*. เข้าถึงได้จาก https://th.rti.org.tw

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

วิเชษฐ์ สุดใด. (2566). *การสร้างสรรค์ดนตรีร่วมสมัยจากมิติองค์ความรู้ฮีตสิบสอง*. (วิทยานิพนธ์ศิลปะดุษฎีบัณฑิต). นครปฐม: สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.

ศิริรัตน์ มูลอินทร์ และประจิตร มหาหิง. (2554). แนวทางการเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนปฐมวัย กลุ่มเครือข่ายหนองขาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2. *วารสารวิชาการธรรมทรรศน์*, 15(1), 43-53. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/dhammathas/article/view/76068/61191

ศูนย์ดำเนินงาน PISA แห่งชาติ สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2566). *ผลการประเมิน PISA 2022-PISA THAILAND*. เข้าถึงได้จาก https://pisathailand.ipst.ac.th

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2566). *ภาคผนวก ก ตัวอย่างรายชื่อหนังสือเสริมประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยจากการพิจารณาคัดเลือกของหน่วยงานภาครัฐและเอกชนโครงการหนังสือเล่มแรกBookstart รวบรวมระหว่างปีการศึกษา 2566.* เข้าถึงได้จาก http://academic.obec.go.th

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2561). *คุณธรรม 8 ประการ.* เข้าถึงได้จาก https://ops.moe.go.th/คุณธรรม-8-ประการ-10-พ-ค-2561/

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา. (2567). *รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 (แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน).* เข้าถึงได้จาก https://senate.go.th

สุวิมล ปรีชาพงศ์กิจ และทิพย์วรรณ แสวงศรี. (2565). *สามดวงใจในวันฝนตก.* กรุงเทพฯ: คัง ซวน วัฒนธรรมและการศึกษา.

อดิศัย ภัตตาตั้ง. (2563). *เด็กได้ 9 คุณค่าจากการฟังนิทาน.* เข้าถึงได้จาก https://www.thaihealth.or.th/?p=235341

KANG XUAN-Cultural & Education. (2024). *รู้จักเรา*. เข้าถึงได้จาก https://kangxuan.co.th

Shih, Y. H. (2022). Moral education in Taiwanese preschools: Importance, concepts and methods. *Policy Futures in Education*, 20(6), 717-730. https://doi.org/10.1177/14782103211040512

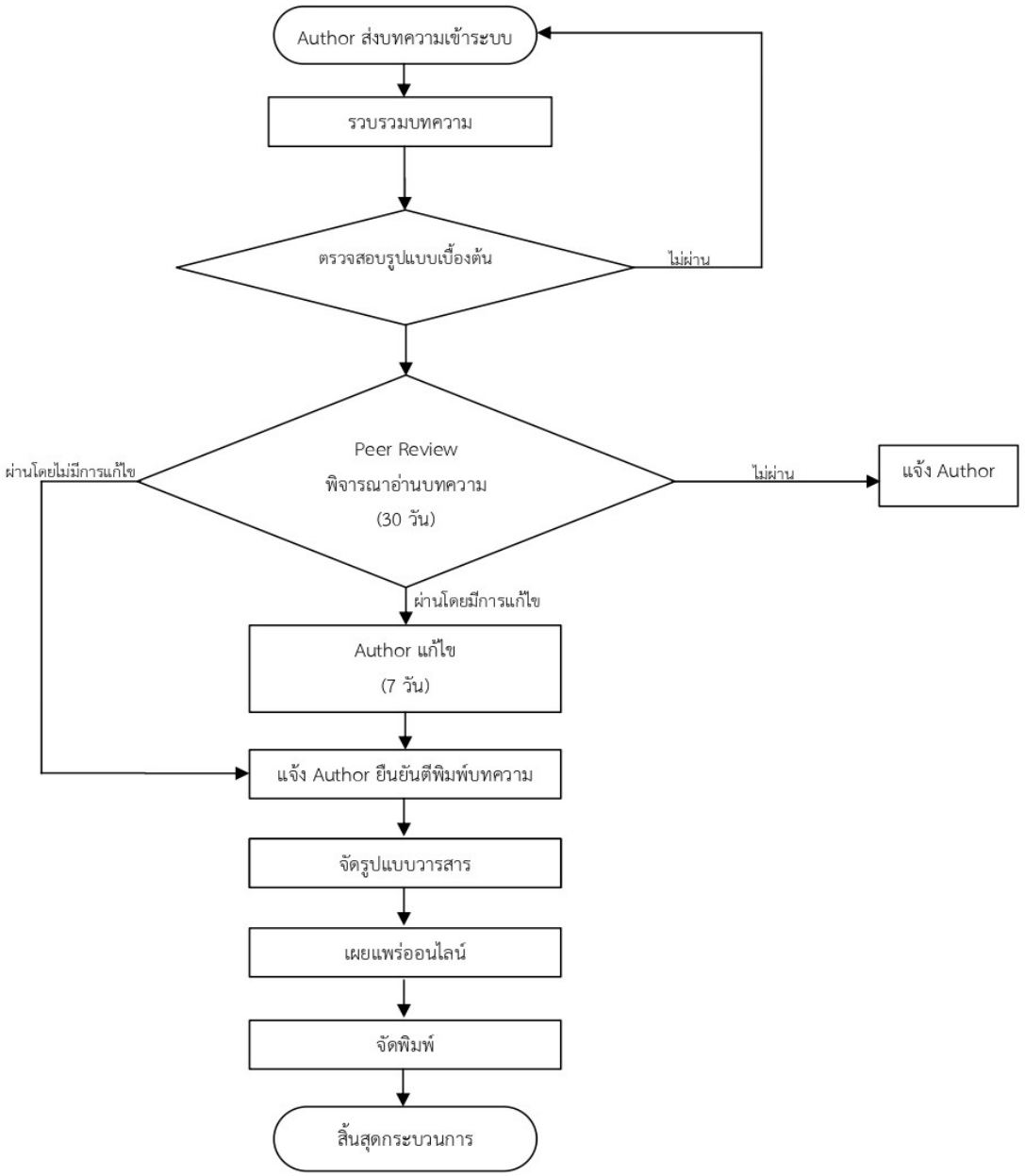
Taiwan Education Center, Thailand. (2024). *เกี่ยวกับเรา*. เข้าถึงได้จาก https://www.tecthailand.com

Wu, J. F. (2019). Research on Picture books: A Comparative Study of Asia and the World. *Malaysian Journal of the Library and in formation Science,* 24(2), 73-95. https://mjlis.um.edu.my/index.php/MJLIS/article/view/19937/10430

ภาคผนวก

กระบวนการพิจารณาบทความของวารสารวิชาการธรรมทรรศน์

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น

คำแนะนำสำหรับผู้นิพนธ์บทความ

สถานที่ติดต่อเกี่ยวกับบทความ

สำนักวิชาการ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น
30 หมู่ 1 ตำบลโคกสี อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น 40000
โทรศัพท์ 085-752-1693

1. ส่วนประเภทของบทความที่ลงตีพิมพ์ในวารสาร

วารสารวิชาการธรรมทรรศน์ ตีพิมพ์บทความประเภทต่างๆ ดังนี้

1.1 บทความพิเศษ บทความทางวิชาการพิเศษ ที่เสนอเนื้อหาความรู้วิชาการอย่างเข้มข้นและผ่านการอ่านและพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้นๆ มีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักวิชาการในวงการวิชาการ/วิชาชีพ

1.2 บทความทางวิชาการ ที่เสนอเนื้อหาความรู้ วิชาการ มีกลุ่มเป้าหมายที่เป็นนิสิต นักศึกษา หรือประชาชนทั่วไป

1.3 บทความวิจัย (Research Article) ได้แก่ รายงานผลงานวิจัยใหม่ที่มีองค์ความรู้อันเป็นประโยชน์ ซึ่งไม่เคยตีพิมพ์ในวารสารใดๆ มาก่อน

1.4 บทความปริทรรศน์ (Review Article) เป็นบทความที่รวบรวมความรู้จากตำรา หนังสือและวารสารใหม่ หรือจากผลงานและประสบการณ์ของผู้นิพนธ์มาเรียบเรียงขึ้น โดยมีการวิเคราะห์สังเคราะห์วิจารณ์เปรียบเทียบกัน

1.5 ปกิณกะ (Miscellany) ได้แก่ บทความทบทวนความรู้ เรื่องแปล ย่อความจากวารสารต่างประเทศ การแสดงความคิดเห็น วิจารณ์ แนะนำเครื่องมือใหม่ ตำราหรือหนังสือใหม่ที่น่าสนใจ หรือข่าวการประชุมทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ

การส่งบทความ

บทความที่จะตีพิมพ์ในวารสารวิชาการธรรมทรรศน์ ต้องส่งผ่านระบบลงทะเบียนออนไลน์ http://www.tci-thaijo.org/index.php/dhammathas และรอการตรวจสอบจากกองบรรณาธิการ

การตรวจสอบบทความและพิสูจน์อักษร

ผู้นิพนธ์ควรตระหนักถึงความสำคัญในการเตรียมบทความให้ถูกต้องตามรูปแบบของบทความที่วารสารกำหนด ตลอดจนตรวจสอบความถูกต้องแน่นอน พร้อมทั้งพิสูจน์อักษรก่อนที่จะส่งบทความนี้ให้กับบรรณาธิการ การเตรียมบทความให้ถูกต้องตามข้อกำหนดของวารสารจะทำให้การพิจารณาตีพิมพ์มีความรวดเร็วมากยิ่งขึ้น และทางกองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะไม่พิจารณาบทความจนกว่าจะได้แก้ไขให้ถูกต้องตามข้อกำหนดของวารสาร

การเตรียมบทความ

บทความต้องเป็นตัวพิมพ์ดีด โดยใช้ชุดแบบอักษร (font) ชนิดไทยสารบรรณ (TH Sarabun PSK) ขนาดอักษร 16 จัดกั้นหลังตรง และมีระยะห่างระหว่างบรรทัดหนึ่งช่อง (Double Spacing) ตลอดเอกสาร พิมพ์หน้าเดียวลงบนกระดาษ (A4) พิมพ์ให้ห่างจากขอบกระดาษ **ด้านซ้าย และด้านขวา ขนาด 3.81 ซม. ด้านบน ขนาด 4.5 ซม. และด้านล่าง ขนาด 4.01 ซม.** พร้อมใส่หมายเลขหน้ากำกับทางมุมขวาบนทุกหน้า บทความไม่ควรยาวเกิน 12 หน้ากระดาษพิมพ์ (A4) โดยนับรวมภาพประกอบและตาราง

การพิจารณาและคัดเลือกบทความ

บทความแต่ละบทความจะได้รับพิจารณาจากคณะกรรมการกลั่นกรองบทความวารสาร (Peer Review) อย่างน้อย 2 ท่าน ที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และได้รับความเห็นชอบจากกองบรรณาธิการก่อนตีพิมพ์ โดยการพิจารณาบทความจะมีรูปแบบที่ผู้พิจารณาบทความไม่ทราบชื่อหรือข้อมูลของผู้เขียนบทความ และผู้เขียนบทความไม่ทราบชื่อผู้พิจารณาบทความ (Double - blind Peer Review)

2. ส่วนบทคัดย่อ (Abstract)

บทคัดย่อควรมีความยาวไม่เกิน 350 คำ โดยแยกต่างหากจากเนื้อเรื่อง บทความวิจัย/วิชาการต้องมีบทคัดย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งบทคัดย่อควรเขียนให้ได้ใจความทั้งหมดของเรื่อง ไม่ต้องอ้างอิงเอกสาร รูปภาพ หรือตาราง และ**ให้มีเพียง 2 ส่วนเท่านั้น คือ**

1) **วัตถุประสงค์** ควรกล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการศึกษา

2) **ผลการวิจัยพบว่า** ควรประกอบด้วย ผลที่ได้รับจากการค้นคว้า ศึกษา และผลของค่าสถิติ (ในกรณีมีการวิเคราะห์)

3) **คำสำคัญ** ควรมีคำสำคัญไม่เกิน 3 คำ ที่ครอบคลุมชื่อเรื่องที่ศึกษาและจะปรากฏอยู่ในส่วนท้ายของบทคัดย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และคั่นด้วยเครื่องหมายอัฒภาค (Semicolon) (;)

3. ส่วนเนื้อเรื่อง ควรประกอบด้วย

3.1 การเตรียมต้นฉบับสำหรับการเขียนบทความวิจัย ประกอบด้วย

3.1.1 บทนำ (Introduction) เป็นส่วนกล่าวนำโดยอาศัยการปริทรรศน์ (Review) ข้อมูลจากรายงานวิจัย ความรู้ และหลักฐานต่างๆ จากหนังสือหรือวารสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษา และกล่าวถึงเหตุผลหรือความสำคัญของปัญหาในการศึกษาครั้งนี้

3.1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objectives) เป็นการกำหนดวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของการวิจัย รวมถึงรวบรวมหลักการ วิธีการ โดยมีรายละเอียดว่าจะต้องศึกษาอะไรบ้าง เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูล และเสนอผลการวิจัยได้อย่างชัดเจน

3.1.3 วิธีดำเนินการวิจัย (Methods) เป็นการกำหนด วิธีการ กิจกรรม รายละเอียดของการวิจัย การศึกษาประชากร และกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา และวิธีการศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย รวมทั้งสถิติที่นำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูล

3.1.4 สรุปผลการวิจัย (Results) เป็นการแสดงผลที่ได้จากการศึกษาและวิเคราะห์ในข้อ 3.1.2 ควรจำแนกผลออกเป็นหมวดหมู่และสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ของการศึกษา โดยการบรรยายในเนื้อเรื่องและแสดงรายละเอียดเพิ่มเติมด้วยภาพประกอบ ตาราง กราฟ หรือแผนภูมิ ตามความเหมาะสม

3.1.5 อภิปรายผลการวิจัย (Discussion) เป็นการนำข้อมูลที่ได้มาจากการวิเคราะห์ของผู้นิพนธ์ นำมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยของผู้อื่น เพื่อให้มีความเข้าใจหรือเกิดความรู้ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนั้น รวมทั้งข้อดี ข้อเสียของวิธีการศึกษา เสนอแนะความคิดเห็นใหม่ๆ ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางที่จะนำไปประยุกต์ให้เกิดประโยชน์

3.1.6 ข้อเสนอแนะ (Suggestion) การแนะแนวการนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

3.1.7 องค์ความรู้ที่ได้รับ (Knowledge Assets) ระบุองค์ความรู้อันเป็นผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการสังเคราะห์ หลักการ วิธีการ ในลักษณะความเรียง แผนภาพ แผนภูมิ หรือผังมโนทัศน์ เพื่อให้ได้ความรู้ที่ได้จากการวิจัยนั้น

3.1.8 เอกสารอ้างอิง (References) ใช้รูปแบบการอ้างอิงแบบแทรกในเนื้อหาตามหลักเกณฑ์ APA (American Psychological Association) 7th edition เป็นการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อความไว้ในเครื่องหมายวงเล็บ ( ) แทรกในเนื้อหา ซึ่งมีรูปแบบการเขียนอ้างอิงที่นิยมแพร่หลาย โดยมีกฎเกณฑ์การอ้างอิงที่ออกแบบมา เพื่อให้ผู้ใช้มีความชัดเจนในการลงรายการงานเขียนต่างๆ ที่ง่ายต่อการศึกษาและการปฏิบัติ

3.2 การเตรียมต้นฉบับสำหรับการเขียนบทความวิชาการ ประกอบด้วย

3.2.1 บทนำ (Introduction) เป็นส่วนกล่าวนำโดยอาศัยการปริทรรศน์ (Review) ข้อมูลจากรายงานวิจัย ความรู้ และหลักฐานต่างๆ จากหนังสือหรือวารสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษา และกล่าวถึงเหตุผลหรือความสำคัญของปัญหาในการศึกษาครั้ง

3.2.2 เนื้อหา (Content) เรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการจะให้ผู้อ่านได้รับทราบ เนื้อหาที่ดีต้องมีรายละเอียดที่ชัดเจนและน่าสนใจ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสมรรถภาพทางความคิดของผู้เขียนเป็นสำคัญ

3.2.3 สรุป (Summarizing) เป็นวิธีการเขียนบทความที่ผู้เขียนจะต้องเขียนให้เหลือเฉพาะส่วนที่มีความสำคัญ เป็นการกลั่นกรอง การรวบรวมหรือการลดข้อความให้เหลือส่วนที่สำคัญเท่านั้น

3.2.4 องค์ความรู้ที่ได้รับ (Knowledge Assets) ระบุองค์ความรู้อันเป็นผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการสังเคราะห์ หลักการ วิธีการ ในลักษณะความเรียง แผนภาพ แผนภูมิ หรือผังมโนทัศน์ เพื่อให้ได้ความรู้ที่ได้จากการวิจัยนั้น

3.2.5 เอกสารอ้างอิง (References) ใช้รูปแบบการอ้างอิงแบบแทรกในเนื้อหาตามหลักเกณฑ์ APA (American Psychological Association) 7th edition เป็นการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อความไว้ในเครื่องหมายวงเล็บ ( ) แทรกในเนื้อหา ซึ่งมีรูปแบบการเขียนอ้างอิงที่นิยมแพร่หลาย โดยมีกฎเกณฑ์การอ้างอิงที่ออกแบบมาเพื่อให้ผู้ใช้มีความชัดเจนในการลงรายการงานเขียนต่างๆ ที่ง่ายต่อการศึกษาและการปฏิบัติ

3.3 การเตรียมต้นฉบับสำหรับการเขียนบทวิจารณ์หนังสือ ประกอบด้วย

3.3.1 ชื่อเรื่องของหนังสือ (Title) ให้ระบุทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

3.3.2 ชื่อผู้เขียนหนังสือ (Author) ให้ระบุชื่อเต็มทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พร้อมระบุสถาบันหรือหน่วยงานที่ผู้เขียนสังกัด

3.3.3 ชื่อผู้วิจารณ์ (Name of Reviews) ให้ระบุชื่อเต็มทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พร้อมระบุสถาบันหรือหน่วยงานที่ผู้วิจารณ์สังกัด

3.3.4 เนื้อหาการวิจารณ์ (Reviews Content) ในการเขียนเกี่ยวกับหนังสือวิจารณ์เนื้อเรื่องจะเป็นส่วนแสดงความคิดเห็นและรายละเอียดในการวิจารณ์ โดยนำเสนอเรื่องราวจุดเด่นจุดบกพร่องของเรื่อง โดยทำการวิจารณ์หรือวิพากษ์อย่างมีหลักเกณฑ์และเหตุผลตามหลักวิชาการ

3.3.5 สรุป (Summarizing) เป็นวิธีการเขียนสรุปความคิดเห็นทั้งหมดที่วิจารณ์ รวมถึงให้ข้อคิดหรือข้อสังเกตที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้อ่าน

3.3.6 องค์ความรู้ที่ได้รับ (Knowledge Assets) ระบุองค์ความรู้อันเป็นผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการสังเคราะห์ หลักการ วิธีการ ในลักษณะความเรียง แผนภาพ แผนภูมิ หรือผังมโนทัศน์ เพื่อให้ได้ความรู้ที่ได้จากการวิจัยนั้น

3.3.7 เอกสารอ้างอิง (References) ใช้รูปแบบการอ้างอิงแบบแทรกในเนื้อหาตามหลักเกณฑ์ APA (American Psychological Association) 7th edition เป็นการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อความไว้ในเครื่องหมายวงเล็บ ( ) แทรกในเนื้อหา ซึ่งมีรูปแบบการเขียนอ้างอิงที่นิยมแพร่หลาย โดยมีกฎเกณฑ์การอ้างอิงที่ออกแบบมาเพื่อให้ผู้ใช้มีความชัดเจนในการลงรายการงานเขียนต่างๆ ที่ง่ายต่อการศึกษาและการปฏิบัติ

การเขียนอ้างอิงในเนื้อหาแบบ APA 7th edition

รูปแบบ	การเขียนอ้างอิงในเนื้อหา (ภาษาไทย)	การเขียนอ้างอิงในเนื้อหา (ภาษาอังกฤษ)
ผู้แต่ง 1 คน	หน้าข้อความ: ชื่อ/นามสกุล/(ปีที่พิมพ์,/หน้า/(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (ชื่อ/นามสกุล,/ปีที่พิมพ์,/หน้า/(ถ้ามี))	หน้าข้อความ: นามสกุล/(ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (นามสกุล,/ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี))
ตัวอย่าง	**การเขียนอ้างอิงหน้าข้อความ:** อนุสรณ์ นางทะราช (2567, หน้า 215-230) Vichitphan (2024, pp. 117-134) **การเขียนอ้างอิงหลังข้อความ:** (อนุสรณ์ นางทะราช, 2567, หน้า 215-230) (Vichitphan, 2024, pp. 117-134)	
ผู้แต่ง 2 คน	หน้าข้อความ: ชื่อ/นามสกุล[1]/และชื่อ/นามสกุล[2]/(ปีที่พิมพ์,/หน้า(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (ชื่อ/นามสกุล[1]/และชื่อ/นามสกุล[2]/ปีที่พิมพ์,/หน้า(ถ้ามี))	หน้าข้อความ: นามสกุล[1]/และนามสกุล[2]/(ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (นามสกุล[1]/และนามสกุล[2],/ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี)) **อ้างอิงหน้าเดียวใช้ p. อ้างอิงหลายหน้าเดียวใช้ pp.
ตัวอย่าง	**การเขียนอ้างอิงหน้าข้อความ:** เทอดศักดิ์ ไป่จันทึก และนิลุบล ไพเราะ (2567) Chaweevong & Duangwilai (2024) **การเขียนอ้างอิงหลังข้อความ:** (เทอดศักดิ์ ไป่จันทึก และนิลุบล ไพเราะ, 2567) (Chaweevong & Duangwilai, 2024)	

รูปแบบ	การเขียนอ้างอิงในเนื้อหา (ภาษาไทย)	การเขียนอ้างอิงในเนื้อหา (ภาษาอังกฤษ)
ผู้แต่ง 3 คน	หน้าข้อความ: ชื่อ/นามสกุล,[1]/ชื่อ/นามสกุล[2]/และชื่อ/นามสกุล[3]/(ปีที่พิมพ์,/หน้า (ถ้ามี)) หลังข้อความ: (ชื่อ/นามสกุล,[1]/ชื่อ/นามสกุล[2]/และชื่อ/นามสกุล,[3]/ปีที่พิมพ์,/หน้า (ถ้ามี))	หน้าข้อความ: นามสกุล,[1]/นามสกุล[2]/และนามสกุล[3]/(ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (นามสกุล,[1]/นามสกุล[2]/และนามสกุล[3],/ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี))
ตัวอย่าง	**การเขียนอ้างอิงหน้าข้อความ:** ปลิชา แหลมครบุรี, กฤษกนก ดวงชาทม และชยากานต์ เรืองสุวรรณ (2567) Wongkhiao, Ngamprakhon & Chaisuk (2024) **การเขียนอ้างอิงหลังข้อความ:** (ปลิชา แหลมครบุรี, กฤษกนก ดวงชาทม และชยากานต์ เรืองสุวรรณ, 2567) (Wongkhiao, Ngamprakhon & Chaisuk, 2024)	
ผู้แต่งมากกว่า 3 คนขึ้นไป	หน้าข้อความ: ชื่อ/นามสกุล[1]/และคณะ/(ปีที่พิมพ์,/เลขหน้า (ถ้ามี)) หลังข้อความ: (ชื่อ/นามสกุล[1]/และคณะ/ปีที่พิมพ์,/เลขหน้า (ถ้ามี))	หน้าข้อความ: นามสกุล[1]/et/al./(ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (นามสกุล[1]/et/al.,/ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี))
ตัวอย่าง	**การเขียนอ้างอิงหน้าข้อความ:** ขวัญใจ แก้วแสง และคณะ (2567) Thummakun et al. (2024) **การเขียนอ้างอิงหลังข้อความ:** (ขวัญใจ แก้วแสง และคณะ, 2567) (Thummakun et al., 2024)	
ผู้แต่งเป็นกลุ่มบุคคลหรือนิติบุคคล	หน้าข้อความ: ชื่อหน่วยงานหรือสำนักงาน/(ปีที่พิมพ์,/หน้า/(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (ชื่อหน่วยงานหรือสำนักงาน,/ปีที่พิมพ์,/หน้า/(ถ้ามี))	หน้าข้อความ: ชื่อหน่วยงานหรือสำนักงาน/(ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (ชื่อหน่วยงานหรือสำนักงาน,/ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี))
ตัวอย่าง	**การเขียนอ้างอิงหน้าข้อความ:** สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2563) The Ministry of Education (2010) **การเขียนอ้างอิงหลังข้อความ:** (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2563) (The Ministry of Education, 2010)	

รูปแบบ	การเขียนอ้างอิงในเนื้อหา (ภาษาไทย)	การเขียนอ้างอิงในเนื้อหา (ภาษาอังกฤษ)
ผู้แต่งที่มีฐานันดรศักดิ์ หรือ บรรดาศักดิ์	หน้าข้อความ: ชื่อ,/ฐานันดรศักดิ์/(ปีที่พิมพ์, /หน้า (ถ้ามี)) หลังข้อความ: (ชื่อ,/ฐานันดรศักดิ์/ปีที่พิมพ์, /หน้า (ถ้ามี))	หน้าข้อความ: ชื่อ,/ฐานันดรศักดิ์/(ปีที่พิมพ์, /p./เลขหน้า(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (ชื่อ,/ฐานันดรศักดิ์/ปีที่พิมพ์, /p./เลขหน้า(ถ้ามี))
ตัวอย่าง	**การเขียนอ้างอิงหน้าข้อความ:** นราธิปพงศ์ประพันธ์, พระเจ้าวรวงศ์เธอ, กรมหมื่น (2519) **การเขียนอ้างอิงหลังข้อความ:** (นราธิปพงศ์ประพันธ์, พระเจ้าวรวงศ์เธอ, กรมหมื่น, 2519)	
ผู้แต่งที่เป็นพระภิกษุทั่วไป	หน้าข้อความ: พระ พระมหา/(ปีที่พิมพ์,/เลขหน้า (ถ้ามี)) หลังข้อความ: (พระ พระมหา,/ปีที่พิมพ์,/เลขหน้า (ถ้ามี))	หน้าข้อความ: พระ พระมหา/(ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (พระ พระมหา,/ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี))
ตัวอย่าง	**การเขียนอ้างอิงหน้าข้อความ:** พระขรรค์ชัย สุวฑฺโฒ (2562) Phra Boonruang Thitadhammo (2004) **การเขียนอ้างอิงหลังข้อความ:** (พระขรรค์ชัย สุวฑฺโฒ, 2562) (Phra Boonruang Thitadhammo, 2004)	
พระภิกษุที่มีสมณศักดิ์	หน้าข้อความ: ชื่อสมณศักดิ์/(ปีที่พิมพ์,/หน้า(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (ชื่อสมณศักดิ์,/ปีที่พิมพ์,/หน้า (ถ้ามี))	หน้าข้อความ: ชื่อสมณศักดิ์/(ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (ชื่อสมณศักดิ์,/ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี))
ตัวอย่าง	**การเขียนอ้างอิงหน้าข้อความ:** พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) (2550) Phra Brahmagunabhorn (P.A. Payutto) (2007) **การเขียนอ้างอิงหลังข้อความ:** (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต), 2550) (Phra Brahmagunabhorn (P.A. Payutto), 2007)	
เอกสารทุติยภูมิ (อ้างถึงใน)	หน้าข้อความ: ชื่อ นามสกุล/(ปีที่พิมพ์,/อ้างถึงใน/ชื่อ นามสกุล,/ปีที่พิมพ์,/หน้า(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (ชื่อ นามสกุล,/ปีที่พิมพ์,/อ้างถึงใน/ชื่อ นามสกุล,/ปีที่พิมพ์,/หน้า/(ถ้ามี))	หน้าข้อความ: นามสกุล/(ปีที่พิมพ์,/as cited in/นามสกุล,/ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี)) หลังข้อความ: (นามสกุล,/ปีที่พิมพ์,/as cited in/นามสกุล,/ปีที่พิมพ์,/p./เลขหน้า(ถ้ามี))

รูปแบบ	การเขียนอ้างอิงในเนื้อหา (ภาษาไทย)	การเขียนอ้างอิงในเนื้อหา (ภาษาอังกฤษ)
ตัวอย่าง	**การเขียนอ้างอิงหน้าข้อความ:** วิโรจน์ สารรัตนะ (2556, อ้างถึงใน อิสริยา กลิ่นสุนทร, 2564) Krejcie & Morgan (1970, as cited in Pengsawat, 2010) **การเขียนอ้างอิงหลังข้อความ:** (วิโรจน์ สารรัตนะ, 2556, อ้างถึงใน อิสริยา กลิ่นสุนทร, 2564) (Krejcie & Morgan, 1970, as cited in Pengsawat, 2010)	
ราชกิจจานุเบกษา	หน้าข้อความ: ชื่อพระราชบัญญัติ/(ปีที่พิมพ์) หลังข้อความ: (ชื่อพระราชบัญญัติ,/ปีที่พิมพ์)	หน้าข้อความ: ชื่อพระราชบัญญัติ/(ปีที่พิมพ์) หลังข้อความ: (ชื่อพระราชบัญญัติ,/ปีที่พิมพ์)
ตัวอย่าง	**การเขียนอ้างอิงหน้าข้อความ:** พระราชบัญญัติโบราณสถานโบราณวัตถุศิลปวัตถุและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 (2504) **การเขียนอ้างอิงหลังข้อความ:** (พระราชบัญญัติโบราณสถานโบราณวัตถุศิลปวัตถุและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504, 2504)	
การอ้างอิงข้อมูลจากการสัมภาษณ์	หน้าข้อความ: ชื่อ/นามสกุล/(สัมภาษณ์,/วัน/เดือน/ปีที่สัมภาษณ์) หลังข้อความ: (ชื่อ/นามสกุล,/สัมภาษณ์,/วัน/เดือน/ปีที่สัมภาษณ์)	หน้าข้อความ: นามสกุล/ชื่อ/(Interview,/เดือน/วัน,ปีที่สัมภาษณ์) หลังข้อความ: (นามสกุล/ชื่อ,/Interview,/เดือน/วัน,ปีที่สัมภาษณ์)
ตัวอย่าง	**การเขียนอ้างอิงหน้าข้อความ:** พระครูสุวิธานพัฒนบัณฑิต (สัมภาษณ์, 15 สิงหาคม 2557) Meekhodkong, P. (Interview, 2023) **การเขียนอ้างอิงหลังข้อความ:** (พระครูสุวิธานพัฒนบัณฑิต, สัมภาษณ์, 15 สิงหาคม 2557) (Meekhodkong, P., Interview, August, 15, 2023)	
พระไตรปิฎกและอรรถกถา	ให้อ้างชื่อย่อคัมภีร์ เล่ม/ข้อ/หน้า. และให้วงเล็บ คำว่า (บาลี) ไว้หลังคำย่อ ในกรณีที่ใช้พระไตรปิฎกฉบับภาษาบาลี หรือวงเล็บคำว่า (ไทย) ไว้หลังคำย่อ ในกรณีที่ใช้พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย	
ตัวอย่าง	**การเขียนอ้างอิงหน้าข้อความ:** องฺ.ทุก. (ไทย) 20/395/106, วิ.ม. (ไทย) 5/14/19 **การเขียนอ้างอิงหลังข้อความ:** (องฺ.ทุก. (ไทย) 20/395/106), (วิ.ม. (ไทย) 5/14/19)	

หมายเหตุ: เครื่องหมาย / คือ เว้นวรรคโดยการเคาะ 1 ครั้ง

ผู้แต่ง 2 คน ให้ระบุชื่อ/นามสกุล โดยไม่ต้องมีคำนำหน้านามของผู้แต่งทั้ง 2 คน โดยใช้คำว่า “และ” สำหรับผู้แต่งชาวไทย หรือ “and” หรือ “&” สำหรับผู้แต่งชาวต่างประเทศ

ผู้แต่งมากกว่า 3 คนขึ้นไป ให้ระบุชื่อ/นามสกุลของผู้แต่งคนแรกตามด้วย “และคณะ” สำหรับผู้แต่งชาวไทย หรือ “et al.” สำหรับผู้แต่งชาวต่างประเทศ

รูปแบบการเขียนเอกสารอ้างอิง (References)

การอ้างอิงท้ายเล่ม (References)
1. หนังสือ
ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./*ชื่อเรื่อง*./(ครั้งที่พิมพ์(ถ้ามี) ใส่พิมพ์ครั้งที่ 2 เป็นต้นไป)./สถานที่พิมพ์:/สำนัก ///////พิมพ์.
ผู้แต่ง 1 คน เจษฎา ทองรุ่งโรจน์. (2547). *พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ปรัชญา*. กรุงเทพฯ: โบแดง. Yamane, T. (1967). *Statistics: an introductory analysis*. New York: Harper and Row.
ผู้แต่ง 2 คน ณัฐพันธ์ เขจรนันทน์ และไพบูลย์ เกียรติโกมล. (2547). *ระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการ: Management ///////Information Sys-tems*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชัน. Schiffman, L. G. & Kanuk, L. L. (1994). *Consumer Behavior*. (5th ed.). New Jer-sey: ///////Prentic-Hall.
ผู้แต่ง 3 คน ถวิล บุรีกุล, สติธร ธนานิธิโชติ และรัชวดี แสงมหะหมัด. (2562). *รายงานการประเมินสถานการณ์ ///////ความเป็นประชาธิปไตยของประเทศไทย พ.ศ. 2562*. กรุงเทพฯ: สำนักวิจัยและพัฒนา ///////สถาบันพระปกเกล้า. Mowen, John C. & Michael, M. (1998). *Consumer Behavior*. (5th ed.). New Jersey: ///////Prentice-Hall.
ผู้แต่งมากกว่า 3 คนขึ้นไป เอกฉัตร วิทยอภิบาลกุล, ฐานนท์ มณีนิล, ชลธิชา สุรัตนสัญญา, คเณศ รัตนวิไล, วานิช ทองเกตุ, สิริ ///////พัฒน์ รันดาเว และพล บุษษะ. (2561). *การศึกษาวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคในการเรียน ///////ของนักศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา*. สงขลา: มหาวิทยาลัย ///////ราชภัฏสงขลา. Lane, K. R., Crofton, C. & Hall, G. J. (1983). *Assessing needs for school district allocation ///////of federal funds*. San Francisco, CA: Jossey-Bass Publishers.
หมายเหตุ: เครื่องหมาย / คือ เว้นวรรคโดยการเคาะ 7 ครั้ง

2. เป็นกลุ่มบุคคลหรือนิติบุคคล
ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./*ชื่อเรื่อง*./(ครั้งที่พิมพ์(ถ้ามี) ใส่พิมพ์ครั้งที่ 2 เป็นต้นไป)./สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์.
กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2564). *รายงานสถานการณ์สังคมและความ* *///////มั่นคงของมนุษย์ระดับประเทศ ประจำปี 2564*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการพัฒนาสังคมและ *///////*ความมั่นคงของมนุษย์. Pollution Control Department. (2005). *Guidelines and Preliminary Requirements for* *///////Waste Reduction and Utilization*. Bangkok: Ministry of Natural Resources and *///////*Environment.
3. ผู้แต่งที่มีฐานันดรศักดิ์ หรือบรรดาศักดิ์
ชื่อ,/ฐานันดรศักดิ์./(ปีที่พิมพ์)./*ชื่อเรื่อง*./(ครั้งที่พิมพ์(ถ้ามี) ใส่พิมพ์ครั้งที่ 2 เป็นต้นไป)./สถานที่พิมพ์:/ *///////*สำนักพิมพ์.
อนุมานราชธน, พระยา. (2515). *วัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
4. ผู้แต่งที่เป็นพระภิกษุทั่วไป
ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./*ชื่อเรื่อง*./สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์.
พระมหาเผื่อน กิตฺติโสภโณ. (2560). *โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของครอบครัวเข้มแข็งในสังคมไทย*. *///////*พระนครศรีอยุธยา: สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
5. พระภิกษุที่มีสมณศักดิ์
ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./*ชื่อเรื่อง*./สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์.
พระเทพวิสุทธิเมธี (ปัญญานันทภิกขุ). (2535). *หน้าที่ของคนฉบับสมบูรณ์ (คนดีและคุณสมบัติพิเศษ* *///////ของนักบริหาร)*. กรุงเทพฯ: ธรรมสภา.
6. ผู้แต่งที่เป็นบรรณาธิการ
ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./ชื่อบทความ./In หรือ ใน/ตามด้วยชื่อบรรณาธิการของหนังสือ (บ.ก. หรือ Eds.),/ *////////ชื่อหนังสือ*/(pp./เลขหน้าของบทความ)./สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์.
Lane, K. R., Crofton, C., & Hall, G. J. (1983). Assessing needs for school district allocation *///////*of federal funds. In B. R. Witkin (Eds.), *Assessing needs in ed-ucation and social* *///////program* (pp. 216-217). San Francisco, CA: Jossey-Bass Publishers.
หมายเหตุ: เครื่องหมาย / คือ เว้นวรรคโดยการเคาะ 7 ครั้ง

7. หนังสือแปล

ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./*ชื่อหนังสือภาษาต้นฉบับ*/[ชื่อหนังสือภาษาไทย]/(ชื่อผู้แปล, Trans.)./(พิมพ์ครั้งที่(ถ้ามี))./สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์.

เครตัน, เจมส์. แอล. (2556). *Involving Citizens in Community Decision Making: A Guidebook* /////[การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจของชุมชน] (วันชัย วัฒนศัพท์, ผู้แปล). ขอนแก่น: /////ศิริภัณฑ์ ออฟเซ็ท.

8. วารสารแบบเล่ม

ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./ชื่อบทความ./*ชื่อวารสาร*,/ปีที่(ฉบับที่),/หน้าแรก-หน้าสุดท้ายของบทความ.

พระธนนันท์ ฐานุตฺตโร และบุญชนะ ทาโยธี. (2559). การบริหารงานตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจ /////พอเพียง โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์. *วารสารวิชาการ /////ธรรมทรรศน์*, 16(1), 1-13.

Francescotti, R. (2007). Animal mind and animal ethics: an introduction. *The Journal /////of ethics*, 11(3), 239-252.

9. วารสารออนไลน์ (กรณีมีเลข DOI)

ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./ชื่อบทความ./*ชื่อวารสาร*,/ปีที่(ฉบับที่),/หน้าแรก-หน้าสุดท้ายของบทความ./ /////*https://doi: xxxxxxxxx*

Rossi, R., & Nairn, A. (2022). New developments in gambling marketing: The rise of /////social media ads and its effect on youth. *Current Addiction Reports*, 9(4), /////385-391. https://doi.org/10.1007/s40429-022-00391-7

10. วารสารออนไลน์ (กรณีไม่มีเลข DOI)

ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./ชื่อบทความ./*ชื่อวารสาร*,/ปีที่(ฉบับที่),/หน้าแรก-หน้าสุดท้ายของบทความ./ /////*https://www.xxxxxxxxx*

บูรณจิตร แก้วศรีมล. (2565). การให้บริการสาธารณะภายใต้แนวคิดรัฐบาลดิจิทัล. *วารสารมนุษยศาสตร์ /////และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 41(5), 84-97. https://so03.tci-thaijo.org/ /////index.php/humsujournal/article/view/256202/175573

หมายเหตุ: เครื่องหมาย / คือ เว้นวรรคโดยการเคาะ 7 ครั้ง

11. รายงานการประชุมที่มี Proceeding
ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./ชื่อเรื่อง./ใน/ชื่อบรรณาธิการ(บ.ก.หรือ Ed. หรือ Eds.),/(ชื่อการประชุม/ชื่อหัวข้อ ///////การจัดประชุม/ครั้งที่จัด(ถ้ามี),/วันเดือนปีที่จัด/(หน้าแรก-หน้าสุดท้าย)./สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์.
วชิระ เสระทอง และเพ็ญณี แนรอท. (2562). การพัฒนาประชาธิปไตยสาหรับเยาวชนในโรงเรียนระดับ ///////มัธยมศึกษาสังกัดสานักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. ใน ศุภ ///////วัฒนากร วงศ์ธนวสุ (บ.ก.), *การประชุมวิชาการระดับชาติ ด้านการบริหารกิจการสาธารณะยุค* ///////*ดิจิทัล ครั้งที่ 5*, 1-2 พฤศจิกายน 2562 (หน้า 593-601). ขอนแก่น: วิทยาลัยการปกครอง ///////ท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
12. รายงานการวิจัย
ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./*ชื่อเรื่อง*./(รายงานการวิจัย)./สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์..
///////สมเกียรติ ชัยพิบูลย์. (2550). *การจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาศักยภาพการท่อง* ///////*เที่ยวชุมชนนครชุม อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร.* (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: สำนักงาน ///////คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
13. วิทยานิพนธ์/ปริญญานิพนธ์/ดุษฎีนิพนธ์/สารนิพนธ์/การค้นคว้าอิสระ
ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./*ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์*./(วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตหรือวิทยานิพนธ์ดุษฎี ///////บัณฑิต)./สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์หรือชื่อมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษา.
พระมหาบุญพิเชษฐ์ จันทร์เมือง. (2553). *การจัดการการท่องเที่ยวในพระอารามหลวงชั้นเอกในเกาะ* ///////*รัตนโกสินทร์*. (ปริญญานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. พระครูสุตรัตโนภาส (ชูศักดิ์ จนฺทธมฺโม). (2561). *รูปแบบการพัฒนาการจัดการศึกษาระดับบัณฑิต* ///////*ศึกษาตามมาตรฐานอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*. (ดุษฎีนิพนธ์ ///////พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. ฉวีวรรณ อินชูกุล. (2559). *ยุทธศาสตร์การพัฒนาโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงาน* ///////*เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 4*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ///////กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร. Cao, Z. (2017). *Research on Migrant Workers' Ability to Integrate into Cities from the* ///////*Perspective of Urban Capital Accumulation*. (Doctoral Dissertation). China: ///////Shanxi Normal University.
หมายเหตุ: เครื่องหมาย / คือ เว้นวรรคโดยการเคาะ 7 ครั้ง

14. ราชกิจจานุเบกษา
ชื่อพระราชบัญญัติหรือกฎหมาย./(วัน/เดือน/ปี)./*ราชกิจจานุเบกษา*./เล่ม/ตอนที่/หน้า.
พระราชบัญญัติโบราณสถานโบราณวัตถุศิลปวัตถุและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504. (21 ///////ธันวาคม 2544). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 118 ตอนพิเศษ 127 ง หน้า 13-17.
15. หนังสือพิมพ์หรือหนังสือพิมพ์ออนไลน์
ชื่อผู้แต่ง./(วัน/เดือน/ปี)./ชื่อคอลัมน์./*ชื่อหนังสือพิมพ์*,/เลขหน้า.
ธีรภัทร์ ภาสกรวงษ์. (3 พฤศจิกายน 2545). โรงเรียนวัด “ของดีที่มีอยู่”. *ไทยรัฐ*, 1.
16. แผ่นพับ จุลสาร และสูจิบัตร
ชื่อผู้แต่./(ปีที่พิมพ์)./ชื่อเรื่อง/[แผ่นพับหรือจุลสารหรือสูจิบัตร]./สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์.
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น. (2567). *หลักสูตรพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต ///////สาขาวิชาปรัชญา* [แผ่นพับ]. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น
17. เว็บไซต์
ชื่อผู้แต่./(ปีที่พิมพ์)./*ชื่อเรื่อง*./เข้าถึงได้จาก หรือ Retrieved from/http://www.xxxxxxx เข้าถึงได้จาก สำหรับเอกสารภาษาไทย และคำว่า Retrieved from สำหรับเอกสารภาษาต่างประเทศ
สถาบันวิจัยเศรษฐกิจป๋วย อึ๊งภากรณ์. (2563). *ความเหลื่อมล้ำในตลาดแรงงานไทย: ภาพจากข้อมูล ///////Labor Force Survey และประกันสังคม.* เข้าถึงได้จาก https://www.pier.or.th/ ///////abridged/2020/03/ China Connection Education Service. (2023). *Chongqing city vocational college*. ///////Retrieved from http://www.teachenglishinchina.com/index.aspx?id=1287/
18. วิกิพีเดีย
วิกิพีเดีย./(ปีที่พิมพ์)./*ชื่อเรื่อง*./วันที่สืบค้นวัน/เดือน/ปี,/จาก/http://www.xxxxxxx
วิกิพีเดีย. (2567). กรรมฐาน. วันที่สืบค้น 12 ธันวาคม 2567, จาก https://th.wikipedia.org/wiki/ ///////%E0%B8%81%E0%B8%A3%E0%B8%A3%E0%B8%A1%E0%B8%90%E0%B8%B2 ///////%E0%B8%99
หมายเหตุ: เครื่องหมาย / คือ เว้นวรรคโดยการเคาะ 7 ครั้ง

19. พระไตรปิฎกและอรรถกถา
ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./*ชื่อเรื่อง*./สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์.
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). *พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราช ///////วิทยาลัย*. กรุงเทพฯ: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
20. สัมภาษณ์
การสัมภาษณ์ให้ทำการอ้างอิงในเนื้อหาโดยไม่ต้องลงรายการในเอกสารอ้างอิง
หมายเหตุ: เครื่องหมาย / คือ เว้นวรรคโดยการเคาะ 7 ครั้ง

4. การอ้างอิงตาราง

รูปแบบการอ้างอิงตารางในเนื้อหา โดยระบุคำ “**ตารางที่**“ ให้จัดชิดซ้ายของหน้ากระดาษ ดังนี้

ตัวอย่าง

ตารางที่ 1 ผลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของการบริหารแบบมีส่วนร่วมของโรงเรียนสิ่งแวดล้อมศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน สังกัดสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร

ข้อคำถาม	I	D	$PNI_{Modified}$	ลำดับ
1. ด้านนโยบายสิ่งแวดล้อมศึกษาและโครงสร้างการบริหารจัดการ	4.37	3.35	0.30	2
2. ด้านการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ด้านสิ่งแวดล้อม	4.32	3.34	0.29	3
3. ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน	4.30	3.48	0.24	4
4. ด้านการมีส่วนร่วมและการสร้างเครือข่ายสิ่งแวดล้อมศึกษา	4.34	3.32	0.31	1
รวม	**4.34**	**3.37**	**0.29**	

5. วิธีเรียงอ้างอิง การเรียงอ้างอิงใช้หลักการเดียวกับการเรียงคำในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน หรือ Dictionary ที่เป็นสากล โดยคำที่มีสะกดจัดเรียงไว้ก่อนคำที่มีรูปสระตามลำดับตั้งแต่ กก - กฮ ดังนี้

ก ข ค ฅ ฆ ง จ ฉ ช ซ ฌ ญ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ ด ต ถ ท ธ น

บ ป ผ ฝ พ ฟ ภ ม ย ร ฤ ฤๅ ล ฦ ฦๅ ว ศ ษ ส ห ฬ อ ฮ

ส่วนคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะตัวเดียวกัน เรียงลำดับตามรูปสระ ดังนี้

อะ อัว อัวะ อา อำ อิ อี อึ อุ อู เอะ เอ เอาะ เอา

เอิน เอีย เอียะ เอือ เอือะ แอ แอะ โอ โอะ ใอ ไอ

6. ส่วนภาพประกอบ (Figure) และส่วนตาราง (Table)

ภาพประกอบและตารางควรมีเท่าที่จำเป็น โดยพิมพ์หน้าละ 1 ภาพ หรือ 1 ตาราง สำหรับคำบรรยายตารางให้พิมพ์เหนือตารางชิดกั้นซ้าย ส่วนคำอธิบายเพิ่มเติมให้ใส่บรรทัดเดียวกัน
รูปแบบตัวอย่าง:

ตารางที่/1//ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

xx	xx	xx
xxxx	xxxx	xxxx
xxxx	xxxx	xxxx
xxxx	xxxx	xxxx

สำหรับคำบรรยายภาพ กราฟ แผนภูมิ แผนภูมิภาพ บันทึกเป็นสกุล .JEG ให้พิมพ์ใต้ภาพชิดซ้ายกระดาษ ส่วนคำอธิบายเพิ่มเติมให้ใส่บรรทัดเดียวกัน
รูปแบบตัวอย่าง:

ภาพที่/1/องค์ความรู้ที่ได้รับ

การติดต่อโฆษณาและการสมัครสมาชิก

การติดต่อโฆษณา และการสมัครเป็นสมาชิกวารสารวิชาการธรรมทรรศน์ กรุณาติดต่อ “บรรณาธิการวารสารวิชาการธรรมทรรศน์” สำนักวิชาการ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น เลขที่ 30 หมู่ 1 บ้านโคกสี ตำบลโคกสี อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น 40000
http://www.tci-thaijo.org/index.php/dhammathas E-mail: sariga6116@gmail.com
เบอร์โทรศัพท์ 1) ผศ.ดร.สุรพล พรมกุล 088-578-1671
2) น.ส.สาริกา ไสวงาม 085-752-1693

กำหนดการออกวารสาร

ฉบับที่ 1 มกราคม-มีนาคม
ฉบับที่ 2 เมษายน-มิถุนายน
ฉบับที่ 3 กรกฎาคม-กันยายน
ฉบับที่ 4 ตุลาคม-ธันวาคม

เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายลิขสิทธิ์ ผู้นิพนธ์ต้องลงลายมือชื่อในแบบฟอร์มใบมอบลิขสิทธิ์บทความให้แก่วารสารฯ พร้อมกับบทความต้นฉบับที่ได้แก้ไขครั้งสุดท้าย นอกจากนี้ ผู้นิพนธ์ต้องยืนยันว่าบทความต้นฉบับที่ส่งมาตีพิมพ์นั้น ได้ส่งมาตีพิมพ์เฉพาะในวารสารวิชาการธรรมทรรศน์เพียงแห่งเดียวเท่านั้น หากมีการใช้ภาพหรือตารางของผู้นิพนธ์อื่นที่ปรากฏในสิ่งตีพิมพ์อื่นมาแล้ว ผู้นิพนธ์ต้องขออนุญาตเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อนพร้อมทั้งแสดงหนังสือที่ได้รับการยินยอมต่อบรรณาธิการ ก่อนที่บทความจะได้รับการตีพิมพ์

เอกสารอ้างอิง

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2567). *การเขียนอ้างอิงแบบ APA 7th*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยนเรศวร. (2565). *การเขียนบรรณานุกรม รูปแบบ APA 7th*. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.

ห้องสมุด มสธ. (2567). *ตัวอย่างการเขียนรายการเอกสารอ้างอิงตามแบบ APA 7th edition.* เข้าถึงได้จาก https://library.stou.ac.th/wp-content/files/pdf/american-psychological-association-7.pdf